

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

YÜKSEK BÜYÜCÜ

TRUDI CANAVAN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**BÜYÜCÜ LONCASI'NIN KABUL ETTİĞİ
GENÇ BİR SOKAK KIZI
TÜM DÜNYAYI YOK EDEBİLECEK,
DEHŞET VERİCİ BİR ENTRİKA**

“GERÇEĞİ ÖĞRENMEK İSTİYORSUN...”

Sonea beş parasız bir sokak çocuğu olduğu günlerden beri çok şey öğrenmiştir. Büyücü Loncası'nda kendine yer edinmiş, diğer çırakların saygısını kazanmıştır. Fakat hiç öğrenmemeyi dilediği şeyler de vardır... Gizemli Yüksek Lord Akkarin'in yeraltı odasında şahit olduğu olay ile kadim ve korkutucu bir düşmanın Lonca'yı yakından gözlemeye başladığı bilgisi gibi.

Yüksek Lord'un onunla paylaştığı dehşet verici bilgileri görmezden gelemeyen Sonea, bir yandan da Akkarin'in, gücünü karanlık emellerinde kullanmak için onu kandırmaya çalıştığından korkmaktadır.

Zira geleceğinin Akkarin'in ellerinde olduğunu ve gerçekten başarılı olmak istiyorsa karanlığı kullanması gerektiğini bilmektedir...

Tabii hayatta kalabilirse.

Pegasus Yayınları: 1956
Gençlik: 385

Yüksek Büyücü
Trudi Canavan
Özgün Adı: The High Lord

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2018
ISBN: 978-605-299-535-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Trudi Canavan, 2003

Bu kitap ilk kez 2004'te Orbit tarafından İngiltere'de yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Little Brown Book Group Limited'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

TRUDI CANAVAN

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ - ÜÇÜNCÜ KİTAP

YÜKSEK BÜYÜCÜ

İngilizceden çeviren:

Mert Dengiz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

TEŞEKKÜRLER

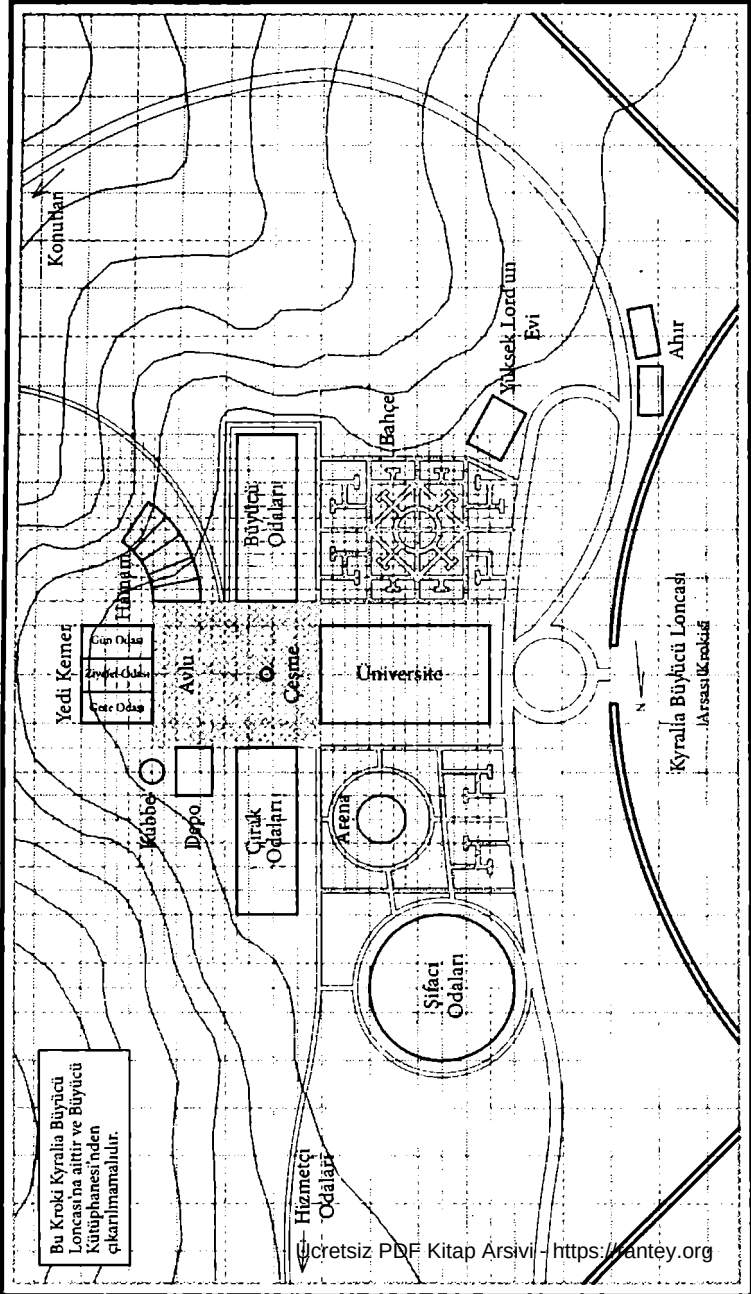
Bu üçlemenin yazımında beni cesaretlendiren ve yardımı olan çok sayıda insan var. *Büyücü Loncası* ve *Çırak* kitaplarında teşekkür ettiğim insanların yanı sıra, bu kitabı yazarken bana yardım edenlere teşekkürlerimi sunmak isterim.

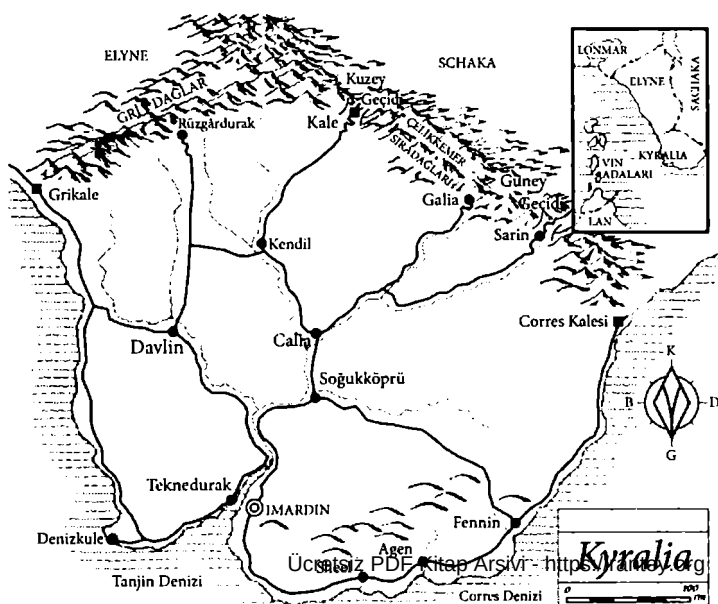
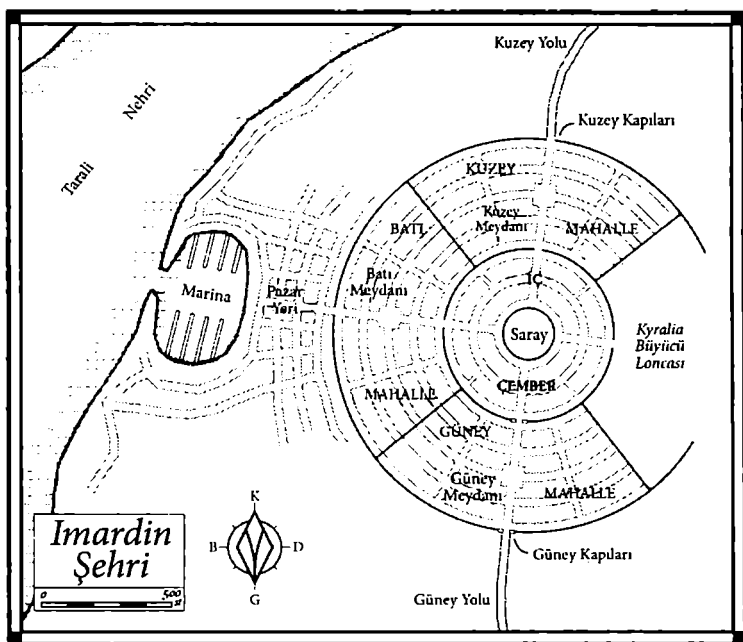
Bir kez daha, bana son derece değerli tavsiyelerde bulunan anne ve babama, Paul Marshall'a, Paul Ewins'e, Jenny Powell'a, Sara Creasy'ye ve Anthony Mauricks'e teşekkürler.

Yayın hakları temsilcim Fran Bryson'a, mükemmel bir "çalışma tatili" ortamı sağladığı için teşekkür ederim.

Bu kitaplar için harika kapak çalışmaları yapan ve bunu yaparken tüm fikirlerim ve önerilerimi sabırla hoş gören Les Petersen'a teşekkürler. Hikâyelerimi böylesine kaliteli ve çekici kitaplar haline getiren Stephanie Smith ve çalışkan HarperCollins ekibine teşekkürler. Slow Glass Books'tan Justin'e, Wormhole Books'tan Sandy'ye ve bu üçlemeyi böylesine hevesle sahip çıkan tüm kitapevlerine teşekkürler.

Ve bana *Büyücü Loncası* ve *Çırak* hakkında övgü dolu e-postalar gönderen sizlere teşekkür ederim. Hikâyelerimden keyif aldığınızı bilmek, ilham alevlerimin büyüyerek devam etmesini sağlıyor.

BİRİNCİ KISIM

1. BÖLÜM

MESAJ

Kadim Kyralia şiirlerinde Ay, Göz olarak bilinirdi. Göz tamamen açırken, hissedilen varlığı kötülüğü caydırırdı ya da kötülük yapmaya cüret edenleri deliliğe sürüklerdi. Kapalıyken, varlığından geriye sadece beyaz bir dilim kalmışken, ister iyi ister kötü olsun, yapılan gizli işlerin fark edilmemesini sağlardı.

Aya bakan Keri çarpık bir şekilde gülümsedi. Ayın incecik çizgisi, gizli âşıkların tercih edecekleri şekildeydi fakat Keri şehrin gölgelerinde aceleyle ilerlerken böyle bir randevuya gitmiyordu. Onun amacı daha karanlık türdendi.

Yapmayı amaçladığı şeylerin iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi. Avladığı adamlar başlarına geleni hak ediyorlardı ama Keri görevlendirildiği işte son birkaç yıldır şehri kasıp kavuran cinayetleri azaltmaktan daha derin bir sebep olduğundan şüpheliydi. Bu konuda her şeyi bilmediğinden emindi ama büyük ihtimalle şehirdeki herkesten daha fazla bilgiye sahipti.

Yürürken bildiklerini düşündü. Bu cinayetleri tek bir kişinin değil, bir dizi kişinin arka arkaya işlediğini öğrenmişti. Bu kişilerin aynı ırktan olduklarını da fark etmişti. Sachaka'lıydılar. Fakat bundan daha önemlisi, Keri hepsinin büyücü olduğunu biliyordu.

Bildiği kadarıyla Lonca'da hiç Sachaka'lı yoktu.

Hırsızlar bunlardan haberdarsa da, bunu kendilerine saklıyorlardı. İki yıl önce katıldığı bir Hırsızlar toplantısını hatırladı. Yeraltının gevşek ittifaklara sahip gruplarının liderleri Keri'nin katili bulup

durdurma teklifini gülünç bulmuşlardı. Ona bu kadar zamandır neden henüz başarılı olamadığını soranlar ya ortada sadece bir katilin olduğunu zannediyordu ya da Keri'ye tüm bildiklerinin bu olduğunu düşündürmek istiyorlardı.

Keri katillerden birini ne zaman halletse, bir başkası tüyler ürpertici cinayetlere kaldığı yerden devam ediyordu. Maalesef bu durum Hırsızlar'ın gözündeki Keri'nin işini yapmadığı izlenimi yaratıyordu. Tek yapabildiği, soruları duymazdan gelip diğer yeraltı aktivitelerindeki başarısının bu sözde başarısızlığının etkilerini yok etmesini ummaktı.

Bir kapının karanlık girişinden iri bir insan silueti çıktı. Uzaktaki lambaların ışıkları sert ve tanıdık yüzü aydınlattı. Gol, hafifçe başını eğip Keri'nin yanında yürümeye başladı.

Beş yolun kesiştiği noktaya geldiklerinde üçgen bir binaya yaklaştılar. Açık kapıdan girdiklerinde Keri ter, bol ve yemek kokusunun ağır karışımını aldı. Henüz akşamüzeri olmasına rağmen bolhane tamamen doluydu. Tezgâhın yakınlarında bir masaya oturdular ve Gol iki kupa bol ile tuzlanmış krot siparişi verdi.

Gol önce yemeğinin yarısını büyük iştahla mideye indirdi, ardından konuştu.

“Arka taraf. Parlak yüzük. Ne diyon evlat?”

Keri ve Gol gerçek kimliklerinin bilinmesini istemediklerinde genellikle baba oğul rolü yaparlardı ki son günlerde zamanlarının çoğunu böyle geçiriyorlardı. Keri, Gol'dan sadece birkaç yaş küçüktü fakat kısa boyu ve çocuksu yüzüyle gerçekte olduğundan çok daha küçük zannedilirdi. Birkaç dakika bekleyip bakışlarını yavaşça bolhanenin arkadaki masalara kaydırdı.

İçerisi kalabalık olmasına rağmen Gol'un bahsettiği adamı fark etmek oldukça kolaydı. Adamın kendine özgü geniş, kahverengi Sachaka'lı yüzü, solgun Kyralia'lı yüzlerin arasında hemen göze batıyordu. Adam kalabalığı dikkatle izliyordu. Keri adamın ellerine baktığında gümüş bir yüzüğün üzerindeki kırmızı parıltıyı fark etti. Bakışlarını çevirdi.

“Ne düşünüyon?” diye mırıldandı Gol.

Keri kupasını alıp bol içiyormuş gibi yaptı. “Fazla başımız sürter baba. Başkasına bırakalım.”

Karşılık olarak homurdanan Gol, içkisini bir dikişte bitirdi ve kupayı masaya koydu. Keri, onun peşinden dışarı çıktı. Bolhaneden

birkaç sokak ötede ceketinden üç bakır para çıkarıp paraları Gol'un eline tutuşturdu. İri adam iç çekip uzaklaştı.

Keri çarpık bir şekilde gülümsedi, sonra çömeldi ve yakındaki bir duvara gömülü ızgarayı açtı. Gol hiçbir durumdan rahatsız olmayacak biri gibi görünürdü. Ama Keri o iç çekişin anlamını biliyordu. Gol korkuyordu. Korkmak için çok da iyi bir sebebi vardı. Bu katiller ortalıktayken kenar mahallelerdeki her kadın, erkek ve çocuk tehlikeydi.

Keri ızgara boşluğundan aşağıdaki koridora indi. Gol'a verdiği üç madeni para, üç sokak çocuğunun aynı mesajı iletmesi için kullanılacaktı. Mesajları alacak olanlar çeşitli işlerle meşgul zanaatkârlardı. Onlar da mesajı şehir muhafızları veya ulaklar ya da eğitilmiş hayvanlar yardımıyla bir sonraki noktaya taşıyacaklardı. Mesajların gittiği yollar üzerinde hiçbir kadın ya da erkek, ilettikleri şeylerin anlamlarını bilmiyordu. Sadece son noktadaki kişi mesajı anlayabilirdi.

Bu olduğunda da, av yeniden başlayacaktı.

Sınıftan çıkan Sonea, yavaşça Üniversite'nin kalabalık ve gürültülü ana koridorunda ilerledi. Genellikle diğer çırakların soytarılıklarına çok az ilgi gösterirdi ama o gün farklıydı.

Bugün, Meydan Okuma'nın üzerinden bir yıl geçti, diye düşündü. Regin'le Arena'da dövüşmemin üzerinden koca bir yıl geçti ve çok şey değişti.

Çırakların çoğu gruplar halinde toplanmış, arka merdivenlere ve Yemeksalonu'na doğru yürüyorlardı. Birkaç kız, bir sınıf kapısının önünde durmuş, komplo kurarcasına mırıldanıyordu. Koridorun sonundaki bir sınıftan çıkan öğretmenin peşinden büyük kutular taşıyan iki çırak geliyordu.

Sonea, onu fark eden birkaç çırağın yüz ifadelerine baktı. Hiçbirinde öfkeli bir bakış ya da küçümseyen bir ifade yoktu. İlk yıl öğrencilerin bazıları onun kolundaki inkale gözlerini dikmiş, ardından çabucak bakışlarını kaçırmıştı. O sembol, onun Yüksek Lord'un gözde çırağı olduğunun işaretiydi.

Koridorun sonuna ulaştığında, Giriş Salonu'nun narin, sihir desteğiyle yapılmış merdiveninden inmeye başladı. Çizmeleri basamaklarda yumuşak, çan sesine benzeyen sesler çıkarıyordu. Çınlayan adımlardan daha fazlası onunkilere katıldığında salon seslerle yankılandı.

Başını kaldırınca, üç چراغın ona doğru çıktığını gördü ve iliklerine bir ürperti yayıldı.

Üçlünün ortasındaki çırak Regin'di. En yakın iki dostu Kano ve Alend de yanındaydı. Yüz ifadesini duygusuz tutarak, basamaklardan inmeye devam etti. Regin onu fark ettiğinde yüzündeki gülümseme kayboldu. Genç adamın bakışları kızinkilerle buluştu, ardından birbirlerini geçerlerken tekrar başka yere çevrildiler.

Sonea arkasına bir bakış attığında rahatlayarak hafifçe iç geçirdi. Meydan Okuma'nın ardından gerçekleşen her karşılaşma böyle olmuştu. Regin zarif ve vakur bir kaybeden tavrı takınmış, Sonea da buna izin vermişti. Regin'in yenilgisini başına kakmak tatmin edici olurdu fakat Sonea bunun, genç adamın daha gizli ve kurnazca yollardan intikam arayışına girmesine neden olacağından emindi. Birbirlerini görmezden gelmeleri daha iyiydi.

Regin'i herkesin gözü önünde bir dövüşte yenmek, Sonea'nın başına musallat olmasına son vermekten fazlasına yol açmıştı. Görünen o ki Sonea'nın diğer çıraklar ve öğretmenlerin çoğunun saygısını kazanmasını da sağlamıştı. Artık o, yersiz yurtsuzları dışarı atmak üzere şehirde her yıl yapılan Arındırma sırasında güçleri ortaya çıkmış kenar mahalle kızının teki değildi. O günü hatırlayınca acı acı gülümsedi. *Sihir kullandığıma en az onlar kadar şaşırmıştım.*

Üstelik artık Hırsızlar'la anlaşma yaparak yakalanmaktan kurtulan o "kaçak" olarak da hatırlanmıyordu. *O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti,* diye düşündü. *Lonca'nın beni öldürmek istediğine inanıyordum. Ne de olsa, Haneler dışından kimseyi eğitmemişlerdi. Tabii, Hırsızlar'a da yaramadım. İşe yarayacak kadar güçlerimi kontrol edememişim.*

Bazıları her ne kadar buna içerlese de, Sonea artık Lord Fergun'un başına gelenlere sebep olan yabancı olarak da görülüyordu. Eh, Keri'yi kilit altında tutup onun oyunlarına katılmasını zorlamak için öldürmekle tehdit etmemeliydi. Alt sınıftan insanlara sihir konusunda güvenilemeyeceği konusunda Lonca'yı ikna etmek istemiş, onun yerine, bazı büyücülere güvenilemeyeceğini kanıtlamıştı.

Koridordaki çırakları düşünen Sonea gülümsedi. Mesafeli meraklarından, onların kendisi hakkında hatırladıkları ilk şeyin Meydan Okuma'yı ne kadar da kolay kazandığı olduğunu tahmin ediyordu.

Sonea'nın ileride ne kadar güçlü olacağını merak ediyorlardı. Bazı öğretmenlerin bile ondan biraz korktuklarından şüphe ediyordu Sonea.

Merdivenden indikten sonra Giriş Salonu'nu geçti ve açık Üniversite kapılarına ilerledi. Kapının eşiğinde durup bahçelerin hemen dışında bulunan gri, iki katlı binaya baktığında gülümsemesinin kaybolduğunu hissetti.

Meydan Okuma üzerinden bir yıl geçti ama bazı şeyler değişmedi.

Çırakların saygısını kazanmasına rağmen hâlâ yakın arkadaşı yoktu. Ondan ya da vasisinden korktuklarından da değildi. Birkaç çırak, Meydan Okuma'dan beri onu sohbetlerine davet etmeye çabalamıştı. Sonea her ne kadar onlarla dersler ya da ortapaydos sırasında konuşmaktan memnun olsa da, onlara ders dışında katılma davetlerini hep reddetmişti.

İç geçirerek, Üniversite'nin önündeki basamaklardan indi. Edindiği her arkadaş, Yüksek Lord'un ona karşı kullanabileceği bir başka araç olurdu. Adamın suçlarını Lonca'ya gösterme fırsatını bulacak olursa, sevdiği herkes tehlike içine girerdi. Akkarin'e içinden seçim yapabileceği daha büyük bir kurban listesi vermenin anlamı yoktu.

Sonea iki buçuk yıl önceki o geceyi düşündü. Dostu Keri'yle Lonca'ya girmişlerdi. Her ne kadar kendisi Lonca'nın onu öldürmek istediğine inanmışsa da, bu, almaya değer bir risk gibi gelmişti. Sonea güçlerini kontrol edemiyordu ve Hırsızlar'ın hiçbir işine yaramayan bir durumdaydı, o nedenle Keri bu işin çaresinin Sonea'nın büyücüleri seyretmesi ve o sayede öğrenmesinde olduğunu ummuştu.

O gece geç vakitlerde, kendisini son derece etkileyen çok şeye tanık olduktan sonra, Sonea, diğerlerinden farklı olduğu belli olan gri bir binaya yaklaşmıştı. Bir havalandırma ızgarasından yeraltındaki bir odaya gözlerini diken Sonea, kara cüppeli bir büyücünün tuhaf bir çeşit sihir icra ettiğine tanıklık etmişti.

Büyücü parıldayan hançeri aldı ve hizmetçiye baktı.

"Dövüş beni zayıflattı. Gücüne ihtiyacım var."

Tek dizinin üzerine çöken hizmetçi, kolunu uzattı. Büyücü, bıçağı adamın teninde gezdirdi, ardından bir elini yaranın üzerine koydu... Sonra kız tuhaf bir şey hissetti; kulakları içinde böcekler uçuşuyordu sanki.

Sonea bunu hatırlarken ürperdi. O gece ne gördüğünü anlamamıştı ve sonrasında o kadar çok şey olmuştu ki unutmaya çalışmıştı. Güçleri öylesine tehlikeli bir hale gelmişti ki Hırsızlar onu Lonca'ya teslim etmişlerdi ve Sonea büyücülerin onu öldürmek istemediklerini keşfetmişti. Sonra, Lord Fergun Keri'yi yakalamış, kızı şantaj yaparak kendi istediği gibi hareket etmeye zorlamıştı. Savaşçı'nın planları ne var ki başarısızlığa uğramış, Keri Üniversite altında tutsak olarak bulunduğu Sonea, Yönetici Lorlen'in yaptığı bir gerçek okumasına rıza göstererek Fergun'un onu kendi çıkarları için kullandığını kanıtlamıştı. Bu zihin okuması sırasında Sonea'nın yeraltı odasındaki kara küppeli büyücü hakkındaki hatırası tamamıyla ortaya çıkmıştı.

Lorlen bu büyücünün dostu Akkarin, yani Lonca'nın Yüksek Lordu olduğunu fark etmişti. Aynı zamanda, kara büyü'nün yasak ayinini de tanımıştı.

Sonea, Lorlen'in zihninden bir kara büyücünün neler yapabileceğini az da olsa anlamıştı. Yasak sanatı kullanarak Akkarin kendi doğal sınırlarının ötesinde bir güce sahip oluyordu. Yüksek Lord zaten sıradışı bir güce sahipti fakat kara büyücü olarak öylesine güçlü olurdu ki Lorlen Lonca'nın birleşik gücünün bile onu yenmeye yeteceğini sanmıyordu.

Böylece Lorlen, Yüksek Lord'un karşısına çıkılmasının söz konusu bile olmaması gerektiğine karar vermişti. Akkarin'le güvenli bir şekilde ilgilenme yolu bulunana kadar suçu sır olarak kalmalıydı. Sadece Rothen, yani Sonea'nın vasisine gerçek anlatılmıştı. Kıza vereceği eğitim sırasında zaten Akkarin'le ilgili anıyı görüp işin doğrusunu kendi başına öğrenirdi.

Rothen aklına geldiğinde, Sonea önce bir üzüntü sancısı, ardından da kör bir öfke duydu. Rothen onun için bir vasi ve öğretmenden fazlası olmuştu. Bir baba gibiydi. Regin'in tacizlerine, Rothen'in desteği ve yardımı olmadan nasıl dayanabilirdi bilemiyordu. Regin, bu vasiliğin yatak odasını içeren birtakım iyiliklerin karşılığı olduğuna dair şeytani söylentiler başlatmış, adamın Sonea'ya desteğinin ödülü bu söylentilerin sonuçlarına katlanmak olmuştu.

Sonra, tam da dedikodular ve şüpheler geçip gitmiş gibi görünürken her şey değişmişti. Akkarin, Rothen'in odasına gelip sırrının onlar tarafından bilindiğini keşfettiğini söylemişti. Lorlen'in zihnini okumuş ve onların da zihinlerini okumak istemişti. Akkarin'in dövüşlemeyecek

kadar güçlü olduğunu bilerek bunu reddetmeye cesaretleri olmamıştı. Sonea, sonrasında Akkarin'in odada volta attığını hatırlıyordu.

"Yapabilseniz, ikiniz de beni ifşa ederdiniz," dedi Akkarin. "Sonea'nın vasiliğini üzerime alacağım. O, senin sessizliğinin teminatı olacak. Sonea benim olduğu sürece kimsenin kara büyü icra ettiğini bilmesine neden olmayacaksın." Gözleri Sonea'nınkilere kaydı. "Ve Rothen'in iyiliği de, senin işbirliği yapman konusunda benim garantim olacak."

Sonea Yüksek Lord'un Konağı'na giden patikaya adım attı. O yüzleşme o kadar uzun süre önce olmuştu ki, sanki bir başkasına ya da duyduğu bir hikâyedeki bir karakterin başından geçmiş gibi geliyordu. Artık bir buçuk senedir Akkarin'in gözdesiydi ve işler korktuğu kadar kötü olmamıştı. Adam onu fazladan bir güç için kaynak olarak kullanmamış ya da şeytani işlerine sokmaya uğraşmamıştı. Onunla her ilkgün akşamı yediği şatafatlı akşam yemekleri dışında adamı nadiren görüyordu. Konuştuklarındaysa, konu sadece Sonea'nın Üniversite'deki eğitimi hakkındaydı.

O gece dışında, diye düşündü.

Hatırlarken yürüyüşü yavaşladı. Aylar önce, derslerinden geri dönerken, konağın alt kısmından gelen gürültüleri ve bağırışları duymuştu. Yeraltındaki odaya inince Akkarin'in kara büyü kullanarak bir adamı öldürdüğüne şahit olmuştu. Akkarin, adamın Sachaka'lı bir katil olduğunu ve onu öldürmek üzere gönderildiğini iddia etmişti.

"Neden onu öldürdünüz?" diye sordu Sonea. "Neden Lonca'ya teslim etmediniz?"

"Çünkü, hiç şüphesiz tahmin ettiğin üzere, o ve onun gibiler benim hakkımda Lonca'nın bilmesini istemeyeceğim kadar bilgi sahibiler. Bu insanların kim olduklarını ve neden beni öldürmek istediklerini merak ediyor olmalısın. Sana sadece şunu söyleyebilirim: Sachaka'lılar hâlâ Lonca'dan nefret ediyorlar ama bir yandan da korkuyorlar. Ara sıra bana bunlardan birini gönderiyorlar. Sınamak için."

Sonea, Kyralia'nın komşusu hakkında herhangi bir üçüncü yılındaki çırak kadar bilgi sahibiydi. Çırakların tümü Sachaka İmparatorluğu ve Kyralia'lı büyücüler arasındaki savaşı öğrenirlerdi. Onlara, Kyralia'lıların Lonca'yı kurup sihir bilgisini paylaşarak savaşı kazandıkları

öğretilirdi. Yedi yüz yıl sonra, Sachaka İmparatorluğu yitip gitmişti ve Sachaka'nın çoğu çorak topraklar halinde kalmıştı.

Sonea düşündüğünde, Sachaka'lıların hâlâ Lonca'dan nefret ettiğine inanmak zor gelmiyordu. Sachaka'nın Müttefik Topraklar'ın bir üyesi olmamasının nedeni de büyük ihtimalle buydu. Kyralia, Elyne, Vin, Lonmar ve Lan'ın aksine, Sachaka tüm büyücülerin Lonca tarafından eğitim görüp izlenmesi anlaşmasına dahil değildi. Sachaka'da büyücülerin var olmaları olasıydı, ama Sonea onların iyi eğitildiğinden şüpheliydi.

Tehdit olsalardı, herhalde Lonca bunu bilirdi. Sonea kaşlarını çattı. Belki bazı büyücüler gerçekten de haberdardı. Belki de Yüksek Büyücüler ve Kral'ın dışında kimsenin bilemeyeceği bir sırdı bu. Kral sıradan insanların Sachaka'lı büyücülerin varlığı hakkında endişelenmelerini istemezdi. Tabii, Sachaka'lılar ciddi bir tehdit olmadıkça...

Bu katiller yeterince tehdit oluşturuyor muydu? Başını iki yana salladı. Arada sırada Yüksek Lord'u öldürmek üzere gönderilen katiller, adam onları yeterince kolayca defedebiliyorsa, ciddi bir mesele olmazdı.

Yavaş yürümeye başladı. Belki de Akkarin'in onları defedebilmesinin tek nedeni, kendisini kara büyüyle güçlendirmiş olmasıydı. Kalbi duracak gibi oldu. Bu, katillerin korkutucu derecede güçlü oldukları anlamına gelirdi. Akkarin kara büyü kullandığını onların bildiğinden bahsetmişti. Onu öldürme şansları olduğundan emin olmadan saldır-mazlardı. Bu, onların da mı kara büyü kullandığı anlamına geliyordu?

Sonea ürperdi. *Ve her gece, öldürmek istedikleri adamla aynı evde uyuyorum.*

Belki de, Lorlen'in Akkarin'den kurtulmak için bir yol bulmamasının nedeni de buydu. Belki, Akkarin'in kara büyü kullanmak için iyi bir nedeni olduğunu biliyordu. Belki de Akkarin'i devirme niyeti hiç yoktu.

Hayır, diye düşündü. Akkarin'in nedenleri onurlu nedenler olsaydı, onun rehinesi olmazdım. Amaçlarının iyi nedenlere dayandığını kanıtlayabilecek olsaydı, iki büyücü ve bir çırağın sürekli onu yenme arayışında olmasıyla uğraşmak yerine bunu denerdi.

Ve benim iyiliğime gerçekten önem veriyorsa, neden beni ko-nakta, yani katillerin gelmesinin en olası olduğu yerde tutuyor ki?

Sonea, Lorlen'in onun iyiliğini düşündüğünden emindi. Akkarin'in nedenlerinin onurlu olduğunu düşünseydi ona söylerdi. Onun, içinde olduğundan daha kötü bir durumda olduğuna inanmasını istemezdi.

Birden, aklına Lorlen'in parmağındaki yüzük geldi. Bir yıldan uzun süredir, şehirde kızıl taşlı gümüş bir yüzük takan katil hakkında söylentiler yayılıyordu. Tıpkı Lorlen'in taktığı türden bir yüzüktü bu.

Ama bu, *mutlaka* bir tesadüf olmalıydı. Sonea, Lorlen'in zihnini biraz olsun tanıyordu ve onun *herhangi* bir kişiyi katledeceğini hayal dahi edemiyordu.

Konağın kapısına ulaştığında, Sonea durdu ve derin bir nefes aldı. Ya Akkarin'in öldürdüğü adam katil değilse? Ya Akkarin'in suçunu keşfetmiş Sachaka'lı bir diplomatsa ve Akkarin onu konağına öldürme amacıyla çektiyse... ve sonra adamın büyücü olduğunu keşfettiye?

Dur! Yeter!

Sanki tüm bu sonuçsuz fikir yürütmelerden arındıracakmışçasına başını iki yana salladı. Aylardır bu olasılıkları düşünmüş, gördüğü ve kendisine söylenenlerin üzerinden tekrar tekrar geçmişti. Her hafta akşam yemeği masasında Akkarin'e bakıp ona neden kara büyü öğrendiğini sorma cesaretine sahip olmayı dilemiş, ancak sessiz kalmıştı. Cevapların gerçekliğinden emin olamayacaksa, neden soru sormakla uğraşacaktı ki?

Uzandı ve kapı tokmağına dokundu. Her zamanki gibi, en hafif dokunuşta kapı içeri doğru açıldı. Sonea içeri girdi.

Adamın uzun, karanlık silueti, misafir salonu sandalyelerinden birinden kalktı. Sonea tanıdık bir korku dalgası hissetti ve onu bir kenara itti. Akkarin'in başı üzerinde tek bir ışık küresi süzülüyor, gözlerine gölgeler düşürüyordu. Sanki biraz eğlenmiş gibi ağzının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı.

"İyi akşamlar, Sonea."

Kız reverans yaptı. "Yüksek Lordum."

Adamın solgun eli merdiven girişini işaret etti. Kitap ve notlarının olduğu çantayı yere koyan Sonea merdivene gidip yukarı çıkmaya başladı. Akkarin'in ışık küresi merdivenin ortasından yukarı süzülürken adam da peşinden ilerledi. İkinci kata ulaştığında Sonea koridorda ilerledi ve büyük bir masa ile birkaç sandalyenin olduğu

salona girdi. Lezzet vadeden bir koku havayı dolduruyor, midesini hafifçe guruldatıyordu.

Akkarin'in hizmetkârı Takan, Sonea yerini alırken saygıyla eğilip salondan çıktı.

"Bugün ne ders gördün, Sonea?" diye sordu Akkarin.

"Mimari," diye yanıtladı Sonea. "İnşa metotları."

Akkarin'in bir kaşı hafifçe kalktı. "Taşa sihirle şekil vermek mi?" "Evet."

Adam düşünceli göründü. Takan salona büyük bir tepsiyle döndü ve birkaç küçük kâseyi masaya koyduktan sonra uzaklaştı. Sonea, Akkarin'in kâselerden seçim yapmasını bekledi, ardından kendi ta-bağını yiyecek doldurdu.

"Zor mu geldi, yoksa kolay mı?"

Sonea tereddüt etti. "Önce zordu ama sonra kolaylaştı. Bu... Şifa'ya benzemiyor değil."

Adamın bakışları keskinleşti. "Öyle. Peki, ne yönden farklı?"

Sonea düşündü. "Taşta vücudun sahip olduğu doğal direnç ba-riyeri yok. Teni yok."

"Doğru ama bariyer benzeri bir şey yaratılabilirdi, eğer..."

Sesi giderek kesildi. Sonea başını kaldırdığında onun kaşlarını çatmış, arkasındaki duvara gözlerini diktiğini gördü. Bakışları kızın-kilere kaydı, ardından rahatladı ve gözlerini masaya çevirdi.

"Bu akşam katılmam gereken bir toplantı var," dedi, sandalyesini geri iterek. "Yemeğin geri kalanının keyfini çıkar, Sonea."

Şaşırان Sonea, onun kapıya hızla gitmesini izledi, ardından yarı-sı yenmiş yemeğine baktı. Bazen haftalık akşam yemeğine geldiğinde Takan'ı, Yüksek Lord'un yemeğe katılmayacağı hakkındaki iyi haberi vermek üzere beklerken bulurdu. Ama Akkarin daha önce sadece iki kez yemekten erken kalkmıştı. Sonea omuz silkip yemeye devam etti.

Yedikleri bittiğinde, Takan tekrar çıkageldi. Kâse ve tabakları tepsiye koydu. Onu seyreden Sonea, adamın kaşları arasında küçük bir kırıksıklık olduğunu fark etti.

Endişeli görünüyor, diye düşündü.

Önceki fikir yürütmelerini hatırlayınca, iliklerinin ürperdiğini hissetti. Takan, bir başka katilin Akkarin'i aramak üzere konuta gi-receğinden mi korkuyordu?

Sonea birdenbire Üniversite'ye dönmek istedi. Ayağa kalktı ve hizmetçiye baktı. "Tatlıyı boş verebiliriz, Takan."

Adamın ifadesi hafifçe değişti. Düş kırıklığını okuyan Sonea, suçlu hissetmeden edemedi. Adam, Akkarin'in sadık hizmetçisi olabilirdi ama becerikli bir aşçıydı da. Özellikle gurur duyduğu bir yemek yapıp da, ikisinin de onu yemeden gitmesi canını mı sıkımsı? "

"Tatlı... birkaç saat dışarıda durabilir mi?" diye sordu tereddütle.

Takan onun kısa bir süre ona baktı ve ilk kez olmamakla birlikte Sonea o bakışta keskin bir zekâ gördü. Her zamanki itaatkâr ifadesi arkasında tamamıyla olmasa da saklıydı.

"Kalır, leydim. Döndüğünüzde odanıza getireyim mi?"

"Evet," diyerek başını salladı Sonea. "Teşekkür ederim."

Takan saygıyla eğildi.

Salondan ayrılan Sonea koridorda hızla ilerledi ve merdivenlerden indi. Takan'ın Akkarin'in sırları içinde nasıl bir rol oynadığını tekrar merak etti. Akkarin'in Takan'dan güç aldığına şahit olmuştu ancak Takan bundan etkilenmemiş ya da ölmemişti. Ve suikast girişiminin olduğu gece, Akkarin Takan'ın Sachaka'lı olduğunu söylemişti. Bu bir başka soruyu da beraberinde getiriyordu. Sachaka'lılar Lonca'dan nefret ediyorsa, neden biri Yüksek Lord'un hizmetçisiydi?

Ve neden Takan bazen Akkarin'e "lordum" yerine "efendim" diye hitap ediyordu?

Ulak geldiğinde, Lorlen inşa malzemeleriyle alakalı bir siparişi dikte ettirmekteydi. Adamdan bir kâğıt parçası alıp okudu, ardından başıyla onayladı.

"Ahırbaşına benim için bir araba hazırlamasını söyle."

"Baş üstüne, lordum." Ulak saygıyla eğildi ve odadan hızla çıktı.

"Tekrar Yüzbaşı Barran'la mı görüşeceksiniz?" diye sordu Osen.

Lorlen yardımcısına acı acı gülümsedi. "Korkarım öyle." Osen'in tuttuğu kaleme baktı ve başını olumsuzca salladı. "Ne söyleyeceğimi unuttum," diye ekledi. "Onu yarın bitiririz."

Osen kalemını silip kuruladı. "Umarım Barran bu kez katili bulmuştur." Lorlen'e çalışma odasının kapısına kadar eşlik etti. "İyi geceler, Sayın Yönetici."

"İyi geceler, Osen."

Üniversite koridorundan Büyücü Odaları'na doğru yürürken, Lorlen genç büyücüyü düşündü. Osen, Lorlen'in Muhafız Evi'ne yaptığı sık ziyaretleri başlar başlamaz fark etmişti. Genç adam gözlemciydi ve Lorlen karmaşık bahaneler üretmeye başlamaması gerektiğini biliyordu. Bazen doğru oranda gerçeği dile getirmek, tamamen yalan söylemekten iyiydi.

Osen'e Akkarın'ın ona katili bulma konusunda Muhafızların gösterdikleri çabayı gözlemleme görevi verdiğini açıklamıştı.

"Neden siz?" diye sormuştu Osen.

Lorlen bunu beklemişti. "Ah, boş zamanlarımda bir şeyler yapmak istiyordum," diye espri yapmıştı. "Barran bir aile dostu. Bu cinayetleri zaten ondan duyuyordum, o nedenle aramızdaki iletişim resmi bir iletişime dönüştü. Başkasını da gönderebilirdim ama en son haberleri üçüncü elden almak istemiyorum."

"Lonca'nın buna ilgi duymasında özel bir neden olup olmadığını sorabilir miyim?" diye yoklamıştı Osen.

"Sorabilirsin," diye yanıtlamıştı Lorlen gülümseyerek. "Yanıt veremeyebilirim. Sence bir neden mi var?"

"Şehirdeki bazı insanların işin içinde sihir olduğuna inandığını duymuştum."

"O yüzden Lonca'nın bu durumu gözlemliyor görünmesi gerek. İnsanlar onların dertlerini görmezden geldiğimiz hissine kapılmamalılar. Yine de, fazla ilgi gösteriyor gibi görünmemeye dikkat etmeliyiz, yoksa söylentilerin doğru olduğunu düşünürler."

Osen, Lorlen'in ziyaretleriyle alakalı bilgiyi kendine saklamayı kabul etmişti. Lonca'nın geri kalanı Lorlen'in Yüzbaşı Barran'ın yaptıklarını takip ettiğini duyarsa, onlar da işin içinde sihir olup olmadığını merak ederlerdi.

Lorlen hâlâ sihrin gerçekten de işin içinde olup olmadığından emin değildi. Bir yıldan uzun süre önce bir olay olmuştu. O olayda, ölmekte olan bir şahit katilin kendisine sihirle saldırdığını iddia etmişti. Şahidin vücudu üzerindeki yanıklar bir ateş darbesinden gelmiş gibi görünüyordu ama Barran katilin ya da katillerin sihir kullandığı yönünde o zamandan beri bir kanıt bulamamıştı.

Barran katilin kaçak bir büyücü olma olasılığını kendine saklamayı kabul etmişti. Lorlen'in açıkladığı üzere, böyle haberler yayılırsa,

Kral ve Haneler, tıpkı Sonea için tertiplenmiş ava benzer bir başka av beklerlerdi. O tecrübe sayesinde tüm şehirde dolanan büyücülerin kaçağı saklanmaya itmekten başka bir şeye yaramadığını öğrenmişlerdi.

Lorlen Giriş Salonu'na girdi. At arabasının ahırdan çıkıp Üniversite basamaklarına doğru ilerleyişini seyretti. Araba durduğunda basamaklardan inen adam, sürücüye gideceği yeri belirterek bindi.

Peki, ne biliyoruz, diye sordu kendine.

Haftalar, bazen aylar boyunca, kurbanlar aynı ayinsel yöntemle öldürülmüşlerdi. Bu yöntem bazen bir kara büyü ayinini de andırıyordu. Sonra, birkaç ay boyunca hiçbir ölüm olmamıştı. Bu da, Muhafızların dikkatini çeken başka bir dizi cinayete kadar sürmüştü. Bunlar da ayinle işlenen cinayetler olarak görülebilirdi ama öncekinden biraz farklı bir yöntem kullanılmıştı.

Barran bu yöntem değişiminin olası nedenlerini iki ana gruba ayırmıştı. Ya katil yalnız çalışıyordu ve alışkanlıklarını değiştiriyordu ya da her cinayet dizisi bir başkası tarafından işleniyordu. Tek bir adam yakalanmamak için ya da ayinini mükemmelleştirmek için alışkanlıklarını değiştirebilirdi. Oysa bir dizi farklı katilin olması, öldürme işini bir sınama ya da giriş töreni olarak gören bir çeşit çete ya da tarikata işaret edebilirdi.

Lorlen elindeki yüzüğe bakmak üzere bakışlarını aşağı çevirdi. Sadece birkaç şahit, katili görebilecek ve adamın elinde kırmızı taşlı bir yüzük gördüklerini anlatabilecek kadar şanslıydı. *Böyle bir yüzük mü,* diye merak etti. Akkarin değerli taşı camdan ve kendi kanından; Lorlen, Sonea ve Rothen'in onun kara büyü öğrenip kullandığından haberdar olduğunu keşfettiğinde yaratmıştı. Yüzük onun Lorlen'in duyup görebildiği her şeyi duyup görebilmesini ve diğer büyücülerin duymasına mahal vermeyecek şekilde zihinsel iletişim kurabilmelerini sağlıyordu.

Cinayetler ne zaman bir kara büyü ayinini andırsa, Lorlen Akkarin'in sorumlu olma olasılığını düşünmeden edememişti. Akkarin insan içinde yüzük takmıyordu ama yine de Lonca'dan ayrıldığı zamanlarda takıyor olabilirdi. Ama bunu neden yapacaktı ki? Kendisinin izini sürmeye ihtiyacı yoktu.

Ya yüzük bir başkasının, katilin yaptıklarını görmesini sağlıyorsa?

Lorlen kaşlarını çattı. Akkarın neden bir başka insanın, kendisinin yaptıklarını görmesini isteyecekti ki? Tabii, birinin emirlerini yerine getirmiyorsa... İşte *bu*, korkutucu bir olasılıktı...

Lorlen iç geçirdi. Bazen gerçeği asla öğrenmeyeceğini umuyordu. Akkarın katilse, kurbanlarının ölümlerinden dolayı kendisini kısmen sorumlu sayacağını biliyordu. Akkarın'le uzun süre önce, Sonea'dan onun kara büyü kullandığını ilk öğrendiğinde bu işi bitirmeliydi. Ama Lonca'nın Akkarın'ı bir dövüşte yenilgiye uğratamayacağından korkmuştu.

Böylece Yüksek Lord'un suçunu sır olarak saklamış, Sonea ve Rothen'i de aynısını yapmaları konusunda ikna etmişti. Sonra Akkarın suçunun bilindiğini keşfederek Sonea'yı rehinesi olarak almış, böylece Lorlen ile Rothen'in sessiz kalacağından emin olmuştu. Artık Lorlen, Akkarın'e karşı harekete geçecekse, bunu kızın yaşamını riske atmadan yapamazdı.

Ama Akkarın'ın katil olduğunu keşfedersem ve Lonca'nın onu yenebileceğini bilirim, tereddüt etmezdim. Eski dostluğumuz için ya da Sonea'nın iyiliği için bile onun devam etmesine izin vermezdim.

Ve Akkarın, yüzük sayesinde, bunu mutlaka biliyor olmalıydı.

Tabii, Akkarın katil olmayabilirdi. Lorlen'e cinayetleri araştırmasını söylemişti ama bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Basitçe, muhafızların onun suçlarını keşfetmeye ne kadar yakın olduklarını bilmek istiyor olabilirdi...

At arabası durdu. Lorlen pencereden bir bakış attığında Muhafız Evi'nin önünü gördü ve şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Düşünceleri içinde öylesine kaybolmuştu ki yolculuğu fark etmemişti bile. Sürücü kapıyı açmak üzere inerken at arabası hafifçe sallandı. Lorlen dışarı adımını atıp kaldırım boyunca yürüyüp Muhafız Evi girişine ulaştı. Yüzbaşı Barran, onu içerideki dar holde karşıladı.

"İyi akşamlar, Sayın Yönetici. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

Her ne kadar Barran hâlâ genç olsa da, alnındaki çizgiler çoktan belirginleşmeye başlamıştı. O akşam, daha da derin görünüyordular.

"İyi akşamlar, Yüzbaşı."

"Sizin için bazı ilginç haberlerim ve gösterecek bir şeyim var. Odama gelin."

Lorlen adamı koridor boyunca takip edip küçük bir odaya geldi. Binanın geri kalanı sessizdi ama birkaç muhafız akşamları orada olurdu. Barran Lorlen'i bir sandalyeye götürdü, ardından kapıyı kapadı.

"Hırsızlar'ın katili arıyor olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

Barran çarpıkça gülümsedi. "Bu konuda bir çeşit onay aldım. Hem Muhafızların hem de Hırsızlar'ın cinayeti araştırması durumunda yollarımızın kesişmesi önlenemezdi. Görünüşe bakılırsa burada aylardır casusları varmış."

"Casus mu? Muhafızlar arasında mı?"

"Evet. Onurlu bir adam bile bilgi karşılığı para kabul etmeye sıcak bakabilir. Özellikle de o bilgi katilin bulunmasına neden olacaksa ve Muhafızlar sonuç alamıyorsa." Barran omuz silkti. "Casusların hepsinin kim olduğunu henüz bilmiyorum ama şimdilik onların yerlerinde kalmaları beni rahatsız etmiyor."

Lorlen kıs kıs güldü. "Hırsızlar'la pazarlık konusunda tavsiye istiyorsan sana Lord Danny'l'i gönderirdim ama şu anda kendisi Elyne'de Lonca Elçisi."

Yüzbaşı'nın kaşları kalktı. "İlgi çekici tavsiyeler olurlardı, kullanmaya fırsatım olmasa bile. Ama Hırsızlar'la işbirliği pazarlığına girme niyetinde değilim. Haneler bunu asla onaylamaz. Casuslardan biriyle bir anlaşma yaptım. Bana güvenli bir şekilde aktarabileceği tüm bilgileri aktarıyor. Bilgilerinin hiçbiri şimdiye kadar işe yaramadı ama işe yarayabilecek bir şeye götürebilir." Adamın kaşları arasındaki kırışıklıklar tekrar derinleşti. "Şimdi, size gösterecek bir şeyim var. Bana bir sonraki kurbanı incelemek istediğinizi söylemişsiniz. Bu akşam bir kurban bulundu ve cesedi buraya getirttim."

Sanki soğuk bir esinti cüppesinin yakasının altına sızmış gibi, Lorlen'in ilikleri ürperdi. Barran kapıyı işaret etti.

"Bodrum katında. Şimdi görmek ister misiniz?"

"Evet."

Ayağa kalkan adam Barran'ı koridora doğru takip etti. Merdivenden inip bir başka koridorda yollarına devam ederken sessiz kaldılar. Hava gittikçe soğudu. Ağır, tahta bir kapının önünde durdular, ardından Barran kilidi açtı.

Açılan kapıdan gelen yoğun şifalı bitki kokusu koridoru doldurdu. Bu, onun kadar hoş olmayan bir başka kokuyu pek saklayamadı. Odada pek eşya yoktu. Yalın taş duvarlar üç sıradan masayı çevreliyordu. Bunlardan birinin üzerinde bir adamın çıplak cesedi duruyordu. Bir başkasındaysa düzgünce katlanmış kıyafetler vardı.

Yakınlaşan Lorlen, cesedi çekingence inceledi. Son cinayetlerin tümünde olduğu gibi, kurban kalbinden bıçaklanmıştı ve boynunun bir yanında sık sık bir kesik görünüyordu. Buna rağmen adamın yüz ifadesi beklenmedik ölçüde huzurluydu.

Barran kurbanın bulunduğu yeri betimlemeye başlarken, Lorlen, Gece Odası'nda sık sık yapılan buluşmalarda kulak misafiri olduğu bir sohbeti düşündü. Genç bir Şifacı olan Lord Darlen, üç arkadaşına bir hastayı anlatmaktaydı.

"O geldiğinde adam ölüydü," demişti Darlen başını iki yana sallayarak. "Ama karısı yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızdan emin olmak için bir gösteri istiyordu. O yüzden kontrol ettim."

"Bir şey bulamadın mı?"

Darlen yüzünü ekşitmişti. "İşin sonrasında gözlemlenecek hayat enerjisi her zaman bulunur. Çürüme esnasında aktif olan birçok organizma vardır. Ama adamın kalbi durgundu ve zihni sessizdi. Yine de bir başka kalp atışı gözlemledim. Hafif ve yavaştı ama kesinlikle bir kalp atışıydı."

"Bu nasıl olabilir? İki kalbi mi varmış?"

"Hayır." Darlen'in sesi zorlanıyor gibi gelmişti. "Adam... adam bir sevli yutarak boğulmuştu."

O anda iki Şifacı kahkahalara boğulmuştu. Üçüncü arkadaş, bir Simyacı olan adamın kafası karışmıştı. "Boğazına bir sevli nasıl girmiş ki? Onlar zehirlidir. Birisi adamı öldürmüş mü?"

"Hayır." Darlen iç geçirmişti. "Isırıkları zehirlidir ama derilerinde bulunan bir madde insanlara coşkunkluk ve hayal dünyasında yaşamış hissi verir. Bazıları bundan hoşlanır. Sürüngenleri emerler."

"Sürüngenleri *emerler* mi?" Genç Simyacı kulaklarına inanamamıştı. "Peki, ne yaptın?"

Darlen'in yüzü kızarmıştı. "Sevli boğuluyordu, ben de onu oradan çıkardım. Görünüşe bakılırsa karısı kocasının bu alışkanlığından

haberdar değildi. Kendini kaybetti. Gece vakti onlardan biri boğazına kadar girer ve ev onlarla doludur diye korktuğundan evine giremedi.”

Bu, daha büyük olan iki Şifacı'yı yine kahrkahlara boğmuştu. Lorlen bu hatırıya neredeyse gülümsedi. Şifacılar bir çeşit espri anlayışına ihtiyaç duyarlardı ama bu genellikle tuhaf bir espri anlayışı olurdu. Ne var ki bu sohbet ona bir fikir vermişti. Cansız bir vücut hâlâ hayat enerjisiyle dolu olurdu ancak kara büyüyle öldürülmüş birinin cesedinde *hiçbir* enerji kalmamış olması gerekirdi. Katilin kara büyü kullanıp kullanmadığını anlamak için, Lorlen'in tek yapması gereken kurbanı Şifa sezileriyle incelemesi gerekiyordu.

Barran suç mahallinin betimlemesini bitirdiğinde Lorlen öne çıktı. Kendini hazırlayarak bir elini ölü adamın koluna koydu, gözlerini kapadı ve sezilerini cesede doğru genişletti.

Bunun kolaylığı onu irkiltti ama sonra sihirli müdahalelere karşı koyan doğal bariyerin ölüm anında kaybolduğunu hatırladı. Zihnini dışa doğru yoğunlaştırıp cesedi aradı ve hayat enerjisinin son derece sönük kalıntılarını buldu. Çürüme süreci, vücudun içinde hayatta kalan hiçbir şey olmadığı için sekteye uğramış, daha doğrusu geciktirilmişti.

Gözlerini açan Lorlen elini adamın kolundan kaldırdı. Boyundaki hafif kesiğe gözlerini dikti. Adamı öldüren şeyin bu yara olduğundan artık emindi. Kalpteki bıçak yarası büyük ihtimalle daha sonra açılmış, daha inanılabilir bir ölüm nedeni sunmak amacıyla yapılmıştı. Aşağı bakıp cesedin parmağındaki yüzüğü inceledi.

Demek doğru, diye düşündü. Katil kara büyü kullanıyor. Ama bu Akkarin'in kurbanı mı, yoksa şehirde serbestçe dolaşan bir başka kara büyücü mü var?

2. BÖLÜM

YÜKSEK LORD'UN EMİRLERİ

Alçak yemek masasının üzerindeki tüten sumi kupasını alan Rothen, misafir salonu pencerelerinden birini kapatan kâğıt perdeye yürüdü. Onu kenara çekip bahçelere doğru baktı.

O sene bahar erken gelmişti. Çalılar ve ağaçlarda ufak tefek çiçekler açmış, şevkli yeni bahçıvan da yürüyüş yollarının iki yanına parlak renkli çiçekler ekmişti. O anda sabahın erken saatleri olmasına rağmen büyücüler ve çıraklar bahçede yürüyordu.

Rothen kupasını kaldırıp yudumladı. Sumi taze ve acıydı. Önceki akşamı düşününce yüzünü ekşitti. Haftada bir kez yaşlı dostu Lord Yaldin'e ve karısı Ezrille'e akşam yemeği için katılırdı. Yaldin, Rothen'in artık hayatta olmayan akıl hocası Lord Margen'in arkadaşı olmuştu ve Rothen'e göz kulak olmayı hâlâ görevi sayıyordu. O nedenle, dün akşamki yemekte, Yaldin Rothen'e Sonea konusunda endişe etmeyi bırakmasını söyleme gerekliliğini hissetmişti.

"Onu hâlâ takip ettiğini biliyorum," demişti yaşlı büyücü.

Rothen omuz silkmişti. "Onun iyiliği beni ilgilendiriyor."

Yaldin hafifçe alay edercesine gülmüştü. "Kız Yüksek Lord'un çırağı. İyiliğini senin düşünmene ihtiyacı yok."

"Var," diye yanıtlamıştı Rothen. "Sence Yüksek Lord onun mutlu olup olmadığıyla ilgileniyor mu? O sadece Sonea'nın akademik ilerleyişini umursar. Hayat sihirden ibaret değil."

Ezrille üzgünce gülümsemişti. "Tabii ki değil ama..." Duraksayıp iç geçirmişti. "Sonea, Yüksek Lord onun vasiliğini aldığından beri seninle

doğru dürüst konuşmadı bile. Sence şimdiye kadar gelip ziyaret etmez miydi? Bir yıldan fazla süre geçti. Dersleriyle ne kadar meşgul olursa olsun, herhalde seni görmeye biraz zaman ayırabilirdi.”

Rothén yüzünü ekşitmişti. Kendine engel olamıyordu. İkilinin duygudaş yüz ifadelerinden onun tepkisini gördüklerini anlamıştı ve Sonea’nın görünüşte onu terk etmesinden dolayı canının yandığını düşünüyorlardı.

“Kızın durumu iyi,” dedi Yaldin kibarca. “Hem diğer çıraklarla olan o saçmalıklar da uzun zaman önce bitti. Endişe etmeyi bırak, Rothén.”

Rothén buna katıldığı rolünü yapmıştı. Onlara Sonea’yı takip etmesi arkasındaki gerçek nedenleri anlatamazdı. Bunu yapması, Sonea’nın hayatını riske atmak anlamına gelirdi. Yaldin ve Ezrille, Sonea’yı korumak için sessiz kalmayı kabul etse bile, Akkarin başka kimsenin bunu bilmemesi gerektiğini söylemişti. O “emri” çiğnemek, Akkarin’e ihtiyacı olan bahaneyi verirdi... Ama ne yapmak için? Kara büyü kullanıp Lonca’yı ele geçirmek için mi? Adam zaten Yüksek Lord’dü. Başka ne isteyebilirdi ki?

Daha fazla güç, belki. Kral’ın yerine geçmek. Tüm Müttefik Toprakları yönetmek. Gelmiş geçmiş en güçlü büyücünden bile güçlü olana kadar kendini kara büyüyle güçlendirme özgürlüğüne sahip olmak.

Ama Akkarin bunları yapmak istiyorsa, herhalde uzun süre önce yapardı. Rothén, zorlanarak da olsa, Akkarin’in Sonea’ya zarar verecek hiçbir şey yapmadığını kabul etmek zorundaydı. Kızı vasisinin yanında gördüğü tek vakit, Meydan Okuma günüydü.

Yaldin ve Ezrille eninde sonunda bu konuyu konuşmayı bırakmışlardı. “Eh, en azından nemmin almayı bıraktın,” diye mırıldanmıştı Ezrille, Rothén’in oğlu Dorrien’den haberleri sormadan önce.

Rothén bu hatıra yüzünden kendini biraz rahatsız hissetti. Hizmetçisi Tania’ya baktı. Kadın bir kitap rafındaki tozları dikkatlice silmekle meşguldü.

Tania’nın Ezrille ve Yaldin’e onun sağlığından endişe ettiği için bunu söylediğini biliyordu ve uyku ilacını kullandığını başka kimseye açık etmezdi. Ama Rothén az da olsa sitemkâr hissetmeden edemiyordu. Fakat kadın onun için gönüllü bir şekilde casusluk yaparken nasıl şikâyet edebilirdi ki? Tania, Sonea’nın hizmetçisi Viola’yla arkadaşlığı sayesinde ona Sonea’nın sağlığı, ruh hali ve kenar mahallede

yaşayan teyzesi ile eniştesine arada sırada yaptığı ziyaretler hakkında bilgi veriyordu. Tania'nın, Yaldin ve Ezrille'e bu işteki parmağından bahsetmediği açıktı. Aksi takdirde, adamın endişelenmesinin kanıtı olarak bundan bahsederlerdi.

Dannyl tüm bu "casusluk" işlerine keyifle bakardı. Sumiden bir yudum daha alan Rothen, dostunun geçen yıl yaptıkları hakkında bildiklerini düşündü. Mektuplarından, Dannyl'in yardımcısı Tayend'le yakın arkadaş olduğunu tahmin etmişti. Tayend'in cinsel yönelimi konusundaki söylentiler de başladıktan birkaç hafta sonra yok olmuştu. Herkes Elyne'lilerin nasıl dedikoducu olduğunu bilirdi ve yardımcının söylenti konusu olan sevgili tercihleri Lonca büyücülerinin dikkatini çekmişti, zira Dannyl gençliğinde diğer erkeklere ilgi duymakla suçlanmıştı. Suçlamanın doğruluğu asla kanıtlanmamıştı. Dannyl ya da yardımcısı hakkında başka dedikodu çıkmadığında, çoğu büyücü ikiliyi unutmıştu.

Rothen daha çok Dannyl'den yapmasını istediği araştırma hakkında endişeliydi. Akkarin'in kara büyü öğrenme fırsatım ne zaman bulduğunu sorusu, Rothen'i, Akkarin'in yıllar önce kadim sihir araştırması yapmak üzere çıktığı yolculuk hakkında çıkarımlar yapmaya itmişti. Akkarin'in yasak sanatları o sırada keşfetmiş olması daha olası görünüyordu. Aynı bilgi kaynakları, kara büyücülerin sahip olabilecekleri zayıflıkları da ortaya koyabilirdi, o nedenle Rothen Dannyl'den yazdığı bir "kitap" için kadim sihir hakkında biraz araştırma yapmasını istemişti.

Ne yazık ki Dannyl'in çıkardığı iş pek yararlı olmamıştı. Adam bir yıldan biraz uzun bir süre önce Akkarin'e rapor vermek üzere Lonca'ya habersiz geri döndüğünde, Rothen onun gizli işinin ortaya çıktığından endişe etmişti. Dannyl daha sonra Rothen'i rahatlatarak Akkarin'e araştırma yapmasının arkasındaki nedenin kendi ilgisi olduğunu anlattığını söylemişti. Ve Rothen'i şaşırtan bir şekilde, Akkarin Dannyl'e devam etme izni vermişti. Dannyl her birkaç ayda bir araştırma notlarını hâlâ gönderiyordu ama gönderdiği şeyler gittikçe azalıyordu. Dannyl Elyne'deki her bilgi kaynağını tükettiğinden dem vuruyordu ancak onun Lonca'ya geldiğinde ne kadar soğuk ve kaçamak davrandığını hatırlayan Rothen, arada sırada dostunun kendisinden bir şeyler saklayıp saklamadığını merak etmeden edemiyordu. Dahası, Dannyl, Yüksek Lord'la gizli bir şey görüştüğünden de bahsetmişti.

Rothen boş kupasını yemek masasına koydu. Dannyl bir Lonca Elçisi'ydi ve sıradan büyücülerle paylaşamayacağı her türlü bilgi alıyor olabilir. O gizli konu, siyasi bir şeyden ibaret olabilirdi.

Ne var ki, bu konuda bir şey yapamazdı. Dannyl'in sezilerine güvenmekten fazlasını yapamazdı. Dostu verilen emirleri körü körüne yerine getirmezdi, özellikle de sorgulanabilir ya da yanlış bir şey yapması istendiğinde.

Dannyl Büyük Kütüphane'yi kaç kez ziyaret ederse etsin, binayı görünce hayranlığa kapılıyordu. Yüksek bir dağa oyulmuş binanın devasa kapısı ve pencereleri öylesine büyüktü ki devlerden oluşan bir ırkın onu kendileri için oyduğunu hayal etmek kolaydı. Ne var ki içerideki koridorlar ve odalar sıradan insanların büyüklüğüne uygun olarak yapıldığı için devlerden oluşan bir ırk *onları* inşa etmemişti. At arabası devasa kapının önünde durduğunda dibindeki daha küçük bir kapı açıldı ve çarpıcı genç bir adam dışarı çıktı.

Dannyl gülümsedi ve arabadan inip dostu ve sevgilisi olan adama doğru ilerlerken içinde bir sevgi parıltısı hissetti. Tayend'in reveransı saygılıydı, ancak bunu tanıdık bir sırtış takip etti.

"Buraya gelmekte acele etmediniz, Sayın Elçi," dedi genç adam.

"Beni suçlama. Siz Elyne'liler şehrinizi kütüphanenize daha yakın inşa etmeliydiniz."

"Hiç de kötü bir fikir değil. Bir dahaki sefer saraya gittiğimde Kral'a bunu öneririm."

"Sen saraya hiç gitmiyorsun ki."

"Doğru." Tayend gülümsedi. "İrand seninle konuşmak istiyor."

Dannyl duraksadı. Kütüphaneci, Dannyl'in kısa süre önce aldığı mektuptaki konulardan şimdiden haberdar mıydı? Benzer bir mektubu kendisi de mi almıştı?

"Ne hakkında?"

Tayend omuz silkti. "Sanırım sadece sohbet etmek istiyor."

Bir koridordan geçtiler, ardından merdivenlerden çıkıp uzun, dar bir salona girdiler. Salonun bir yanında pencereler vardı, sandalyelerse salon boyunca rasgele dizilmişti.

Yaşlı bir adam en yakın sandalyelerden birinde oturuyordu. Kalkmaya yeltenirken Dannyl elini salladı.

“Zahmet etmeyin, Sayın Kütüphaneci.” Yaşlı adam kendini sandalyeye bıraktı. “Nasılsınız?”

Irland’ın omuzları hafifçe dikleşti. “Yaşlı bir adam için fena sayılmam. Fena sayılmam. Sizler nasılsınız, Sayın Elçi?”

“İyi. Şu sıralar Lonca Evi’nde yapılacak pek iş yok. Birkaç sinama, birkaç küçük çaplı anlaşmazlık, birkaç küçük parti. Fazla zaman alan bir şey yok.”

“Peki ya Errend?”

Dannyl gülümsedi. “Lonca Büyükelçisi her zamanki gibi neşeli,” diye yanıtladı. “Ve bugünlük ayağı altında olmamamdan gayet mutlu.”

Irland kıs kıs güldü. “Tayend bana araştırmanızın sonuca ulaşmadığını söyledi.”

Dannyl iç geçirip Tayend’e bakış attı. “Kütüphanedeki tüm kitapları okuyup yeni bir şey bulabilme şansımızı deneyebilirdik ama buna birkaç ömür ya da yüz yardımcı gerekir.”

Dannyl Lorlen’in ricası üzerine kadim sihir araştırmasına ilk başladığında, kendisi de bu konuya ilgi duyar olmuştu. Akkarin Yüksek Lord olmadan çok önce benzer bir arayışa girmişti ve bu onun beş yıl boyunca ülkelerde seyahat etmesine neden olmuştu. Ne var ki elleri boş dönmüştü ve Dannyl, başta Lorlen’in ondan Akkarin’in adımlarını takip etmesi isteğinin, dostuna, kaybettiği bir çeşit bilgiyi hediye olarak sunma amacıyla olduğunu düşünmüştü.

Ama altı ay geçince, Dannyl Lonmar ve Vin’e seyahat ettikten sonra, Lorlen Dannyl’e birdenbire bilgiye artık ihtiyacı olmadığı bilgisini aktarmıştı. Aynı anda, Rothen birdenbire aynı konuya ilgi duymaya başlamıştı. Bu tuhaf tesadüf ve Dannyl’in kadim sihir hakkındaki gizlemlere duyduğu ilginin büyümesi, o ve Tayend’in araştırmaya devam etmesini sağlamıştı.

Akkarin sonunda Dannyl’in projesinden haberdar olmuş ve geri dönüp rapor sunma emrini vermişti. Dannyl’i rahatlatan bir şekilde, Yüksek Lord onun çıkardığı işe memnun olmuştu ama Dannyl ve Tayend’e en tuhaf keşifleri olan Son Ceza Mağarası’nı bir sır olarak saklamalarını emretmişti. Elyne dağlarındaki bir şehrin kalıntıları altında buldukları mağara, sihir yüklü taş tavanlara sahipti ve taşlar Dannyl’e saldırmış, onu neredeyse öldürmüştü.

Bunun nasıl olduğu bir gizemdi. Dannyl dönüp girişi tekrar mühürledikten sonra nafil bir şekilde Büyük Kütüphane'de onun hakkında bir bilgi aramıştı. Lonca'nın bilmediği bir sihir olduğu açıktı.

“Sachaka'ya gitseydim sanırım daha fazlasını öğrenirdim,” diye ekledi Dannyl. “Ama Yüksek Lord oraya gitme isteğimi geri çevirdi.”

Irاند başıyla onayladı. “Akıllıca bir karar. Nasıl karşılanacağınızdan emin olamazsınız. Orada mutlaka büyücüler vardır. Tabii, siz ya da arkadaşlarınız kadar becerili olmazlar ama yine de tek başına olan bir Lonca büyücüsüne tehlike oluşturlar. Ne de olsa, Lonca onların ülkesinin büyük kısmını yaşanmaz hale getirdi. Bunun getirdiği düşmanlığın kalıntıları sürüyor olabilir. Peki, şimdi ne yapacaksınız?”

Dannyl cüppesinden katlanmış bir mektup çıkarıp Irاند'a verdi. “Yerine getirmem gereken yeni bir görevim var.”

Kütüphaneci, Yüksek Lord'un mühründen kalanları gördüğünde tereddüt etti, ardından mektubu açıp okumaya başladı.

“Nedir?” diye sordu Tayend.

“Bir soruşturma,” diye yanıtladı Dannyl. “Görünüşe bakılırsa bu ülkedeki bazı soylular kendi kaçak loncalarını kurmaya çalışıyorlar.”

Bilginin gözleri büyüdü, ardından yüz ifadesi düşünceli bir hale büründü. Irاند derin bir nefes çekip sayfanın üzerinden bakışlarını Dannyl'e çevirdi.

“Yani biliyor.”

Dannyl başıyla onayladı. “Öyle görünüyor.”

“Neyi biliyor?” diye sordu Tayend.

Irاند mektubu Tayend'e uzattı. Bilgin yüksek sesle okumaya başladı.

“Birkaç yıldır küçük bir Elyne saraylı grubunun Lonca'nın yardımıyla da bilgisi olmadan büyü öğrenme çabalarını takip ediyordum. Son zamanlarda belli miktarda başarı sağlamayı başardılar. Aralarından biri güçlerini geliştirmeyi başardığından, Lonca'nın onlarla ilgilenmeye hakkı var. Bu grup hakkındaki bilgiyi mektupla birlikte yolluyorum. Bilgin, yani Tremmelin'li Tayend'le ilişkin, onları güvenilir olduğun konusunda ikna etmene yarayacaktır.”

Tayend duraksayıp Dannyl'e gözlerini dikti. “Ne demeye çalışıyor?”

Dannyl mektubu gösterdi. “Okumaya devam et.”

“Asilerin bu kişisel bilgiyi, onları tutukladıktan sonra sana karşı kullanmaları muhtemel. Bu bilgiyi görevini yerine getirmen için onlara vermeni benim istediğimin anlaşıldığından emin olacağım.”

Tayend Dannyl'e baktı. “Bizim hakkımızda bir şey bilmediğini söylemiştin. Nasıl bilebilir ki? Yoksa söylentileri dinlemeye başladı da onların doğru olabileceğinden hareketle mi bunu söylüyor?”

“Ondan şüpheliyim,” diye yanıtladı Irand. “Yüksek Lord gibi bir adam işini şansa bırakmaz. İlişkinizden haberdar olmasına izin verdiğiniz başka kim var?”

Tayend başını iki yana salladı. “Başka kimse yok. Tabii, duyulduysak...” Etrafına bakındı.

“Casus avına başlamadan önce düşünmemiz gereken bir olasılık daha var,” dedi Dannyl. Yüzünü ekşitip şakaklarını ovaladı. “Akkarin bazı sıradışı becerilere sahip. Geri kalanımız için, zihin okumanın sınırları vardır. Gönülsüz bir zihni okuyamayız ve okuma yapabilmemiz için diğer kişiye dokunmamız gerekir. Akkarin bir keresinde suçunu onaylamak için bir suçlunun zihnini aramıştı. Adam onu zihninden uzak tutabilmeliydi ama bir şekilde Akkarin onun zihinsel engellerini geçebildi. Bazı büyücüler Akkarin'in zihinleri uzaktan bile okuyabileceğine inanır.”

“Öyleyse, sen Kyralia'dayken zihnini okuduğundan mı şüphe ediyorsun?”

“Belki. Belki de Lonca'ya geri dönmemi istediğinde.”

Irand'ın kaşları kalktı. “Siz dağlardayken mi? Öylesi bir mesafeden zihin okuyabilmesi olağanüstü.”

“Çağrısına yanıt vermeseydim bunu yapabileceğinden şüpheliyim. Ama bir kez bağlantı kurulduğunda, izin vermeye niyetim olduğundan fazlasını görmüş olabilir.” Dannyl mektuba başını salladı. “Okumaya devam et, Tayend. Bir paragraf daha var.”

Tayend mektuba baktı. “*Yardımcın bu asilerle daha önce karşılaştı. Bir buluşma ayarlayabilmesi gerekir.*’ Bunu nasıl biliyor ki?”

“Bunu bana senin söyleyebileceğini umuyordum.”

Bilgin mektuba kaşlarını çattı. “Elyne'de herkesin bir iki sırrı vardır. Bazılarından bahsedersin, bazılarınsa sır olarak kalması daha iyidir.” Dannyl ve Irand'a bakış attı. “Birkaç yıl önce Marane ailesinden Royend tarafından gizli bir partiye davet edilmiştim. Teklifi geri

çevirdiğimde bana düşündüğüm şey olmadığını ve... ee... tensel ya da zihinsel zevklerin tatmin edildiği bir ortam olmayacağını sözünü vermişti. Bunun bir âlimler toplantısı olduğunu söylemişti. Ama bunu söyleyişi kaçamaktı, o yüzden bunu bir uyarı olarak görüp gitmemiştim.”

“Sihir bilgisi sunduğuna dair bir işaret vermiş miydi?” diye sordu Irand.

“Hayır, ama başka hangi bilginin gizli tutulması gerekir ki? Bir keresinde Lonca’da bana bir yer teklif edildiği ama bunu reddettiğim bir sır değildi. Ve eğilimlerim de iyi biliniyor.” Danny’le bir bakış attı. “Yani, büyü yeteneğim olduğunu biliyordu ve cüppeyi kabul etmeme nedenimi tahmin edebilirdi.”

Irland başıyla onayladı. “Yüksek Lord da bunu büyük ihtimalle biliyor. Asilerin Lonca’ya girmeyi reddedenlere ya da giremeyenlere teklif götürmesi mantıklı.” Duraksayıp Danny’le baktı. “Ve her ne kadar Akkarin sizin hakkınızdaki gerçeği açıkça biliyorsa da, sizi ne geri çağırırdı ne de suçlamada bulundu. Belki de ortalama Kyrallia’lılardan daha hoşgörülüdür.”

Danny’ın ilikleri ürperdi. “Bunun tek nedeni onun işine yaramam. Şu asileri bulmak için beni her türlü riske sokabilir.”

“Onun konumundaki bir adam kendisine hizmet edenleri kullanmaya gönüllü olmak zorundadır,” dedi Irland ciddi bir tonla. “Lonca Elçisi olmayı siz seçtiniz, Danny. Sizin göreviniz Lonca’nın sorumluluğu ve sınırları içinde olan konuları Yüksek Lord’un adına yerine getirmek. O görevi yerine getirmek bazen risk almak anlamına gelir. Umalım ki bu görev hayatınızı değil, sadece namınızı riske etmenizi gerektirsin.”

Danny iç geçirip başını eğdi. “Tabii, haklısınız.”

Tayend kıs kıs güldü. “Irland her zaman haklıdır. Tabii, iş kataloqlama yöntemlerine...” Kütüphaneci dönüp öfkeli bir bakış attığında genç adam sırtıttı. “Eh, asiler Danny’ın Lonca’ya içerlemeye nedeni olduğunu düşünürse onu da muhtemel bir üye olarak görebilirler.”

“Ve bir öğretmen olarak,” diye ekledi Irland.

Danny başıyla onayladı. “Ve işbirliği yapmaya gönüllü olmadığımı görürlerse, Tayend’le ilişkiyi açığa çıkarma tehdidiyle beni sessiz kalmaya zorlayabileceklerine inanırlar.”

“Evet. Yine de, bunu dikkatlice planlamalısınız,” diye uyardı Irland.

Asilere yaklaşmanın yollarını tartışmaya başladılar. İlk kez olmakla birlikte, Dannyl kütüphanecinin ona güvenmesinden memnundu. Tayend birkaç ay önce akıl hocasına ilişkilerinden bahsetmeleri konusunda ısrar etmiş, Irand'a hayatını teslim edebilecek kadar güvendiği konusunda Dannyl'i temin etmişti. Dannyl'i afallatan bir şekilde, yaşlı adam duyduklarına hiç de şaşırmamıştı.

Dannyl ve Tayend'in görebildiği kadarıyla, Elyne sarayının geri kalanı hâlâ Tayend'in erkeklere olan ilgisinin Dannyl'in farkında olmadığı ve kesinlikle paylaşmadığı bir şey olduğuna inanıyorlardı. Rothen Dannyl'e Lonca'da da benzer söylentilerin dolaştığını ama çabucak unutulduklarını anlatmıştı. Buna rağmen, Dannyl hâlâ kendisi hakkındaki gerçeğin Lonca'ya ulaşacağından ve mevkisinden alkonularak geri döndürüleceğinden korkuyordu.

İşte o nedenle, Akkarin'in ondan asilerin gerçeği öğrenmelerine izin vermesini istemesine hem öfkelenmiş hem de buna son derece şaşırmıştı. Tayend'le ilişkisini sır olarak saklaması yeterince zordu. Asilerin bunu bilmesine izin vermek, almak istemediği bir riskti.

Kapı çalındığında vakit geçti. Masasından başım kaldıran Sonea odasının kapısına baktı. Hizmetçisi ona sıcak raka dolu bir kupa mı getirmişti? Bir elini kaldırdı, sonra durdu. Lord Yikmo, yani onu Meydan Okuma için hazırlamak üzere eğiten Savaşçı, her zaman bir büyücünün sihir kullanırken el hareketleri yapma alışkanlığından vazgeçmesi gerektiğini söylerdi. Bu, bir büyücünün niyetini belli ederdi. Ellerini hareket ettirmeden, iradesiyle kapıyı açtı. Ötedeki koridorda Takan duruyordu.

"Leydim," dedi adam. "Yüksek Lord sizi kütüphanede görmek isterler."

Sonea ona gözlerini dikti ve kanının yavaşça donduğunu hissetti. Akkarin ondan gecenin bu saatinde ne istiyor olabilirdi?

Takan Sonea'ya bakarak bekledi.

Sandalyesini geri itti, ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Koridora girerken Takan kütüphaneye yöneldi. Kapıya ulaşan Sonea içeri bir baktı.

Bir yanda büyük bir masa duruyordu. Duvarlar kitap raflarıyla kaplıydı. İki büyük sandalye ve küçük bir masa merkeze konmuştu. Akkarin o sandalyelerden birinde oturuyordu. Sonea başını saygıyla

eğerken, Akkarin diğer sandalyeyi işaret etti. Üzerinde küçük bir kitap duruyordu.

“Bu kitap, senin okuman için,” dedi. “Büyüyle yapı inşası derslerinde sana yardımcı olacak.”

Sonea salona girip sandalyeye yaklaştı. Kitap küçüktü, deri kapaklıydı ve oldukça yıpranmıştı. Alıp açtı. Sayfalar silik elyazalarıyla doluydu. İlk birkaç satırı okuyunca birden nefesini tuttu. Bu, Lonca’nın yapılarının çoğunu tasarlayan ve taşla büyüyle nasıl şekil verileceğini keşfeden mimar, Lord Coren’in günlüğüydü.

“Sanırım sana o kitabın ne kadar değerli olduğunu söylememe gerek yok,” dedi Akkarin sessizce. “Nadir ve yeri doldurulmazdır, ayrıca...” Sesi derinleşti. “Bu salondan çıkmayacak.”

Sonea ona bakıp başıyla onayladı. Akkarin’in ciddi yüz ifadesi ve karanlık bakışları kızın kileri delip geçiyordu.

“Bundan kimseye bahsetmeyeceksin,” diye ekledi hafif bir tonla. “Sadece birkaç kişi onun varlığından haberdar ve bunun böyle kalmasını tercih ederim.”

Sandalyesinden kalkıp kapıya yürürken Sonea bir adım geriledi. O koridora geçerken Sonea Takan’ın kendisini alışılmadık, dümdüz bir bakışla izlediğini fark etti. Sanki onu dikkatle tartıyordu. Sonea gözlerine baktı. Takan sanki kendi kendine bir şeyi onaylar gibi başını sallayıp öteye döndü. İki adamın ayak sesleri gittikçe uzaklaştı. Sonea başını aşağı, ellerindeki kitaba çevirdi.

Oturdu ve kapağı açıp okumaya başladı.

İsmim Velan Hanesi’nden Emarin’li Coren ve bu, benim iş ve keşiflerimin bir kaydır.

Ben gururundan, alışkanlığından ya da diğerlerine hayatımı anlatma ihtiyacı olanlar gibi kendisinin yaptıklarını yazarlardan değilim. Geçmişimde olup da dostlarımla ya da kız kardeşimle paylaşamadığım pek az şey olmuştur. Ne var ki bugün, düşüncelerimi kâğıda aktarma ihtiyacım olduğunu keşfettim. Mutlaka sır olarak saklamam gereken bir şeyle karşılaştım ama aynı zamanda hissettiğim bahsetme dürtüsü de reddedemeyeceğim kadar güçlü.

Sonea sayfanın tepesine baktı ve tarihi okudu. Kısa süre önceki derslerindeki bilgileri de düşünerek, bu günlüğün yazım zamanının Lord Coren’in genç olduğu, yerinde duramadığı ve fazla içki içtiği

ve tuhaf, işe yaramaz binalar tasarladığı için büyüklerinin gözünden düştüğü bir zamana denk geldiğini fark etti.

Sandığı bugün odama çıkarttım. Açması biraz zaman aldı. Büyülü kilitleri kolayca açabildim ama kapak pastan açılmıyordu. İçindeki herhangi bir şeye zarar verme riskine girmek istemediğimden çok dikkatli davrandım. Sonunda açtığımda, hem hayal kırıklığına uğradım hem de memnun oldum. Kutularla doluydu, o yüzden içini ilk gördüğümde çok heyecanlandım. Ama kutuları açtıkça tek bulduğum şey kitaplar oldu. Son kutuyu da açtığımda büyük bir hayal kırıklığına uğradım. Gömülü bir hazine bulmadım. Sadece kitaplar buldum.

Gördüklerimden anladığım kadarıyla bunlar kayıtlardan oluşuyordu. Gecenin geç vakitlerine kadar okudum ve anlamadığım çok şey var. Yarın biraz daha okuyacağım.

Genç büyücünün odasına kapanmış kitap okuduğunu gözünde canlandıran Sonea gülümsedi. Bunu takip eden yazılar gelişigüzel ve sık sık birkaç gün arayla yazılmışlardı. Ardından, altı birkaç kez çizili kısa bir yazı ortaya çıktı.

Bulduğum şeylerin ne olduğunu biliyorum! Bunlar kayıp kayıtlar!

Büyücü kitaplardan bazılarını isimlendirmişti ama Sonea onları tanımadı. Kayıp ciltler “yasak bilgilerle doluydu” ve Coren onların içeriklerini betimlemekte temkinli davranmıştı. Birkaç haftalık bir boşluğun ardından bir deneyi betimleyen uzun bir yazı ortaya çıktı. Sonuçları yazılıydı.

Sonunda başarılı oldum! Fazla uzun sürdü. Hem zafer hem de daha önce hissettiğim korkuyu hissediyorum. Bunun neden olduğundan pek emin değilim. Bu gücü kullanmanın yollarını keşfetmekte başarısız oldum fakat bir şekilde lekelenmedim. Şimdiyse, kara büyü kullanmadığımı gerçekten reddedemeyecek durumdayım. Yeminimi bozdum. Bunun bana ne kadar kötü hissettireceğini fark etmemiştim.

Yine de bu onu yıldırmamıştı. Sonea kendini bu genç adamın neden açıkça yanlış olduğunu bildiği bir şeyi yapmaya devam ettiğini anlamaya çalışırken buldu. Sanki duramıyor, keşif onu hangi sona doğru götürüyorsa buna kendini kaptırıyordu. Bu suçunun ortaya çıkmasına yol açacak olsa bile.

Ama başka bir şeye yol açmıştı...

Beni tanıyan herkes taşa olan aşkımı bilir. Toprağın güzeller güzeli etidir. Tıpkı bir ten gibi çatlakları ve kırışıklıkları, damarları ve gözenekleri vardır. Sert, yumuşak, kırılğan ya da esnek olabilir. Dünya erimiş nüvesini dışa püskürttüğünde kan kırmızıdır.

Kara sihirleri öğrendikten sonra elimi taşa koyup içindeki devasa hayat enerjisi deposunu hissedeceğimi beklemiştim ama düş kırıklığına uğradım. Hiçbir şey hissetmedim. Suyu dokunmanın hissi kadar bile değildi. Onun hayat dolu olmasını istedim. İşte o anda oldu. Sanki ölüm döşegindeki bir adamı sağlığına kavuşturana bir şifacı gibi, enerjiyi taşa aktarmaya başladım. Hayat bulmasını sağladım. Sonra olağanüstü bir şey olmaya başladı.

Sonea küçük kitabı daha da sıkı tuttu. Gözlerini satırlardan alamıyordu. Bu keşif Coren'i ününe kavuşturmuş, Lonca mimarisini yüzyıllar boyunca etkilemişti. Yüzyıllar boyunca büyü ilmindeki en büyük gelişim denmişti buna. Her ne kadar adamın yaptığı şey aslında kara büyü olmasa da, keşfine yolu açan şey yasak sanatlar olmuştu.

Sonea gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Mimari öğretmeni olan Lord Larkin bu günlük için tüm zenginliğini feda ederdi ama idolü hakkındaki gerçeği öğrense yıkılırdı. İç geçirerek bakışlarını sayfalara çevirip okumaya devam etti.

3. BÖLÜM

ESKİ DOSTLAR, YENİ MÜTTEFİKLER

Keri mektubu süsleyerek imzaladı, ardından bitirdiği işe tatminle baktı. Yazısı düzgün ve zarıftı. Kâğıt kaliteli, mürekkep kapkaraydı. Genç adam, Serin'den ona okuma yazma öğretmesini rica etmişti, Hane mensuplarından biri gibi görünmeyi değil, o nedenle yazısında bolca argo mevcuttu. Üstelik mektupta, genç onu dolandırıp Güneytarafa kaçan bir adamın idam edilmesini istemesine rağmen, bu kaliteli ve iyi yazılmış bir mektuptu.

Faren'den, yani Sonea'yı Lonca'dan saklamış olan Hırsız'dan onun kâtibini kısa bir süreliğine “ödünç almayı” rica ettiğini düşününce gülümsedi. Keri, Faren'in tereddüt ve minnettarlık karışımı yüz ifadesinden, Hırsız'ın, konumu ve bu durumun getireceği avantajlara umutsuzca ihtiyacı olmasa reddedeceğini biliyordu.

Faren'in bir Hırsız olarak konumu, Sonea'yı Lonca'ya teslim ettikten sonraki bir yıl boyunca sallantıda olmuştu. Bir Hırsız'ın iş yapma becerisi, onunla iş yapmaya gönüllü insanlar ağına bakardı. Bazıları para için çalışsa da, çoğu “yardımcı olmayı” ve daha sonra denk bir geri ödeme almayı tercih ederdi. İyilikler, yeraltındaki ikinci para birimiydi.

Faren, Sonea'yı Lonca'nın ellerinden uzakta tutarken kendisine borçlu çoğu kişiden yararlanmıştı ama bunun onu bu kadar uzun süre avantajsız bir durumda tutmaması gerekirdi. İnsanlar onun Sonea'yla yaptığı anlaşmayı biliyorlardı ve adam, kızı Lonca'dan saklamak karşılığında onun büyüünden yararlanma anlaşmasını bozmuştu. Diğer

Hırsızlar, Sonea'nın gücünü kontrol etmeyi öğrenmezse tehlikeli olacağı konusundaki Lonca uyarılarından endişe etmişler ve Faren'den kızı teslim etmesini "rica" etmişlerdi. Adam her ne kadar diğer yeraltı önderlerinden gelen bu isteği reddedemeyecek olsa da, ortada *bozulmuş* bir anlaşma vardı. Hırsızlar insanların onlara güvenmelerine ihtiyaç duyuyorlardı yoksa onlarla sadece umutsuz ya da aptallar iş yapardı. Sonea'nın büyüsunü işe yarar bir şekilde kullanmadığı gerçeği ve anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmemiş olması, Faren'i tamamıyla mahvolmaktan kurtaran tek şeydi.

Yine de Serin ona sadık kalmıştı. Okuma yazma dersleri sırasında Keri'ye Faren'in işleri hakkında pek az bilgi vermişti ama bunlar Keri'nin bilmediği şeyler değildi. Keri hızla öğrenmişti ama bunda Sonea'nın katile olan derslerini izlemiş olmanın payı da olduğunu reddetmiyordu.

Ve Sonea'nın bir dostu olarak kendisinin Faren'le, yani Sonea'ya "ihanel" eden kişiyle iş yapmaya gönüllü olduğunu göstermesiyle Keri, Hırsız'ın hâlâ güvenilir olduğu konusunda insanları temin etmişti.

Kurutulmuş kamıştan yapılma ince, silindirik bir tüp alan Keri, mektubu içine koydu. Silindirin kapağını takıp onu balmumuyla mühürlledi. Yerim ismi verilen, iğne uçlu ince metal aracı alıp ismini tüpün yanına kazıdı.

Silindiri bir kenara koyan Keri, yerimi elinde dengeledi, ardından bileğini hafifçe döndürerek onu odanın karşısına fırlattı. İğneli uç, karşıdaki duvarın tahta bölümüne saplandı. Genç adam tatminle hafifçe iç geçirdi. Kendi yerimini fırlatması kolay olsun diye ağırlığı dengelenmiş bir şekilde yaptırmıştı. Çekmecesinde geriye kalan üç yerime baktı, bir başkasını almak üzere uzandı, ardından kapı çalındığında durdu.

Ayağa kalkan Keri odayı boydan boya geçip masasına dönmeden önce yerimi aldı.

"Gel," diye seslendi.

Kapı açıldığında içeri Gol girdi. Adamın yüz ifadesi saygılıydı. Keri dikkatle baktı. Gol'un gözlerinde bir çeşit... beklenti mi vardı?

"Bir kadın seni görmek istiyor, Kerini."

Keri, Gol'un onun tam ismini kullanışına gülümsedi. Gol'un davranışlarına bakılırsa, kadın alışılmadık biri olmalıydı. Neydi peki? Canlı mı, güzel mi yoksa önemli biri miydi?

“İsmi?”

“Savara.”

Keri o isimde birini tanıımıyordu, tabii sahte bir isim değilse. Bu tipik Kyralia'lı isimlerinden değildi de. Daha çok Lonmar'lı birisinin ismine benziyordu.

“İşi?”

“Söylemedi.”

Öyleyse belki de ismi gerçekten de Savara'dır, diye düşündü Keri. Kadın ismi hakkında yalan söylediyse, neden işi hakkında da yalan söylememişti ki?

“Neden gelmiş?”

“Dedi ki, sana bir sorunda yardım edebilirmiş, ama sorunun ne olduğunu demedi.”

Keri düşünceliydi. *Öyleyse benim bir sorunun olduğunu düşünüyor. İlginç.*

“İçeri getir o zaman.”

Gol başıyla onayladı, ardından odadan gerisin geri çıktı. Keri masa çekmecesini kapayarak sandalyesinde geriye yaslanıp bekledi. Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı.

O ve yeni gelen kişi, birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

Kadının yüzü genç adamın gördüğü en tuhaf yüzlerden biriydi. Geniş bir alnı, çıkık elmacıkkemikleri ve ince bir çenesi vardı. Kalın, kara saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Ama en şaşırtıcı şey gözleriydi. Büyük gözlerin ucu yukarı doğru meylediyordu ve kadının hafif kavruk teniyle aynı renge sahiptiler. Tuhaf, sıradışı gözler... ve Keri'yi pek de saklı olmayan bir keyifle inceliyorlardı.

Keri bu tepkiye alışkındı. Çoğu müşteri onu ilk gördüğünde tereddüt ederdi zira boyu posuna ve kenar mahallelerde sıkça görülen, küçük bir sürüngen anlamına gelen ismini göz önünde bulundururlardı. Sonra da genç adamın konumunu ve yüksek sesle gülerlerse bunun olası sonuçlarını kendilerine hatırlatırlardı.

“Kerini,” dedi kadın. “Kerini sen misin?” Sesi derin ve tok olmasının yanında Keri’nin çıkartamadığı bir aksana sahipti. Kesinlikle Lonmar’lı değildi.

“Evet. Ve sen de Savara’sın.” Buna bir soru tonu katmamıştı. Kadın ismi hakkında yalan söylemişse, sırf şimdi sordu diye gerçek adını söylemeyecekti.

“Öyleyim.”

Kadın masaya doğru bir adım daha attı ve odayı incelemek üzere etrafa bakındı. Sonra tekrar Keri’ye döndüler.

“Halledebileceğin bir sorunum olduğunu söylüyorsun,” diye konuşmaya teşvik etti Keri.

Kadının yüzünde hafif bir gülümseme belirlediğinde Keri’nin nefesi kesildi. *Tamamen gülümsese, afallatacak güzellikte olabilir.* Hiç şüphesiz, Gol’un bastırılmış heyecanının nedeni buydu.

“Evet, söylüyorum.” Kadın kaşlarını çatı. “Sorunun var.” Bakışları onun bakışlarından bir anlığına düşünceli bir ifadeyle uzaklaştı, ardından tekrar geri döndüler. “Diğer Hırsızlar, katilleri avlayanın sen olduğunu söylüyor.”

Katiller mi? Keri gözlerini kıstı. Öyleyse birden fazla olduklarını biliyor.

“Bana nasıl yardım etmeyi planlıyorsun?”

Kadın gülümsediğinde Keri’nin şüphesi doğrulandı. O, gerçekten de insanı afallatacak kadar güzeldi. Bu güzellikle birlikte gelen meydan okuyan tavır ve kendine güveni önceden sezmemişti ama. Bu kadın, dış görünüşünü kullanarak istediklerini nasıl elde edebileceğini biliyordu.

“Sana onları bulmada ve öldürmende yardım edebilirim.”

Keri’nin kalbi hızla atmaya başladı. Katillerin kim olduklarını biliyorsa ve onları öldürebileceğine inanıyorsa...

“Peki, onu nasıl yapacaksın?” diye sordu.

Gülümseme kayboldu. Kadın bir adım daha yaklaştı. “Bulmamı, öldürmeyi mi?”

“İkisini de.”

“Bugün öldürmekle alakalı yöntemlerimden konuşmayacağım. Onları bulmaya gelince,” derken kaşları arasında bir kıvrıklık belirdi, “o daha zor, ama benim için senin için olduğundan daha kolay. Onları tanımanın yollarını biliyorum.”

“Ben de biliyorum,” dedi Keri. “Neden senin yolun daha iyiymiş?”

Kadın tekrar gülümsedi. “Onlar hakkında daha çok şey biliyorum. Şimdilik, sana bir sonrakinin şehre bugün girdiğini söyleyeceğim. Cesaretini toplamak için büyük ihtimalle bir iki gün bekleyecektir, sonra da ilk kurbanının haberini alacaksın.”

Keri, kadının yanıtını dikkatlice tarttı. Hiçbir şey bilmiyorsa, neden bu kanıt öne sürmüştü? Tabii, birini kendisi öldürerek o kanıt yaratmayı planlamıyorsa... Keri ona dikkatle baktı ve geniş yüz hatları ile kavruk teninin kendine has tonunu gecikmeyle tanıdığında kalbi duracak gibi oldu. Bunu nasıl da daha önce görememişti? Ama daha önce hiçbir Sachaka’lı kadın görmüşlüğü yoktu...

Artık onun tehlikeli olduğuna dair bir şüphesi kalmamıştı. Kendisine mi tehlike arz ettiği yoksa katillerin onun vatanından mı olduklarını zaman gösterecekti. Keri kadına ne kadar çok şey açık ettirebilirse, o kadar iyi olacaktı.

“Öyleyse ülkende gözcülerin var,” diye devam etti. “Bir katil Kyralia’ya girdiğinde sana haber veriyorlar, ha?”

Kadın duraksadı. “Evet.”

Keri başıyla onayladı. “Ya da,” dedi yavaşça, “birkaç gün bekleyip birini kendin öldüreceksin.”

Kadının bakışları sertleşti. “Mimlerine beni izlet öyleyse. Odamda kalıp kendime yiyecek getirttiririm.”

“İkimiz de sağlam olduğumuzu birbirimize kanıtlamalıyız,” dedi Keri ona. “Bana gelen sensin, o yüzden kanıtlama işini önce sen yapacaksın. Şimdilik peşine bir gözcü takacağım ve şu adam işini yaptığında sohbetimize devam edeceğiz. Bu tatmin eder mi?”

Kadın başıyla bir kez onayladı. “Evet.”

“İlk odada bekle. İşleri ayarlayıp bir dostuma seni geri götürmesini söyleyeceğim.”

Kadın kapıya yürürken seyreden Keri, olabildiğince fazla detayı yakalamaya çalıştı. Kıyafetleri ne eski püskü ne de pahalıydı; sadeydi. Bol gömleği ve pantolonu sıradan Kyralia’lıların giydikleri türdendi ama kadının yürüyüşündeki bir şey genç adama onun hayatında pek de emir alarak hareket etmediğini söylüyordu. Hayır, emretme işini kadın yapmıştı.

Gol, kadın ayrıldıktan hemen sonra odaya döndü. Yüzü merakını saklama çabasıyla gergindi.

“Peşine dört mim tak,” dedi Keri ona. “Yaptığı her şeyi bilmek istiyorum. Ona yemek ya da başka ne olursa olsun bir şeyler getiren kişileri de gözleyin. İzleneceğini bilecek, o yüzden sadece mimlerden ikisini görmesini sağlayın.”

Gol başıyla onayladı. “Ne taşıdığını görmek istiyor musun?”

Adam bir kumaş rulosunu kaldırıp gösterdi. Keri hafif bir şaşkınlıkla baktı. *Katilleri öldürmeyi teklif etti ne de olsa*, diye düşündü. *Bunu çıplak elleriyle yapacağı yok*. Başıyla onayladı.

Gol dikkatlice kumaşı masaya yaydı. Keri, bıçak ve hançerleri gördüğünde kıs kıs güldü. Onları teker teker alıp ağırlıklarını ölçtü. Bazılarının üzerinde alışılmadık semboller vardı ve bazılarında da metal kısmın içine değerli taşlar yerleştirilmişti. İfadesi ciddileşti. Bunlar büyük ihtimalle Sachaka’dan gelmeydi. Değerli taşları olan en büyük hançerleri yana koydu, ardından Gol’a başını salladı.

“Geri ver.”

Gol başıyla onayladı, ardından kumaşı tekrar rulo haline getirip odadan çıkardı. Kapı kapandığında Keri sandalyesinde geriye yaslanıp bu tuhaf kadını bir düşündü. Söylediği her şey doğru çıkarsa, iddia ettiği kadar işe yarar olabilirdi.

Peki, ya yalan söylüyorsa? Kaşlarını çatı. Onu bir Hırsız göndermiş olabilir miydi? “Diğer Hırsızlar’la” konuştuğundan bahsetmişti. Ne var ki, onlardan birinin bu işe karışması için iyi bir neden düşünemedi. Tüm olasılıkları düşünmek için zaman gerekliydi. Gözcülerini yakından sorgulayacaktı.

Ona söylemeli miyim, diye sordu kendine Keri. Önceden ayarlı, şifreli mesajlardan başka bir şeyle iletişime geçmek bir buluşma gerektirirdi ve Keri kesinlikle gerekli olmadıkça bir buluşma ayarlamayacaktı. Bu yeterince önemli miydi?

Kendi ülkesinde bağlantıları olan Sachaka’lı bir kadın... Tabii ki gerekliydi.

Ama bir şey Keri’yi duraksattı. Belki de bekleyip kadının kendini işe yarar olarak kanıtlayıp kanıtlamadığını görmeliydi önce. Ve kendine itiraf etmeliydi ki, taktiklerini biraz olsun değiştirdiği her seferde

bir başkasına danışma fikrinden hoşlanmıyordu. O kişiye büyük bir borcu olsa bile.

Kendi stratejisini oluşturma vakti geldi de geçmişti bile.

Sonea Savaşçı dersinin başlamasını beklerken gözlerini kapayıp ovuşturdu, ardından esnememek için kendini tuttu. Coren'in günlüğünü önceki gecenin geç vakitlerinde bitirmişti. Mimarın hatıraları onu kendine çekmişti ve okumayı bitirmeden bırakırsa, sonraki akşam döndüğünde kitabı bulamayabileceği ve hikâyenin nasıl bittiğini asla öğrenemeyeceği korkusuna kapılmıştı.

Gecenin saatleri, sabahın erken saatlerine yol verdiğinde son yazıyı okumuştı.

Kararımı verdim. Üniversite'nin temelleri tamamlandığında sandığı içindekilerle birlikte gizlice binanın altındaki toprağa gömeceğim. O berbat gerçeklerle beraber kendi gerçeklerim de bu kitabın fiziksel haliyle kaybolacak. Belki de, bu gizliliği sağlayarak, öğrenip kullandığım şeylerin zihnimden çıkmayan suçluluğunu sonunda boşabileceğim. Cesaretim olsaydı sandığı ve içeriğini yok ederdim ama onu en başta toprağa gömenlerden farklı bir hükümde bulunmaktan korkuyorum. Onlar kesinlikle benden daha bilge adamlarmış.

Sandık herhalde yeniden keşfedilmişti, yoksa Coren'in günlüğünü ellerinde tutamazdı. Kitapların geri kalanına ne olmuştu? Akkarin'de miydiler?

Yoksa günlük, Akkarin'in Lonca'yı kara büyü'nün düşünüldüğü kadar kötü bir şey olmadığı konusunda ikna etmesi için kendisi tarafından yaratılmış sahte bir günlük müydü? Adam onu Sonea'nın üzerinde deniyor ve bunun onu ikna edip etmeyeceğini görmek istiyor olabilir.

Öyleyse Akkarin bir hata yapmıştı. Coren kara büyü'nün yanlış olduğuna inanmıştı. Bunu okumak, kurgu olsun olmasın, kimseyi aksi yönde ikna etmeyecekti.

Peki, gerçekse, neden Akkarin onu Sonea'ya vermişti? Sonea defterine bakarken kaşlarını çattı. Sırf keyfi istedi diye bunun varlığını Sonea'nın bilmesine izin vermezdi. Mutlaka bir nedeni olmalıydı.

Neyi bilmesini sağlamıştı? Coren'in kara büyü kullandığı ve bunun onun taş a nasıl şekil vereceğini keşfetmesine neden olduğunu. Bir başka büyücünün de, ünlü olmakla birlikte, onun işlediği suçun

aynısını işlediğini. Belki de Akkarin, yapmanın yanlış olduğunu bile bile kara büyüü öğrendiğini düşünmesini istemişti. Belki de onun duygudaşlığı ve anlayışını istemişti.

Ne var ki Coren kendi suçlarını sır olarak saklamak için bir çırağı rehin almamıştı.

Peki, güçlerini, konumunu, hatta hayatını ceza karşılığı kaybetmeyle karşı karşıya kalsa bunu yapar mıydı? Sonea başını olumsuzca salladı. Belki Akkarin basitçe Coren'in ne kadar ünlü bir figür olduğu konusunda Sonea'nın sahip olabileceği herhangi bir yanılsamayı yok etmek istemişti.

Lord Makin'in birden ortaya çıkışı düşüncelerini yarıda kesti. Öğretmen büyük bir kutuyu öndeki masaya koydu, ardından sınıfa döndü.

"Bugün size illüzyon dersi vereceğim," dedi Savaşçı. "Ve çarpışma sırasında nasıl kullanılacağını öğreteceğim. İllüzyon hakkında hatırlanması gereken en önemli şey şudur: Tıjnamıyla kandırmaca üzerine kuruludur. Bir illüzyon size zarar veremez ama sizi tehlikeye yönlendirebilir. Bunu size bir hikâyeye göstereceğim."

Makin sandalyesine yürüyüp oturdu ve ellerini masada birleştirdi. Zemine sürten çizme sesleri ve çırakların yerlerinde kıpırdanma sesleri kesildi. Lord Makin'in hikâyeleri her zaman ilgi çekiciydi.

"Tarihimizden bildiğimiz kadarıyla, beş yüz yıl önce, Elyne dağlarında yaşayan iki kardeş varmış. Grind ve Lond adındaki büyücülerin ikisi de savaş konusunda beceri sahibiymiş. Bir gün, Kamaka ismindeki bir tüccarın önderliğinde, seyahat edenlerden oluşan bir kervan yaşadıkları yerden geçmiş. Adamın kızı genç ve güzel bir kadınmış. İki kardeş kervanı gördüklerinde dağ evlerinden inip mal satın almak istemişler. Gözleri Kamaka'nın kızına iliştiğinde, ikisi de anında âşık olmuş."

Makin iç geçirdi ve başını üzgünce sallayarak çırakların gülümsemesine neden oldu. "Kıza kimin sahip olacağı konusunda aralarında tartışma çıkmış. İki kardeş anlaşmazlıklarını konuşarak aşamamış ve birbirleriyle dövüşmeye başlamış. Söylenenlere göre bu dövüş günlerce sürmüştü. Tabii, bu pek olası değil. Kardeşler güç ve beceri konusunda eşit olduklarını görmüşler. Açmazı bitiren kardeş Grind olmuş. Kardeşinin, üzerinde büyük bir kaya parçasının dengede durduğu bir

uçurumun kenarında olduğunu görerek onun düşmesi üstüne plan yapmış. Ama o kaya parçasının öncesinde bir başka, illüzyon olan kaya parçasının düşmesini sağlamış.

“Lond kardeşinin onun başının üzerindeki bir şeye baktığını görmüş. Başını kaldırdığında kaya parçasının kendi üzerine düştüğünü görmüş ve onun bir illüzyon olduğunu anında fark ederek umursamamış. Tabii, illüzyon olanın arkasında saklı olan ikinci kaya parçasını görmemiş.

“Grind kardeşinin bu kandırmacayı göreceğini beklemiş. Öz kardeşini öldürdüğünü anladığında kederle dolmuş. Kervan yoluna devam edip Kamaka’nın kızını da beraberinde götürmüş. Görüyorsunuz ya, illüzyonlar her ne kadar size zarar vermeyecek olsa da, onlar tarafından kandırılmaya izin vererseniz, zarar verirler,” diye bitirdi hikâyesini Makin.

Savaşçı kalktı. “İllüzyonlar nasıl yapılır? Bugün size öğreteceğim şey bu. Yanımda getirdiğim objeleri kopyalamakla başlayacağız. Seno, sınıfın önüne gel.”

Büyücü bir şeyin imgesinin büyüyle nasıl yaratılacağını farklı yollarını açıklarken dinleyen Sonea, Seno öğretmenin talimatlarını uygularken seyretti. Gösteri bittiğinde, genç adam yerine dönerken Sonea’nın masasını geçti. Sonea’ya bakıp gülümsedi. Sonea ağzının bir köşesinin yukarı doğru kıvrılmasına izin verdi. Birkaç hafta önceki bir Savaşçı dersi alıştırmasında Sonea’nın ona zayıf büyücülerin güçlü büyücülere karşı kullanabileceği bir numarayı öğrettiğinden beri ona karşı dost canlısı olmuştu.

Ders devam ederken, Sonea zihnini illüzyon tekniklerini öğrenmeye yoğunlaştırdı. Bir paçi meyvesinin illüzyonunu oluşturmayı başardığında, önünde, havada bir şey belirdi.

Bu bir çiçekti ve yaprakları sonbahar yapraklarının parlak turuncu rengindeydi. Uzandığında parmakları bu tuhaf çiçeğin içinden geçti. O anda bin ışık parçasına ayrıldı ve kaybolmadan hemen önce dans edercesine hızla dönüverdi.

“Güzel iş!” dedi Trassia.

“Ben yapmadım.” Sonea döndüğünde Seno’nun ona doğru sırtıttığı ve genç adamın önündeki masada turuncu bir yaprağın durduğunu gördü.

Sınıfın önünde Lord Makin boğazını yüksek sesle temizledi. Sonea ona döndüğünde öğretmenin ona ciddi bir ifadeyle baktığını gördü. Omzunu silkeleyerek masum olduğunu belirtti. Adam anlamlı bir şekilde Sonea'nın önündeki meyveye baktı.

Sonea, onun yanında illüzyon kopyası belirene kadar yoğunlaştı. Meyve olması gerekenden biraz daha kıvılcık bir tondaydı ve kabuğu dikkat çekici ölçüde yaprak damarlarına benzeyen bir dokuya sahipti. Sonea iç geçirdi. Sonbahar yapraklarının görüntüsü zihninde hâlâ taze olmasa iş daha kolay olabilirdi. Rahatsızlığını bir kenara itti. Seno onun dikkatini dağıtmak istememişti. Sadece gösteriş yapıyordu.

Ama neden başarısıyla kimseye değil de ona hava atıyordu? Onu etkilemeye çalışmıyordu herhalde?

Yoksa çalışıyor muydu?

Dönüp Seno'nun ne yaptığına bakma isteğini bastırdı. Seno neseli bir genç adamdı. Konuşkandı ve hoşlanması kolay biriydi. Büyük ihtimalle Sonea ondan uzun olmayan tek Kyralia'lı kızdı...

Aklım nerede böyle? İllüzyonunun şekilsiz, parlayan bir topa dönüştüğünü fark edince kaşlarını çattı. Akkarin'den endişe etmem gerekmeseydi bile, Dorrien ne olacak?

Rothen'in oğlunun Lonca arkasındaki ormandaki kaynak suyun yanında duran görüntüsü zihnine ilişti. Yakınlaşıp onu öptüğü an... Bu hatırayı uzaklaştırdı.

Dorrien'i bir yıldan uzun zamandır görmemişti. Ne zaman kendini onu düşünürken yakalasa, başka bir şeye odaklanmak için kendini zorluyordu. Pişmanlıktan kazanılacak hiçbir şey yoktu. Özellikle de bunun imkânsız bir ilişki olacağı açıkken. Sonea mezun olana kadar Lonca'ya tıklmış olacak ve Dorrien her yıl birkaç hafta dışında dağların dibindeki bir köyde, çok uzaklarda olacaktı.

İç geçiren Sonea meyveye yoğunlaştı ve illüzyonunu düzeltmeye başladı.

Lorlen çalışma odasının kapısına ulaştığında tanıdık bir sesin ona ismiyle seslendiğini duydu. Arkasına bir bakış attığında, yardımcısının hızlı adımlarla yanına geldiğini gördü.

“İyi akşamlar, Lord Osen.”

Büyüülü kilit ve kapı, adamın iradesiyle açıldı. Lorlen bir adım yana kayd ve Osen'e girmesini işaret etti ancak yardımcısı odanın içine bakarak duraksadı. Yüz ifadesi şaşkınlıktan kaşları çatık bir ifadeye dönüştü. Osen'in bakışlarını takip eden Lorlen, odanın rahat sandalyelerinden birinde rahatça oturmakta olan kara cüppeli adamı gördü.

Akkarin'in kilitli odalarda ya da beklenmedik yerlerde ortaya çıkması alışılmadık değildi ama bu, Osen'in çatık kaşlarını açıklamıyordu. Lorlen yardımcısına bir kez daha baktı. Genç büyücünün yüz ifadesi artık saygılı bir şekil almıştı. Lorlen'in yakaladığı o onaylamayan ifadeden eser kalmamıştı.

Onun daha önce Akkarin'den hoşlanmadığını fark etmemiştim, diye düşündü Lorlen masasına yürürken. Acaba ne kadar zamandır böyle?

"İyi akşamlar, Yüksek Lord," dedi Lorlen.

"Sayın Yönetici," diye karşılık verdi Akkarin. "Lord Osen."

"Yüksek Lord," diye yanıtladı Osen başını eğerek.

Lorlen masasına oturup Osen'e baktı. "Bir şey mi vardı?.."

"Evet," diye karşılık verdi Osen. "Yarım saat önce kapınızda bekleyen bir ulak buldum. Yüzbaşı Barran boş olduğunuzda size göstermek istediği ilginç bir şey olduğunu söylüyor."

Bir başka kurban mı? Lorlen ürpermek için kendini tuttu. "Öyleyse ne olduğunu görsem iyi olur, tabii Yüksek Lord'un beni tutmak için bir nedeni yoksa." Akkarin'e baktı.

Akkarin'in kaşları arasında derin kırışıklıklar oluşmuştu. *Gerçekten de endişeli görünüyor,* diye düşündü Lorlen. *Çok endişeli.*

"Hayır," dedi Akkarin. "Yüzbaşı Barran'ın ricası benim konuşmaya geldiğim konulardan daha önemli."

Kısa ve tuhaf bir sessizlik içinde Osen masanın yanında ve Akkarin sandalyesinde kaldı. Lorlen bir ona, bir diğerine baktıktan sonra kalktı.

"Teşekkür ederim, Osen. Bana bir at arabası ayarlama işine bakabilir misin?"

"Tabii, Sayın Yönetici." Genç büyücü, Akkarin'e başıyla kibarca selam verdikten sonra odadan hızlı adımlarla çıktı. Lorlen, Akkarin'i dikkatlice süzdü. Osen'in hoşnutsuzluğunun ona yansıyor yansımadığını merak etti.

Ne sanıyorum ki? Tabii ki Akkarin biliyor.

Ne var ki Akkarin Osen'in gidişine pek dikkatini vermemişti. Ayağa kalkıp Lorlen'i kapıya doğru takip ederken kaşları hâlâ çatıktı.

"Bunu beklemiyor muydun?" diye sordu Lorlen, Giriş Salonu'na adımını attığında. Dışarıda yağmur yağdığından kapıların eşliğinde at arabasını beklemek üzere durdu.

Akkarin'in gözleri kısıldı. "Hayır."

"Benimle gelebilirsin."

"Sen halletsen daha iyi."

Bahse girerim seyredecektir. Lorlen parmağındaki yüzüğe baktı.

"İyi geceler öyleyse," dedi.

Akkarin'in yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "İyi geceler. Bu konuda görüşlerini öğrenmeye hevesliyim." Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrılan adam dönüp basamaklardan aşağı indi. Etrafındaki görünmez kalkanda yağmur damlaları cızırdadı.

Lorlen Akkarin'in bu küçük esprisine karşılık olarak başını iki yana salladı. Ahırdan bir at arabası çıkagelip Üniversite yolunda ilerledi. Basamakların dibinde duran arabanın sürücüsü aşağı atlayıp kapıyı açtı. Acele eden Lorlen arabaya bindi.

Muhafız Evi'ne olan yolculuk her zamankinden uzun gelmişti. Yağmur bulutları yıldızların ışıklarını saklıyordu, ancak ıslak yollar sokak lambalarının ışıklarını binalara yansıtıyordu. Etrafta dolaşan başları örtük birkaç insan pelerinleri içinde koşuşturuyordu. Araba geçerken durup ona gözlerini diken tek kişi kuryelik yapan bir genç adam oldu.

At arabası sonunda Muhafız Evi önünde durdu. Lorlen dışarı çıkıp kapıya hızlı adımlarla ilerledi. Yüzbaşı Barran tarafından karşılandı.

"Sizi böyle berbat bir gecede çağırdığım için üzgünüm, Sayın Yönetici," dedi Barran, Lorlen'i koridordan çalışma odasına doğru geçirirken. "Haber vermeyi yarına ertelemeyi düşündüm ama bu size göstermem gereken şeyi daha da kötü kılardı."

Barran odasında durmayıp Lorlen'i daha önce götürdüğü bodrum odasına indi. Kapıdan geçtiklerinde etraflarını yoğun bir çürük kokusu sardı. Lorlen masalardan birinde ağır bir kumaş örtüsü altında insan şekilli bir şeyin yattığını rahatsızlık hissiyle fark etti.

"Buyurun." Yüzbaşı çabucak bir dolaba gidip bir kavanoz ve iki kumaş parçası aldı. Kavanozun kapağını açıp sarı yağın birkaç damla-

sını kumaş parçalarına döktükten sonra birini Lorlen'e uzattı. "Bunu burnunuza tutun."

Lorlen söyleneni yaptığında odanın kokusunu keskin ve tanıdık bir koku bastırdı. Diğer kumaşı kendi yüzüne tutan Barran masaya yürüdü.

"Bu adam bugün nehirde bulundu," dedi, sesi boğuk çıkarak. "Bir iki gün önce ölmüş." Cesedin üzerindeki örtüyü kaldıran adam, solgun bir yüzü ortaya çıkardı. Cesedin gözleri küçük parçalarla kaplıydı. Cesedin geri kalanı açığa çıktıkça Lorlen kendini balık ısıkrıkları olarak tahmin ettiği çürüme işaretlerini görmezlikten gelmeye zorladı. Onun yerine, kalp üzerindeki yarayı ve adamın boynunda bulunan uzun kesiğe dikkatini verdi.

"Bir başka kurban."

"Hayır." Barran Lorlen'e baktı. "İki tanık tarafından kimliği belirlendi. Görünen o ki, bu kişi katil."

Lorlen gözlerini önce Barran'a, sonra cesede dikti. "Ama aynı şekilde öldürülmüş."

"Evet. Belki de intikam nedeniyle. Şuna bakın." Muhafız, cesedin sol elini işaret etti. Bir parmak kayıptı. "Bir yüzük takıyordu. Onu kesip çıkarmak zorunda kaldık." Barran örtüyü tekrar örttü, ardından yakındaki bir oturakta bulunan üstü örtülü tepsiye yöneldi. Muhafız örtüyü çektiğinde ortaya pis, gümüş bir yüzük çıktı.

"Bir taşı vardı, ama çıkarılmamıştı. Soruşturmacımız parmak derisinde cam parçacıkları buldu ve taşı tutan kısım yüzüğün ezilmiş olduğuna işaret edecek şekilde büküktü. Yüzüğün taşının camdan yapıldığını düşünüyor."

Lorlen kendi yüzüğüne bakma dürtüsüne karşı koydu. Akkarin'in yüzüğüne. *Öyleyse katilin yüzüğü hakkındaki şüphem doğru olmalı. Acaba...*

Dönüp üstü örtülü cesede baktı.

"Katilin bu kişi olduğundan emin misiniz?"

"Tanıklar oldukça ikna ediciydi."

Lorlen cesede yürüdü ve kolunu açığa çıkardı. Kendini hazırlayan adam, iki parmağıyla dokunup duyularını yönlendirdi. Anında içerideki enerjiyi hissederek rahatladı. Ne var ki tuhaf olan bir şey vardı. Bunu aradı ve tuhaflığın ne olduğunu anlayarak kendini geri çekti.

Cesette geriye kalan yaşam enerjisi, mide, akciğerler, ten ve yaralarda yoğunlaşmıştı. Geri kalanı neredeyse tamamıyla boştu.

Tabii ya, diye düşündü. Bu adam büyük ihtimalle birkaç gündür nehirdeydi. Küçük organizmaların işgaline uğrayacak kadar uzun bir süreydi bu. Bir ya da iki gün daha geçmiş olsaydı, ölümün gerçek nedeni bulunamazdı.

Lorlen masadan geri çekildi.

“Yeterli mi?” diye sordu Barran.

“Evet.” Lorlen durup parmaklarını kumaş parçasına sildi ve onu Barran’a verdi. Koridora çıkana ve arkalarından kapı kapayana kadar nefesini tuttu.

“Şimdi ne olacak?” diye yüksek sesle düşündü.

Barran iç geçirdi. “Bekleyeceğiz. Cinayetler tekrar başlarsa, aramız gereken bir katiller çetesi olduğundan emin oluruz.”

“Cinayetlerin bitmesini tercih ederdim,” diye karşılık verdi Lorlen.

“Çoğu Imardin’li de öyle umardı,” diye katıldı Barran. “Ama katilin katilini de bulmam gerekiyor hâlâ.”

Katilin katili. Bir başka kara büyücü. Akkarin mi yoksa? Adam az önce geçtikleri kapıya bir bakış attı. O ceset, şehirde Akkarin’in dışında kara büyücüler olduğuna dair bir kanıttı. Şehir onlarla mı doluydu? İşte bu, pek de rahatlatıcı bir düşünce değildi. Birdenbire Lorlen’in tek istediği Lonca’ya, odalarının güvenliğine geri dönüp bunun sonuçlarını düşünmekti.

Ama Barran bu keşfi daha da uzunca tartışmaya açıkça ihtiyaç duyuyordu. İç geçirmemek için kendini tutan Lorlen, muhafızı çalışma odasına doğru takip etti.

4. BÖLÜM

SONRAKİ ADIM

Rothen Gece Odası'nın bir köşesindeki en sevdiği sandalyede oturmuş, büyücü dostlarını seyrediyordu. Her hafta, Lonca üyeleri bu salona gelip dedikodularını paylaşırlardı. Bazıları kendi dallarından olan diğerleriyle kurdukları dostluklar sayesinde ikili ya da küçük gruplar halinde toplanırdı. Diğerleriyle, aile ya da Hane bağlarıyla birbirlerine çekilirlerdi. Her ne kadar büyücülerin Lonca'ya katıldıkları andan itibaren böylesi şeyleri bir kenara koymaları beklense de, siyaset ve geleneklerin getirdiği güven ve güvensizliklere meyil güçlü kalırdı.

Salonun karşı kısmında oturan üç büyücü, heyecanlı bir sohbete dalmıştı. Kızıl cüppesi ve Başsavaşçı'nın işareti olan kara kuşağıyla Lord Balkan, aralarındaki en genç büyücüydü. Yeşil cüppeli Başşifacı Leydi Vinara ciddi ifadeli, orta yaşlı bir kadındı. Saçlarına ak düşmüş olan Lord Sarrin ise Simyacıların başı olarak mor cüppesi içindeydi.

Rothen onların sohbetini duyabilmeyi diledi. Üçü, bir saattir heyecanla konuşuyordu. Yüksek Büyücüler arasında bir şey tartışıldığı zamanlarda en çok konuşan ve etkili konuşmalar yapanlar onlar olurlardı. Balkan'ın düz mantığı, Vinara'nın şefkatiyle bilgeliği ve Sarrin'in muhafazakâr fikirleri bir araya geldiğinde, genellikle bir konuya tüm yönlerinden bakmayı başarırlardı.

Ama Rothen üçlüyü dinleyecek kadar yaklaşmayı fark edilmeden başaramayacağını biliyordu. Onun yerine dikkatini daha yakındaki büyücülere çevirdi. Tanıdık bir ses duyduğunda kalbi duracak gibi

oldu. Yönetici Lorlen... sandalyesinin arkasında bir yerdedi. Gözlerini kapayan Rothen sese odaklandı.

“...Simyacılardan çoğunun bir kenara koymaktan çekindikleri uzun vadeli projelerle ilgilendiklerini biliyorum,” dedi Lorlen. “Hepsinin yeni Gözetleme Kulesi’nin inşasına katılmaya itiraz hakları mevcut olacak ama önce işlerinin bunun neden olacağı gecikmeyle telafi edilemeyecek şekilde zarar göreceğini kanıtlamaları gerekiyor.”

“Ama...”

“Evet?”

Bir iç geçirme sesi geldi. “Simyacılardan zamanını böylesine... aptalca bir işle niye aldığınızı anlayamıyorum bir türlü. Bu kadar işin içinde, hava gözlemciliği bir de! Davin kendine o tepenin üzerinde küçük bir kulübe inşa edemez miydi? Neden bir kule olması gerekiyor?” Projeye karşı çıkan büyücü Lord Peakin, Simya Araştırmaları Başkanıydı. “Ve işin içine neden Savaşçıların girmesi gerektiğini de anlamıyorum. Bu yapı simyayla mı alakalı, yoksa askeri kullanıma mı sunulacak?”

“İkisi de,” dedi Lorlen ona. “Yüksek Lord böylesi bir yapının savunmayla alakalı kullanımı düşünülmeden yapılmasının öngörülü olmayacağına hükmetti. Aynı zamanda, tek kullanımı hava gözlemciliği olursa, Kral’ın bu inşaata izin verme olasılığının az olduğunu da gördü.”

“Peki, bu yapıyı kim tasarlayacak?”

“Ona karar verilmedi.”

Rothen gülümsedi. Lord Davin yıllardır sıradışı bir kişilik olarak görülürdü ama son zamanlarda hava durumuna dair yaptığı araştırmalar ve öngörüler az da olsa saygı ve ilgi uyandırmıştı. Ne var ki Lord Peakin, Davin’in bu konudaki coşkun hevesi ve olağandışı takıntısını hep rahatsız edici bulurdu.

Kule hakkındaki tartışma, yeni bir ses onlara katıldığında sona erdi.

“İyi akşamlar, Sayın Yönetici, Lord Peakin.”

“İdareci Jerrik,” dedi Peakin. “Sonea’nın artık akşam derslerine girmeyeceğini duydum. Bu doğru mu?”

Sonea’nın ismi geçtiği anda Rothen anında gerildi. Jerrik, Üniversite İdarecisi olarak, çırağların eğitimi hakkındaki tüm meselelerden sorumluydu. Bu konuşma Rothen’e kızın ilerleyişi hakkında bilgi verebilirdi.

“Öyle,” diye yanıtladı Jerrik. “Yüksek Lord dün benimle konuştu. Öğretmenlerinden birkaçı bana onun yorgun ve kolayca dikkatinin dağıldığından bahsettiler. Akkarin de aynı gözlemi yapmıştı ve onun yılın geri kalanında akşamlarının boş olmasına izin vermeyi kabul etti.”

“Önceden almaya başladığı dersler ne olacak?”

“Onlara sonraki yıl tekrar başlaması gerekecek ama ihtiyacı olmazsa herhangi bir projeyi tekrarlaması gerekmeyecek. Öğretmenleri onun şimdiye kadarki ilerlemesini göz önüne alacaklar.”

Sesler gittikçe uzaklaşıyor gibiydi. Rothen etrafa bakınma isteğini bastırdı.

“Bir sınıfa yoğunlaşacak mı?” diye sordu Peakın. “Bu durum onun çok geçmeden işlerini bir sınıf üzerine yoğunlaştırmasını gerektirecek, yoksa mezun olduğu zaman herhangi birinde yeterli uzmanlığa sahip olamayacak.”

“Akkarin henüz karar vermedi,” diye yanıtladı Lorlen.

“Akkarin mi karar vermedi?” diye tekrarladı Jerrik. “Seçim Sonea'nın.”

Bir duraksama oldu. “Tabii,” diye katıldı Lorlen. “Bundan kastım Akkarin'in bana kızın neyi seçmeyi tercih edeceğinden bahsetmediği. O yüzden neyi önereceğine karar vermediği çıkarımını yaptım.”

“Belki de kızı herhangi bir şekilde etki altında bırakmak istemiyordur,” dedi Peakın. “Belki o nedenle... iyi bir temele sahip olması... önce...”

Sesler gittikçe uzaklaştı. Büyücülerin uzaklaştığını tahmin eden Rothen iç geçirerek bardağını kafasına dikti.

Demek Sonea akşamları boştu. Akkarin'in şeytani alışkanlıklarına o kadar yakın bir konumda, Yüksek Lord'un Konağı'ndaki odasında tıkalı kalmış görüntüsü Rothen'in içini kararttı. Ardından Sonea'nın boş zamanlarını her zaman Çıraklar Kütüphanesi'nde geçirdiğini hatırladı. Hiç şüphesiz, artık dersleri olmadığından akşamları oraya gidecekti.

Biraz daha iyi hisseden Rothen ayağa kalktı, boş bardağını bir hizmetçiye verdi, ardından Yaldin'i aramaya koyuldu.

Irland onlara bir çalışma odası tahsis ettiğinden beri Dannyl ve Tayend, oda bir soylunun misafir salonu kadar rahat olana kadar eşya getirmişti. Odanın büyük kısmını kaplayan büyük masanın yanı sıra

rahat sandalyeler, bir koltuk, içi dolu bir şarap dolabı ve okuma yapmaya yardımcı olsun diye yağ lambaları vardı. Dannyl orada olmadığı zamanlarda lambalar tek ısı kaynağı da oluyorlardı. Ne var ki Dannyl o gün bir duvarın girintisine büyülu bir küre yerleştirmişti. Ondan gelen ısı, taş duvarların soğukluğunu çabucak kırıyordu.

Dannyl kütüphaneye geldiğinde Tayend ortalıkta yoktu. Irand'la bir saat kadar konuştuktan sonra çalışma odasına geçip dostunu beklemişti. Tayend sonunda geldiğinde, kadim büyü hakkında bir atıf bulmak üzere deniz kenarındaki bir malikânenin kayıtlarıyla boğuşuyordu.

Bilgin odanın ortasında durup hafifçe tökezledi. Biraz sarhoş olduğu belliydi.

“Görünüşe bakılırsa keyifli zaman geçirmişsin,” dedi Dannyl.

Tayend abartılı bir şekilde iç geçirdi. “Ah, evet. Güzel şarap vardı. Güzel müzik vardı. Hatta süzecek yakışıklı birkaç akrobat da vardı... Ama insafsızca talepkâr olan Lonca Elçim için kütüphanede kölelik yapmaktan sadece birkaç güzel saat boyunca kaçabileceğim bilinciyle kendimi oradan ayırdım.”

Dannyl kollarını kavuşturup gülümsedi. “Kölelik tabii. Hayatında bir gün olsun doğru düzgün çalışmış mısındır acaba?”

“Doğru düzgün olmadan çalıştığım çok gün vardır ama.” Tayend sırtıttı. “Hem zaten, partide bizim için biraz iş de yaptım. Dem Marane oradaydı. Asilerden biri olabilecek bir adam.”

“Gerçekten mi?” Dannyl kollarını serbest bıraktı. “Tasadüf olmuş.”

“Pek öyle değil.” Tayend omuz silkti. “Onu partilerde arada sırada görürdüm, ama kendini ilk tanıştırdığından beri pek konuşmamıştık. Neyse, onla sohbet ettim ve partilerine gelmeye ilgi duyduğumuz izlenimini verdim.”

Dannyl bir an endişelendi. “Ne dedin?”

Tayend elini geçirircesine salladı. “Özel bir şey değil. Sadece, sana yardım etmeye başladığımdan beri bana davet gelmediği yorumunu yaptım. Önce dikkatlice baktım, sonra ilgili bir yüz ifadesi takındım.”

“Yapmamalıydın...” Dannyl kaşlarını çattı. “Şu davetlerden sana kaç kere geldi?”

Bilgin kıs kıs güldü. “Kıskanmış gibisin, Dannyl. Yılda sadece bir iki kere. Tam olarak davet de değillerdi. Sadece onun partilerine gelirim hoş karşılanacağıma dair imalardı.”

“Peki, o imalar sen bana yardım etmeye başladığında kesildi mi?”

“Senden son derece korktuğu açık.”

Dannyl odada volta atmaya başladı. “Onun ve dostlarının ne işler karıştırdığını tahmin ettiğimizi ima etmiş oldun. Akkarin’in söylediği kadar işin içindelerse, en küçük tehlike imasını bile ciddiye alacaklardır. Çok ciddiye.”

Tayend’in gözleri büyüdü. “Sadece... ilgi duymuş gibi konuştum.”

“Bu büyük ihtimalle Marane’ı paniğe sevk etmeye yeterli olacaktır. Büyük ihtimalle bizim hakkımızda ne yapması gerektiğini düşünüyordur.”

“Ne yapacak ki?”

Dannyl iç geçirdi. “Lonca’nın onu tutuklamaya gelip gelmeyeceğini görmek için bekleyeceğinden şüpheliyim. Büyük ihtimalle bizi susturmanın yollarını arayacaktır. Şantaj. Cinayet.”

“Cinayet mi? Ama... Herhalde onu ihbar etme niyetinde olsam yanma gitmeyeceğimi biliyordur, değil mi? Onu ihbar edecek olsam... sadece ihbar ederdim.”

“Çünkü onun sadece bir asi olduğundan şüpheleniyorsun,” diye yanıtladı Dannyl. “Tam da planladığımız şeyi yapmamızı bekleyecektir. Şüphelerimizi doğrulamak için onlara katılma rolü yapacağımızı. Akkarin’in ona, bize şantaj yapmasını sağlayacak bir şey vermemizi önermesinin nedeni buydu.”

Tayend oturup alnını ovaladı. “Onun beni öldürmeye çalışacağına gerçekten inanıyor musun?” Lanet okudu. “Sadece bir fırsat görmüş-tüm ve... ve...”

“Hayır. Biraz aklı varsa seni öldürme riskine girmez.” Dannyl ellerini masaya dayadı. “Bizim hakkımızda olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıp neye değer verdiğimizizi bulacaktır. Zarar vermekle tehdit edebileceği şeyleri. Aile. Zenginlik. Şeref.”

“Biz mi?”

Dannyl başını iki yana salladı. “Söylentileri duymuş olsa bile onlara güvenerek hareket etmez. Emin olduğu bir şey ister. Küçük sırrımızın onun ellerine bundan önce düşmesini sağlasaydık, bunu hedef alacağına güvenebilirdik.”

“Zamanımız var mı?”

Dannyl bilgine bakarak düşündü. “Hızlı hareket edersek, sanırım...”

Bilginin gözlerindeki parlak heyecan kayboldu. Dannyl ne yapmak istediğinden emin değildi. Tayend'e güven verici bir şekilde sarılmak ya da onu sarsarak aklını başına getirmek arasında kalmıştı. Kendi kendilerine sihir öğrenme işine girişmeleri, Elyne saraylılarının Müttefik Topraklar'daki en önemli kanunlardan birini çiğnemeleri anlamına geliyordu. Bunun cezası, duruma bağlı olmakla birlikte, müebbet hapis, hatta idamdı. Asiler herhangi bir keşfedilme tehlikesini son derece ciddiye alırlardı.

Tayend'in yüzündeki berbat ifadeden Dannyl tehlikeyi önceden anlamadıysa bile artık anladığını fark etti. İç geçirerek ilerleyip ellerini Tayend'in omuzlarına koydu.

"Endişe etme, Tayend. İşleri biraz erken harekete geçirdin, hepsi bu. Irland'ı bulalım. Bir an önce harekete geçmemiz gerektiğini söyleyelim."

Tayend başıyla onayladı, ardından kalkıp onu kapıya doğru takip etti.

Sonea yatak odasının kapısına vurulduğunu duyduğunda vakit geçti. Rahatlayarak iç geçirdi. Hizmetçisi Viola geç kalmıştı ve Sonea her gece tükettiği raka kupasını bekliyordu.

"Gel." Başını kaldırmadan kapıya bir düşünce gönderip iradesiyle açtı. Hizmetçi içeri girmeyince başını kaldırdı ve kanının donduğunu hissetti.

Kapıda Akkarin duruyordu. Solgun yüzü karanlık koridorda gizlenmişti. Adam hareket ettiğinde Sonea onun iki büyük ve ağır kitap taşıdığını gördü. Birinin kapağı lekeli ve yıpranmıştı.

Kalbi küt küt atarak ayağa kalktı ve tereddütle kapıya yaklaştı. Birkaç adım ötede durup başını eğdi.

"Günlüğü okumayı bitirdin mi?" diye sordu Akkarin.

Sonea başıyla onayladı. "Evet, Yüksek Lordum."

"Peki, ne çıkarım yaptın?"

Ne söylemeliydi? "Çok... çok soruyu yanıtlıyor," dedi kaçamak bir şekilde.

"Ne gibi soruları?"

"Lord Coren'in taşla şekil vermeyi nasıl keşfettiği, örneğin."

"Başka?"

Kara büyü öğrendiğini. Bunu söylemek istemedi ama Akkarin bu gerçeği onun anladığına dair açıkça bir onay istiyordu. Sonea bundan bahsetmeyi reddederse ne yapardı? Büyük ihtimalle bunu istemeye devam ederdi. Sonea öyle bir sohbetten sıyrılmanın yolunu düşüne-meyecek kadar yorgundu.

“Kara büyü kullandığını. Bunun yanlış olduğunu görmüş,” dedi kısaca. “Bırakmış.”

Akkarin’in ağzının bir köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Öyle. Lonca’nın bunu keşfetmekten hoşlanacağını sanmam. Gerçek Coren, işin sonunda kendini temize çıkarmış olsa bile, genç çırakların örnek almalarını isteyecekleri bir kişi değil.” Kitapları gösterdi. “Bu çok daha eski bir kayıt. Bir kopyasının yanında aslını da getirdim. Aslı gittikçe yıpranıyor, o yüzden kopyanın doğruluğunu onaylamaya ihtiyacın olduğunda kullan sadece.”

“Neden bu kitapları bana gösteriyorsunuz?”

Sonea engel olamadan soru ağzından çıkmıştı. Sesindeki cüretkârlık ve şüpheyi duyduğunda yüzü ekşidi. Akkarin’in bakışları onunkileri delip geçtiğinde, gözlerini kaçırdı.

“Gerçeği bilmek istiyorsun,” dedi. Bu bir soru değildi.

Akkarin haklıydı. Bilmek istiyordu. Bir parçası kitapları umursamamak, sırf o istediği için onları okumayı reddetmek istiyordu. Onun yerine, öne adımını atıp kitapları aldı. Her ne kadar Akkarin’in ona dikkatle baktığını bilse de, karşılık vermedi.

“Günlükte olduğu gibi, bu kayıtları başka kimsenin öğrenmesine izin vermemelisin,” dedi Akkarin sessizce. “Hizmetçinin bile onları görmesine izin verme.”

Sonea gerileyip eski kitabın kapağına baktı. *235. Yılın Kaydı*, yazıyordu kapakta. Kitap beş yüz yıldan eskiydi! Etkilenerek, Akkarin’e bir bakış attı. Adam bir kez, bilmişçesine başıyla onayladı, ardından dönüp uzaklaştı. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Ardından Sonea adamın yatak odasının uzaktan gelen kapanma sesini duydu.

Kitaplar ağırdı. Kapısını küçük bir büyüyle itip kapadı ve masasına yürüdü. Notlarını bir kenara itip iki kitabı yan yana koydu.

Aslını açıp ilk sayfaları dikkatle çevirdi. Yazılar sönük ve bazı yerlerde okunmaz durumdaydı. Kopyayı açarak, zarif elyazılarını gördüğünde tuhaf bir ürperti hissetti. Bu Akkarin’in elyazısıydı.

Asıl kitaptan birkaç satır okuyan Sonea yazıları kopyadaki yazılarla karşılaştırdı ve ikisinin de aynı olduğunu gördü. Akkarın yazının silikleştiği yerlerde notlar almış, okunmayan sözcüklerin neler olabileceğini belirtmişti. Sonea sayfaları çevirdikçe tekrar tekrar kontrol etti, ardından kitabın ortasından ve sona yakın bir sayfayı seçti. Hepsini kopyadaki yazılarla eşleştirdi. Daha sonra her sayfayı ve her kelimeyi kontrol etmeye karar verdi.

Asıl kitabı bir kenara koyup, kopyanın ilk sayfasına geri döndü ve okumaya başladı.

Şimdiki Lonca'dan çok daha genç ve çok daha küçük olan bir Lonca'nın gün gün tutulmuş kaydıydı bu. Birkaç sayfa sonra, kaydı tutan kişiye sıcaklık duymaya başladı. Her kim bunu yazdıysa, yazdığı kişilere açıkça hayrandı. Onun bildiği Lonca, Sonea'nın anladığı Lonca'dan çok daha farklıydı. Büyücüler para ya da yardım karşılığında çıraklar alıyorlardı. Sonra, yazar o yardımın neyi içerdiğini açıkça belirttiğinde Sonea'nın ağzı açık kaldı.

O zamanın büyücüler, çıraklarından büyü emerek kendilerini güçlendiriyorlardı. Kara büyü kullanmışlardı.

Sonea metni tekrar tekrar okudu ama anlamı açıktı. Buna “yüksek büyü” diyorlardı.

Kitabın sırtına baktığında, dörtte birini bitirdiğini fark etti. Devam ettikçe, kayıtlarda Tagin isimli söz dinlemez bir çırağa gittikçe daha çok yer ayrıldığını gördü. Bu genç adam, ustasının isteklerinin aksine kendi kendine yüksek büyü öğrenmiş, bu keşfedilmişti. Kötüye kullandığı açığa çıkarılmıştı. Tagin sıradan insanlardan güç almıştı ama bu çok büyük bir ihtiyaç olduğu zamanlar dışında asla yapılmazdı. Kayıtları tutan yazar önce öfke ve onaylamayan bir tonla yazmıştı, sonra tonu birdenbire korkuya dönüşmüştü. Tagin yüksek büyüü, ustasını öldürmek için kullanmıştı.

Durum gittikçe kötüleşmişti. Lonca'nın büyücülerini onu cezalandırmak istemiş, Tagin ise onlara karşı koyma gücüne sahip olmak için önüne geleni öldürmüştü. Erkek, kadın, çocuk demeden. Bazı köyler neredeyse tamamıyla yerle bir olmuş, saldırganlarının şeytani doğasını anlatacak sadece birkaç kişi hayatta kalabilmişti.

Kapısı çalınan Sonea yerinden hopladı. Kitapları çabucak kapayıp sırtları görünmeyecek şekilde duvara itti ve birkaç sıradan ders kiti-

bını üstüne koydu. Notlarını önüne çekti ve sanki ders çalışıyormuş görüntüsü vermek üzere masasını ayarladı.

İradesiyle kapıyı açtığında, ona getirdiği rakayla Takan içeri süzüldü. Kız ona teşekkür etti ama Viola'nın nerede olduğunu sora-mayacak kadar dikkati dağılmıştı. Adam gittiğinde, rakadan birkaç yudum alarak, kayıtları tekrar alıp okumaya başladı.

Herhangi birinin böylesine gereksizce şiddete başvurabilmesine inanmak zor. Yakalamak için dün yapılanlar görünüşe bakılırsa onu hurslandırdı. Son bildirimlere göre Tenker ve Forei köylerindeki herkesi katletmiş. Tüm kontrolünü yitirmiş durumda ve hepimizin geleceği için korkuyorum. Bize henüz saldırmadığına şaşırıyorum. Ama belki de bu, onun son darbe için yaptığı hazırlıktır.

Sonea sandalyesinde arkaya yaslandı ve başını inanamayarak iki yana salladı. Bir önceki sayfayı açtı ve son metni tekrar okudu. Elli iki büyücü, çıraqları ve korkmuş sıradan insanların hibe ettiği hayvanlar tarafından güçlendirilmiş olsa da, Tagin'i yenilgiye uğra-tamamıştı. Sonraki birkaç metin, Tagin'in Kyralia'da izlediği rasgele yolu kaydetmişti. Sonra, Sonea'nın korktuğu sözcükler ortaya çıktı.

En kötü korkularım gerçek oldu. Bugün Tagin, Lord Gerin'i, Lord Dirron'u, Lord Winnel'i ve Leydi Ella'yı öldürdü. Tüm büyücüler öldüğünde mi sona erecek, yoksa dünya tüm hayattan arınana kadar tatmin olmayacak mı? Penceremden gördüğüm manzara feci. Binlerce gorin, enka ve reber tarlalarda çürüyor. Onların güçleri Kyralia'nın savunması için kullanıldı. Yenmeyecek kadar çoklar...

Sonra durum gittikçe kötüleşiyordu ve Lonca'nın büyücülerinin yarısından fazlasının öldüğü ortaya çıktı. Dörtte biri ise eşyalarını çoktan toplayıp kaçmıştı. Geriye kalanlar kitap ve ilaç stoklarını kurtarmak için kahramanca bir çaba içine girmişti.

Ya bunlar şimdi olsaydı? Lonca artık daha büyüktü ama her büyücü, uzun süre önce yaşamış büyücülerin gücüyle karşılaştırdığında sadece minik bir kısma sahipti. Akkarin Tagin'in yaptığını yapsa... ürperdi ve okumaya devam etti. Sonraki metin onu hazırlıksız yakaladı.

Bitti. Aylık bana haberi verdiğinde inanmaya cüret edemedim ama bir saat önce Gözcü Kulesi'nin merdivenlerinden çıkıp gerçeği kendi gözlerimle gördüm. Bu doğru. Tagin öldü. Son anlarında sadece o böylesine bir yıkım yaratabilirdi.

Lord Eland bizi bir araya getirdi ve Indria, yani Tagin'in kız kardeşinden gelen mektubu okudu. Onu zehirleme niyetinden bahsediyordu. Başarılı olduğunu varsaymak durumundayız.

Kayıtların yazarı, yavaş bir toparlanış olduğunu yazıyordu. Giden büyücüler geri dönmüştü. Depolar ve kütüphaneler tekrar düzenlenmişti. Sonea sıradan insanların kayıpları ve toparlanışlarını anlatan uzun metinlerin üzerinde düşündü. Görünen o ki Lonca bir zamanlar sıradan insanların iyiliğini düşünmüştü.

Eski Lonca, Tagin'le birlikte gerçekten de yok oldu. Duyduğuma göre bugün yeni bir Lonca'nın doğduğunu söylüyormuş bazıları. Değişimlerden ilki bugün, beş genç adam bize katıldığında gerçekleşti. Onlar bizim ilk "çıraklarımız". Tek bir kişiye değil, her büyücüye çıraklık edecekler. Güvenilir olduklarını kanıtlayana kadar yüksek büyü eğitimini almayacaklar. Lord Karron'un istediği olursa, onları asla öğrenmeyecekler.

Lord Karron'un "kara" büyü demeye başladığı şeyin yasaklanmasına verilen destek gittikçe artmıştı. Sonea sayfayı çevirdi ve peşinden boş sayfalar gelen son bir metin buldu.

Öngörü yeteneğim ya da geleceği tahmin edebilecek kadar insanlar ve büyüü anladığım yok ama kararımızı aldıktan sonra Sachaka'lıların bize gelecekte tekrar saldıracakları ve Lonca'nım hırsızlıksız yakalanacağına dair bir korkuya kapıldım. Lonca'nın kesin yıkıma uğrayacağı bir ana mahsus olmakla birlikte, bilginin gizlice saklanmasını teklif ettim. Benimle beraber olanlar buna katıldılar zira dostlarımin çoğu aynı gizli korkuya sahipler.

Gizli bir silahın varlığının sadece Başsavaşçı tarafından bilinmesine karar verildi. Bunun doğasını bilmeyecek ama nerede bulunduğunun bilgisini halefine verecek. Şimdi, bu kaydı burada bitiriyorum. Yarın yeni bir kayda başlayacağım. Umudum o ki kimse bu kitabı açmasın ve bu sözcükleri okumasın.

Son metnin altında bir not vardı.

Yetmiş yıl sonra, Başsavaşçı Lord Koril, yirmi sekiz yaşında bir antrenman dövüşünde öldü. Bu gizli "silahın" bilgisini aktaracak fırsat bulamamış olması olası.

Sonea, Akkarin'in yazısına gözlerini dikti. Lord Coren bir sandık dolusu kitap bulmuştu. Gizli bilgi deposu o muydu?

İç geçirip kitabı kapadı. Daha fazlasını öğrendikçe, daha fazla soru ortaya çıkıyordu. Ayağa kalktığında başı dönünce, saatlerdir okuduğunu anladı. Esneyerek Akkarin'in kitaplarının üstünü notlarıyla kapadı, ardından kıyafetlerini değiştirip yatağına girdi. Güç delisi büyücülerin hayvan ve köylüleri avlayan görüntülerinin kâbuslarıyla dolu bir uykuya daldı.

5. BÖLÜM

TAHMİNLER

Keri her ne kadar kendisine dikkat etmesi gerektiği öğretilen tüm işaretleri taşıyan bir cinayet haberini almış olsa da, ona haklı olduğunu söylemek için Savara'yla görüşmesinin üzerinden bir hafta geçmesini bekledi. Kadının razı olduğu o hapis hayatına ne kadar dayanabileceğini görmek istemişti. Onun, kapısındaki “nöbetçilerinden” birine dövüş antrenmanı teklif ettiğini duyduğunda Keri artık Savara'nın sabrının sonuna geldiğini anlamıştı. Ve nöbetçisi her turu kaybettiğinde de merakına daha fazla dayanamamıştı.

Savara'nın gelmesini beklerken odasında volta atıyordu. Araştırmaları pek sonuç vermemişti. Savara'nın kiraladığı odanın sahibi, kadının odayı Keri ile ilk görüşmesinden birkaç gün önce tuttuğunu söylemişti. Şehrin silah satıcılarından sadece ikisi onun bıçağının Sacha haka yapımı olduğunu onaylayabilmişti. Şehrin tüm olukçuları doğruyu söylemeleri için rüşvet ve diğer yöntemler kullanıldıktan sonra bile böyle bir silahı alıp satmadıklarını söylemişlerdi. Genç adam şehirde ona daha fazla bilgi verebilecek birini bulabileceğinden şüpheliydi.

Kapı çalındığında volta atmayı kesti. Sandalyesine dönüp boğazını temizledi.

“Gel.”

Savara odaya girerken sıcak bir şekilde gülümsedi. *Ah, güzel olduğunun ve istediğini elde etmek için bunu nasıl kullanacağını farkında,* diye düşündü Keri. Yüzünde ifade belirmedi.

“Kerini,” dedi kadın.

“Savara. Duyduğuma göre adamımla biraz eğlenmişsin.”

Kadının kaşları arasında küçük bir kırışıklık oldu. “Evet. Oldukça hareketliydi ama antrenmana benden fazla ihtiyacı vardı.” Bir an durdu. “Diğerleri daha zorlu çıkabilirdi.”

Keri gülümseme isteğini bastırdı. Peşine birden fazla gözcü takıldığını fark etmişti. Dikkatli bir gözlemciydi.

“Öğrenmek için çok geç,” dedi Keri omzunu silkerek. “Onlara yapacak başka bir iş verdim.”

Savara’nın kaşları arasındaki kırışıklık daha da belirginleşti. “Peki ya köle? Birini öldürmedi mi?”

“Köle mi?” diye sordu Keri.

“Son katilin yerine gelen adam.”

İlginç. Kimin köleleriydi acaba?

“Öldürdü, tıpkı söylediğin gibi,” diye onayladı Keri.

Savara’nın gözleri haber karşısında zafer dolu bir ifadeyle parladı. “Öyleyse yardımımı kabul edecek misin?”

“Bizi ona götürebilir misin?”

“Evet,” diye karşılık verdi Savara duraksamaksızın.

“Karşılığında ne istiyorsun?”

Savara masaya yaklaştı. “Benden efendine bahsetmemeni.”

Keri’nin teni ürperdi. “*Efendime* mi?”

“Bu katilleri öldürmeni emreden kişiye,” dedi Savara yumuşak bir tonla.

Onun hakkında bilgisi olmaması gerekirdi. Keri’nin birinin emriyle hareket ettiğini dahi biliyor olmamalıydı.

Bu her şeyi değiştiriyordu. Keri kollarını kavuşturdu ve Savara’yı dikkatle süzdü. Avı başlatan kişiye danışmadan Savara’nın yararlılığını ölçmek küçük bir risk gibi görünmüştü. Ama riskin, tahmin ettiğinden büyük olduğu açıktı.

Kadın çok şey biliyordu. Ondan kurtulmak için en iyi bıçağını göndermeliydi. Ya da kendisi öldürmeliydi. Hemen.

Bunu düşünürken bile yapamayacağını biliyordu. *Ve bu sadece onu ilginç bulduğum için değil,* dedi kendine. *Bu anlaşma konusunda bu kadar bilgiyi nereden elde ettiğini öğrenmeliyim. Bekleyip, onu izletip, bu işin nereye varacağını görmeliyim.*

“Ona benden bahsettin mi?” diye sordu Savara.

“Neden senden haberi olmamasını istiyorsun?”

Savara'nın yüz ifadesi karanlık bir havaya büründü. “İki nedeni var. Bu köleler kendilerini sadece bir düşmanın avladığını düşünüyorlar. Burada olduğumu bilmezlerse sana yardım etmem kolaylaşır. Ve kölelerin efendisi burada olduğumu öğrenirse ülkemde canı yananak başka kişiler var.”

“Ve benim ‘efendim’ olduğumu söylediğin kişi bunu bilirse kölelerin de öğreneceğini mi düşünüyorsun?”

“Belki. Belki de öğrenemezler. Riske girmemeyi tercih ederim.”

“Benden bunu şimdi istiyorsun. Müşterime senden çoktan bahsetmiş olabilirim.”

“Bunu yaptın mı?”

Keri başını iki yana salladı. Savara gülümsedi, belli ki rahatlamıştı. “Bahsetmeyeceğini tahmin etmiştim. Sana anlattığım şeyleri yapabileceğimden emin olmadan yapmazdın en azından. Öyleyse siz Hırsızlar’ın dediği gibi, anlaştık mı?”

Keri masasının çekmecesini açtı ve Savara'nın bıçağını çıkardı. Savara'nın sessizce aldığı nefesi duydu. Kabzadaki mücevherler ışıktan parlıyordu. Bıçağı masanın üzerinden Savara'ya doğru itti.

“Bu gece o adamı bizim için mimleyeceksin. Hepsi bu. Öldürmek yok. İşini bitirmeden önce onun söylediğin kişi olduğundan emin olmak istiyorum. Karşılığında çenemi senin hakkında kapalı tutacağım. Şimdilik.”

Savara gülümsedi, gözleri hevesle parlıyordu. “O zamana kadar odamda olacağım.”

Savara'nın rahat bir edayla kapıya ilerlemesini izleyen Keri kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Kaç erkek bu yürüyüş ya da gülümseme yüzünden aklını kaybetti*, diye merak etti. *Ah, ama bazılarının akıllarından da fazlasını kaybettiğine bahse girerim.*

Ben değil, diye düşündü. Onu çok yakından izliyor olacağım.

Sonea okumaya çalıştığı kitabı kapayıp kütüphanede etrafına bakındı. Odaklanmak çok zordu. Aklına sürekli Akkarin ve okuduğu kayıtlar geliyordu.

Akkarin kayıtları vereli bir hafta olmuştu ve henüz geri istememişti. Odasındaki masada, notların altında yatan gizli şeyin düşün-

cesi, Sonea'da kaşımakla geçmeyecek bir kaşıntı yaratıyordu. Kayıtları Akkarin'e geri vermeden rahat edemeyecekti.

Ama Akkarin'le tekrar karşılaşmaktan korkuyordu. O sırada yaşanacak konuşmadan korkuyordu... Başka kitaplar da verir miydi? İçerikleri ne olurdu? Şimdiye kadar ona sadece unutulmuş bir tarihin parçalarını göstermişti. İçlerinde kara büyü'nün nasıl kullanılacağıyla ilgili hiçbir şey yoktu, kayıtları tutan büyücünün gömdüğü gizli sandık –ki büyük ihtimalle Lord Coren'in bulduğu sandıktı– bir büyücünün öğrenebilmesi için kara büyü'nün “gizli silahı” hakkında yeterli bilgiyi içeriyor olmalıydı. Akkarin kendisine o kitaplardan birisini verirse ne yapardı?

Kara büyü'yü öğrenmek Lonca yasasını çiğnemek demekti. Kara büyü kullanımının talimatlarını okuyacak olursa, kesip devam etmeyi reddedecekti.

“Bak, Lord Larkin orada!”

Ses bir kıza aitti ve yakından geliyordu. Sonea etrafına baktığında kitap raflarından birinin diğer ucunda bir hareket gördü. Kız zar zor görülebiliyordu ve Çırac Kütüphanesi'nin pencerelerinden birinden dışarı bakıyordu.

“Bina ve İnşa öğretmeni mi?” diye karşılık verdi başka bir kız. “Ona daha önce hiç böyle bakmamıştım ama oldukça yakışıklı sanırım.”

“Ve hâlâ bekâr.”

“Evllenme konusuna pek ilgi göstermiyormuş, diye duydum.”

Bir kıkırdama oldu. Sandalyesinde geriye yaslanan Sonea kızlardan birinin beşinci yıl çırağı olduğunu fark etti.

“Bak! Lord Darlen! Hoş.”

Diğer kız takdir eder bir ses çıkardı. “Evli olması yazık.” diye katıldı ilki. “Lord Vorel hakkında ne düşünüyorsunuz?”

“Vorel mi? Şaka yapıyor olmalısın!”

“Güçlü Savaşçı tipleri pek sevmiyorsun değil mi?”

Sonea kızların Gece Odası'na giden büyücüleri izlediğini tahmin ediyordu. Onlar birçok genç büyücünün iyi özelliklerinden bahsederken, eğlenerek onları dinlemeye devam etti.

“Hayır... şuraya bak... İşte onu geri çevirmezdim.”

“Ah, evet,” diye katıldı diğeri kısık bir sesle. “Bak İdareci Jerrik'le konuşmak için durdu.”

“Biraz... soğuk ama.”

“Ah, eminim ki ısındırılabilir.”

Kızlar muzip şekilde güldüler. Tekrar sessizleştiklerinde aralarından biri iç çekti. “Ne kadar da yakışıklı. Bizim için fazla yaşlı olması ne kadar kötü.”

“Bilemiyorum,” diye yanıtladı diğeri. “*O kadar* da yaşlı sayılmaz. Kuzenim çok daha yaşlı birisiyle evlendi. Daha büyük gösteriyor olabilir ama Yüksek Lord otuz üç veya otuz dört yaşından büyük değil.”

Sonea şaşkınlıkla ve inanamayarak dikeldi. *Akkarin* hakkında konuşuyorlardı!

Elbette nasıl biri olduğunu bilmiyorlardı. Tek gördükleri bekâr, gizemli, güçlü ve...

“Kütüphane kapanıyor.”

Sonea irkilip dönünce kütüphaneci Tya’nın kitap rafları arasında dolaştığını gördü. Kadın geçerken Sonea’ya gülümsedi. Penceredeki kızlar son bir kez iç çekip kütüphaneden çıktılar.

Sonea ayağa kalkıp notları ve kitaplarını topladı. Kollarında tutarken pencereye tekrar baktı. Adam hâlâ orada mıydı?

Pencereye doğru ilerleyip dışarıya baktı. *Akkarin* Jerrik’le sohbet ediyordu. Alnında kırıksıklıklar vardı. Her ne kadar yüz ifadesi ilgi gösterdiğini belli etse de düşüncelerini kesinlikle açığa vurmuyordu.

Kızlar onu nasıl çekici bulabiliyorlar ki, diye merak etti Sonea. Sert ve soğuk biriydi. Dorrien gibi parlak gözlere sahip ve sıcak değildi. Hatta Lord Fergun gibi sinsi bir yakışıklılığı da yoktu.

Kulak misafiri olduğu kızlar Lonca’ya katılmış olmasalardı, aile ittifakları için evlendirilmiş olurlardı. Belki de alışkanlık veya eski bir gelenek yüzünden hâlâ erkeklerde güç veya nüfuz arıyorlardı. Sonea acı acı gülümsedi.

Gerçeği bilselerdi, diye düşündü, *sanırım onu hiç de yakışıklı bulmazlardı.*

Capia’dan üç saatlik bir at arabası yolculuğu uzakta gece yarısı karanlığı, ağır ve geçilmez görünüyordu. Sadece arabada bulunan lambaların ışığı bu karanlıkta yollarını aydınlatıyordu. Karanlığa gözlerini diken Dannyl uzakta, görünmeyen evlerde oturan insanlara arabanın nasıl

gözüktüğünü merak etti. Büyük ihtimalle yolda kilometrelerce öteden görülebilen, hareketli bir ışık parçasıydı.

Araba bir yokuşu çıktığında ileride yolun yanında duran bir parlaklık noktası belirdi. Yaklaştıkça Dannyl noktanın, bir binanın önünü aydınlatan zayıf bir lamba olduğunu gördü. Araç yavaşlamaya başladı.

“Geldik,” diye mırıldandı Dannyl.

Tayend’in camdan bakmak için koltuğunda kıpırdandığını duydu. Bilgin, araç binaya yaklaşır dururken esnedi. Hanın tabelasında “Nehir Durağı: Yatak, Yemek ve İçki” yazıyordu.

Sürücü arabadan inip kapıyı açarken kendi kendine mırıldandı. Dannyl adama bir sikke verdi.

“Bizi içeride bekle,” dedi. “Bir saat içinde yeniden yola çıkacağız.”

Adam saygıyla eğildi ve onlar için kapıya hafifçe vurdu. Bir süre sonra kapının ortasındaki bir bölme açıldı. Dannyl kapının arkasından gelen hırıltıyı duyabiliyordu.

“Sizin için ne yapabilirim lordum?” diye sordu boğuk gelen bir ses.

“Bir içki,” diye yanıtladı Dannyl. “Ve bir saatlik mola.”

Yanıt gelmedi ama madeni bir tıngırtının ardından kapı açıldı. Kısa boylu, yüzünde kırışıklıklar olan bir adam onları eğilerek karşıladıktan sonra masa ve sandalyelerle dolu büyük bir salona doğru ilerledi. Havada bolun tatlı kokusu vardı. Dannyl, Sonea’yı arama anıları aklına gelince özlemle gülümsedi. Bol tatmayalı oldukça uzun zaman olmuştu.

“Urrend’dir adım. Ne içmek istersiniz?” diye sordu adam.

Dannyl iç çekti. “Elinizde Porren rumiası var mı?”

Adam kıs kıs güldü. “Şarap zevkiniz oldukça iyi. Ama elbette iyi olmalı, sizin gibi soylu iki kişi için aksi düşünülemezdi. Üst katta zenginler için güzel bir konuk odam var. Beni takip edin.”

Arabanın sürücüsü sallana sallana yürüyüp bol servisi yapılan tezgâha gitti. Dannyl adama parayı vermesinin iyi bir fikir olup olmadığını merak etti. Kendini Tayend’in ablasının evine giden yolun yarısında ters dönmüş bir arabanın içinde bulmak istemiyordu.

Han sahibini, dar bir merdivenle çıktıkları koridorun sonundaki kapıya dek takip ettiler.

“Bu benim en iyi odam. Umarım rahat bulursunuz.”

Adam kapıyı hafifçe itip açtı. Dannyl yavaşça içeri girdi. Eskimiş mobilyaları, ikinci bir kapıyı ve o kapının yakınında oturan adamı fark etti.

“İyi akşamlar Sayın Elçi.” Adam ayağa kalkıp zarif bir şekilde eğildi. “Ben Marane Ailesi’nden Royend.”

“Sizinle tanışmak bir onur,” diye yanıtladı Dannyl. “Sanırım Tremmelin Ailesi’nden Tayend’i zaten tanıyorsunuz.”

Adam başıyla onayladı. “Evet, tanıyorum. Şarap söylemiştim. Siz de ister misiniz?”

“Biraz alabiliriz, teşekkürler,” diye karşılık verdi Dannyl. “Bir saat içinde tekrar yola çıkacağız.”

Dannyl ve Tayend birer sandalyeye oturdular. Dem, odayı dolaşp eşyaları inceledi ve memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu, ardından pencerelerden dışarı bakmak üzere durdu. Ortalama bir Elyne’liden daha uzun boyluydu ve saçları siyahtı. Dannyl, Errend’den Dem Marane’nın büyük annesinin Kyralia’lı olduğunu öğrenmişti. Orta yaşlı, evli, iki oğlan babası ve çok ama çok zengindi.

“Elyne hakkında ne düşünüyorsunuz Sayın Elçi?”

“Burayı oldukça sevmeye başladım,” diye yanıtladı Dannyl.

“Başta sevmemiş miydiniz?”

“Ülkeyi sevmiş ya da sevmemiş değildim. Sadece farklılıklara alışmam biraz zaman aldı diyebiliriz. Bu farklılıkların bazıları ilgi çekici, bazılarıysa garipti.”

Dem’in kaşları kalktı. “Bizimle ilgili neyi garip buldunuz?”

Dannyl kıs kıs güldü. “Elyne’liler akıllarından geçeni söylüyorlar, her ne kadar bazen açık konuşmasalar da.”

Adamın yüzünde bir gülümseme belirdi ama kapıya vurulduğunda hemen kayboldu. Kapıyı açmaya giderken, Dannyl elini sallayıp iradesini odakladı. Kapı savrularak açıldı. Dem durdu ve Dannyl’in büyü yaptığını anladığında yüzünde aç ve arzu dolu bir ifade belirdi. O ifade, han sahibi içeriye bir şişe ve üç kadehle girerken hızla kayboldu.

Şişe açılıp kadehlere şarap konurken hiçbir şey konuşulmadı. Han sahibi odadan çıktığında Dem, bir kadeh alıp tekrar sandalyesine oturdu.

“Elyne’de neyi çekici buldunuz?”

“Harika şarap yapıyorsunuz.” Dannyl kadehini kaldırıp gülümsedi. “Hoşgörülü ve açık fikirlisiniz. Kyralia’lıları şok edip bir skandala yol açabilecek birçok şeye burada hoşgörü gösteriliyor.”

Royend bir an Tayend’e baktı. “Öyleyse o şok edici ve skandal sayılabilecek şeylerin farkında olmalısınız ki çekici bulduğunuz farklılıklar arasında saydınız.”

“Elyne Sarayı benim bilgisiz olduğumu sanıyor ama böylesi şeylerden haberdar olmasaydım, uygun bir Lonca Elçisi olur muydum?”

Dem gülümsedi ama bakışları sertliğini kaybetmedi. “Sandığımdan daha bilgili olduğunuzu çoktan kanıtladınız. Merak etmeden edemiyorum. Bizim kadar açık fikirli ve hoşgörülü biri misiniz? Yoksa diğer Kyralia’lı büyücüler gibi katı görüşlü müsünüz?”

Dannyl, Tayend’e baktı. “Tipik bir Kyralia’lı büyücü değilim.” Bilgin çarpık bir şekilde gülümsedi ve başını salladı. “Her ne kadar öyleymiş gibi davranmayı iyi öğrenmiş olsam da,” diye devam etti Dannyl. “Sancılarım meslektaşlarım beni biraz daha iyi tanısalardı, Lonca’yı temsil etme işi için hiç de uygun olmadığımı düşünürlerdi.”

“Ah,” diye araya girdi Tayend sessizce, “sen mi Lonca’ya uygun değilsin, yoksa Lonca mı sana uygun değil?”

Royend bu yorum karşısında kıs kıs güldü. “Ve yine de size Büyükelçilik konumunu teklif ettiler.”

Dannyl omuz silkti. “Bu da beni buraya getirdi. Lonca’nın daha hoşgörülü olmasını isterdim. Bakış açılarındaki farklılıklar insanları tartışmaya sevk eder, o da daha gelişmiş bir anlayışa ulaştırır. Son zamanlarda bunu istememin başka sebepleri de oldu. Tayend’in büyük bir potansiyeli var. Sırf Kyralia’lıları onun gibi erkeklere müsamaha gösteremiyor diye bu potansiyelden faydalanamaması çok üzücü bir şey. Ona Lonca kanunlarını çiğnemeni öğretebileceğim birkaç şey var ama yeteneklerinin hak ettiğinin yanından bile geçmez bu.”

Dem’in bakışları keskinleşti. “Öğrettiniz mi?”

“Hayır,” diyen Dannyl başını iki yana salladı, “ama Lonca kurallarını onun için biraz esnetmeye de karşı değilim. Bir keresinde, Tayend’in hayatını kurtarmak için birini öldürdüm. Bir dahaki sefer yanında olmayabilirim. Ona Şifa öğretmek istiyorum ama bu, çizgiyi aşmak olur ve onu daha büyük bir tehlikeye sokabilir.”

“Lonca’dan gelecek bir tehlike mi?”

“Evet.”

Dem gülümsedi. “Tabii, sadece bunu öğrendikleri takdirde. Bu bir risk ama göze almaya değer bir risk mi?”

Dannyl kaşlarını çatı. “En kötüsüne hazır olmadan öyle bir riske girmem. Tayend’in büyü öğrendiği keşfedilirse, Lonca’dan saklanabilme becerisine sahip olması mutlaka gerekli olur. Ailesi ve kütüphanedeki arkadaşlarından başka güvenebileceği kimsesi yok ve korkarım onların yardımını da olamaz.”

“Ya siz?”

“Lonca’yı eğitilmiş bir büyücünün bir kaçak olmasından daha fazla hiçbir şey korkutamaz. Ortadan kaybolursam ikimizi de bulmaya çok daha kararlı hale gelirler. Capia’da kalabilir ve Tayend’in yakalanmaması için elimden geleni yapardım.”

“Onu korumak için başkalarının yardımına ihtiyacınız varmış gibi geliyor kulağa. Bir kaçığı nasıl saklayacağını bilen kişilerin yardımına.”

Dannyl başıyla onayladı

“Peki, karşılığında ne önermeye hazır olurdunuz?”

Dannyl gözlerini kısıp adamı şöyle bir süzdü. “Başkalarına zarar vermek amacı ile kullanılacak bir şeye değil. Lonca’ya bile. Tayend’i tanırım. Başkalarına, ona güvendiğim kadar güvenebilmem için önce amaçlarından emin olmam gerekir.”

Dem yavaşça başıyla onayladı. “Elbette.”

“Eh,” diye devam etti Dannyl, “sizce Tayend’in korunmasının karşılığı ne olabilir?”

Dem Marane şişeyi alıp kadehini tekrar doldurdu. “Kesin bir şey söyleyemiyorum. Bu ilginç bir soru. Önce bazı meslektaşlarımla görüşmem gerekir.”

“Tabii,” dedi Dannyl rahat bir tonla. Ayağa kalkıp adama baktı. “Onların da görüşlerini duymak için sabırsızlanıyorum. Korkarım artık gitmeliyiz. Tayend’in ailesi bizi bekliyor.”

Dem ayağa kalktı ve saygıyla eğildi. “Sohbetimiz oldukça keyifliydi Sayın Elçi, Tremmelin’li Tayend. Umarım gelecekte daha sık konuşma imkânı buluruz.”

Dannyl başını kibarca eğdi. Bir an durdu ve elini Dem’in kadehinin üzerinden geçirdi ve şarabı büyüyle biraz ısıttı. Dem birden

nefesini tutunca gülümsedi ve dönüp kapıya doğru ilerledi. Tayend onu takip etti.

Koridora çıktıklarında Dannyl arkasına baktı. Dem kadehi iki eliyle kaldırmıştı ve yüzündeki ifade düşünceliydi.

6. BÖLÜM

CASUS

Her zamanki gibi, Yüksek Lord'un konutunun kapısı hafif bir doku-
nuşla açıldı. İçeriye adımını atan Sonea sadece Takan'ın kendisini
karşladığını görünce şaşırıp ve rahatladı. Adam saygıyla eğildi.

"Yüksek Lord sizinle görüşmek istiyor leydim."

Sonea bir anda endişelendi. Akkarin ona okuması için yeni bir
kitap mı verecekti? Bu kitap korktuğu gibi kara büyü hakkında bilgi
içeren bir kitap mı olacaktı?

Derin bir nefes aldı. "Öyleyse beni ona görürsen iyi olur."

"Bu taraftan," dedi Takan. Döndü ve sağdaki merdivene doğru
ilerlemeye başladı.

Sonea kalp atışlarını hızlandığını hissetmeye başladı. Bu basa-
maklar, Akkarin'in gizli ve yasak büyüünü uyguladığı yeraltı odasına
iniyordu. Ama aynı zamanda soldaki merdiven gibi kütüphane ve ziyafet
salonunun bulunduğu üst kata da çıkıyordu.

Takan'ı kapıya dek takip etti. Merdivenin başı karanlıktı ve bir ışık
küresi yaratana kadar Takan'ın aşağı mı yukarı mı gittiğini göremedi.

Takan yeraltı odasına iniyordu.

Sonea durdu, kalbi son hızla atarak Takan'ın aşağı inmesini izledi.
Takan aşağıda, odanın kapısında durdu ve Sonea'ya baktı.

"Size zarar vermeyecek leydim," diye temin etti onu. Kapıyı açıp
eliyle içeriyi işaret etti.

Sonea, Takan'a baktı. Lonca'daki, hatta şehirdeki onca yer içinde en korktuğu yer burasıydı. Arkasında kalan misafir salonuna baktı. *Kaçabilirim. Misafir salonunun kapısı o kadar da uzakta değil...*

"Gel buraya, Sonea."

Ses Akkarin'indi. Emir veren ve uyaran bir sesti. Sonea, Rothen'i düşündü. Teyzesini, eniştesi Ranel'i ve kuzenlerini... Onların güvenlikleri kendisinin işbirliği yapmasına bağlıydı. Kendini ilerlemeye zorladı.

Kapıya ulaştığında Takan kenara çekildi. Yeraltı odası, buraya son geldiği zamanki gibi görünüyordu. İki eski, ağır masa soldaki duvara dayalı duruyordu. En yakın masada bir fener ve koyu renk, katlanmış bir kumaş yığını vardı. Diğer duvarlarda kitaplıklar ve dolaplar vardı. Bazılarında belli olan tamir izleri, Sonea'ya "suikastçının" yaptıklarını hatırlatıyordu. Bir köşede eskimiş, yıpranmış bir sandık duruyordu. Bu, kara büyü kitaplarının olduğu sandık mıydı?

"İyi akşamlar Sonea."

Akkarin bir masaya dayanmıştı. Kollarını kavuşturmuştu. Sonea saygıyla eğilerek selam verdi. "Yüksek L..."

Sonea, Akkarin'in basit, kaba dokunmuş kıyafetler giydiğini fark ettiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Pantolonu ve ceketini eski püsküydü. Hatta bazı kısımları oldukça yıpranmıştı.

"Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Akkarin. "Şehirde."

Sonea bir adım geriledi. Anında temkinli bir hal takınmıştı. "Efendim?"

"Anlatsam bana inanmazsın. Gerçeği öğrenmenin tek yolu, bunu gözlerinle görmek."

Sonea, Akkarin'in gözlerinde bir meydan okuma gördü. Giydiği basit giysilere baktığında onların kan içindeki benzerlerini hatırladı.

"Sizin gerçeğinizi görmek istediğimden emin değilim."

Akkarin'in ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Yaptıklarımı ilk öğrendiğin günden beri neden yaptığımı merak ediyordun. Sana nasıl yaptığımı göstermeyecek olsam da neden yaptığımı gösterebilirim. Ben ve Takan dışında biri daha bilmeli."

"Neden ben?"

"Zaman içinde anlayacaksın." Arkaya uzanıp masadan kara kumaş yığını aldı. "Bunu giy."

Gitmeyi reddetmeliyim, diye düşündü Sonea. İzin verir mi ki? Akkarin'in elindeki yığına baktı. Gidersem sonra ona karşı kullanabileceğim bir şeyler öğrenebilirim.

Peki, ya bana yasak bir şey gösterirse? Ya bu, Lonca'dan atıl-mama sebep olacak bir şey olursa?

İş oraya varırsa onlara gerçeği anlatırım. Kendimi ve Lonca'yı kurtarmak için bu riski aldığımı söylerim.

Akkarin'e yaklaşp kumaş yığınınu almaya zorladı kendini. Akkarin onu bıraktığında kumaş yığını açıldı ve Sonea elindekinin uzun, kara bir pelerin olduğunu fark etti. Pelerini tokasından tutarak omuzlarına attı ve sıkıca bağladı.

"Cüppeni iyi sakla," dedi Akkarin. Feneri alıp duvara doğru ilerlemeye başladı. Duvardaki bir bölme kenara kaydı ve yeraltı tünelleri açığa çıktığında içerisi buz gibi bir havayla doldu.

Tabii ya, diye düşündü Sonea. Akkarin onu keşfedip tünellerden uzak durmasını söyleyene kadar Lonca'daki ve Lonca'nın altındaki tünelleri keşfederken geçirdiği geceleri hatırladı. Tünellerden birinin bu odaya kadar çıktığını görmüştü. Kendini Akkarin'in gizli odasının girişinde bulmanın getirdiği şok onu aceleyle Lonca'ya dönmeye zorlamıştı ve aynı tünele bir daha girmemişti.

Akkarin'in söyledikleri doğruysa, tünel şehre gidiyor olmalı.

Akkarin tünele girdi, sonra dönüp başıyla kendisini takip etmesini işaret etti. Sonea derin bir nefes aldı. Tünelin ağzına yürüdü ve Akkarin'i karanlığın içine doğru takip etti.

Fenerin fitili cızırdayıp yanmaya başladı. Sonea kısa süreliğine Akkarin'in neden normal bir ışık kaynağı kullandığını merak etti, ardından sebebini anladı. Akkarin cüppe giymediğine göre sıradan biri gibi gözükmek istiyordu ve büyücü olmayan kişiler etrafta ışık küresiyle dolaşmazlardı.

Kimsenin onu tanınaması bu kadar önemliyse, bu gece gerçekten de ona karşı kullanabileceğim bir şeyim var demektir, ihtiyacım olursa.

Beklediği üzere adam Üniversite'ye giden tünelin ters yönünde ilerledi. Yaklaşık iki yüz hızlı adımdan sonra yavaşlayıp durdu. Sonea yolu tıkayan büyü bir bariyerin titreşimini hissetti. Bariyer yok olurken tünelde bir anlığına sönük bir ışık parladı. Akkarin tek kelime etmeden yoluna devam etti.

Üç kez daha bariyer indirmek için durdular. Dördüncü bariyeri geçmelerinin ardından Akkarin dönüp bariyeri yeniden oluşturdu. Sonea arkasına baktı. O gece Akkarin'in yeraltı odasının girişinin ötesine ilerlemeye cesareti olsaydı, o bariyerlerle karşılaşırđı.

Koridor hafifçe sağa kıvrıldı. Ortaya yan koridorlar çıktı. Akkarin duraksamaksızın birine döndü ve yolları birkaç döküntü odadan geçti. Tekrar durduğunda karşılarında çökmüş bir tavanın yıkıntısı duruyordu. Sonea, Akkarin'e sorgularcasına baktı.

Adamın gözleri fenerin ışığında parlıyordu. Geçilmesi mümkün olmayan yola zihnini yoğunlaştıran bir ifadeyle gözlerini dikti. Tüneli tok sürtünme sesleri almaya başladı ve taş parçalarının şekilleri kaba bir merdiven oluşturarak değışti. Tepede bir delik açıldı. Akkarin ilk basamağa adımını atıp yukarı çıkmaya başladı.

Sonea onu takip etti. Tepede başka bir koridor vardı. Fenerin ışığı, küçük, kalitesiz tuğlalarla yamanarak örölmüş kaba duvarları açığa çıkardı. Hava rutubetli ve tanıdık kokuyordu. Burası Sonea'ya bir yeri hatırlatıyordu... bir yeri...

Hırsızlar Yolu.

Şehrin altında suçlular tarafından kullanılan tünellere girmişlerdi. Akkarin dönüp aşağı, merdivenlere baktı. Basamaklar girişı kapatacak şekilde öne kaymaya başladılar. Tekrar yerlerine oturduklarında, Akkarin koridorda ilerlemeye başladı.

Sonea'nın zihni bir anda bir sürü soruyla doldu. Hırsızlar, Büyücüler Loncası'nın Yüksek Lordunun kendilerine ait tünelleri kullandığını ve bu tünellerin Lonca'nın altındakilerle bağlantılı olduğunu biliyor muydu? Sonea, Hırsızlar'ın kendilerine ait yerleri dikkatle koruduklarını biliyordu, o nedenle Akkarin'i fark etmediklerini sanmıyordu. Öyleyse, yolu kullanmak için onlardan izin mi almıştı? Akkarin'in yıpranmış kıyafetlerine baktı. Akkarin belki de sahte bir kimlikle bu izni almıştı.

Birkaç yüz adım sonra gözleri kızarık, zayıf bir adam, bir oyuktan çıkagelip Akkarin'e başıyla selam verdi. Sonea'ya bakmak için bir an durdu, onun varlığına açıkça şaşırmıştı. Ama bir şey söylemedi. Dönüp önlerinde ilerlemeye başladı.

Sessiz kılavuzları hızlı bir ritim tutturarak onlara sürekli dönüp duran, karmaşık bir tüneller ağında önderlik etti. Sonea yavaşça tanımaya başladığı ama adlandıramadığı bir koku fark etmişti. Du-

varlar kadar sık değişiyordu ama değişkenliğindeki bir şey de tanıdık geliyordu. Akkarin durup bir kapıya vurana kadar Sonea kokunun ne olduğunu anlayamadı.

Kenar mahallelerin kokusuydu... İnsan ve hayvan dışkısının, terin, çöpün, dumanın ve bol kokularının karışımıydı. Sonea, anılar zihnine dolarken hafifçe tökezledi. Teyzesi ve eniştesiyle çalıştığı zamanlar, Keri ve takıldığı sokak çocukları çetesine katılmak için gizlice kaçtığı zamanlar...

Açılan kapının sesi, Sonea'yı tekrar kendine getirdi.

Kapıda iriyarı bir adam duruyordu. Yıpranmış gömleği geniş göğsüne oldukça dar geliyordu. Akkarin'e saygıyla başını eğerek selam veren adam, Sonea'ya baktığında sanki onun yüzünü tanıyormuş da nereden olduğunu çıkaramıyormuş gibi kaşlarını çattı. Çok geçmeden omzunu silkip kenara çekildi.

"İçeri gelin."

Sonea, Akkarin'in peşinden, dar bir dolabın olduğu ve ancak üçünün sığabileceği minik bir odaya girdi. Karşı duvarda ağır bir kapı vardı. Sonea bir titreşim hissetti ve kapının büyüklüğü bariyerle kuvvetlendirildiğini fark etti. Teni karıncalandı. Burada, kenar mahallelerde, bu kadar güçlü bir bağlayıcı büyüye neyin ihtiyacı olabilirdi ki?

Adam Akkarin'e dönüp baktı. Onun tereddütlü ve endişeli tavrı, Sonea'ya onun, ziyaretçisinin kim olduğunu bildiğini düşündürdü. En azından önemli ve güçlü biriyle karşı karşıya olduğunun farkındaydı.

"Uyanık," diye homurdandı adam kapıya korku dolu bir bakış atarak.

"Ona gözcülük ettiğin için teşekkürler, Morren," dedi Akkarin hafif bir tonla.

"Başım sürmedi."

"Üzerinde kırmızı bir mücevher buldunuz mu?"

"Hayır. İyi aradık. Hiçbir şey bulmadık."

Akkarin kaşlarını çattı. "Pekâlâ. Burada kal. Bu Sonea. Onu bir razdan dışarı göndereceğim."

Morren'in gözleri hemen Sonea'ya ilişti.

"Şu Sonea mı?"

"Evet, kanlı canlı efsane..." diye yanıtladı Akkarin alay eden bir tonla.

Morren, kıza gülümsedi. “Sizinle tanışmak bir onur, leydim.”

“Seninle tanışmak da bir onur Morren,” diye yanıtladı Sonea, durumu komik buluşu bir anlığına heyecanına üstün gelmişti. Kanlı canlı *efsane* mi?

Cebinden bir anahtar çıkaran Morren, anahtarı kapının kilidine sokup çevirdi. Geriye çekilip Akkarin’in yaklaşmasına izin verdi. Sonea etrafını büyü sarmaya başladığını hissettiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Akkarin ikisinin etrafında bir kalkan oluşturmuştu. Sonea, merakla Akkarin’in omzu üzerinden baktı. Kapı yavaşça ileri doğru açıldı.

Ötedeki oda küçüktü. İçerideki tek mobilya taş bir ranzaydı. Ranzada kolları ve bacakları kelepçeli bir adam uzanıyordu.

Akkarin’i gördüğünde gözleri duyduğu dehşetle doldu. Zayıfça kıpırdanmaya başladı. Sonea ona rahatsızlık dolu bir ifadeyle baktı. Adam gençti. Büyük ihtimalle Sonea’dan fazla büyük değildi. Yüzü geniş, teniye halsiz, soluk kahverengi bir tona sahipti. İnce kolları yara izleriyle kaplıydı ve bir kolu boydan boya kesilmiş, kenarlarında kan pıhtılaşmıştı. Adam herhangi bir şeye zarar verebilecek gibi durmuyordu.

Akkarin adamın yanma gitti ve elini onun alınına koydu. Tutsağın gözleri büyüdü. Sonea, Akkarin’in adamın zihnini okuduğunu fark ettiğinde ürperdi.

Akkarin’in eli hızla hareket edip tutsağın çenesini kavradı. Adam bir anda ağzını sıkıca kapayıp kurtulmaya çalıştı. Akkarin adamın ağzını zorla açtı. Sonea bir an altın bir şey gördü, ardından Akkarin yere bir şey fırlattı.

Altın bir diş. Sonea şaşkınlıkla geriledi, ardından adam kahkaha atmaya başladığında irkildi.

“Kahınını görhüler arhık,” dedi aksanlı bir sesle. Eksik dişi onu zorluyordu. “Kariko hiyor ki, seni ölhürhükhen sonra onu kenhine alaşakmış.”

Akkarin gülümseyip bir an Sonea’ya baktı. “Ne sen ne de ben, Kariko’nun bunu deneyişini izlemek için hayatta olmayağız, ne yazık.”

Akkarin bir ayağını kaldırıp yerdeki dişin üzerine bastı. Sonea’yı şaşırtan bir şekilde diş, Akkarin’in ayağı altında çatırdadı. Akkarin

ayağını çektiğinde Sonea altının parçalandığını ve zemine minik kırmızı parçacıkların yayıldığını gördü.

Sonea yerdeki dışın artıklarına kaşlarını çatarak bakarak olan biteni anlamlandırmaya çalıştı. Adam ne demek istemişti? “*Kadınını gördüler.*” Onlar derken kimi kastetmişti? Onu nasıl görmüş olabilirlerdi ki? Bunun o dişle bir alakası olduğu açıktı. Neden dışın içine bir mücevher yerleştirilmişti? Ama onun mücevher olmadığı belliydi. Daha çok cam gibiydi. Parçalara bakarken, Akkarin’in Morren’e kırmızı bir mücevher bulup bulmadığını sorduğunu hatırladı. Ünlü katil de kırmızı mücevherli bir yüzük takıyordu. Lorlen de öyle.

Sonea tutsağa baktı. Vücudu artık tamamıyla gevşemişti. Adam, Akkarin’e korkuyla gözlerini dikmişti.

“Sonea.”

Sonea, Akkarin’e baktı. Akkarin’in bakışları soğuk ve kararlıydı.

“Seni buraya bazı sorularını yanıtlamak için getirdim,” dedi ona. “Gerçeği kendi gözlerinle görmeden bana inanmayacağını biliyorum, o nedenle sana daha önce kimseye öğretme niyetinde olmadığım bir şey öğretmeye karar verdim. Bu, kolaylıkla kötü amaçlara hizmet için kullanılabilecek bir beceri ama sen...”

“Hayır!” Sonea bir anda sırtını dikleştirdi. “Ben onu öğren...”

“Kara büyüyü kast etmedim.” Akkarin’in gözleri parladı. “İsteydin bile öğretmezdim. Sana zihin okumayı öğretmek istiyorum.”

“Ama...” Akkarin’in ne kastettiğini anladığında nefesini tuttu. Lonca’daki tüm büyücüler içinde başka birinin zihnini o kişi gönüllü olsun olmasın okuyabilen tek kişi Akkarin’di. Sonea, adamın zihin okuma becerilerine bizzat maruz kalmıştı. Kara büyü icra ettiğini Sonea’nın, Lorlen’in ve Rothen’in bildiğini öğrendiğinde Akkarin onların zihinlerini okumuştı.

Şimdi Sonea’ya da bunu öğretmek istiyordu. “Neden?” sorusu Sonea kendini tutamadan ağzından çıkıverdi.

“Daha önce de söylediğim gibi, gerçeği bilmeni istiyorum. Anlattığımda inanmazsın.” Gözleri kısıldı. “Senin güçlü bir şeref ve ahlak anlayışın olduğunu bilmesem bu sır konusunda sana güvenmezdim. Yine de, bu zihin okuma yöntemini Kyralia büyük bir tehdit altında olmadığı ve yapılabilecek başka hiçbir şey kalmayınca kadar gönüllü olmayan birine karşı kullanmamaya yemin etmelisin.”

Sonea sertçe yutkundu ama bakışlarındaki kararlı ifadeyi kaybetmedi. “Siz yapmadığınız halde benim kendimi engellememi mi bekliyorsunuz?”

Akkarin’in gözleri karanlık bir ifadeye büründü ama ağzı keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Evet. Yemin edecek misin, yoksa Lonca’ya dönelim mi?”

Sonea tutsağa baktı. Akkarin, Sonea’nın tutsağın zihnini okumasını istiyordu belli ki. Kendisini tehlikeye atacak bir şey göreceğini düşünseydi, Sonea’ya böyle bir şey yaptırmazdı. Peki, Sonea kendisini tehlikeye sokacak herhangi bir şey görür müydü?

Zihnin yalan söylemesi mümkün değildi. Gerçeği saklayabilirdi ama bu oldukça zordu... Akkarin’in yöntemi karşındaysa imkânsızdı. Yüksek Lord bu adamın bazı yalanların gerçek olduğuna inanmasını sağladiysa, Sonea’nın aldanması yine de mümkündü.

Ama bunu aklında tutup öğrendiklerini dikkatle tartacak olursa...

Zihinleri nasıl okuyabileceğini bilmek yararlı bir beceri olabilirdi. Yemin etse bile, bu, onun bu beceriyi Akkarin’e karşı savaşırken kullanmaktan alıkoymazdı. Kyralia zaten Büyücüler Loncası’nın merkezinde bir kara büyücü barındırmakla büyük tehlike altındaydı.

Tutsak da Sonea’ya baktı.

“Kyralia tehlikede olmadığı sürece zihin okumamam için yemin etmemi istiyorsunuz,” dedi Sonea. “Ama onun zihnini okumamı istiyorsunuz. Herhalde o, Kyralia için bir tehdit değil.”

Akkarin gülümsedi. Bu soru hoşuna gitmiş gibiydi. “Şu anda değil. Ama bir tehditti. Ve efendisinin beni öldürdükten sonra seni kölesi yapacağı iddiası, gelecekte oluşturacağı bir tehdidi kanıtıyor. Onun zihnini okumazsan efendisinin bunları yapıp yapamayacağını nereden bilebilirsin?”

“O mantıkla tehdit cümleleri kuran herkesin zihnini okumayı meşrulaştırabilirsiniz.”

Akkarin’in gülümsemesi büyüdü. “İşte o yüzden senin bu yemini etmeni istiyorum. Bu beceriyi başka bir şansın kalmadığı sürece kullanmayacaksın.” Yüz ifadesi ciddileşti. “Sana gerçeği göstermemin başka bir yolu yok... en azından hayatını tehlikeye atmayacak bir yolu. Yemin edecek misin?”

Sonea bir an tereddüt etti, ardından başıyla onayladı. Akkarin kollarını kavuşturup beklemeye başladı. Sonea derin bir nefes aldı.

“Kyralia büyük bir tehlikeye düşmediği ve benim bu tehlikeyi önlemek için yapacak bir şeyim kalmadığı sürece başka birinin zihnini okumayacağıma yemin ederim.”

Adam başıyla onayladı. “Güzel. Yemini bozduğunu keşfedecek olursam, seni buna pişman ederim.” Dönüp tutsağa baktı. Adam ikisini de dikkatle izliyordu.

“Arhık gihmeme idin vereşek misiniz?” dedi adam, yalvarırcasına. “Yaphıklarımı yapmak zorunha olhuğumu biliyorsun. Beni zorlahılar. Arhık mücevher yok. Beni bulamaşlar. Ben...”

“Sessiz ol.”

Adam bu emirle sindi, ardından Akkarin yanma diz çöktüğünde korkuyla sızlandı.

“Elini alnına koy.”

Sonea tereddüdünü bir kenara koyup tutsağın yanma çömeldi. Bir elini adamın alnına yerleştirdi. Akkarin kendi elini onun elinin üzerine koyduğundaysa bir an kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. Adamın eli ilk başta soğuktan ama çabucak ısındı.

“Sana zihnini nasıl okuyacağını göstereceğim ama beceriyi kazandıktan sonra gönlünce keşfetmen için seni rahat bırakacağım.”

Sonea, Akkarin’in varlığını zihninin uç kısımlarında hissetti. Gözlerini kapayıp tıpkı Rothen’in öğrettiği gibi zihnine bir oda olarak boyut kazandırdı. Kapıları açıp Akkarin’i davet etme niyetiyle onlara doğru bir adım attı, ancak Akkarin odanın içinde birden belirdiğinde şaşkınlıkla irkildi. Adam elini duvarlara doğru şöyle bir savurdu.

“Bunları unut. Sana öğretilmiş her şeyi unut. Gözünde canlandırmak için boyut kazandırmak zihnini sınırlar ve yavaşlatır. Bunu kullandığında sadece görüntüye dönüştürebildiğin şeyleri anlayabilirsin.”

Oda Sonea’nın etrafında yok oldu. Akkarin’in görüntüsü de. Ama varlığının hissi hâlâ oradaydı. Daha önce, Akkarin zihnini okuduğunda, Sonea onun varlığını sadece çok hafif bir şekilde sezebilmisti. Şimdi ise kişiliğin bir parçası, o ana dek karşılaşmadığı büyüklükte bir güç hissediyordu.

“Beni takip et...”

Akkarin'in varlığı uzaklaştı. Onu takip eden Sonea, üçüncü bir zihne yaklaştığını hissetti. Bu zihinden korku yayılıyordu ve Sonea dirençle karşılaştı.

"Seni sadece sezebilirse durdurabilir. Seni sezebilmesini engellemek için zihnine onu rahatsız etmeden sızma amacı dışındaki tüm isteğini ve niyetini bir kenara bırakmalısın. Böyle..."

Sonea'yı son derece şaşırtarak Akkarin'in varlığı değişti. Adamın zihnine zorla girmek yerine, vazgeçmiş gibi göründü. Sadece başka birisinin düşüncelerine sürüklenmenin belli belirsiz arzusuyla dolu, son derece zayıf bir varlık geriye kalmıştı. Ardından, adamın varlığı yeniden güçlendi.

"Sıra sende."

Sonea, Akkarin'in yaptığı şeyi belli belirsiz anlamıştı. Kolay gözükmüştü ama her denemesinde tutsağın zihnine çarpıp geri itiliyordu. Ardından, Akkarin'in zihninin kendininkine sürüklendiğini hissetti. O bir şey hissedemeden, Akkarin zihnine bir şey gönderdi. Bir kavramdı bu. Bir tanesi hariç tüm niyetleri yok etmektense, sadece gerekli olanına yoğunlaşmalıydı.

Birdenbire tutsağın direncini nasıl geçeceğini anladı. Göz açılıp kapayınca kadar tutsağın zihnine süzölmüştü bile.

"Güzel. Bu hafıflıkla devam et. Onun düşüncelerini gözle. Araştırmak istediğin bir anıyla karşılaşırsan, iradeni onun zihninde harekete geçir. Bu daha zordur. Beni izle."

Adam dışını düşünüyor, efendisinin kız ortaya çıktığı sırada görüp görmediğini merak ediyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Akkarin.

"Tavaka."

Birdenbire, Sonea adamın yakın geçmişe kadar köle olduğunu fark etti.

"Efendin kim?"

"Harikava. Güçlü bir Ichani." Sachaka'lı olduğu açıkça belli olan bir yüz, tutsağın zihninde parladı. Acımasız, sert ve zeki bir yüzdü.

"Ichani nedir?"

"Güçlü büyücüler."

"Neden köleleri var?"

"Büyü için."

Çok katmanlı bir anı Sonea'nın zihninde parladı. Aynı olayın sayısız anısının bıraktığı izleri görüyordu. Derin olmayan bir keşiğin hafif acısı, gücün çekilmesi...

Sonea bir anda, Ichani'lerin kölelerinden kara büyü kullanarak güç çekip sürekli kendilerini güçlendirdiklerini anladı.

"Artık değil! Artık köle değilim. Harikava beni serbest bıraktı."
"Göster bana."

Anı Tavaka'nın zihninde parladı. Harikava bir çadırdaki oturuyordu. Tavaka tehlikeli bir görevi yerine getirirse özgür bırakacağını söylüyordu ona. Sonea Akkarin'in, anının kontrolünü eline aldığını hissetti. Görev, Kyralia'ya girip Kariko'nun söylediklerinin doğru olup olmadığını öğrenmekti. Lonca zayıf mıydı? Yüksek büyü'nün kullanımına sırt mı çevirmişlerdi? Birçok köle başarısız olmuştu. O başarılı olursa, Ichani'ler arasında kabul görürdü. Başaramayazsa onu avlayacaklardı.

Harikava, içinde altın ve mücevherler olan bir kutu açtı. İçinden berrak ve sert bir şey alıp havaya attı. Bu şey havada süzölmeye başladı ve Tavaka'nın önünde eridi. Harikava kemerine elini atıp mücevherli kabzası olan, süslü ve kıvrık bir hançer çekti. Sonea bu şekli tanıdı. Akkarin'in Takan üzerinde uzun süre önce kullandığını gördüğü hançere benziyordu.

Kendi elini kesen Harikava erimiş küreciğe kanını damlattı. Kürecik kırmızı bir renk alıp katılaştı. Parmağındaki birçok yüzük arasından ince, altın yüzüğünü alan Harikava, yüzüğü mücevherin etrafında kırmızı, minik bir kısım açıktaki bırakarak şekillendirdi. Sonea bu mücevherin ne yapacağını anladı. Tavaka'nın gördüğü, duyduğu ve düşündüğü her şey, efendisi tarafından hissedilebilecekti.

Adamın gözleri Tavaka'nın kilerle buluştu. Sonea kölenin korkusunun ve umudunun bir yankısını hissetti. Efendi, Tavaka'nın gelmesini işaret etti ve kanayan eliyle yeniden hançere uzandı.

Anı aniden kesildi.

"Şimdi de sen dene Sonea."

Sonea bir süre adamı nasıl bir görüntü ile teşvik etmesi gerektiğini düşündü. İçgüdüüne uyarak Akkarin'in siyah cüppeler içindeki bir görüntüsünü yolladı.

Adamın zihnini bir anda dolduran nefret ve korkuya hazır değildi. Daha önce yaşanmış bir büyü savaşının görüntüleri bunu takip etti.

Akkarin adamı, o kendini yeterince güçlendiremeden bulmuştu. Harikava hayal kırıklığına uğrayacak ve öfkeleneneceki. Kariko da. Birkaç adam ve kadının bir ateşin etrafında daire oluşturmuş oturduğu bir görüntü belirdi. Tavaka'nın Sonea'ya göstermek istemediği bir anı... Tavaka, arayan zihinlerden anılarını saklamayı iyi çalışmış birinin becerisiyle imgeyi uzaklaştırdı. Sonea anıyı kontrol etmeyi unuttuğunu fark etti.

"Tekrar dene. Anıyı yakalayıp kontrol etmelisin Sonea."

Sonea, Tavaka'ya ateşin etrafında oturan yabancıların görüntüsünü, hatırladığı şekliyle gönderdi. Yüzlerin yanlış olduğunu düşündü adam. Harikava'nın yüzü zihninde belirdi. Sonea iradesini harekete geçirerek anıyı "yakaladı" ve Tavaka'nın anıyı uzaklaştırma çabalarını engelledi.

"İşte böyle. Şimdi gönlünce keşfet."

Sonea yüzleri dikkatle inceledi.

"Kim bu Ichani'ler?"

İsimler ve yüzler bunu takip etti ama biri dikkat çekti.

"Kariko... Akkarin'i öldürmek isteyen adam."

"Neden?"

"Akkarin onun kardeşini öldürdü. Efendisine ihanet eden her köle avlanıp cezalandırılmalıdır."

Sonea bunun üzerine neredeyse hatıranın kontrolünü kaybetti. Akkarin bir köleydi! Tavaka, kızın şaşkınlığını sezmiş olmalıydı. Sonea ondan gelen vahşi bir neşe dalgası hissetti.

"Akkarin yüzünden; Kariko'nun kardeşi, Akkarin'i yakalayıp zihnini okuduğundan, Lonca'nın zayıf olduğunu biliyoruz. Kariko, Lonca yüksek büyü kullanmıyor diyor. Kyralia'yı işgal edip Lonca'yı kolaylıkla yeneceğimizi söylüyor. Lonca'nın bize savaştan sonra yaptıkları için güzel bir intikam olacak."

Sonea'nın kanı buz kesti. Bu son derece güçlü kara büyücü grubu Kyralia'yı işgal etme niyetindeydi!

"Bu istila ne zaman olacak?" diye sordu Akkarin aniden.

Adamın zihnine şüpheler girdi.

"Bilmiyorum. Diğerleri Lonca'dan korkuyor. Hiçbir köle geri dönmüyor. Ben de dönmeyeceğim... Ben ölmek istemiyorum!"

Birdenbire, küçük, beyaz bir ev, korkunç bir suçluluk duygusuyla birlikte belirdi. Tıknaç, orta yaşlı aşmış bir kadın... Tavaka'nın annesi.

Sert tenli, uzun boylu, ince yapılı bir baba... Koca gözleri olan hoş bir kız... Kız kardeşi. Harikava geldikten sonra kız kardeşin vücudu ve...

Adamın zihninden kaçıp gitmemek Sonea'nın tüm kontrolünü gerektirmişti. Kenar mahallelerde yaşarken bazı haydutların acımasız saldırılarından sonrasını duymuş ve görmüşlüğü vardı. Tavaka'nın ailesi onun yüzünden ölmüştü. Ailesinin yetenekli başka çocukları da olabilirdi. Kız kardeşinin de güçleri ortaya çıkabilirdi. Ichani efendisi tüm grubu sırf bu olasılıklar nedeniyle yanında sürüklemekle uğraşmak istememişti, zira düşmanlarına olası güç kaynakları bırakamazdı.

Sonea'nın içinde acıma ve korku duygusu birbiriyle çatıştı. Tavaka korkunç bir hayat yaşamıştı. Yine de adamdaki hırsı sezebiliyordu. Fırsatı olsa, ülkesine dönüp o canavar Ichani'lerden biri olurdu.

"İmardin'e girdiğinden beri ne yaptın?" diye sordu Akkarin.

Bir bolhanedeki döküntü bir yatak odasının anıları göründü, ardından kalabalık bir içki odası imgesi belirdi. Tavaka diğer insanlara fark ettirmeden kısa süreliğine dokunarak büyü potansiyeli arayabileceği bir yerde oturuyordu. Yüksek büyü gücüne sahip olmadıktan sonra bir kurbana gizlice yaklaşmakla vakit kaybetmek anlamsızdı. Dikkatli olursa Akkarin'i yenecek kadar güçlenebilirdi. Sonra Sachaka'ya dönüp Kariko'ya Ichani'leri bir araya toplamada yardım edebilir, ardından Kyralia'yı istila edebilirlerdi.

Bir adamı seçti ve takip etti. Harikava'nın bir hediyesi olan bıçak çekildi ve...

"Gitme zamanı geldi, Sonea."

Sonea, Akkarin'in elinin kendi eli üzerinde sıkıştığını hissetti. Elini adamın alnından çekerken Tavaka'nın zihni bir anda Sonea'nın zihninden ayrıldı. Sonea Akkarin'e bakıp kaşlarını çatı.

"Neden mi bunu yaptım?" Akkarin acı acı gülümsedi. "Öğrenmek istemediğin şeyi öğrenmek üzereydin." Ayağa kalkıp Tavaka'ya baktı. Adam hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu.

"Bizi yalnız bırak Sonea."

Sonea, Akkarin'e gözlerini dikti. Ne yapacağını tahmin etmek zor değildi. Karşı çıkmak istiyordu ama ne kadar isterse istesin onu durduramayacağını farkındaydı. Tavaka'yı serbest bırakmak bir katili serbest bırakmak anlamına geliyordu... Adam Kyralia'lıları avlayıp kendi amacı için kullanmaya devam ederdi. Kara büyüyle.

Sonea kendini, arkasını dönmeye, ardından kapıyı açıp odadan çıkmaya zorladı. Kapı arkasından kapandı. Morren başını kaldırıp Sonea'ya baktı, yüz ifadesi yumuşaktı. Bir kupa uzattı.

Bolun tatlı kokusunu tanıyan Sonea, kupayı kabul ederek birkaç yudum aldı. İçine bir sıcaklık yayılmaya başladı. İçkiyi bitirdiğinde kupayı Morren'e geri verdi.

"Daha iyi misiniz?"

Sonea, başıyla onayladı.

Arkasında kapı açılınca dönüp Akkarin'e baktı. Birbirilerini sessizce süzdüler. Sonea, onun kendisine gösterdiklerini düşünüyordu. Ichani'ler. Kyralia'yı istila etme planları. Adamın bir zamanlar köle olduğu. Aldatmaca olamayacak kadar ayrıntılıydı. Akkarin böyle bir şeyi önceden ayarlamış olamazdı.

"Düşünmen gereken çok şey var," dedi adam hafif bir tonla. "Gel. Lonca'ya döneceğiz." Sonea'nın yanından geçti. "Teşekkürler, Morren. Ondan her zamanki yolla kurtul."

"Baş üstüne, lordum. İşe yarar bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Belki." Akkarin arkasına dönüp Sonea'ya bir bakış attı. "Göreceğiz."

"Gittikçe daha sık geliyorlar değil mi?" diye sordu Morren.

Sonea, Akkarin'in cevap vermeden önce anlık da olsa duraksadığını gözden kaçırmadı.

"Evet, ama işverenin de onları gittikçe daha çabuk buluyor. Ona teşekkürlerimi ilet, olur mu?"

Adam başıyla onaylayıp Akkarin'e fenerini verdi. "İleteceğim."

Akkarin kapıyı açıp dışarı çıktı. Adam tünelde ilerlemeye başlarken, zihni öğrendiklerini sindirmekle meşgul olan Sonea onun peşinden ilerledi.

7. BÖLÜM

AKKARIN'IN HİKÂYESİ

Koridorda, önce metalin metale çarpma sesi, ardından acı dolu bir ses yankılandı. Keri durup Gol'a endişeyle baktı. İri adam kaşlarını çatı.

Keri başıyla ilerideki kapıyı gösterdi. Belinden uzun, ölümcül görünen bir bıçak çıkaran Gol, hızla ilerledi. Kapıya ulaştığında kafasını içeriye uzattı. Çatık kaşları bir anda kayboldu.

Keri'ye bakıp sırtı. Rahatlayan ve artık meraklanan Keri ilerleyip içeri baktı.

İçlerinden biri boynuna bıçak dayalı bir halde çömelmiş iki kişi hareketsiz duruyordu. Keri, diz çökmüş kişinin, genellikle önemli işler için tuttuğu bir suikastçı ve becerikli bir dövüşçü olan Krinn olduğunu fark etti. Krinn'in gözleri Keri'ye ilişti. Adam bir anda utandı.

“Pes ediyor musun?” diye sordu Savara.

“Evet,” diye yanıtladı Krinn, gergin bir sesle.

Savara bıçağını çekti ve çevik bir hareketle geri çekildi. Krinn ayağa kalkıp Savara'ya ihtiyatlı bir şekilde baktı. Keri Krinn'in boynunun, Savara'dan bir baş kadar uzun olduğunu fark ettiğinde bunu komik buldu.

“Yine adamlarımla antrenman mı yapıyorsun Savara?”

Savara sinsi bir ifadeyle gülümsedi. “Sadece davet üzerine, Kerini.”

Genç adam Savara'yı dikkatle süzdü. Evet, riskli olabilirdi ama risk her zaman mevcuttu. Kapıya doğru yavaş yavaş ilerleyen Krinn'e bir bakış attı.

“Çıkabilirsin, Krinn. Kapıyı da arkandan kapa.” Suikastçı aceleyle dışarı çıktı. Kapı kapandığında Keri, Savara’ya doğru bir adım attı. “Seni beni denemeye davet ediyorum.”

Gol’un nefesini tuttuğunu duydu.

Savara’nın gülümsemesi büyüdü. “Kabul.”

Keri ceketinden bir çift hançer çekti. Hançerlerin kabzalarına kaymayı engellesin ve gerektiğinde tutup çekilebilsin diye deri halkalar takılıydı. Keri avuçlarını halkalardan geçirirken Savara’nın kaşları kalktı.

“İki tanesinin bir tanesinden iyi olmuşluğu pek yoktur,” diye yorum yaptı Savara.

“Biliyorum,” dedi Keri, Savara’ya yaklaşırken.

“Ama sen ne yaptığını biliyor *gibisin*,” dedi Savara ciddi bir şekilde. “Sanırım bu sıradan bir kabadayıyı korkutur.”

“Evet, korkutur.”

Kadın sola birkaç adım atarak Keri’ye yaklaştı. “Ama ben sıradan bir kabadayı değilim, Kerini.”

“Öyle. Bunu görebiliyorum.”

Genç adam gülümsedi. Savara’nın ona yardım teklif etme sebebi onu öldürebilecek kadar yaklaşmak için güvenini kazanmaksa büyük ihtimalle Keri ona mükemmel bir fırsat sunuyordu. Ama böyle bir durumda Savara da buradan sağ çıkamazdı. Gol bundan emin olurdu.

Kadın, Keri’ye doğru ok gibi atıldı. Genç adam onun uzanamayacağı bir noktaya sıçradı, ardından bir adım yaklaşarak omzunu nişan aldı. Kadın dönerek bu hamleden kurtuldu.

Bu şekilde birkaç dakika devam ettiler. Birbirlerinin reflekslerini test ediyorlardı. Ardından Savara yaklaştığında Keri saldırıyı bertaraf ederek seri saldırılarla karşılık verdi. İkisi de diğerinin savunmasını pek geçemedi. Birbirlerinden uzaklaştılar. Nefes nefeseydiler.

“Köle hakkında ne yaptın?” diye sordu Savara.

“Öldü.”

Genç adam, kadının yüzünü dikkatle izledi. Savara şaşırılmış gözükmüyordu, sadece biraz kızmıştı. “O mu yaptın?”

“Elbette.”

“Bunu senin için ben de yapabilirdim.”

Keri kaşlarını çatı. Kendinden çok emin görünüyordu. Fazlasıyla...

Bıçağının yüzeyi lamba ışığında parlayarak ileri atıldı kadın. Keri, onun kolunu kendi ön koluyla uzaklaştırdı. Bunu hızlı ve çılginca bir mücadele izledi ve genç adam, Savara'nın sağ kolunu saf dışı bırakarak bıçağını sol koltuk altına ulaştırdığında zaferle sırttı.

Savara donup kaldı ama o da sırtıyordu.

"Pes mi?" diye sordu Savara.

Keskin bir uç, Keri'nin karnına bastırıyordu. Keri başını aşağı çevirdiğinde Savara'nın sol elinde başka bir bıçak olduğunu gördü. Sağ eliyle hâlâ ilk hançeri tutuyordu. Keri gülümsedi ve kendi bıçağıyla Savara'nın koltuk altını dürttü.

"Burada doğrudan kalbe giden bir damar var. Kesilirse o kadar hızlı kan kaybedersin ki bana nasıl lanet okuyacağına karar verecek kadar bile yaşayamazsın."

Gözlerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü ve sırtışının kaybolduğunu görmek Keri'ye büyük bir tatmin verdi. "Berabere öyleyse?"

Birbirlerine çok yakındılar. Taze ter ve baharatlı bir şeyin kokusunun karışımı, onun harika koktuğunu düşündürdü Keri'ye. Kadının gözleri keyifle parlıyordu ama ağzı ince bir çizgi gibi sıkıca kapalıydı.

"Berabere," diye kabul etti Keri. Bir adım geri ve yana çekildi. Böylece Savara'nın bıçağı Keri'nin karnından, genç adamın bıçağından önce çekilmiş oldu. Keri'nin kalbi hızlıca atıyordu. Hoş olmayan bir his değildi.

"Bu kölelerin büyücü olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Onları nasıl öldürmeyi planlıyorsun?"

"Kendi yöntemlerim var."

Keri ciddi bir ifadeyle gülümsedi. "Müşterime onun, katilleri öldürmesine ihtiyacım olmadığını söylersem sorular sormaya başlayacaktır. Onun yerine bu işi kimin yapacağı gibi sorular."

"Bir köle bulduğunu öğrenmezse öldürme işini kimin yaptığını bilmesine de gerek olmaz."

"Ama buraya geldikleri zaman haberi oluyor. Muhafızlar ona kurbanları haber veriyor. Kendisi katili öldürmeden artık kurban bulunmamaya başlarsa, sebebini merak edecektir."

Savara omzunu silkti. “Onun önemi olmayacaktır. Artık köleleri teker teker göndermiyorlar. Bazılarını öldürebilirim ve onun haberi olmaz.”

Bu yeni bir haberdirdi. Kötü bir haber. “Onlar kim?”

Kadının kaşları kalktı. “Sana söylemedi mi?”

Keri gülümsedi ama bilgisizliğini açığa vurduğu için kendine ses-sizce lanet okudu. “Belki söyledi, belki söylemedi,” diye yanıt verdi. “Senin söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

Savara’nın yüz ifadesi karanlık bir hal aldı. “Onlar Ichani’ler. Dış-lanmışlar. Sachaka Kralı, gözünden düşenleri çorak topraklara sürer.”

“Neden kölelerini buraya gönderiyorlar?”

“Sachaka’nın eski düşmanı olan Lonca’yı yok ederek güç ve ko-numlarını geri kazanmak istiyorlar.”

Bu da yeni bir haberdirdi. Genç adam avuçlarını bıçaklarının hal-kalarından çıkardı. *Büyük ihtimalle endişelenmeye değecek bir şey değildir*, diye düşündü. *Şu “köleleri” kolaylıkla öldürüyoruz zaten.*

“Kölelerden bazılarını öldürmeme izin verecek misin?” diye sordu kadın.

“Neden sorma ihtiyacı hissediyorsun? Onları bulup öldürebili-yorsan benimle çalışmana gerek yok.”

“Ah, ama bunu yapmazsam, beni onlardan birisiyle karıştırabilirsin.”

Keri kıs kıs güldü. “Bu çok şanssız ol...”

Kapı çalındığında sözü kesildi. Gol’a beklentili bir ifadeyle baktı. İri adam kapıya ilerledi. İçeri daha da iri biri girdi. Adamın bakışları gergin bir şekilde önce Gol’a, ardından da Keri ve Savara’ya ilişti.

“Morren.” Keri kaşlarını çattı. Adam önceki gece geç saatte ceset-ten kurtulduğunu belirten tek kelimelik mesajını göndermişti. Keri’yi kişisel olarak iletmesi gereken önemli bir şey olmadığı sürece ziyaret etmemesi gerekiyordu.

“Kerini,” dedi Morren. Tekrar Savara’ya bir bakış attı. Yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Keri Sachaka’lı kadına döndü. “Antrenman için teşekkürler,” dedi.

Kadın başıyla onayladı. “Teşekkür ederim Kerini. Bir sonrakini bulduğum zaman sana haber veririm. Fazla süreceğini sanmam.”

Keri, Savara’nın odadan çıkışını izledi. Kapı kapandığında Mor-ren’e döndü.

“Ne oldu?”

İri adam yüzünü buruşturdu. “Önemli bir şey olmayabilir ama bilmek isteyeceğini düşündüm. Katili doğrudan öldürmedi. Onu bağlayıp gitti. Döndüğünde yanında biri vardı.”

“Kim?”

“Lonca’ya katılan kenar mahalleli kız.”

Keri adama gözlerini dikti. “Sonea mı?”

“Evet.”

Keri beklenmedik bir suçluluk duygusu hissetmeye başladı. Savaşa’nın, onun kalp atışlarını nasıl hızlandırdığını düşündü. Hâlâ Sonea’yı seviyorken nasıl başka bir kadını, garip ve büyük bir olasılıkla kesinlikle güvenmemesi gereken bir kadını beğenirdi? Ama Sonea artık onun çok uzağındaydı. Kaldı ki Sonea, onu hiçbir zaman bu duygularla sevmemişti zaten. Neden başka birini düşünmemeliydi ki?

Sonra Morren’in söylediklerinin ne anlama geldiği kafasına dank etti ve odada volta atmaya başladı. Sonea katili görmeye götürülmüştü. Tehlikeli bir adamın yanına. Her ne kadar Akkarin’le güvende olacağını bilse de, korumacı bir öfkeye kapıldı. Sonea’nın buna karışmasını istemiyordu.

Acaba Sonea en başından beri Imardin’in en karanlık köşelerinde yapılan bu gizli savaştan haberdar mıydı? Savaşa katılmak için hazırlanıyor muydu?

Keri bunu bilmek zorundaydı. Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

“Gol. Yüksek Lord’a bir mesaj ilet. Konuşmamız gerek.”

Lorlen, Üniversite’nin Giriş Salonu’na geldiğinde, Akkarin’in devasa kapıların arasından geçtiğini görüp durdu.

“Lorlen,” dedi Akkarin, “meşgul müsün?”

“Ben her zaman meşgulüm,” diye yanıtladı Lorlen.

Akkarin’in dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sadece bir iki dakikanı alacak.”

“Pekâlâ.”

Akkarin, Lorlen’in odasını işaret etti. *Özel bir şey öyleyse*, diye düşündü Lorlen. Salon’dan koridora geri döndü ama odasına birkaç adım kala biri seslendi.

“Yüksek Lord.”

Koridorun ilerisindeki bir sınıfın hemen dışında bir Simyacı duruyordu.

Akkarin durdu. “Evet, Lord Halvin?”

Öğretmen aceleyle yanlarına geldi. “Sonea bu sabah derse gelmedi. Bir şeyi yok ya?”

Lorlen, Akkarin’in yüzünden endişeli bir ifade geçtiğini gördü ama bu endişenin Sonea’nın iyiliği için mi yoksa olması gereken yerde olmadığı için mi olduğu anlayamamıştı.

“Hizmetçisi bana herhangi bir rahatsızlıktan bahsetmedi,” diye yanıtladı Akkarin.

“Geçerli bir sebebi olduğuna eminim. Sadece alışılmadık olduğunu düşünmüştüm. Normalde çok dakiktir.” Halvin hemen önünde durduğu sınıfa bir bakış attı. “Sınıftakiler vahşi hayvanlara dönüşmeden önce geri dönsem iyi olur.”

“Beni bilgilendirdiğiniz için teşekkürler,” dedi Akkarin. Halvin başıyla onaylayarak aceleyle uzaklaştı. Akkarin, Lorlen’e döndü. “Şu diğer konunun beklemesi gerekecek. Çırağımın neyle uğraştığını öğrensem iyi olur.”

Akkarin’in hızla uzaklaşmasını izleyen Lorlen, içinde kötü bir şeylerin olacağına dair uyanan hissi bastırmak için uğraştı. Sonea hasta olsaydı hizmetçisi mutlaka Akkarin’i haberdar ederdi. Kız neden derse girmemiş olabilirdi ki? Kanı bir anda buz kesti. O ve Rothen, Akkarin’e karşı bir şeyler yapmaya mı karar vermişlerdi? Herhalde öyle bir şey düşünseler, kendisine haber verirlerdi.

Vermezler miydi?

Giriş Salonu’na dönen adam üst kata baktı. Bir şey planlamışlarsa ikisinin de ortalıkta olmaması gerekirdi. Tek yapması gereken Rothen’in sınıfını kontrol etmekte.

Merdivenlere yürüyen Lorlen, aceleyle yukarı çıkmaya başladı.

Öğlen güneşi ormandaki ağaçların aralarından süzülüyor, yeni yaprakların parlak yeşiline dokunuyordu. Ilıklığı Sonea’nın üzerine oturduğu büyük, düz kayalıklardan hâlâ yayılıyor ve sırtını dayadığı kaya parçasında tutunuyordu.

Uzaklarda bir çan çaldı. Çıraklar sonbahar başı havasının tadını çıkarmak üzere acele ediyor olmalıydı. Sonea artık geri dönmeli,

yokluğunun ani bir baş ağrısı ya da benzeri küçük bir rahatsızlıktan olduğunu söylemeliydi.

Ama kendini harekete geçiremiyordu.

Kaynağa sabahın erken saatlerinde tırmanmış, yürüyüşün zihnini sakinleştirmesini ummuştı. Ne var ki, bu pek işe yaramamıştı. Öğrendiği şeylerin hepsi zihninde düzensiz bir yığın halinde dönüp duruyordu. Belki de neredeyse hiç uyumadığı için böyle olmuştu. Her şeyi anlamlı bir düzene koyamayacak kadar bitkindi. Derslere dönüp hiçbir şey değişmemiş gibi davranmak için de.

Artık her şey değişti. Öğrendiklerimin üzerine düşünmek için zamana ihtiyacım var, diyordu kendine. *Akkarin'le tekrar yüzleşmeden önce tüm bunların anlamını çözmeliyim.*

Gözlerini kapayıp bitkinliğini geçirmek için az miktarda Şifa gücüne başvurdu.

Ne öğrendim?

Lonca ve tüm Kyralia, Sachaka'lı kara büyücüler tarafından istila edilme tehlikesi altındaydı.

Akkarin neden bunu kimseye anlatmamıştı? Lonca olası bir istila tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu bilse buna karşı hazırlanabilirdi. Tehlikeden habersizken kendini savunamazdı.

Ne var ki, Akkarin bunu onlara açıklarsa kara büyü bildiğini itiraf etmek zorunda kalırdı. Sessizliğinin sebebi bu kadar basit ve bencilce bir şey miydi? Belki başka bir sebep vardı.

Hâlâ Akkarin'in kara büyüü nasıl öğrendiğini bilmiyordu. Tavaka sadece Ichani'lerin bu bilgiye sahip olduğuna inanıyordu. Ona da sırf Akkarin'i öldürebilsin diye öğretmişlerdi.

Ve Akkarin eskiden bir köleydi.

Soğuk, ağırbaşlı, güçlü Yüksek Lord'un olabileceği tüm şeyler arasında bir köle olarak yaşadığını düşünmek imkânsızdı.

Ama köle olmuştu ve Sonea bundan emindi. Bir şekilde kaçıp Kyralia'ya dönmüştü. Şimdiyse casuslarını öldürerek, Ichani'leri gizlice, tek başına uzak tutmaya çalışıyordu.

Sonea'nın sandığı o kişi değildi.

Hatta iyi biri bile olabilirdi.

Kaşlarını çattı. *O kadar da ileri gitme. Bir şekilde kara büyü öğrenmiş ve ben hâlâ rehineyim.*

Ama kara büyü olmadan bu casusları nasıl yenebilirdi ki? Ve bunların hepsini sır olarak saklaması için iyi bir sebep varsa, kendisinin, Rothen'in ve Lorlen'in sessiz kalmasını sağlamaktan başka şansı yoktu.

"Sonea."

Sonea irkilip sesin geldiği yöne döndü. Akkarin büyük bir ağacın gölgesinde, kollarını kavuşturmuş duruyordu. Sonea çabucak ayağa kalkıp saygıyla eğildi.

"Yüksek Lordum."

Akkarin bir an durup Sonea'yı süzdü, ardından kollarını çözüp ona doğru ilerlemeye başladı. Kayalığın üstüne çıktığında gözleri Sonea'nın sırtını dayadığı kayaya kaydı. Çömelip yüzeyini dikkatle incelemeye başladı. Sonea taşın taşta sürtünme sesini duydu ve kayanın bir bölümü dışarıya doğru çıkıp yamuk bir oyuk ortaya çıktığında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Ah, hâlâ burada," dedi Akkarin sessizce. Kayadan çıkardığı taş plakayı yere koydu. Deliğin içine elini sokup küçük, yıpranmış, ahşap bir kutu çıkardı. Kutunun kapağına delikler açılmıştı. Kapak fırlayarak açıldı. Kutuyu Sonea içindekileri görebilsin diye eğdi.

Kutunun içinde bir oyun takımı, takımın her parçasının altında da kutunun üzerindeki deliklere uyacak küçük birer ahşap çıkıntı vardı.

"Lorlen ve ben Lord Margen'in derslerinden kaçıp buraya geldik." Parçalardan birini alıp incelemeye başladı.

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Lord Margen mi? Rothen'in akıl hocası mı?"

"Evet. Sert bir öğretmendi. Ona 'canavar' derdik. Rothen, ben mezun olduktan sonraki yıl onun yerine ders vermeye başladı."

Akkarin'i genç bir çırak olarak hayal etmek, bir köle olarak hayal etmek kadar zordu. Sonea onun Dannyl'den sadece birkaç yaş büyük olduğunu biliyordu, yine de Dannyl çok daha genç görünüyordu. Aslında Akkarin yaşlı *göründüğünden* değildi, sadece tavırları ve konumu onda büyük bir olgunluk izlenimi oluşturunuyordu.

Oyun taşlarını yerine koyan Akkarin, kutuyu kapayıp saklı yerine geri koydu. Oturup sırtını kayalara dayadı. Sonea garip bir şekilde kendini rahatsız hissetmeye başladı. Suçlarının açığa çıkmamasını garantilemek için vasiliğini Rothen'den almış o korkutucu, ağırbaşlı Yüksek Lord gitmişti. Onun bu sıradan tavrına nasıl tepki vereceğini

bilemiyordu. Birkaç adım öteye oturan Akkarin'in, sanki hâlâ hatırladığı gibi olup olmadığını anlamaya çalışırcasına, kaynak suyuna bakmasını izledi.

"Lonca'dan ayrıldığımda senden çok da büyük değildim," dedi Akkarin. "Yirmi yaşındaydım ve hem heyecana hem de beni zorlayacak şeylere duyduğum açlıktan Savaşçı Becerileri sınıfını seçmiştim. Ama burada, Lonca'da herhangi macera yoktu. Bir süreliğine kaçmak zorundaydım. Böylece kadim büyü hakkında bir kitap yazmayı, dünyayı dolaşıp görmek için bahane olarak kullandım."

Sonea, Akkarin'e şaşkınlıkla baktı. Akkarin'in gözleri dalmıştı. Sanki kaynak suyunun etrafındaki ağaçları değil, eski bir hatırayı seyrediyor gibiydi. Hikâyesini anlatmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Araştırmalarım sırasında, eski büyüye merakımı uyandıran garip atıflar buldum. Bu atıflar beni Sachaka'ya götürdü." Başını iki yana salladı. "Anayolda ilerlemeye devam etseydim güvende olabilirdim. Ara sıra Kyralia'lı tüccarlar, sıradışı mallar bulmak için Sachaka'ya girerler. Kral birkaç yılda bir büyücüler eşliğinde diplomatlar gönderir. Ama Sachaka büyük ve sırlarla dolu bir ülke. Lonca orada büyücüler olduğunu biliyor ama onlar hakkında anladığı şey az."

"Ama ben Sachaka'ya Elyne'den girdim. Doğrudan çorak topraklara. Ichani'lerden biriyle karşılaşana dek bir ay geçti. Çadırlar ve hayvanlarla karşılaştığımda kendimi orada bulunan varlıklı ve önemli bir gezgine tanıtmam gerektiğini düşündüm. Beni oldukça sıcak karşıladı ve kendini Dakova olarak tanıttı. Büyücü olduğunu hissetmiştim ve bu bende büyük bir merak uyandırmıştı. Cüppemi işaret ederek bir Lonca büyücüsü olup olmadığımı sordu. Ben de olduğumu söyledim."

Akkarin bir an duraksadı. "Lonca'daki en güçlü büyücülerden olduğum için kendimi hemen hemen her şeye karşı koruyabileceğimi düşünürdüm. Karşılaştığım Sachaka'lılar ziyaretçilerden korkan fakir çiftçilerdi. Bunun bir uyarı olduğunu anlamalıydım. Dakova bana saldırdığında çok şaşırdım. Onu gücendirecek bir şey yapıp yapmadığımı sordum ama bana yanıt vermedi. Saldırıları inanılmaz derecede güçlüydü ve gücümün sonuna gelmeden önce kaybedeceğimi anlayacak kadar zamanı bile ancak bulabilmiştim. Ona, Lonca'ya dönmezsem çok daha güçlü büyücülerin beni aramaya geleceğini söyledim. Bu onu endişelendirdi. Durdu. Neredeyse tükenmiştim, zorlukla ayakta

duruyordum ve zihnimi bu kadar iyi okuyabilmesinin sebebinin bu olduğunu düşündüm. Birkaç gün boyunca kendimi Lonca'ya ihanet etmiş gibi hissettim. Ama sonra Dakova'nın köleleriyle konuştuğumda, Ichani'lerin zihinindeki engelleri istedikleri zaman geçebildiklerini öğrendim.”

Akkarin ara verdiğinde Sonea nefesini tuttu. Akkarin bir köle olmanın nasıl bir şey olduğunu mu anlatacaktı? Dehşet ve önsezinin bir karışımını hissetti.

Akkarin aşağıdaki büyük su birikintisine baktı. “Dakova zihnimden, Lonca'nın kara büyüü yasakladığını ve bizim, Sachaka'lıların sandığından çok daha zayıf olduğumuzu öğrendi. Zihnimde gördükleri onu o kadar mutlu etti ki diğer Ichani'lerin de bunu görmesi gerektiğine karar verdi. Karşı koyamayacak kadar tükenmişim. Köleleri cüppemi alıp onun yerine giymem için paçavralar verdiler. İlk başta bu insanların köle olduğunu ve benim de artık onlardan biri olduğumu kavrayamamıştım. Daha sonra anladığımda ise kabul edemedim. Kaçmaya çalıştım ama Dakova beni kolaylıkla yakaladı. Beni avlamaktan hoşlanmış gibiydi... ve arkasından uyguladığı cezalardan da...”

Akkarin'in gözleri kısıldı. Başını hafifçe Sonea'ya çevirince, Sonea gözlerini yere çevirdi. Onunla göz göze gelmeye çekiniyordu.

“Bulunduğum durum beni dehşete düşürmüştü,” diye devam etti Akkarin sessizce. “Dakova beni ‘evcil Lonca büyücüsü’ olarak adlandıırıyordu. Ben onun için konuk eğlendirmeye yarayan bir avdım. Beni yanında tutması yine de riskliydi. Diğer kölelerinin aksine ben bir büyücüydüm. O yüzden her gece zihnimi okur, tehlike teşkil etmemem için gün içinde geri kazandığım gücümü benden alırdı.”

Akkarin cüppesinin bir kolunu sıyırdı. Kolu sayısız parlak çizgiyle doluydu. Yara izleri. Sonea iliklerine bir ürperti yayıldığını hissetti. Akkarin'in geçmişine dair bu kanıt birçok kez gözlerinin önünde olmuş ama bir kumaş parçasıyla gizlenmişti.

“Kölelerinin geri kalanı, savaşp yendiği Ichani'lerden aldıklarından ve o bölgedeki Sacbaka'lı çiftçi ve madenciler arasında bulunduğu büyü potansiyeline sahip genç kadın ve erkeklerden oluşuyordu. Her gün onlardan büyü gücü çekerti. Güçlüydü ama garip bir şekilde yalnız bir yaşam sürüyordu. Bir süre sonra Dakova'nın ve çorak topraklarda yaşayan diğer Ichani'lerin toplumdan dışlanmış kişiler olduklarını

anladım. O ya da bu nedenden ötürü; iş ve planlarda başarısız olmak, rüşvet veya vergi ödememek ya da suç işlemek gibi bir sebepten, Sachaka Kralı'nın gözünden düşmüşlerdi. Kral onların çorak topraklardan çıkmalarını ve diğer herkese de onlarla iletişim kurmayı yasaklamıştı.

“Böyle bir durumda birlik olacakları aklıma gelir insanın. Ama onlar böyle bir şey için fazla öfkeli ve hırslıydı. Sürekli zenginliklerini ve güçlerini artırmak, geçmiş kavgalarının intikamını almak ya da sadece yemek çalmak için birbirilerine karşı planlar yaparlardı. Dışlanmış bir Ichani, ancak belli sayıda bir kölenin karnını doyurabiliyordu. Çorak topraklarda çok az yiyecek vardı ve çiftçileri korkutup öldürmek de verimliliği pek artırmıyordu.”

Akkarin ara verip derin bir nefes aldı. “Bunların hepsini bana açıklayan kadın güçlü bir büyücü olabilecek potansiyele sahipti. Kyralia'da doğsaydı, inanıyorum ki güçlü bir Şifacı olabilirdi. Ama Dakova onu bir yatak kölesi olarak kullanıyordu.” Akkarin'in yüzü ekşidi.

“Bir gün Dakova başka bir Ichani'ye saldırdı ve kaybettiğini fark etti. Çaresizlik içinde kölelerinin tüm gücünü çekip onları öldürdü. Bizi, yani en güçlü olanları sona saklamıştı ve rakibini, hepimizi öldürmeden önce yenmeyi başardı. Sadece ben ve Takan hayatta kalabildik.”

Sonea gözlerini kırptırdı. *Takan mı? Akkarin'in hizmetçisi mi?*

“Dakova kaybettiği gücü tekrar kazandığı birkaç hafta boyunca zayıftı,” diye devam etti Akkarin. “Ama bir başkasının onun bu zayıf anından yararlanabileceğinden pek endişe etmiyordu. Bütün Ichani'ler, onun Kariko adında bir kardeşi olduğunu biliyorlardı. İkili, birine bir şey olursa diğerinin intikam alacağını açıkça bildirmişlerdi. Çorak topraklardaki hiçbir Ichani, kardeşlerden birini öldürüp diğerinin saldırısına karşı koyacak gücü zamanında toplayamazdı. Dakova'nın neredeyse yenilmesinden kısa süre sonra Kariko gelip, gücünü toplamasına yardımcı olması için ona birkaç köle verdi.

“Karşılaştığım kölelerin çoğu Dakova ya da düşmanlarından birinin, onların güçlerini serbest bırakıp kara büyüü nasıl kullanabileceklerini öğrettiklerini hayal ediyordu. Böylece özgür olabileceklerdi. Bana büyük bir kışkırtıyla bakıyorlardı. Kaçmak için kara büyü öğrenmem yeterliydi. Lonca'nın kara büyüü yasakladığını bilmiyorlardı.

“Ama Dakova'nın yapabildiklerine tanık oldukça Lonca'nın nelere izin verip nelere vermediği gittikçe daha az umurumda oluyordu. Onun

kötülük yapmak için kara büyüye ihtiyacı yoktu. Büyü kullanmaksızın sadece çıplak elleriyle yaptığı şeyleri asla unutmuyacığı.”

Akkarin’in gözlerindeki ifade hayalet görmüş birinin ifadesiydi. Gözlerini kapadı. Tekrar açtığında sert ve soğuk bir ifadeye bürünmüşlerdi.

“Beş yıl boyunca Sachaka’da tutsak oldum. Sonra bir gün, kardeşinden yeni köleler almasından kısa süre sonra Dakova, hor gördüğü bir Ichani’nin bir dövüş sonrası kendini tükettiğini ve yakınlardaki bir madende saklandığını duydu. Bu adamı bulup öldürmeye karar verdi.

“Dakova oraya vardığında maden tek edilmiş gibiydi. O, ben ve birkaç köle daha düşmanını aramak üzere tünellere girdik. Birkaç yüz adımdan sonra zemin çöktü. Kendimi büyüyle yakalanmış bir halde buldum ve sert bir yüzeye indirildim.”

Akkarin acı acı gülümsedi. “Bir başka Ichani tarafından kurtarılmıştım. Beni öldüreceğini ya da kendine köle yapacağını sandım. Beni tüneller içinden küçük, gizli bir odaya götürdü. Sonra orada bana bir teklifte bulundu. Dönüp Dakova’yı öldürmeyi kabul edersem bana kara büyü öğretecekti.

“Bunu büyük ihtimalle benim ölümümle sonuçlanacak bir anlaşma olarak gördüm. Başaramayıp ölebilirdim veya başarılı olup Kariko tarafından avlanırdım. O günlerde kendi hayatım ya da Lonca’nın kara büyüü yasaklamış olması bana pek anlam ifade etmiyordu, o yüzden kabul ettim.

“Dakova günlerce güç toplamıştı. Kara büyüünün sırrını bilsem de güçlenmek için vaktim yoktu. Adam bunu anladı ve bana yapmam gerekeni anlattı.

“Ichani’nin söylediği gibi yaptım. Dakova’ya dönüp, düştüğümde bilincimi kaybettiğimi ama çıkış yolu üzerinde yemek ve hazine dolu bir depo bulduğumu söyledim. Her ne kadar düşmanını elinden çıkarmak onu sinirlendirse de bu keşifle memnun oldu. Bana ve diğer kölelere ganimetleri madenden çadırına taşıma görevi verdi. Rahatladım. En küçük ihanet olasılığını hissetmiş olsaydı, zihnimi okuyup planı öğrenebilirdi. Kölelerden birini bir kasa Elyne şarabıyla dışarı yolladım. Şişelerin üzerindeki toz tabakası, Dakova’yı onun daha önce dokunulmadığına ikna etti. Şaraba, zihni bulandırıp duyuları çarpı-

tan bir uyuşturucu olan mik karıştırılmıştı. Madenden çıktığımda neredeyse baygın yatıyordu.”

Akkarin sustu. Gözleri ağaçlara çevriliydi ama bakışları uzak bir yere dalmıştı. Sessizlik uzadıkça Sonea onun anlatmaya devam etmeyeceğinden endişelenmeye başladı. *Anlat, diye düşündü. Şimdi duramazsın!*

Akkarin derin bir nefes alıp iç geçirdi. Başını eğip yere bakmaya başladı, yüzünde nahoş bir ifade vardı. “O gün korkunç bir şey yaptım. Dakova’nın yeni kölelerinin hepsini öldürdüm. Güçlerine ihtiyacım vardı. Takan’ı öldürmeye dayanamazdım. Dost olduğumuz için değil, en başından beri yanımda olduğu ve birbirimize yardım etme alışkanlığımız olduğu için.

“Dakova uyuşturucu ve şarap yüzünden olanları pek anlayabilecek durumda değildi. Ona kesigi attığımda uyandı ama güçlerin çekilmeye başladığında onları kullanman neredeyse imkânsızdır.”

Akkarin’in sesi alçak ve kalın bir tondaydı. “O anda her ne kadar hayal edebileceğimden bile daha güçlü olsam da Kariko’nun uzakta olmadığını biliyordum. Dakova ile kısa süre içinde bağlantı kurmaya çalışacaktı ve kardeşi yanıt vermeyince ne olduğunu anlamak için gelecekti. Tek düşünebildiğim Sachaka’yı terk etmekte. Yanıma yiyecek almayı bile akıl edememiştim. Yaşayabileceğimi düşünmemiştim. Bir gün sonra Takan’ın beni takip ettiğini fark ettim. Bir çantayı erzakla doldurmuştu. Ona beni yalnız bırakmasını, aksi takdirde Kariko’nun onu da öldüreceğini söyledim. Ama o benimle kalmak ve bana bir Ichani efendisiymişim gibi davranmakta ısrar etti. Haftalarca yürüdük, gerçi dağlarda zamanımızın çoğu yürümekten çok tırmanmakla geçmiş gibi geldi. Sonunda kendimizi Çelik Kuşak Sıradağları’nın eteklerinde bulduk. Kariko’yu atlatıp eve döndüğümü fark ettim.”

Akkarin ilk kez doğrudan Sonea’nın gözlerine baktı. “Tüm düşünebildiğim Lonca’nın güvenliğine tekrar ulaşabilmekte. Her şeyi unutmak istiyordum. Bir daha asla kara büyü kullanınamaya yemin ettim. Takan yanımdan ayrılmıyordu ama onu hizmetçim yaparak elimden gelen en iyi şekilde özgür bıraktığımı hissettim.” Ağaçların arkasında kalan Lonca binalarına doğru baktı. “Sıcak bir şekilde karşılanıp tekrar kabul gördüm. Nereye kaybolduğum sorulduğunda, Müttefik Topraklar’daki

deneyimlerimden bahsettim ve ardından dağlara, tek başıma çalışmak için inzivaya çekildiğime dair bir hikâye uydurdum.

“Sonra, dönüşümün üzerinden kısa bir süre geçmesinin ardından Yüksek Lord öldü. Geleneklere göre en güçlü büyücünün bu konuma getirilmesi gerekiyordu. Hiçbir zaman aday olabileceğimi düşünmemiştim. Sonuçta sadece yirmi beş yaşındaydım. Ama yanlışlıkla Lord Balkan’ın gücümü hissetmesine sebep olmuştum. Bu konum için benim düşünülmemi önerdiğinde şaşırdım, fikir büyük destek bulunca şaşkınlığım daha da arttı. İnsanların sevmedikleri birinin seçilmesini engellemek için neleri görmezden gelebildikleri ilginç.”

Meraklanan Sonea bu kişinin kim olduğunu sormak istedi ama Akkarin anlatmaya devam etti.

“Balkan, yolculuklarımın beni olgunlaştırdığını ve diğer kültürlerle ilişkilerde tecrübe kazandığımı söyledi.” Akkarin alaycı bir ses çıkardı. “Gerçeği bilseydi bu kadar ısrarcı olmayabilirdi. Bu fikir bana her ne kadar saçma gelse de, fırsatları görmeye başladım. Önceki beş yılın hatıralarından uzaklaşmalıydım ve Ichani’ler konusunda da endişelenmeye başlamıştım. Dakova ve kardeşi defalarca Kyralia’yı istila etmenin ne kadar kolay olacağından bahsetmişti. Her ne kadar Kariko artık yalnız olsa da, diğer Ichani’leri kendine katılmaya ikna etmesi pek mümkün olmasa da, böyle bir şey imkânsız değildi. Ya kralının gözüne tekrar girip onu bir istilaya ikna edecek olsaydı? Bir gözümü Sachaka’lıların üzerinde tutmaya karar vermiştim, ki Yüksek Lord olmanın getireceği kaynaklara sahip olduğumda bunu yapmak çok daha kolay olurdu. Lonca gücümü test ettikten sonra onları seçilmeme ikna etmek zor olmadı.

“Birkaç yıl sonra şehirdeki cinayetlerden haberdar oldum. Şüpheli bir şekilde kara büyüye benziyorlardı. Araştırıp ilk casusu buldum. Ondan Kariko’nun diğer Ichani’leri Kyralia’yı yağmalamaya ve Sachaka Savaşı’nın intikamını almaya kışkırttığını öğrendim. Onları önce Lonca’nın kara büyü kullanmadığına ikna etmesi gerekiyordu. Ben de onları o zamandan beri aksine ikna etmekle meşguldüm.” Akkarin gülümseyip Sonea’ya döndü. “İyi bir dinleyicisin, Sonea. Bir kez bile sözümü kesmedin. Bazı soruların olmalı.”

Sonea yavaşça başıyla onayladı. Nereden başlamalıydı? Zihnine doluşan soruları gözden geçirdi.

“Neden Lonca’ya Ichani’lerden bahsetmediniz?”

Akkarin’in kaşları kalktı. “Sence bana inanırlar mıydı?”

“Lorlen inanabilirdi.”

Adam bakışlarını başka yöne çevirdi. “Bundan emin değilim.”

Sonea, Lorlen zihnini okurken, Akkarin’i kara büyü yaparken gördüğünde kapıldığı büyük öfkeyi hatırladı. Akkarin Sonea’nın zihnini okuduğunda bu öfkeyi de görmüş olmalıydı. Sonea hafif bir üzüntü hissetti. Dostluklarının, söylemeye cüret edemeyeceği bir sır yüzünden bozulması, Akkarin’in canını yakmış olmalıydı.

“Bana kalırsa Lorlen size inanırdı,” dedi Sonea. “İnanmasa da, gerçek okuması yapmasını sağlayabilirdiniz.” Bunu söylerken yüzünü ekşitti. Dakova’nın yaptığı o zihin okumalarından sonra Akkarin artık bir daha zihninin okunmasını asla istemiyor olmalıydı.

Akkarin başını iki yana salladı. “Bu riske giremezdim. Zihnimi okuyan herhangi biri kolaylıkla kara büyü’nün sırrını öğrenebilirdi. Dün gece bu yüzden Tavaka’nın zihnini okumanı engelledim.”

“Öyleyse... Lonca, Sachaka’ya hikâyenizi doğrulamak için birkaç büyücü gönderebilirdi.”

“Çok sayıda büyücü Sachaka’ya girip tehlikeli sorular soracak olursa, bir tehdit olarak algılanabilirdi. Bu, çekindiğimiz çatışmayı başlatabilirdi. Şunu da unutmamalısın ki, geri döndüğümde Sachaka’dan gelecek ani bir tehdit altında olmadığımı biliyordum. Eve döndüğüm için çok rahatlamıştım ve mecbur kalmadıkça büyücü yeminimi bozduğumu açığa vurmak istemiyordum.”

“Ama artık bir tehlike var.”

Akkarin’in bakışları bir anlığına başka yöne kaydı. “Kariko diğer Ichani’leri kendine katılmaya ikna edene kadar yok.”

“Ama Lonca ne kadar çabuk öğrenirse o kadar iyi hazırlanır.”

Akkarin’in yüz ifadesi sertleşti. “Bu casuslarla yüzleşebilecek tek kişi benim. Sence Lonca kara büyü öğrendiğimi bilirse benim Yüksek Lord olarak kalmama izin verir mi? Onlara söylersem bana karşı tüm güvenlerini kaybederler. Korkuları onları gerçek tehlikeye karşı kör eder. Onların, kara büyü kullanmadan Ichani’lerle savaşmalarının bir yolunu bulana kadar bilmemeleri kesinlikle daha iyi.”

Sonea başıyla onayladı. Ne var ki Lonca'nın, Akkarin'in az önce kendisine anlattıklarını dinledikten sonra onu cezalandıracağına inanmıyordu.

"Başka bir yol var mı?"

"Şimdiye kadar bulamadım."

"O zaman ne yapacaksınız?"

"Casusları avlamaya devam edeceğim. Hırsızlar'daki müttefiklerim daha önce casusların yerini saptamak için kiraladıklarımın çok daha etkili çıktılar."

"Hırsızlar." Sonea gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne kadar zamandır onlarla çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık iki yıldır."

"Ne kadarını biliyorlar?"

"Sadece insanları öldürmek gibi kötü alışkanlıkları olan kaçak büyücülerini avladıklarını ve bu büyücülerin hepsinin bir şekilde Sachaka'dan geldiğini. Onların yerlerini buluyorlar, bana haber veriyorlar ve sonrasında cesetlerden kurtuluyorlar."

Sonea'nın zihninde, Tavaka'nın hayatı için yalvarmasının anısı belirdi. İyi biri olmaya söz verirken öldürebildiği kadar Kyralia'lıyı öldürüp ardından Sachaka'ya, Ichani'lere katılmak için geri dönmeyi planlıyordu. Akkarin olmasaydı Tavaka şu anda tam da bunu yapıyor olacaktı.

Kaşlarını çattı. O kadar çok şey Akkarin'e bağlıydı ki. Ya ölseydi? O durumda casusları kim durduracaktı. Gerçekten neler olup bittiğini sadece kendisi ve Takan biliyordu ama ikisi de kara büyü bilmiyordu. İkisi de Ichani'leri durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Bunun olası sonuçları kafasına dank ettiğinde ilikleri dondu.

"Bunları neden bana anlattınız?"

Akkarin acı acı gülümsedi. "Başka birinin de bilmesi gerekiyor."

"Ama neden ben?"

"Zaten birçok şeyi biliyordun."

Sonea duraksadı. "Öyleyse... Rothen'e söyleyebilir miyiz? Tehlikeyi anlarsa sessiz kalacağını biliyorum."

Akkarin kaşlarını çattı. "Hayır... Lonca'ya her şeyi açıklamaya karar vermediğimiz sürece olmaz."

“Ama o hâlâ benim... Ya bir şeyler yapmaya kalkarsa? Yani benim için.”

“Ah, Rothen'i yakından izliyorum.”

Uzaklardan çanın yankısı geldi. Akkarin ayağa kalktı. Siyah cüppesinin kenarı Sonea'nın eline sürtündü. Sonea başını kaldırıp Akkarin'e baktığında korku ve saygı arası garip bir duygu hissetti. Akkarin birçok kez cinayet işlemişti. Büyünün en karanlık şeklini öğrenmiş ve kullanmıştı. Ama tüm bunları kölelikten kaçmak ve Lonca'nın güvenliği için yapmıştı. Ve Sonea ile Takan dışında kimse bilmiyordu.

Akkarin kollarını kavuşturup gülümsedi. “Hadi derslerine dön Sonea... Benim gözdem derslerini ekmez.”

Sonea gözlerini indirip başıyla onayladı.

“Baş üstüne, Yüksek Lordum.”

8. BÖLÜM

BİR SUÇ TASARLAMAK

Üniversite'nin koridorunda çırakların sesleri yankılanıyordu. Rothen'i takip eden iki çırak, bir yandan önceki derste kullanılmış kimya araç gereçleri ve kimyasal maddelerle dolu kutular taşıyorlar, diğer yandan kısık sesle son derece ilginç buldukları bir konuda sohbet ediyorlardı. Bir önceki hürgünde, at yarışlarında kendilerini izlemiş bir genç kız görmüşlerdi ve kızın ilgilendiği kişinin aralarından hangisi olduğuna karar vermeye çalışıyorlardı.

Rothen yüzünü ifadesiz tutmak için oldukça çaba harcıyordu. Ama merdivenlerin başında ince yapılı bir insan şekli belirlediğinde keyfi kaçtı. Sonea'nın yüz ifadesi gergindi. Kolları ağır kitaplarla dolu olan kız, Çırak Kütüphanesi'ne uzanan yan koridora girdi.

Rothen'in arkasındaki genç adamlar konuşmayı bırakıp duygu-daşlıklarını belli eden tonda mırıldandılar.

"Kendisi kaşındı," dedi biri. "Yine de cesaretini takdir etmek lazım. Benim vasım o olsaydı ders ekmeye cüret edemezdim."

Rothen arkasına baktı.

"Kim ders ekti?"

Çırak söylediklerinin duyulduğunu fark edince kızardı. "Sonea," dedi.

"Yüksek Lord onu bir hafta kütüphanede çalışmakla cezalandırdı," diye ekledi diğer oğlan.

Rothen gülümsemesine engel olamadı. "Bu onun hoşuna gidecektir."

“Ah, hayır. *Büyücüler* Kütüphanesi’nde. Lord Jullen cezanın gerçek bir ceza olduğundan emin olmak istiyor.”

Demek Sonea, Tania’nın söylediği gibi derslerini gerçekten de ekmişti. Rothen, onun ders yerine nerede ve neden bulunduğunu merak etti. Beraber kaçacağı arkadaşları yoktu ve onu derslerinden alıkoyacak hobi ya da alışkanlıkları da bulunmuyordu. Ortadan kaybolursa Lorlen ve kendisinin hemen şüpheleneceğini bilirdi. Onları endişelendirme riskine girdiyse dersleri ekmesinin asice bir hevesten daha önemli bir sebebi olmalıydı.

Rothen düşündükçe endişeleniyordu. Çırakların sohbete geri döndüğünü fark ettiğinde onları dinlemeye başladı. Başka şeyler öğrenebilmeyi umuyordu.

“Seni reddedecektir. Seno’yu reddetti.”

“Belki de Seno’yu ondan hoşlanmadığı için reddetti.”

“Belki. Zaten önemli değil. Ceza bir haftalıktı. Büyük ihtimalle hürgünde cezalı olacaktır. Bizimle gelme şansı olmayacak.”

Rothen dönüp çıraklara şaşkınlıkla bakma dürtüsüne karşı koydu. Hâlâ Sonea hakkında konuşuyorlardı. Bu onların ve Seno adlı başka bir çırağın da onu yarışlara davet etmeyi düşündükleri anlamına geliyordu. Kendini biraz daha iyi hissettiğini fark etti. Diğer çırakların eninde sonunda Sonea’yı kabul etmesini ummuştu hep. Görünüşe bakıldığında, artık bazıları arkadaşlıktan da ötesiyle ilgileniyordu.

Rothen iç çekti. Sonea, Seno adlı çırağı reddetmişti ve Rothen onun diğer teklifleri de büyük ihtimalle geri çevireceğini biliyordu. Çıraklar onu tam kabul etmişken Sonea’nın, Akkarin’le durumu karmaşıktırmamak üzere kendini geri çekmek zorunda kalması acı bir durumdu.

Araba malikânenin önünde dururken Dannyl ve Tayend birbirilerine şüphe dolu bakışlar attılar.

“Tedirgin misin?” diye sordu Tayend.

“Hayır,” diye temin etti onu Dannyl.

Tayend alay edercesine güldü. “Yalancı.”

Arabanın kapısı açıldı ve ikili inerken sürücü saygıyla eğildi. Birçok Elyne malikânesi gibi Dem Marane’in evinin girişinin de üstü açıktı. Kemerli geçişler, heykeller ve bitkilerle dolu döşeli bir salona açılıyordu.

Dannyl ve Tayend bir kemerin altından girip avluyu geçtiler. Evin kapalı kısmına geçişte büyük, ahşap bir kapı vardı. Tayend kapının yanında duran ipi çekti. Yukarıda bir yerlerden bir cınlama geldi.

Evin içinden, giderek yaklaşan bir ayak sesi duydular. Ardından kapı açıldı ve Dem Marane ikiliyi eğilerek selamladı.

“Elçi Dannyl. Tremmelin’li Tayend. Evime hoş geldiniz.”

“Davetiniz bize onur verdi Dem Marane,” diye yanıtladı Dannyl.

Dem onları lüks döşenmiş bir odaya götürdü. Başka bir üstü açık odaya ulaşana kadar iki oda daha geçtiler. Kemerlerin arasından deniz ve sıralar halinde kumsala inen bahçeler görülebiliyordu. Karşı duvarda altı kişinin oturduğu, minderli banklar vardı. Bir kadın ağırbaşlı bir şekilde odanın merkezindeki koltukta oturuyordu.

Yabancılar Dannyl’e gözlerini diktiler. Gergin ve korku dolu görünüyorlardı. Dannyl boyunun ve cüppesinin onu heybetli gösterdiğinin farkındaydı.

“Size İkinci Elyne Lonca Elçisi Lord Dannyl’i takdim etmek istiyorum,” dedi Royend. “Ve çoğunuz, arkadaşı Tremmelin’li Tayend’i zaten tanıyor.”

Adamlardan biri ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. Diğerleri de aceleyle arkadaşlarını örnek alarak ayağa kalkıp selam verdiler. Dannyl karşılık olarak kibarca başını eğdi. Grubun tamamı bu kadar mıydı? Sanmıyordu. Bazıları, Dannyl’in güvenilir olduğundan emin olmadan kendilerini açığa çıkarmazlardı.

Dem, teker teker odadakileri tanıştırdı. Dannyl, Royend’in en yaşlıları olduğunu düşünüyordu. Odadakilerin hepsi Elyne’nin zengin ailelerinden gelen soylulardı. Kadın, Dem’in karısı Kaslie’ydi. Royend tanıştırma faslını bitirdiğinde Kaslie herkesi oturmaya davet ederek atıştırarak bir şeyler getirmeye gitti. Dannyl boş bir banka oturduğunda Tayend de onun yanına oturdu. Dannyl diğerlerinin bunu fark ettiğini gördüğünde endişe hissetmeden edemedi.

Havadan sudan konuşmaya başladılar. Dannyl’e her zamanki sorular soruluyordu. Elyne’yi nasıl bulduğu, ünlü ve önemli kişilerle tanışıp tanışmadığı... Bazıları, Dannyl hakkında araştırma yaptıklarını, onun Lonmar ve Vin yolculukları hakkında sorular sorarak gösterdiler.

Kaslie, yiyecek tabaklarıyla dolu tepsiler ve şaraplar taşıyan hizmetçilere döndü. Herkese içki sunulduktan sonra Dem hizmetçileri gönderdi ve odayı şöyle bir süzdü.

“Burada bir araya gelmemize neden olan işi konuşmamızın vakti geldi. Ortak kaybımız sebebiyle buradayız. Fırsatımızın kaybı.” Dem, Tayend’e baktı. “Bazılarımıza bu fırsat teklif edildi ve şartlar yüzünden reddetmek zorunda kaldık. Diğerlerine ise bu fırsat ya hiç sunulmadı ya da sunulup ardından geri alındı. Daha da çok sayıda kişi bu fırsatın, prensiplerine bağlı olmak istemedikleri bir kurumun ya da ait olmadıkları bir ülkenin elinde olmamasını diliyor.” Dem duraksayıp gözlerini odadakiler üzerinde gezdirdi. “Bahsettiğim bu fırsattan hepimiz haberdarız. Büyü öğrenme fırsatı.”

Adam Danny’ye baktı. “Son iki yüz yıldır, birinin yasal bir şekilde büyü öğrenmesinin tek yolu Lonca’ya katılması oldu. Aramızda Lonca’nın etkisi altında olmadan büyü öğrenmek isteyenler yasayı çiğnemek zorunda. Elçi Danny’ye bu kanunlara uymuştur. Ancak o da bu fırsatın kaybına üzülmemektedir. Arkadaşı, Tremmelin’li Tayend’in büyü potansiyeli var. Elçi Danny’ye ona kendini korumayı ve iyileştirebilmesini öğretmek istiyor. Mantıklı... Hayır, onurlu bir istek.”

Dem diğerlerine baktı, herkes başıyla onaylıyordu. “Ama Lonca bunu öğrenecek olursa, Tayend’in kendisini saklayıp koruyacak kişilere ihtiyacı var. Biz doğru bağlantılara ve anlaşmalara sahibiz. Ona yardım edebiliriz.”

Adam dönüp tekrar Danny’ye baktı. “Peki, Sayın Elçi, arkadaşınızı korumamız karşılığında bize ne sağlayacaksınız?”

Oda sessizleşti. Danny’ye gülümseyip çevresindeki yüzlere baktı.

“Size kaybettiğiniz fırsatı verebilirim. Size bir miktar büyü öğretebilirim.”

“Bir miktar mı?”

“Evet. Size öğretmeyeceğim ve öğretemeyeceğim bazı şeyler var.”

“Ne gibi şeyler?”

“Güvenmediğim kimseye saldırı amaçlı Savaşçı Becerilerini öğretemem. Yanlış ellerde çok tehlikelidirler. Ve bir Simyacı olduğum için Şifa’ya dair bildiklerim temel bilgilerle sınırlı.”

“Bu mantıklı.”

“Ve size bir şey öğretmeden önce Tayend’i koruyabileceğinizden emin olmalıyım.”

Dem gülümsedi. “Tabii biz de, anlaşmanın üzerinize düşen kısmını yerine getireceğinizden emin olmadan sırlarımızdan vazgeçmek istemiyoruz. Şimdilik arkadaşınızı koruyabileceğimize dair onurum üzerine yemin edebilirim sadece. Bunun nasıl gerçekleşeceğini size henüz gösteremem. Size güvenebileceğimizi bize gösterdiğiniz zamana kadar olmaz.”

“Ben *sizin* güvenilir olduğunuzu nasıl bileceğim?” diye sordu Dannyl, eliyle odadaki insanları göstererek.

“Bilemeyeceksiniz,” dedi Dem basitçe. “Ama bence bu akşam üstünlük sahibi olan taraf sizsiniz. Arkadaşına büyü öğretmeyi düşünen bir büyücü, büyü öğrenme amacıyla toplanmış bir grup büyücü olmayan kişiden daha az risk alıyordur. Biz kendimizi amacımıza adadık, sizin ise sadece kafanızda bir fikir var. Lonca’nın sizi bunun için idam edeceğini hiç sanmıyorum. Bizse sırf böyle bir toplantı için bile bu cezaya çarptırılabiliriz.”

Dannyl başıyla yavaşça onayladı. “Bu kadar zamandır Lonca tarafından fark edilmemeyi başarabiliyorsanız belki de Tayend’i gerçekten de onlardan saklayabilirsiniz. Ve Lonca casusu çıkmam halinde başvuru- racağınız bir kaçış planınız olmasaydı beni buraya davet etmezsiniz.”

Dem’in gözleri parladı. “Kesinlikle.”

“Öyleyse *sizin* güveninizi kazanmak için *benim* ne yapmam lazım?”

“Bize yardım edin.”

Konuşan Kaslie’ydi. Dannyl şaşkınlıkla kadına baktı. Aceleci bir tonda ve endişeyle konuşmuştu. Dannyl’e bakıyordu. Gözlerinde çaresiz bir umut vardı.

Bir şüphe yavaş yavaş Dannyl’in üzerine çökmeye başladı. Adam Akkarin’in mektubunu hatırladı. *Son zamanlarda belli miktarda başarı sağlamayı başardılar. Aralarından biri güçlerini geliştirmeyi başardığından, Lonca’nın onlarla ilgilenmeye hakkı var.*

Güçlerini geliştirmiş ama kontrol etmeyi öğrenmemiş biri... Hızla düşünen Dannyl, mektubu aldığından beri kaç hafta geçtiğini hesaplayıp mektubun eline ulaşması için geçen iki haftayı da ekledi. Dem’e baktı.

“Hangi konuda?”

Adamın yüz ifadesi ciddiye. “Size göstereyim.”

Dannyl ayağa kalktığında Tayend de onunla kalktı. Royend başını iki yana salladı. “Sen kal genç Tremmelin... Güvenliğin için, sadece Elçi'nin gelmesi iyi olur.”

Dannyl bir an tereddüt etti, ardından Tayend'e dönüp başıyla onayladı. Bilgin kaşlarını çatarak geri oturdu.

Dem, Dannyl'e kendisini takip etmesini işaret etti. Odadan çıkıp bir koridorda ilerlemeye başladılar. Koridorun sonunda başka bir koridora inen bir merdiven vardı. Sonra ağır, ahşap bir kapının önünde durdular. Havada hafif bir duman kokusu vardı.

“Sizi bekliyor ama gördüğünde nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok,” diye uyardı Dem.

Dannyl başıyla onayladı. Dem kapıyı çaldı. Uzun bir bekleyişten sonra tekrar çalmak için elini kaldırdı ancak kapının kolu dönüp kapı açıldığında durdu.

Genç bir adam kapıyı aralayıp dışarı baktı. Gözleri Dannyl'e doğru kaydı ve büyüdü.

Odanın içinden bir şeylerin kırılma sesi geldi. Genç adam içeri bakıp lanet okudu. Tekrar Dannyl'e döndüğünde yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Bu, Elçi Dannyl,” dedi Dem genç adama. Ardından Dannyl'e döndü. “Bu da karımın erkek kardeşi, Darellas Ailesi'nden Farand.”

“Sizinle tanışmak bir onur,” dedi Dannyl. Farand bir karşılık mırıldandı.

“Bizi içeri davet edecek misin?” diye sordu Dem, sabırlı bir şekilde.

“Ah! Tabii,” diye karşılık verdi genç adam. “İçeri gelin.” Kapıyı tamamen açtı ve tuhafça reverans yaptı.

Dannyl taş duvarlı büyük odaya girdi. Oda bir zamanlar kiler olarak kullanılmış olabilirdi ama hepsi darbe almış ve yanmış mobilyalarla ve bir yatakla döşeliydi. Yerde, hızla yayılan bir su birikintisinin ortasında büyük bir vazunun parçaları vardı. Dannyl kırıldığını duyduğu şeyin bu olduğunu tahmin etti.

KontROLSÜZ bir büyücü güçlü duygulara kapıldığında büyüünü istemsiz olarak serbest bırakırdı. Farand için korku en büyük düşmanıydı. Sahip olduğu büyüye ve Lonca'ya karşı korkusu. Dannyl'in herhangi bir şey yapmadan önce Farand'ın endişelerini giderip onu rahatlatması gerekiyordu.

Dannyl yüzünde hafif bir gülümseme belirmesine izin verdi. Bu tür durumlarla nadiren karşılaşılırdı. Ne var ki birkaç yıl içinde ikinci kez böyle bir durumla karşılaşılıyordu. Rothen, Sonea'ya, kızın Lonca'ya duyduğu büyük güvensizliğe rağmen kontrolü öğretebilmişti. Farand'a öğretmek daha kolay olurdu. Ve başka birinin benzer bir durumdan zarar görmeden çıktığını bilmesi Farand'a yardımcı olurdu.

"Gördüğüm kadarıyla güçlerin yüzeye çıkmış ama üzerinde bir kontrolün yok," dedi Dannyl. "Bu çok nadirdir ama sadece birkaç yıl önce senin gibi birisini daha bulmuştuk. Birkaç hafta içinde kontrolü öğrendi ve şu anda bir çırak. Güçlerini sen mi ortaya çıkarmaya çalışıyordun yoksa bu kendiliğinden mi oldu?"

Adam bakışlarını yere çevirdi. "Sanırım ben yaptım."

Dannyl sandalyelerden birine oturdu. Ne kadar az göz korkutucu görünürse o kadar iyiydi. "Sana bunu nasıl yaptığını sorabilir miyim?"

Farand yutkundu ve başını çevirdi. "Büyücülerin zihinsel konuşmalarını duyabiliyordum zaten. Her gün büyü kullanmayı keşfetme umuduyla dikkatle dinlerdim. Birkaç ay önce büyü potansiyelini uyardırma üzerine bir sohbete kulak misafiri oldum. Duyduklarımı yapmaya çalıştım ama işe yaramadığını sanmıştım. Sonra çevremdeki şeyleri istemeden etkilemeye başladım."

Dannyl başıyla onayladı. "Gücünü serbest bırakmışsın ama nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun. Lonca bunların ikisini beraber öğretir. Sana büyüye sahip olup da kontrol edememenin ne kadar tehlikeli olduğunu söylememe gerek yok. Royend sana yardım etmeye istekli bir büyücü bulduğu için çok şanslısın."

"Bana öğretecek misin?" diye fısıldadı Farand.

Dannyl gülümsedi. "Evet."

Farand büyük bir rahatlamayla yatağına çöktü. "Beni Lonca'ya göndermek zorunda kalacaklar ve benim yüzümden herkes yakalanacak diye çok korkmuştum." Farand ayağa kalkıp omuzlarını dikleştirdi. "Ne zaman başlayabiliriz?"

"Şimdi başlangıç yapmamamız için sebep göremiyorum," dedi Dannyl omuzlarını silkerek.

Farand'ın gözlerine önceki korkusu az da olsa geri döndü. Genç adam yutkundu ve başıyla onayladı. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Dannyl ayağa kalkıp etrafa bakındı. Sonra sandalyeyi işaret etti. “Otur.”

Farand sandalyeye gözlerini kırpıştırarak baktı, ardından tereddütle oturdu. Dannyl kollarını kavuşturup düşünceli bir şekilde Farand’a baktı. Bu konum değişiminin, yani Farand’ın onun tepesine dikilmesinden, onun Farand’m tepesine dikilmesi durumuna geçişin etkilerinin ne olabileceğini biliyordu. Yardımcı olmayı kabul ettiği için Farand, Dannyl’in ipleri eline aldığını ve yaptığı işi bildiğini hissetmeliydi.

“Gözlerini kapa,” diye talimat verdi Dannyl. “Nefesine yoğunlaş.” Farand’a konuşarak bilindik nefes egzersizlerini yaptırırken sesini tok ve kararlı tutuyordu. Onun yeterince sakinleştiğine karar verdiğinde sandalyenin arkasına geçip hafifçe Farand’m şakaklarına dokundu. Ama o daha zihinsel bağlantıyı sağlayamadan Farand silkinerek kurtuldu.

“Zihnimi okuyacaksınız!” diye bağırdı genç adam.

“Hayır,” diye temin etti onu Dannyl. “Buna izin vermeyen bir zihni okumak mümkün değildir. Ama seni, zihninde gücüne ulaşabileceğin o yere yönlendirmeliyim. Bunu yapabilmemin tek yolu sana yol göstermeme izin vermen.”

“Tek yol bu mu?” diye sordu Dem. Dannyl, Royend’ baktı.

“Evet.”

“Bazı şeyleri görme olasılığın var mı?” diye sordu Farand. “Gizli tutmak zorunda olduğum şeyleri?”

Dannyl, Farand’ı ciddi bir ifadeyle süzdü. Bunu inkâr edemezdi. Bir kez Farand’ın zihnine girdiğinde sırları büyük ihtimalle üzerine atlayacaktı. Sırların böyle bir huyu olurdu.

“Bu mümkün,” dedi Dannyl. “Dürüst olmak gerekirse, bir şeyleri saklama endişen olursa, düşüncelerinde o kadar yüzeye çıkar. Lonca’nın, çıraqları mümkün olduğunca genç eğitmesinin sebebi bu. Ne kadar gençsen o kadar az sırrın vardır.”

Farand yüzünü ellerine gömdü. “Olamaz,” diye inledi. “Kimse beni eğitemez. Sonsuza kadar böyle olacağım.”

Yatağın örtüleri tütmeye başladı. Dem keskince nefes alıp bir adım yaklaştı.

“Belki de Lord Dannyl gördüğü her şeyi kendisine saklamaya söz verebilir,” diye önerdi.

Farand acı acı güldü. “Bir kanunu çiğnemek üzere olan birine sözünü tutması konusunda nasıl güvenebilirim?”

“Gerçekten öyle,” dedi Dannyl tatsız bir şekilde. “Sana öğrendiğim hiçbir şeyi kimseye söylemeyeceğim konusunda söz veriyorum. Bu kabul edilebilir değilse, sana işlerini yoluna koyup buradan ayrılmanı tavsiye ederim. Yok etmek istemediğin herkesten ve her şeyden uzakta bir yere gitmelisin çünkü güçlerin tamamen ortaya çıktığında sadece seni değil, çevrendekileri de yok edecek.”

Genç adamın beti benzi attı. “Gerçekten hiçbir seçeneğim yok, değil mi?” dedi sessizce. “Bunu yapmazsam öleceğim. Yani ya ölüm ya da...” Gözleri ani bir öfkeyle parladı, ardından derin bir nefes alıp dikleşti. “Tek seçeneğim buysa, başkalarına anlatmaman konusunda sana güvenmekten başka çarem yok.”

Bu ani değişimi ilginç bulan Dannyl, Farand’a talimatlarıyla sakinleştirme egzersizlerini bir kez daha yaptırdı. Parmaklarını şakaklarına koyduğunda adam sakin kaldı. Dannyl gözlerini kapayıp zihnini yansıttı.

Çıraklara kontrolü genellikle öğretmenleri öğretirdi ve Dannyl hiç öğretmen olmamıştı. Rothen’in becerilerine sahip değildi ama birkaç denemeden sonra kolayca Farand’ın bir oda hayal etmesini ve kendisini içeri davet etmesini sağladı. Adamın sırrının ipuçları her yerde belirdi ancak Dannyl, Farand’a bunları kapıların arkasına saklamayı öğretmeye yoğunlaştı. Farand’ın gücüne açılan kapıyı buldular fakat adamın saklamak için kavrıldığı sırlar, arkasına yığıldıkları kapılardan sızdıklarında tekrar kaybettiler.

“İkimiz de nasıl olsa öğreneceğimi biliyoruz. Bana sırrını göster de rahatça kontrol dersine dönebilelim,” diye önerdi Dannyl.

Farand birine sırrını açıklayabileceği için rahatlamış görünüyordu. Dannyl’e, çocukluktan yetişkinliğe geçtiği dönemde zihinsel iletişimleri dinleyebildiğini keşfettiği zamanları gösterdi. Bu alışıldık bir durum değildi ama büyü potansiyeli olan kişilerde daha önce görülmemiş de değildi. Farand, Lonca tarafından sınanmış ve biraz daha büyüdüğünde başvurabileceği söylenmişti. Bu arada Elyne Kralı, Farand’ın büyücülerin zihinsel iletişimine kulak misafiri olma yeteneğini öğrenip Saray’a, duyduklarını Kral’a anlatmaya çağırılmıştı.

Ama bir gün Farand yanlışlıkla, Kral'ın güçlü Demlerden biriyle bu Dem'in siyasi rakibinin öldürülmesiyle ilgili bir anlaşma yaptığına tanık olmuştu. Bunu fark eden Kral, Farand'ın sessizlik yemini etmesini istemişti. Daha sonra Farand, Lonca'ya başvurduğunda reddedilmişti. Genç adam sebebini ilk başta anlamamıştı ama sonra Kral'ın, gizli anlaşmasının zihin okuma derslerinde açığa çıkacağını korkusuyla onun Lonca'ya girişini engellediğini anlamıştı.

Farand'ın hayallerini paramparça eden şanssız bir durumdu. Dannyl adama karşı samimi bir duygudaşlık hissetti. Artık sırrı ortaya çıktığından, Farand'ın zihnini çok daha rahat kontrol eder hale geldi ve gücünün kaynağını kolaylıkla buldu. Dannyl birkaç kez kaynağı nasıl etkileyeceğini gösterdikten sonra Farand'ın zihin odasını terk etti ve gözlerini açtı.

“Bu kadar mı?” diye sordu Farand. “Öğrendim mi?”

“Hayır.” Dannyl kıs kıs gülüp sandalyenin etrafından dolaştı ve Farand ile yüz yüze geldi. “Birkaç ders alır.”

“Tekrar ne zaman deneyeceğiz?” Farand'ın sesinde hafif bir panik vardı.

Dannyl, Dem Marane'a baktı. “Yarın tekrar gelmeye çalışırım. Tabii bu uygun olursa.”

“Olur,” diye onayladı Dem.

Dannyl başını Farand'a doğru olumlu anlamda salladı. “Şarap içme ve zihin etkileyici hiçbir şey kullanma. Çıraklar genellikle bir iki haftada öğrenirler. Sakin kalıp büyünü kullanmaktan kaçınırsan güvende olursun.”

Farand rahatlamış görünüyordu ve Royend'in gözlerinde bir heyecan pırıltısı vardı. Dem kapıya doğru ilerledi ve tavandaki küçük bir delikte asılı zinciri çekti.

“Diğerlerine dönelim mi, Sayın Elçi? İlerleyişimizi duymaktan mutlu olacaktırdır.”

“Nasıl arzu ederseniz.”

Dem, Dannyl'i bir önceki odaya değil, malikânenin başka bir bölümüne götürdü. Tayend ve diğerlerinin rahat koltuklarda oturdukları bir kütüphaneye girdiler. Royend, Kaslie'ye doğru başını salladığında, kadın gözlerini kapayıp rahatlayarak iç geçirdi.

Tayend, büyük ve oldukça eski bir kitap okuyordu.

Başını kaldırıp Danny'le baktığında gözleri şevkle parlıyordu. "Bak," dedi elini kitaplıklara doğru sallayarak. "Büyü üzerine kitaplar. Burada araştırmamıza yardımcı olacak bir şeyler bulabiliriz."

Dannyl gülümsemesine engel olamadı. "Oldukça iyi geçti. Sorduğum için teşekkürler."

"Ne?" Tayend başını kitaptan kaldırdı. "Ah, o mu? Başının çaresine bakabileceğini biliyordum. Sana ne gösterdi?" Dannyl cevap vermeden Tayend, Dem'e döndü. "Bunu bir ara ödünç alabilir miyim?"

Royend gülümsedi. "İsterseniz bu akşam yanınıza alabilirsiniz. Sayın Elçi yarın tekrar gelecek. Sizin gelmeniz de bizi memnun eder."

"Teşekkür ederim." Tayend, yanında oturan Dem'in karısına döndü. "Hiç Chaka Kralı'nı duymuş muydunuz?"

Dannyl, kadının mırıldanarak verdiği cevabı duymadı. Odaya, Dem ve arkadaşlarının heyecanlı yüzlerine baktı. Ona henüz güvenmezlerdi. Farand güçlerini kontrol edebilmeye başladığını göstermeden olmazdı. Ama Farand bir kez o aşamaya ulaştığında tehlikeli bir adam haline gelecekti. Başkalarındaki büyüyü uyandırıp onlara kontrolü öğretebilir seviyede olacaktı. O noktadan itibaren grubun Danny'le pek ihtiyacı kalmayacaktı. Bir Lonca büyücüsüyle ilişki içinde olmaktansa ortadan kaybolmanın çok daha güvenli olabileceğine karar verebilirlerdi.

Dannyl dersleri bir iki hafta uzatabilirdi ama daha fazla zaman kazanamazdı. Farand, kontrolü elde ettiği anda Dannyl onu ve diğerlerini tutuklamalıydı. Ama grubun hepsini yakalayamayabilirdi. Onlarla ne kadar uzun süre geçirirse grupta o kadar fazla kişiyi deşifre edebilirdi. Yüksek Lord'a danışabilmek istiyordu. Ama Farand'ın zihinsel iletişimleri duyabilme yeteneği bunu engelliyordu ve Akkarin'le mektup yoluyla haberleşecek zamanı da yoktu.

Dannyl kendisine uzatılan bir kadeh şarabı kabul etti. Demler Dannyl'i kendilerine neler öğretmeye niyetli olduğu konusunda sorguya çekmeye başladığında, adam kafasında bu kişileri tutuklamakla ilgili tüm düşünceleri zihninin gerilerine itip asi Lonca büyücüsü rolüne yoğunlaştı.

Sonea odasının penceresinde durmuş, gece göğünde süzülen gri bulutları izliyordu. Yıldız ışıkları göz kırparken, ay solgun bir sisle kaplıydı. Lonca arazisi boş ve sessizdi.

Sonea yorgunluktan ölüyordu. Önceki uykusuz geceye ve derslerden sonra Lord Jullen için saatlerce kitap taşımasına rağmen uyuyamıyordu. Hâlâ kafasında çok fazla soru vardı. Bunları bir dahaki karşılaşmalarında Akkarin'e sormak için zihninde sıralarken düşüncelerinden uzaklaştırabileceğini fark etmişti. Ama bir soru uzaklaşmayı reddediyordu.

Neden bana anlattı?

Başka birinin daha bilmesi gerektiğini söylemişti. Mantıklı bir yanıtı ama bir şeyler Sonea'yı rahatsız etmeye devam ediyordu. Hikâyesini yazabilir ve kendisine bir şey olursa Lorlen'in eline geçecek şekilde saklayabilirdi. Öyleyse neden Sonea'ya, yani herhangi bir karar verecek durumda olmayan ya da onun namına bir şey yapamayacak bir çırağa anlatmıştı?

Başka bir sebebi olmalıydı. Düşünebildiği tek sebep iliklerine büyük bir ürperti yayıyordu.

Ölürse savaşı Sonea'nın sürdürmesini istiyordu. Onun kara büyü öğrenmesini istiyordu.

Pencereden ayrılan Sonea, odasında volta atmaya başladı. Akkarin birkaç kez ona kara büyü öğretmeyeceğini söylemişti. Bunu sadece kendisini iyi hissetsin diye mi yapmıştı? Onun büyümesini, belki de mezun olduğu zamanı beklemeyi ve bu sayede kara büyü öğrenme kararını kendisinin verdiği düşünülmesini mi istiyordu?

Hafifçe dudaklarını ısırırdı. Böyle bir şey istemek korkunçtu. Büyücülerin çoğunun, kötü olduğuna inandığı bir şeyi öğrenmek. Lonca kanununu çiğnemek.

Ve bu kanunu çiğnemenin cezası basit işlerde çalıştırılmak ya da lüks olanaklar veya görülen saygının sınırlandırılması değildi. Hayır, bunun cezası çok, çok daha kötü olurdu. Güçleri engellenmiş bir halde Lonca'dan atılma ya da büyük ihtimalle hapis.

Suçu öğrenilirse tabii.

Akkarin sırrını yıllarca saklayabilmişti. Ama o Yüksek Lord'du. Bu ona gizemli ve sırlarla dolu olabilme olanağı sağlıyordu. Bu da Sonea'nın ona katılmasının zor olmayacağı anlamına geliyordu.

Peki ya Akkarin ölürse ne olacaktı? Kaşlarını çattı. Lorlen ve Rothen, Akkarin'in suçunu açıklayıp Sonea'nın vasilliğini almasının sadece onların sessizliğini sağlamak için olduğunu söyleyecekti. So-

nea bir gerçek okumasına tabi tutulmazsa, kara büyüü öğrendiğini herhangi birinin anlaması için neden yoktu. Mutsuz kurban rolünü oynayıp üzerine hiç şüphe çekmeyebilirdi.

Ardından da kimse onunla ilgilenmezdi. Artık Yüksek Lord'un gözdesi olmayacağı için sıradan bir hayat yaşayarak saklanabilirdi. Geceleri gizli koridorlara girebilirdi. Akkarin Hırsızlar'ın yardımını çoktan ayarlamıştı. Casusları Sonea için de bulabilirdi.

Sonea durup yatağının kenarına oturdu.

Bunları düşündüğüme inanamıyorum. Kara büyü'nün yasaklanmasının bir sebebi var. O büyü şeytani...

Gerçekten öyle miydi? Yıllar önce Rothen, büyü'nün iyi veya kötü olmadığını, büyüü kullananın yaptıklarının önemli olduğunu söylemişti.

Kara büyü başka birinden güç almayı içeriyordu. Bununla birini öldürmek gerekli değildi. Ichani'ler bile kölelerini mecbur olmadıkça öldürmüyorlardı. Sonea, Akkarin'in kara büyü kullandığını ilk gördüğünde adam Takan'dan güç çekiyordu. Gönüllü olarak verildiği açık olan bir güçtü.

Akkarin'in kendisine gösterdiği kayıtları düşündü. Kara büyü bir zamanlar Lonca tarafından sürekli kullanılmıştı. Öğrenciler gönüllü olarak ustalarına bilgi karşılığında güç vermişlerdi. Hazır oldukları düşünüldüğünde öğrencilere "yüksek büyü'nün" sırrı öğretiliyor ve öğrenciler usta oluyorlardı. İşbirliği ve barışı teşvik eden bir düzenlemeydi. Kimse öldürülüyordu. Kimse köleleştirilmiyordu.

Tüm bunları değiştirmeye sadece bir adamın güce ulaşma amaçlı delice tutkusu yetmişti. Ve Ichani'ler kara büyüü kölelik kültürünü sürdürmek için kullanmıştı. Sonea bunları düşündüğünde Lonca'nın neden kara büyüü yasakladığını anlayabiliyordu. Kolaylıkla kötü amaçlar için kullanılabilirdi.

Ama Akkarin böyle bir şey yapmamıştı. Yoksa yapmış mıydı?

Akkarin kara büyüü öldürmek için kullandı. Bu bir gücün yanlış kullanımının en iyi örneği değil mi?

Akkarin bunu kendini özgürleştirmek için yapmıştı ve sadece Kyrallia'nın güvenliği için bu katil casusları öldürüyordu. Bu, gücün kötüye kullanımı değildi. Birinin kendini ya da başkalarını korumak için öldürmesi oldukça mantıklıydı... değil mi?

Kenar mahallelerde hayat mücadelesi vermiş bir çocuk olarak yetişen Sonea, kendini korumak için öldürmekten çekinmeyeceğine karar vermişti. Başkasına zarar vermekten kaçınabilecek durumdaysa bunu yapmazdı ama kurban da olmayacaktı. Bu kararı, birkaç yıl sonra kendini bir saldırgandan bıçağıyla koruduğunda işine yaramıştı. Adamın ölüp ölmediğini bilmiyordu ve merak etmeye pek de zaman ayırmamıştı.

Savaşçılar büyüyle savaşmayı öğrenirlerdi. Lonca bu bilgiyi, Müttefik Topraklar'a bir saldırı olması olasılığına karşı öğretirdi. Sonea, Lord Balkan'ın büyüünün savunma amacıyla öldürmekte kullanılıp kullanılmaması konusunda endişe ettiğini hiç görmemişti.

Sonea yatağına uzandı. Belki de Akkarin Lonca hakkında yanılıyordu. Belki de başka seçenekleri kalmazsa, kara büyüünün kullanımını, yalnızca savunma amaçlı kullanılması şartıyla kabul ederlerdi.

Büyücüler bu sınırlamaya uyar mıydı? Lord Fergun'un bu bilgiyle neler yapabileceğini hayal edince ürperdi. Ama Fergun cezalandırılmıştı. Lonca bir bütün olarak büyük ihtimalle büyücülerini kontrol altında tutabilirdi.

Ardından Arındırma'yı anımsadı. Kral, Haneleri mutlu etmek için fakirlerin şehirden kovulmasında Lonca'yı kullanmaktan çekinmiyorsa, emrinde kara büyücüler varken ne yapardı?

Lonca her zaman kara büyüünün nasıl kullanıldığı konusunda temkinli olurdu. Yasalar konursa ve sadece hak edenlere öğretilirse... Hak edenler, adayın karakterinin ve dürüstlüğüünün sınanması için gerçek okuması sonucunda belirlenebilirdi...

Ben kimim ki Lonca'yı yeniden şekillendirecek kadar bilgi olduğumu düşünüyorum? Böyle bir sistem olsaydı aday olarak bile görülmezdim.

Sonea bir kenar mahalle kızıydı. Doğal olarak, "ahlaki temeli" de yoktu... Kimse onu bu konuda göz önüne almazdı bile.

Ben, kendimi göz önüne alıyorum.

Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledi.

Önemsediğim kişiler tehlike altında. Bir şeyler yapmalıyım. Herhalde Lonca'yı korumaya çalışırken yasayı çiğnediğim için beni idam etmezler. Atabilirler ama sevdiğim insanların hayatı karşılığında büyü denilen lüksü kaybedeceksem, öyle olsun.

Ürperdi, ortaya çıkan bu yeni hissin haklılığından emindi.

İşte, kararımı verdim. Kara büyü öğreneceğim.

Odasının kapısına baktı. Akkarin büyük ihtimalle yatağındaydı. Onu sadece bunu söylemek için kaldıramazdı. O iş yarına kadar bekleyebilirdi.

İç çekip yatağının örtülerinin altına girdi. Gözlerini kapadı ve artık kararını vermiş olmanın rahatlığıyla uyuyabilmeyi umut etti.

Kandırılıyor muyum? Bir kez bunu öğrendiğimde artık geri dönüşü olmayacak.

Akkarin'in kendisine verdiği kitapları düşündü. Gerçek görünüyordular ama zekice hazırlanmış sahte kitaplar da olabilirlerdi. Sahte belge konusunda farkı anlayabilecek kadar çok şey bilmiyordu.

Casus, Sonea'nın kandırılması amacıyla belirli şeylere inanması için yanlış yönlendirilmiş olabilir ama Sonea, Akkarin'in casusun zihnindeki her şeyi yarattığını sanmıyordu. Tavaka'nın zihni Ichani'ler ve kölelikle alakalı bir ömürlük anılarla doluydu. Bunlar Yüksek Lord tarafından ayarlanmış şeyler olamazdı.

Peki ya Akkarin'in hikâyesi?

Akkarin ona kara büyü öğretip sonradan şantajla kontrol etmek amacıyla kandırmak istese, tek yapması gereken Lonca'nın büyük tehlike altında olduğunu ispatlaması olurdu. Neden kölelik yaptığını itiraf edecekti ki?

Sonea esnedi. Uykusunu almak zorundaydı. Temiz bir zihne ihtiyacı vardı.

Ertesi gün, Lonca'nın en katı yasalarından birini çiğneyecekti.

9. BÖLÜM

AKKARIN'IN YARDIMCISI

Oda volta atmak için fazla küçüktü. Tavanda asılı duran tek lamba tuğla duvarlara sarı ışık yayıyordu. Keri kollarını birleştirip sessizce lanet okudu. Akkarin sadece yüz yüze halledilebilecek önemli bir konu olmadığı sürece buluşmaktan kaçınmaları gerektiğini söylemişti.

Sonea'nın iyiliği önemli bir konu, diye düşündü Keri. Ve bu sadece yüz yüze halledilebilir.

Ama Yüksek Lord'un aynı fikirde olması düşük bir olasılıktı. Keri bir başka endişe sancısı hissetti. Şimdiye kadar Lord Fergun'dan kurtarılmak ve Hırsızlar arasındaki yerini kazanmak için Akkarin'in yardımları karşılığında yaptığı işlerden asla pişmanlık duymamıştı. Katillerin yerini bulmak yeterince kolaydı. Ne aranacağı bilindiğinde, kaçakçıların inindeki bir muhafız gibi göze çarpıyorlardı. Cesetlerden kurtulmak ise sıradan bir işti. Tabii, artık muhafızlar nehri gözlediğinden, cesetleri oraya atma yöntemini kullanamıyorlardı.

Ama Sonea'yı bu işe karıştırmak... Hayır, o kadarı çok fazlaydı. Keri bu kararı Sonea adına vereceğinden değildi ama en azından bunu onaylamadığını Akkarin'in bilmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yüksek Lord'un ona ihtiyacı vardı. Bundan emindi. Genç adam o gün, adamın ona tam olarak ne kadar ihtiyacı olduğunu öğrenebilirdi.

Keri parmaklarını kolunda tıklatmaya başladı. *Yüksek Lord gelirse tabii.* Şehirde bir Hırsız'la buluşmaya geç kalmaya cüret edebilecek bazı insanlar vardı. Kral... Hanelerdeki çoğu kişi... Lonca'nın tümü...

Genç adam iç çekti, ardından Lonca liderine verebileceği diğer bilgiyi düşündü. Bir başka Sachaka'nının şehre girdiğinin görülmesiydi bu. Belki bu küçük lokma, Keri'nin görüşme isteğinin gerçek nedenini öğrendiğinde adamı yumuşatabilirdi. Keri bir kez daha, Akkarin'in bu bilginin kaynağını bilmesi halinde vereceği tepkiyi merak etti. Savara'yı düşündüğünde kıs kıs güldü. O gülümsemesi. O yürüyüşü. Savara kesinlikle etrafında olunması güvenli olmayan biriydi.

Ama bugünlerde genç adam da öyleydi.

Kapı çaldığında Keri kendine geldi. Kapıdaki gözetleme deliğinden baktı. Gol'un iri cüssesinin yanında uzun boylu bir karaltı duruyordu. Adamın yüzü pelerininin kapüşonunun altında gizliydi. Gol, gelenin Yüksek Lord olduğunu belirten sinyali verdi.

Keri derin bir nefes alıp kapıyı açtı. Akkarin sessizce içeri girdi. Pelerin, altındaki kara cüppe bir an gözükecek şekilde aralandı. Keri'nin ilikleri ürperdi. Akkarin Hırsızlar Yolu'nu kullandığında normalde sade giysiler giyerdi. Bu Keri'ye kiminle iş yaptığını hatırlatmak için kasten yaptığı bir şey miydi?

"Kerini," dedi Akkarin, kapüşonunu yavaşça indirerek.

"Yüksek Lord."

"Ayıracak fazla vaktim yok. Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Keri duraksadı. "Sanırım şehirde bir tane daha... katil var." Neredeyse "köle" diyecekti ama kendini tuttu. Bu terimi kullanması Sachaka'dan birileri ile temasta olduğunu hiç şüphesiz açığa çıkarırdı.

Akkarin kaşlarını çattı, gözleri neredeyse kaşlarının gölgesinde görülmüyordu. "*Sanır* mısın?"

"Evet." Keri gülümsedi "Henüz bir cinayet işlenmedi ama son katil bir öncekinden çok kısa süre sonra gelmişti, o nedenle genellikle dikkat vermediğim bazı konuşmalara kulak kabarttım. Söylenene göre kadın göze çarpan bir tipmiş. Yakalaması kolay olur."

"Kadın mı?" dedi Akkarin. "Bir kadın. Hırsızlar bunu duyarsa, birden fazla katil olduğunu anlarlar. Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Keri omzunu silktilti. "Bu herhangi bir şeyi değiştirmmez. Hatta biraz daha saygı duymalarını bile sağlayabilir. Yine de onlar duymadan önce kadını yakalasak iyi olur."

Akkarin başıyla onayladı. "Hepsi bu kadar mı?"

Keri tereddüt etti. Derin bir nefes alıp şüphelerini bir kenara itti. "Sonea'yı getirmişsiniz."

Akkarin dikleşti. Lambanın ışığı gözlerine vurdu. Keyifli görünüyordu.

"Evet."

"Neden?"

"Sebeplerim vardı."

"İyi sebeplerdir umarım," dedi Keri, kendini Akkarin'in bakışlarına karşılık vermeye zorlayarak.

Yüksek Lord'un bakışları kararlılığını korudu. "Evet. Büyük bir tehlikede değildi."

"Onu bu işe karıştıracak mısınız?"

"Biraz. Ama senin endişelendiğin şekilde değil. Lonca'da yaptıklarımın haberdar olan birine ihtiyacım var."

Keri sonraki sorusunu zorlukla sordu. Bu soruyu düşünmek bile zorlayıcı, çelişen hisler uyandırıyor. "Onu tekrar getirecek misiniz?"

"Hayır, böyle bir niyetim yok."

Keri rahatlayarak kısaca iç çekti. "O... o benden haberdar mı?"

"Hayır."

Keri özlem dolu bir hayal kırıklığı hissetti. Başarısını biraz göstermesi kötü olmazdı. Son yıllarda uzun mesafeler kat etmişti. Sonea'nın Hırsızlar'ı pek sevmediğini bilse de...

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Akkarin. Sesinde bir saygı tonu vardı. Yoksa sadece bir müsamaha tonu muydu?

Keri başıyla onayladı. "Evet. Teşekkür ederim."

Yüksek Lord'un kapıya gidip onu açmasını izledi. *Ona iyi bak,* diye düşündü. Akkarin arkasına bir bakış atıp başını olumlu şekilde bir kez salladı ve pelerininin etekleri savrularak uzaklaştı.

Eh, beklediğimden iyi geçti diye, düşündü Keri.

Capia Lonca Evi'ndeki Dannyl'in dairesi büyük ve lükstü. Bir yatak odası, çalışma odası ve konuk odası vardı. Hizmetçi çağırmak için de her yerde bulunan birçok küçük zilden birini çalması yeterliydi.

Biri kısa süre önce üstü tüten bir sumi getirdiğinde, başka bir hizmetçi de ziyaretçisi olduğunu bildirmek için çalışma odasına girmişti.

"Tremmelin'li Tayend sizi görmeye geldi," diye bildirdi hizmetçi.

Dannyl fincanını masaya bıraktı, şaşırmıştı. Tayend onu nadiren orada ziyaret ederdi. Birbirlerine karşı davranışlarından şüphelenebilecek hizmetçilerin olmadığı Büyük Kütüphane'nin mahremiyetini tercih ediyorlardı.

“İçeri buyur edin.”

Tayend önemli biriyle görüşmeye uygun giyinmişti. Her ne kadar Dannyl, gösterişli Elyne saray kıyafetlerine alışmış olsa da, hâlâ bunu komik buluyordu. Ne var ki, vücuda oturan bu dar giysiler daha yaşlı saraylılarda komik dursa da Tayend şık görünüyordu.

“Elçi Dannyl,” dedi Tayend zarif bir şekilde eğilerek. “Dem Marane’nın kitabını okuyordum ve bazı ilginç bilgilerle karşılaştım.”

Dannyl masasının önündeki sandalyelerden birini işaret etti. “Lütfen otur. Sadece... bana bir dakika izin ver.” Tayend, Dannyl’e bir şey hatırlatmıştı. Boş bir kâğıt alıp kısa bir mektup yazmaya başladı.

“Ne yazıyorsun?” diye sordu Tayend.

“Dem Marane’a halletmem gereken beklenmedik bazı işler yüzünden bu geceki akşam yemeği davetine iştirak edemeyeceğim için üzüntülerimi belirten bir mektup.”

“Peki ya Farand?”

“Öleceği yok. Yapmam gereken işler var ama bir de onları biraz bekletmek istiyorum. Farand’a kontrolü öğrettikten sonra bana ihtiyaçları kalmayacak, kalmadığında da yeni dostlarımızı ani bir yolculuğa çıkmış bulabiliriz.”

“Öyle bir durumda büyük bir aptallık yapmış olurlar. Senin bunca yıllık eğitiminin hiçbir önemi olmadığını mı sanıyorlar?”

“Anlamadıkları bir şeyin değerini takdir edemezler.”

“Yani onları Farand hazır olur olmaz tutuklayacaksın, öyle mi?”

“Bilmiyorum. Henüz karar vermedim. Ortadan kaybolmaları riskine girmeye değebilir. Bu işe karışmış herkesle tanışmadığımızıza eminim. Beklersem grubun daha fazla üyesiyle tanışabilirim.”

“Onları tutukladığın zaman seninle Kyralia’ya gelmeme ihtiyacın olmadığına emin misin? Lonca bir tanığa daha ihtiyaç duyabilir.”

“Farand’dan başka kanıtı ihtiyaçları olmaz.” Dannyl bilgine bakıp bir parmağını salladı. “Sen Lonca’yı görmek istiyorsun. Ama yeni dostlarımız hakkımızda dedikodular yayarak karşılık verdiklerinde beraber görülmemiz iyi olmaz.”

“Ama sürekli beraber olmayız ki. Lonca’da kalmama gerek yok. İmardin’de uzak akrabalarım var. Hem Akkarin’in, herkese bunun bir numara olduğunu anlatacağını söylemiştin.”

Dannyl iç çekti. Tayend’i bırakmak istemiyordu. Birkaç haftalığına olsa bile. Lonca’ya yanında bilginle dönmek için yaratacağı etkiden paçayı sıyrabileceğine emin olsa şimdiden onu da götürmek üzere düzenlemeler yapardı. Ayrıca “normal” bir ilişkileri olduğu görülürse söylentilerin sona ermesine yardımcı bile olabilirdi. Ama gerçeğin sadece küçük bir kısmı bile şüpheli zihinlerde fikirler oluşturmaya yeteceğini biliyordu... ve Lonca’da böyle zihinlerden bolca vardı.

“Deniz yoluyla döneceğim,” diye hatırlattı Tayend’e. “Bundan kaçınmaya çalışacağını sanırdım.”

Tayend’in yüzü endişeli bir hal aldı ama sadece anlıktı bu. “Yanımda iyi bir yaren olacaksa biraz deniz tutmasına dayanabilirim.”

“Bu sefer olmaz,” dedi Dannyl kararlı bir şekilde “Bir gün İmardin’e arabayla gittiğimizde bu kez de *sen* iyi bir yol arkadaşı olursun.” Tayend’in dargın bakışlarına gülümsedi, ardından mektubu imzalayarak bir kenara koydu. “Eh, ne buldun?”

“Beyaz Gözyaşı Kabirleri’ndeki kadının mezarındaki yazının, kadının ‘yüksek büyü’ yaptığını anlattığını hatırlıyor musun?”

Dannyl başıyla onayladı. Kadim büyü araştırması için Vin’e gidişlerinin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

“‘Yüksek büyü’ sözcükleri bir hilal ve bir el şeklinde betimlenmişti.” Tayend, Dem’in kitabını açıp Dannyl’e uzattı. “Bu iki yüz yıl önce yazılmış bir kitabın kopyası. İttifak kurulup tüm büyücülerin Lonca tarafından eğitilmesi ve kontrol edilmesiyle ilgili kanun devreye girdikten sonra yani. Kyralia dışındaki büyücülerin çoğu Lonca üyesiymiş ama bazıları değilmiş. Bu, Lonca üyesi olmayan bir büyücüye ait.”

Kitabı kendine çeken Dannyl, sayfanın tepesinde bir yıldan uzun süredir çözmeye çalıştıkları sembolü gördü. Altındaki metni okumaya başladı.

‘Yüksek büyü’ terimi bir zamanlar kullanımı sıradan olan çeşitli becerileri kapsamaktadır. Bu becerilerin içinde başka bir kişiyle uzaktan zihin iletişimi kabiliyetlerini artıran “kan taşları” ya da “kan mücevherleri” ile büyüü çeşitli şekillerde saklayıp salabilen “depo taşları” ile “depo mücevherleri” yaratmak da bulunmaktadır.

Yüksek büyü'nün ana şekli, almaya dayalı bir uygulamadır. Bir büyücü gerekli bilgiye sahipse canlılardan güç çekerek kendi güç deposunu kuvvetlendirebilir.

Nefesi kesilen Dannyl sayfaya dehşetle baktı. Burada anlatılanlar... Dannyl'in iliklerine yavaşça bir ürperti yayıldı. Gözleri sanki başkasının iradesindeymiş gibi satırları takip etmeye devam etti.

Bunu yapmak için bir hayvanı ya da bitkiyi koruyan kalkanın kırılması veya azaltılması gerekmektedir. En basit şekilde, kan veya bitki özü çıkarmaya yetecek kadar hafif kesilmesiyle mümkün olur. Bunun diğer bir yoluysa gönüllü veya gönülsüz olarak kalkanın zayıflatılmasıdır. Pratik yaparak doğal kalkan gönüllü olarak zayıflatılabilir. Cinsel hazın doruk noktasında kalkanın "zayıflama" eğilimi vardır ve bu sırada bir anlığına güç çekmek mümkündür.

Dannyl tamamen buz kesti. Görevine hazırlanırken diğer büyücülere verilmeyen bazı bilgiler verilmişti kendisine. Bunlardan bazıları siyasi, bazılarıysa büyü üzerineydi. Büyüye dair uyarı işareti bilgilerinin arasında kara büyüü tanımasını sağlayacak işaretler de vardı.

Ve şimdi burada, elinde kara büyü'nün kullanımıyla ilgili açıklamalar içeren bir kitap duruyordu. Sadece bu kitabı okumak bile yasayı çiğnemek anlamına geliyordu.

"Dannyl? İyi misin?"

Dannyl, Tayend'e baktı ama konuşamadı. Tayend kaşları endişeyle çatılmış bakıyordu.

"Betin benzin attı. Ben düşündüm ki... şey... bu kitap gerçekse, yüksek büyü'nün ne olduğunu keşfettik demektir."

Dannyl ağzını açtı, ardından tekrar kapayıp kitaba baktı. Bir hilal ve bir elden oluşan sembole baktı. Şeklin hilal olmadığını anladı. Bir kılıçtı. Yüksek büyü, aslında kara büyüydü.

Akkarin kara büyüü araştırmıştı.

Hayır. Biliyor olamazdı. Bu kadar ilerlemedi o, diye kendine hatırlattı Dannyl. Büyük ihtimalle hâlâ bilmiyordur. Yoksa araştırmama devam etmemi teşvik etmezdi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Tayend, sanırım Errend'e asilerden bahsetme zamanı geldi. Şu yolculuğa tahmin ettiğimden de erken çıkabilirim."

. . .

Sonea'nın kalbi Yüksek Lord'un konutuna yaklaşırken gittikçe daha hızlı atıyordu. Tüm gün bu anı beklemişti. Derslere yoğunlaşmak zor; Jullen'in, kütüphanedeki cezasını mümkün olduğunca sinir bozucu hale getirme çabalarına katlanmak daha da zor olmuştu.

Gri taş bina karanlıkta önünde yükseliyordu. Derin bir nefes alıp cesaretini toplamak için durdu, ardından ilerleyip kapı koluna parmaklarıyla dokundu. Kapı içeri doğru açıldı.

Akkarin her zamanki gibi misafir odasındaki koltuklardan birinde oturuyordu. Uzun parmakları, koyu kırmızı şarap dolu bir kadehin etrafında kıvrılmıştı.

"İyi akşamlar Sonea. Bugün derslerin nasıldı?"

Sonea'nın ağzı kurumuştu. Yutkunarak derin bir nefes daha aldı, içeri girdi ve kapının arkasından kapandığını duydu.

"Yardım etmek istiyorum," dedi Akkarin'e.

Kaşları hafifçe çatılan Akkarin dikkatle Sonea'ya bakmaya başladı. Sonea bakışlarını sabit tutmak için mücadele etti ama bir süre sonra kendini yere bakarken buldu. Aralarındaki sessizlik uzamaya başladı, ardından adam aynı anda ayağa kalkıp kadehini bir yana koydu.

"Pekâlâ. Benimle gel."

Yeraltı odasına açılan merdivenin kapısına doğru ilerledi. Açıp Sonea'ya girmesini işaret etti. Sonea'nın bacakları titrese de kız kendini yürümeye zorladı.

Akkarin'in yanma geldiğinde ana kapı çalındı ve ikisi de olduğu yerde kalakaldı.

"Devam et," diye mırıldandı Akkarin Sonea'ya. "Gelen Lorlen. Takan'ın onunla ilgilenmesini sağlarım."

Sonea bir an gelenin Lorlen olduğunu nasıl anladığını merak etti. Sonra bir anda anladı. Lorlen'in taktığı yüzükte casusun dişindeki gibi bir mücevher vardı.

Merdivenlerden inerken yukarıdan, konuk odasından gelen yeni bir çift ayak sesi duydu. Akkarin merdivenlerin kapısını yavaşça kapayıp Sonea'nın peşinden inmeye başladı. Sonea yeraltı odasının kapısında durup Akkarin geldiğinde yana çekildi. Kapı Akkarin'in dokunuşuyla açıldı.

Kapının ardındaki odanın karanlığını, ortaya çıkan iki küre ışık aydınlattı. Sonea içerdeki iki masaya, hurda denilebilecek sandığa, kitaplıklara ve kapalı dolaplara baktı. Aslında burada korkutucu hiçbir şey yoktu.

Akkarin, Sonea'nın girmesini bekliyor gibiydi. Sonea bir iki adım ilerledi ve dönüp Akkarin'e baktı. Akkarin tavana bakıp yüzünü ekşitti.

"Gitti. Ona söylemem gereken bir şey vardı ama bekleyebilir."

"Siz... Bunu sonra mı yapsak?" dedi Sonea. Akkarin'in de buna katılmasını ummuştı.

Akkarin'in yanıt olarak verdiği bakış o kadar doğrudan ve av peşindeki bir hayvan edasındaydı ki, Sonea bir adım geriledi.

"Hayır," dedi Akkarin. "Bu daha önemli." Kollarını kavuşturdu ve ağzının köşesi belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Pekâlâ. Bana nasıl yardım etmeyi düşünüyorsunuz?"

"Ben... Siz..." Bir anda Sonea'nın nefesi kesildi. "Kara büyü öğrenerek," demeyi başardı sonunda.

Akkarin'in gülümsemesi yok oldu.

"Hayır." Kollarını çözdü. "Sana bunu öğretemem Sonea."

Sonea Akkarin'e gözlerini dikti, şaşırmıştı. "O zaman... o zaman bana neden gerçeği gösterdiniz? Size katılmamı istemiyorsanız neden bana Ichani'leri anlattınız?"

"Sana kara büyü öğretme niyetinde hiç olmadım," dedi Akkarin ciddi bir şekilde. "Lonca'daki geleceğini tehlikeye atmana izin veremem. Bu umurumda olmasaydı bile sahip olduğum bu bilgiyi başkasına aktarmazdım."

"O zaman... size nasıl yardımcı olabilirim ki?"

"Benim amacım..." Bir an duraksayan Akkarin içini çekip bakışlarını kaçırdı. "Takan gibi gönüllü bir güç kaynağı olmanı ummuştum."

Sonea'yı bir ürperti sardı ama bu his çabucak geçti. *Elbette*, diye düşündü. *Bütün amacı buydu.*

"Ichani'ler asla bir istilaya kalkışmayabilir," dedi Akkarin. "Kara büyü öğrenirsen geleceğini bir hiç için riske atmış olabilirsin."

"Bu göze almaya hazır olduğum bir risk," diye yanıtlayan Sonea'nın sesi büyük odada zayıf kaldı.

Başını kaldıran Akkarin, Sonea'ya onaylamaz bir şekilde baktı. "Yeminini bu kadar kolay bozar mısınız?"

Sonea, Akkarin'in bakışlarına karşılık verdi. "Kyralia'yı korumamın tek yolu buysa."

Akkarin'in bakışları sertliğini kaybetti. Sonea onun yüzündeki ifadeyi anlayamıyordu.

“Ona öğretin efendim.”

İkili yeni sese doğru döndü. Takan odanın girişinde durmuş Akkarin'i dikkatle süzüyordu.

“Ona öğretin,” diye tekrarladı Takan. “Bir müttefike ihtiyacınız var.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Akkarin. “Bunu yaparsam Sonea ne işime yarayacak? Ondan güç çekersem bir kara büyücü olarak hiçbir iş yaramaz. Kara büyücü olursa kimden güç çekecek? Senden mi? Hayır. Sen bu yükü zaten fazlasıyla taşıyorsun.”

Takan'ın bakışları bir an bile bocalamadı. “Sırrı sizden başka birinin daha bilmesi lazım, efendim. Sonea büyüyü kullanmak zorunda değil, ölürseniz yerinizi almak için hazır olmalı.”

Akkarin hizmetçisinin bakışlarına karşılık verdi.

Uzun bir süre birbirilerini sessizce süzdüler. “Hayır,” dedi Akkarin sonunda. “Ama... Kyralia'ya saldırırlarsa bunu düşüneceğim.”

“O vakit geldiğinde çok geç olacak,” diye karşılık verdi Takan sakın bir şekilde. “Sizi ortadan kaldırmadan saldırmayacaklardır.”

“Haklı,” diye araya girdi Sonea, sesi titreyerek. “Bana öğretin ve beni bir kaynak olarak kullanın. Başka bir seçeneğim kalmadığı sürece kara büyü kullanmam.”

Akkarin, Sonea'ya soğuk bir ifadeyle baktı. “Kara büyüyü öğrenmenin ve kullanmanın cezasını biliyor musun?”

Sonea duraksadı, sonra başını iki yana salladı.

“İdam... Başka hiçbir suç bu şekilde cezalandırılmaz. Sadece kara büyüyü öğrenmeye çalışmak bile Lonca'dan atılmaya sebep olur.”

Sonea ürperdi. Akkarin'in dudakları acı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Ama herhangi bir suç işlemekten de bana yardımcı olabilirsin. Başka bir büyücüye güç vermeyi yasaklayan bir kanun yok. Bu sana Savaşçı Becerileri dersinde de öğretildi. Tek fark şu ki ben bu gücü depolayabilirim.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Bıçak olmayacak mıydı? Teni kesmek yoktu. Tabii, buna gerek yoktu.

“Regin ve yandaşlarıyla karşılaşmaktan sonra gücünün çoğunu geri kazanman için tek ihtiyacın bir gecelik uykuydu,” diye devam etti Akkarin. “Ama ertesi gün Savaşçı Becerileri dersin varsa, çok fazla güç vermediğinden emin olmalıyız. Ayrıca bu casuslarla benim yerime savaşılabilecek seviyeye gelmen için eğitimini elime almam lazım.”

Sonea başının döndüğünü hissetti. *Savaşçı Becerileri dersi mi? Akkarin’le mi?*

“Bunu yapmak istediğine emin misin?” diye sordu Akkarin.

Sonea derin bir nefes aldı. “Evet.”

Akkarin kaşlarını çatıp bir süre Sonea’yı süzdü. “Bu akşam gücünün birazını alacağım. Yarın hâlâ yardım etmek isteyip istemediğini görürüz.”

Sonea’ya yaklaşmasını işaret etti. “Bana ellerini ver.”

Sonea öne yaklaşp ellerini uzattı. Akkarin’in uzun parmakları ellerine değince ürperdi.

“Savaşçı Becerileri dersinde başka birine gücünü yönlendirmen öğretildiği gibi gücünü yolla.”

Sonea gücünü çekerek ellerinden akmasını sağladı. Adamın ifadesi kendine çektiği enerjinin farkına vardığında hafifçe değişti. Sonea, Akkarin’in bu gücü nasıl depoladığını merak etti. Her ne kadar diğer çıraklardan güç almayı bilse de bunu her zaman darbelere yönlendirmiş veya kalkanına eklemişti.

“Kendine dersler için enerji bırak,” diye mırıldandı Akkarin.

Sonea omzunu silkti. “Zaten çok az kullanıyorum. Savaşçı Becerileri dersinde bile pek fazla güce ihtiyacım olmuyor.”

“Yakında olacak.” Akkarin’in tutuşu gevşedi. “Bu kadar yeter.”

Sonea güç göndermeyi kesti. Akkarin ellerini bıraktığında bir adım geriledi. Akkarin Takan’a baktı, ardından Sonea’ya başını salladı.

“Teşekkür ederim Sonea. Şimdi biraz dinlen. Sabah Takan’a ders programının bir kopyasını ver, böylece Savaşçı Becerileri derslerinin zamanını göz önüne alabilelim. Hâlâ istekli olursan yarın gece devam ederiz.”

Sonea başıyla onayladı. Kapıya doğru bir adım attı, sonra durup eğildi.

“İyi geceler Yüksek Lord.”

Akkarin’in bakışları kararlıydı. “İyi geceler Sonea.”

Sonea’nın kalbi yine küt küt atmaya başladı. Merdivenlerden çıkarken artık bunun sebebinin korku olmadığını fark etti. Kalbi garip bir heyecanla çarpıyordu.

Ona beklediğim şekilde yardım etmiyor olabilirim, diye düşündü. Ama yardım ediyorum.

Sonra acı acı güldü. *Ama bana Savaşçı Becerileri derslerimde yardımcı olmaya başladığında pek de mutlu olamayabilirim!*

10. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR RAKİP

Rothén son öğrencisinin de gelmesini beklerken pencereden dışarı bakıyordu. Günler uzayıp ısındıkça, bahçeleri yeşil bir labirent haline getiriyordu. Yüksek Lord'un gri konağı bile parlak sabah güneşinde göze davetkâr geliyordu.

Rothén oraya bakarken binanın kapısı açıldı. Sonea çıkarken Rothén'in kalbi duracak gibi oldu. Kızın bugün güne geç başladığını fark etti. Tania'ya göre hâlâ şafakla beraber uyanıyordu.

Ardından uzun bir silüet çıktığında Rothén tüm vücudunun gerildiğini hissetti. Akkarin'in siyah cüppesinin kıvrımları, parlak ışık altında neredeyse gri gözüküyordu. Yüksek Lord, Sonea'ya dönüp bir şeyler söyledi. Sonea'nın dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Doğrudan Üniversite'ye doğru ilerlemeye başlayan ikilinin yüz ifadeleri tekrar ciddileşti. Rothén görüş alnından çıkana kadar onları izledi.

Pencereden ayrılan adam ürperdi. Bedenini bir titreme kaplamıştı ve geçmiyordu.

Sonea, Akkarin'e gülümsemişti.

Kibar, zoraki bir gülümseme değildi. Açık bir gülüş de değildi. Muzip, gizli bir gülümseme.

Hayır, dedi kendine. Sadece korktuğum şeyi görüyorum çünkü sürekli böyle bir şey yakalamaya çalışıyorum. Büyük ihtimalle Akkarin'i kandırmak veya yatıştırmak için gülümsemiştir. Belki de Akkarin'in yaptığı yorumu komik bulmuştur, yaptığı bir espriye gülümsemiştir...

Peki ya böyle değilse? Ya başka bir sebep varsa?

“Lord Rothen?”

Döndüğünde tüm sınıfın gelmiş, sabırla kendisinin derse başlamasını beklediğini gördü. Acı bir şekilde de olsa gülümsemeyi başardı, ardından masasına ilerledi.

Sınıftan çıkıp Sonea’ya giderek bir açıklama isteyemezdi. Hayır, şimdilik Sonea’yı aklından çıkarıp öğretmenliğe yoğunlaşmalıydı. Ama sonra gördükleri üzerine dikkatlice düşünmeliydi.

Ve Sonea’yı daha yakından izlemeliydi.

Araba durduğunda, Dannyl inerek Dem Marane’in evinin kapısına ilerleyip zil ipini çekti.

Esnedi ve yorgunluğunu geçirmek için biraz büyü çekti. Tayend’in kitabı göstermesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Elçi Errend ve diğer Elyne’li büyücülerle bu geceye hazırlanmak için birçok gizli toplantı yapılmıştı. Planlarının işe yarayıp yaramayacağını birazdan anlayacaklardı.

Ayak sesleri yaklaştı, sonra kapı açıldı ve ev sahibi zarif bir şekilde eğildi.

“Elçi Dannyl. Sizi tekrar görmek bir zevk. Lütfen içeri gelin.”

“Teşekkür ederim.” Dannyl içeri girdi.

“Genç Tremmelin’li nerede?” diye sordu Dem.

“Babasını yanında,” diye yanıtladı Dannyl. “Ailevi bir meseleyi çözmeleri gerekiyormuş. Size selamlarını gönderdi ve kitabın çok aydınlatıcı olduğunu, okumayı bu akşam bitireceğini söylememi istedi. Aile meseleleriyle uğraşmaktansa siz ve dostlarınızla sohbet etmeyi tercih edeceğini biliyorum.”

Royend başıyla onaylayıp gülümsedi. Yine de gözlerinde bir ihtiyat vardı. “Sohbetini ben de özleyeceğim.”

“Farand nasıl? İstem dışı bir şey olmadı ya?” diye sordu Dannyl sesine hafif bir endişe katarak.

“Hayır.” Dem duraksadı. “İstemli bir şey oldu ama. Genç ve sabırsız olduğu için bir şeyler deneme isteğine engel olamadı.”

Dannyl yüzünde küçük bir panik oluşmasına izin verdi. “Ne oldu?”

“Sadece küçük bir yangın daha.” Dem çarpık bir şekilde gülümsedi. “Onu ağırlayan dostuma yeni bir yatak almak zorunda kaldım.”

“Geçen seferki dostunuz mu?”

“Hayır. Bir kez daha Farand’ın taşınmasını sağladım. Hepimizin iyiliği için Farand’ın şehir dışına çıkmasının en iyisi olacağını düşündüm. Bu küçük kazaların büyüyerek insanların dikkatini çekmesini istemeyiz.”

Dannyl başıyla onayladı. “Akıllıca bir karar ama pek gerekli olduğunu düşünmüyorum. Umarım çok uzakta değildir, sadece birkaç saat kalabilirim.”

“Hayır, uzakta değil,” diye temin etti Dem.

Diğer odanın girişine ulaştılar. Royend’in karısı Kaslie, Dannyl’i selamlamak için ayağa kalktı.

“Selamlar, Sayın Elçi. Sizi tekrar görmek güzel. Sizce kardeşim yakında kontrolü öğrenebilecek mi?”

“Evet,” diye yanıt verdi Dannyl ciddi bir şekilde “Ya bu akşam ya da sonraki sefer. Artık uzun sürmez.”

Kaslie başıyla onayladı, belli ki rahatlamıştı. “Yardımanız için size ne kadar teşekkür etsem azdır.” Royend’e döndü. “Yola çıksan iyi olur, kocacığım.”

Kadının sesinde gücenmiş bir ton vardı. Dem’in dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Farand yakında güvende olacak, hayatım.”

Kadının kaşları daha da çatıldı. Dannyl yüz ifadesini kibarca tarafsız tuttu. Tayend, Kaslie’nin nadiren mutlu olduğunu ve bazen kocasına kızgın görüldüğünü fark etmişti. Tayend’in tahminine göre Kaslie, kardeşinin bu durumundan Royend’i sorumlu tutuyordu çünkü Farand’ı, güçlerini uyandırması için Royend cesaretlendirmişti.

Dem, Dannyl’i evin dışında bekleyen bir arabaya götürdü. Araç, ikili henüz koltuklarına tam yerleşmeden hareket etti. Pencereler örtülüydü.

“Farand’ın ev sahibinin korunması için,” diye açıkladı Dem. “Ben size *benim* kimliğimi ve evimi bilmeniz konusunda güvensen de grupta size benden daha az güvenenler var. Farand’ın kendileriyle kalmasına, sadece bu önlemleri alırsam izin verdiler.” Bir an durdu. “Size güvendiğim için bir aptal olduğumu düşünüyor musunuz?”

Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Soruyu bir süre düşündü, sonra omzunu silkti. “Daha küçük adımlar atmanızı bekliyordum. Belki de dürüst olduğumu görmeniz için birkaç küçük test. Ama bunu yapamazdınız çünkü Farand’ın yardıma ihtiyacı vardı. Riske girdiniz

ama eminim iyi hesaplanmış bir riskti.” Adam kıkırdadı. “Birkaç kaçış yolunuz olmalıydı ki büyük ihtimalle şu anda da vardır.”

“Ve sizin de Tayend’i korumanız lazım.”

“Evet.” Dannyl hoş bir tavırla gülümsedi “Benim asıl merak ettiğim, Farand’a kontrolü öğrettikten sonra hâlâ evinize kabul edilip edilmeyeceğim.”

Dem gülümsedi. “Bunu bekleyip görmeniz gerekecek.”

“Ve Farand’a kontrolü öğrendikten sonra öğretebileceğim tüm o harika şeyleri hatırlatmama gerek yok sanırım.”

Royend’in gözleri parladı “Lütfen hatırlatın.”

Yaklaşık bir saat büyü’nün kullanımı üzerine sohbet ettiler. Dannyl, sadece nelerin mümkün olduğunu tasvir etti ama nasıl yapıldığına değinmemeye özen gösterdi. Dem, Dannyl’in özellikle bundan kaçındığını fark etmişti. Sonunda araç durdu.

Dem kapı açılana kadar bekledi, ardından Dannyl’e inmesini işaret etti. Dışarısı karanlıktı ve Dannyl içgüdüsel olarak bir küre ışık yarattı. Küre nemle parlayan tuğla duvarlardan inşa edilmiş bir tüneli aydınlattı.

“Onu söndürün lütfen,” dedi Dem.

Dannyl küreyi yok etti. “Özür dilerim,” dedi. “Alışkanlık.”

Kürenin parlaklığından sonra etraf daha da karanlık bir hal almıştı. Bir el omzuna dokunup Dannyl’i hafifçe ileriye itti. Sezgilerini genişleten Dannyl duvarda bir boşluk hissetti. Oraya ilerlediler.

“Dikkatli olun,” diye mırıldandı Royend. “Burada merdiven var.”

Dannyl’in çizmesinin burnu sert bir köşeye çarptı. Adam dikkat ederek dik bir merdivenden çıkmaya başladı, ardından birçok dönüş ve yan yolu olan bir koridorda ilerledi. Sonra büyük bir oda ve tanıdık bir varlık hissetti. El omzundan çekildi.

Yakılan bir lamba, kayaya oyulmuş bir odanın içinde kullanışlı mobilyaları aydınlattı. Duvarların birindeki bir çatlaktan su sızıp altındaki havuzda toplanıyor, oradan da yerdeki deliğe akıyordu. Hava soğuktı ve Farand kalın, kürk yakalı bir manto giyiyordu.

Genç adam saygıyla eğildi. İçinde bulunduğu konumdan kurtulmaya yaklaştıkça hareketleri daha da kendinden emin bir hal alıyordu.

“Elçi Dannyl,” dedi Farand. “Son saklanma deliğime hoş geldiniz.”

“Burası biraz soğuk,” dedi Dannyl. Havayı ısıtmak için büyüünü kullandı. Farand sırtıp mantosunu çıkardı. “Büyüyle büyük ve dramatik şeyler yapmayı hayal ederdim. Sanırım artık tüm yapabileceğim böyle küçük şeylerden ibaret olsa bile mutlu olacağım.”

Dannyl anlamlı şekilde Royend’e baktı. Dem gülümseyip omzunu silkti. “Sizi temin ederim herkes aynı fikirde değil. Eminim Farand temel konulardan fazlasını da öğrenmek istiyordu.”

Dem tavandaki bir delikten sarkan bir ipin yanında duruyordu. Dannyl ipin diğer ucunun büyük ihtimalle bir çana bağlı olduğunu tahmin ediyordu. Çanın yanında kimin beklediğini merak etti.

“Pekâlâ,” dedi Dannyl. “Başlasak iyi olur. Seni bu soğuk saklanma deliğinde gereğinden fazla tutmaya gerek yok.”

Farand bir sandalyeye geçip oturdu. Derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve kendisine öğretilmiş sakinleşme alıştırma hareketlerini yapmaya başladı. Yüz ifadesi rahatlamış bir hal aldığına Dannyl yaklaştı.

“Bu son dersin olabilir,” dedi Dannyl sesini alçak ve yatıştırıcı bir tonda tutarak. “Olmayabilir de... Kontrol, seni gece gündüz güvende tutabilmesi için iyice öğrenilmiş bir alışkanlık haline gelmelidir. Acele etmektense doğal seyrinde öğrenmen her zaman en iyisidir.” Hafifçe Farand’ın şakaklarına dokundu ve gözlerini kapadı.

Zihinsel iletişim sırasında etkili bir şekilde yalan söylemek mümkün değildi ama gerçekler saklanabilirdi. Dannyl şimdiye kadar görevini ve asilere ihanet etme planını başarıyla saklamıştı. Ama Dannyl, Farand’a zihinsel olarak yol gösterdikçe Farand iletişim yöntemlerine gittikçe daha fazla aşına olmuştu.

Dannyl’in zihninden daha fazla şey algılamaya başlıyordu.

Ve şimdi asileri tutuklama vakti gelmişken, Dannyl, gerginliğini ve beklenti hissini gizleyemiyordu. Farand bunları hissedince meraklandı.

“Bu gece ne olmasını bekliyorsunuz?” diye sordu.

“Büyük ihtimalle kontrolü öğreneceksin,” diye yanıtladı Dannyl. Aslında bu doğrudu ve Dannyl’in olacağını beklediği şeylerden biriydi. Bu Farand’ın, Dannyl’in heyecanının sebebi olarak kabul edebileceği kadar önemli bir olaydı. Ama Farand’ın büyüü yasadışı öğrenmenin sonuçlarının farkında olması genç adamı normalden daha şüpheli yapmıştı.

“Daha fazlası var. Benden bir şeyler saklıyorsunuz.”

“Elbette,” diye yanıtladı Dannyl. “Grubunuzun, sen kontrolü öğrenir öğrenmez ortadan kaybolmayacağından emin olana kadar senden birçok şeyi gizleyeceğim.”

“Dem onurlu biridir. Yardımınız karşılığında Tayend’i korumaya söz verdi. Bu sözünü tutacaktır.”

Dannyl bir an bu saf genç adama karşı sempati duydu. Kendine Farand’ın genç olmasına rağmen aptal olmadığını hatırlatarak bu hissi bir kenara itti.

“Göreceğiz. Şimdi beni gücüne götür.”

Farand’m kontrolün en ince nüanslarını anlaması Dannyl’in beklediğinden de kısa sürdü. Farand bunu başardığında Dannyl kendini yapmak zorunda olduğu şey için hazırladı. Farand’ın mutlu düşüncelerini bir soru ile kesti.

“Neredeyiz?”

Bir tünel görüntüsü, sonra da içinde oldukları oda belirdi. Farand’m nerede oldukları konusunda Dannyl’den fazla bilgisi yoktu.

“Ev sahibin kim?”

Farand bunu da bilmiyordu.

Belli ki Royend, Dannyl’in bu bilgiyi genç adamın zihninden elde edebileceğini tahmin edip Farand’ın hiçbir şeyi öğrenmemesini sağlamıştı. Nerede olduklarını öğrenmek için sadece koridorlarda yolunu bulması ve tünelin nereye çıktığını görmesi gerekeceğini umuyordu.

Farand Dannyl’in düşüncelerinden paniğe kapılmasına yetecek kadarını yakalamıştı.

“Sen ne yap...”

Dannyl ellerini Farand’m şakaklarından çekerek bağlantıyı kesti. Aynı anda, Farand büyüsünü kullanmaya kalkışması olasılığına karşı zayıf bir kalkan yarattı. Genç adam gözlerini ona dikmişti.

“Bir oyundu,” dedi Farand. “Hepsi bir oyundu.” Royend’e döndü. “Bize ihanet edecek.”

Yüz ifadesi sertleşen Royend, dönüp Dannyl’e baktı. Dem elini çan ipine uzatırken Dannyl iradesini yöneltti. Adam eli kalkana değdiğinde hissettiği acıyla geriledi.

Dannyl zihnini odanın ötesine odakladı.

“Errend?”

Farand’ın gözleri iletişimi duyunca büyüdü.

"Dannyl. Kaçağı yakaladın mı?"

"Evet."

Bir anda Dannyl'in hislerinin uçları bir düzine büyücünün aynı anda zihinsel iletişime başlaması ile vızıldamaya başladı; Farand bu konuşmaları dinlemeye çalışırken gözleri odanın duvarlarında dört dönüyordu.

"Diğerlerini tutukluyorlar," dedi Farand. "Hayır! Bunların hepsi benim yüzümden!"

"Hayır değil," dedi Dannyl. "Bu, Kralınızın potansiyel bir büyücünün yeteneklerini yanlış kullanması ve ablanın kocasının bu durumdan kendi amaçlarına ulaşmak için faydalanmaya çalışmasının sonucu. Sanırım ablan bunu biliyor ama ikinizden birine ihanet etmesi mümkün değil."

Farand, Royend'e baktı ve Dannyl genç adamın gözlerinde gördüğü suçlayıcı bakışlardan haklı olduğunu anladı.

"Bizi birbirimize düşürmeye çalışma, Elçi," dedi Royend. "İşe yaramaz."

"Neredesin?" diye sordu Errend.

"Tam olarak bilemiyorum. Şehirden arabayla bir saat uzaktayım." Tünelin bir görüntüsünü gönderdi. *"Tanıdık geliyor mu?"*

"Hayır."

Farand önce Dannyl'e, ardından Royend'e baktı. "Hâlâ nerede olduğumuzu bilmiyor," dedi umutla.

"Bulmak zor olmaz," dedi Dannyl. "Ve Farand, bir büyücünün diğerlerinin iletişimini dinlemesinin kabalık olarak görüldüğünü artık biliyor olmalısın."

"Biz sizin kurallarınıza tabi değiliz," dedi Royend ters bir şekilde.

Dannyl, Dem'e dönüp baktı. "Fark ettim."

Adamın bakışlarındaki kararlılık kayboldu, ardından omuzları dikleşti. "Bizi bunun için idam edecekler. Bunun suçluluğuyla yaşayabilecek misin?"

Dannyl, Dem'in bakışlarına karşılık verdi. "Baştan beri bu tehlikenin farkındaydın. Tüm yaptıklarını ve planladıklarını sadece Farand'ı korumak ve kurtarmak için yapsaydın affedilebilirdin. Ama amacının bu kadar şerefli olduğunu hiç sanmıyorum."

“Hayır,” diye hırladı Dem. “Sadece Farand yüzünden değildi. Adaletsizlikti. Neden kimin büyü öğrenip kimin öğrenemeyeceğine Lonca karar versin? Harcanan o kadar çok potansiyel var ki, o kadar...”

“Kimin büyü öğreneceğine Lonca karar vermiyor,” diye düzeltti Dannyl. “Kyralia’da oğullarının veya kızlarının Lonca’ya katılıp katılmayacağını aileler belirler. Elyne’de kimlerin öğrenim göreceğini Kral belirler. Her ülkenin adaylarını seçmek için kendi yöntemi vardır. Biz sadece zihni dengesiz kişilerle suç işlemiş olanları reddederiz.”

Royend’in gözleri öfkeyle parladı. “Peki ya Farand veya başka biri sizin Loncanızdan eğitim almak istemezse? Neden başka bir yerde öğrenemesin?”

“Nerede? Kendi Loncanızda mı?”

“Evet.”

“Peki, siz kime hesap vereceksiniz?”

Dem ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapadı. Farand’a bakıp içini çekti.

“Ben bir canavar değilim,” dedi. “Farand’ı teşvik ettim ama ne kadar tehlikeli olduğunu bilseydim asla yapmazdım.” Dannyl’e baktı. “Lonca’nın Farand’ın bildiğini öğrenmesindense Kral’ın onu öldürtebileceğini biliyorsun değil mi?”

“O durumda beni de öldürtmesi gerekir,” diye yanıtladı Dannyl. “Ve buna cüret edebileceğini hiç sanmıyorum. Ülkedeki tüm büyücülerin bu küçük sırrı öğrenmesi için ufak bir zihinsel çağrı yeterli olur. Ve Farand artık kontrolü öğrendiğine göre artık bir büyücü. Kral ona zarar vermeye çalışarak Müttefik Topraklar anlaşmasını çiğnemeye kalkmayacaktır. Farand artık Lonca’yı ilgilendiriyor. Oraya vardığında suikastçılardan güvende olur.”

“Lonca,” dedi Farand kısıp bir sesle. “Lonca’yı göreceğim.”

Royend, Farand’ı umursamadı. “Ya sonra?”

Dannyl başını iki yana salladı. “Bilemem. Sonucun ne olacağını tahmin etmeye çalışarak size sahte umutlar vermem.”

Royend kaşlarını çatı. “Tabii ki yapamazsın.”

“Pekâlâ. İşbirliği yapacak mısınız? Yoksa buradan çıkışı, sizi peşimde sürükleyerek mi aramalıyım?”

Dem'in gözlerinde bir isyan pırıltısı belirdi. Dannyl adamın yüz ifadesi karşısında gülümsedi. Arkasında yatan düşünceleri tahmin edebiliyordu.

"Errend?"

"Dannyl."

"Diğerlerini tutukladınız mı?"

"Hepsini. Yerini bize söyleyebiliyor musun?"

"Hayır, yakında anlarım."

Dannyl, Royend'e baktı. "Vakit kaybettirmen, arkadaşlarına kaçmaları için zaman kazandırmayacak. Farand da bunu sana söyleyebilir."

Genç adam bakışlarını kaçırıp başıyla onayladı. "Haklı." Bakışları çan ipine kaydı. Dannyl tavana bakarak yukarıda kimin olduğunu merak etti.

Şüphesiz diğerlerini uyurabilecek bir yöntemle hazır bekleyen kişi, Farand'ın ev sahibiydi. Bu asiye de yakalamamanın bir yolu olabilir miydi? Büyük ihtimalle olmazdı. Errend, Dannyl'in önceliğinin Farand ve Dem Marane'in yakalanması olduğunda hemfikirdi. Başka birinin kimliğini öğrenecek veya tutuklayacaksa bu, kaçacağı kaybetme riski olmadan yapılmalıydı.

Royend, Dannyl'in bakışlarını takip etti, ardından omuzlarını dikleştirdi. "Pekâlâ. Sana çıkışı göstereceğim."

Gündüz hava güneşli ve sıcak olmuştu ama karanlık, odaya Sonea'nın büyüyle dahi ısıtamadığı bir soğuk getirmişti. Son birkaç gecedir oldukça iyi uyumuştu ama o gece farklıydı ve Sonea sebebini anlamıyordu.

Belki de nedeni Akkarin'in bütün gece orada olmamasıydı. Sonea'yı kapıda Takan karşılamış ve Yüksek Lord'un çağırıldığını söylemişti. Sonea akşam yemeğini yalnız yemişti.

Akkarin büyük ihtimalle saraydaki resmi görevlerini yerine getiriyordu. Yine de, Sonea adamı şehrin karanlık bölgelerinde Hırsızlar'la gizli işleri hallederken ya da yeni bir casusu yakalamaya çalışırken hayal ediyordu.

Masasının önünde durup kitaplarına baktı. *Uyuyamıyorsam, dedi kendine, o zaman çalışmalıyım. En azından aklımı oyalayacak bir şeyler olur.*

Sonra odasının dışından gelen bir ses duydu.

Kapıya ilerleyip hafifçe araladı. Uzaktaki merdivende yavaşça atılan ve gittikçe yaklaşan adımların yumuşak sesi yankılanıyordu. Sesin koridorda durduğunu, sonra da bir kapının kapatıldığını duydu.

O döndü.

İçinde bir şeyler çözülünce rahatlayarak iç çekti. Ardından neredeyse yüksek sesle gülecek oldu. *Akkarin için endişeleniyor olamam herhalde.*

Ama bu çok mu garipti? Ichani'ler ve Kyralia arasında duran tek kişiydi o. Böyle düşünüldüğünde sağlığı için endişelenmek çok mantıklıydı.

Koridorda yeni bir çift ayak sesi yankılandığında Sonea kapıyı kapamak üzereydi.

“Efendim?”

Takan'ın sesi şaşkın ve endişeli geliyordu. Sonea teninde bir ürperti hissetti.

“Takan,” diyen Akkarin'in sesi zorlukla duyulabiliyordu. “Bekle, sana kurtulman gereken bir şeyler vereceğim.”

“Ne oldu?”

Hizmetçinin sesindeki şok açıkça fark edilebiliyordu.

Sonea düşünmeden kapıyı açıp koridorda ilerlemeye başladı. Takan, Akkarin'in yatak odasının kapısında duruyordu. Sonea yaklaşırken ona döndü. Yüzünde kendinden emin olamayan bir ifade vardı.

“Sonea.” Akkarin'in sesi kısık ve cansızdı.

Yatak odasını küçük, zayıf bir küre ışık aydınlatıyordu. Akkarin geniş bir yatağın ucunda oturuyordu. Zayıf ışıkta cüppesi sanki karanlıkla birleşirmiş gibi gözükiyordu. Sadece elleri ve yüzü görülebiliyordu... ve bir kolunun dirseğe kadar olan kısmı.

Sonea nefesini tuttu. Akkarin'in cüppesinin sol kolu garip bir şekilde sarkıyordu ve Sonea cüppe kolunun yırtılmış olduğunu gördü. Akkarin'in dirseğinden bileğine kadar kırmızı bir iz uzanıyordu. Solgun teni kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı.

“Ne oldu?” diye sordu Sonea panikle. Ardından, “Yüksek Lordum,” diye ekledi.

Akkarin bir Sonea'ya, bir Takan'a baktı ve hafifçe, alay edercesine bir ses çıkardı. "Görüyorum ki size her şeyi anlatmadan dinlenemeyeceğim. İçeri girin ve oturun."

Takan odaya girdi. Sonea bir an tereddüt etti, ardından o da girdi. Akkarin'in yatak odasını daha önce hiç görmemişti. Bir hafta önce buraya girme düşüncesi onu dehşete düşürürdü. Etrafına baktığında buruk bir hayal kırıklığı hissetti. Mobilyalar kendininkilere benziyordu. Pencerelerdeki perdeler koyu maviydi ve zeminin büyük bölümünü kaplayan halının kenarları ile aynı renkteydiler. Akkarin'in dolabının kapağı açıktı. İçinde sadece cüppeler, bir iki pelerin ve bir palto vardı.

Tekrar Akkarin'e döndüğünde adamın yüzünde zayıf bir gülümsemeyle kendisini izlediğini gördü. Akkarin bir koltuğu işaret etti.

Yatağın yanındaki dolaptan su testisi alan Takan, üniformasının içinden bir parça bez çıkarıp ıslattı, ardından adamın koluna uzandı. Akkarin bezi elinden aldı.

"Şehirde bir casus daha var," dedi kolundaki kanı silerken. "Ama sanırım bu kadın sıradan bir casus değil."

"Kadın mı?" diye araya girdi Sonea.

"Evet. Bir kadın." Akkarin bezi Takan'a geri verdi. "Ama bu diğer casuslarla arasındaki tek fark değil. Sıradan bir köle için fazlasıyla güçlüydü. Uzun süredir burada değildi ve İmardin'lileri öldürerek de güçlenmiş değil. Birilerini öldürseydi bunu duyardık."

"Onu hazırlamışlar mı?" diye sordu Takan. Elindeki lekeli bezi sıkıca tutuyordu. "Buraya gelmeden önce kölelerden güç almasına izin mi vermişler?"

"Olabilir. Sebebi ne olursa olsun savaşıma hazırды. Tükendiğini düşünmemi sağladı, sonra yanıma yaklaştığımda beni yaraladı. Yarama dokunup gücümü çekecek kadar hızlı değildi. Ardından dövüşümüze dikkat çekmeye çalıştı."

"Kaçmasına izin verdiniz," diye çıkarım yaptı Takan.

"Evet. Başkalarının hayatını riske atacağıma kaçmasına izin verdiğimi düşünmüş olmalı."

"Ya da Lonca'nın, kenar mahallelerde büyü savaşları yapıldığını duymasını istemediğinizi biliyordu." Takan dudaklarını sıktı. "Kendini güçlendirmek için cinayet işleyecektir."

Akkarin acı acı gülümsedi. "Bundan şüphem yok."

“Ve şimdi de zayıf düştünüz. Son casustan beri kendinizi güçlendirecek pek vaktiniz olmadı.”

“Bu sorun olmayacak.” Sonea’ya baktı. “Lonca’nın en güçlü büyücülerinden biri bana yardım edecek.”

Sonea bakışlarını kaçırdı, yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. Takan başını iki yana salıyordu.

“Bu bana yanlış geliyor. O çok farklı. Bir kadın. Hiçbir Ichani, kadın bir köleyi serbest bırakmaz. Ayrıca güçlü de. Kurnaz. Hiç de köle gibi değil.”

Akkarin hizmetçisini dikkatle süzdü. “Onun bir Ichani olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Mümkün. Ichani olduğunu varsayarak hazırlanmalısınız. Sizin...” Sonea’ya baktı. “Yanınızda bir müttefikiniz olmalı.”

Sonea, hizmetçiye bakıp şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Akkarin o kadınla karşılaşmaya giderken Sonea’yı da yanına alması gerektiğini mi söylemek istiyordu?

“Bunu daha önce konuştuk,” diye başladı Akkarin.

“Ve siz, Kyralia’ya saldırarak olurlarsa bunu düşüneceğinizi söylemiştiniz,” diye yanıtladı Takan. “Şu kadın Ichani ise artık buradalar demektir. Ya sizin için fazla güçlüyse? Hayatınızı kaybedip Lonca’yı korumasız bırakma riskine giremezsiniz.”

Sonea nabzının hızlandığını hissetti. “Ve iki çift göz bir çiftten iyidir,” dedi çabucak. “Bu akşam sizinle gelseydim...”

“Ayağıma dolanırdın.”

Bu söz Sonea’nın canını yakmıştı. Öfkelendiğini hissetti. “Öyle mi düşünüyorsunuz? Ben sadece diğerleri gibi narin bir çırağım. Kenar mahalleleri veya bir büyücüden nasıl saklanacağımı bilmiyorum.”

Akkarin, Sonea’ya baktı, ardından omuzları düşerek hafifçe gülmeye başladı.

“Ne yapabilirim ki?” diye sordu. “İkiniz de beni dinlememeye kararlısınız.”

Kolunu içgüdüsel bir şekilde ovuşturdu. Sonea Akkarin’in koluna baktığında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Kırmızı izler birden pembeleşmişti. Akkarin konuşturlarken bile kendine Şifa veriyordu.

“Sadece bu kadının Ichani olması halinde Sonea’ya öğretirim. O zaman gerçek bir tehdit olup olmadıklarını anlarız.”

“İchani ise ölebilirsiniz,” dedi Takan ciddi bir şekilde. “Hazırlıklı olun, efendim.”

Akkarin başını kaldırıp Sonea'ya baktı. Gözleri, üzerine gölgeler düşmüş, uzaklara dalmış ve düşünceliydi.

“Ne düşünüyorsun Sonea? Bu üzerinde uzun ve dikkatlice düşünmeden kabul etmemen gereken bir şey.”

Sonea derin bir nefes aldı. “Bu konuyu düşündüm. Başka bir yolu yoksa riski kabul edip kara büyü öğreneceğim. Ne de olsa ortada bir Lonca kalmadığında iyi, yasalara uyan bir çırak olmanın ne anlamı kalır ki? Siz ölürseniz Lonca'nın kalanı da büyük ihtimalle ölecektir.”

Akkarin başıyla yavaşça onayladı.

“Pekâlâ. Bu hoşuma gitmiyor. Başka bir yol olsa onu seçerdim.” İç çekti. “Ama yok... Yarın gece başlıyoruz.”

11. BÖLÜM

YASAK BİLGİ

Üç “yerim” Keri’nin odasının kapısına sivri uçlarından saplandı. Keri masasından kalkarak yazı aletlerini kapıdan alıp koltuğuna döndü. Kapıya baktı ve yerimleri birbiri ardına tekrar kapıya fırlattı.

Yerimler tam da istediği noktalara, hayali bir üçgenin köşelerine saplanmıştı. Tekrar kalkıp odanın karşısına ilerlemeye başladı. Kapının arkasında bekleyen tüccarı düşününce gülümsedi. Adam, Hırsız’ın kapısından gelen bu sesler hakkında ne düşünüyordu acaba?

Sonra içini çekti. Bu tüccarı görmeli ve gerekeni yapmalıydı ama hiç de cömert bir havada değildi. Bu adam genellikle, borcun ödemesine biraz daha zaman vermeleri için yalvarmaya gelirdi. Keri adamın, en genç ve en yeni Hırsız’ı ne kadar zorlayabileceğini sınama amacıyla olup olmadığından emin değildi. Yavaş ödenen bir borç hiç ödenmeyen borçtan iyiydi ama sınırsız sabra sahip olmasıyla ünlenen bir Hırsız’a da saygı duyulmazdı.

Genç adam bazen sert olabileceğini göstermeliydi.

Yerimlere baktı. Uçları kapıya iyice gömülmüştü. Kabul etmeliydi. Böyle somurtkan olmasının sebebi tüccar değildi.

“Kadın kaçtı,” diye bildirmişti Moren. “Adam onun kaçmasına izin verdi.”

Ayrıntılar istendiğinde Moren kıyasıya bir dövüş anlatmıştı. Bu kadın açıkça Akkarın’ın beklediğinden güçlü çıkmıştı. Adam onun büyüsünü engelleyememişti. Kadının kaldığı bolhanedeki oda harabeye dönmüştü. Birçok müşteri görmesi gerektiğinden fazlasını görmüştü.

Keri, bol tezgâhına, “yarışlarda büyük miktarda para kazanmış” ve cömert birilerini göndererek müşterilerin çoğunun önceden sarhoş olmasını ve zarar görmemelerini sağlamıştı. Sarhoş olmayan veya bol-hanenin dışında olanlara sessiz kalmaları için ödeme yapılmıştı. Ama bunlar dedikoduları çok kısa bir süreliğine durdururdu. Özellikle de üçüncü kat penceresinden havada süzülen bir kadın çıkmışsa.

Bu bir felaket değil, dedi Keri, kendine belki de yüzüncü kez. *Onu tekrar buluruz ve Akkarin bu kez iyi hazırlandığından emin olur.* Masasına dönüp oturan genç adam, çekmecesini açıp yerimleri içine koydu.

Tahmin ettiği gibi odadaki ses kesildikten bir iki dakika sonra kapı çekingen bir şekilde çalındı.

“İçeri gel Gol,” diye seslendi Keri. Kendi üstüne başına baktı ve kapı açılıp iri adam içeri girerken giysilerini düzeltti. “Hem’i içeri yollasan iyi olur.” Gol’a baktı. “Şu işi halledelim... Senin neyin var?”

Gol geniş bir şekilde sırtıyordu. “Savara burada.”

Keri nabzının hızlandığını hissetti. Ne kadarını biliyordu? Ona ne kadarını anlatmalıydı? Omuzlarını dikleştirdi.

“İçeri gelsin.”

Gol gerileyerek çıktı. Kapı tekrar açıldığında Savara odaya girdi. Masaya yürürken kendini beğenmiş görünüyordu.

“Yüksek Lord’un dün gece kendine denk birini bulduğunu duydum.”

“Bunu nereden duydun?” diye sordu Keri.

Savara omzunu silkti. “Kibarca sorarsam insanlar bana öğrenmek istediklerimi anlatırlar.” Her ne kadar ses tonu küstah olsa da kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı.

“Hiç şaşırmadım,” dedi Keri. “Başka neler öğrendin?”

“Kadın kaçtı. Bu işle benim ilgilenmeme izin verseydin böyle bir şey olmazdı.”

Keri gülümsemesine engel olmadı. “Sanki sen daha iyisini yapardın.”

Savara’nın gözleri parladı. “Ah, yapardım.”

“Nasıl?”

“Kendi yöntemlerim var.” Savara kollarını kavuşturdu. “O kadını öldürmek istiyorum ama artık Akkarin ondan haberdar olduğuna göre

yapamam. Ona söylememiş olmam isterdim.” Doğrudan Keri’nin gözlerine baktı. “Ne zaman bana güvenmeye başlayacaksınız?”

“Sana güvenmek mi?” Keri kıs kıs güldü. “Asla. Katillerden birini öldürmene izin vermek?” Dudaklarını, düşünüyormuş gibi büzdü. “Bir dahaki sefere.”

Savara, Keri’ye dikkatle baktı. “Buna söz veriyor musun?”

Keri, Savara’nın bakışlarına karşılık verip başıyla onayladı. “Evet, söz veriyorum. Kadını bul ve fikrimi değiştirmem için bana bir sebep verme. Böylece bir sonraki köleyi sen öldürürsün.”

Savara kaşlarını çatı ama itiraz etmedi. “Anlaştık. Akkarın kadını öldürdüğünde, onaylasan da onaylamasan da orada olacağım. Kadının ölümünü görmek istiyorum en azından.”

“Kadın sana ne yaptı?”

“O kadına uzun zaman önce yardım etmiştim ve beni pişman etti.” Ciddi bir şekilde Keri’ye baktı. “Sen kendinin sert ve acımasız olduğunu düşünüyorsun, Hırsız. Zalimsen, bu düzeni ve saygınlığını korumak için. Cinayet ve zulüm İhâni’ler için sadece bir oyundur.”

Keri kaşlarını çatı. “Kadın ne yaptı?”

Savara duraksadı, sonra başını iki yana salladı. “Sana daha fazlasını anlatamam.”

“Ama daha fazlası var değil mi?” Keri içini çekti. “Benden sana güvenmemi istiyorsun, değil mi?”

Savara gülümsedi. “En az benim sana güvenmemi istediğin kadar. Yüksek Lord ile anlaşmanın ayrıntılarını bana anlatmıyorsun ve yine de varlığını bir sır olarak sakladığına güvenmemi bekliyorsun.”

“Öyleyse katillerden birini öldürmeni veya öldürmemeni söylediğimde bana güvenmelisin.” Keri gülümsemesini bastırmadı. “Ama sen bu savaşı izleyeceksen ben de orada olacağım. Hep gösteriyi kârdığıma üzülmüşümdür.”

Savara gülümseyip başıyla onayladı. “Adil.” Duraksayıp bir adım geri attı. “Kadını aramaya başlamalıyım.”

“Sanırım başlamalısın.”

Savara dönüp kapıya gitti. O gittikten sonra Keri belirsiz bir hayal kırıklığı hissetmeye başladı ve Savara’yı biraz daha burada tutmasını sağlayabilecek sebepleri düşünmeye başladı. Kapı yeniden açıldı ama bu sefer gelen Gol’du.

“Hem’i görmeye hazır mısın?”

Keri yüzünü ekşitti “İçeri gönder.”

Çekmeceyi açıp yerimlerden biriyle bir bileyi taşı aldı. Tüccar çekingen adımlarla odaya girdiğine Keri yazı aletinin ucunu biliyordu.

“Pekâlâ, Hem, senden para akmaya başlayana kadar üzerine kaç delik açmam gerektiğini öğrenmemem için geçerli bir sebep söyle bakalım.”

Üniversite çatısından eski, yarısı yıkılmış Gözetleme Kulesi’nin kalın-tıllarını görmek mümkündü. Ağaçların arkasında bir yerlerde, zirveye giden dolambaçlı yolda taş yüklü arabaları çeken gorinler vardı.

“İnşaat yaz tatilinden sonraya kalabilir,” dedi Lord Sarrin.

“İnşaat ertelenecek mi?” Lorlen yanındaki büyücüye döndü. “Bu projenin üç aydan fazla sürmemesini umuyordum. Ertelenmiş projeler ve boş vakit yokluğundan dolayı gelen şikâyetleri dinlemekten şimdiden yoruldum.”

“Birçok kişinin sizinle aynı fikirde olacağına eminim,” diye yanıt verdi Lord Sarrin. “Yine de bu işe katılan herkese bu sene ailelerini ziyaret edemeyeceklerini söyleyemeyiz. Büyüyle güçlendirilen binaların sorunu şu ki, taşlar eritilerek birleştirilmeden yapısal olarak sağlam sayılmazlar. Biz de tüm taşlar yerleştirilmeden birleştiremiyoruz. Bu süre zarfında her şeyi bilinçli olarak bir arada tutuyoruz. Gecikmeler hoş karşılanmayacaktır.”

Lord Peakin’in aksine Lord Sarrin, yeni Gözetleme Kulesi ile ilgili tartışmalarda pek görüş belirtmemişti. Lorlen bunun Başsimyacı’nın konuyla ilgili o ya da bu yönde bir fikri olmadığı için mi, yoksa hangi tarafın galip geleceğini kestirip ihtiyatlı bir şekilde sessiz kalmayı tercih ettiğinden mi olduğunu bilmiyordu. Belki de bunu sormak için uygun bir zamandı.

“Bu proje hakkında gerçekten ne düşünüyorsun, Sarrin?”

Yaşlı büyücü omuz silkti. “Lonca’nın zaman zaman muazzam ve etkileyici bir şeyler yapması gerektiğine katılıyorum ama düşünüyorum da başka bir bina inşa etmekten farklı bir şey yapabilirdik.”

“Peakin’in Lord Coren’in kullanılmamış tasarımlarından birini kullanmak istediğini duydum.”

“Lord Coren’miş!” Sarrin gözlerini devirdi. “Bu ismi duymaktan o kadar bıktım ki! Kendi zamanında tasarladığı şeylerin bazılarını beğeniyorum ama bugün en az onun tasarladıkları kadar çekici ve işlevsel binalar tasarlayabilecek büyücülerimiz var.”

“Evet,” diye katıldı Lorlen. “Balkan’ın Coren’in planlarını gördüğünde neredeyse öfkeden köpürdüğünü duydum.”

“Onları ‘saçmalıklardan oluşan bir kâbus’ olarak nitelendirdi.”

Lorlen iç çekti. “Bu projeyi geciktirecek tek şeyin yaz tatili olduğunu sanmıyorum.”

Sarrin dudaklarını büzdü. “Belki biraz dış baskı işleri hızlandırabilir. Kral’ın acelesi var mı?”

“Kral’ın acelesi *olmadığı* bir an var mı?”

Sarrin kıs kıs güldü.

“Akkarin’den bizim için araştırmasını rica ederim,” dedi Lorlen. “Eminim...”

“Sayın Yönetici?” diye seslendi biri.

Lorlen döndüğünde Osen’in çatıda aceleyle kendisine doğru ilerlediğini gördü.

“Evet?”

“Yüzbaşı Barran sizi görmeye geldi.”

Lorlen, Sarrin’e döndü. “Gidip ilgilensem iyi olacak.”

“Elbette.” Sarrin başını vedalaşmak için eğdi. Lorlen, Osen’e doğru ilerlemeye başladığında genç büyücü durup bekledi.

“Yüzbaşı neden geldiğini söyledi mi?” diye sordu Lorlen.

“Hayır,” diye yanıtladı Osen, Lorlen’in yanında yürümeye başlayarak. “Ama telaşlı gözüküyordu.”

Çatı kapısından geçip Üniversite içinde ilerlediler. Lorlen Giriş Salonu’ndan çıktığında çalışma odasının önünde bekleyen Barran’ı gördü. Muhafızın, Lorlen’in geldiğini görünce rahatladığı açıkça belli oluyordu.

“İyi günler Yüzbaşı,” dedi Lorlen.

Barran saygıyla eğildi. “Sayın Yönetici.”

“Odama geçelim.” Lorlen kapıyı Barran ve Osen için açık tuttuktan sonra misafirine bir koltuğu işaret etti. Masasına geçtikten sonra Yüzbaşı’yı ciddiyeyle süzdü.

“Sizi Lonca’ya getiren nedir? Umarım başka bir cinayet değildir.”

“Korkarım öyle. Hem de tek bir cinayet değil.” Barran’ın sesi gerindi. “Olanı tarif etmek için kullanabileceğim tek sözcük, katliam.”

Lorlen kanının buz kestiğini hissetti. “Devam edin.”

“Dün gece Kuzeytaraf’ta hepsi de aynı şekilde öldürülmüş on dört kurban bulundu. Çoğu sokaktaydı, bir iki tanesi ise evlerinde.” Barran başını iki yana salladı. “Sanki delinin biri kenar mahallelerde dolaşıp karşısına çıkan herkesi öldürmüş gibi.”

“O zaman mutlaka şahitler olmalı.”

Barran başını iki yana salladı. “İşe yarar bir şey yok. Birkaç kişi muhtemelen bir kadın gördüklerini söyledi. Diğerleri ise erkek olduğunu. Hiç kimse katilin yüzünü görmemiş. Çok karanlıkmış.”

“Peki nasıl cinayetler?” Lorlen’in kendini bu soruyu sormaya zorlaması gerekiyordu.

“Derin olmayan kesikler. Hiçbiri ölümcül türden değil. Zehir izi yok. Yaralarda parmak izleri var. Bu yüzden size geldim. Bu daha önceki vakalarla tek benzerlik.” Duraksadı. “Bir şey daha var.”

“Evet?”

“Soruşturmacılarımdan birine kurbanlardan birinin kocası dün gece bir bolhanede yaşanmış bir kavgayı anlatmış. Büyücüler arasında bir dövüş.”

Lorlen kuşkulu gözükmeyi başardı. “Büyücüler mi?”

“Evet. Görünüşe bakılırsa bir tanesi üçüncü kat penceresinden süzülerek çıkmış. Bunun göz yanılması olduğunu düşündüm ama tüm cinayetler bu bolhaneye doğru giden düz bir çizgi üzerinde işlenmiş. Ya da bolhaneden uzaklaşan bir çizgi üzerinde.”

“Peki, bolhaneyi incelediniz mi?”

“Evet. Odalardan biri ciddi şekilde harabeye dönmüş, yani dün gece orada bir şeyler olmuş. Ama işe büyü karışmış mıdır...” Omzunu silkti. “Kim bilir?”

“Biz bilebiliriz,” dedi Osen.

Lorlen yardımcısına baktı. Osen haklıydı. Lonca’dan birileri bolhaneyi incelemeliydi. *Akkarin bunu benim yapmamı ister,* diye düşündü.

“Odayı görmek istiyorum.”

Barran başıyla onayladı. “Sizi hemen götürebilirim. Dışarıda bir muhafız arabası bekliyor.”

“Sizin yerinize ben gidebilirim,” diye önerdi Osen.

“Hayır,” diye karşılık verdi Lorlen. “Ben gideceğim. Bu olaylar hakkında senden daha fazla bilgiye sahibim. Burada kalıp etrafa göz kulak ol.”

“Diğer büyücüler bu olayı duyabilirler,” dedi Osen. “Endişeleneceklerdir. Onlara ne söylemeliyim?”

“Sadece bir dizi rahatsız edici cinayet işlendiğini ve bolhane hikâyesinin büyük olasılıkla birilerinin abartması olduğunu. İnsanların hemen çeşitli sonuçlara varıp panik yaratmalarını istemeyiz.”

“Peki ya büyüyle ilgili bir kanıt bulursanız?” diye ekledi Osen.

“Onu o zaman düşünürüz.”

Lorlen ve Barran kapıya ilerlerken Osen masanın yanında ayakta kaldı. Lorlen arkasına baktığına yardımcısının kaşlarının endişeyle çatıldığını gördü.

“Endişelenme,” diye güvence verdi. Dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. “Büyük ihtimalle bu olay da diğer cinayetler kadar kötü bir olaydır.”

Osen hafifçe gülümseyip başıyla onayladı.

Lorlen odasının kapısını kapayıp önce Giriş Salonu’na, ardından da Üniversite’nin dışına ilerledi.

“Yüzbaşı Barran ile yalnız görüşmeliydin dostum.”

Lorlen, Yüksek Lord’un Konağı’na doğru baktı.

“Osen mantıklı biri.”

“Mantıklı kişiler şüphelerinin esiri olduklarında oldukça mantıksız davranabilirler.”

“Şüpheleneceği bir şey mi var? Dün gece ne oldu?”

“Bir sürü sarhoş kenar mahalleli, Hırsızlar’ın katili yakalama girişiminin başarısız oluşunu gördüler.”

“Gerçekten olan bu mu?”

“Yönetici?”

Lorlen gözlerini kırptırdı, sonra arabanın açık kapısının karşısında durduğunu fark etti. Barran sorgularcasına ona bakıyordu.

“Özür dilerim.” Lorlen gülümsedi. “Sadece bir meslektaşımla görüşüyordum.”

Barran bunun ne anlama geldiğini fark edince gözleri hafifçe açıldı. “Çok yararlı bir beceri olmalı.”

“Öyle,” diye kabul etti Lorlen. Arabaya bindi. “Ama sınırları var.”
Ya da olmalı, diye ekledi sessizce.

Yeraltı odasına girdiğinde Sonea'nın karnı heyecandan kasılıyordu. Aslında kara büyü derslerini her düşündüğünde bu oluyordu, bu da en fazla birkaç dakikada bir demekti. Zihninde şüpheler belirmeye başlamıştı ve bir iki kere neredeyse Akkarin'e fikrini değiştirdiğini söyleyecekti. Ama sakinleşip iyice düşündüğünde kararının doğruluğundan tekrar emin oluyordu. Kara büyü öğrenmek kendini riske atması anlamına geliyordu ama öğrenmediği takdirde Lonca ve Kyralia'yı daha da büyük bir riske atmış olurdu.

Akkarin kendisine döndüğünde saygıyla eğildi.

“Otur Sonea.”

“Emredersiniz, Yüksek Lordum.”

Oturup masaya baktı. Masada birçok eşya vardı. Bir kâse su, küçük bir kapta sıradan bir bitki, içinde bir harrel dolaşan bir kafes, küçük havlular, kitaplar ve cilalı, sade bir kutu. Akkarin kitaplardan birini okuyordu.

“Bütün bunlar ne için?” diye sordu Sonea.

“Eğitimin için,” dedi Akkarin kitabı kapayarak. “Sana bu gece öğreteceğimi daha önce kimseye öğretmedim. Ben kimseden öğrenmedim. Lord Coren'in Lonca'nın altına gömdüğü kitapları bulduktan sonra daha fazlasını keşfedebildim.”

Sonea başıyla onayladı. “Kitapları nasıl buldunuz?”

“Coren sandığı ilk gömen büyücülerin, Lonca'nın bir gün kendinden güçlü bir düşmanla karşılaşma olasılığına karşı kara büyü bilgisini korumakta haklı olduğunu biliyordu. Ama sandık bulunamazsa kimsenin işine yaramazdı. Yüksek Lord'a ancak ölümünden sonra iletilmesi şartıyla bir mektup yazdı. Mektupta Lonca bir gün korkunç bir düşmanla karşılaşırsa gizli bir bilgi deposunu Üniversite'nin altına gömdüğünü anlatmıştı.” Akkarin tavana baktı. “Mektubu burada yenileme inşaatı sonrasında kütüphanenin düzenlenmesi sırasında bir kayıt kitabının içinde buldum. Coren'in talimatları o kadar karışık ki benden öncekilerin hiçbirinin şifreyi çözecek sabrı olmamıştı. Sonunda mektubun varlığı unutulmuştu. Ama ben Coren'in sırrının ne olduğunu tahmin ettim.”

“Ve talimatları çözdünüz.”

“Hayır.” Akkarin kısı kısı güldü. “Sandığı bulana dek beş ay boyunca her geceyi yeraltı tünellerini araştırarak geçirdim.”

Sonea gülümsedi. “Lonca o zamanlar korkunç bir düşmanla karşılaşsaydı çok kötü olurdu.” Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. “Eh, şu anda karşı karşıya.”

Akkarin’in ifadesi ciddileşti. Masadaki eşyalara baktı.

“Sana anlatacaklarımın çoğunu zaten biliyorsun. Canlı olan her şeyin enerji içerdiğini ve hepimizin teninde bizi dış etkilere koruyan bir kalkan olduğunu biliyorsun. Bu kalkan olmasaydı bir büyücü herhangi birini uzaktan, örneğin iradesini o kişinin vücuduna genişleterek kalbini zehir edebilirdi. Bu kalkan Şifa gibi bazı büyülerin geçişine izin verir ama sadece ten teması varsa.”

Akkarin kendini masadan itti ve bir adım yaklaştı. “Teni delersen kalkanı delersen. Bu aralıktan güç çekmek oldukça yavaş olabilir. Simya derslerinde büyünün suda, hava veya taşla oranda daha hızlı ilerlediğini öğrenmiştin. Şifa derslerindeyse kan sisteminin vücudun her yerine uzandığını öğrendin. Teni, kan çıkmasına yetecek kadar delersen, vücudun tüm parçalarından hızla enerji çekebilirsin.

“Güç çekme becerisi öğrenmesi zor bir beceri değildir,” diye devam etti. “Sana bunu kitaplarda yazdığı şekliyle anlatıp hayvanlarla deneyler yapmanı bekleyebilirim. Ama kontrollü bir şekilde güç çekmeyi öğrenmen günler, hatta haftalar sürebilir.” Gülümsedi. “Ayrıca o kadar hayvanı gizlice buraya getirmek zor olabilir.”

Tekrar ciddileşti. “Ama bir sebep daha var. Benim Takan’dan güç çektiğimi gördüğün gece bir şeyler hissettin. Sıradan büyü gibi kara büyünün de başka büyücüler tarafından, özellikle yakın mesafede olanlar tarafından sezilebileceğini okumuştum. Sıradan büyü gibi kara büyüde de bu etki gizlenebilir. Zihnini okuyana kadar fark edilebileceğimi bilmiyordum. Sonradan fark edilemez olduğumdan emin olana dek deneyler yaptım. Senin keşfedilme riskini azaltmamız için sana bunu kısa sürede öğretmeliyim.”

Tavana baktı. “Sana zihinsel olarak kılavuzluk yapacağım ve Takan’ı ilk kaynağımız olarak kullanacağız. Yanımıza geldiğinde söylediklerine çok dikkat etmelisin. Fazla karmaşık ve kişisel sebepler yüzünden bu konuları öğrenmek istemiyor.”

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu, ardından kapı açıldı ve Takan odaya girip eğildi.

“Beni mi çağırdınız efendim?”

“Sonea’ya kara büyü öğretme zamanı geldi,” dedi Akkarin.

Takan başıyla onayladı. Masaya doğru ilerleyip kutuyu açtı. Kutunun içinde siyah bir kumaşın üzerinde Akkarin’in Sachaka’lı casusu öldürmek için kullandığı bıçak yatıyordu. Takan bıçağı dikkatle aldı, büyük bir saygıyla tutuyordu.

Sonra kararlı, alışılmış bir hareketle Takan bıçağı bileklerine yatırıp başı eğik bir şekilde Sonea’ya yaklaştı. Akkarin’in gözleri kısıldı.

“Bu kadarı yeter Takan... Ve diz çökme.” Başını iki yana salladı. “Bizler medeni insanlarız. İnsanları köleleştirmiyoruz.”

Takan’ın dudaklarından minik bir gülümseme geçti. Akkarin’e baktığında gözleri parlıyordu. Akkarin hafifçe alay edercesine bir ses çıkardı, ardından Sonea’ya doğru başını eğdi.

“Bu sadece büyücüler tarafından taşınan bir Sachaka bıçağı,” dedi. “Bu bıçaklar büyüyle üretilip bilenirler. Yüzlerce yıl yaşında ve babadan oğula miras kalmış. Son sahibi Dakova’ydı. Bana kalsa bıçağı geride bırakırdım ama Takan bulup yanında getirmiş. Bıçağı al Sonea.”

Sonea bıçağı büyük bir dikkatle aldı. Bu bıçakla kaç kişi öldürülmüştü? Onlarca mı? Yüzlerce mi? Ürperdi...

“Takan’ın o sandalyeye de ihtiyacı olacak.”

Sonea ayağa kalktı. Takan, Sonea’nın yerine geçip kolunu kıvrıma başladı.

“İnce bir kesik aç. Hafifçe bastır. Bıçak çok keskin.” Sonea hizmetçiye baktı ve ağzının kuruduğunu hissetti. Hizmetçi, Sonea’ya gülümseyip kolunu kaldırdı. Teninde bir sürü yara izi vardı. Tıpkı Akkarin’in teni gibi.

“Gördünüz mü?” dedi Takan. “Daha önce de yaptım.”

Sonea bıçağı Takan’ın tenine bastırırken eli hafifçe titriyordu. Bıçağı kaldırdığında kesik boyunca kırmızı damlacıklar oluşmaya başladığını gördü. Zorlukla yutkundü. *Bunu gerçekten yapıyorum.* Başını kaldırdığında Akkarin’in kendisini dikkatle izlediğini gördü.

“Bunu öğrenmek zorunda değilsin Sonea,” dedi Akkarin bıçağı ondan alarak.

Sonea derin bir nefes aldı. “Evet mecburum,” diye karşılık verdi. “Şimdi ne yapmalıyım?”

“Elini yaranın üzerine koy.”

Takan hâlâ gülümsüyordu. Sonea elini nazik bir şekilde kesiğe bastırdı. Akkarin uzanıp ellerini Sonea’nın şakaklarına koydu.

“Kontrolü öğrendiğin zamanki gibi odaklan. Başlangıçta görseleştirmen yardımcı olabilir. Bana zihin odanı göster.”

Sonea gözlerini kapayıp bir oda görüntüsü oluşturdu ve kendisini içine yerleştirdi. Duvarlar tanıdık yüzlerle sahneler içeren tablolarla kaplıydı ama Sonea bunları görmezden geldi.

“Gücüne açılan kapıyı aç.”

Bir anda tablolardan biri uzayarak bir kapı haline geldi ve kapıda bir kol oluştu. Sonea kapının koluna uzanıp onu çevirdi. Kapı içeri doğru açılarak yok oldu. Sonea’nın önünde sonsuz bir karanlık uzanıyordu ve bu karanlığın içinde, gücünün kaynağı olan ışık küresi duruyordu.

“Şimdi içeriye, gücünün içine bir adım at.”

Sonea duraksadı. Boşluğa adım atmak mı?

“Hayır, gücüne adım at. Gücünün merkezine.”

“Ama çok uzakta! O kadar uzağa yetişemem.”

“Elbette yetişebilirsin. Bu senin gücün. Senin istediğin kadar uzakta ve sen de adım atmak istediğin kadar uzağa adım atabilirsin.”

“Peki ya beni yakarsa?”

“Yakmaz. O senin gücün.”

Sonea girişte tereddütle durdu, sonra kendini hazırlayıp içeriye adım attı.

Bir gerilme hissi oluştu, sonra küre şişmeye başladı ve Sonea kürenin içine girerken büyük bir heyecan hissetti. Bir anda ağırlıksız bir hale gelmişti. Beyaz bir ışık sisi içinde süzülüyordu. Sanki küredeki enerji onun vücudundan akıyordu.

“Gördün mü?”

“Görüyorum. Bu harika bir şey. Neden Rothen bana bunu daha önce göstermedi?”

“Sebebini birazdan anlayacaksın. Kendini genişletmeni istiyorum. Uzan ve senin olan tüm gücü hisset. İmgeleştirme yararlı bir araçtır ama şimdi bunun ötesine geçmen gerek. Gücünü tüm sezi-lerinle bilmelisin.”

Sonea daha Akkarin talimatlarını bitirmeden bunları uygulamaya başladığını hissetti. Çevresinde beyazlıktan başka hiçbir şey olmadığında sezilerini genişletmesi oldukça kolay oluyordu.

Gücünün farkına vardıkça bedeninin de daha fazla farkına varmaya başladı. İlk başta fiziksel varlığından haberdar olmaya başlamasının konsantrasyonunu kaybetmeye başladığı anlamına gelmesinden endişelendi. Sonrasında gücünün aslında bedeni olduğunu fark etti. Gücü, zihnindeki bir boşlukta yer almıyordu. İçindeki her organda ve kemikte ve damarda akıyordu.

“Evet. Şimdi sağ eline ve ötesindekilere odaklan.”

Sonea başta göremedi ama sonra bir şey dikkatini çekti. Bir aralık vardı. Kendisinin ötesinde bir şeyi bir an da olsa görmüştü. Ona odaklandığında kendi ötesinde uzanan farklılığı hissetti.

“Bu farklılığa yoğunlaş, sonra da şunu yap.”

Akkarin, Sonea'ya kelimelerle ifade edilemeyecek kadar garip bir düşünce gönderdi. Sanki Takan'ın vücuduna adım atıp bu sırada kendi vücudunda kalmaya devam etmesi gibiydi. İki varlığın da bilincindeydi.

“Takan'ın vücudundaki enerjinin farkına var. Birazını kendine al.”

Sonea bir anda Takan'ın içinde oldukça fazla miktarda enerji olduğunu fark etti. Takan neredeyse kendisi kadar güçlüydü. Yine de, adamın zihninin bu güçle bağlantısı yokmuş gibi görünüyordu. Sanki içindeki gücün farkında değil gibiydi.

Ama Sonea farkındaydı. Ve Takan'ın tenindeki aralıktan onun gücüne bağlanmıştı. Bu gücü Takan'ın vücudundan kendi vücuduna yönlendirmek kolaydı. Kendisinin biraz daha güçlendiğini hissetti.

Bir anda ne olduğunu anladı. Güç çekiyordu.

“Şimdi dur.”

Sonea iradesini gevşetti ve yavaşça akan enerji kesildi.

“Tekrar başla.”

Sonea tekrar aralıktan güç çekmeye başladı. Sadece küçük bir büyü sızıntısıydı. Sonea, bu gücün hepsini kendi gücüne ekleyip kendi gücünü iki katma çıkarmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Büyük bir coşkunluk hissi oluşurdu belki de.

Ama bu güçle ne yapacaktı ki? İki kat güçlü olmaya ihtiyaç duymadığı kesindi. Üniversite derslerinde kendi gücünü bile sonuna kadar hiç kullanmamıştı.

“Dur.”

Sonea, söyleneni yaptı. Akkarin’in elleri şakaklarından çekildiğinde gözlerini açtı.

“Güzel,” dedi Akkarin. “Şimdi Takan’ı iyileştirebilirsin.”

Sonea, Takan’ın koluna baktı, ardından yoğunlaştı. Kesik hızla iyileşti ve Sonea, Takan’ın vücudu ile gücünü hissedemez oldu. Hizmetçi yüzünü ekşittiğinde Sonea kalbinde bir sızı hissetti.

“İyi misin?”

Takan geniş bir şekilde gülümsedi. “Evet, Leydi Sonea. Çok naziksınız. Şifa büyüğü biraz kaşındırıyor, hepsi o.” Başını kaldırıp Akkarin’e baktı ve ciddileşti. “Değerli bir müttefik olacaktır, efendim.”

Akkarin karşılık vermedi. Sonea döndüğünde Yüksek Lord’un kitapların bulunduğu dolaba gitmiş, kollarını kavuşturup kaşlarını çatmış bir halde durduğunu gördü. Sonea’nın bakışlarını hissedince ona dönüp bakışlarına karşılık verdi. Yüzündeki ifadeyi okumak mümkün değildi.

“Tebrikler Sonea,” dedi hafifçe. “Artık bir kara büyücüsün.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırpı. “Hepsi bu mu? *Bu kadar* kolay mı?”

Akkarin başıyla onayladı. “Evet. Bir anda öldürme bilgisi, bir anda öğretilir. Bugünden sonra asla birinin zihnine girmesine izin vermemelisin. Küçük, gezgin bir düşünce bile bu sırrı başka bir büyücüye açık etmene yeter.”

Sonea elindeki minik kan izlerine baktı ve üzerine bir ürperti çöktü.

Az önce kara büyü kullandım, diye düşündü. Bunun geri dönüşü yok. Artık yok. Asla da olmayacak.

Takan dikkatle onu süzüyordu. “Pişman mısınız, Leydi Sonea?”

Sonea derin bir nefes aldı, ardından yavaşça verdi. “Lonca yok edilseydi ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapmamış olsaydım hissedeceğim kadar değil. Ama ben... Umarım bunu asla kullanmak zorunda kalmam.” Çarpık bir şekilde gülümseyip Akkarin’e baktı. “Çünkü kullanırsam bu Yüksek Lord’un ölmüş olduğu anlamına gelir ve ben bunu dilemeyi daha yeni bıraktım.”

Akkarin’in kaşları kalktı. Ardından Takan kendini tutamayıp bir kakhaha attı.

“Onu sevdim efendim,” dedi Takan. “Vasiliğini almakla iyi bir seçim yapmışsınız.”

Akkarin hafifçe homurdandı ve kollarını çözdü. “Benim herhangi bir şeyi seçmediğimi biliyorsun, Takan.” Masaya yaklaşp üzerindeki eşyalara baktı.

“Şimdi Sonea, masadaki canlı şeyleri incelemeni ve sana öğrettiğim becerinin onlara nasıl uygulanabileceğini düşünmeni istiyorum. Ardından, okuman için vereceğim kitaplar var.”

12. BÖLÜM

ÖLÜMCÜL SIRLARI SAKLAMANIN BEDELİ

Yatağından kalkan Rothen penceresindeki perdelerden birini yana çekerek iç geçirdi. Gökyüzünün bir kısmını zayıf bir ışık aydınlatıyordu. Şafak yakındı ama o çoktan uyanmıştı.

Ormanın ucunda duran Yüksek Lord'un Konağı'na baktı.

Yakında Sonea kalkıp Hamam'a gidecekti.

Rothen son bir haftadır Sonea'yı yakından izliyordu. Onu bir daha Akkarin'le görmemiş olsa da davranışlarındaki bir şey kesinlikle değişmişti.

Yürüyüşünde kendine yeni bir güven vardı. Her öğle arasında bahçede oturup çalışıyor, böylece Rothen onu Üniversite pencerelerinden izleyebiliyordu. Son bir haftadır Sonea'nın kolaylıkla dikkati dağılıyordu. Sıklıkla Lonca'ya kaşlarını çatıp kaygı ya da endişeyle bakıyordu. Bazen yüzünde sert bir ifadeyle gözleri dalıyordu. Böyle zamanlarda o kadar büyümüş görünüyordu ki Rothen onu zorlukla tanıyabiliyordu.

Ama Rothen'i en fazla korkutan şey, Sonea'nın Yüksek Lord'un Konağı'na baktığı zamanlar oluyordu. Yüzünde çok düşünceli bir ifade oluyordu ama Rothen'i asıl endişelendiren, yüzünde eksik olan ifadedi. Bakışlarında hoşnutsuzluk veya korku olmuyordu.

Adam ürperdi. Nasıl olur da Akkarin'in evine, en küçük bir rahatsızlık göstermeden bakabilirdi? Daha önceden rahatsızlığı açıkça belli olurdu. Neden artık olmuyordu?

Rothén parmaklarını penceresinin çerçevesine vurdu. Bir buçuk yıldır Akkarin'in, Sonea'dan uzak durması yönündeki emrine uyuyordu. Onunla tek konuştuğu zamanlar, başkalarının da orada olduğu ve kızla konuşmamasının şüphe uyandırabileceği zamanlardı.

Çok uzun süredir söyleneni yapıyorum. Herhalde bir kez olsun onunla yalnız konuşmaya çalışmam, onu tehlikeye atmaz.

Gökyüzü biraz daha parlaklaşmıştı. Bahçeler daha rahat görü-lüyordu. Tek yapması gereken oraya inip Sonea'yı Hamam'a giderken yakalamaktı.

Pencereden ayrılıp giyinmeye başladı. Kapıya gittiğinde durup durumu tekrar tarttı. *Birkaç soru, diye düşündü. Hepsi bu. Büyük ihtimalle bizi fark etmez bile.*

Büyücü Odaları'nın koridoru boş ve sessizdi.

Rothén merdivenlerden çıkışa doğru aceleyle ilerlerken botlarının sesi hızlı bir ritimle yankılandı. Avluya çıkıp bahçelere yöneldi.

Ana patikanın yanındaki küçük bahçe odalarının birinde beklemeyi tercih etti. Yüksek Lord'un Konağı'ndan iyice gizlenmiş bir yerdi. Bahçenin çoğu Üniversite'nin en üst katından görülebiliyordu ama herhangi bir büyücünün o katta olması için vakit henüz çok erkendi.

Yarım saatin ardından hafif bir çift ayak sesinin yaklaştığını işitti. Ağaçların arasından baktığında Sonea'yı gördü ve rahatlayarak iç çekti. Sonra kalbi hızla çarpmaya başladı. Ya Sonea kendisiyle konuşmayı reddederse? Ayağa kalkıp bahçe odasının girişine gittiği sırada, Sonea tam da girişin önünden geçiyordu.

"Sonea."

Sonea irkilip adama dönerek gözlerini dikti.

"Rothén!" diye fısıldadı. "Sabahın bu vaktinde burada ne arıyorsun?"

"Seni yakalamaya çalışıyordum, tabii ki."

Sonea neredeyse gülümsedi, ardından yüzüne tanıdık bir ihtiyat yerleşti ve Üniversite'ye baktı.

"Neden?"

"Nasıl olduğunu merak ettim."

Sonea'nın omuzları dikleşti. "İyiyim. Uzun zaman oldu. Alıştım. Ondan kaçınmayı iyi öğrendim."

"Artık her akşamını orada geçiriyorsun."

Sonea'nın bakışları kararlılıklarını az da olsa yitirdi. "Evet." Bir an tereddüt edip hafifçe gülümsedi. "Bir gözünün üzerimde olduğunu bilmek güzel, Rothen."

"İstediğim kadar değil." Rothen derin bir nefes aldı. "Sana bir şey sormalıyım. O... seni yapmak istemediğin bir şeye zorladı mı?"

Sonea gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çatıp yere baktı. "Hayır. Çırağı olup çok çalışmam dışında hiçbir şey."

Rothen, Sonea tekrar bakışlarını kaldırıp kendisine bakana kadar bekledi. Ağzının aldığı şekilde tanıdık bir şeyler vardı. Çok uzun zaman olmuştu ama Rothen'e bir şeyleri hatırlatıyordu, tıpkı...

...gerçeği söylediğinde ama bunun gerçeğin tamamı olmadiğını bildiğindeki yarım gülümsemesi gibi!

Hızla sorduğu soruyu gözden geçirdi. "Senden, benim senden yapmanı istemeyeceğim bir şeyi yapmanı istedi mi?"

Dudağının kenarı yine garip bir şekilde büküldü. "Hayır, Rothen. İstemedi."

Rothen her ne kadar bu cevap kendisini tatmin etmese de başıyla onayladı. Sorusunu tekrar tekrar farklı şekillerde soramazdı. *Belki de Ezrille haklıdır*, diye düşündü. *Belki de gereğinden fazla endişeleniyorum.*

Sonea üzğün bir şekilde gülümsedi. "Ben de kötü bir şey olmasını bekleyip duruyorum," dedi. "Ama her geçen gün daha fazla şey öğreniyorum. Bir savaş olursa kolay kolay yenilmem." Yüksek Lord'un Konağı'na bakıp Rothen'den bir adım uzaklaştı "Ama kimseye öyle bir şey başlatmak için bir sebep vermeyelim."

"Vermeyelim," dedi Rothen. "Dikkatli ol, Sonea."

"Olurum." Gitmek üzere döndü, sonra duraksayıp omzunun üzerinden Rothen'e baktı. "Sen de kendine iyi bak, Rothen. Benim için endişelenme. şey... Yani, çok fazla endişelenme."

Rothen gülümsemeyi başardı. Sonea'nın uzaklaşmasını izlerken başını iki yana sallayıp içini çekti. Kız ondan imkânsız olanı istemişti.

Arena'nın ortasına geçen Sonea, güneşin ne kadar alçakta olduğunu fark etti. Uzun bir gün olmuştu ama yakında ders bitecekti. Sadece bu antrenman kalmıştı.

Balkan'ın seçtiği çırakların yerlerini almalarını bekledi. On iki çırak bir pusulanın uçları gibi etrafında halka oluşturacak şekilde dizildiler. Etrafında dönen Sonea, dönerken çırakların gözlerine baktı. Çıraklar onun bakışlarına, kendilerine güvendiklerini belli eden bakışlarla karşılık verdiler. Sayıları bu karşılaşmadan şüphe duymamalarını sağlıyordu. Sonea kendinden de bu kadar emin olabilmeyi diledi. Rakipleri dördüncü ya da beşinci yıl çıraklarıydı ve çoğu, Savaşçı Becerileri sınıfını seçmişti.

"Başlayın," diye seslendi Balkan.

On iki çırak aynı anda saldırdı. Sonea güçlü bir kalkan oluşturup karşılık olarak onları güçdarbesi yağmuruna tuttu. Çıraklar kalkanlarını birleştirip tek bir kalkan oluşturdular.

Ichani olsalardı böyle bir şey olmayacaktı. Akkarin'in derslerini hatırlayan Sonea kaşlarını çattı.

"Ichani'ler beraber iyi savaşamazlar. Yıllar boyu savaşılır ve birbirlerine güvenleri yoktur. Başkasına enerji yönlendirmeyi, birkaç büyücünün ortak gücüyle kalkan yaratmayı ya da uyum içinde savaşmayı çok azı bilir."

Sonea, herhangi bir Ichani'yle savaşmak zorunda kalmamayı umuyordu. Sadece casuslarıyla karşılaşmak zorundaydı ve bu da ancak Akkarin ölürse olacaktı. Tabii, bu son casus, yani kadın olan, bir Ichani değilse. Ama Akkarin onu hallederdi.

"Bu casuslar, Kariko onlara ne derse desin, Lonca büyücülerinden oldukça korkarlar. Birini öldürdüklerinde bu dikkatle planlanmış ve uygulanmış olur. Böylece Lonca'nın dikkatini çekmemeye çalışırlar. Kendilerini yavaşça güçlendirirler. Birisiyle karşılaşırsan ve hazırlıklıysan, onu kısa sürede ve sessizce yenebilmelisin."

Çıraklar saldırılarını güçlendirerek Sonea'yı tekrar karşılaşmaya yoğunlaşmaya zorladılar. Sonea onların saldırılarına karşılık verdi. Teker teker kendisine rakip olmaları mümkün değildi. Bir aradayken eninde sonunda onu yenebilirlerdi. Ama karşılaşmayı kazanmak için sadece bir çırağın iç kalkanına saldırabilmesi yeterli olacaktı.

Ortada gururundan fazlası vardı. Kazanmak zorundaydı. Hem de hızlı bir şekilde. Çünkü gücünü korumalıydı.

Son bir haftadır her gece Akkarin'e gücünün büyük bir kısmını veriyordu. Her gün yeni bir kurban bulunuyor ve şehirde cinayetlerle ilgili söylentiler gittikçe artıyordu. Sachaka'lı kadının bu sürede ne kadar güç topladığını tahmin etmek mümkün değildi. Ama Akkarin her gece sadece Sonea ve Takan'dan güç alabiliyordu.

Sonea kendini bu dövüşte tüketemezdi.

Yine de bu kolay olmayacaktı. Rakipleri belli ki kalkanlarını birleştirme konusunda oldukça deneyimliydi. Sonea kendi sınıfında böyle bir dövüşle ilgili ilk denemelerini hatırladı. Her çırak farklı saldırı türlerine uygun karşılıkları ve tek bir kişi gibi davranmayı öğrenene kadar, kafalarının karışması kolay olmuştu.

Öyleyse kafalarını karıştırmak için beklenmedik bir şey yapmalıyım. Daha önce hiç karşılaşmadıkları bir şey.

Regin ve arkadaşlarının ormanda kendisine saldırdıkları gece yaptığı gibi bir şey. Ama çırakların gözlerini gündüz vakti parlak bir ışıkla kamaştıramazdı. Yine de benzer bir şey yapıp kendisinin nerede olduğunu anlayamamalarını sağlarsa birine arkadan yaklaşır...

Gülümsemesini bastırdı. Kalkanı şeffaf olmak *zorunda* değildi.

Kalkanının beyaz ışıktan bir küreye dönüşmesi için iradesini hafifçe bükmesi yetmişti. Bunun dezavantajının kendisinin de onları görememesi olduğunu fark etti.

Sırada aldatma kısmı var. Kendi kalkanı gibi birkaç tane kalkan yaratıp onları farklı yönlere doğru gönderdi. Aynı anda kalkanlardan birini kendi üzerinde tutup yürümeye başladı.

Çırakların saldırısının azaldığını fark etti ve Arena'nın, içinde bir sürü büyük, beyaz balon dolaşan görüntüsünü düşününce kahkahasını bastırmak için ağzını eliyle kapadı. Çıraklara saldıramazdı çünkü hangi kalkanın içinde olduğunu anlarlardı.

Kalkanlar rakiplerine yaklaşırken onların çırakların kalkanlarıyla karşılaştığını hissetti. Durdu ve kalkanlarından biri hariç hepsinin biraz gerilemesini sağladı. Çıraklar ilerlemeye devam eden kalkana saldırmaya başladılar. Sabit kalkanlardan birinin dalgalanıp çökmesine izin verdi. Bir başka dikkat dağıtıcıydı bu.

Etrafındaki kalkanı şeffaf bir hale getirince üç چراغın yakınında durduğunu gördü. Gücünü toplayıp birine şiddetli bir güçdarbesi gönderdi. Çırak irkildi ve yanındakiler hızla ona doğru döndüler. Ama çoğu çırak hâlâ diğer kalkanlar yüzünden arkadaşlarının yardımı ihtiyacı olduğunu fark edememişti.

Birleşik kalkan Sonea'nın önünde dalgalanıp kayboldu.

“Durun!”

Sonea, Balkan'a doğru döndü. Büyücünün gülümsediğini görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“İlginç bir strateji Sonea,” dedi. “Gerçek bir savaşta büyük olasılıkla kullanmayacağımız türdendi ama Arena içinde etkili olduğu belli. Karşılaşmayı sen kazandın.”

Sonea eğildi. Bu derse bir daha geldiğinde bu stratejinin işe yaramayacağına emindi. Çalan Üniversite çanı dersin bittiğini işaret etti ve Sonea çırakların bazılarının iç çektiklerini duydu. Gülümsedi ama gülümsemesinin sebebi çırakların bu tepkisinden çok, karşılaşmayı fazla güç harcamadan kazanmasıydı.

“Ders bitti,” diye açıkladı Balkan. “Gidebilirsiniz.”

Çıraklar eğilip selam verdiler ve Arena'dan çıkmaya başladılar. Sonea girişin hemen ilerisinde iki büyücünün durduğunu gördü. Onları tanıdığı anda kalbi bir an duracak gibi oldu. Akkarin ve Lorlen...

Sonea diğer çırakların peşinden Arena'dan çıktı. Çıraklar geçerken Yüksek Büyücülere eğilerek selam verdiler. Akkarin onları görmezden gelip Sonea'yı başıyla çağırırdı.

“Yüksek Lord.” Sonea eğildi. “Sayın Yönetici.”

“İyiydın Sonea,” dedi Akkarin. “Çırakların gücünü ölçüp zayıflıklarını bularak özgün bir tepki verdin.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra yüzünün kızarmaya başladığını hissetti.

“Teşekkür ederim.”

“Yine de, Balkan'ın yorumunu çok ciddiye almamalısın,” diye ekledi. “Gerçek bir savaşta bir büyücü işe yarayabilecek her taktiği kullanmalıdır.”

Lorlen, Akkarin'e delici bir bakış attı. Sanki çaresizce bir şey sormak istiyor ama cüret edemiyormuş gibi görünüyordu. *Veya bir*

düzine soru, diye düşündü Sonea. Yönetici için anlık bir üzüntü sancısı duydu, ardından taktığı yüzüğü hatırladı.

Yüzük, Lorlen'in gördüğü, duyduğu ve düşündüğü her şeyi Akkarin'in hissetmesini sağlıyordu. Lorlen bu gücün farkında mıydı? Farkındaysa dostu tarafından ihanete uğramış gibi hissediyor olmalıydı. Ürperdi. Keşke Akkarin, Lorlen'e gerçeği anlatabilseydi.

Ama anlatsaydı, Lorlen'e Sonea'nın isteyerek kara büyü öğrendiğini de anlatmak zorunda kalmaz mıydı? Bunun düşüncesi Sonea'nın kendini oldukça rahatsız hissetmesine sebep oldu.

Akkarin, Üniversite'ye doğru yürümeye başladı. Sonea ve Lorlen, Akkarin'i takip etmeye başladı.

"Elçi Dannyl, kaçak ile geldiğinde Lonca cinayetlere olan ilgisini kaybedecektir Lorlen," dedi Akkarin.

Sonea, Dannyl'in yakaladığı asileri duymuştu. Lonca'ya getirdiği kaçak büyücünün haberi, çıraklar arasında kış hastalığından hızlı yayılmıştı.

"Olabilir," diye karşılık verdi Lorlen. "Ama unutmayacaklardır. Kimse böylesine vahşi bir dizi cinayeti unutmaz. Birileri Lonca'nın bir şeyler yapmasını talep ederse şaşırmam."

Akkarin iç çekti. "Sanki büyü sahibi olmak binlerce kişinin yaşadığı bir şehirde tek bir kişiyi bulmayı kolaylaştırıyormuş gibi."

Lorlen bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra Sonea'ya bakıp vazgeçti. Üniversite merdivenlerine varana kadar sessiz kaldı, ardından iyi akşamlar dileyip hızla uzaklaştı. Akkarin konuta doğru ilerlemeye başladı.

"Hırsızlar, katili hâlâ bulamadılar mı?" diye sordu Sonea sessizce. Akkarin başını iki yana salladı.

"Bu kadar uzun sürmesi normal mi?"

Akkarin, Sonea'ya baktı, bir kaşı kalkmıştı. "Bizi savaşırken görmek için sabırsızlanıyorsun, öyleyse?"

"Sabırsızlanmak mı?" Sonea başını iki yana salladı. "Hayır. Sabırsızlanmıyorum. Sadece o kadının, serbest olduğu sürece birilerini öldüreceği düşüncesini kafamdan atamıyorum." Bir an durdu. "Ailem de Kuzeytaraf'ta oturuyor."

Akkarin'in yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Evet, ama kenar mahallelerde binlerce kişi oturuyor. Akrabalarından birini öldürmesi olasılığı oldukça düşük, özellikle gece evlerinden çıkmıyorlarsa."

"Çıkmazlar." Sonea içini çekti. "Yine de Keri ve diğer eski arkadaşlarım için endişeleniyorum."

"Eminim Hırsız dostun başının çaresine bakabiliyordur."

Sonea başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle haklısınız." Bahçeleri geçerlerken Rothen'le sabahki karşılaşmasını hatırladı. Tekrar suçluluk hissetmeye başladı. Ona yalan söylemiş değildi. Akkarin asla kendisinden kara büyü öğrenmesini *istememişti*.

Yine de Rothen'in gerçeği öğrenmesi durumunda nasıl hissedeceğini düşününce kendini berbat hissetti. Rothen kendisi için o kadar çok şey yapmıştı ki... Ve bazen Rothen'e beladan başka bir şey getirmediğini düşünüyordu. Belki de ayrılmaları daha iyi olmuştu.

Ve istemeyerek de olsa, Akkarin'in, kendisinin en iyi eğitimi alması için Rothen'den çok daha fazlasını yaptığını kabul etmek zorundaydı. Akkarin onu zorlamasaydı Savaşçı Becerileri'nde bu kadar iyi olamazdı. Artık bu becerilere, suikastçılarla savaşırken çok ihtiyaç duyacak gibi görünüyordu.

Konuta vardıklarında ve kapı açıldığında Akkarin durup yukarıya baktı. "Sanırım Takan bizi bekliyor." İçeri girip şarap dolabına doğru ilerledi. "Yukarı çık."

Sonea merdivenlerden çıkarken Akkarin'in Arena'da söylediklerini düşündü. Sesinde sanki bir gurur tınısı vardı. Gerçekten de bir çırak olarak ondan hoşnut muydu? Bu fikir garip bir şekilde hoşuna gitmişti. Belki de artık gerçekten de Yüksek Lord'un gözdesi unvanını hak ediyordu...

O. Bir kenar mahalle kızı.

Adımlarını yavaşlattı. Geçmişini düşündüğünde, Akkarin'in, kendisinin geldiği yer hakkında hiçbir hor görme veya hoşnutsuzluk gösterdiğini hatırlamıyordu. Tehditkâr, çıkarıcı ve acımasız olmuştu ama asla onu mahalleli diye aşağılamamış, kenar mahallelerden geldiğini bile hatırlatmamıştı.

Ama başka bir insanı nasıl hor görebilir ki, diye düşündü birden. Bir zamanlar o da bir köle olmuş.

Gemi, Elyne Kralı'nın donanmasına aitti ve Dannyl'in daha önce yolculuk ettiği Vin gemilerinden büyüktü. Kargo yerine önemli kişileri taşımak için kullanıldığından içinde birçok küçük ama lüks kamara vardı.

Dannyl her ne kadar günün büyük kısmında uyumayı başarmış olsa da ne kalkıp yıkanırken ne de giyinirken esnemesini bastıramamıştı. Bir hizmetçi kendisine bir tepside kızarmış harrel ve özenle hazırlanmış sebzeler getirmişti. Yemekten sonra kendini daha iyi hissetmişti ve bir kupa sumi tamamen uyanmasını sağlamıştı.

Geminin küçük pencerelerinden diğer gemilerin yelkenlerinin batan güneşte turuncu parladığını görebiliyordu. Kamarasından çıkıp uzun bir koridor boyunca Farand'ın hücrelerine ilerledi.

Aslında bir hücre değildi. Her ne kadar geminin en küçük ve sade kamarası da olsa rahat bir şekilde döşenmişti. Dannyl kapıyı çaldı. Yuvarlak yüzlü, kısa boylu bir büyücü açtı kapıyı.

"Sizin sıranız geldi demek Elçi," dedi Lord Barene, nöbeti bittiği için rahatladığı açıkça görülebiliyordu. Dannyl'e bakıp başını iki yana salladı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak kamarayı terk etti. Farand yatağında yatıyordu. Dannyl'e bakıp hafifçe gülümsedi. Küçük bir masada iki tabak duruyordu Dannyl tabaktaki harrel kemiklerinden Farand'ın kendisiyle aynı şeyleri yediğini anladı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Farand?"

Genç adam esnedi. "Yorgun."

Dannyl minderli sandalyelerden birine oturdu. Farand'ın iyi uyuymadığını biliyordu. *Bir hafta içinde ölümle cezalandırabileceğimi bilseydim ben de pek uyuyamazdım*, diye düşündü.

Lonca'nın Farand'ı idam edeceğini sanmıyordu. Ama yine de bir asırdan uzun süredir kaçak bir büyücüyle karşılaşmadığını ve ne olacağı konusunda fikri olmadığını da kabul etmeliydi. En kötüsüye Farand'a güvence vermek, onu teskin etmek istemesine karşın bunu yapamamasıydı. Söyleyecekleri doğru çıkmazsa bu zalimlik olurdu.

"Neler yapıyordun?"

"Barene'le konuşuyordum. Daha doğrusu o benimle konuşuyordu. Senin hakkında."

"Gerçekten mi?"

Farand iç çekti. "Royend herkese senden ve âşığından bahsediyor."

Dannyl ürperdi. Demek başlamıştı.

“Üzgünüm,” diye ekledi Farand.

Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Üzülme Farand. Bu da aldatmanın bir parçasıydı. Royend’i bize güvenmeye ikna etmenin bir yolu.”

Farand kaşlarını çattı. “Buna inanmıyorum.”

“İnanmıyor musun?” Dannyl kendini gülümsemeye zorladı. “Kyralia’ya vardığımızda Yüksek Lord bunu doğrulayacak. Âşık rolü yapmamız onun fikriydi. Böylece asiler bize şantaj yapacak bir şeye sahip olduklarına inanacaklardı.”

“Ama Royend’in söylediği doğru,” dedi Farand hafifçe. “İkinizi beraber gördüğümde her şey çok açıktı. Endişelenme. Bu konudaki görüşümü kimseye söylemedim.” Tekrar esnedi. “Söylemeyeceğim de. Ama Lonca hakkında yanıldığını düşünmeden edemiyorum.”

“Hangi konuda?”

“Bana Lonca’nın adil ve mantıklı olduğunu söyleyip durdun. Ama diğer büyücülerin Royend’in söylediklerine tepkisinden hiç de öyle olmadığını düşünmeye başladım. Yüksek Lordunuzun diğer büyücülerin tepkisini bilmesine rağmen böyle bir şeyi açığa vurmanı istemesi de hiç adil değil.” Farand’ın gözleri kapandı ve titreşerek tekrar açıldı. “Çok yorgunum. Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.”

“Biraz dinlen öyleyse.”

Genç adam gözlerini kapadı. Nefes alışını anında yavaşladı ve Dannyl, Farand’ın uykuya daldığını tahmin etti. *Bu gece sohbet edemeyeceğiz,* diye düşündü. *Uzun bir gece olacak.*

Pencereden diğer gemilere baktı. Demek Royend intikam alıyordu. *Farand’ın bunun doğru olduğuna inanmasının önemi yok,* dedi kendine. *Akkarin bütün bunların hile olduğunu onayladığında kimse Dem’e inanmayacak.*

Ama Farand haklı mıydı? Akkarin’in, kendisini ve Tayend’i bu şekilde kullanması adil değil miydi? Dannyl artık Tayend’in bir “delikanlı” olduğunu bilmiyormuş yapamazdı. İnsanlar artık ondan uzak durması gerektiğini mi düşüneceklerdi? Uzak durmazsa ne derlerdi?

İç çekti. Bu korkuyla yaşamaktan nefret ediyordu. Tayend’in onun için becerikli bir yardımcıdan fazla anlam taşımadığı rolünü yapmaktan nefret ediyordu. Gerçeği cesurca itiraf etmek konusunda hayallere kapıldığı yoktu tabii. Kyralia’lıların tutumunu bir şekilde

değiştirme hayalleri görmüyordu. Ve Tayend'i şimdiden özlüyordu. Sanki bir parçasını Elyne'de bırakmış gibiydi.

Başka bir şey düşün, dedi kendine.

Düşünceleri Tayend'in Dem'den "ödünc aldığı", şimdi Dannyl'in eşyalarının arasında bulunan kitaba kaydı. Bu kitaptan kimseye bahsetmemişti; Errend'e bile. Her ne kadar kitabı bulması asileri tutuklama zamanı geldiğine karar vermesini sağlamış olsa da varlığını açığa çıkarmanın lüzumu yoktu. Bunu istemiyordu da. O pasajları okuyarak Dannyl, kara büyü öğrenmeme yasasını çiğnemişti. Sözcükler hâlâ aklındaydı...

Bu becerilerin içinde başka bir kişiyle uzaktan zihin iletişimi kabiliyetlerini artıran "kan taşları" ya da "kan mücevherleri"...

Uzun süre önce, Tayend'le kadim büyü hakkında araştırma yapmak için çıktıkları ikinci yolculuk sırasında dağlarda ziyaret ettikleri tuhaf Dem'i hatırladı. Dem Ladeiri'nin etkileyici kitap ve kayıt koleksiyonunda bir de yüzük vardı. Yüzükteki kırmızı, cam "mücevhere" yüksek büyü sembolü kazınmıştı. Dem'e göre başka bir büyücüyle diğer büyücüler tarafından duyulmadan iletişim kurmayı sağlayan bir yüzüktü. Yüzükteki mücevher bu kan taşlarından biri miydi?

Dannyl ürperdi. Bir kara büyü eşyasını mı tutmuştu? Bu düşünce iliklerini ürpertiordu. Yüzüğü parmağına takmıştı bile.

...ile büyüğü çeşitli şekillerde saklayıp salabilen "depo taşları" ile "depo mücevherleri" yaratmak da bulunmaktadır.

Tayend'le Ladeiri'nin evinin üzerindeki dağlarda yer alan, kadim harabe şehre tırmanmışlardı. Orada Tayend'in duvarlara kazınmış yazılardan çevirdiğine göre "Son Ceza Mağarası'na" açılan gizli bir tünel bulmuşlardı. Dannyl tünelde ilerleyip parlak taşlarla bezeli, kubbe şeklindeki tavana sahip büyük bir odaya ulaşmıştı. Bu taşlar ona büyü darbeleriyle saldırmışlardı ve adam canını zor kurtarmıştı.

Teninde bir karıncalanma hissetti. Son Ceza Mağarası'nın tavanı bu depo taşlarıyla mı kaplıydı? Akkarin orasının siyasi sebepler yüzünden gizli tutulması gerektiğini söylerken bunu mu kastediyordu? Kara büyü mücevherleriyle kaplı bir oda...

Akkarin mağaranın gücünü kaybetmesiyle ilgili de bir şeyler söylemişti. Ne olduğunu anladığı belliydi. Böyle bir büyüğü nasıl tanıyacağını ve onunla nasıl başa çıkacağını bilmek Yüksek Lord'un

sorumluluğuydu. Kitabın gizli kalması için önemli bir sebep de buydu. İmardin'e vardığında kitabı Akkarin'e vermeliydi.

Farand uykusunda rahatsız bir ses çıkardı. Dannyl ona dönüp kaşlarını çatı. Genç adam solgun ve hasta görünüyordu. Yakalanmanın rahatsızlığı etkilerini gösteriyordu. Sonra, Dannyl biraz daha dikkatli baktı. Farand'ın dudakları koyu renk almıştı. Neredeyse mosmordular...

Dannyl yatağa yaklaştı. Farand'ın omzunu tutup sarstı. Adamın gözleri açıldı ama odaklanmadılar.

Dannyl elini Farand'ın alnına koyup gözlerini kapadı ve zihin algısını genişletti. Adamın vücudundaki karmaşayı hissettiğinde nefesi kesildi.

Biri Farand'ı zehirlemişti.

Dannyl gücüne başvurarak Şifa enerjisi gönderdi ama nereden başlayacağını bilemiyordu. Önce en fazla zarar görmüş organlara şifa verdi. Ama zehir vücuda yayıldıkça kötüleşme devam etti.

Bu beni aşıyor, diye düşündü çaresizce. Bir Şifacı'ya ihtiyacım var.

Gemideki diğer iki büyücüyü düşündü. İkisi de Şifacı değildi. İkisi de Elyne'liydi. Dem Marane'in uyarısını hatırladı.

"Lonca'nın Farand'ın bildiklerini öğrenmesindense Kral'ın onu öldürteceğinin farkındasın değil mi?"

Yemek verildiği sırada Barene, Farand'ın yanındaydı. Farand'ı o mu zehirlemişti? Riske girmemek için onu çağırmaması daha iyi olurdu. Diğer büyücü Lord Hemend, Elyne Kralı'na yakındı. Ona da güvenemezdi.

Geriye tak bir seçenek kalmıştı. Dannyl gözlerini kapadı.

"Vinara!"

"Dannyl?"

"Yardıma ihtiyacım var. Biri kaççağı zehirledi."

Bu çağırını diğer iki büyücü de duymuştu ama Dannyl'in bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Kapıya büyülmüş bir kilit koydu. Kilit, bir büyücüyü uzun süre durduramayacak olsa da aniden içeri girmelerini ya da başka birisinin girmesini engellerdi.

Leydi Vinara'nın güçlenen varlığı, endişe ve acele etme arzusuyla doluydu.

"Belirtileri anlat."

Dannyl, Farand'ın görüntüsünü gönderdi, Farand'ın yüzü artık bembeyazdı ve genç adam zorlukla soluk alıyordu. Ardından zihnini adamın vücuduna doğru genişleten Dannyl, izlenimlerini Vinara'ya nakletti.

“Önce zehri yok etmelisin, sonra zararı onarırısın.”

Dannyl, Vinara'nın talimatlarını izleyerek son derece karmaşık bir işleme başladı. İlk önce Farand'ı kusturdu. Sonra yemek için kullanılan bıçaklardan birini alarak büyüyle temizleyip biledi ve adamın kolundaki damarlardan birini kesti. Vinara adamın organlarının çalışmaya devam etmesini, zehrin etkilerine direnmelerini ve kirli sıvı yavaşça çıkarken vücudun yeni kan üretmesini nasıl sağlayacağını gösterdi.

Bu işlem Farand'ın vücudunu çok zorlamıştı. Şifa büyüsü kan ve doku yapımı için gerekli besinleri sağlayamazdı. Yağ depoları ve bazı kas dokuları tükendi. Farand uyandığında –tabii uyanırsa– ancak nefes alabilecek kadar gücü olacaktı.

Dannyl elinden gelen her şeyi yapıp bitirdiğinde kendine geldi. Birisi kapıya sertçe vuruyordu.

“Kimin yaptığını biliyor musun?” diye sordu Vinara.

“Hayır. Ama sebebi hakkında bir fikrim var. Araştırmalıyım”

“Bırak başkaları araştırsın. Sen kalıp hastayı korumalısın.”

“Onlara güvenmiyorum.” İşte, söylenmişti.

“Yine de Farand senin sorumluluğunda. Aynı anda hem onu koruyup hem de suçluyu arayamazsın. Dikkatli ol Dannyl.”

Vinara haklıydı elbette. Yataktan kalkan Dannyl omuzlarını dikleştirdi ve kendini kapıyı çalan kişi her kimse onunla yüzleşmeye hazırladı.

13. BÖLÜM

KATİL KADIN

Sonea yeraltı odasına girdiğinde, masanın üstünde duran şeylere baktı. İçinde kırık camlar bulunan bir çanak vardı. Yanında gümüş bir çatal, bir kâse ve bir bez duruyordu. Bunların yanında, içinde Akkarin'in bıçağının bulunduğu kutu vardı.

İki haftadır kara büyü çalışıyordu. Becerisi gelişmişti ve artık hızla büyük miktarda güç veya bir iğne yarısından da olsa yavaşça güç çekebiliyordu. Küçük hayvanlardan, bitkilerden hatta sudan güç çekmişti. Masadaki nesneler bu gece farklıydı ve Akkarin'in kendisine ne öğretmeye niyetli olduğunu merak etti.

"İyi akşamlar Sonea."

Sonea başını kaldırdı. Akkarin sandığın üzerine eğilmişti. Sandık açıktı ve içinde çeşitli eski kitaplar görülüyordu. Akkarin kitaplardan birini inceliyordu. Sonea saygıyla eğildi.

"İyi akşamlar Yüksek Lord."

Akkarin kitabı kapayıp odanın öteki ucuna geçti ve onu masadaki diğer nesnelerin yanına koydu.

"Sachaka Savaşı kayıtlarını okumayı bitirdin mi?"

"Neredeyse. Lonca'nın tarihinin bu kadarını kaybettiğine inanmak çok zor."

"Kaybetmediler," diye düzeltti. "Yok ettiler. Yok edilmemiş tarih kitapları yeniden yazıldı ve yüksek büyüden bahsedilmedi."

Sonea başını iki yana salladı. Lonca'nın bir zamanlar kara büyüyle ilgili bilgileri ortadan kaldırmak için harcadığı çabayı düşündüğünde

Akkarin'in, şimdiki Lonca'ya geçmişinden bahsetme riskine girmek istememesini anlayabiliyordu. Yine de Lorlen ve diğer Yüksek Büyücülerin Akkarin'in kara büyüü öğrenme sebebini bilseler veya Ichani tehdidini anlasalar, kara büyüye böyle körü körüne tepki vereceklerini sanmıyordu.

Mahkûm edecekleri ben olurdum, diye düşündü birden. Çünkü kara büyü öğrenmeyi ben seçtim.

"Bu gece sana kan mücevheri yapmayı öğreteceğim," dedi Akkarin.

Kan mücevheri mi? Sonea onun bahsettiği şeyin ne olduğunu anladığında bir an kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Casusun dışındaki ve Lorlen'in yüzüğündeki gibi bir mücevher yapacaktı.

"Kan mücevheri, bir büyücünün, mücevheri taşıyanın gördüğü, duyduğu, hatta düşündüğü her şeyi görüp duymasını sağlar," dedi Akkarin. "Taşıyıcı göremiyorsa mücevheri yapan da göremez. Mücevher ayrıca zihinsel iletişimi yapıcısına odaklar, böylece yapıcı ile taşıyıcı arasındaki iletişimi başka kimse duyamaz.

"Ama bunun da sınırları vardır," diye uyardı. "Yapıcı, mücevhere daima bağlıdır. Yapıcının zihninin bir kısmı sürekli taşıyıcıdan görüntüler ve düşünceler alır. Bu da oldukça dikkat dağıtıcı olabilir. Bir süre sonra bunları engellemeyi öğrenirsin.

"Bir kez yapıldıktan sonra mücevherle yapıcısı arasındaki bağ ancak mücevherin yok edilmesiyle mümkündür. Yani taşıyıcı, mücevheri kaybeder ve bir başkası bulup takarsa, yapıcı istemediği bir zihinle bağlantıda olma sorunuyla uğraşmak zorunda kalır." Belli belirsiz gülümsedi. "Takan bir keresinde bana bir Ichani'nin bir köleyi vahşi limekler tarafından canlı canlı yenmesi için bir kazığa bağladığını anlatmıştı. Ichani olanları izlemek için adama bir mücevher takmış. Limeklerden biri mücevheri de yiyince, Ichani günlerce limeğin zihnindekiler nedeniyle hiçbir şeye odaklanamamış."

Akkarin'in gülümsemesi soldu ve bakışları uzaklara daldı. "Ama Ichaniler büyüü zalimce kullanma konusunda çok deneyimlidir. Dakova bir keresinde bir adamın kanından bir mücevher yapıp onu kardeşinin işkence edilmesini izlemeye zorlamıştı." Yüzünü ekşitti. "Neyse ki camdan kan mücevherlerini kırmak kolaydır. Kardeşi mücevheri kırmayı başarmıştı."

Alnını ovuşturup kaşlarını çattı. “Başka bir zihinle bağlantıda olmak dikkat dağıtıcı olabileceği için çok fazla kan mücevheri yapmak iyi bir fikir değil. Şu an bende üç tane var. Bunları kimin taşıdığını biliyor musun?”

Sonea başıyla onayladı. “Lorlen.”

“Evet.”

“Ve... Takan mı?” Kaşlarını çattı. “Ama o yüzük takmıyor.”

“Hayır, Takan’ın mücevheri saklı.”

“Üçüncüsü kimde?”

“Yararlı konumdaki bir dostta.”

Sonea omzunu silkti. “Kim olduğunu tahmin edebileceğimi hiç sanmıyorum. Neden Lorlen?”

Bu soru karşısında Akkarin’in kaşları kalktı. “Gözümü onun üzerinde tutmam lazımdı. Rothen asla sana zarar verebilecek bir şey yapmazdı. Ama Lorlen, Lonca’yı kurtarmak için seni feda edebilirdi.”

Beni feda etmek mi? Tabii bunu yapardı. Sonea ürperdi. Onun konumunda olsaydım büyük ihtimalle ben de yapardım. Bunu düşündüğünde Akkarin’in Lorlen’e gerçeği anlatabilmesini daha çok diler oldu.

“O oldukça yararlı oldu,” diye ekledi Akkarin. “Cinayetleri araştıran Yüzbaşı Barran ile irtibat halinde. Bulunan ceset sayısıyla her suikastçının ne kadar güçlü olduğunu tahmin edebiliyorum.”

“Mücevherin ne olduğunu biliyor mu?”

“Ne işe yaradığını biliyor.”

Zavallı Lorlen, diye düşündü Sonea. Dostunun kötücül bir büyüye kendini kaptırdığını düşünüyor ve tüm düşüncelerini okuyabildiğini biliyor. Kaşlarını çattı. Peki ya, dostunun korkularından ve kendisine ne kadar içerlediğinden sürekli haberdar olmak Akkarin için ne kadar zor?

Akkarin masaya doğru döndü. “Buraya gel.”

Sonea masanın diğer tarafına geçerken Akkarin kutunun kapağını açtı. Bıçağı çıkarıp Sonea’ya verdi.

“Dakova’nın bir kan mücevheri yaptığını ilk gördüğümde kanda büyümlü bir şeyler olması gerektiğini sanmıştım. Bunun gerçek olmadığını ancak yıllar sonra anlayabildim. Kan, sadece yapanın kimliğini cama damgalıyor.”

“Bunu yapmayı kitaplardan mı öğrendiniz?”

“Hayır. Büyük kısmını araştırmalarımın ilk yılında karşılaştığım kadim bir örneği inceleyerek öğrenmiştim. O zamanlar ne olduğunu bilmiyordum ama daha sonra araştırmak için bir süreliğine ödünç aldım. Yapıcısı uzun süre önce ölmüş ve artık çalışmıyor da olsa içinde nasıl çalıştığını anlamama yetecek kadar büyü kalmıştı.”

“Hâlâ sizde mi?”

“Hayır. Sahibine geri gönderdim. Maalesef kendisi kısa süre sonra öldü ve kadim mücevher koleksiyonuna ne olduğunu bilmiyorum.”

Sonea başıyla onaylayıp masadaki nesnelere baktı “Yaşayan herhangi bir parçan kullanılabilir,” dedi Akkarin. “Saç işe yarar ama çoğu ölü olduğu için pek iyi bir seçim olmaz. Gözyaşlarının kullanıldığını anlatan eski bir Sachaka halk öyküsü var ama sanırım sadece romantik bir masal. Derinin bir kısmını da kesebilirsin ama bu hoş veya uygun olmaz. Kan en kolayı.” Kâseye hafifçe vurdu. “Sadece birkaç damlaya ihtiyacın var.”

Sonea önce kâseye, ardından bıçağa baktı. Akkarin sessizce onu izliyordu. Sonea sol koluna baktı. Nereye kesik atmalıydı? Elini çevirdiğinde avuç içindeki eski, silik bir yara izini fark etti. Çocukken bir su borusunda elini kesmişti. Bıçağın ucunu avucunun içine dokundurdu. Bıçak tenini keserken hiç acı hissetmeyince şaşırdı.

Kesikten kan sızmaya başladıktan sonra Sonea elinde keskin bir acı hissetti. Kanın kâseye damlamasını sağladı.

“Kendini iyileştir,” dedi Akkarin. “Her zaman gecikmeden kendini iyileştir. Yarı iyileşmiş bir kesik bile kalkanında bir açıklıktır.”

Sonea yaraya yoğunlaştı. Kanın akışı durdu, ardından kesğin kenarları yavaşça birleşti. Akkarin ona bir bez verdi ve Sonea elindeki kanı temizledi.

Akkarin bir parça cam verdi. “Bunu havada tutup erit. Döndürürsen şeklini koruman daha kolay olur.”

Sonea iradesini cam parçasına odaklayarak havaya kaldırdı. Camı ısıtarak döndürmeye başladı. Cam uçlarından parlamaya başladı, ardından yavaşça bir kürecik haline gelene kadar küçüldü.

“Sonunda!” diye hırladı Akkarin.

İrkilen Sonea küreyi tutamadı. Küre masaya düştü ve düştüğü yerde küçük bir yanık izi oluşturdu.

“Hay aksi.”

Ama Akkarin fark etmemişti. Gözleri odanın ötesine odaklanmıştı. Sonea onu izlerken adamın bakışları keskinleşti. Acı acı gülümsedi ve bıçağı aldı.

“Takan bir mesaj aldı. Hırsızlar suikastçıyı bulmuş.”

Sonea’nın kalbi duracak gibi oldu.

“Bu ders, biz dönene kadar beklemek zorunda.” Bir dolaba ilerleyen Akkarin, Sonea’nın uzun zaman önce gece takarken gördüğü, üzerinde bıçak kını olan deri bir kemer çıkardı. Bıçağı bezle silip kına yerleştirdi. Cüppesinin bağıını çözüp giysilerinin en dış katmanını çıkardığında Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Cüppesinin altında siyah bir yelek vardı.

Kemeri beline takan Akkarin başka bir dolaba gidip uzun, yıpranmış bir ceket, Sonea içinse bir pelerin, bir de fener çıkardı.

“Cüppeni iyice kapa,” dedi Akkarin, Sonea pelerini omzuna atarken. Pelerinin ön kısmında bir sürü küçük düğme ve eller için yanlarında birer açıklık vardı.

Akkarin, Sonea’yı süzmek için durdu ve kaşlarını çattı.

“Seni yanıma almazdım, ama bu katil casuslarla karşılaşmaya hazırlayacaksam nasıl yapılacağıını göstermem gerekli. Söylediklerimi *harfi harfine* yerine getirmelisin.”

Sonea başıyla onayladı. “Emredersiniz, Yüksek Lordum.”

Akkarin duvara ilerleyip koridorlara açılan gizli kapıyı açtı. Sonea onun peşi sıra kapıdan geçti. Feneri aydınlandı.

“Bu kadının seni görmesine izin veremeyiz,” dedi Akkarin kordorda ilerlerken. “Tavaka’nın efendisi büyük ihtimalle ben mücevheri yok etmeden önce seni görmüştür. Herhangi bir Ichani seni bir kez daha benimle görürse seni eğittiğimi tahmin edebilirler. Henüz zayıf ve kendini korumak için yeterince eğitimli olmadığın bu dönemde seni öldürmeye çalışacaklardır.”

İlk kalkana ulaştıklarında sessizleşen adam koridorlardan oluşan labirentte ilerledi ve çıkmış tünele ulaşana kadar konuşmadı. Akkarin önlerindeki yıkıntıyı işaret etti.

“Zihninle iyice incele ve basamakları yerlerine kaydır.”

Sonea sezgilerini genişleterek kayaların yerleşimini inceledi. İlk başta rasgele bir karmaşıklık varmış gibi geldi, sonra bu karmaşada bir düzen yakalayabildi. Pazarda satılan aşşap bulmacaların devasa bir

türü gibiydi. Belirli bir noktadan itince bulmacanın parçaları birbirini kaydırıp yeni bir şekil oluşturunuyordu. Az miktarda büyüye başvurarak kayaların yerini değiştirmeye başladı. Koridor, basamaklar yerlerine yerleşirken taşın taşla sürtünme sesiyle doldu.

“Aferin,” diye mırıldandı Akkarin. İlerleyip basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Sonea peşinden ilerledi. Tepede dönüp kayaları tekrar ilk konumlarına getirdi.

Fenerin ışığı, Hırsızlar Yolu’nun tanıdık tuğla duvarlarını aydınlatıyordu. Akkarin ilerlemeye başladı. Birkaç yüz adım sonra bir önceki sefer kılavuzun onlarla bulunduğu yere vardılar. Kısa bir gölge onları karşılamak için öne çıktı.

Sonea çocuğun yaklaşık on iki yaşında olduğunu tahmin etti. Ama gözleri sert ve temkinliydi. Daha yaşlı birinin gözleriydi. Çocuk ikisine de baktı, ardından Akkarin’in çizmelerine bakıp başıyla onayladı. Tek kelime etmeden kendisini izlemelerini işaret edip koridorda ilerlemeye başladı.

Yolları zaman zaman kıvrılsa da genellikle aynı doğrultuda ilerliyorlardı. Kılavuzları, sonunda demir bir merdivenin önünde durup bir kapağı işaret etti. Akkarin fenerin ışığını kapadı ve koridor bir anda karardı. Sonea, Akkarin’in bir ayağını merdivene dayadığını ve tırmanmaya başladığını duydu. Akkarin kapağı dikkatle kaldırıp içeriği gözetlerken tünele hafif bir ışık doldu. Sonea’ya kendisini izlemesini işaret ettiğinde o da merdivenlerden tırmandı. Bu arada Akkarin de kapağı tamamen açıp yukarı çıktı.

Sonea, Akkarin’in ardından çıktığında kendisini bir ara sokakta buldu. Etraftaki evler, bulunabilen her tür malzeme kullanılarak kabaca inşa edilmişlerdi. Bazıları her an yıkılabilir gibi görünüyordu. Çöp ve lağım kokusu oldukça yoğundu. Uzun süre önce unuttuğu bir anlayış ve ihtiyat hissi doldurdu içini. Burası meskencilerin en fakir kesiminin yaşadığı ve hayatta kalmak için çırpındıkları dış kısımdı. Üzücü ve tehlikeli bir yerdi.

Yakındaki bir kapıdan iri bir adam çıkıp onlara yaklaştı. Sonea bu adamın bir önceki suikastçıya muhafızlık yapan kişi olduğunu anladığında rahatlayarak nefes aldı. Adam, önce Sonea’ya, ardından Akkarin’e baktı.

“Kadın yeni gitti,” dedi. “Onu iki saattir mimliyorduk. Buranın yerlileri onun iki gecedir burada kaldığını söylüyor.” Yakındaki bir kapıyı işaret etti.

“Bu gece geri döneceğini nereden biliyorsunuz?” diye sordu Akkarin.

“Gittikten sonra içeri baktık. Bazı eşyaları hâlâ burada. Geri dönecektir.”

“Buranın kalanı boş mu?”

“Birkaç dilenci ve fahişe kullanıyormuş. Onlara bu gece başka bir yerde meşgul olmalarını söyledik.”

Akkarin başıyla onayladı. “İçeri göz atıp pusu kurmak için uygun bir yer olup olmadığına bakacağız. Kimsenin girmeyeceğinden emin olun.”

Adam başıyla onayladı. “Sağdaki en son oda onun.”

Sonea, Akkarin’in peşinden kapıya ilerledi. Akkarin kapıyı açarken kapı itiraz edencesine gıcırdadı. Çürüyen kısımları ahşap kolonlarla desteklenmiş, tozla kaplı, dağılacak gibi duran basamaklardan aşağı inip bir koridorda ilerlemeye başladılar.

İçerisi karanlıktı. Toprak zemin engebeliydi. Akkarin fenerin kapağını önlerini aydınlatacak kadar kaldırdı. Odaların kapıları yoktu. Bazıları kaba çuval bezleriyle kapatılmıştı. Duvarlarda ahşap plakalar vardı ama bazıları düşmüş ve arkalarındaki toz toprak zeminde birikmişti.

Odaların çoğu boştu. Sağ taraftaki son giriş çuval beziyle kapatılmıştı. Akkarin örtüye dikkatle bakıp kenara çekti ve fenerin kapağını tamamen kaldırdı.

Oda şaşırtıcı derecede büyüktü. Birkaç ahşap kasa ile çarpık bir tabla masa görevi görüyordu. Odanın bir tarafına raf oyulmuştu ve bir köşede ince bir döşekle birkaç battaniye vardı.

Akkarin odada dolaşmaya başladı, her şeyi dikkatle inceledi. Yatağı kurcaladıktan sonra başını iki yana salladı.

“Morren eşyalardan bahsetmişti. Bunları kast etmiş olamaz herhalde.”

Sonea gülümsemesini bastırdı. En yakındaki duvara ilerleyip her plakanın arasına parmağıyla hafifçe vurmaya başladı. Sonea bütün duvarları incelerken Akkarin onu izliyordu. Yatağa yakın bir yerde gizli bir bölmeyi işaret eden çınlamayı hissetti.

Plakalar kolaylıkla yerlerinden çıktılar. Arkalarındaki çuval bezi kurumuş çamurla kaplıydı ve çeşitli yerlerinde delikler vardı. Sonea dikkatle bir köşesini kaldırdı. İçeride bir çocuğun rahatça oturabileceği bir oyuk vardı ve tavanı ahşap plakalarla desteklenmişti. Ortada küçük bir kumaş yığını vardı.

Akkarin, Sonea'nın yanına gelip kıs kıs güldü. "Bak sen şu işe. İyi iş gördün."

Sonea omzunu silkti. "Bir keresinde böyle bir yerde yaşamıştım. Meskenciler buralara Delik derler."

Akkarin duraksadı. "Uzun süre mi?"

Sonea, Akkarin'e döndüğünde Yüksek Lord'un kendisini tartar-casına süzdüğünü gördü.

"Bir kış boyunca. Uzun zaman önceydi, ben çok küçükken." Oyuğa geri döndü. "Kalabalık ve soğuk olduğunu hatırlıyorum."

"Ama şu anda burada çok az kişi yaşıyor. Neden?"

"Arındırma. Yılın ilk karı yağana kadar yapılmayacak. Lonca'nın şehirden sürdüğü insanların gittiği yer burası. Hanelerdeki tehlikeli ve hırsız dedikleri kişiler. Gerçek şu ki onlar sadece şehrin kötü gözükmesine sebep olan kirli dilenciler ve sakatlar. Gerçek Hırsızlar Arındırma'dan hiç etkilenmiyor..."

Arkalarında, uzak bir yerde bir kapı hafifçe gıcırdadı. Akkarin hızla döndü.

"Bu o."

"Nasıl..."

"Morren başka herkesi durdururdu." Fenerin kapağını neredeyse sonuna kadar kapayıp odaya bakındı. "Başka çıkış yok," diye mırıldandı. Oyuğu kapatan bezin köşesini kaldırdı. "Şuraya sığabilir misin?"

Sonea cevap verme zahmetine bile girmedi. Dönüp oyuğun kenarına geldi ve kendini geriye itti. Bacaklarını kendine çekip katladığında Akkarin kaldırdığı bezi bırakıp plakaları yerine yerleştirdi.

Ortalık tamamen karardı. Sonea'nın kalp atışlarının sesi sessizlikte kulaklarında yankılanıyordu. Ardından kendini parlak yıldızlara bakarken buldu.

"Yine sen," dedi bir kadın garip bir aksanla. "Seni öldürmem için bana bir kez daha ne zaman şans vereceğini merak ediyordum."

Yıldızlar parlaklaştı ve Sonea büyüünün titreşimini hissetti. Işık noktalarının çamurlu bezdeki delikler olduğunu anlayan Sonea odayı görebilme umuduyla öne eğildi.

“Hazırlıklı gelmişsin,” dedi kadın.

“Elbette,” diye karşılık verdi Akkarin.

“Ben de,” dedi kadın. “Pis şehriniz artık biraz daha az kalabalık. Ve Loncanız da az sonra bir kişi eksilecek.”

Bezi kaplayan kurumuş çamurun ince olduğu ve dağıldığı bir yerden Sonea, ışık parlamalarıyla görülür hale gelen silüetleri seçebiliyordu. Bezin o kısmını biraz aralamak için kazımaya başladı.

“Lonca, yöneticilerini ölü bulunca ne düşünecek? Öldürenin ne olduğunu anlayabilecek mi? Hiç sanmam.”

Sonea artık bir silüeti seçebiliyordu. Solgun bir gömlek ile pantolon giymiş bir kadın odanın bir yanında duruyordu. Ama Sonea, Akkarin'i göremiyordu. Daha iyi görebilmek için bezin kaplamasını kazımaya devam etti. Savaşı göremezse casuslarla savaşıma konusunda nasıl bir şeyler öğrenebilirdi ki?

“Onları avlayanın ne olduğunu bilmeyecekler,” diye devam etti kadın. “Gidip hepsini birden öldürmeyi düşünüyordum ama artık onları dışarı çekip teker teker öldürmenin daha eğlenceli olacağını düşünüyorum.”

“İkincisini tavsiye ederim,” diye karşılık verdi Akkarin. “Yoksa fazla bir şey yapamazsın.”

Kadın gülmeye başladı. “Öyle mi?” Dudak büktü. “Ama Kariko'nun haklı olduğunu biliyorum. Loncan yüksek büyü bilmiyor. Zayıf ve aptallar. O kadar aptallar ki bildiklerini onlardan saklamak zorundasın yoksa seni öldürürler.”

Kadının kalkanına darbeler çarparken oda bir anda parlak ışıklarla doldu. Kadın aynı şekilde karşılık verdi. Yukarılardan bir kırıлма sesi geldi. Sonea kadının yukarı bakıp yan adımlarla oyuğa doğru yaklaştığını gördü.

“Büyü bilgimizi kötü amaçlar için kullanmamamız, cahil olduğumuz anlamına gelmez,” dedi Akkarin sakince. Görüş alanına girdi, kadının karşısında pozisyon aldı.

“Ama halkının zihninde gerçeği gördüm,” diye karşılık verdi kadın. “Beni neden tek başına kovaladığını biliyorum. Neden başkalarının savuşturmasını görmesine izin veremeyeceğini. En azından bunu görsünler.”

Oda birdenbire parçalanarak tahtaların sağır edici çatırtılarıyla doldu. Ahşap kolonlar ve çatı döşemeleri tavandan yağmur gibi yağıp odayı toza boğdu. Kadın kahkaha atıp oyuğa ve Sonea'ya biraz daha yaklaştı.

Yukarıdan bir miktar daha moloz dökülüp yolunu tıkadığında durdu. Sachaka'lı, aniden gerisin geri yan duvara savrulmuştu. Sonea, Akkarin'in güç darbelerinin etkisini oyuğun tabanındaki titreşimlerde hissedebiliyordu ve sırtına tozlar yağıyordu.

Kadın kendini duvardan uzaklaştırıp hırıldayarak molozlara doğru ilerlemeye başladı... ve içlerinden geçti. Sonea onların bir yanılısına olduğunu fark edince şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Sonra kadının doğrudan kendisine doğru yürüdüğünü fark edince kalbi duracak gibi oldu.

Akkarin saldırarak kadını yavaşlamaya zorluyordu. Kadın gizli bölmenin önünde durunca Sonea kendini Akkarin'in saldırılarına tam karşıdan bakarken buldu. Tehlikeyi görüp aceleyle etrafına güçlü bir kalkan ördü.

İki büyücü birbirine saldırdıkça oda sarsılıyordu. Sonea'nın sırtına daha fazla toz yağdı. Yukarıya uzanıp yokladığında oyuğun tavanını tutan desteklerin ayrılıp büküldüğünü fark etti. Panikle kalkanını onlara destek olacak şekilde genişletti.

Bir gülüş ilgisini tekrar odaya çekti. Bezin aralığından baktığında Akkarin'in gerilediğini gördü. Darbeleri gücünü kaybediyordu. Yana attığı adımla kapıya doğru çekildi.

Gücünü kaybediyor, diye fark etti Sonea aniden.

Akkarin kapıya yaklaşırken midesine bir ağırlık çöktü.

“Bu sefer benden kaçamayacaksın,” dedi kadın.

Bir kalkan kapıyı kapladı. Akkarin'in yüz ifadesi karanlık bir hal aldı. Kadın gittikçe uzuyor ve dikleşiyor gibi görünüyordu. İlerlemek yerine birkaç adım geri atıp Sonea'ya döndü.

Akkarin'i izleyen Sonea, Yüksek Lord'un ifadesinin dehşet ve paniğe dönüştüğünü gördü. Kadın oyuğun kenarına ulaştı, sonra Akkarin kadına güçlü bir darbe gönderdi.

Akkarin numara yapıyor, diye düşündü Sonea birden. Kadını benden uzağa çekmeye çalışıyor. Ama kadın onu takip etmek yerine oyuğa dönmüştü. Neden? Burada olduğumu biliyor mu? Yoksa başka bir sebebi mi var?

Çevresini yoklayan Sonea bir kumaş yığını buldu. Karanlıkta bile kumaşın kaliteli olduğunu rahatlıkla anlayabiliyordu.

Minicik bir küre ışık yarattı. Bohçayı açtığında bunun bir kadın şah olduğunu gördü. Şah kaldırdığında katları arasından küçük bir nesne düştü. Gümüş bir yüzüktü.

Yüzüğü aldı. Bir erkek yüzüğüydü bu. Hanelerin yaşlılarının, konumlarını belirtmek için taktıkları türdendi. Yüzüğün bir kenarında kare şeklindeki düz bir kısma Saril Hanesi'nin arması kazanmıştı.

Sonra oyuk bir toz ve gürültü fırtınasıyla patladı.

Sonea kendini geriye doğru fırlatılmış buldu. Cenin gibi kıvrılıp kalkanını etrafında tutmaya yoğunlaştı. Kalkanını zorlayan basınç bir süre artmaya devam etti, sonra durdu ama hafiflemedi.

Ardından her şey sessizleşti. Sonea gözlerini açıp küçük bir küre ışık yarattı. Etrafındaki her yerde toprak vardı. Kalkanı toprağı tutuyor, etrafında küre şeklinde bir boşluk oluşturunuyordu. Cenin gibi durmayı bırakıp çömeldi ve içinde bulunduğu durumu tarttı.

Gömülmüştü. Her ne kadar kalkanını sabit tutabilecek olsa da kalkanın içindeki hava uzun süre dayanmazdı. Toprağı oyarak çıkmak zor olmazdı. Ama bunu yaparsa artık gizlenmiş olmayacaktı.

O zaman burada mümkün olduğunca uzun süre kalmalıyım, diye karar verdi. Savaşı daha fazla izleyemeyeceğim ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

Tanık olduklarını düşününce başını iki yana salladı. Savaş hiç de Akkarin'in öngördüğü gibi gitmemişti. Kadın sıradan bir suikastçıdan çok daha güçlüydü. Tavırları hiç de bir köle gibi değildi ve Ichani'lerden bahsederken "biz" demişti. Önceki casus gibi "efendilerim" dememişti. Savaşma konusunda becerikliydi. Kyralia'ya gönderilen daha önceki casusların bu konuda beceri kazanacak zamanları olmamıştı.

Bu kadın bir köle değilse geriye tek bir olasılık kalıyordu.

Ichani.

Bu sonuca varmasıyla Sonea'nın bir anda midesi kasıldı. Akkarin bir Ichani ile savaşıyordu. Yoğunlaştı ve yakınlarda bir yerde büyülerini titreşimini hissedebildiğini fark etti. Savaş tüm hızıyla sürüyordu.

Kalkanı üzerindeki baskı azalmaya başlamıştı. Yukarı baktığında toprağın kalkanı üzerinden aktığı bir yerde bir delik açılmaya başladığını gördü. O izlemeye devam ederken daha fazla toprak kayarak delik büyüdü.

Odayı yavaş yavaş görebilmeye başlamıştı. Ayağa kalktı ve korkudan nefesi kesildi. Sachaka'lı kadın bir iki adım ötesinde duruyordu.

Sonea panikle kalkanını küçülttü ama bu, tepesindeki toprağın daha hızlı dökülmesi dışında bir işe yaramadı. Toprak dökülürken Akkarin görüş alanına girdi. Adamın bakışları bir an Sonea'nınkilerle buluştu ama yüz ifadesi değişmedi. İlerlemeye başladı.

Sonea kalkanı içinde diz çöktü ve tepeden toprak yağarken çaresizce kadını arkasından izlemeye devam etti. Kadının bir şey duyma da ona dönmesinden çekindiğinden kıpırdamaya cüret edemiyordu. Akkarin yaklaşırken Sachaka'lı bir adım geriledi. Kadın odaklandığı için tüm vücudu gergindi.

Sonea, Akkarin'in büyüünün kadını çevreleyip ona doğru çekerken kendi kalkanına değdiğini hissetti. Kadın, Akkarin'in tutuşundan kurtulup geriye doğru bir adım daha attı. Kadının kalkanı yaklaştıkça Sonea kendi kalkanını daha da içeriye çekti. Kadının kalkanı artık Sonea'nın dokunma mesafesinde vızıldıyordu. Bir adım sonra kadın Sonea'nın orada olduğunu anlayacaktı.

Beni sezerse tabii, diye düşündü Sonea. Kalkanımı indirirsem onun kalkanı üzerimden beni fark etmeden kayabilir.

Kadının kalkanı küre şeklindeydi ve bu koruması en kolay şekildi. Küresel bir kalkan büyücünün ayaklarını bir miktar yerin altına girerek korurdu ama yeraltından gelecek bir saldırıya karşı koruma sağlaması için o kısmının hareketsiz olması gerekirdi. Bütün çıraklar hareket ederlerken kalkanlarının bu kısmını zayıflatıp, yerden veya bir engelin üzerinden kaymasını sağlayıp, durduklarında tekrar kuvvetlendirmeyi öğrenirlerdi.

Bu kadının da aynı alışkanlığı varsa gerilerken kalkanının Sonea üzerinden, onun doğal bir şekil olduğunu düşünerek kaymasına izin verirdi.

Ama fark edecek. Varlığını sezecek.

Sonea nefesini tuttu. *Ama o zaman kalkanının içinde olacağım! Bir anlığına, ne olduğunu anlayamadan savunmasız olacak. Sadece bir şeye ihtiyacım var...*

Gözleriyle yeri taradı. Oyuktaki tahtalardan biri yarı gömülü bir şekilde kenarda duruyordu. Yapmaya niyetlendiği şeyi düşünürken kalp atışları daha da hızlandı. Sessizce derin bir nefes alıp kadının tekrar gerilemesini bekledi. Bekleyişi uzun sürmedi.

Kalkan üzerinden geçerken Sonea tahta parçasını alıp ayağa kalktı ve kadının ensesini yanlamasına kesti. Ne olduğunu anlayamayan kadın daha dönmeyen Sonea diğer elini hızla yaraya bastırıp tüm iradesini, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kendisine güç çekmeye odakladı.

Kadın ne olduğunu anladığında gözleri dehşetle açıldı. Kalkanı kayboldu ve dizleri büküldü. Sonea neredeyse kavrayışını kaybetti ama boştaki kolunu hızla kadının boynuna doladı. Ama Sachaka'lı çok ağırdı ve Sonea kadının yere çökmesine izin verdi.

Sonea'nın içine hızla güç doldu, sonra bu birdenbire kesildi. Sonea kolunu çektiğinde kadın yere yığıldı. Kadının gözlerinde tamamıyla boş bir ifade vardı.

Öldü. Sonea büyük bir rahatlama hissiyle doldu. İşe yaradı, diye düşündü. Gerçekten işe yaradı.

Sonra eline baktı. Parçalanmış çatıdan gelen ay ışığında avucuna bulaşmış kan siyah görünüyordu. Üzerine soğuk bir dehşet çöktü. Sendeleyerek ayağa kalktı.

Az önce kara büyüyle birini öldürdüm.

Birdenbire başı dönerek geriye doğru tökezledi. Fazla hızlı nefes aldığını biliyordu ama kendisini durduramıyordu. Eller omzunu tutup düşmesini engelledi. "Sonea," dedi bir ses, "derin bir nefes al ve tut. Şimdi bırak."

Akkarin. Sonea, onun söylediğini yapmaya çalıştı. Birkaç kez denemesi gerekti. Akkarin bir bez çıkardı ve kızın elini temizledi.

"Hoş değil, değil mi?"

Sonea başını iki yana salladı.

"Olmaması gerekir."

Sonea başını bir kez daha salladı. Zihninde tutarsız düşünceler dönüp duruyordu.

Onu öldürmeseydim o beni öldürecekti. Başkalarını öldürecekti. O zaman bunu yaptığımı bilmek neden kendimi bu kadar berbat hissetmeme yol açıyor?

Belki de, bu beni onlardan biri olmaya biraz daha yaklaştırdığı için.

Peki ya öldürecek başka casus kalmaz ve Takan da yetmezse, Ichani'lerle savaşmak için kendimi başka kaynaklarla mı güçlendireceğim? Sokaklarda dolaşıp haydutları ve soyguncuları mı öldürmeye başlayacağım? Masumlardan beslenmemi haklı çıkarmak için Kyralia'yı savunma bahanesini mi kullanacağım?

Sonea hissettiği karmakarışık duyguları savuşturmak için başını iki yana salladı. Daha önce kendinden hiç böyle şüphe etmemiştii.

“Bana bak Sonea.”

Adam onu kendine çevirdi. Sonea istemeyerek de olsa onun gözlerine baktı. Akkarin uzandığında Sonea onun, saçından nazikçe bir şey aldığını hissetti. Bir parça çuval bezi Akkarin'in elinden yere düştü.

“Kolay verilecek bir karar değildi,” dedi Akkarin, “ama kendine güvenmeyi öğreneceksin.” Başını kaldırdı. Sonea, onun bakışlarını takip ettiğinde çatıdaki deliğin ortasından gökyüzünde asılı duran dolunayı gördü.

Göz, diye düşündü. Açık. Ya bu yaptığım şeytani olmadığı için bana izin verdi ya da kendimi deliliğe kaptıracağım.

Ama benim aptalca batıl inançlarım yok, diye hatırlattı kendine.

“Buradan hemen gitmeliyiz,” dedi Akkarin. “Hırsızlar cesedin icabına bakacaklardır.”

Sonea başıyla onayladı. Akkarin uzaklaşırken onun saçını düzeltti. Dokunduğu yerde teni karıncalanıyordu. Gözlerini kadının cesedinden uzak tutup onun peşinden odadan çıktı.

14. BÖLÜM

TANIK

Bir şey nazik bir şekilde Keri'nin sırtına baskı yapıyordu. Sıcak bir şey. Bir el.

Bu elin Savara'ya ait olduğunu fark etti.

Dokunuş Keri'yi o ana geri döndürmüştü. Genç adam sersemlemiş bir halden yeni çıktığını fark etti. Sonea Sachaka'lı kadını öldürdüğü anda dünya sarsılıp etrafında dönmeye başlamıştı. O andan beri Sonea'nın ne yaptığı düşüncesi dışında hiçbir şeyin farkında değildi.

Eh, neredeyse hiçbir şeyin. Savara bir şey söylemişti. Genç adam kaşlarını çatı. Akkarın'ın bir چراغı olmasıyla ilgili bir şeylerdi. Dönüp yanındaki kadına baktı.

Savara çarpık bir şekilde gülümsedi. "Bana teşekkür etmeyecek misin?"

Keri aşağı baktı. Çatının hâlâ sağlam bir kısmında oturuyorlardı. Çatıdaki bu deliği, savaşı izlemek için uygun bir yer olarak görmüşlerdi. Çatı ahşap parçaları ile kırık kiremitlerden oluşuyordu ve aralarında birçok boşluk vardı. Ağırlıklarını kirişlerde tuttukları sürece güvende olacaklardı.

Ne var ki ne Keri ne de Savara aşağıdakilerin çatıyı parçalayacaklarını düşünmüştü.

Ama çatı çöktüğünde bir şey Keri'nin düşmesini engellemişti. Savara'yla kendisinin nasıl olup da havada süzöldüklerini kavrayamadan çatının, aşağıdakilerden uzakta bir kısmına konmuşlardı.

Bu, Savara'yla ilgili her şey açığa çıkarmıştı. Yeni katilin geldiğini nasıl bilebildiği, Yüksek Lord'un savaştığı insanlar hakkında nasıl bu kadar çok bilgiye sahip olduğu ve bu katilleri kendisinin öldürmesi konusunda neden bu kadar istekli olduğu.

"Eh, ne zaman bana söyleyecektin?" diye sordu Keri.

Savara omzunu silkti. "Bana yeterince güvendiğin zaman. En başta söyleseydim sonum aşağıdaki gibi olabilirdi." Gol ve yardımcısının sürükleyerek çıkardıkları cesede baktı.

"Hâlâ öyle olabilir," dedi Keri. "Siz Sachaka'lıları birbirinden ayırt etmek gittikçe zorlaşıyor."

Savara'nın gözleri öfkeyle parladı ama cevap verirken sesi oldukça sakindi.

"Ülkemdeki her büyücü Ichani'ler gibi değildir, Hırsız. Ülkemde birçok grup... farklı topluluklar var..." Başını sinirle iki yana salladı. "Dilinizde buna uygun bir kelime yok, Ichani'ler dışlanmış olanlardır. Ceza olarak çorak topraklara sürülmüş olanlar. Ülkemin en kötüleridir. Onlara bakarak hepimizi yargılama."

"Halkım bir gün Ichani'lerin birleşmesinden korkmuştur ama ne yazık ki Kral üzerinde bir etkimiz yok ve onu bu sürgün geleneğini durdurmaya ikna edemiyoruz. Onları yüzlerce yıl boyunca izledik ve diğerlerini kontrol etmeye yaklaşanları öldürdük. Burada olanları engellemeye çalıştık ama burada olduğumuzu göstermemek için çok çaba harcamalıyız çünkü Sachaka'da birçokları bize saldırmak için sadece küçük bir bahane için bekler."

"Burada neler oluyor?"

Savara duraksadı. "Sana ne kadarını anlatabilirim, emin değilim." Ebeveynleri tarafından sorguya çekilen bir çocuk gibi dudaklarını çiğnemeye başlaması Keri'nin hoşuna gitti. Genç adam kıs kıs güldüğünde Savara ona bakıp kaşlarını çattı. "Ne var?"

"Başkalarından izin isteyecek birine pek benzemiyorsun."

Savara, Keri'nin bakışlarına karşılık verdi, sonra aşağı baktı. Savara'nın bakışlarını takip eden Keri, Gol ve cesedin gitmiş olduklarını gördü.

"Onu görmeyi beklemiyordun değil mi?" dedi Savara yumuşakça. "Kayıp aşkının birini öldürdüğünü görmek seni rahatsız ediyor mu?"

Keri, Savara'ya gözlerini dikti. Birdenbire kendini rahatsız hissetmişti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Kadın gülümsedi. "Onu gördüğün ya da ondan bahsettiğin zaman yüzünden belli oluyor."

Keri aşağıya, odaya baktı. Zihninde Sonea'nın kadının üzerine atlayan görüntüsü canlandı. Sonea'nın yüzü kararlılıkla doluydu. Büyü yeteneği olduğunu keşfettiği için dehşete düşen kararsız kız çok uzaklarda kalmıştı.

Sonra Akkarin, saçma bulaşmış bir şeyi alırken Sonea'nın yüzünde beliren ifadeyi hatırladı.

"Bir çocukluk aşkıydı," dedi Savara'ya. "Uzun süredir onun bana uygun olmadığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyordun," dedi Savara ağırlığını diğer tarafına verirken çatıyı gıcırdatarak. "Bunu bu gece öğrendin."

Keri, Savara'ya baktı. "Sen nasıl..."

Savara yavaşça yanına yaklaştığında genç adam şaşırды. Döndüğünde, kadın bir elini genç adamın başının arkasına koyup onu kendine doğru çekti ve öptü.

Savara'nın dudakları sıcak ve güçlüydü. Keri tüm vücudunu bir sıcaklığın sardığını hissetti. Uzanıp Savara'yı daha da yakma çekmeye çalıştı ama oturduğu tahta parçası yana kaydığında dengesini kaybetti. O geriye doğru düşerken, birleşmiş dudakları ayrıldı.

Bir şey genç adamın düşüşünü durdurdu. Keri, büyüünün dokunuşunu tanımıştı. Savara yaramaz bir şekilde gülümsedi ve uzanıp onun gömleğini yakaladı. Bir omzunu çatıya yaslayıp onu üzerine çekti ve ikili, zarar görmüş alandan uzağa yuvarlanırken çatıdan çatırtılar geldi. Durduklarında Savara genç adamın üzerindeydi. Gülümsedi... Keri'nin nabzını hep hızlandıran o nefes kesici, baştan çıkarıcı gülümsemesiyle.

"Eh," dedi Keri. "Bu güzelmiş."

Savara alçak sesle gülüp Keri'yi öpmek için eğildi.

Keri sadece bir an, bir his, bir önsezi zihninin kenarına doku-nurken duraksadı.

Sonea, büyüünü keşfettiği gün bir başka yere ait olmuştu. Savara'nın da büyüü vardı. Ve o da başka bir yere aitti...

Ama o anda, genç adamın umurunda bile değildi.

. . .

Lorlen kaşlarını çattı, ardından gözlerini kırıştıtarak açtı. Yatak odası çoğunlukla karanlıktı. Dolunayın ışığı perdelerinin hafifçe parlamasına, altın renkli Lonca sembolünün temiz kâğıt üzerindeki kapkara bir sembolmüş gibi gözükmesine sebep oluyordu.

Adam sonra neden uyandığını anladı. Biri kapısına sertçe vuruyordu.

Saat kaç? Adam oturup uykusunu dağıtmak için gözlerini ovuşturdu. Kapıya vurulmaya devam ediliyordu. İçini çekip ayağa kalkan adam aksayarak yatak odasından dairesinin ana kapısına doğru ilerledi.

Kapıda Lord Osen vardı. Darmadağın ve telaşlı görünüyordu.

“Yönetici,” dedi fısıltıyla. “Lord Jolen ve ailesi öldürülmüş.”

Lorlen yardımcısına baktı. Lord Jolen. Şifacılardan biri. Genç bir adam, yeni evli. *Öldürülmüş mü?*

“Lord Balkan Yüksek Büyücüleri çağırıldı,” dedi Osen aceleyle. “Gün Odası’nda buluşacakmışsınız. Siz hazırlanırken yolda olduğunuzu söylememi ister misiniz?”

Lorlen gece giysilerine baktı. “Tabii.”

Osen başıyla onaylayıp aceleyle uzaklaştı. Lorlen kapıyı kapayıp yatak odasına döndü. Dolabından mavi bir cüppe çıkarıp üzerini değiştirmeye başladı.

Jolen ölmüştü. Ailesi de. Osen’in söylediğine göre cinayete kurban gitmişlerdi. Lorlen zihni sorularla dolmaya başlarken kaşlarını çattı. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Katil ya bilgili ve zeki biriymi ya da başka bir büyücüydü. *Ya da daha kötüsü,* diye düşündü. *Bir kara büyücüydü.*

Aklında korkunç olasılıklar canlanmaya başlarken yüzüğüne baktı.

Hayır, dedi kendine. *Ayrıntıları duyana kadar bekle.*

Cüppesinin kuşağını bağlayıp aceleyle odasından çıktı. Büyücü Odaları’ndan çıktığında Yedi Kemer adı verilen binaya doğru ilerledi. Binanın en solundaki odanın adı Gece Odası’ydı, burada büyücüler haftalık toplantı yapardı. Merkezdeki oda Ziyafet Odası’ydı. Binanın sağında ise konukları kabul edip ağırlamak için hazırlanmış Gün Odası bulunuyordu.

Lorlen içeri girdiğinde ani parlaklık yüzünden gözlerini kırıştırdı. Gece Odası tamamen koyu mavi ve gümüş, Gün Odası ise beyaz ve

altın rengiydi. Ama o anda içeride süzülen pek çok küre ışığın birleşimi göz kamaştırıyordu.

Odanın ortasında yedi kişi vardı. Lord Balkan ve Lord Sarrin başlarıyla Lorlen'i selamladılar. İdareci Jerrick, Başaraştırmacı olan iki büyücü Peakın ve Telano ile konuşuyordu. Lord Osen cüppe giymeyen tek kişinin yanında duruyordu.

Lorlen, Yüzbaşı Barran'ı tanıdığı anda kalbi duracak gibi oldu. Bir büyücü ölmüştü ve garip cinayetleri araştıran yüzbaşı buradaydı. Belki de durum korktuğu kadar kötüydü. Balkan onu karşılamak üzere öne çıktı. "Yönetici."

"Lord Balkan," diye karşılık verdi Lorlen. "Sanırım sorularımı Leydi Vinara, Yönetici Kito ve Yüksek Lord gelene kadar bekletmemi isteyeceksiniz."

Balkan tereddüt etti. "Evet. Ama Yüksek Lord'u çağırtmadım. Sebeplerimi yakında anlayacaksınız."

Lorlen şaşırılmış görünmeye çalıştı. "Akkarin olmayacak mı?"

"Henüz değil."

Kapı açıldığında herkes o yöne döndü. Vin'li bir büyücü girdi. Kito'nun "Sürgün Yönetici" konumu, onu çoğunlukla Lonca'nın ve Kyrallia'nın dışında tutuyordu. Dannyl'in duruşmaya çıkarmak üzere getirdiği kaçak büyücü için sadece birkaç gün önce Vin'den dönmüştü.

Lorlen, Akkarin'in öngörüsünü hatırladı. *Elçi Dannyl kaçak ile geldiğinde Lonca cinayetlere olan ilgisini kaybedecek, Lorlen.*

Bu olay korktuğum kadar kötüyse, diye düşündü Lorlen, sanırım durum tam tersi olacak.

Balkan, Kito'yu selamlarken Yüzbaşı Barran, Lorlen'e yaklaştı. Genç muhafız acı bir ifadeyle de olsa gülümsemeyi başardı.

"İyi akşamlar, Sayın Yönetici. Lonca önüme ilk kez bir cinayet getiriyor. Genellikle tam tersi olur."

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi Lorlen. "Size kim bilgi verdi?"

"Lord Balkan. Görünüşe bakılırsa Lord Jolen ölmeden önce kısa bir süre de olsa kendisiyle iletişim kurmayı başarmış."

Lorlen'in kalbi duracak gibi oldu. Yani Balkan katilin kim olduğunu biliyor muydu? Savaşçı'ya döndüğünde Gün Odası'nın kapısı tekrar açıldı ve Leydi Vinara içeri girdi.

Yüzlere bakıp kimlerin orada bulunduğuna baktıktan sonra başını hafifçe eğdi. “Hepiniz buradasınız. Güzel. Sanırım otursak iyi olur. İltilenmemiz gereken ciddi ve şok edici bir durum var.”

Odanın kenarlarındaki koltuklar merkeze doğru süzıldüler. Koltuklar kendi kendilerine bir halka halinde dizilirken Yüzbaşı Barran'ın yüzünde huşu dolu bir ifade belirdi. Herkes oturduğunda Vinara, Balkan'a döndü.

“Sanırım Lord Balkan başlasa iyi olur,” dedi. “Cinayetlerden ilk haberi olan oydu.”

Balkan başıyla onayladı. Çemberdekilere baktı. “İki saat önce Lord Jolen'den zihinsel bir çağrı aldım. Ama çağrıya yoğunlaştığımda iletişim aniden kesilmeden önce tek anlayabildiğim, çağrıyı yapanın kimliği ve başka birinin ona büyüyle zarar vermiş olduğuydu. Jolen'le iletişim kurmaya çalıştım ama hiçbir yanıt almadım.

“Leydi Vinara'yı iletişimden haberdar ettiğimde bana Lord Jolen'in ailesiyle şehirde kaldığını söyledi. O da kendisiyle iletişim kuramadığı için aile evini ziyaret etmeye karar verdim. Oraya ulaştığımda hiçbir hizmetçi kapıyı açmadı. Kilidi açıp girdiğimde içeride korkunç bir manzarayla karşılaştım.”

Balkan'ın yüz ifadesi karanlık bir hal aldı. “Evde yaşayanların hepsi öldürülmüştü. Evi aradığımda Jolen'in ailesinin ve hizmetçilerin cesetlerini buldum. Cesetleri inceledim ama çizikler ve hafif yanıklar dışında bir şey bulamadım. Ardından Jolen'in cesedini buldum.”

Balkan, Lord Telano şaşkınlığını ifade eden bir ses çıkardığında duraksadı.

“Cesedi mi? Vücudu nasıl hâlâ sağlam olabilir ki? Kendini tüketmemiş miydi?”

Lorlen, Vinara'nın yere bakarak başını iki yana salladığını fark etti.

“Daha sonra Vinara'dan gelmesini ve kurbanları incelemesini rica ettim,” diye devam etti Balkan. “Vinara geldikten sonra o bölgede yaşanan garipliklerle ilgili bir rapor alıp almadıklarını sormak üzere Muhafız Evi'ne gittim. Yüzbaşı Barran oradaydı ve bir tanığı henüz sorgulamıştı.” Balkan durdu. “Yüzbaşı, sanırım tanığın hikâyesini siz anlatsanız daha iyi olur.”

Genç muhafız etrafındakilere baktı ve boğazını temizledi.

“Evet lordlarım... ve leydim.” Ellerini birleştirdi. “Son dönemde artan cinayetler sebebiyle birçok tanıkla görüştüm ama çok azı işe yarar bir şeyler görmüştü. Bazı insanlar gördükleri şeylerin, örneğın gece yolda yürüyen bir yabancıнын, bu konuyla bağlantılı olabileceğı umuduyla gelmişlerdi. Bu kadının hikâyesi de büyük ölçüde aynıydı ama yine de göze çarpan bir farklılık vardı.

“İç Muhit'teki evlerden birine gece geç bir vakitte meyve ve sebze teslim ettikten sonra evine dönmekteymiş. Yolda bir evden çığlıklar duymuş. Bu ev Lord Jolen'in ailesinin eviydi. Aceleyle uzaklaşmaya karar vermiş ama henüz bir sonraki eve ulaşmışken arkadan gelen bir ses duymuş. Korkarak kapı girişindeki gölgelere saklanmış. Arkaya baktığında evin hizmetçiler girişinden bir adamın çıktığını görmüş.”

Barran duraksayıp çemberdekilere baktı. “Bu adamın büyücü cüppesi giydiğini söyledi. Siyah renkli büyücü cüppesi.”

Yüksek Büyücüler kaşlarını çatıp birbirlerine baktılar. Balkan ve Osen dışında, Lorlen herkesin şüphe dolu gözlerle baktığını gördü. Vinara şaşırmış görünmüyordu.

“Cüppenin siyah olduğundan emin miymiş?” diye sordu Sarrin. “Herhangi bir renk karanlıkta siyah gözükebilir.”

Barran başıyla onayladı. “Ben de aynı soruyu sordum. Bundan emindi. Adam kadının saklandığı kapı girişinin önünden geçmiş. Kadın siyah cüppeyi ve cüppenin kolundaki armayı tarif etti.”

Yüz ifadeleri şüphecilikten dehşete dönüştü. Lorlen, Barran'a baktı. Zorlukla nefes alabiliyordu.

“Herhalde...” diye başladı Sarrin ama Balkan beklemesini işaret edince sustu.

“Devam edin Yüzbaşı,” dedi Balkan sessizce, “kalanını da anlatın.”

Barran başıyla onayladı. “Kadın, adamın ellerinin kanlı olduğunu ve bir bıçak taşıdığını gördüğünü söyledi. Bıçağı ayrıntılarıyla tarif etti. Kavisli bir hançer. Kabzası mücevherlerle süslü.”

Uzun bir sessizlik oldu, ardından Sarrin derin bir nefes aldı. “Bu tanık ne kadar güvenilir? Onu buraya getirebilir misin?”

Barran omzunu silkti. “Adını aldım ve belgesinden çalıştığı yeri adını öğrendim. Gerçeğı söylemek gerekirse Lord Balkan'ın evde keşfettiklerini duyana kadar hikâyesine pek ihtimal vermiyordum.

Şimdiyse ona daha fazla soru sormuş olmayı veya Muhafız Evi'nde daha fazla tutmuş olmayı diliyorum.”

Balkan başıyla onayladı. “Tekrar bulunacaktır. Şimdi,” Vinara’ya döndü, “sanırım Leydi Vinara’nın bulduklarını dinlemenin vakti geldi.”

Şifacı dik oturdu. “Evet, korkarım öyle. Lord Jolen zor bir hamilelik yaşayan kız kardeşiyle ilgilenmek için ailesiyle yaşıyordu. İlk olarak onun bedenini inceledim ve iki rahatsız edici gerçekle karşılaştım. İlki...” Elini cüppesine sokup altın ipliklerle işlenmiş siyah bir kumaş parçası çıkardı. “Sağ elindeki bu parçaydı.”

Vinara parçayı havaya kaldırdığında Lorlen buz kesti. Kumaştaki işleme çok iyi bildiği bir sembolün parçasıydı. Yüksek Lord’un arması. Vinara’nın gözleri Lorlen’inkilerle buluştuğunda kadının kaşları endişe ve duygudaşlıkla çatıldı.

“Bulduğun ikinci şey neydi?” diye sordu Balkan, sesi cansızdı.

Vinara bir an duraksadı, ardından derin bir nefes aldı. “Lord Jolen’in bedeninin yok olmamasının sebebi, içindeki gücün tamamen çekilmiş olmasıydı. Vücutundaki tek yara boynunun bir yanındaki sığ bir kesikti. Diğer cesetlerde de aynı durum söz konusuydu. Bu işaretleri tanımayı bana selefim öğretmişti.” Durdu ve diğerlerine baktı. “Lord Jolen, ailesi ve hizmetçileri, kara büyüyle öldürülmüşler.”

İlk başta hep bir ağızdan hayret, korku ve itiraz nidaları yükseldi ama bunun anlamı anlaşıldıkça odaya uzun bir sessizlik çöktü. Lorlen diğerlerinin Akkarin’in gücünü ve Lonca’nın onu bir savaşta yenip yenemeyeceğini düşündüklerini neredeyse duyabiliyordu. Yüzlerinde korku ve panik gördü.

O ise garip bir şekilde sakindi ve... rahatlamıştı. İki yıldan uzun süredir Akkarin’in suçunun sırrını taşıyordu. Artık sonu iyi veya kötü olsun Lonca bu sırrı kendisi keşfetmişti. Etrafındaki Yüksek Büyücülere baktı.

Akkarin’in suçunu bildiğini itiraf etmeli miydi? *Mecbur olmadıkça hayır*, diye düşündü.

Öyleyse ne yapmalıydı? Lonca daha güçlü değildi ve suçu sabitse, Akkarin de daha zayıf değildi. Tanıdık bir korku, rahatlama hissini alıp götürdü.

Lonca’yı korumak adına, Lonca’yla Akkarin arasında bir çatışma olmasını engellemek için elimden geleni yapmalıyım. Ama Akkarin

bu suçu işlediye... Hayır, işlememiş olabilir. Başka kara büyücülerin Kyralia'lıları öldürdüğünü biliyorum.

“Ne yapacağız?” diye sordu Telano sessizce.

Herkes Balkan’a döndü. Lorlen bundan çok az da olsa bir rahatsızlık hissetti. Akkarin’in yokluğunda Lonca’nın yöneticisi kendisi değil miydi? Balkan ona beklentili bir bakışla döndüğünde konumunun tanıdık ağırlığı omuzlarına çöktüğü için buruk bir pişmanlık hissetti.

“Ne öneriyorsunuz, Yönetici? Onu en iyi tanıyan sizsiniz.”

Lorlen kendini biraz daha dik oturmaya zorladı. Böyle bir durumda onlara ne söyleyeceğinin provasını defalarca yapmıştı.

“Dikkatli olmalıyız,” diye uyardı. “Katil Akkarin ise artık daha da güçlenmiştir. Onunla yüzleşmeden önce iyice düşünmemizi öneriyorum.”

“Ne kadar güçlü?” diye sordu Telano.

“Yüksek Lord unvanı için yapılan testler sırasında en güçlü yirmi büyücümüzü kolaylıkla alt etmişti,” diye yanıtladı Balkan. “Kara büyü için içinde olduğunda, bir büyücünün ne kadar güçlü olabileceğini bilmenin yolu yok.”

“Ne kadar süredir kara büyüyle uğraşıyor merak ediyorum,” dedi Vinara karanlık bir şekilde. Lorlen’e baktı. “Akkarin hakkında garip herhangi bir şey fark ettiniz mi, Yönetici?”

Lorlen bu soru kendisine komik gelmiş gibi davranmak zorunda değildi. “Garip mi? Akkarin mi? O her zaman gizemli ve sırlarla dolu olmuştur, bana karşı bile.”

“Yıllardır kara büyü icra ediyor olabilir,” diye mırıldandı Sarrin. “Bu onu ne kadar güçlü yapar?”

“Beni asıl rahatsız eden, nasıl bu bilgiye ulaştığı,” diye sordu Kito sessizce. “Yolculukları sırasında mı öğrendi?”

Lorlen, diğerleri kendisinin gerçeği öğrendiğinden beri üzerinden defalarca geçtiği olasılıkları tartışmaya başladığında içini çekti. Onlara biraz zaman verdi, sonra tam araya girmeyi düşündüğü sırada Balkan tartışmayı kesti.

“Şu an ne zaman ve nerede öğrendiğinin bir önemi yok. Önemli olan onunla yüzleştiğimizde onu nasıl yenebileceğimiz.”

Lorlen başıyla onayladı. “Çok şanssızım olduğunu sanmıyorum. Belki de bunu kendimize saklamalıyız...”

“Görmezden gelmemizi mi öneriyorsunuz?” dedi yüksek sesle Peakin. “Bir kara büyücüyü Lonca’nın başı olarak mı bırakalım?”

“Hayır.” Lorlen başını iki yana salladı. “Ama onu güvenli bir şekilde nasıl yakalayacağımızı düşünmek için zamana ihtiyacımız var, tabii katil oysa...”

“Biz zamanla güçlenmiyoruz,” dedi Vinara. “Ama o güçlenir.”

“Lorlen haklı. Dikkatli planlama çok önemli,” diye karşılık verdi Balkan. “Selefim bir kara büyücü ile nasıl savaşılabileceğini bana öğretti. Kolay değil ama imkânsız da değil.”

Lorlen ilgi ve umudun içinde doğduğunu hissetti. Keşke Akkarin sırrını bildiğini öğrenmeden önce Savaşçı’ya danışabilmiş olsaydı. Belki de her şeye rağmen Akkarin’i durdurabilme şansları vardı.

O anda bu düşüncelerin anlamını fark etti. Gerçekten de Akkarin’in ölmesini istiyor muydu? *Ama ya gerçekten de Jolen ve ev halkını öldürdüyse? Bunun için cezalandırılmayı hak etmiyor mu?*

Evet, ama katilin o olduğundan emin olsak iyi olur.

“Ayrıca onun katil olmama olasılığını da düşünmeliyiz,” dedi Lorlen. Balkan’a baktı. “Bir tanık ve giysi parçasından başka kanıtımız yok. Başka bir büyücü Akkarin’in kılığına girmiş olamaz mı? Jolen’in eline bu parçayı yerleştirmiş olamaz mı?” Sonra Lorlen’in aklına bir şey geldi. “Parçaya bir kez daha bakabilir miyim?”

Vinara parçayı Lorlen’e verdi. Lorlen parçayı incelerken başını hafifçe eğdi. “Bakın, parça yırtılmamış, kesilmiş. Jolen bunu yapabildiyse bıçak veya benzeri bir şeyi olmalı. Ayrıca neden saldırganı bıçaklamadı? Ve katilin, cüppesinin kesildiğini fark etmemesi sizce de garip değil mi? Zeki bir katil böyle bir kanıtı arkasında bırakmaz... ya da sokaklarda elinde cinayet silahıyla dolaşmaz.”

“Yani katilin, başka bir Lonca büyücüsü olabileceğini ve bizi Akkarin’in suçlu olduğuna ikna etmeye çalışıyor olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Vinara kaşlarını çatarak. “Sanırım mümkün.”

“Ya da Lonca’dan olmayan bir büyücü,” diye ekledi Lorlen. “Dannyl, Elyne’de bir kaçak büyücü bulabiliyorsa başkalarının da var olması mümkün.”

“Kyrallia’da bir kaçak büyücüyle ilgili hiçbir kanıt görmedik şim diye dek,” diye karşı çıktı Sarrin. “Ayrıca kaçaklar eğitimsiz ve cahil olur. Bir kaçak nasıl kara büyü öğrenebilir ki?”

Lorlen omzunu silkti. “Herhangi bir büyücü nasıl kara büyü öğrenir ki? Belli ki gizlice. Bu fikir hoşumuza gitmeyebilir ama katil Akkarin olsa da olmasa da bir şekilde kara büyü öğrendiği açık.”

Diğerleri bunu düşünmek için bir süre durdular. “Belki de Akkarin katil değildir,” dedi Sarrin. “Değilse bunu her zamanki gibi araştırmamız gerektiğini biliyor ve bizimle işbirliği yapacaktır.”

“Ama katil oysa, bize saldırabilir,” diye ekledi Peakin.

“Öyleyse ne yapmalıyız?”

Balkan ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Sarrin haklı. Masumsa bizimle işbirliği yapacaktır. Ama suçluysa hemen harekete geçmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu gece yaşanan cinayetler ve kanıtların saklanmaya çalışılmaması, savaşa hazırlanan bir kara büyücüyü işaret ediyor. Akkarin’le şimdi yüzleşmeliyiz, yoksa çok geç olabilir.”

Lorlen’in kalbi duracak gibi oldu. “Ama plan yapmak için zamana ihtiyaç olduğunu söylemişsiniz.”

Balkan acı bir şekilde gülümsedi. “Dikkatli bir plan yapmanın farkı yaratan şey olacağını söylemiştim. Başsavaşçı olarak görevlerimden biri de böyle bir tehlikeyle karşılaşmaya hazır olduğumuzdan emin olma. Selefime göre başarının anahtarı düşmana müttefiklerinden ayrı olduğu bir sırada beklenmedik bir saldırı yapmak. Hizmetçim Yüksek Lord’un Konağı’nda geceleri sadece üç kişi olduğunu söyledi. Akkarin, hizmetçisi ve Sonea.”

“Sonea!” dedi Vinara. “Bunda onun rolü ne?”

“Ondan hoşlanmıyor,” dedi Osen. “Hatta ondan nefret ettiğini bile söyleyebilirim.”

Lorlen yardımcısına şaşkınlıkla baktı.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sordu Vinara.

Osen omzunu silkti. “Sonea onun gözdesi olduğunda gözlemlediğim bir şey. Şu anda bile onunla olmaktan hoşlanmıyor.”

Vinara düşünceli gözüküyordu. “Acaba Sonea herhangi bir şeyden haberdar mı? Çok değerli bir tanık olabilir.”

“Ve müttefik,” diye ekledi Balkan. “Akkarin onu gücü için öldürmediği sürece.”

Vinara ürperdi. “Peki, onları nasıl ayıracağız?”

Balkan gülümsedi. “Bir planım var.”

• • •

Yeraltı tünellerinden dönerken rehberleri yine aynı sert bakışlı çocuktur. Onlar çocuğun peşinden ilerlerken Sonea'nın zihnindeki karmaşa bir sakinliğe dönüşmüştü. Kılavuz onları yalnız bırakana kadar, zihninde yeni sorular doğmuştu.

“Kadın bir Ichani'ydi değil mi?”

Akkarin, Sonea'ya bir bakış attı. “Evet, ama zayıf bir Ichani. Kariko'nun onu buraya gelmeye nasıl ikna ettiğini bilemiyorum. Rüşvet ya da şantajla olabilir.”

“Onun gibi başkalarını da gönderirler mi?”

Akkarin bu soruyu bir süre düşündü. “Belki. Keşke onun zihnini okuma fırsatım olsaydı.”

“Üzgünüm.”

Akkarin'in ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Üzgün olma. Senin hayatta olmanı tercih ederim.”

Sonea gülümsedi. Geri dönüş yolculukları boyunca Akkarin'in aklı uzaklardaydı ve ifadesi düşünceliydi. Şimdiyse geri dönmek için acele ediyor görünüyordu. Sonea onu koridor boyunca takip etti. Kayalarla dolu girintiye geldiler. Akkarin onlara baktı ve kayalar basamak oluşturacak şekilde hareket etmeye başladı. Sonea soru sormak için taşların sürtünme gürültüsünün dinmesini bekledi.

“Neden oyukta Saril Hanesi'nin yüzüğü ile pahalı bir şal vardı?”

Akkarin merdivenlerin yarısında durup Sonea'ya döndü.

“Öyle miydi? Ben...”

Akkarin'in bakışları Sonea'nın ötesinde bir yere kaydı. Son bir saattir adamın yüzünde olan çatık kaşlı ifade dönmüştü. Sonra yüz ifadesi karanlık bir hal aldı.

“Ne oldu?” diye sordu Sonea.

Akkarin, Sonea'yı susturmak için bir elini kaldırdı. Kız onu izlerken Akkarin birden nefesini tuttu ve gözleri büyüdü. Ardından Sonea'nın sadece meskenciler tarafından bilindiğini zannettiği bir küfür mırıldandı.

“Ne oldu?” diye tekrar sordu Sonea.

“Yüksek Büyücüler konutumda. Yeraltı odasındalar.” Sonea'nın nefesi boğazında düğümlendi. Vücudunu buz kesti.

“Neden?”

Akkarin’in bakışları tünelin duvarlarının ötesine odaklanmıştı.

“Lorlen...”

Sonea midesinin düğümlendiğini hissetti. Herhalde Lorlen, Lonca’yı Akkarin’e karşı harekete geçirmeye karar vermiş olamazdı.

Akkarin’in yüz ifadesindeki bir şey Sonea’nın tüm sorularını boğazına dizdi. Yoğun bir şekilde düşünüyor, diye fikir yürüttü. Zor kararlar veriyor. Uzun bir sessizlikten sonra Akkarin derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

“Bundan sonra her şey değişecek,” dedi, Sonea’ya bakarak. “Senin için ne kadar zor olursa olsun söylediklerimi yerine getirmelisin.”

Akkarin’in sesi alçak ve gergindi. Sonea başıyla onayladı ve git-tikçe büyüyen korkusunu bastırmaya çalıştı.

Akkarin, onunla yüz yüze gelene kadar merdivenlerden çıktı. “Bu gece Lord Jolen, ailesi ve ev halkıyla birlikte öldürülmüş. Büyük ihtimalle senin öldürdüğün kadın tarafından. O yüzden şala ve Sarıl Hanesi yüzüğü ondaydı. Ganimet olarak almıştı. Vinara, Jolen’in elinde benim küppemin bir parçasını bulmuş. Şühesiz Ichani’yle ilk karşılaşmam sırasında kolumdan kesilmiştir. Cinayetlerin kara büyüyle işlendiğini de anlamış. Bir tanık benim gibi giyinmiş birinin elinde bıçakla evden çıktığını görmüş.” Bakışları başka bir yere çevrildi. “Acaba Ichani küppeyi nerede bulup nereye bıraktı...”

Sonea, Akkarin’e baktı. “Öyleyse Lonca katilin siz olduğunuzu düşünüyor.”

“Bu olasılığı göz önünde bulunduruyorlar, evet. Balkan haklı olarak eğer masumsam işbirliği yapacağıma karar vermiş. Ama suçluysam benimle bir an önce yüzleşmeye kararlı. Bununla nasıl başa çıkacağımı ve senin ne yapıp ne söylemen gerektiğini düşünüyordum ama durum az önce değişti.”

Duraksayarak derince iç çekti. “Balkan akıllıca bir planla beni senden ve Takan’dan uzak tutmaya karar vermiş. Jolen’in ölümünün haberleri ve Yüksek Büyücülerle toplantı çağrısı taşıyan bir ulak yollamış. Konutta olmadığımı öğrenince seni çağırtmış. Sana da ulaşamazsa ne yapacağını diğerleriyle paylaşmamış, o yüzden bir şey yapmaya karar verdiğinde Lorlen aracılığıyla niyetini öğrenebileceğimi düşünmüş-

tüm. Ama çoktan bir plan yapmış olmalı.” Akkarin kaşlarını çatı. “Elbette yapmıştır.”

Sonea başını iki yana salladı. “Bu geri dönüşümüz sırasında oldu, değil mi?”

Akkarin başıyla onayladı. “Kılavuzumuz yanımızdayken bir şey söyleyemezdim.”

“Peki, Balkan ne yaptı?”

“Konuta gidip orayı aradı.” Sonea, Balkan’ın yeraltı odasında bulabileceği kitapları ve eşyaları düşününce ürperdi. “Ah.”

“Evet. Önce yeraltı odasına girmemişler. Ama odanda kara büyü kitapları bulduklarında her köşeyi aramak için daha da kararlı olmuşlar.”

Sonea’nın kanı buz kesti. Kara büyü kitapları. Onun odasında. *Biliyorlar.*

Kafasında canlandırdığı gelecek gözlerinin önünden geçti. İki yıl daha eğitim, mezuniyet, bir sınıf seçme, belki de Şifacıları fakirlere yardım etmeye ikna etme, hatta Kral’ı, Arındırma’yı durdurmaya ikna etmek.

Bunların hiçbirisi gerçekleşmeyecekti. Asla.

Lonca, artık onun kara büyü bilgisine ulaşmaya çalıştığını biliyordu. Bu suçun cezası Lonca’dan atılmaktı. Kara büyü öğrendiğini ve bununla birini öldürdüğünü öğrenirlerse...

Ama bunu yapması ve geleceğini riske atması iyi bir amaç uğru- naydı. Ichani istilas gerçekleşseydi mezun olmayacak ve Arındırma’yı da durduramayacaktı zaten.

Rothen çok, çok üzülecek.

Bu düşünceyi oldukça güç bir çabayla da olsa zihninden çıkardı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Artık Lonca gerçeği bildiğine göre ne yapacaklardı? Akkarin’le birlikte Ichani’lerle savaşmaya nasıl devam edeceklerdi?

Lonca’ya dönemeyecekleri kesindi. Şehirde saklanmalıydılar. Lonca tarafından bulunmaktan kaçınmak her şeyi zorlaştırırdı ama imkânsız değildi. Akkarin, Hırsızlar’ı tanıyordu. Kendisinin de birkaç işe yarar bağlantısı vardı. Akkarin’e baktı.

“Şimdi ne yapacağız?”

Adam merdivenlere baktı. “Geri döneceğiz.”

Sonea ona gözlerini dikti. “Loncaya mı?”

“Evet. Onlara Ichani’leri anlatacağız.”

Sonea’nın kalbi duracak gibi oldu.

“Size inanacaklarını sanmadığınızı söylemişsiniz.”

“Sanmıyorum. Ama onlara bir fırsat vermeliyim.”

“Ama ya inanmazlarsa?”

Akkarin’in bakışları dalgalandı. Başını aşağı çevirdi. “Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim Sonea. Elimden gelirse, seni en kötüsünden koruyacağım.”

Nefesi kesilen Sonea sessizce lanet okudu. “Özür dilemeyin,” dedi Akkarin’e sert bir şekilde. “Bu benim kararımdı. Risklerin farkındaydım. Yapmam gerekeni söyleyin, yapayım.”

Akkarin’in gözleri hafifçe açıldı. Ağzını açtı, sonra gözleri tekrar uzaklara daldı.

“Takan’ı götürüyorlar. Acele etmeliyiz.”

Merdivenlerin aşağısına doğru gözden kayboldu. Sonea aceleyle peşinden gitti. Akkarin koridorlardan oluşan labirente adım attığında Sonea geriye baktı.

“Merdivenler?”

“Bırak kalsın.”

Sonea bir koşu Akkarin’e yetişti. Akkarin’in uzun adımlarına ayak uydurmak zordu kız onun daha kısa bacaklı insanları da düşünmesi gerektiğiyle ilgili yorumunu kendine sakladı.

“İki kişi tüm bu olanlardan korunmalı,” dedi Akkarin. “Takan ve Lorlen. Lorlen’in yüzüğü veya daha önceden bunları bildiği hakkında hiçbir şeyden bahsetme. Ona gelecekte ihtiyacımız olabilir.”

Akkarin birdenbire yavaşlayıp yeraltı odasının kapısının önünde durdu. Ceketini çıkarıp katladı ve kapının yanına koydu. Ardından bıçağın asılı olduğu kemerini çıkarıp ceketinin üzerine bıraktı. Başlarının üzerinde bir küre ışık oluştu. Fenerin kapağını kapayıp onu da diğer eşyaların yanına koydu.

Uzunca bir süre yeraltı odasının kapısında öylece durdu. Çıplak kolları siyah yeğelinin üzerinde kavuşmuştu. Sonea sessizce yanında bekledi.

Tüm bunların olduğuna inanmak oldukça zordu. Ertesi gün kırık kaburgaları nasıl iyileştireceğini öğrenecekti. Bir iki hafta içinde yıl ortası sınavları başlayacaktı. Kapiya doğru çekildiğini hissetti. Garip

bir histi, tek yapması gereken yatağına giden yolu bulup uyumaktı ve sabah uyandığında bunlar hiç yaşanmamış olacaktı.

Ama önlerindeki oda büyük ihtimalle Akkarin'in dönüşünü bekleyen büyücülerle doluydu. Onun da kara büyü öğrendiğini biliyorlardı. Akkarin'in Jolen'i öldürdüğünden şüpheleniyorlardı. Savaşmaya hazır olacaktı.

Akkarin hâlâ hareketsiz duruyordu. Sonea tam fikrini değiştirip değiştirmedikçe merak etmeye başlamışken adam dönüp ona baktı.

"Ben seni çağırana kadar burada kal."

Ardından gözlerini kapıya çevirip kısığında kapı kayarak açıldı.

Odaya girişi iki büyücünün sırtı engelliyordu. Onların ilerisinde Sonea, Lord Balkan'ın odada yavaşça volta attığını görebiliyordu. Lord Sarrin masaya oturmuş, masadaki nesnelere kafası karışmış bir ifadeyle bakıyordu.

Kapının açıldığını fark etmediler. Ardından girişte duran büyüclerden biri ürperdi ve omzunun üzerinden baktı. Akkarin'i görünce nefesi kesildi ve arkadaşını da çekerek gerilemeye başladı.

Bütün başlar odaya giren Akkarin'e döndü. Cüppesi olmadan bile korkutucu görünüyordu.

"Ne kadar da çok ziyaretçim var," dedi. "Sizleri gecenin bu geç vaktinde konutuma getiren nedir?"

Balkan'ın kaşları kalktı. Merdivenlere baktı. Aceleci ayak sesleri duyuldu, ardından Lorlen görüş alanına girdi. Yönetici, Akkarin'e döndüğünde yüzünde beklenmedik sakinlikte bir ifade vardı.

"Lord Jolen ve evinde yaşayanlar bu gece öldürüldüler." Lorlen'in sesi sakin ve kontrollüydü. "Katil olarak sizden şüphelenmemizi sağlayacak kanıtlar bulundu."

"Anlıyorum," dedi Akkarin yavaşça. "Bu önemli bir konu. Lord Jolen'i ben öldürmedim, ama tabii bunu kendiniz öğrenmelisiniz." Duraksadı. "Bana Lord Jolen'in nasıl öldürüldüğünü açıklayabilir misiniz?"

"Kara büyüyle," dedi Lorlen. "Ve evinde Sonea'nın odası da dahil olmak üzere kara büyüyle ilgili kitaplar bulduğumuz için sizden şüphelenmek için daha da fazla sebebimiz oldu."

Akkarin başıyla onayladı. "Gerçekten de var." Dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ve hepinizin de bu keşif yüzünden ödü kopmuş olmalı. Eh, pekâlâ. Buna gerek yok. Bazı açıklamalar yapacağım."

“İşbirliği yapacak mısınız?”

“Tabii ki.”

Yüzlerdeki rahatlama açıkça görülebiliyordu.

“Ama bir şartım var,” diye ekledi Akkarin.

“Nedir?” diye sordu Lorlen ihtiyatla. Balkan ona bir bakış attı.

“Hizmetçim,” diye karşılık verdi Akkarin. “Ona özgürlüğünün elinden alınmasına bir daha asla izin vermeyeceğime söz verdim. Onu buraya getirin.”

“Peki, reddedersek?” diye sordu Lorlen.

Akkarin bir adım yana çekildi. “Sonea onun yerini alacak.”

Sonea, büyücüler onun kapıda dikildiğini görünce teninin ka-
rıncalandığını hissetti. Ne düşünüyor olabilecekleri aklına geldiğinde
ürperdi. Kara büyü mü öğrenmişti? Tehlikeli miydi? Sadece Lorlen
onun Akkarin’e karşı isyan etmesini umabilirdi. Diğerleri onun Yüksek
Lord’un gözdesi olmasının arkasındaki gerçeği bilmiyorlardı.

“İkisini de buraya getirirsek yanında iki müttefiki olacaktır,” diye
uyardı Sarrin.

“Takan büyücü değil,” dedi Balkan sessizce. “Akkarin’in ulaşabi-
leceği bir yerde olmadığı sürece bizim için tehlike teşkil etmeyecektir.”
Diğer Yüksek Büyücülere baktı. “Asıl soru şu; Sonea’nın mı yoksa
hizmetçinin mi elimizde olmasını tercih edersiniz?”

“Sonea,” diye tereddütsüz yanıtladı Vinara. Diğerleri de başlarıyla
onayladılar.

“Pekâlâ,” dedi Lorlen. Bakışları uzaklara daldı, sonra tekrar odaya
döndü. “Onun buraya getirilmesini emrettim.”

Uzun, gergin bir sessizlik yaşandı. Sonunda merdivenlerden ayak
sesleri geldi. Takan gözüktü. Kolları bir Savaşçı tarafından sıkıca tu-
tuluyordu. Adam solgun ve endişeli gözüküyordu.

“Beni affedin efendim,” dedi. “Onları durduramadım.”

“Biliyorum,” dedi Akkarin. “Denememen gerektiğini bilmeliydin,
dostum.” Kapıdan birkaç adım uzaklaştı ve odanın bir yanındaki ma-
sanın yanında durdu. “Kalkanlar inmiş durumda ve merdivenleri açık
bıraktım. İhtiyacın olanları kapının dışında bulacaksın.”

Takan başıyla onayladı. Birbirilerine baktılar ve hizmetçi bir kez
daha başıyla onayladı. Akkarin koridora doğru döndü.

“İçeri gel, Sonea. Takan bırakıldığında Lorlen’e git.”

Derin bir nefes alan Sonea odaya girdi. Önce Takan'ı tutan Savaşçı'ya, ardından Lorlen'e baktı. Yönetici başıyla onayladı.

“Bırakın gitsin.”

Takan, Savaşçı'dan uzaklaşırken Sonea da Lorlen'e doğru ilerlemeye başladı. Hizmetçi, Sonea kendisine yaklaşırken durup eğildi.

“Efendime iyi bakın Leydi Sonea.”

“Elimden geleni yapacağım,” diye söz verdi Sonea.

Boğazı aniden kurumuştı. Lorlen'in yanına ulaştığında dönüp hizmetçinin gidişini izledi. Takan, Akkarin'e eğilerek selam verip koridora girdi. Karanlıkta kaybolduğunda panel kayarak yerine oturdu.

Akkarin, Lorlen'e döndü, ardından masaya ve yanındaki sandalyeye baktı. Cüppesi hâlâ sandalyenin arkasında duruyordu. Siyah giysiyi alıp omzuna sardı.

“Evet, Sayın Yönetici. Sonea ve ben soruşturmanıza nasıl yardımcı olabiliriz?”

15. BÖLÜM

KÖTÜ HABERLER

Dairesinin kapısının açıldığını duyduğunda Rothen cüppesini henüz giymişti.

“Lord Rothen?” diye seslendi Tania.

Hizmetçisinin sesindeki telaşı fark eden Rothen aceleyle yatak odasının kapısına ilerledi. Tania odanın merkezinde duruyor, ellerini endişeyle ovuşturuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Rothen.

Tania, Rothen’e döndü. Yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. “Yüksek Lord ve Sonea dün gece tutuklanmış.”

Rothen ani bir nefes aldı. İçinde umut ve rahatlama hissetti. Akkarin sonunda tutuklanmıştı! Lonca onun suçunu ortaya çıkarmış, onunla yüzleşmiş ve kazanmış olmalıydı!

Peki, Lonca neden Sonea’yı da tutuklamıştı?

Evet, neden? Heyecanı hızla azalırken içini tanıdık, rahatsız edici bir korku sardı.

“Ne için tutuklanmışlar?” diye sormaya zorladı kendini.

Tania bir an tereddüt etti. “Olanları dördüncü ya da beşinci ağızdan duyduğum, Rothen. Yanlış olabilir.”

“Ne için?” diye tekrarladı Rothen.

Tania yüzünü buruşturdu. “Yüksek Lord, Lord Jolen ve ailesini öldürmekten ve bir tür büyü öğrenmekten tutuklanmış. Kara büyü sanırım. O nedir?”

“Tüm büyülerin en kötü hali,” diye yanıtladı Rothen yavaşça. “Peki, ya Sonea? Onu neden tutuklamışlar?”

Tania ellerini iki yana açtı. “Emin değilim. Suç ortağı olarak galiba.”

Rothen konuk odasındaki koltuklardan birine çöktü. Uzun, derin bir nefes aldı. Lonca, Sonea’nın da işe karıştığı olasılığını göz önünde bulundurmak zorundaydı. Ama bu onun suçlu olduğu anlamına gelmezdi.

“Yemek getirmedim,” dedi Tania özür dilercesine. “Olanları mümkün olduğunca çabuk duymak isteyeceğinizi biliyordum.”

“Boş ver,” dedi Rothen. “Bu sabah yemek yiyecek vaktim olmayacak gibi gözüküyor zaten.” Ayağa kalkıp kapıya doğru bir adım attı. “Sanırım Sonea’yla biraz konuşsam iyi olur.”

Tania’nın gülümseyişi gergindi. “Konuşmak isteyeceğinizi tahmin etmiştim. Ne söylediğini bana da anlatırsınız.”

Arabada Dannyl’in karşısında oturan genç adam korkunç derecede zayıftı. Farand her ne kadar zehirlendiğinden bu yana geçen bir haftada yürüyebilecek kadar kendini toparlamış olsa da, tüm gücünü geri kazanması için hâlâ zamana ihtiyacı vardı. En azından hayattaydı ve bunun için minnettardı da.

Dannyl yolculuk boyunca gece gündüz genç adamın başında kalmıştı. Şifa güçleri ile uykusuzluğu ve yorgunluğunu bastırması kolaydı ama bunun her zaman bir bedeli vardı. Bir hafta geçtikten sonra, o da kendini neredeyse gözükteğü kadar kötü hissediyordu.

Araba, Lonca kapılarına doğru döndü. Farand, Akademi görüş alanına girdiğinde nefesini tuttu.

“Ne kadar güzel,” dedi nefesi kesilmiş halde.

“Evet.” Dannyl gülümseyip pencereden dışarı baktı. Üç büyücü merdivenlerin önünde bekliyordu. Yönetici Lorlen, Sürgün Yönetici Kito ve Leydi Vinara.

Dannyl hafif bir endişe ve hayal kırıklığı hissetti. Yüksek Lord’un onu karşılamak üzere hazır olmasını umuyordu. Ama o büyük ihtimalle her şeyi özel olarak görüşmek istiyordu.

Araba merdivenlerin önünde durdu ve Dannyl indi. Farand, Dannyl’in peşinden indiğinde Yüksek Büyücüler onu ihtiyatlı bir merakla süzdüler.

“Elçi Dannyl,” dedi Lorlen. “Hoş geldiniz.”

“Teşekkür ederim Yönetici Lorlen. Yönetici Kito, Leydi Vinara,” diye karşılık verdi Dannyl başını hafifçe eğerek. “Bu Darellas Ailesi’nden Farand.”

“Hoş geldin, genç Darellas,” dedi Lorlen. “Korkarım önümüzde birkaç gün için başka bir meseleyle ilgileniyor olacağız. Seni mümkün olduğunca rahat ettirip özel durumunla, diğer konu hallolur olmaz ilgileneceğiz.”

“Teşekkür ederim, Sayın Yönetici,” diye karşılık verdi Farand tedirgince.

Lorlen başıyla onaylayıp döndü ve Üniversite merdivenlerinden çıkmaya başladı. Dannyl kaşlarını çattı. Lorlen’in tavrında garip bir şey vardı. Her zamankinden daha rahatsız gözükiyordu.

“Benimle gel Farand,” dedi Vinara, genç adama. Sonra Dannyl’e baktı ve yüz ifadesi sertleşti. “Biraz uyuyun, Elçi. Kaybettiklerinizi geri kazanmalısınız.”

“Haklısınız Leydi Vinara,” diye katıldı Dannyl. Farand’ı götürürken sorarcasına Kito’ya baktı.

“Yönetici Lorlen’in sözünü ettiği diğer konu nedir?”

Kito derince iç çekti. “Dün gece Lord Jolen öldürüldü.”

“Öldürüldü mü?” Dannyl, Kito’ya bakakaldı. “Nasıl?”

Büyücü yüzünü ekşitti. “Kara büyüyle.”

Dannyl yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Kitabın seyahat sandığının alt kısımlarında durduğu arabaya baktı.

“Kara büyü mü? Kim...”

“Yüksek Lord tutuklandı,” diye ekledi Kito.

“Akkarin!” Dannyl kanın tüm vücudundan çekildiğini hissetti. “O olamaz!”

“Korkarım öyle. Kanıtlar aleyhinde. Soruşturmamızda işbirliği yapmayı kabul etti. Yarın bir Oturum olacak.”

Dannyl, Kito’yu güçlkle duymuştu. Garip olaylar ve tesadüfler zihninde yeni yerlere kayıyorlardı. Lorlen’in kendisinden başlamasını ve daha sonra durdurmasını istediği araştırmayı düşündü. Rothen’in aynı konuya olan ani ilgisini düşündü. Bu, Sonea Akkarin’in gözdesi olduktan hemen sonra doğan bir ilgi olmuştu. Dem’in kitabında yazılı olanları düşündü. Kadim büyü, yani yüksek büyü, kara büyüydü.

Akkarin'ın araştırmasının bu keşif olmadan sonuçlandığını zannetmişti.

Görünüşe bakılırsa yanılmıştı.

Lorlen bundan şüphelenmiş miydi? Peki ya Rothen? Araştırmasının sebebi bu muydu?

Ve ben kitabı neredeyse Akkarin'e veriyordum!

“Kaçak konusunu Oturum'dan sonra görüşeceğiz,” dedi Kito.

Dannyl gözlerini kırıştırdı, ardından başıyla onayladı. “Tabii. Şey, Leydi Vinara'nın sözünü dinlesem iyi olacak.”

Vin'li büyücü gülümsedi. “İyi uykular, öyleyse.”

Dannyl başıyla onaylayıp Büyücü Odaları'na doğru ilerlemeye başladı. Uyumak mı? Bunları öğrendikten sonra nasıl uyuyabilirdi?

Bu araştırmaya Akkarin'in desteğiyle devam ettim ve sandığımda kara büyü hakkında bir kitap var. Bu benim de aynı suçlardan suçlu gözükmem için yeterli değil mi? Kitabı saklayabilirim. Onu Akkarin'e vermeyeceğim kesin... ya da onunla herhangi bir şey konuşmam.

Bu olanların kişisel olarak onun için ne anlama geldiğini fark ettiğinde nefesi kesildi. Artık Akkarin, Dannyl ve Tayend'in ilişkisinin sadece asileri yakalamak için bir numara olduğunu söyleyince ona kim inanacaktı?

Sonea Kubbe'nin içinde en son Meydan Okuma için bulunmuştu. Kubbe devasa, içi boş, taş bir küreydi. Bir zamanlar Savaşçıların antrenman yeri idi. Lonca, Arena kurulduktan sonra burayı terk etmişti ama Sonea, Regin ile yapacağı karşılaşmaya hazırlanırken gözlerden uzak olacağı için burayı seçmişti. Akkarin duvarları, Sonea'nın zarar vermesini engellemek için güçlendirmişti. Şimdiyse Akkarin'in büyü, Sonea'yı tutsak olarak tutuyordu.

Sonea herhangi bir kaçma girişiminde bulunmayı düşünmüyordu. Akkarin'e sözüne uyacağını söylemişti. Adam sadece Takan ve Lorlen'i korumaları gerektiğini söylemişti. Ardından Takan ile Sonea takas edilmişti. Demek ki, kızın orada olmasını istiyordu.

Ya buydu, ya da hizmetçisine verdiği sözü tutmak için Sonea'yı feda etmeye hazırdı.

Hayır, diye düşündü, hikâyesini desteklemem için bana ihtiyacı var. Takan, Akkarin'e fazla yakındı. Kimse ona inanmazdı.

Sonea Kubbe'nin içini adımlamaya başladı. Kubbe'nin kapısı içeriye hava girmesi için açık duruyordu. Bir çift büyücü kapının dışında duruyor, Sonea'nın yalnız olduğu her an onu izliyorlardı.

Ama kız pek de yalnız kalamamıştı. Vinara, Balkan ve Sarrin ayrı ayrı onu Akkarin hakkında sorgulamışlardı. Sonea, Akkarin hazır olmadan herhangi bir hata yapmak istemediği için cevap vermeyi reddetmişti. Sonunda vazgeçmişlerdi.

Sonunda yalnız kalan Sonea bundan pek hoşlanmadığını fark etti. Akkarin'in nerede olduğunu ve sessiz kalarak onun istediğini yapmış olup olmadığını merak ediyordu. Vakti tahmin etmek imkânsızdı ama şafak oldukça geride kalmış olmalıydı. Bütün gece uyumamıştı fakat kumlu zemin yerine yumuşak bir yatak olsa bile uyuyabileceğinden emin değildi.

Kapının ötesindeki bir hareket dikkatini çekti. O yöne döndüğünde kalbinde sancı hissetti.

Rothen'di bu.

Rothen, Kubbe'ye girdiğinde yüzü endişeyle kıvrılmıştı. Sonea göze geldikleri an gülümsemeye çalıştı ve midesi suçluluk duygusuyla düğümlendi.

"Sonea," dedi Rothen. "Nasılsın?"

Sonea başını iki yana salladı. "Bu komik bir soru, Rothen."

Rothen, Kubbe'ye baktı ve başıyla onayladı. "Evet. Sanırım öyle." İç çekip tekrar Sonea'ya baktı. "Seninle ne yapacaklarına henüz karar vermediler. Lorlen odanda kara büyüyle ilgili kitaplar bulduklarını söyledi. Onlar oraya Akkarin ya da hizmetçisi tarafından mı kondu?"

Sonea içini çekti. "Hayır, onları ben okuyordum."

"Neden?"

"Düşmanımı anlamak için."

Adam kaşlarını çatı. "Kara büyü hakkında bir şeyi sadece okumanın bile suç olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Yine de okudun, öyle mi?"

Sonea onun gözlerine baktı. "Bazı şeyler riske girmeye değer."

"Onu yenmek için bilgi edinebilmemiz umuduyla mı yaptın?"

Sonea bakışlarını indirdi. "Tam olarak öyle değil."

Rothen duraksadı. "Öyleyse, neden Sonea?"

“Sana söyleyemem. Henüz olmaz.”

Rothen bir adım yaklaştı. “Neden olmaz? Sana ne söyledi de seni suç ortağı haline getirdi? Teyzen Jonna ve enişten Ranel’i bulduk. Onlar ve çocukları gayet iyi. Dorrien de hayatta ve iyi. Korumaya çalıştığın başka biri mi var?”

Sonea içini çekti. *Kyralia’nın tümü.*

“Sana söyleyemem Rothen. Henüz olmaz. Akkarin’in diğerlerine neler anlattığını bilmiyorum ya da neleri açıklamamı istediğini. Oturum’a kadar beklemek zorundayım.”

Rothen’in gözleri öfkeyle parladı. “Ne zamandır onun ne istediğini umursuyorsun?”

Sonea bakışlarını kaçırmadı. “Yaptıklarının sebeplerini öğrendiğimden beri. Ama bu onun hikâyesi, benim değil. Anlattığı zaman sebebini anlayacaksın.”

Rothen, Sonea’yı şüpheyle süzdü. “Buna inanmakta zorlanıyorum. Ama deneyeceğim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Sonea başını iki yana salladı, sonra duraksadı. Rothen, Lorlen’in de Akkarin’in suçundan iki yıldan uzun süredir haberdar olduğunu biliyordu. Rothen Lonca’ya bunu söyleseydi ne olurdu? Rothen’e baktı.

“Evet,” dedi alçak sesle. “Lorlen’i koru.”

Savara bir elini çarşafın üzerinde gezdirip gülümsedi.

“Çok güzel.”

Keri kıkırdadı. “Bir Hırsız, konuklarını rahat ettirmelidir.”

“Sen diğer Hırsızlar gibi değilsin,” diye belirtti Savara. “Bütün bunlarda onun parmağı var değil mi?”

“Kimin?”

“Yüksek Lord’un.”

Keri içerlediğini belirten bir ses çıkardı. “*Hepsi* onun sayesinde değil.”

“Değil mi?”

“Bir kısmı Sonea sayesinde. Faren onu Lonca’dan saklamaya söz vermişti ama diğer Hırsızlar onu teslim etmesine sebep oldular. Bu yüzden bazı kişiler Faren’in anlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yapmadığını söylediler.”

“Yani?”

“Ben Faren’le iş yapmayı kabul ettiğimde başkaları da görüşlerini değiştirecekti. O da bana bazı konularda yardımcı oldu.”

“Öyleyse, Akkarin’in bununla hiçbir ilgisi yok öyle mi?”

“Şey, biraz,” diye kabul etti Keri. “Belki beni zorlamasaydı buna cesaret edemezdim. Belki bana diğer Hırsızlar’la ilgili en doğru bilgileri verip onların beni durdurmasına engel olmasaydı cesaret edemezdim. Sırlarının çoğunu bilen bir kişiye hayır demek zordur.”

Savara düşünceli gözüküyordu. “Akkarin bunları uzun süre planlamış gibi gözüküyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Keri omzunu silkti. “Katil diğer Hırsızları sinirlendirmeye başladığında onu bulmayı önerdim. Bu hoşlarına gitti. Zaten aylardır bu işin içinde olduğumu bilmiyorlardı. Yine de, onu daha önce bulmamış olmamı komik buluyorlar. Ama içlerinden hiçbiri bulmayı başaramamıştı.”

“Ama onları buluyorsun.”

“Onlar sadece bir katil olduğunu sanıyorlar.”

“Ah.”

“En azından ben öyle sandıklarını düşünüyorum,” diye ekledi Keri.

“Ama artık birden fazla olduğunu biliyorlar çünkü sonuncusu bir kadındı.”

“Büyük ihtimalle.”

Keri odadaki mobilyalara baktı. Kaliteli parçalardı ama abartılı değillerdi. Bunların *hepsinin* Akkarin yardımıyla elde edildiğini düşünmeyi sevmiyordu.

“Başka yollarla da kendime yer edinmeye çalıştım,” dedi Keri. “Büyücüler için katil bulma pazarı suyunu çekerse hayatta kalmak ve işe devam edebilmek istiyorum.”

Kadın kurnaz bir şekilde gülümseyip bir parmağını yavaşça Keri’nin göğsünde gezdirdi.

“Hayatta ve işinde kalmanı kesinlikle tercih ederim.”

Keri, Savara’nın elini yakalayıp kadını kendine daha da yaklaştırdı. “Öyle mi? Ne tür bir işle ilgilisin?”

“Olası müttefiklerle bağlantı kurma,” dedi kolunu Keri’nin boynuna dolayıp. “Özellikle biriyle çok yakın bir bağlantı kurmak.”

Savara’nın öpücükleri sert ve baştan çıkarıcıydı. Keri kalp atışlarının tekrar hızlandığını hissetti.

Ardından kapı çaldı. Keri, Savara'dan uzağa çekilerek özür dilercesine yüzünü ekşitti. "Buna bakmalıyım."

Savara suratını astı. “Mecbur musun?”

Keri başıyla onayladı. “Gol önemli bir şey olmasa kapıyı çalmazdı.”

“Öyle olsa iyi olur.”

Keri ayağa kalkıp bir pantolon ve gömlek giyip odadan çıktı. Gol, Keri'nin konuk odasının ortasında volta atıyordu. Yüzündeki ifade Keri'nin beklediği aptalca sırtıştan çok farklıydı.

“Yüksek Lord, Lonca tarafından tutuklandı,” dedi Gol. “Sonea da.”

Keri sağ koluna bakakaldı. “Neden?”

“Dün gece bir Lonca büyücüsü öldürülmüş. Evinde kim varsa. Bunu Yüksek Lord’un yaptığını sanıyorlar.” Bir an duraksadı. “Bütün şehir biliyor.”

Keri en yakındaki koltuğa gidip oturdu. Akkarin *tutuklu muydu? Cinayet suçlamasıyla? Sonea da mı? Yatak odasının kapısının açıldığını* duydu. Savara başını uzattı, giyinmişti. Bakışları Keri'ninkilerle buluşunca kaşlarını çatı.

“Anlatabilecek misin?”

Keri hafifçe gülümsedi, kadının sorusu hoşuna gitmişti. “Yüksek Lord tutuklanmış. Lonca, onun dün gece bir büyücüyü öldürdüğünü düşünüyor.”

Savara'nın gözleri büyüdü. Odaya girdi. "Ne zaman?"

Gol omzunu silkti. “Bilmiyorum. Büyücünün evindeki herkes öldürülmüş. Bir tür kötü büyüyle. Kara büyü. Evet, evet adı buydu.”

Savara nefesini tuttu. “Öyleyse doğruymuş.”

“Ne doğruymuş?” diye sordu Keri.

“İchani’lerden bazıları Lonca’nın yüksek büyüü bilmediğini ve kötü kabul ettiğini söylemişti. Akkarın yüksek büyü kullanıyordu. Biz de bunun doğru olmadığını düşünürdük.” Bir an durdu. “Demek bu yüzden gizli çalışıyordu. Ben, geçmişte yaptıklarını diğerlerinin öğrenmesini engellemek için yaptığını sanıyordum.”

Keri gözlerini kırptırdı. “Geçmişte ne yaptı ki?”

Savara, Keri'ye bakıp gülümsedi. "Ah, Yüksek Lord ile ilgili bildiğinden çok daha fazlası var."

“Nasıl yani?”

“Bunu anlatmak bana düşmez,” dedi Savara. “Ama sana şunu söyleyebilirim ki...”

Duvardan bir ses gelince durdu. Keri başıyla Gol’a işaret etti. İri adam duvara yaklaşıp gözetleme deliğinden baktı, ardından bir tabloyu yana çekti. Keri’nin sıradan işler için işe aldığı genç adamlardan biri içeri girdi.

“Seni görmek isteyen bir adam var Kerini. Önemli bir parola verdi ve bir arkadaşın hakkında kötü haberler var diyor. Acil olduğunu söylüyor.”

Keri başıyla onaylayıp Savara’ya döndü. “Ne olduğuna baksam iyi olur.”

Savara omzunu silkip yatak odasına döndü. “Ben de banyo yapayım öyleyse.”

Keri, Gol’a döndüğünde iri adamı sırtırken buldu.

“Yüzündeki o ifadeyi sil,” diye uyardı.

“Baş üstüne, Kerini,” diye karşılık verdi adam tevazu dolu bir tavırla. Ama Keri’yi koridora doğru takip ederken hâlâ sırtıyordu.

Keri’nin odası pek uzak değildi. Oraya girip çıkmanın çeşitli yolları vardı. Gol standart rotayı tercih etti ve Keri’ye bir gözetleme deliği sayesinde bekleme odasındaki ziyaretçiyi inceleme fırsatı verdi.

Keri dehşetle adamın Sachaka’lı olduğunu fark etti. Sonra adamın üzerindeki ceketi tanıdı ve kalbi duracak gibi oldu.

Bu adam neden Akkarin’in bir gece önce giydiği ceketi giyyordu?

Adam dönerken ceketin önü, Lonca hizmetçisi üniformasını gösterecek bir şekilde açıldı.

“Sanırım kim olduğunu biliyorum,” dedi Keri. Odasının kapısına doğru ilerledi. “Yerime geçer geçmez içeri gönder.”

Bir iki dakika sonra Keri masasına oturmuştu. Odasının kapısı açıldı ve adam içeri girdi.

“Evet,” dedi Keri, “bir dostum hakkında kötü haberler getirdiğini söylemişsin.”

“Evet,” diye karşılık verdi adam. “İsmim Takan, Yüksek Lord’un hizmetçisiyim. Bir Lonca büyücüsünü öldürme suçundan tutuklandı. Beni size yardımcı olmam için gönderdi.”

“Bana yardımcı olmak mı? Nasıl?”

“Onunla zihinsel iletişim kurabiliyorum,” diye açıkladı Takan alnına dokunarak.

“Büyücü müsün?”

Takan başını iki yana salladı. “Uzun zaman önce onun tarafından kurulmuş bir bağlantımız var.”

Keri başıyla onayladı. “Öyleyse sadece onun ve benim bildiğim bir şey söyle.”

Takan’ın bakışları uzaklara daldı. “Son karşılaşmanızda bir daha Sonea’yı yanında getirmeyeceğini söylemişti.”

“Bu doğru.”

“Bu sözünü tutamadığı için pişmanlık duyuyor.”

“Sanırım Sonea da öyle. Onu neden tutukladılar?”

Takan iç çekti. “Kara büyü öğrenmekten. Odasında kitaplar buldular.”

“Şu kara büyü...”

“Yasak,” dedi Takan. “Lonca’dan atılma tehlikesiyle karşı karşıya.”

“Peki ya Yüksek Lord?”

Takan içten bir şekilde üzgün görünüyordu. “Cinayet ve kara büyü kullanmakla itham ediliyor. Herhangi birinden suçlu bulunursa cezası idam olacak.”

Keri yavaşça başıyla onayladı. “Lonca ne zaman karar verecek?”

“Yarın kanıtları incelemek ve suçlu olup olmadığına karar vermek için bir Oturum yapılacak.”

“Suçlu mu?”

Takan doğrudan Keri’nin gözlerine baktı. Gözleri öfkeyle parlıyordu. “Lord Jolen’i o öldürmedi.”

“Peki ya şu kara büyü suçlaması?”

Hizmetçi başıyla onayladı. “Evet, o konuda suçlu. Kara büyü kullanmasaydı katilleri yenemezdi.”

“Peki ya Sonea. O suçlu mu?”

Takan bir kez daha başıyla onayladı. “Lonca onu sadece kara büyü öğrenmekle suçladı. Bu yüzden daha düşük bir ceza alma şansı var. Gerçeği biliyor olsalardı onun da Akkarin’le aynı cezayı alma riski vardı.”

“Sonea kadını öldürmek için kara büyü kullandı değil mi?”

Takan şaşırmış görünüyordu. “Evet. Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Şanslı bir tahmin. Bu Oturum’a tanık olarak katılmalı mıyım?”

Adam durdu, bakışları yine uzaklara dalmıştı. “Hayır. Efendim size teklifiniz için teşekkür ediyor. Bu işe karıştığınızı belli etmemeliymişsiniz. Her şey yolunda giderse gelecekte tekrar yardımınıza ihtiyacı olabilirmiş. Şimdilik sizden sadece bir iyilik istiyor.”

“Nedir?”

“Muhafızların katilin cesedini bulmalarını. Ve cesedin üzerinde hançerinin olmasını da.”

Keri gülümsedi. “Bunu yapabilirim.”

Odasının penceresinden bakan Lorlen, Akkarin’in hâlâ aynı şekilde durduğunu gördü. Başını iki yana salladı.

Akkarin bir şekilde Arena’da, yerde, sırtını direklerden birine dayamış, çevresinde onu izleyen yirmi büyücü oturuyor olmasına rağmen hâlâ ağır başlı ve kendine güvenli gözükmeyi başarıyordu.

Lorlen dönüp odasına göz gezdirdi. Balkan merkezde volta atıyordu. Lorlen, Savaşçı’yı daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemişti. Balkan’ın daha önceden ihanetle ilgili bir şeyler mırıldandığını duymuştu. Bu gayet anlaşılabilir bir şeydi. Lorlen, Savaşçı’nın Akkarin’e oldukça saygı duyduğunu biliyordu.

Sarrin koltuklardan birine oturmuş, Akkarin’in sandığından çıkan kitaplardan birinin sayfalarını karıştırıyordu. Bunu yapmak suç olsa da içlerinden birinin onları okuması gerektiğine karar vermişlerdi. Sarrin’in yüzünde dehşet ve büyülenme karışımı bir ifade vardı. Ara sıra sessizce kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Vinara rafların yanında sessizce duruyordu. Bir süre önce Akkarin’i bir canavar olarak nitelendirmişti. Balkan ona Akkarin’in, kara büyü hakkındaki kitapları okumaktan fazlasını yapmamış olabileceğini hatırlatmıştı. Vinara yine de ikna olmamıştı.

Ama Sonea konusunda ise üzgün ve kararsızdı.

Lorlen masasındaki nesnelere baktı. Kırık cam parçaları, sapı erimiş gümüş bir çatal ve içinde kurumuş kan bulunan bir kâse. Diğerlerinin kafası oldukça karışmıştı. Masada bulunmuş küçük cam küre Lorlen’in şüphelerini haklı çıkarmıştı. Akkarin, Lorlen’inki gibi bir yüzük mü yaratıyordu, yoksa Sonea’ya nasıl yapılacağını mı öğretiyordu?

Sonea gibi Akkarin de soruları yanıtlamayı reddetmişti. Bütün Lonca, Oturum için toplanmadan konuşmamaya kararlıydı. İşbirliği buraya kadardı.

Bu adil değil, diye düşündü Lorlen. Cebindeki yüzüğü düşündü. Akkarin, Lorlen'e onu çıkarıp elinin altında bulundurmasını söylemişti. Sarrin kitapları okumaya devam ederse bu tür yüzüklerle ilgili gerçeği öğrenip Lorlen'in taktığı yüzüğü de tanıyabilirdi. Lorlen yüzükten tamamen kurtulmayı düşünmüştü ama Akkarin'le bir bağlantısının olmasının avantajlarını görebiliyordu. Eski dostu ona sırlarını anlatmaya hâlâ eğilimli görünüyordu. Var olan tek dezavantaj Akkarin'in Lorlen yüzüğü takarken yaptığı görüşmelere kulak misafiri olabilecek olmasıydı ama bu, o anda pek sorun teşkil etmiyordu. Lorlen, Akkarin'in dinlemesini, yüzüğü parmağından çıkararak engelleyebilirdi.

Akkarin, Lorlen'in onun kara büyüye meraklandığına dair bilgisi olduğundan haberdar olduğu gerçeğini gizli tutmak istemişti.

"Lonca'nın güvenebileceği bir lidere ihtiyacı var," diye göndermişti iletisini Akkarin, yüzük aracılığıyla. *"Çok fazla değişim ve şüphe Lonca'yı zayıflatır."*

Bu konuyu onların dışında sadece Rothen ve Sonea biliyordu. Sonea sessiz kalmıştı ve Rothen de daha fazla zarara yol açmadığı sürece Lorlen'in bu işteki rolü hakkında sessiz kalmayı kabul etmişti. Lorlen, karşılık olarak onun Sonea'yı ziyaret etmesine izin vermişti.

Kapı kibarca çalındı ve hepsi dönüp baktılar. Lorlen iradesiyle kapıyı açtı ve Yüzbaşı Barran, arkasında Lord Osen'le içeri girdi. Muhafız eğilip hepsine resmi bir şekilde selam verdi, ardından Lorlen'e döndü.

"Tanığın çalıştığı dükkânı ziyaret ettim," dedi. *"Patronu bu sabah işe gelmediğini söyledi. Evini kontrol ettiğimizde de ailesi, dün gece eve dönmediğini söyledi."*

Simyacı, Savaşçı ve Başşifacı birbirilerine baktılar.

"Teşekkür ederim Yüzbaşı," dedi Lorlen. *"Başka bir şey var mı?"*

Genç adam başını iki yana salladı. *"Hayır. Başka bir bilgi edinmezsem, arzu ettiğiniz gibi yarın sabah döneceğim."*

"Teşekkür ederim. Gidebilirsiniz."

Kapı kapandığında Vinara iç çekti. *"Muhafızların tanığın cesedini birkaç gün içinde bulacağından şüphe yok. Dün gecenin Akkarin için yoğun geçtiği belli."*

Balkan başını iki yana salladı. “Ama hiç mantıklı değil. Tanıktan nasıl haberi olabilir ki? Kendisini izlediğini fark etmiş olsaydı Muhafız Evi’ne ulaşamamasını sağlardı.”

Sarrin omzunu silkti. “Ona yetişememiş olabilir. Kadın Muhafız Evi’nden çıktıktan sonra Akkarin onun kendisi hakkında daha fazla kanıt sunamayacağından emin olmuş olabilir.”

Balkan iç çekti. “Bu bir kara büyücüden bekleyeceğim türden bir davranış değil. Kanıt saklama konusunda bu kadar dikkatliyse neden gecenin başında o kadar dikkatsiz davransın? Neden kılık değiştirmesin? Neden...”

Kapı tekrar çaldığında sustu. Lorlen iç çekip kapıyı açtı. Kapıdaki Danıyl olduğunu görünce oldukça şaşırdı. Elçi’nin gözlerinin altı morarmıştı.

“Sayın Yönetici,” dedi Danıyl. “Sizinle görüşebilir miyim? Özel olarak.”

Lorlen rahatsızlıkla kaşlarını çatı. “Konu kaçakla mı ilgili, Sayın Elçi?”

“Kısmen.” Danıyl diğerlerine bir bakış attı. Sözlerini dikkatle seçiyor görünüyordu. “Ama sadece onunla alakalı değil. Acil bir konu olduğunu düşünmeseydim size gelmezdim.”

Vinara ayağa kalktı. “Fikir yürütmekten oldukça sıkıldım zaten,” dedi. Sarrin ve Balkan’a doğrudan, anlamlı bakışlar attı. “Bize ihtiyacınız olursa sayın Yönetici, çağırın yeter.”

Üç büyücü odayı terk ederken Danıyl, kenara çekilip kibarca başıyla selam verdi. Kapı kapandığında Lorlen masasına dönüp oturdu.

“Konuşmak istediğin acil mesele nedir?”

Danıyl masaya yaklaştı. “Nereden başlayacağıma emin değilim, Yönetici. Çok zor bir durumdayım. Çok zor iki durumdayım aslında, tabii böyle bir şey mümkünse.” Bir an durdu. “Her ne kadar yardımlarımın artık gereksiz olduğunu söylemiş olsanız da kendi ilgim yüzünden kadim büyü araştırmalarına devam ettim. Yüksek Lord bunu öğrendiğinde beni devam etmem için cesaretlendirdi ama o zamana kadar Elyne’de keşfedilebilecek bir şey kalmamıştı. En azından, ben böyle düşünüyordum.”

Lorlen kaşlarını çatı. Akkarin, Danıyl’i devam etmesi için cesaretlendirmiş miydi?

“Sonra yardımcım ile birlikte asilerin güvenini kazanırken Dem Marane’a ait bir kitap keşfettik.” Dannyl elini cüppesinin içine sokup eski bir kitap çıkardı.

Kitabı Lorlen’in masasına koydu. “Kadim büyü hakkındaki birçok sorumuzu cevaplıyordu. Yüksek büyü olarak bilinen kadim büyü aslında kara büyümüş gibi görünüyor. Bu kitap, kullanımları hakkında bilgiler içeriyor.”

Lorlen kitaba baktı. Bu bir tesadüf müydü yoksa Akkarin asilerin bu kitaba sahip olduğunu biliyor muydu? Yoksa asilerle birlikte mi çalışıyordu? Nefesini tuttu. Akkarin kara büyüyü bu şekilde mi öğrenmişti?

Öyleyse neden onları tutuklamak istemişti ki?

“Gördüğünüz gibi,” dedi Dannyl, “tuhaf bir durumdayım. Bazıları Yüksek Lord’un izniyle kara büyüyü araştırmış olduğumu ve Akkarin’in asileri yakalama emrinin amacının daha fazla bilgi elde etmek olduğunu düşünebilir.” Yüzünü ekşitti. “İşin aslı şu ki, kitabın birazını okudum. Bu da kara büyü öğrenmeye karşı olan yasayı çiğnediğim anlamına gelir. Ama okumadan önce kitabın içeriğini bilmiyordum.”

Lorlen başını iki yana salladı. Dannyl’in endişelenmesi çok normaldi. “Endişeni anlıyorum. Araştırmancının seni nereye götüreceğini bilemezdin. Araştırmancının ne yöne gittiğini ben de bilmiyordum. Herhangi biri senden şüphelenirse benden de şüphelenmelidir.”

“Bunları Oturum’da açıklamalı mıyım?”

“Bu konuyu Yüksek Büyücülerle görüşeceğim ama gerekli olacağını sanmıyorum,” diye yanıtladı Lorlen.

Dannyl rahatlamış görünüyordu. “Bir konu daha var,” diye ekledi alçak sesle.

Daha mı? Lorlen inleme isteğini bastırdı. “Evet?”

Dannyl yere baktı. “Yüksek Lord asileri bulmamı istediğinde, onların eline bize şantaj yapabilecekleri bir şey vermemizi önerdi. Akkarin, Lonca’ya bu bilginin sadece asilerin güvenini kazanmak için bir hile olduğu konusunda bilgi verecekti.” Dannyl başını kaldırdı. “Ama açıkça görülüyor ki, Akkarin artık böyle bir şey yapabilecek bir konumda değil.”

Lorlen bir anda Akkarin ile Arena’nın yanında, Sonea’nın karşılaşmasını izlerken yaptıkları konuşmayı hatırladı.

“Elçi Dannyl kaçakla geldiğinde Lonca, cinayetlere olan ilgisini kaybedecektir, Lorlen.”

Asilerin varlığından daha fazlasını mı kastetmişti? Dannyl’in asilerin güvenini kazanmak için uydurduğu bu bilgi neydi?

Dannyl’e baktı ama adam bakışlarını kaçırды. Utandığı belliydi. Lorlen yavaş yavaş duyduğu dedikodu parçalarını birleştirmeye başladı ve Dannyl’in asilere verdiği bilginin ne olduğunu anladı.

İlginç, diye düşündü. Ve Dannyl’in bir çirakken yaşadığı zorluklar düşünülürse çok da cesur bir hareket.

Ne yapmalıydı? Lorlen şakaklarını ovuşturdu. Akkarin böyle konularda çok daha iyiydi.

“Yani Akkarin’in dürüstlüğü kuşku konusu olduğu için senin hakkında söylediklerine kimsenin inanmayacağını düşünüyorsun.”

“Evet.”

“Asilerin dürüstlüğü daha mı güvenilir?” Lorlen başını iki yana salladı. “Sanmıyorum. Kimsenin Akkarin’e inanmayacağından endişeleniyorsan insanlara bu durumun kendi fikrin olduğunu söyle.”

Dannyl’in gözleri büyüdü. Sırtını dikleştirip başıyla onayladı. “Elbette. Teşekkür ederim Sayın Yönetici.”

Lorlen omzunu silkti, ardından Dannyl’e biraz daha dikkatli baktı. “Bir haftadır uyumamış gibi görünüyorsun.”

“Uyumadım. Farand’ın hayatını kurtarmak için o kadar uğraştıktan sonra birinin bunu boşa çıkarmasını istemedim.”

Lorlen kaşlarını çatdı. “O zaman dairene dönüp dinlensen iyi olur. Yarın sana ihtiyacımız olabilir.”

Genç büyücü yorgun bir şekilde gülümsedi. Başıyla Lorlen’in masasındaki kitabı işaret etti. “Artık *bundan* kurtulduğuma göre, uyku sorunum olmayacak. Tekrar teşekkür ederim Sayın Yönetici.”

Adam çıktığında Lorlen içini çekti. *En azından birileri uyuyabilecek.*

16. BÖLÜM

OTURUM

Sonea'nın uyandığında ilk düşüncesi Viola'nın kendisini uyandırmaya gelmediği ve derse geç kalacağıydı. Uyku mahmurluğuyla gözlerini kırptırdı. Sonra parmaklarının arasındaki kumu hissetti ve etrafında Kubbe'nin hafifçe aydınlatılmış duvarlarını görüp nerede olduğunu hatırladı.

Uyuyabilmiş olması onu oldukça şaşırtmıştı. Bir önceki geceden son hatırladığı, karanlıkta yatıp gün içinde olanların zihninde dönüp durmasıydı. Akkarin'e zihinsel bir çağrı yapmamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Ona sormak istedikleri vardı. Lonca'ya bir şey söyleyip söylememesi gerektiği veya nerede olduğu veya ona iyi davranıp davranmadıkları... Hatta hâlâ hayatta olup olmadığı...

Şüpheye düştüğü anlarda Lonca'nın ona bir şey söylemeden çoktan Akkarin hakkında bir karara varıp uyguladığı düşüncesini kafasından atamıyordu. Geçmişteki Lonca, Müttefik Topraklar'ı kara büyüden arındırma konusunda korkutucu seviyede kararlı davranmıştı. Uzun süre önce ölmüş o büyücüler Akkarin'i bir an duraksamadan idam ederlerdi.

Beni de, diye düşündü ürpererek.

Bir kez daha Akkarin'le konuşabiliyor olmayı diledi. Adam Lonca'ya Ichani'leri anlatacağını söylemişti. Kara büyü öğrendiğini kabul etmeyi de düşünüyor muydu? Onlara kendisinin öğrendiğini de söyleyecek miydi?

Yoksa kara büyü kullandığını inkâr mı edecekti? Yoksa kendisinin kullandığını kabul edip Sonea'nın yanlış hiçbir şey yapmadığını mı söyleyecekti?

Ama kız bunu yapmıştı. Ölü Ichani'nin görüntüsü bütün çabalara rağmen zihnini kapladı. Bununla birlikte yoğun ama birbirleriyle çelişen duygular geldi.

Sen bir katilsin, dedi zihnindeki bir ses.

Mecburdum, diye düşündü karşılık olarak. *Başka seçeneğim yoktu. Beni öldürürdü.*

Ama sen yine de bunu yapardın, dedi vicdanı, *başka bir seçeneğin olsaydı bile.*

Evet. Lonca'yı korumak için. Kyralia'yı korumak için. Sonra kaşlarını çattı. *Ne zamandır birini öldürmek konusunu bu kadar umursuyorum? Kenar mahallelerde saldırıya uğrasaydım hiç duraksamadan öldürebilirdim. Hatta bunu çoktan yapmış bile olabilirdim. Beni sokaktan tutup çeken o haydudun hayatta kalıp kalmadığını bile bilmiyorum.*

O farklı. O zamanlar büyüün yoktu, dedi vicdanının sesi.

İç çekti. Büyünün kendisine sağladığı o büyük avantajla, birini öldürmeden durdurmanın bir yolunu bulabilmesi gerektiği düşüncesinden kurtulamıyordu. Ama Ichani'nin de büyüü vardı.

Durdurulmak zorundaydı. Ben de onu durdurabilecek konumdaydım. Onu öldürdüğüm için pişman değilim, öldürmek zorunda kalmaktan üzgünüm.

Vicdanı sessizleşti.

Beni rahatsız etmeye devam et, dedi Sonea. *Birini öldürüp bu konuda kendimi kötü hissetmemektense rahatsız edip durmanı tercih ederim.*

Vicdanı hâlâ sessizdi.

Harika. Başını iki yana salladı. Belki de Göz'le ilgili o eski batıl inanç doğrudur. Sadece kendimle konuşmakla kalmıyorum, kendime yanıt vermeyi de reddediyorum. Bu, deliliğin ilk belirtisi olmalı.

Dışarıdan gelen bir ses Sonea'yı düşüncelerinden kopardı. Kalkıp oturduğunda Savaşçı muhafızların yana çekildiğini ve Osen'in içeriye girdiğini gördü. Bir küre ışık Osen'in başının üzerinde süzülüyor, küre şekilli yapının içini aydınlatıyordu.

“Oturum başlamak üzere Sonea. Sana Loncasalonu’na kadar eşlik etmek üzere geldim.”

Bir anda Sonea’nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Ayağa kalkıp çüppesindeki kumları süpürdü ve kapıya doğru ilerledi. Osen geriye çekilip geçmesine izin verdi.

Kısa bir merdivenden çıkıp açık bir kapıya ulaştılar. Sonea, dışarıda bir çember halinde kendisini bekleyen büyücülerini görünce duraksadı. Eşlikçiler, Şifacılar ve Simyacılardan oluşan bir gruptu. Savaşçıların ve diğer güçlü büyücülerin Akkarin’in başında nöbette olduklarını tahmin etti.

Büyücüler, Sonea çemberin ortasına geçerken dikkatle onu izlediler. Yüzlerindeki şüphe ve onaylamaz tavrı gören Sonea, yüzünün kızarmaya başladığını hissetti. Döndüğünde muhafızlığını yapmış iki Savaşçı’nın gelip çemberi tamamladığını gördü. Osen, Sonea’nın etrafına kurulmuş kalkanda bir an açılan boşluktan içeriye girdi.

“Sonea,” dedi. “Vasin cinayet ve kara büyü kullanmakla suçlanıyor. Çırağı olarak sen de bu konulardaki bilgin hakkında sorgulanacaksın. Anlıyor musun?”

Sonea boğazını ıslatmak için yutkundu. “Evet, lordum”

Osen duraksadı. “Odanda kara büyü hakkında kitaplar bulunduğundan kara büyüyle ilgili bilgi edinmekle suçlanıyorsun.”

Demek o da yargılanacaktı.

“Anlıyorum,” diye karşılık verdi Sonea.

Osen başıyla onayladı. Üniversite’nin yanındaki bahçelere döndü. “Loncasalonu’na gidiyoruz o halde.”

Osen, Sonea’yı Üniversite’nin yanından giden bir yoldan götürürken eşlikçileri de onlarla aynı hızda ilerliyordu. Avlu boş ve ürpertici bir sessizliğe bürünmüştü. Sessizliği sadece ayak sesleri ve arada sırada öten kuşlar bozuyordu. Sonea, Lonca’da kalan hizmetçiler ile büyücü ailelerini düşündü. Akkarin Lonca’yı ele geçirmeye çalışır diye buradan uzaklaştırılmışlar mıydı?

Üniversite’nin önu görüş alanlarına girmeden hemen önce Osen aniden durdu. Etraflarındaki büyücüler birbirilerine endişeyle bakıyorlardı. Sonea zihinsel bir iletişimi dinlediklerini fark edince hislerini odakladı.

“...Sonea gelene kadar içeri girmeyeceğini söylüyor,” diye gönderdi Lorlen.

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Osen.

“Bekleyin. Karar vereceğiz.”

Sonea içinin biraz rahatladığını hissetti. Akkarin o olmadan Loncasalonu’na girmeyi reddediyordu. Onu orada istiyordu. Osen ve eşlikçileri endişeyle gerilmişlerdi. Belli ki Lorlen reddederse Akkarin’in yapabileceklerinden korkuyorlardı. Akkarin’in ne kadar güçlü olduğu konusunda bir fikirleri yoktu.

Sonea bir şeyin farkına vardı. *Benim de yok*, diye düşündü.

Beklerlerken Akkarin’in gücünü hesaplamaya çalıştı. Ichani ile savaştan önce iki hafta boyunca kendisinden ve Takan’dan güç almıştı. Bundan önce ne kadar güçlü olduğu konusunda bir fikri yoktu ama savaş, gücünü oldukça azaltmış olmalıydı. Hâlâ bir Lonca büyücüsünden katbekat güçlü olmalıydı fakat Sonea onun Lonca’nın tümünden güçlü olduğundan şüphe ediyordu.

Peki ya ben?

Ichani kadının gücünü çektiğinden beri kendi gücündeki büyük artışın farkındaydı ama bunun onu ne kadar güçlendirdiği konusunda fikri yoktu. Akkarin kadar güçlü olamazdı. Akkarin, Sonea karışmadan önce savaşı kazanıyordu. Yani Ichani daha zayıf olmalıydı. Sonea’nın ondan aldığı güç o kadar da fazla olamazdı.

Tabii, Ichani bir sebepten kaybediyormuş rolü yapmadıysa...

“Sonea’yı getirin.”

Lorlen’in sesi kendinden memnun gelmemişti. Osen bezginliğini belirten bir ses çıkardı ve tekrar yürümeye başladı. Eşlikçileri de takip ettiler. Üniversite’nin önüne yaklaştıklarında Sonea’nın kalbi yine hızlandı ama bu kez beklentiyle çarpıyordu.

Büyücülerden oluşan bir kalabalık, binanın önünü doldurmuştu. Sonea ve eşlikçileri yaklaşırken o yana döndüler, ardından ayrılıp geçmeleri için yol verdiler.

Akkarin, Giriş Salonu’nun ortasında duruyordu. Sonea onu görünce büyük bir heyecan hissetti. Akkarin’in ağzının kenarı Sonea’yı fark ettiğinde her zamanki yarım gülümsemesiyle kıvrıldı. Sonea da neredeyse karşılık olarak ona gülümsüyordu ama Akkarin’in etrafındaki büyücülerin gergin ifadelerini görünce bu dürtüsünü bastırdı.

Giriş Salonu kalabalıktı. Akkarin'e ellinin üzerinde büyücü eşlik ediyordu ve çoğu Savaşçı'ydı. Yüksek Büyücülerin neredeyse hepsi oradaydı. Gergin ve sinirli gözüküyorlardı. Lord Balkan'ın yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Lorlen bir adım öne çıkıp Akkarin'e döndü.

"Beraber girebilirsiniz," dedi, sesi uyarı doluydu. "Ama birbirinize uzanamayacağınız mesafede olmalısınız."

Akkarin başıyla onayladı ve Sonea'yı yanına çağırdı. Kız, eşlikçilerin çekilip onun geçmesine izin verdiğini görünce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Sonea, Akkarin'i çevreleyen büyücüleri geçip adamın yanına giderken Giriş Salonu mırıltılarla doldu. Sonea, Akkarin'in yanında durdu ama aralarında birbirilerine dokunamayacakları kadar mesafe bıraktı. Akkarin Lorlen'e bakıp gülümsedi.

"Eh, Sayın Yönetici, bakalım bu yanlış anlaşılmayı düzeltebilecek miyiz."

Dönüp Loncasalonu'na doğru ilerlemeye başladı.

Rothen kendini hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Önceki gün hayatının en uzun günüydü. Oturum'dan korkuyordu ama başlaması için de sabırsızlanıyordu. Akkarin'in mazeretlerini duyup Sonea'yı nasıl yasayı çiğnemeye ikna ettiğini öğrenmeliydi.

Akkarin'in Sonea'ya yaptıkları yüzünden cezalandırıldığını görmek istiyordu. Ama Sonea'nın cezasının açıklanacağı anı da korkuyla bekliyordu.

Loncasalonu boyunca büyücüler iki uzun sıra yapmıştı. Arkalarında ise çıraklar iki sıra oluşturmuşlardı. Gerektiğinde güçlerini vermeye hazırlardı. Herkes Oturum'un başlamasını beklerken salonu alçak sesli konuşmaların uğultusu kaplamıştı.

"İşte geliyorlar," diye mırıldandı Dannyl.

Salona iki kişi girdi. Biri siyah cüppeler içinde, diğeri ise çıraklara özgü kahverengi cüppeyi giyiyordu. Akkarin her zamanki gibi kendine güvenle yürüyordu. Sonea ise... Rothen, Sonea'nın bakışlarını nasıl yerde tuttuğunu, yüzünde korku ve herkesin önünde olmanın getirdiği utangaçlık ifadesi olduğunu gördüğünde üzüldü.

Arkalarından, yüzlerinde temkinli ve sert ifadelerle Yüksek Büyücüler girdi. Akkarin ve Sonea, salonun sonuna vardığında durdular. Rothen, kızın Yüksek Lord'dan uzak durduğunu gördüğüne memnun oldu. Yüksek Büyücüler ikilinin etrafından dolaşıp salonun önünde kendilerine ayrılmış koltuklara yerleştiler. İkiliye eşlik eden diğer büyücüler sanıkların etrafında geniş bir çember oluşturdular.

Rothen ve Dannyl diğer büyücüler ve çıraklarla birlikte iki yandaki yerlerine geçtiler. Herkes oturduğunda Lorlen küçük bir çan çaldı.

"Herkes Kyralia'nın hükümdarı Kral Merin'in önünde diz çöksün," dedi resmi bir edayla.

Sonea şaşkınlıkla başını kaldırdı. Kral iki büyücü ile görüş alanına girdiğinde Sonea en üst sıradaki sandalyelere gözlerini dikti. Kral'ın omuzlarında, hafifçe parıldayan bir kumaştan yapılmış, koyu ama canlı turuncu bir pelerin vardı. Pelerinin birçok yerine altın ipliklerle kraliyet sembolü olan mulluk işlenmişti. Boynundaysa kraliyet kolyesi olan oldukça büyük bir altın yarım ay asılıydı.

Bütün Lonca bir dizinin üzerine çökerken Rothen, Sonea'yı dikkatle izledi. Sonea, Akkarin'e baktı ve onun da diz çökeceğini gördüğünde diz çöktü. Ardından tekrar Kral'a baktı.

Rothen, Sonea'nın neler düşündüğünü tahmin edebiliyordu. Her yıl Arındırma emrini veren adamın karşısındaydı. Bu adam iki buçuk yıl önce onun ve ailesinin, evlerinden atılmalarına sebep olmuştu.

Kral salonu süzdü ve Akkarin'e baktı. Yüzündeki ifadeyi anlamak mümkün değildi. Gözleri Sonea'ya kaydığında kız bakışlarını yere indirdi. Tatmin olan Kral sandalyesine oturdu.

Kısa bir duraksamadan sonra büyücüler tekrar ayağa kalkmaya başladılar. Yüksek Büyücüler yerlerine döndüler.

Akkarin her yer sessizleşene kadar diz çökmeye devam etti, ardından ayağa kalktı.

Lorlen salonu süzüp başıyla onayladı. "Bugün Velan Hanesi Delvon ailesinden Akkarin, yani Büyücüler Loncası Yüksek Lordu ve çırağı Sonea hakkındaki Oturum için toplandık. Akkarin, Sarıl Hanesi'nden Lord Jolen'i, ailesini ve hizmetçilerini öldürmek; kara büyüü araştırmak, öğrenmek ve icra etmekle suçlanıyor. Sonea, kara büyüü araştırmakla suçlanıyor."

“Bu suçlar en ciddi suçlardandır. Bu iddiaları destekleyen kanıtlar yargımız için sunulacaktır. İlk konuşmacı olarak Başsavatşı Lord Balkan’ı çağırıyorum.”

Balkan sandalyesinden kalkıp aşıağı indi. Kral’a dönüp bir dizi üzerine çöktü.

“Bu Oturum’da ağızımdan çıkacakların hepsinin doğru olacağına yemin ederim.”

Kral’ın yüzü ifadesiz kalmayı sürdürdü ve Balkan’ın sözlerini onayladığını gösteren hiçbir jestte bulunmadı.

Savacı ayağı kalkıp toplanmış büyücülere döndü.

“İki gece önce Lord Jolen’den gelen zayıf bir çağrı aldım. Tehlikede olduğu açıktı. Onunla bir daha iletişim kurmayı başaramadığımda evine gittim.

“Lord Jolen ve tüm ev halkını ölü buldum. Her erkek, kadın ve çocuk, aile mensubu olsun, hizmetçilerden olsun hepsi ölmüştü. Daha yakından incelediğimde katilin, Lord Jolen’in odasındaki pencereden girdiğini anladım. Bu, Jolen’in ilk kurban olma olasılığına işaret ediyordu.

“Vücutları ölüm sebebini öğrenmek amacıyla incelemedim ve bu görevi Leydi Vinara’ya bıraktım. Leydi Vinara geldiğinde ben Muhafız Evi’ne giderek sorgumu sürdürdüm. Oraya vardığımda son dönemde şehirde sıklıkla görülen cinayetleri araştıran Yüzbaşı Barran’ın, bir tanığı bu suçla alakalı daha yeni sorguladığını öğrendim.”

Balkan durdu ve Lorlen’e baktı. “Ancak, Yüzbaşı Barran’ı çağırmadan önce Leydi Vinara’nın yaptığı incelemede bulduklarını dinlememizi tavsiye ediyorum.”

Lorlen başıyla onayladı. “Başşifacı Leydi Vinara’yı öne çağırıyorum.”

Leydi Vinara ayağı kalkıp zarif bir şekilde aşıağı indi. Dönüp Kral’ın önünde diz çöktü ve doğruluk yeminini etti. Sonra ayağı kalkıp izleyenleri ciddi bir ifadeyle süzdü.

“Lord Jolen’in aile evine gittiğinde yirmi dokuz kurbanın cesedini inceledim. Hepsinde de boyunlarının yakınında birkaç çizik ve bere vardı ama başka yaraları yoktu. Boğulmamış veya zehirlenmemişlerdi. Lord Jolen’in cesedi halen sağlamdı ve bu, ölüm sebebiyle ilgili olarak beni uyaran ilk bulguydu. İncelememi sürdürdüğümde vücudundaki gücün tamamen çekildiğini gördüm. Bu ya Lord Jolen’in ölüm anında kendini tükettiğini ya da bu gücün kendisinden çekil-

diğini gösteriyordu. Diğer cesetleri de incelediğimde ikinci sonucun doğru olduğunu anladım. Ev halkının hepsinin gücü çekilmişti ve Lord Jolen dışında kimsenin kendini kasten tüketebilecek beceriye sahip olmadığı bilgisiyile tek bir sonuca varmak zorunda kaldım.” Bir an duraksayan kadının yüzünde çok sert bir ifade vardı. “Lord Jolen, ailesi ve hizmetçileri kara büyüyle öldürülmüşlerdi.”

Salon bu açıklamadan sonra mırıltılarla doldu. Rothen ürperdi. Akkarin’in gizlice eve girip kurbanlarına yaklaşıp onları öldürdüğünü hayal etmek oldukça kolaydı. Yüksek Lord’a baktı. Akkarin ciddi bir ifadeyle Vinara’yı izliyordu.

“Lord Jolen’in cesedini daha yakından inceleyince boynundaki kanda silik parmak izleri buldum,” diye devam etti Şifacı. Bir an Akkarin’e baktı. “Ayrıca bir elinde de bunu tutuyordu.”

Vinara bir yana bakıp başıyla birini çağırdı. Bir büyücü elinde bir kutuyla yaklaştı. Vinara kutuyu açıp içinden siyah bir kumaş parçası çıkardı.

Altın işlemeler ışıktaki pırıldadı. Armanın Yüksek Lord’a ait olduğunun anlaşılmasına yetecek kadarı kalmıştı. Büyücüler yerlerinde kıpırdanırken cüppe hışırtısı, tahta sürtünme sesleri salonu doldurdu ve konuşmaların yarattığı uğultu yükseldi.

Vinara’nın kumaş parçasını geri verdiği yardımcısı, salonun kenarına, eski yerine döndü. Vinara kaşlarını çatmakta olan Akkarin’e baktı, ardından omzunun üzerinden Lorlen’e başıyla işaret etti.

“Soruşturmayı yürüten Yüzbaşı Barran’ı çağırıyorum,” dedi Lorlen.

Salon, ortaya yürüyen muhafız üniformalı bir adam Kral’ın önünde diz çöküp yemin ederken tekrar sessizleşti. Rothen, adamın yirmilerinin ortasında olduğunu tahmin etti. Bu yaştaki bir adam için yüzbaşı rütbesi yüksekti ama bazen bu rütbe Hanelerin genç oğullarına çalışkan ve yetenekli olduklarını kanıtlamaları halinde verilirdi.

Yüzbaşı boğazını temizledi. “Lord Balkan beni görmeye gelmeden bir süre önce genç bir kadın Muhafız Evi’ne gelip son haftalarda şehirde dolaşan katili gördüğünü iddia etti.”

“Bana İç Muhit’teki evlerden birine sebze ve meyve teslim ettikten sonra evine döndüğünü söyledi. Boş sepeti ile alana giriş izni veren nişanı hâlâ yanındaydı. Lord Jolen’in aile evinin yanından geçerken içeriden gelen çığlıkları duymuş. Çığlıklar kesilmiş ve o da hızla

uzaklaşmaya başlamış ama bir sonraki eve ulaşmışken arkasında bir kapının açıldığını duymuş. Yakındaki bir kapı girişine saklanmış ve orada Lord Jolen'in evinin hizmetçi kapısından bir adam çıktığını görmüş. Bu adamın üzerinde, kolunda arma olan siyah büyücü cüppesi varmış. Elleri kanlıymış ve elinde, kabzası mücevherli kavisli bir bıçak taşıyormuş."

Lonca düştüğü dehşeti bağırışlarla belli etti. Rothen, Sonea'nın Akkarin'i yıllar önce gizlice gözetlediği sırada elinde gördüğü bıçağın tarifini hatırladı. Lorlen bir elini kaldırdığında gürültü yavaş yavaş dindi.

"Siz ne yaptınız?"

"Adını aldım ve nişanından çalıştığı yeri öğrendim. İsteğiniz üzerine ertesi gün kendisini bulmaya gittim. İşvereni bana o sabah işe gelmediğini söyledi ve ailesinin adresini verdi. Ailesi, kızları bir önceki gece eve dönmediği için endişeliydi."

"Öldürülmüş olmasından korktum," diye devam etti Barran. "O gün cesedini bulduk. Lord Jolen, ev halkı ve son birkaç haftada soruşturduğum birçok cinayette olduğu gibi kadında sık bir kesik dışında hiçbir yara yoktu."

Bir an durdu ve gözleri, sakın ve hareketsiz duran Akkarin'e kaydı.

"Her ne kadar ölen kadının tanık olduğunu düşünsem de bunu onaylamak için ailesini Muhafız Evi'ne çağırdık. Bize bu kadının kızları olmadığını ama kızlarının giysilerini giydiğini söylediler. Bulduğumuz çıplak ve boğulmuş başka bir cesedin kızları olduğunu görünce çılgına döndüler. Kafa karıştıran başka bir şeyse tanığın, tıpkı katilin taşıdığını söylediği bıçak gibi bir bıçak taşıyor olmasıydı. Bütün bu olanların tanığın güvenilirliğine gölge düşürdüğünü söylemeye gerek yok."

Salonda alçak sesle yapılan yorumlar yankılandı. Yüzbaşı tekrar Lorlen'e baktı. "Şimdilik size söyleyebileceklerim bu kadar."

Yönetici ayağa kalktı. "Bu kanıtı tartışıp incelemek için ara vereceğiz. Leydi Vinara, Lord Balkan ve Lord Sarrin görüşlerinizi bana iletcek."

Salon bir anda tartışıp tahminlerde bulunan büyücü gruplarının sesleriyle doldu. Yaldin, Dannyl ve Rothen'e doğru döndü.

"Bıçak tanığın üstüne öldürüldükten sonra konmuş olabilir."

Dannyl başını iki yana salladı. "Olabilir, ama kadın neden kim olduğu konusunda yalan söylesin ki? Neden diğer kadının giysilerini

giyiyordu? Öldürülebileceğini bilmeden diğer kadının yerine geçmesi için para mı teklif edilmişti? Bu, bütün olanların önceden ayarlandığı anlamına gelir.”

“Bu mantıklı değil. Neden Akkarin kendisini teşhis edecek bir tanık ayarlasın ki?” diye sordu Yaldin.

Dannyl nefesini tuttu. “Başka tanıklar olabilme ihtimaline karşı. Bu tanışın hikâyesi güvenilmez olursa diğerlerinininkine de pek güvenilemez.”

Yaldin kıs kıs güldü. “Ya öyle ya da dışarıda kendi suçlarını Akkarin’e yıkmaya çalışan bir kara büyücü var. Akkarin masum olabilir.”

Rothén başını iki yana salladı.

“Katılmıyor musun?” diye sordu Dannyl.

“Akkarin kara büyü kullanıyor,” dedi Rothén.

“Bunu bilemezsin. Konutunda kara büyü hakkında kitaplar buldular,” dedi Dannyl. “Bu onu gerçekten *kullandığını* göstermez.”

Rothén kaşlarını çatı. *Ama kullandığını biliyorum. Kanıtım var, sadece... kimseye söyleyemem. Lorlen bildiklerimizi gizli tutmamızı istedi ve Sonea da Lorlen’e yardımcı olmamı istiyor.*

İlk başta Rothén, Yönetici’nin ikisini de korumaya çalıştığını sanmıştı. Sonra Lorlen’in Akkarin’in suçunu yıllardır bildiğini itiraf ederse Lonca’daki konumunun sarsılacağını fark etti. Lonca, Lorlen’in Akkarin’le işbirliği yaptığından şüphelenirse güvenmeye ihtiyacı olduğu birine güvenini kaybederdi.

Yoksa... Lorlen, Akkarin’in masumiyetini ispatlayıp Lonca’nın onunla çatışmasını önlemeye çalışıyor olabilir miydi? Rothén kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Bir suç çoktan ispatlanmıştı. Akkarin ve Sonea’da yasak kitaplar vardı. Bu bile onların Lonca’dan atılmaları için yeterliydi. Lorlen bunu engelleyemezdi.

Rothén’in midesi düğümlendi. Sonea’nın atılacağını ne zaman düşünse canı yanıyordu. Bütün o yaşadıklarından sonra, yani Lonca’nın onu öldürmek istediğine inanması, güçlerinin kontrolünü neredeyse kaybetmesi, yakalanması, Fergun’un şantajı, diğer cırakların işkencelerine katlanması, büyücülerin hor görmesine katlanması, Akkarin’in tutsağı olması, Dorrien’in ilgisini reddetmesinden sonra, kazanmak için bu kadar uğraştığı her şeyi kaybedecekti.

Derin bir nefes alıp zihnini tekrar Lorlen'in niyetinin ne olduğu sorusuna çevirdi. Belki de Lorlen, Akkarin'in sürülmeyi kabul edip gitmesini umuyordu. Ama Akkarin, idamla karşı karşıya kalırsa bu kadar işbirlikçi olmazdı. Ve idam tehdidi Lonca'yla savaşımasına sebep olursa Sonea da büyük ihtimalle ona yardım ederdi. Savaşta ölebilirdi. Belki de Lonca'nın onları sürmesi en iyisi olurdu.

Fakat Lonca, Akkarin'i sürerse önce güçlerini bağlaması gerekirdi. Rothen, Akkarin'in buna izin vereceğini sanmıyordu. Bu olayı savaşımadan çözmelerinin bir yolu yok muydu?

Rothen, Dannyl'in Lord Sarrin'le konuşmaya gittiğinin hayal meyal farkındaydı. Yaldin, Rothen'in derin düşüncelere daldığını fark edip onu kendi haline bırakmış görünüyordu. Birkaç dakika sonra Lorlen'in sesi salonda tekrar yankılandı.

"Lütfen yerlerinize dönün."

Dannyl tekrar ortaya çıktı, kendinden memnun gözüktüyordu. "Sana bir Elçi olmayı ne kadar sevdiğimi hiç söylemiş miydim?"

Rothen başıyla onayladı. "Pek çok kez."

"İnsanlar artık beni *dinliyor*."

Büyücüler yerlerine geçerlerken salon tekrar sessizleşti. Lorlen, Başsavaşçı'ya baktı.

"Lord Balkan'ı devam etmesi için çağırıyorum."

Savaşçı sırtını dikleştirdi. "İki gece önce, cinayetler, Vinara'nın verdiği sonuçlar öğrenildikten ve kanıtlarla tanığın hikâyesi incelenildikten sonra Yüksek Lord'un sorgulanması gerektiğine karar verildi. Kısa bir süre sonra konutun Yüksek Lord'un hizmetçisi dışında boş olduğunu öğrendim, bu sebeple aranması emrini verdim."

Sonea'ya baktı. "İlk rahatsız edici keşfimiz, Sonea'nın odasındaki kara büyü hakkındaki üç kitaptı. Birinin arasında Sonea'nın elyazısıyla alınmış notlar içeren bir kâğıt parçası vardı."

Bir süre durdu, salonda onaylamaz mırıldanmalar vardı. Rothen kendini Sonea'ya bakmaya zorladı. Sonea yere bakıyordu, çenesi kararlılıkla kasılmıştı. Sonea'nın mazeretini düşündü: "*Düşmanımı anlamak için.*"

"Aramamıza devam ettiğimizde sadece bir kapının kilitli olduğunu fark ettik. Güçlü bir büyüyle bağlıydı ve görünüşe göre bir yeraltı odasına açılıyordu. Yüksek Lord'un hizmetçisi oranın depo olduğunu ve giriş

izni olmadığını iddia etti. Lord Garrel hizmetçinin yalan söylediğini tahmin edip kapının kolunu çevirmesini emretti. Hizmetçi reddedince Lord Garrel hizmetçinin elini tutup kapı koluna yerleştirdi.

“Kapı açıldığında büyük bir odaya girdik. İçeride kara büyü hakkında kitaplar içeren bir sandık bulduk. Kitapların çoğu oldukça eskiydi. Bazılarının Yüksek Lord tarafından kopyaları çıkarılmıştı. Bir tanesi kara büyü deneyleri ve kullanımıyla ilgili kendi notlarını içeriyordu. Masada...” Balkan salonda öfkeli bağırışlar sözlerini bastırıldığında durdu.

Dannyl, Rothen’e döndü, gözleri büyümüştü.

“Kara büyü *kullanmak*,” dedi. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun.”

Rothen başıyla onayladı. Zorlukla nefes alabiliyordu. Lonca, kanunlara göre Akkarin’i idam etmek zorundaydı. Lorlen artık bir yüzleşmeyi engelleyemezdi.

Ve benim de Sonea’nın atılmasını engellemeye çalışarak kaybedeceğim hiçbir şey yok.

Lorlen durduğu yerden başların olumsuz anlamda sallandığını ve kolların hızlı, hararetili şekillerde hareket ettiklerini görebiliyordu.

Akkarin sakince durup hepsini izliyordu.

Lorlen, Oturum’un şimdiye kadar nasıl gittiğini düşündü. Beklediği gibi Yüzbaşı Barran’ın getirdiği haberler büyücülerin hem kanıtları hem de Akkarin’in katil olma olasılığını sorgulamasına yol açmıştı. Bazıları Yüksek Lord’un bir suç işledikten sonra neden sokakta kendini herkese göstere göstere yürüdüğünü sormuştu. Diğerleri Akkarin’in özellikle bir tanığın ortaya çıkıp güvenilirliğinin çürütülmesini, olası başka tanıklara da güvenilmemesini sağlamaya çalıştığını söylemişti.

Ama bunun kanıtlanması mümkün değildi. Birden fazla büyücü bez parçasının kenarlarının düzgünce kesildiğini fark etmişti. Cüppesinin bir parçasını Jolen kesseydi Akkarin fark ederdi. Böyle bir kanıtı arkasında kimse bırakmazdı.

Lorlen, kara büyü kitapları bulunmasaydı Akkarin’in cinayetten suçlu bulunmayacağından emindi. Ama artık Lonca, Akkarin’in sırrını biliyor ve onu her şeyi yapabilir biri olarak görüyordu. Cinayet suçu artık önemli değildi. Yasalar uygulanırsa idamı oylanırdı.

Lorlen parmaklarını sandalyesinin kenarına vurdu. Akkarin'in notları arasında kara büyü kullanan bir gruba ilişkin ilginç atıflar vardı. Lord Sarrin böyle bir grubun halen var olması olasılığından endişe ediyordu. Akkarin yaptıklarının iyi bir sebebi olduğunu söylemişti.

Lorlen sonunda bunların ne olduğunu sorabilecekti.

Ayağa kalkıp sessizliği sağlamak için ellerini kaldırdı. Gürültüler şaşırtıcı bir şekilde çabucak kesildi. Büyücülerin Akkarin'in sorgulanmasını duymak için sabırsızlandıklarını tahmin etti.

"Bu Oturum'a, sunmak istediği başka bir kanıtı olan var mı?"

Kısa sessizlikten sonra sağdan bir ses geldi.

"Benim var, Sayın Yönetici."

Rothern'in sesi sakın ve berraktı. Salondaki tüm yüzler Simyacı'ya döndü. Lorlen dehşetle Rothern'e baktı.

"Lord Rothern," demeye zorladı kendini. "Lütfen aşağı gelin."

Rothern aşağı inerek Balkan'ın yanında durdu. Akkarin'e baktı. Adamın yüzündeki öfke açıkça okunabiliyordu. Lorlen, Rothern'in bakışlarını takip ettiğinde Akkarin'i kendisine bakarken buldu. Elini cebine sokup pürüzsüz yüzüğü dokundu.

"Ondan sessiz kalmasını istemiştım," dedi Lorlen.

"Demek ki yeterince nazik bir şekilde istememişsin."

Rothern bir dizi üzerine çöküp doğruluk yemini etti. Tekrar ayağa kalkıp Yüksek Büyücülere baktı.

"Sonea bana Yüksek Lord'un kara büyü yaptığını iki yıldan uzun bir süre önce söylemişti."

Salon fısıltılar ve mırıltılarla doldu. "Hizmetçisinden güç çektiğine tanık olmuş. Her ne kadar ne gördüğünü anlamamış olsa da ben anlamıştım. Ben..." Yere baktı. "Yüksek Lord'un gücü hakkında çok şey duymuştım ve Lonca tarafından zorlanırsa olabileceklerden korktum. Bildiklerimi açıklamak konusunda duraksadım. Ne yapacağıma karar veremeden Yüksek Lord, sırrım bildiğimizi öğrendi. Sonea'mın vasilliğini aldı ve onu tutsağı yaptığından suçunu açığa çıkarmamamı sağladı."

Öfke ve hiddet dolu bağırışlar salonu sararken Lorlen rahatlatarak iç geçirdi. Rothern, Lorlen'in işe karıştığı kısmını gizlemiş, kendi kısmını açıklayarak hiçbir riske girmemişti. Sonra neden Rothern'in bunları açıkladığını anladı. Sonea'nın Akkarin'in kurbanı olduğunu açıklayarak onun cezasının azalacağını umuyordu.

Lorlen salona baktığında büyücülerin yüzlerinde şok ve endişe ifadeleri gördü. Danny'nin Rothen'e ağzı açık kalmış bir şekilde baktığını fark etti. Ayrıca çırakların artık Sonea'ya sempati hatta hayranlıkla baktığını da fark etti. Uzun süre onun haksız yere Yüksek Lord'un gözdesi olduğunu düşünmüşlerdi. Ama o sadece bir mahkûmdu.

Hâlâ öyle mi? diye düşündü Lorlen.

“Hayır.”

Lorlen bakışlarını Akkarin'den Sonea'ya çevirdi. Yerağlı odasında onları tutukladıklarında Akkarin'in her emrini nasıl dinlediğini hatırlıyordu. Giriş Salonu'nda Akkarin'in yanına gittiğinde yüzündeki ifadeyi hatırlıyordu. Sonea'nın Akkarin'e bakışında bir şeyler değişmişti. Birden sabırsızlandı.

Lorlen tekrar ellerini kaldırdı. Büyücüler istemeden de olsa sessizleştiler. Rothen'e döndü.

“Bize söylemek istediğiniz başka bir şey var mı, Lord Rothen?”

“Hayır, Sayın Yönetici.”

Lorlen salona baktı. “Bu Oturum'a sunmak istediği başka bir kanıt olan var mı?” Cevap gelmediğinde Akkarin'e baktı.

“Velan Hanesi'nden Akkarin, sorularımıza doğru cevap verecek misin?”

Akarin'in dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Vereceğim.”

“Öyleyse yemin et.”

Akkarin, Lorlen'in başının üzerine bakıp bir dizinin üzerine çöktü.

“Bu Oturum'da ağızından çıkacakların hepsinin doğru olacağına yemin ederim.”

Loncasalonu'nda çıt çıkmıyordu. Akkarin ayağa kalkarken Lorlen dikkatini Sonea'ya çevirdi.

“Sonea, sorularımıza doğru cevap verecek misin?”

Sonea'nın gözleri büyüdü. “Vereceğim.”

Bir dizinin üzerine çöküp yemin etti. Tekrar ayağa kalktığı anda, Lorlen sormak istediği bütün soruları düşündü. *Suçlamalarla başla*, diye karar verdi.

“Akkarin,” Lorlen eski dostuna döndü. “Lord Jolen'i öldürdünüz mü?”

“Hayır.”

“Kara büyüü öğrenip icra ettiniz mi?”

“Evet.”

Salonda bir mırıltı dolandı ama çabucak bastırıldı.

“Ne kadar zamandır kara büyü araştırıp icra ediyorsunuz?”

Akkarin’in kaşları bir an hafifçe çatıldı.

“İlk kez... sekiz yıl önce kullandım, Lonca’ya dönmeden önce.”

Bu açıklamayı bir anlık sessizlik izledi, ardından salon büyücü-lerin uğultusuyla doldu.

“Kara büyüyü kendiniz mi öğrendiniz, yoksa bir başkası mı öğretti?”

“Başka bir büyücüden öğrendim.”

“Bu büyücü kimdi?”

“Adını asla öğrenmedim. Tek bildiğim Sachaka’lı olduğu.”

“Demek Lonca’dan değil.”

“Hayır.”

Sachaka’lı mı? Lorlen kötü bir şeyler olacağına dair bir his mi-
desinde büyürken yutkundu.

“Bir Sachaka’lı büyücüden kara büyüyü nasıl öğrendiğinizi açıklayın.”

Akkarin gülümsedi. “Ben de ne zaman soracaksınız diye merak ediyordum.”

17. BÖLÜM

KORKUNÇ GERÇEK

Akkarin hikâyesini anlatmaya başladığında Sonea gözlerini kapadı. Akkarin kısaca kadim büyü bilgisi bulma arayışından ve buldukları-
nın onu nasıl Sachaka'ya yönlendirdiğinden bahsetti. Sesinde, o genç
adamin nasıl da bir aptal olduğunu düşünüyormuşçasına, kendisiyle
dalga geçer bir ton vardı.

Sonra Ichani Dakova'yla karşılaşmasını anlattı. Sonea bunları daha
önce dinlemiş olmasına rağmen kendini Akkarin'in anlattıklarına o
kadar kaptırmıştı ki sesinde, geçmişin dehşet ve korkusunu duyabi-
liyordu. Ardından, Akkarin köle olarak geçirdiği yılları ve Ichani'nin
zalimliğini anlatırken sesine acı bir ton eşlik etti.

Sonea, Akkarin'in kaynak suyunun yanında kendisine anlatana
kadar bu hikâyeyi büyük olasılıkla kimseye anlatmadığını fark etti.
Hayatının bu kısmını yıllarca saklamıştı ve sebebi sadece kara büyü
öğrenip kullanmış olması değildi. Gördükleri ve yaşadıklarını anlat-
ması ona acı veriyor, onu utandırıyordu.

Gözlerini açtığında Sonea bu acının izlerini Akkarin'in yüzünde
görmeyi beklemişti ama Akkarin'in ciddi yüzü hiçbir duyguyu dışa
yansıtmıyordu.

Salondaki büyücülere, sakın ve kontrollü görünüyor olmalıydı.
Sesindeki gerginliği büyük olasılıkla fark etmiyorlardı. Birkaç ay önce
olsa kendisi de fark etmezdi. Bir şekilde bu tavırlara o kadar alışmıştı
ki altında yatanları biraz olsun görebilmeye başlamıştı.

Akkarin efendisini öldürebilmesi için ona kara büyü öğretmeyi teklif eden İchani'yi anlatırken sesinde pişmanlık vardı. Hayatta kalmayı beklemediğini, Dakova'yı öldürmeyi başarsa bile kardeşi Kariko'nun onun izini sürüp intikam alacağını açıkladı. Önce diğer köleleri, sonra Dakova'yı öldürüşünü soğuk bir basitlikle anlattı. Ardından birkaç kısa cümleyle evine yaptığı uzun yolculuktan bahsetti.

Lonca'ya geldiğinde hissettiği rahatlamayı ve Sachaka ile kara büyüü unutmaktan başka bir şey istemediğini anlatırken sesi biraz yumuşadı. Yüksek Lord unvanını kendini oyalamak ve İchani'leri daha rahat gözlemleyebilmek için kabul ettiğini açıkladı. Ardından bir süre durdu. Salon tamamen sessizdi.

"Seçilmemden iki yıl sonra şehirde garip, ayinsel cinayetler işlendiğini duydum," dedi. "Muhafızlar, kurbanların belirli bir şekilde işaretlendiğini, Hırsızlar tarafından cezalandırıldıklarının anlaşılmasını için böyle yapıldığını söylediler. Bense aslında ne olduğunu anlamıştım.

"Vakaları yakından takip ettim ve cinayetlerin işlendiği yere, kenar mahallelere girip, sorgulayıp, söylentileri dinleyebilmek için kılık değiştirdim. Katili bulduğumda tam da şüphelendiğim kişi olduğunu gördüm; Sachaka'lı bir kara büyücü.

"Neyse ki zayıftı ve kolaylıkla yenebildim. Zihninden onun bir köle olduğunu ve tehlikeli bir görevi kabul etmesi karşılığında özgür bırakılıp kara büyü öğretilendiğini okudum. Kariko onu Lonca'nın gücünü ölçüp fırsatı olursa bana suikast düzenlemesi için göndermişti.

"Dakova, Kariko'ya benden öğrendiklerinin çoğunu anlatmıştı. Anlattıkları arasında Lonca'nın kara büyüü sakladığı ve eskisinden çok daha zayıf olduğu da vardı. Ama Kariko tek başına Lonca'ya saldırırmaya cüret edemezdi. Diğerlerini de ikna etmesi gerekiyordu. Lonca'nın, kardeşinin iddia ettiği kadar zayıf olduğunu kanıtlayabilirse kolaylıkla İchani'ler arasında müttefikler bulabilirdi."

Akkarin başını kaldırdı. Sonea, onun bakışlarını takip ettiğinde Kral'a baktığını gördü. Kral, Akkarin'i dikkatle izliyordu. Sonea içinde umudun kıvılcımlanmaya başladığını hissetti. Kral, Akkarin'in hikâyesine tamamen inanmasa bile tedbirli davranıp konuyu araştırtması gerekecekti. Akkarin'i idam etmeyip Lonca'da kalmasına izin verebilirdi. Ta ki...

Kral'ın bakışları aniden Sonea'ya döndü. Sonea kendini bir çift yeşil, kararlı gözle karşı karşıya buldu. Zorlukla yutkunarak kendini bakışlara karşılık vermeye zorladı. *Bunlar gerçek*, diye düşündü Kral'a doğru. *Ona inan.*

“Şehirde bulduğunuz bu köleyi ne yaptınız?” diye sordu Lorlen.

Sonea önce Yönetici'ye, sonra Akkarin'e baktı.

“Onu serbest bırakamazdım, yoksa İmardin halkına zarar vermeye devam ederdi,” dedi Akkarin. “Lonca'ya da getiremezdim. Gördüğü her şeyi, zayıflıklarımız dahil olmak üzere, Kariko'ya iletirdi. Onu öldürmekten başka şansım yoktu.”

Lorlen'in kaşları kalktı. Lorlen başka bir soru sormadan Akkarin, sesinde karanlık bir tonla devam etti.

“Son beş yılda dokuz suikastçı casus bulup öldürdüm. Onlardan Kariko'nun, Ichani'leri birleştirme çabasının iki kez başarısız olduğunu gördüm. Bu sefer korkarım başarılı olacak.” Akkarin'in gözleri kısıldı.

“Gönderilen son casus, köle değildi. Bir Ichani'ydi ve Lord Jolen'in zihnini okuyup Sachaka'lının öğrenmesini engellemeye çalıştığım her şeyi öğrendiğine şüphem yok. Jolen'in ölümünü doğal bir ölüm gibi gösterip ailesiyle hizmetçilerini hayatta bıraksaydı hiçbirimiz bu olayı sorgulamaz, ben de Ichani'lerin Lonca hakkındaki gerçeği öğrendiğini anlamazdım. Ama onu ben öldürmüşüm gibi göstererek beni size Ichani'lerden bahsetmeye zorladı.” Başını iki yana salladı. “Tek umudum, bunun sizin için bir avantaj olması.”

“Yani Lord Jolen'i bu Ichani kadının öldürdüğüne inanıyorsunuz, öyle mi?”

“Evet.”

“Ve bu casuslar da, kara büyü uygulamaya tekrar başlamanızın sebebi mi?”

“Evet.”

“Neden bunları bize beş sene önce anlatmadınız?”

“O zamanlar tehlike büyük değildi. Bu casusları öldürerek Ichani'leri eninde sonunda Lonca'nın, Kariko'nun iddia ettiği kadar zayıf olmadığına ikna edebilmeyi umuyordum. Veya Kariko'nun onların desteğini almaya çalışmayı kesmesini... Ya da Ichani'lerden birinin onu öldürmesini... Artık kardeşinin korumasına sahip değildi.”

“Yine de buna, bizim karar vermemize izin vermeliydiniz.”

“Çok büyük bir riskti,” diye karşılık verdi Akkarin. “Resmi olarak kara büyü kullanmakla suçlansaydım, Ichani’ler bu olayı ve Kariko’nun haklı olduğunu öğrenebilirdi. Sizi gerçeğe ikna edebilseydim, kara büyü öğrenmenin Kyralia’yı korumak için tek yol olduğunu düşünebilirdiniz. Ama bu sorumluluğu alamadım.”

Yüksek Büyücüler birbirilerine baktılar. Lorlen düşünceli gözüküyordu.

“Bu casuslarla ve Ichani kadınla savaşabilmek amacıyla kendinizi güçlendirmek için kara büyü kullandınız,” dedi yavaşça.

“Evet,” dedi Akkarin. “Ama bu gönüllü olarak verilmiş bir güçtü. Hizmetçim ve son zamanlarda Sonea tarafından.”

Sonea şaşkınlık sesleri duydu. “Sonea üzerinde kara büyü mü kullandınız?” dedi Leydi Vinara şaşkınlıkla.

“Hayır.” Akkarin gülümsedi. “Gerek yoktu. O bir büyücü ve gücünü başka birine daha bilindik yollarla aktarabilir.”

Lorlen kaşlarını çatıp Sonea’ya baktı. “Sonea bugünden önce bunların ne kadarını biliyordu?”

“Hepsini,” diye karşılık verdi Akkarin. “Lord Rothen’in belirttiği üzere, kazara öğrenmemesi gereken şeyleri öğrenmişti. Onun ve eski vasisinin sessiz kaldığından emin olmak zorundaydım. Gerçeği öğrenmesine izin vermeyi son zamanlarda kararlaştırdım.”

“Neden?”

“Benim dışımda birinin daha Ichani tehdidini bilmesi gerektiğini fark ettim.”

Lorlen’in gözleri kısıldı. “Ve bir çırağ mı seçtiniz? Neden bir büyücü veya Yüksek Büyücülerden birini seçmediniz?”

“Sonea çok güçlü ve kenar mahallelerle ilgili sahip olduğu bilgi oldukça yararlı oldu.”

“Onu nasıl ikna ettiniz?”

“Onu casuslardan birini görmeye götürdüm, ardından ona suikastçının zihnini okumasını öğrettim. Suikastçının zihninde gördükleri onu, Sachaka’da yaşadıklarımın gerçek olduğuna ikna etmeye rahatlıkla yetti.”

Büyücüler bunların anlamını kavramaya başlarken salonu mırlıtlar kapladı. Yüksek Büyücülerin bakışları Sonea’ya döndü. Sonea yüzünün kızardığını hissedip bakışlarını kaçırdı.

“Bana bu beceriyi başkasına öğretemeyeceğinizi söylemişsiniz,” dedi Lorlen yavaşça. “Yalan söylemişsiniz.”

“Hayır. Yalan söylemedim.” Akkarin gülümsedi. “O zamanlar başkasına öğretemezdim, yoksa bana da öğretildiğini anlardınız ve nereden öğrendiğimi sorardınız.”

Lorlen kaşlarını çatı. “Sonea’ya başka neler öğrettiniz?”

Sonea bu soruyla kanının donduğunu hissetti.

Akkarin bir an tereddüt etti. “Okuması için bazı kitaplar verdim, böylece düşmanı daha iyi tanıyabilecekti.”

“Sandıktan alınmış kitaplar mı? Onları nereden buldunuz?”

“Onları Üniversite’nin altındaki tünellerde buldum. Oraya Lonca tarafından, kara büyü yasaklandıktan sonra böyle bir bilgiye tekrar ihtiyaç olması ihtimaline karşı yerleştirilmişlerdi. Eminim kitapları, bu söylediğimin doğru olduğunu anlayacak kadar okumuşsunuzdur.”

Lorlen, Lord Sarrin’e bir bakış attı.

Yaşlı Simyacı başıyla onayladı. “Sandıkta bulduğum kayıtlara göre doğru. Bu kayıtları dikkatle inceledim ve gerçek görünüyorlar. Anlatıklarına göre Lonca beş yüz yıl önce kara büyüü yasaklamadan önce kullanımı sıradanmış. Büyücülerin bilgi karşılığında güç çektiği kendi öğrencileri varmış. Bu öğrencilerden biri ustasını öldürüp hâkimiyeti ele geçirmek için binlerce kişiyi öldürmüş. O öldükten sonra Lonca, kara büyüü yasaklamış.”

Salon kısa sürede bağırışlara dönen mırıltılarla doldu. Sonea dikkatle dinleyince bu konuşmaların bazılarını anlayabildi.

“Bu hikâyenin herhangi bir kısmının doğru olduğunu nereden bileceğiz?”

“Neden bu Ichani’leri kimse şimdiye kadar duymadı?”

Lorlen iki elini de kaldırıp sessizlik istedi. Gürültü azaldı.

“Yüksek Büyücülerin Akkarin’e sormak istedikleri bir şey var mı?”

“Evet,” diye gürlledi Balkan. “Bu dışlanmış büyücülerden kaç tane var?”

“On ıla yirmi arası,” diye karşılık verdi Akkarin. Salonda kahkahalar yankılandı. “Her gün, herhangi birimize denk büyü potansiyeli olan kölelerinden güç çekiyorlar. Bir Ichani birkaç günde bir bu kölelerin yarısından güç çekerse haftalar içinde bir Lonca büyücüsünden yüzlerce kat güçlü olabilir.”

Bu sözleri sessizlik izledi.

“Yine de bu güç kullanıldıkça azalıyor,” dedi Balkan. “Bir kara büyücü, savaştıktan sonra zayıf düşecektir.”

“Evet,” diye karşılık verdi Akkarin.

Balkan düşünceli görünüyordu. “Zeki bir saldırgan önce köleleri öldürür.”

“Neden daha önce bu Ichani’leri hiç duymadık?” Yönetici Ki-to’nun sesi salonda yankılandı. “Sachaka’ya her yıl tüccarlar gidiyor. Arvice’de zaman zaman büyücülerle karşılaştıklarını bildiriyorlar ama kara büyücülerden hiç bahsetmediler.”

“Ichani’ler dışlanmış bir kesim. Çorak topraklarda yaşıyorlar ve Arvice’de onlardan bahsedilmez,” diye karşılık verdi Akkarin. “Arvice Sarayı tehlikeli, siyasi bir savaş alanıdır. Sachaka’lı büyücüler başkalarının, güç ve becerilerinin sınırlarını bilmesini istemez. Kyralia’lı tüccar ve elçilerin, kendi halklarından sakladıkları bir şeyi öğrenmelerine izin vermezler.”

“Bu Ichani’ler neden Kyralia’yı istila etmek istiyorlar?” diye sordu Balkan.

Akkarin omzunu silkti. “Birçok sebepten. Sanırım asıl sebepleri çorak topraklardan kurtulup Arvice’de tekrar güç ve statü kazanmak ama bazılarının Sachaka Savaşı’nın intikamını almak istediğini biliyorum.”

Balkan kaşlarını çatı. “Arvice’ye yapılacak bir yolculuk gerçeği ortaya çıkaracaktır.”

“Lonca büyücüsü olduğu belli olan herhangi biri Ichani’lere yaklaşmaya kalktığı anda öldürülecektir,” diye uyardı Akkarin. “Ve Arvice’de pek fazla kişinin Kariko’nun hırslarından haberdar olduğunu sanmıyorum.”

“Peki, gerçeği nasıl öğrenebiliriz?” diye sordu Vinara. “Bir gerçek okumasını kabul eder misiniz?”

“Hayır.”

“Bu bizi size güvenmeye pek ikna etmiyor.”

“Zihnimi okuyan kişi kara büyü’nün sırrını öğrenebilir,” diye ekledi Akkarin. “Bu riske giremem.”

Vinara’nın gözleri kısıldı. Sonea’ya baktı. “Ya Sonea?”

“Olmaz.”

“O da mı kara büyü öğrendi?”

“Hayır,” diye karşılık verdi Akkarin, “Ama ona çok büyük bir ihtiyaç olmadığı halde paylaşılmaması gereken bilgiler verdim.”

Sonea’nın kalbi hızla çarpıyordu. Bakışlarını yere indirdi. Akkarin onun hakkında yalan söylemişti.

“Rothen’in anlattıkları doğru mu?” diye sordu Vinara.

“Doğru.”

“Öyleyse kızın vasiliğini sadece sessiz kalmalarını sağlamak için aldığınızı kabul ediyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır... Sonea’nın vasiliğini almamın bir sebebi de çok büyük bir potansiyele sahip olmasıydı. Utanç verici bir şekilde görmezden gelinen bir potansiyel. Onun dürüst, çalışkan ve olağanüstü yetenekli olduğunu gördüm.”

Sonea şaşkınlıkla Akkarin’e baktı. Birdenbire sırtıtmak için delice bir istek duydu ama bastırmayı başardı.

Sonra Akkarin’in ne yapmaya çalıştığını anladığında donup kaldı.

Akkarin, Lonca’ya onun becerilerini anlatarak ve önemli bir bilgiye sahip olduğunu söyleyerek onu burada tutmalarına ikna etmeye çalışıyordu. Akkarin’e inanmasalar bile ona acıyabilirlerdi. Akkarin’in tutsağı olmuştu. Ona yardım etmesi için kandırılmıştı. Lonca onu affedebilirdi bile. Sonuçta yaptığı tek şey birkaç kitap okumaktı ve bu da Akkarin’in yönlendirmesiyle olmuştu.

Sonea kaşlarını çattı. Bu, Akkarin’i çok daha kötü biri olarak gösteriyordu. Ve Akkarin de onları, olayları bu bakış açısıyla görmeye teşvik ediyordu. Sonea, Ichani’leri ilk öğrendiği andan itibaren Lonca’nın gerçeği öğrendiğinde Akkarin’i bağışlaması umudunu taşımıştı. Ama artık Akkarin’in bu olasılığı göz önüne aldığından bile şüphe ediyordu.

Peki, affedilmeyi ummuyorsa ne planlıyordu? Onu idam etmelerine izin vermeyi düşünüyor olabilir miydi?

Hayır, iş o noktaya gelirse savaşçı kaçardı. Peki, başarabilir miydi?

Sonea, Akkarin’in Ichani kadınla savaşırken ne kadar güç harcamış olabileceğini tekrar düşündü. Lonca’dan kaçamayacak kadar güçsüz olabileceğini fark edince kalbi hızla atmaya başladı.

Ona, Ichani kadından çektiği dahil, bütün gücünü vermediği sürece tabii...

Tek yapması gereken ona dokunmak ve gücünü yönlendirmektir. Etraflarındaki Savaşçılar kendisini durdurmaya çalışırlardı. Onlarla savaşıması gerekirdi.

Ama savaştıklarında Sonea'nın sahip olması gerekenden çok daha fazla güç kullandığını anlarlardı.

Ve o zaman da onu affetmek gibi bir niyetleri kalmazdı.

Yani Akkarin'i kurtarmasının tek yolu, kendisinin de kara büyü kullandığını itiraf etmektir.

"Sonea."

Sonea başını kaldırdığında Lorlen'in dikkatle kendisini süzdüğünü gördü.

"Evet, Sayın Yönetici."

Lorlen'in gözleri kısıldı.

"Akkarin sana, gönüllü olmayan bir zihni okumayı öğretti mi?"

"Evet."

"Peki, casusun zihninde gördüklerinin gerçek olduğundan emin misin?"

"Eminim."

"Lord Jolen'in öldüğü gece neredeydin?"

"Yüksek Lord'la beraberdim."

Lorlen kaşlarını çatı. "Ne yapıyordunuz?"

Sonea duraksadı. Kendini açığa çıkarmasının zamanı gelmişti. Ama Akkarin'in onun açığa çıkmasını istememesinin iyi bir sebebi olabilirdi.

Lonca'da gerçeği bilen birinin kalmasını istiyor.

Ama o ölürse ben ne işe yararım ki? Beraber kaçmamız daha iyi olur. Lonca yardımımıza ihtiyaç duyarsa Lorlen'in kan yüzüğü aracılığıyla bizimle iletişim kurabilirler.

"Sonea?"

Emin olduğum tek şey var. Akkarin'i öldürmelerine izin veremem.

Derin bir nefes alan Sonea başını kaldırıp Lorlen'in bakışlarına karşılık verdi.

"Bana kara büyü öğretiyordu."

Salonu haykırışlar sardı. Sonea gözücuyla Akkarin'in dönüp kendisine baktığını gördü ama bakışlarını Lorlen'den ayırmadı. Kalbi hızla çarpıyor, kendini hiç iyi hissetmiyordu ama devam etti. "Ondan bana

öğretmesini istedim. İlk başta reddetti. Ichani casus tarafından ciddi şekilde yaralandıktan sonra ben..."

"Kara büyüü *isteyerek* mi öğrendin?" diye bağırdı Vinara.

Sonea başıyla onayladı. "Evet, leydim. Yüksek Lord yaralandığında ölürse savaşı sürdürebilecek kimse kalmayacağını anladım."

Lorlen, Akkarin'e bir bakış attı. "Artık kalmadı."

Lorlen'in sözleri Sonea'nın omurgasına bir ürperti yaydı. Lorlen'in Akkarin'in ne yapmaya çalıştığını anladığı açıktı. Şüphelerinde haklı olduğunu bilmek Sonea'ya sadece acı bir tatmin duygusu kazandırdı.

Akkarin'e bakınca, öfkелendiğini gördü. Hızla bakışlarını kaçırdı. *Söylediklerini yapacağını söylemiştim. Zihninde şüphelerin toplanmaya başladığını fark etti. Yanıldım mı? Az önce anlayacak kadar zeki olamadığım bir planı mı mahvettim?*

Ama Akkarin kendisini Sonea'nın Lonca'da kalabilmesi için feda ettiğini kızın anlayacağını bilmeliydi. Bunu reddedeceğini hesaba katmış olmalıydı.

"Sonea."

Kalbi hâlâ hızla çarpan Sonea, kendini Lorlen'e bakmaya zorladı.

"Akkarin, Lord Jolen'i öldürdü mü?"

"Hayır."

"Tanığı öldürdü mü?"

Sonea'nın midesi soruyla düğümlendi. "Bilmiyorum. Bu tanığı görmedim o yüzden bir cevap veremem ama Yüksek Lord'un bir kadını öldürdüğünü asla görmediğimi söyleyebilirim."

Lorlen başıyla onaylayıp Yüksek Büyücülere baktı. "Başka sorunuz var mı?"

"Evet," dedi Balkan. "Akkarin'in konutuna vardığımızda ikiniz de orada değildiniz. Daha sonra beraber geldiniz. Nereye gitmiştiniz?"

"Şehre gitmiştik."

"Neden?"

"Başka bir casusla ilgilenmek için."

"Akkarin bu casusu öldürdü mü?"

"Hayır."

Balkan, Sonea'ya kaşlarını çatarak baktı ama sessiz kaldı. Lorlen, Yüksek Büyücülere baktı, ardından salonun kalanını süzdü.

"Herhangi birinin sormak istediği bir şey var mı?"

Salon tam bir sessizlik içindeydi. Sonea rahatlayarak içini çekti. Lorlen başıyla onayladı.

“Şimdi bu öğrendiklerimizi tar...”

“Bekleyin!”

Lorlen ön tarafa döndü. “Evet, Lord Balkan.”

“Bir sorum daha var... Sonea’ya.”

Kız kendini Balkan’a bakmaya zorladı.

“Bu casusu *sen* mi öldürdün?”

Sonea tüm vücudunun titremeye başladığını hissetti. Akkarin’e baktı. Akkarin yere bakıyordu. Yüzünde sert ve boyun eğmiş bir ifade vardı.

Onlara söylemem neyi değiştirir ki, diye düşündü Sonea. *Sadece Akkarin’in söylediklerine inandığımı gösterir.* Çenesini kaldırıp Balkan’a baktı.

“Evet.”

Salon haykırışlarla doldu. Balkan iç çekip şakaklarını ovmaya başladı.

“Size onların birbirine yakın durmalarına izin vermememiz gerektiğini söylemiştim,” diye mırıldandı.

18. BÖLÜM

LONCA'NIN HÜKMÜ

Lorlen tartışma için yeni bir ara verir vermez Dannyl aceleyle Rothen'in yanına gitti. Dostunun Sonea'nın itirafına sanki fiziksel bir darbe yemiş gibi tepki verdiğini görmüştü. Rothen boş bir ifadeyle yere bakıyordu.

Dannyl dostunun yanına gidip elini omzuna koydu.

"Siz ikiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsunuz," dedi Dannyl yumuşak bir şekilde. "Neden bana Sonea'nın vasilliğini kaybetmenin gerçek sebebini söylemedin?"

Rothen başını iki yana salladı. "Yapamazdım. Yoksa Akkarin... Eh, yapacağını yaptı zaten." Sonea'ya bakıp iç çekti. "Hepsi benim hatam. Onu en başta Lonca'ya katılmaya ben ikna ettim."

"Hayır, değil. Bunun olacağını bilmen mümkün değildi."

"Evet, ama buraya ilk geldiğinde inançlarını sorgulamasına sebep oldum. Ona inandıklarının ötesine bakmayı öğrettim, böylece aramızdaki yerini kabul edecekti. Büyük ihtimalle aynı şeyi..."

"Ya her şey doğruysa? O zaman yaptıkları için gerçekten iyi bir sebebi var demektir."

Rothen başını kaldırdı, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Önemli mi ki? Sonea az önce kendi idamını garantiledi."

Salona göz gezdiren Dannyl, önce Yüksek Büyücülerin, ardından da Kral'ın yüzlerindeki ifadeyi gördü. Hepsi de temkinli ve endişeli görünüyordu. Sonra Sonea ve Akkarin'e baktı. Sonea dimdik, kararlı bir şekilde duruyordu ama Dannyl bunun ne kadarının gerçek ne kadarının kendisini zorlamasıyla olduğunu kestiremiyordu. Yüksek

Lord'un yüzünde... kontrollü bir ifade vardı. Dannyl biraz daha dikkatli baktığında Akkarin'in sıkılan çenesinin öfkesini yansıttığını fark etti.

Sonea'nın bu kadar çok şeyi açığa dökmesini istemiyordu, diye düşündü.

Ama her şeye rağmen Sonea ve Akkarin birbirlerine yakın duruyorlardı. Birkaç adım daha atsalar yan yana duracaklardı.

"Öyle olduğunu sanmıyorum Rothen."

Yüksek Büyücüler koltuklarına döndüklerinde kendi sınıflarının üyelerinin görüşlerini bildirmeye başladılar.

Lorlen dikkatle dinledi.

"Çoğu kişi Akkarin'in iddiasını inanılması zor bir hikâye olarak görüyor," dedi Vinara, "ama bazıları da Akkarin'in yalan bir hikâye ile yaptıklarını haklı göstermek istemesi halinde, bundan çok daha inandırıcı şeyler anlatabileceğine dikkat çekti."

"Savaşçılarım da aynı şekilde Akkarin'in hikâyesini rahatsız edici buluyorlar," diye ekledi Balkan. "Doğruyu söyleme ihtimalini ve Sachaka'dan gelecek bir istila riskini görmezden gelemeyeceğimizi söylüyorlar. Daha fazlasını mutlaka öğrenmeliyiz."

Sarrin başıyla onayladı. "Evet, benimkiler de aynı fikirde. Bir saldırı olursa kitaplarda kendimizi savunmamıza yardımcı olabilecek bir şeyler olup olmadığını sordular. Korkarım yok. Akkarin gerçeği söylüyorsa ona ihtiyacımız olabilir."

"Ben de Akkarin'i daha fazla sorgulamak isterim," dedi Balkan. "Sıradan bir durum olsaydı iddiası kanıtlanana ya da çürütülene kadar tutuklu kalmasını isterdim."

"Onu etkin bir şekilde hapsedemeyiz," diye hatırlattı Vinara.

"Evet." Balkan dudaklarını büzdü, sonra Lorlen'e döndü. "Sence işbirliği yapar mı?"

Lorlen omzunu silkti. "Şimdiye kadar yaptı."

"Bu, işbirliğine devam edeceği anlamına gelmez," dedi Vinara. "Onun yapmamızı istediği şeyleri yapıyor bile olabiliriz. Farklı bir yol izlersek işbirliği yapmaya tamamen gönülsüz olabilir."

Sarrin kaşlarını çatı. "Güç kullanarak kontrolü ele geçirmek isteseydi bunu çoktan denerdi."

“İstedığının bu olmadığı çok açık,” diye katıldı Balkan. “Ama yine de, bu Sachaka’lı büyücüler hikâyesini aklımızı karıştırıp bizi oyalamak için uydurmuş olabilir.”

“Bizi ne için oyalamak istesin ki?” diye sordu Sarrin.

Balkan omuzlarını kaldırdı. “Hiçbir fikrim yok.”

“Ama gitmesine de izin veremeyiz,” dedi Vinara sertçe. “Akkarin kara büyü yaptığını itiraf etti. Cinayetleri işlemiş olsa da olmasa da onun konumundaki birinin en ciddi kanunlarımızdan birini çiğnemiş olmasına müsamaha gösteremeyiz. Akkarin’in mutlaka cezalandırılması gerekir.”

“Bunun uygun cezası idamdır,” diye hatırlattı Sarrin. “Cezanın bu olacağını bilseydin işbirliği yapmaya devam eder miydin?”

“Güçlerini bağlamamıza da itiraz edeceği kesin” Vinara içini çekti. “Akkarin ne kadar güçlü, Balkan?”

Savaşçı düşündü. “Tam olarak belli değil. Gerçeği mi söylüyor? On kölesi olan bir kara büyücünün birkaç haftada yüzlerce Lonca büyücüsü kadar güçlenebileceğini söyledi. Sekiz yıl önce döndü ama beş yıl öncesine kadar kara büyü kullanmaya başlamadığını söylüyor. Beş yıl birinin kendini güçlendirmesi için çok uzun bir süre. Sadece bir hizmetçiden de olsa. Son dönemde Sonea da vardı.”

“Bu süre içinde dokuz köleyle savaşmış,” diye ekledi Sarrin. “Bu da onu zayıflatmıştır.”

Balkan başıyla onayladı. “Korktuğumuz kadar güçlü olmayabilir. Ama gerçeği söylemiyorsa durum çok daha kötü olur. Kendini daha uzun süredir güçlendiriyor olabilir. Şehirdeki insanları o öldürmüş olabilir. Ayrıca Lord Jolen ve ev halkı da var.” İç çekti. “Dürüstlüğü ve gücünden emin olsam bile güç kullanmaya çalışırsak ne olacağını kestirmemizi engelleyen başka bir etken daha var.”

“Nedir?” diye sordu Vinara.

Balkan soluna döndü. “Sonea’ya dikkatle bak. Hissediyor musun?”

Hepsi Sonea’ya bakmak için döndüler.

“Güç,” dedi Sarrin.

“Evet,” dedi Balkan. “Hem de çok büyük bir güç. Henüz Akkarin’in yaptığı gibi saklamayı tam öğrenmemiş.” Bir an durdu. “Akkarin’in kendisine kara büyüü iki gece önce öğrettiğini söyledi. Bu eğitimin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama Akkarin, kendisinin ana fikri

tek bir derste öğrendiğini iddia etmişti. Sonea bir hafta önce Arena'da çalışırken bu güç halesine sahip değildi. Olsaydı hissedeceğimden eminim. Sanırım öldürdüğünü itiraf ettiği kadın bu gücün kaynağı. Sonea sıradan bir kadını öldürerek bir gecede bu kadar güçlenemezdi.”

Çırağı düşünceli bir sessizlikle süzdüler.

“Neden Akkarin, Sonea'nın işe karıştığını gizlemek istedi?” diye mırıldandı Sarrin.

“Ve neden Sonea bunu gizlemeye çalışmadı?” diye ekledi Vinara.

“Belki de Akkarin, Sachaka'lılarla savaşıma becerisine sahip birinin hayatta kalmasını istiyordur,” dedi Sarrin. Kaşlarını çatı. “Bu da kitapların tek başına yeterli olmadığını gösterir.”

“Belki de sadece Sonea'yı korumak istedi,” dedi Vinara.

“Lord Balkan,” dedi yeni bir ses.

Savaşçı şaşkınlıkla yukarıya baktı. “Buyurun, Majesteleri.”

Yüksek Büyücülerin hepsi Kral'a döndü. Kral o anda boş olan Yüksek Lord'un sandalyesinin arkasından eğilmiş, parlak ve delici yeşil gözlerle bakıyordu.

“Lonca'nın, Akkarin'i Müttefik Topraklar'dan sürececek güce sahip olduğuna inanıyor musunuz?”

Balkan tereddüt etti. “Dürüst olmak gerekirse, bilemiyorum, Majesteleri. Başarsak bile bu, büyücülerimizin çoğunu tüketecektir. Şu Sachaka'lı büyücüler gerçekten varsa bunu istila için mükemmel bir fırsat olarak görebilirler.”

Genç Kral bunu bir süre düşündü.

“Yönetici Lorlen, kendisine Müttefik Topraklar'ı terk etmesini emredersek sizce bu emre itaat eder mi?”

Lorlen şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Demek istediğiniz... Sür-gün mü?”

“Evet.”

Yüksek Büyücüler düşünceli bir şekilde bakiştılar. “Müttefik Topraklar'dan olmayan en yakın ülke Sachaka,” dedi Balkan. “Hikâyesi doğruysa...”

Lorlen kaşlarını çatıp elini cebine soktu. Parmakları yüzüğe değdi.

“Akkarin?”

“Evet?”

“Sür-günü kabul eder misin?”

“Buradan savaşıarak çıkmak yerine mi?” Lorlen, Akkarin’in bunu biraz da olsa komik bulduğunu hissetti. *“Ben daha iyi bir şeyler ummuştum.”*

Bir süre sessizlik oldu.

“Akkarin? Seni nereye göndereceklerini biliyorsun.”

“Evet.”

“Onları seni başka bir yere göndermeye ikna etmeye çalışayım mı?”

“Hayır. Beni Kyraliadan uzak bir yere göndermek zorunda kalırlar. Lonca’nın bana eşlik etsin diye göndereceği büyücülerin burada kalıp Ichani’ler istilaya kalkışınca Kyralia’yı savunmasına ihtiyacı var.”

Akkarin yeniden sessizleşti. Lorlen diğer büyücülere baktı. Onu beklentiyle izliyorlardı.

“Akkarin? Kral bir cevap bekliyor.”

“Pekâlâ. Onları Sonea’nın kalmasına ikna etmeye çalış.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Sanırım onu barış içinde gitmeye ikna etmeye çalışabiliriz,” dedi Lorlen. “Bir çarpışmadan kaçınmak istiyorsanız geriye onu burada hapsedmek dışında bir seçenek kalmıyor.”

Kral başıyla onayladı. “Kontrol edemediğin bir adamı hapsedmek aptalca olur ve Leydi Vinara’nın söylediği gibi, cezalandırıldığı açıkça görülmeli. Haklı ve güvenilir olduğu ortaya çıkarsa onu bulup danışmamız bile gerekebilir.”

Balkan kaşlarını çatı. “Akkarin’i biraz daha sorgulamak isterim.”

“Bunu sınıra gidilirken yapabilirsiniz.” Kral’ın bakışları sertti.

Diğerleri endişeli bir şekilde bakıştılar ama kimse itiraz etmedi.

“Konuşabilir miyim, Majesteleri?”

Hepsi birden sesin geldiği yöne döndüklerinde Rothen’in merdivenlerin başında durduğunu gördüler.

“Konuşabilirsiniz,” diye karşılık verdi Kral.

“Teşekkür ederim.” Rothen başını eğdi, ardından Yüksek Büyücülere tek tek baktı.

“Sizden Sonea’yı yargılarken gençliğini ve kolayca etki altında kalabilecek olmasını göz önüne almanızı rica ediyorum. Akkarin’in onu kendisine katılmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyorum. Sonea inatçı ve iyi kalpli biridir. Ama ben kendisini Lonca’ya katılmaya ikna eder-

ken büyücülere olan güvensizliğini sorgulamasını istemiştim. Benim yaptıklarım, belki de onu Akkarin'e olan güvensizliğini yıkmaya yönlendirmiş olabilir." Zayıf bir şekilde gülümsedi. "Kandırıldığımı bir kez anladığında kendini herhangi birimizin yapabileceğinden çok daha iyi bir şekilde cezalandıracaktır."

Lorlen, Kral'a baktı. Kral başıyla onaylıyordu.

"Sözlerinizi dikkate alacağım Lord..."

"Rothen."

"Teşekkür ederim, Lord Rothen."

Rothen bir dizi üzerine çöktü, ardından kalkıp uzaklaştı. Kral, Rothen'in gidişini izledi ve parmaklarını Yüksek Lord'un sandalyesinin arkasına vurdu.

"Sizce Yüksek Lord'un çırağı, vasisinin sürülmesine nasıl bir tepki verir?"

Sonea derin bir sessizlik içerisinde duruyordu.

Kendisinin ve Akkarin'in etrafındaki Savaşçılar, etraflarına salondaki hiçbir sesi içeri geçirmeyen bir kalkan örmüşlerdi. Büyücülerin tartışmak için bir araya gelmelerini izledi. Uzun bir süre sonra Yüksek Büyücüler koltuklarına dönüp yoğun bir tartışmaya başladılar.

Akkarin biraz yakına kaydı ama Sonea'ya bakmadı.

"İtaatsizlik için çok uygunsuz bir zaman seçtin, Sonea."

Sonea, Akkarin'in sesindeki öfke yüzünden irkildi. "Sizi idam etmelerine izin vereceğimi gerçekten düşünmediniz, değil mi?"

Akkarin yanıt vermeden önce uzun bir süre bekledi.

"Burada kalıp savaşı sürdürmene ihtiyacım var."

"Lonca her hareketimi izlerken bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Küçük bir fırsat hiç olmamasından iyidir. Hiçbir fırsatın olmasa bile seni son çare olarak çağırabilirlerdi."

"Ben ellerinde olursam sizin yaşamınıza izin vermeyi düşünmezler bile," diye sert bir şekilde cevap verdi Sonea. "Beni, sizi öldürmek için bahane olarak kullanmalarına izin vermeyeceğim."

Akkarin, Sonea'ya doğru dönmeye başladı, ardından dışarıdaki sesler aniden duyulmaya başladığında durdu. Lorlen ayağa kalkıp çana vurdu.

“Büyücüler Loncası Yüksek Lordu, Velan Hanesi, Delvon ailesinden Akkarin ile çırağı Sonea’nın itham edildikleri suçları gerçekten işleyip işlemedikleri konusunda hüküm verme zamanı geldi.”

Bir elini kaldırdı. Elinin üzerinde oluşan küre ışık tavana doğru yükseldi. Önce diğer Yüksek Büyücüler, ardından diğer büyücüler aynı şeyi yaptığında Loncasalonu tavana doğru yükselen yüzlerce küre ışıkla parıltılamaya başladı.

“Velan Hanesi, Delvon ailesinden Akkarin’i Lord Jolen, ailesi ve hizmetçilerini öldürmekten suçlu buluyor musunuz?”

Bazı küreler yavaşça kırmızıya döndü ama çoğu beyaz kaldı. Yüksek Büyücüler uzun süre kürelere baktılar. Sonea onların küreleri saydıklarını anladı. Tekrar Lorlen’e döndüklerinde başlarını olumsuz anlamda salladılar.

“Çoğunluk aksi yönde oy verdi,” diye açıkladı Lorlen. “Velan Hanesi, Delvon ailesinden Akkarin’i kara büyüü araştırarak, öğrenmek, icra etmek ve daha önceki suçlamalara ek olarak kara büyüyle öldürmekten suçlu buluyor musunuz?”

Bir anda kürelerin tümü kırmızıya büründü. Lorlen Yüksek Büyücülerin küreleri saymasını beklemedi.

“Çoğunluk olumlu oy verdi,” diye açıkladı Lorlen. “Yüksek Lord’un çırağı Sonea’yı kara büyüü araştırarak, öğrenmek, icra etmek ve kara büyüyle öldürmekten suçlu buluyor musunuz?”

Küreler kırmızı bir şekilde yanmaya devam ettiler. Lorlen yavaşça başıyla onayladı.

“Çoğunluk olumlu oy verdi. Bu suçlar için kanunun öngördüğü ceza idamdır. Biz Yüksek Büyücüler, suç işlenmesi için var olduğu iddia edilen sebeplerin doğru olma olasılıkları sebebiyle bu cezanın uygunluğunu tartıştık. Kesin hükmü, bu sebeplerin gerçekliği ortaya çıkana kadar ertelemeye karar verdik ancak işlenen suçun doğası nedeniyle hemen bir şeyler yapılması gerektiğini düşünüyoruz.” Bir süre durdu. “Akkarin’in cezasını sürgün olarak seçtik.”

Salon, büyücüler bu cezayı birbiriyle tartışırken mırıltılarla doldu. Sonea birkaç zayıf karşı çıkış duydu ama hiçbir büyücü karşı çıkmak üzere sesini yükseltmedi.

“Velan Hanesi, Delvon ailesinden Akkarin, artık Müttefik Topraklar'da istenmiyorsun. Müttefik olmayan en yakın ülkeye kadar sana eşlik edilecek. Bu hükmü kabul ediyor musun?”

Akkarin, Kral'a bakıp bir dizi üzerine çöktü.

“Kral'ın iradesi buysa.”

Hükümdar'ın bir kaşı kalktı.

“Bu,” dedi.

“Öyleyse gideceğim.”

Akkarin tekrar ayağa kalkarken salon çok sessizdi. Lorlen'in rahatlayarak iç çektiği duyuldu. Yönetici, Sonea'ya döndü.

“Sonea. Biz Yüksek Büyücüler sana ikinci bir şans sunmaya karar verdik. Şu şartlar altında burada kalacaksın: Bir daha asla kara büyü kullanmayacağına yemin edecek, bugünden itibaren Lonca arazisini terk etmen yasak olacak ve asla başkalarına eğitim veremeyeceksin. Bu hükmü kabul ediyor musun?”

Sonea inanamayarak Lorlen'e bakakaldı. Lonca, ikisi de aynı suçu işlemiş olmasına rağmen Akkarin'i sürmüş ama kendisini affetmişti.

Ama durum aynı değildi. Akkarin onların lideriydi ve Lonca'nın değerlerini temsil etmesi gerektiği için suçu daha kötü görünüyordu. Kendisi ise sadece kolayca yönlendirilebilen genç bir kızdı. Mahalle kızı. Kolaylıkla yozlaşabilirdi. Onun yoldan çıkarıldığını ve Akkarin'in kara büyüyü isteyerek kucakladığını sanıyorlardı. İşin aslı, Sonea öğrenmeyi seçerken, Akkarin öğrenmeye zorlanmıştı.

Yani Sonea'nın, Lonca'nın geçici güvenliği ve rahatlığı içinde kalmasına izin veriyor, Akkarin'i ise Müttefik Topraklar'ın dışına, en yakındaki müttefik olmayan ülkeye sürüyorlardı. Bu ülke de... Sonea'nın nefesi kesildi.

Sachaka'ydı.

Bir anda nefes alamamaya başladı. Onu düşmanlarının kollarına göndereceklerdi. Anlattıkları gerçekse, öleceğini biliyorlardı.

Ama bu şekilde, kaybedebilecekleri bir savaşa girmemiş oluyorlar.

“Sonea,” diye tekrarladı Lorlen. “Bu hükmü kabul ediyor musun?”

“Hayır.”

Sonea kendi sesindeki öfkeye şaşırılmıştı. Lorlen dehşetle Sonea'ya baktı, ardından bakışlarını Akkarin'e çevirdi.

“Kal,” dedi Akkarin ona. “İkimizin de sürülmesinin bir anlamı yok.”

Sachaka'ya gidiyorsak yok, diye düşündü Sonea. *Ama beraber olursak hayatta kalabiliriz*. Akkarin'in kendini güçlendirmesine yardım edebilirdi. Tek başına olursa gittikçe zayıflamaktan başka seçeneği yoktu. Sonea bu küçük umuda sarılıp Akkarin'e dönerek onunla yüzleşti.

"Takan'a, size iyi bakacağıma dair söz verdim. Bu sözü tutmak niyetindeyim."

Akkarin'in gözleri kısıldı. "Sonea..."

"Bana ayağınıza bağ olacağımı söylemeyin," dedi Sonea kısık sesle, çevrede onları duyabilecek bir sürü kişi olduğunun farkındaydı. "Bu daha önce de beni durdurmamıştı, şimdi de durdurmayacak. Sizi nereye gönderdiklerini biliyorum. Hoşunuza gitse de gitmese de sizinle geliyorum." Tekrar ön tarafa dönüp sesini herkesin duyabileceği şekilde yükseltti.

"Yüksek Lord Akkarin'i sürgüne gönderiyorsanız beni de göndermek zorundasınız. Böylece aklınız başınıza geldiğinde hâlâ hayatta olup size yardım edebilir."

Salon tamamen sessizdi. Lorlen, Sonea'ya, ardından da dönüp Yüksek Büyücülere baktı. Sonea onların yüzlerindeki mağlubiyeti ve hayal kırıklığını rahatlıkla görebiliyordu.

"Hayır, Sonea! Burada kal."

Sonea sesi duyduğunda midisinin düğümlendiğini hissetti. Kendini salonun karşı tarafındaki Rothen'e bakmaya zorladı.

"Üzgünüm, Rothen," dedi. "Ama kalmayacağım."

Lorlen derin bir nefes aldı. "Sonea sana sadece son bir şans daha verebilirim. Bu hükmü kabul ediyor musun?"

"Hayır."

"Öyleyse tüm Müttefik Topraklar'da bilinsin ki Büyücü Loncası eski Yüksek Lordu, Velan Hanesi Delvon ailesinden Akkarin ve eski Yüksek Lord'un çırağı Sonea, kara büyü öğrenmek, icra etmek ve bununla cinayet işlemek suçlarından sürgün edilmişlerdir."

Lorlen, Lord Balkan'a dönüp duyulamayacak kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Sonra sandalyesinden inip Savaşçılardan oluşan çembere doğru ilerledi ve Akkarin'den bir adım ötede durdu. Uzanıp siyah cüppeyi iki eliyle tuttu. Sonea bir şeyin yırtıldığını duydu.

"Seni kovuyorum, Akkarin. Topraklarıma bir daha girme."

Akkarin, Lorlen'e baktı ama konuşmadı. Yönetici dönüp Sonea'ya doğru ilerledi. Bir an gözleri buluştu, ardından adam bakışlarını aşağı indirdi. Sonea'nın cüppesinin kolunu tutup yırttı.

"Seni kovuyorum, Sonea. Topraklarıma bir daha girme."

Arkasına dönüp uzaklaştı. Sonea cüppesinin kolundaki yırtığa baktı. Küçük, sadece bir parmak uzunluğundaydı. Küçük ama geri dönüşü olmayan bir hareketti.

Yüksek Büyücüler ayağa kalkıp koltuklarının bulunduğu sıradan inmeye başladılar. Lord Balkan çembere girip Akkarin'e yaklaşırken Sonea'nın kalbine bir ağırlık çöktü. Balkan, Akkarin'in cüppesini yırtıp aynı törensel sözleri söylerken diğer Yüksek Büyücüler arkasında bekliyorlardı. Sonea onların sıralarını beklediklerini fark etti.

Balkan kendisine yaklaşırken Savaşçı'nın onun cüppesini yırtıp törensel sözleri söylemesini izlemeye zorladı. Bu Sonea'nın bütün kararlılığını gerektirmiş olsa da, Balkan'ın ve arkasından gelen her büyücünün gözlerinin içine bakmayı başardı.

Yüksek Büyücülerin hepsi tören görevini yerine getirdikten sonra Sonea rahatlayarak iç çekti. Lonca'nın kalanı koltuklarından kalktı. Loncasalonu'nun kapılarına gitmek yerine sırayla Akkarin'e yaklaşmaya başladılar.

Görünen o ki bu reddediş seremonisine çok, çok daha uzun süre katlanması gerekecekti.

Bunu fark ettiğinde kendini oldukça huzursuz hissetmeye başladı. Onlarla yüzleşmek tüm iradesini gerektirdi. Kendisine ders vermiş büyücüler, önünde durup yüzlerinde onaylamaz ve hayal kırıklığına uğramış ifadelerle cüppesini yırtarken sessiz kaldı. Leydi Tya tören sözlerini söylerken sesi zorlukla duyuldu ve Sonea'nın yanından hızla uzaklaştı. Lord Yikmo, Sonea'yı sorgularcasına süzüp başını iki yana salladı. Sonunda sadece birkaç büyücü kalmıştı. Onlar da çembere girerken Sonea kafasını kaldırıp baktı ve midesinin düğümlendiğini hissetti.

Rothen ve Dannyl.

Sonea'nın eski vasisi, Akkarin'e yavaşça yaklaştı. Adama baktığında gözleri öfkeyle alevlenmişti, sonra eski Yüksek Lord'un dudakları kımıldadı. Sonea, onun ne söylediğini duyamadı ama Rothen'in gözlerindeki ateş söndü. Rothen bir karşılık mırıldandığında Akkarin

başını bir kez hafifçe eğdi. Rothen kaşlarını çatarak onun cüppesini yırtmak için uzandı. Tören sözlerini söyledi, ardından kıza doğru ilerlerken bakışları zeminde kaldı.

Sonea boğazının düğümlendiğini hissetti. Rothen'in yüzü bitkindi ve derin çizgilerle kırışmıştı. Başını kaldırıp Sonea'ya baktığında soluk mavi gözleri yaşlarla parladı.

"Neden Sonea?" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

Sonea gözlerinin dolduğunu hissetti. Onları sıkıca yumup yutkundu.

"Onu ölüme gönderiyorlar."

"Peki ya sen?"

"Bir kişinin öleceği yerde iki kişi hayatta kalabilir. Lonca, gerçeği kendisi öğrenmek zorunda. Bu olduğunda geri döneceğiz."

Rothen derin bir nefes aldı, öne bir adım attı ve Sonea'yı kucakladı.

"Kendine iyi bak, Sonea."

"Bakacağım, Rothen."

Sonea, Rothen'in adını söylerken tıkanıp kaldı. Rothen geriye çekildi. O uzaklaşırken Sonea, onun cüppesini yırtmadığını fark etti. Yanağından bir gözyaşının aktığını hissetti ve Dannyl önüne adım atarken hızla gözyaşını sildi.

"Sonea."

Kız kendisini Dannyl'e bakmaya zorladı. Dannyl, Sonea'nın bakışlarına karşılık verdi.

"Sachaka'lılar, ha?"

Sonea başıyla onayladı. Sesine güvenmedi.

Dannyl dudaklarını büzdü. "Bunu araştırmamız gerekecek." Sonea'nın omzuna hafifçe vurdu, ardından döndü. Sonea, onun Rothen'in yanına gidişini izledi.

Etraflarındaki Savaşçılar teker teker önce Akkarin'e, sonra kendisine yaklaşırken dikkatini tekrar törene verdi. Savaşçılar da ritüeli gerçekleştirdikten sonra etrafına bakındı ve büyücülerin, Loncasalону kapılarına doğru ilerleyen iki sıra oluşturdıklarını gördü. Büyücülerin arkasında çıraqlar vardı. Çıraqların bu törene katılmamasına rahatlatarak iç çekti. Regin'le böyle bir durumda karşılaşmak... ilginç olurdu.

Yüksek Büyücüler, Savaşçı muhafızlar etrafında, Lorlen en önde olmak üzere ikinci bir çember oluşturdular. Yönetici, Loncasalону'nun

kapısına ilerlemeye başladığında eşlikçiler de onu takip ettiler ve iki büyücü sırasını geçip Loncasalonu'ndan Üniversite kapılarına ilerlediler.

Binanın dışında çember oluşturmuş atlar duruyor, seyisleri tarafından tutuluyorlardı. Ortada iki at vardı. Akkarin peşinde Sonea'yla ortadaki atlara doğru ilerledi. Atlardan birinin eyerine yerleştiğinde Sonea duraksayıp diğer ata şüpheyle baktı.

"Karanından şüphe duymaya mı başladın?"

Sonea döndüğünde yanında kendi atının dizginini tutan Lord Osen'i buldu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece... daha önce hiç ata binmedim."

Osen, Sonea'nın arkasındaki kapılardan çıkan büyücülere baktı, sonra atını büyücülerin Sonea'yı görmesini engelleyecek şekilde araya soktu.

"Elini eyerin önüne koy, sonra sol çizmenin ucunu buraya yerleştir." Sonea'nın atın üzengisini tutup sabit durmasını sağladı. Sonea, adamın söylediğini yaptı ve sonraki talimatlarını dinleyerek, bir şekilde atın üzerine oturmayı başardı.

"Atı yönlendirme konusunda endişelenme," dedi Osen. "Diğerlerini takip edecektir."

"Teşekkür ederim Lord Osen."

Osen, Sonea'ya bakıp başını hafifçe eğdi, ardından dönüp kendi atına bindi.

Sonea bulunduğu konumdan büyücülerin Lonca'nın dışında toplandıklarını görebiliyordu. Atlardaki Savaşçılara katılmış Lord Balkan dışındaki Yüksek Büyücüler, Üniversite merdivenlerinin en alt basamağında bir sıra halinde duruyorlardı. Sonea, Kral'ı görmeye çalıştı ama adam görünürlerde yoktu.

Lorlen öne çıkıp yavaşça Akkarin'e yaklaştı. Ona bakıp başını yavaşça iki yana salladı.

"Eline ikinci bir fırsat geçti, Akkarin. İyi kullan."

Akkarin bir an Lorlen'i süzdü. "Sen de dostum, ama korkarım benden daha kötü sorunlarla yüzleşmen gerekecek. Tekrar konuşacağız."

Lorlen çarpıkça gülümsedi. "Buna eminim."

Lorlen geriye, Yüksek Büyücüler arasındaki yerine döndü ve Bal-kan'a başıyla işaret etti. Adam atını hareket ettirdiğinde eşlikçiler Başsavaşçı'yı takip ettiler.

Sonea, atı ilerlemeye başladığında eyerinin kaşını yakaladı. Ak-karin'e baktı ama adamın gözleri Lonca Kapıları'na dikiliydi. Kapı-dan çıktıklarında Sonea diğer binalardan daha yüksek ve zarif olan Üniversite'ye son bir kez bakmak için ihtiyatla döndü.

Birdenbire gelen bir hüznün ve pişmanlık sancısı onu hazırlıksız yakaladı.

Burayı ne kadar da evim olarak görmeye başladığımı fark etme-miştim, diye düşündü. Dönüp, burayı tekrar görecektik kadar hayatta kalabilecek miyim?

Yoksa, diye ekledi içindeki daha karamsar ses, döndüğümde bu-rayı harabe olarak mı bulacağım?

İKİNCİ KISIM

19. BÖLÜM

BİR İSTEK

Sonea ağrıyan, gergin kaslarını esnetmek için eyerinde gerindi. Her gece ağrıyan yerlerine Şifa büyüsü verse de ata bindikten kısa süre sonra tekrar canı yanmaya başlıyordu. Lord Osen, Sonea'ya her gece kendine Şifa vermeyi bırakırsa eyere alıacağını söylemişti ama Sonea yakında atsız kalacağından vücudunu at binmeye alıştırmayı gereksiz buluyordu.

İç çekerek ilerideki dağlara baktı. Dağlar ufukta bir gün önce belirmişti. İlk başta gölgeli bir çizgi gibi görünürken zamanla büyümüş ve o sabah güneş, yüksek zirvelerdeki girintili çıkıntılı kaya yamaçlarını ve yüksek zirvelere uzanan ormanı aydınlatmıştı. Dağlar vahşi ve geçilmez görünüyordu ama grup dağların eteklerindeki tepelere varmıştı ve Sonea, iki dağın arasından beyaz bir kurdele gibi kıvrılan geçidi görebiliyordu. Bu yolun sonunda bir yerlerde Has Hisar ve Sachaka'ya giriş vardı.

Yavaş yavaş değişen manzara Sonea'yı büyülemişti. Daha önce Imardin'in dışına hiç çıkmamıştı. Bu yolculuk yepyeni bir deneyimdi ve koşullar böyle olmasaydı oldukça keyif alabilirdi.

Yol, ilk başta farklı bitkilerin oluşturduğu çizgilerle dolu tarlaların yanından ilerlemişti. Tarlalarda toprağı kazan, eken veya hasat yapan işçiler, erkek, kadın, genç ve yaşlılardı. Hayvanları hem yetişkinler hem çocuklar güdüyordu. Büyük, düz toprak parçalarında küçük evler tek başlarına duruyorlardı. Sonea bu evlerde yaşayanların böyle izole bir yaşam sürmekten memnun olup olmadıklarını merak etti.

Zaman zaman yol onları ev öbeklerinin içinden geçirmişti. Bu köylerin bazılarında Balkan, Savaşçılarından birini yiyecek alması için önden göndermişti. Son iki gün öğlen vakitlerinde yeni atlarla bekleyen bir büyücü ve birkaç köylüyle karşılaşmışlardı. At değiştirip grubun tüm gece yola devam etmesini sağlamışlardı. Eşlikçiler uyumak için hiç durmadığından Sonea onların yorgunluklarını Şifa ile geçirdiklerini tahmin ediyordu. Lord Osen'e neden atların yorgunluğunu Şifa ile geçirmediğini sorduğunda Osen, hayvanların dinlenmemenin getirdiği zihinsel yorgunluğu insanlar gibi kaldıramadıklarının söylemişti.

Sonea o ana kadar uyumamayla yeterince iyi başa çıkabildiğini düşünüyordu. İlk gece hava tamamen açıldı ve ay ile yıldız ışıkları yolu aydınlatılmıştı. Sonea at sırtında becerebildiği kadar uyuklamıştı. Ertesi gece gökyüzünü bulutlar kaplamış ve küre ışıklardan bir kümenin altında yolculuk etmişlerdi.

Dağların ne kadar yakın gözüktüğüne bakan Sonea, Kyralia içinde üçüncü geceleri olup olmayacağını merak etti.

“Durun!”

Eşlikçiler dururken atların nallarının yolda çıkardığı sesler yavaşça kesildi. Sonea'nın atı ilerleyip Akkarin'in atının yanında durdu. Adam dönüp kendisini süzdüğünde Sonea bir an umutlandı. Akkarin, İmar-din'den çıktıklarından beri ne onunla ne de bir başkasıyla konuşmuştu.

Ama o, yine hiçbir şey söylemeyip Lord Balkan'ı izlemek üzere döndü.

Başsavaşçı, büyücülerinden birine bir şey verdi. Sonea bunun bir sonraki köyden yemek almak için para olduğunu düşündü. Etrafına bakındığında bir yol ayrımında durduklarını gördü. Yollardan biri dağlara doğru uzarken, diğer daha küçük yol, dar bir nehrin yanında toplanmış evlerden oluşan küçük bir köyün bulunduğu seyrek ağaçlarla kaplı bir vadiye doğru iniyordu.

“Lord Balkan,” dedi Akkarin.

Bütün kafalar bir anda ona döndü. Sonea eşlikçilerinin yüzündeki panik ve şaşkınlık ifadesini gördüğünde gülümsemesini zorlukla bastırdı. *Demek sonunda konuşmaya karar verdi.*

Balkan, Akkarin'i ihtiyatla süzdü. “Evet?”

“Sachaka'ya bu cüppelerle girersek tanınırız. Sıradan giysiler giymemize izin verir misiniz?”

Balkan'ın bakışları bir an Sonea'ya kayıp sonra tekrar Akkarin'e döndü. Başıyla onaylayıp bekleyen bir Savaşçı'ya döndü.

"Giysi de al. Süslü veya parlak şeyler olmasın."

Büyücü başını eğip gitmeden önce Akkarin'le Sonea'yı gözüyle ölçtü.

Sonea midesindeki düğümün sıkılaştığını hissetti. Bu, geçide yaklaştıkları anlamına mı geliyordu? Sınıra o gün ulaşacaklar mıydı? Dağlara bakıp ürperdi.

Bunun gerçekleşeceğine asla inanmış olmasa da Lorlen'den, geri dönmelerini emreden bir zihinsel çağrı duymayı ummuştu. Imardin'den çıkışları, onun ve Akkarin'in bir daha Kyralia'da asla istenmediğini açıkça ortaya koymuştu.

Olanları hatırlayınca yüzünü ekşitti. Balkan şehirde her mahalleyi dolaşmalarını sağlayan dolambach bir yol seçmişti. Her büyük kavşakta durmuş, Balkan'ın onların suçlarını ve Lonca'nın verdiği cezayı ilan etmesini izlemişlerdi. Akkarin'in yüz ifadesi öfkeyle karanlıklaşmıştı. Büyücülerin aptal olduğunu söylemiş ve bir daha konuşmamıştı.

Grup insanların çok ilgisini çekmişti. Kuzey Kapıları'na vardıklarında meskencilerden oluşan beklenti içindeki büyük bir kalabalık toplanmıştı. Sonea kendisine taşlar fırlatılınca aceleyle bir kalkan oluşturmuştu.

Meskenciler bağırıp Sonea ve Akkarin'i taşa tutarken kız ihanete uğradığını hissetmişti ama bu his uzun sürmemişti. Meskenciler büyük ihtimalle, zaten nefret ettikleri Lonca'dan çıkmış iki kötü büyücü görüyorlardı ve karşılık almadan taş atıp öfkelerini kusma fırsatını değerlendiriyorlardı.

Sonea eyerinde dönüp geldikleri yola baktı. Şehir ufkun oldukça ötesinde kalmıştı. Arkasındaki Savaşçılar onu dikkatle izliyorlardı.

Aralarında Lord Osen de vardı. Gözleri buluşunca Osen'in kaşları daha da çatıldı. Osen, Sonea'yla yolculuk boyunca birkaç kez konuşmuştu. Konu, genellikle Sonea'ya bindiği atlar konusunda yardımcı olmaktı. Birkaç kez de fikrini değiştirirse Lonca'nın, onun Imardin'e dönmesini kabul edeceğini ima etmişti. Sonea, Osen'in bu imalarına karşılık vermemeyi tercih etmişti.

Ama korku, rahatsızlık ve Akkarin'in sessizliği azmini kırmaya başlamıştı. Lord Osen'e arkasını dönüp tekrar Akkarin'i düşündü.

Onunla konuşma çabaları kesin bir sessizlikle karşılanmıştı. Akkarin onu görmezden gelmeye kararlı görünüyordu.

Yine de ara sıra Akkarin'i kendisini izlerken bulmuştu. Bunu fark ettiğini belli etmediği zamanlarda Akkarin'in bakışları uzun süre üzerinde oyalanmıştı. Ama kendisi ne zaman Akkarin'e baksa eski Yüksek Lord'un ilgisi başka yöne dönmüştü.

Bu hem sinir bozucu hem de ilgi çekiciydi. Canını sıkın Akkarin'in kendisini izlemesi değil, baktığını Sonea'nın görmesini istememesiydi. Sonea çarpık bir şekilde gülümsedi. Bu kadar zamandır kaçındığı delici, karşılık vermesi güç bakışları özlemeye mi başlamıştı?

Ciddileşti. Akkarin'in onu istenmiyormuş gibi hissettirip Lonca'ya geri dönmesi için uğraştığına şüphe yoktu. Yoksa çok daha basit bir şey mi vardı? Onu gerçekten etrafında istemiyor muydu? Sonea birçok kez Akkarin'in sırlarının keşfedilmesi yüzünden onu suçlayıp suçlamadığını merak etmişti. Balkan, Sonea'nın odasında kara büyü kitapları bulmasaydı yeraltı odasına zorla girmeye çalışır mıydı? Akkarin ona kitapları saklaması gerektiğini söylemişti. Sonea bunu yapmıştı ama yeterince iyi saklamadığı açıktı.

Belki de Akkarin sadece, onun yanında olmamasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

O zaman yanılıyor, dedi Sonea kendine. Yanında güç çekebileceği biri olmadan güçlerini her kullanımında zayıflayacaktı. Sonea yanında olursa kendini bir Ichani saldırısından koruyabilirdi. Yanında olmamdan hoşlanıp hoşlanmamasının önemi yok.

Ah, ama hoşlansaydı çok daha iyi olurdu.

Sachaka'ya ulaştıklarında ve Sonea'yı geri dönmeye ikna etmeye çalışmasının anlamı kalmayınca daha arkadaşça davranacak mıydı? Seçimini kabul edecek miydi yoksa ona itaat etmediği için öfkeli olmaya devam mı edecekti? Sonea kaşlarını çatı. Onu kurtarmak için her şeyini feda ettiğini anlayamıyor muydu?

Başını iki yana salladı. Önemli değildi. Minnettarlığını istemiyordu. İstedığı kadar sessiz kalıp somurtabilirdi. Sonea sadece onun hayatta kaldığından emin olmak istiyordu ve bu, daha sonra geri dönüp Lonca'yı Ichani saldırısından kurtarabilsin diye de değildi. Onu önemsemeseydi, Lonca'nın tutsağı olacağı anlamına gelse de İmardin'de

kalırdı. Akkarin'le gidiyordu çünkü bütün o yaşadıklarından sonra onu tek başına bırakmak düşüncesine bile katlanamıyordu.

Takan'ın yerini aldım, diye düşündü aniden. Eski köle, Akkarin'i Sachaka'dan Imardin'e dek izleyip hizmetçisi olmuştu. Şimdiyse Sonea, Akkarin'i Sachaka'ya giderken izliyordu. Akkarin'de insanları kendine böyle bağlayan ne vardı?

Ben, Akkarin'e mi bağlandım? Neredeyse yüksek sesle gülecekti. *O kadar çok şey değişti ki. Sanırım artık ondan hoşlanıyorum bile.* Sonra kalbi bir an duracak gibi oldu.

Yoksa bundan fazlası mı var?

Bu soruyu dikkatle düşündü. Herhalde daha fazlası olsaydı önceden fark ederdi. Bir anda Ichani'yi öldürdüğü geceyi hatırladı. Akkarin, onun saçından bir şey almıştı. Bu dokunuş onu garip hisler içinde bırakmıştı. Hafiflik. Heyecan.

Ama bu sadece savaşın etkisiydi. Ölüme bu kadar yaklaşmışken kurtulmak insanda tabii ki böyle duygular uyandırır. Bu o anlama gelmezdi... Hislerinin...

Tek yapmam gereken ona bakmak, böylece anlayabilirim.

Aniden Akkarin'e bakmaktan korkmaya başladı. Ya gerçekse? Ya Akkarin onun bakışlarına karşılık verip yüzünde aptalca bir ifade yakalarsa? Onu Kyralia'da bırakmaya daha da kararlı olurdu.

Eşlikçilerin arasındaki bir mırıldanma Sonea'yı kurtardı. Başını kaldırdığında köye giden Savaşçı'nın geri döndüğünü gördü. Adamın kucağında bir çuval ve bir bohça vardı. Adam grubun yanma geldiğinde bohçayı Balkan'a verdi.

Balkan bohçayı açıp kabaca dokunmuş bir gömlek, bacakları dar pantolonlar ve Sonea'nın köylü kadınların üzerinde gördüğü türden uzun, yünlü bir gömlek çıkardı. Sonra Akkarin'e baktı.

"Uygun mu?"

Akkarin başıyla onayladı. "İşimizi görür."

Balkan giysileri tekrar bohçaya koyup Akkarin'e fırlattı. Sonea, Akkarin atından inerken duraksadı, ardından ağrıyan bacaklarını hareket etmeye zorladı. Ayakları yere değer değmez Akkarin uzun gömlek ile pantolonlardan birini ona uzattı.

"Başka tarafa bakın," diye emretti Balkan.

Sonea etrafına bakındı ve diğer büyücülerin de arkalarını döndüklerini gördü. Akkarin cüppesinin üst kısmını çıkarıp yere bırakırken Sonea ipeğin hıştırtısını duydu. Kumaş güneş ışığında pırıldıyor, yırtık parçalar rüzgârda sallanıyordu. Akkarin bir an yerdeki giysiye bakmak için durdu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonra dikleşip pantolonunun beline uzandı.

Sonea hızla arkasını döndü. Yüzü bir anda kıpkırmızı olmuştu. Kendi cüppesine bakıp zorlukla yutkundu.

Bir an önce şu işi halletsem iyi olur.

Derin bir nefes alıp kuşağını çözdü ve cüppesinin üst kısmını çıkardı. Giysiyi yere bırakıp aceleyle gömleği üzerine geçirirken atı korkak bir şekilde yavaşça uzaklaştı.

Gömleğin dizlerine kadar gelmesine minnettar olmuştu çünkü pantolonunu rahatça giyebilmişti. Döndüğünde Akkarin'in dikkatle atının üzengisiyle ilgilendiğini gördü. Ona bir bakış atıp tekrar atına bindi.

Balkan'ın arkasını hiç dönmediğini gördü. *Tabii birinin gözünü üzerimizde tutması lazımdı,* diye düşündü. Atına yaklaşıp çizmesini üzengiye koydu ve eyere yerleşmeyi başardı.

Akkarin bu ağır giysiler içinde tuhaf görünüyordu. Gömleği zayıf cüssesinden garip bir şekilde sarkıyordu. Çenesi uzayan sakallarıyla gölgelenmişti. Uzun yıllardır Lonca'dakilerin çoğunun korktuğu, korkemli Yüksek Lord görüntüsü yok olmuştu.

Kendi üstüne başına bakan Sonea hafifçe burnunu çekti. Kendisi de pek zarafet sembolü sayılmazdı. Gömlek büyük ihtimalle bir çiftçinin karısının attığı bir şeydi. Kaba dokuma teninde garip bir his uyandıırıyordu ama Lonca'ya katılmadan önce giydiklerinden kötü değildi.

"Aç mısın?"

Sonea, Lord Osen'in atını yanına sürdüğünü fark ettiğinde irkildi. Osen bir parça buğday ekmeği ve bir maşrapa uzattı. Sonea minnettarlıkla alıp yemeye başladı. Kuru ekmeğin boğazından geçmesini sulandırılmış şarapla sağladı. Şarap ucuz ve ekşiydi ama kaslarındaki ağırları biraz hafifletti. Maşrapayı geri verdi.

Grup yemeyi bitirdiğinde yolculuğuna, Sonea'nın atı da sarsak yürüyüşüne devam etti. Sonea inlemesini bastırıp kendini saatler sürecektir at yolculuğuna ve kas ağrısına hazırlamaya çalıştı.

. . .

Gol, Keri'nin konuk odasına girdiğinde gözleri Savara'ya kaydı. Kibar bir şekilde başıyla selam verip Keri'ye döndü.

"Takan sınıra yaklaştıklarını söyledi," dedi. "Yarın gece Has Hissar'a varacaklarmış."

Keri başıyla onayladı. Takan'a konforlu bir yeraltı odası vermişti ama Kerini'nin o hoşlanmaya başladığı gizemli yabancı kadından haberdar olmayan hizmetçiler tutmaya özen göstermişti. Savara, Takan'ın kendisinden haberdar olmamasını istemişti. Akkarin'in hizmetçisiyle iletişim kurabildiğini tahmin etmişti ve Akkarin Ichani'ler tarafından yakalanırsa, Kyrallia'daki varlığının ondan öğrenilmesi riskine girmek istememişti. "İnsanlarımla Ichani'ler arasında büyük bir nefret var," demişti Savara. Bu nefretin sebebini söylememişi ama Keri konuyu deşmemesi gerektiğini anlamıştı.

Gol oturup iç çekti. "Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Keri.

Gol kaşlarını çatı. "Ya şehre başka bir katil gelirse?"

Keri, Savara'ya bakıp gülümsedi. "Sanırım bununla başa çıkabiliriz. Bir sonraki katili Savara'ya söz verdim."

Savara başını iki yana salladığında genç adam şaşırdı.

"Artık sana yardım edemem. Akkarin gitmişken olmaz. Ichani'ler köleleri ölmeye devam ederse başkalarının işe karıştığundan şüphelenebilirler."

Keri, Savara'yı ciddi bir şekilde süzdü. "Bu onları başka casuslar göndermekten alıkoyabilir, değil mi?"

"Belki. Ama insanlarıma dikkat çekmemem emredildi."

"O zaman iş bize düşüyor. Onları nasıl öldürmemizi önerirsin?"

"Buna gerek olacağını sanmıyorum. Köleleri buraya gönderme amaçlarına ulaşırlar."

"Peşinde oldukları Akkarin'in miydi?" diye sordu Gol.

"Evet ve hayır," diye karşılık verdi Savara. "Becerebilirlerse onu öldüreceklerdi. Ama artık Lonca'nın zayıflığını bildiklerine göre he-defleri orası olacaktır."

Gol, Savara'ya bakakaldı. "Lonca'ya mı saldıracaklar?"

"Evet."

“Ne zaman?”

“Yakında. Lonca, Akkarin’i sessizce gönderseydi hazırlanmak için vakit olabilirdi. Ama her yere ilan ettiler.”

Keri iç çekip şakaklarını ovdu. “Geçit töreni.”

“Hayır,” diye karşılık verdi Savara. “Her ne kadar Akkarin’in suçu ve cezasını halka ilan etmeleri aptalca olsa da Ichani’nin bu yolla öğrenmesi günler hatta bir iki hafta alabilirdi.” Başını iki yana salladı. “Lonca büyücüleri Akkarin’i günlerdir zihinsel olarak tartışıyorlar. Ichani’ler her şeyi duymuştur.”

“Lonca’nın şansı var mı?” diye sordu Gol.

Savara üzgün göründü. “Yok.”

Gol’un gözleri büyüdü. “Lonca onları durduramaz mı?”

“Yüksek büyü olmadan hayır.”

Keri ayağa kalkıp volta atmaya başladı. “Kaç Ichani var?”

“Yirmi sekiz ama sizin endişelenmeniz gereken grup en fazla on kişi olacak.”

“Hoy! Sadece on mu?”

“Her biri bir Lonca büyücüsünden katbekat güçlü. Beraber Lonca’yı kolaylıkla yenebilirler.”

“Ya.” Keri odayı birkaç kez daha boydan boya geçti. “Bu Ichani kadını kendi başına öldürebileceğini söylemiştin. Öyleyse bir Lonca büyücüsünden daha güçlü olmalısın.”

Savara gülümsedi. “Çok daha güçlü.”

Keri, Gol’un renginin solduğunu fark etti. “Peki ya halkının kalanı?”

“Çoğu benim kadar, hatta daha da güçlüdür.”

Keri düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı. “Halkın, Kyralia’ya yardım etmenin karşılığında ne isterler?”

Kadın gülümsedi. “Sizin halkınız, benim halkımın yardımını almayı en fazla Ichani’lerin boyunduruğu altına girmek kadar ister. Bizler de, Lonca’nızın kara büyü olarak adlandırdığı şeyi kullanıyoruz.”

Keri geçirircesine elini salladı. “Ichani’ler gelirse fikirlerini değiştirebilirler.”

“Olabilir. Ama halkım kendisini açığa çıkarmayacaktır.”

“Ichani’lerin Kyralia’yı yönetmesini onların istemediğini söylemiştin.”

“Evet, bu doğru. Ama kendileri riske girecekse bu olaya karışmazlar. Biz sadece Sachaka’daki başka bir grubuz. Birçok güçlü kişi bizden korkuyor ve yok etmek istiyor. Yapabileceklerimiz sınırlı.”

“*Sen bize yardım eder misin?*” diye sordu Gol.

Savara yüksek sesle içini çekti. “Keşke edebilseydim. Ama bu mücadelenin dışında kalma emri aldım. Bana verilen emir,” Keri’ye baktı, “eve dönmem yönünde.”

Keri yavaşça başıyla onayladı. Demek gidiyordu. Gideceğini çatıdaki o gece tahmin etmişti. Veda etmek kolay olmayacaktı ama tıpkı kadın gibi o da kalbinin aklını yönetmesine izin veremezdi.

“Ne zaman?”

Savara yere baktı. “Hemen. Uzun bir yolculuk. Ichani’ler, Kyralia sınırını gözlüyor olacak. Elyne üzerinden gitmeliyim. Ama...” Kurnaz bir şekilde gülümsedi. “Bu gece veya yarın sabah yola çıkmamın bir fark yaratacağını sanmıyorum.”

Gol ağzını eliyle kapatıp öksürdü.

“Bilemiyorum,” dedi Keri. “Büyük bir fark yaratabilir. Kyralia’nın iyiliği için senin aklını çelmeye çalışmalıyım. Biraz kızarmış rasuk ve bir şişe Anuren karası ile...”

Savara’nın kaşları kalktı. “Anuren karası mı? Siz Hırsızlar düşündüğünden daha iyi yaşıyorsunuz.”

“İşin aslı şu ki, birkaç şarap kaçakçısıyla yapmış olduğum anlaşmalar var.”

Savara sırtıttı. “Elbette vardır.”

Dairesinin dış kapısı çaldığında Rothen iç çekti ve iradesini yoğunlaştırarak kapıyı açtı. Gelenin kim olduğuna bakmadı bile.

“Yine mi sen, Dannyl? Döndüğünden beri benim dairemde kendi dairenden fazla zaman geçirdin. Seni meşgul edecek asiler ya da gizli görevler yok mu?”

Dannyl kıs kıs güldü. “Bir hafta daha yok. Bu arada onlar beni tekrar uzaklara göndermeden önce eski dostumla hasret gideririm diye düşündüm.” Misafir odasındaki koltuklardan oluşan yarım daireye gidip Rothen’in karşısına oturdu. “Sanırım bu akşam Gece Odası’nı ziyaret etmeyeceksin.”

Rothen, Dannyl’e baktığında gözlerinde anlayış gördü. “Hayır.”

Dannyl iç çekti. “Ben gerçekten gitmeliyim. Dedikodularla yüzleşmeliyim. Ama...”

Bu hiç kolay değil, diye bitirdi cümleyi içinden Rothen. Dannyl ona Akkarin’in asileri yakalama planından bahsetmişti. Dem Marane’in kendisini yakalayan kişi hakkındaki iddiaları Lonca’nın her köşesine yayılmıştı. Her ne kadar çoğu büyücü bu söylentiye ciddiye almasa da Rothen, duydukları her skandala inanan birilerinin her zaman var olduğunu biliyordu.

Rothen de aynı şüpheli ve kınayan bakışlarla iki yıl önce, Lonca, Sonea’nın onun dairesinde yaşamasının ne kadar uygun olduğunu tartışırken karşılaşmıştı. Dedikodularla yüzleşmek zor olmuştu ama önemliydi. Yaldin ve Ezrille’in her an ona destek olması da yardımcı olmuştu.

Ve ben de şimdi Dannyl’e destek olmalıyım.

Rothen derin bir nefes alıp ayağa kalktı. “O zaman yola çıksak iyi olur. Bütün eğlenceyi kaçırmak istemeyiz değil mi?”

Dannyl şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Senin gelmeyeceğini...”

“Hoşuna gitse de gitmese de göz kulak olmam gereken iki eski çırağım var.” Rothen omzunu silkti. “Odamda size hiçbir faydam dokunmaz.”

Dannyl ayağa kalktı. “Emin misin?”

“Evet.”

“Teşekkür ederim.”

Rothen, Dannyl’in sesindeki minnettarlığı fark ettiğinde gülümsedi. Dostunun baş başayken hâlâ aynı adam olduğunu görmek onu rahatlatmıştı. Dannyl farkında değil gibiydi, ama başkalarının yanında çok farklı bir tavra bürünüyordu artık. Davranışlarında yepyeni bir güven ve otorite vardı. Bu tavır uzun boyuyla birleşince, Dannyl’e sağlam bir hava katıyordu.

Biraz sorumluluk nelere kadir, diye düşündü Rothen.

Dannyl, Rothen’in peşinden dışarı çıktı, ardından da alt kata, Büyücü Odaları’nın girişine gitti. Güneş batıyordu. Avlu kırmızı ve turuncu ışıklarla yıkanıyordu. Gece Odası’nın kapısına ilerlediler.

İçerisi sıcak ve gürültülüydü. Rothen kaç büyücünün gelişlerini fark ettiğine, kaçının onları izlemeye devam ettiğine dikkat etti. İlk

birkaçının onlara yaklaşp sorular sorması için fazla zaman geçmesi gerekmedi.

Yaklaşık bir saat boyunca asiler hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyenler, ona ve Danny'le yaklaştı. Rothen yüzlerinde saygı, merak ve biraz da şüphe görmüştü. Danny' ilk başlarda biraz çekingendi ama sonra güveni yerine geldi. Bir grup Şifacı, kaçağı zehirden kurtarıırken Vinara'nın verdiği talimatları tartışmayı bitirdikten sonra yanından ayrılırken Danny, Rothen'e döndü ve muzipçe gülümsedi.

"Korkarım bütün ilgiyi senden çalıyorum dostum."

Rothen omzunu silkti. "Ne ilgisi? Sonea ile ilgili soruları savuşturmam gerekmiyor bile."

"Öyle. Belki de seni bir kez olsun rahat bırakmak istemişlerdir."

"Bu pek mümkün değil. Sadece..."

"Elçi Danny'."

Döndüklerinde Lord Garrel'in yaklaştığını gördüler. Savaşçı kibarca başıyla selam verirken Rothen kaşlarını çattı. Garrel'i hiçbir zaman sevmemişti ve hâlâ gözdesi Regin'in Sonea'ya yaptıklarını engelleme bilmmiş olması gerektiğini düşünüyordu.

"Lord Garrel," diye karşılık verdi Danny.

"Hoş geldiniz," dedi Savaşçı. "Eve dönmek güzel, değil mi?"

Danny omzunu silkti. "Evet, dostlarımı tekrar görmek güzel."

Garrel bir an Rothen'e baktı. "Bize yine büyük bir hizmette bulundunuz. Duyduğum kadarıyla büyük bir kişisel fedakârlık da yapmışsınız." Biraz yaklaştı. "Cesaretinize hayranım. Ben böyle bir riske girmezdim. Ama tabii ben doğrudan hareket etmeyi gizli işlere tercih ediyorum."

"Ve duyduğum kadarıyla ilki konusunda çok da başarılıymışsınız," diye karşılık verdi Danny.

Rothen şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ardından gülümsemesini gizlemek için döndü. Sohbet ilerledikçe kendini Gece Odası'na geldiği için gittikçe daha iyi hissetmeye başladı. Açıkça görülüyordu ki Danny, Elyne Saray'ında otoriter gözükme ve konuşmaktan daha fazlasını öğrenmişti.

"Lord Garrel," diye seslendi yeni bir ses. Genç bir Simyacı, Savaşçı'nın omzuna dokundu. Gelen Lord Larkin'di. Yapı ve İnşa öğretmeni.

"Evet?" dedi Garrel.

“Bilmek istersiniz diye düşündüm. Lord Harsin, çırağınızın Hastalıklar konusundaki ilerleyişini sizinle görüşmek istediğini söylemişti.”

Savaşçı kaşlarını çatı. “Onu bulsam iyi olur öyleyse. İyi geceler Lord Rothen, Elçi Dannyl.”

Garrel uzaklaşırken Larkin yüzünü ekşitti. “Kurtarılmak istersiniz diye düşündüm,” dedi genç büyücü. “İhtiyacınız olduğu için değil, Sayın Elçi. Sadece bazılarımız, Garrel ne zaman biriyle sohbet etse o kişinin er geç bir şeylerin sohbeti bölmesi için dua etmeye başladığını fark ettik. Genellikle de erken olması tercih ediliyor.”

“Teşekkür ederim Lord Larkin,” dedi Dannyl. Rothen’e baktı ve muzip bir şekilde gülümsedi. “Bunu sadece bizim fark ettiğimizi sanıyordum.”

“Ah, insanları rahatsız etme konusunda bu kadar becerikli olmak için antrenmanlı olmak gerekir. Garrel’in, şu içi boş dedikodu yüzünden sizin iyi bir hedef olacağınızı düşüneceğini tahmin ettim.”

Dannyl’in kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Böyle mi düşünüyorsunuz?”

“Şey, kara büyü kullanmak kadar... kötü olmadığı kesin,” dedi genç büyücü. Rothen’e bakıp kızardı. “Asilerin söylediğine inanmıyorum tabii ama...” Etrafına bakındı ve bir adım geriledi. “Özür dilerim. Lord Sarrin benimle konuşmak istediğini işaret ediyor.”

Larkin başıyla ikisine de selam verdikten sonra aceleyle uzaklaştı. Dannyl odaya bakındı.

“Ne kadar ilginç. Sarrin burada bile değil.”

“Evet,” diye karşılık verdi Rothen. “Oldukça ilginç. Özellikle senin kurtarılmaya ihtiyaç duyma. İhtiyacın olmadığı belli, Dannyl. Hatta benim seninle gelmeme gerek olduğuna bile inanmıyorum.” Abartılı bir şekilde iç çekti. “Hevesim kaçtı.”

Dannyl sırtıp Rothen’in omzuna hafifçe vurdu. “Sürekli çıraklarının bir yerlere gelmesini izlemek büyük hayal kırıklığı olsa gerek.”

Rothen omzunu silkti, ardından gülümsemesi ekşi bir ifadeye dönüştü. “Ah, o yer Sachaka olmasaydı daha iyiydi.”

20. BÖLÜM

LONCA'NIN CEZASI

Dannyl, Yönetici'nin odasının kapısına ulaştığında derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. Yüksek Büyücülerin görüşme çağrısı beklediğinden erken gelmişti ve bu görüşmeye daha fazla hazırlanmış olması gerektiğiyle ilgili rahatsız edici hissi üstünden atamıyordu. Raporunu içeren dosyaya bakıp omzunu silkti. Aklına bir şey gelseydi bile değişiklik yapmak için artık çok geçti.

Kapıyı çaldı. Kapı açıldı ve Dannyl içeri girdi. İçeride oturan büyüclere başıyla selam verdi. Leydi Vinara ve Lord Sarrin, Sürgün Yönetici Kito'yla oradaydı. Lorlen her zamanki gibi masasındaydı. Yönetici boş bir koltuğu işaret etti.

“Lütfen oturun Elçi Dannyl,” dedi Lorlen. Dannyl'in oturmasını bekledi. “Asilerle yaşadıklarınızı anlatmanız için Lord Balkan'ın dönüşünü beklemeyi tercih ederdim ama Akkarin'in iddialarının doğru olup olmadığının araştırılmasında gecikme olmamasının en iyisi olduğunu düşündük ve hikâyeniz, Akkarin hakkında bir şeyler sunabilir. Bize Akkarin'in size verdiği emirleri söyler misiniz?”

“Ondan yaklaşık altı hafta önce bir mektup aldım.” Dannyl dosyayı açıp mektubu çıkardı ve süzülerek Lorlen'in masasına gitmesini sağladı.

Yönetici mektubu alıp yüksek sesle okumaya başladı.

“Birkaç yıldır küçük bir Elyne saraylı grubunun Lonca'nın yardımına da bilgisi olmadan büyü öğrenme çabalarını takip ediyordum. Son zamanlarda belli miktarda başarı sağlamayı başardılar. Aralarından biri güçlerini geliştirmeyi başardığından, Lonca'nın onlarla

ilgilenmeye hakkı var. Bu grup hakkındaki bilgiyi mektupla birlikte yolluyorum. Bilgin, yani Tremmelinli Tayend'le ilişkin, onları güvenilebilir olduğun konusunda ikna etmene yarayacaktır. Asilerin bu kişisel bilgiyi, onları tutukladıktan sonra sana karşı kullanmaları muhtemel. Bu bilgiyi görevini yerine getirmen için onlara vermeni benim istediğimin anlaşıldığından emin olacağım."

Dannyl'in beklediği gibi diğer büyücüler kafaları karışmış bir şekilde birbirilerine baktılar.

"Sanırım bilginle aranızdaki iş ilişkisinden bahsediyor değil mi?" diye sordu Sarrin.

Dannyl ellerini açtı. "Evet ve hayır. Kişisel bazı söylentileri de kastettiğini tahmin ettim. Tayend Elyne'lilerin deyimiyle, bir delikanlı." Sarrin'in kaşları kalktı ama Yüksek Büyücüler terimi anlayınca Dannyl devam etti. "Elyne'liler, aramızda bana araştırma konusunda yardımcı olmaya başladığından beri farklı bir ilişkimiz olup olmadığı hakkında çeşitli dedikodular yapmışlardı."

"Siz de bu asilerin sorun çıktığında size şantaj yapabilmeleri için bunun gerçek olduğuna inanmalarını sağladınız, öyle mi?" diye sordu Sarrin.

"Evet."

"Akkarin pek açık yazmamış. Asileri, sizin ve yardımcınızın büyü öğrettiğiniz ortaya çıkarsa, kovulma veya idam tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuza ikna etmenizi istemiş olabilir."

Dannyl başıyla onayladı. "Elbette bunu da düşündüm ve asileri bana güvenmeye ikna etmek için yeterli olmayacağına karar verdim." Kito başıyla onaylayınca Dannyl rahatladı.

"Yani Akkarin, Lonca'ya yardımcınızla ilişkiniz olduğu yalanını onun isteğiyle yaydığını söyleyecekti," dedi Vinara, "ama buraya döndüğünde tutuklandı. Yönetici Lorlen de bu hilenin sizin fikriniz olduğunu söylemenizi önerdi."

"Doğru."

Şifacı'nın kaşları kalktı. "İşe yaradı mı?"

Dannyl omzunu silkti. "Sanırım genel olarak yaradı. Sizce?"

Vinara başıyla onayladı. "Çoğu kişi hikâyenizi kabul etti."

"Peki ya kalanı?"

"Dedikoducu olarak bilinirler."

Dannyl başıyla onayladı. Gece Odası'nda Lord Garrell'in sorduğu soruları düşündüğünde Vinara'nın onu da bu "dedikoducular" arasında kabul edip etmediğini merak etti.

Lorlen öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Peki, bize asilerle nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?"

Dannyl hikâyesine devam etti. Dem Marane ile nasıl bir buluşma ayarladığını ve evine yaptığı ziyareti anlattı. Ardından Farand'a ders vermesini ve Tayend'in ödünç aldığı kitabın asileri bir an önce tutuklaması gerektiğini düşünmesine nasıl yol açtığını anlattı.

"Farand kontrolü öğrendikten sonra, benimle irtibatı sürdürmeye devam edip etmeyeceklerini bekleyip beklememeye karar veremiyordum," dedi Dannyl. "Diğer asilerin isimlerini öğrenebileceğimi de düşünüyordum. Kitapta yazarları görünce bunun çok büyük bir risk olacağını anladım. Dem, kitabın bende kalmasına izin verse dahi asilerin elinde başka kitaplar olabilirdi. Farand, kontrolü öğrendikten sonra ortadan kaybolurlarsa bir şekilde kara büyü öğrenebilirlerdi ve böyle bir durumda kaçak büyücülerden çok daha büyük bir sorunumuz olurdu." Dannyl duraksayıp yüzünü ekşitti. "Böyle bir sorunumuzun çoktan var olduğunu tahmin bile edemezdim."

Sarrin farklı bir şekilde oturup kaşlarını çatı. "Sizce Akkarin'in bu kitaptan haberi var mıydı?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Dannyl. "Asilerden nasıl haberi olduğunu bile bilmiyorum."

"Belki de Farand'ın güçlerini Sonea'nın güçlerini hissettiği şekilde hissetmiştir," dedi Vinara.

"Elyne kadar uzak bir yerden mi" diye sordu Sarrin.

Vinara omuzlarını kaldırdı. "Birçok eşsiz yeteneğe sahip ve şüphesiz çoğunu kara büyü sayesinde elde etmiştir. Neden bir yeteneği daha olmasın?"

Sarrin kaşlarını çatı. "Bu bilginle bir araştırma yaptığınızdan bahsettiniz, Elçi. Ne araştırması?"

"Kadim büyü üzerine bir araştırma," diye karşılık verdi Dannyl. Odaya bakındı. Bakışları Lorlen'inkilerle buluştuğunda Yönetici hafifçe gülümsedi.

"Onlara benim isteğimle başladığını anlattım," dedi Lorlen.

Dannyl başıyla onayladı. "Evet, sebebini bilmesem de, öyle."

“Akkarin’in kaybettiği bilgilerin birazını tekrar bulmak istedim,” dedi Lorlen. “Ama Akkarin bu araştırmayı öğrendi ve onaylamadığını açıkça belirtti. Ben de Lord Dannyl’e yardımına artık ihtiyaç duymadığımı söyledim.”

“Ve siz de bu emre uymadınız, öyle mi?” diye sordu Sarrin Dannyl’e.

“Bir emir değildi,” dedi Lorlen. “Ona sadece araştırmasına artık ihtiyacım kalmadığını söyledim. Sanırım Dannyl konuya duyduğu ilgi sebebiyle araştırmaya devam etti.”

“Evet,” diye onayladı Dannyl. “Daha sonra Akkarin araştırmaya devam ettiğini öğrenip beni Lonca’ya geri çağırdı. Araştırmamdan memnun görüldü ve beni devam etmem için cesaretlendirdi. Maalesef daha sonra pek bir ilerleme kaydedemedim. Araştırmadığım sadece Sachaka’daki kaynaklar kalmıştı ve Akkarin oraya gitmemi istemediğini açıkça belirtmişti.”

Sarrin koltuğunda geri yaslandı. “İlginç. Araştırmayı önce engellemiş, sonra desteklemiş. Belki de çoktan bulmanızı istemediği bir şey bulmuştunuz ama önemini anlayamamıştınız. Sonra da devam etmenizin güvenli olduğunu düşündü.”

“Bunu ben de düşündüm,” diye katıldı Dannyl. “Asilerin kitabını görene kadar araştırdığım kadim büyü’nün aslında kara büyü olduğunu anlayamamıştım. Bunu öğrenmemi istediğini sanmıyorum.”

Sarrin başını iki yana salladı. “Öyle olsa, kitabı okumanızı istemezdi. Dem Marane’in böyle bir kitaba sahip olduğundan büyük ihtimalle habersizdi ve asilerin tutuklanmasını kitap eline geçsin diye istemedi.” Kaşlarını çattı. “Ve kitabın içinde, hakkında hiçbir bilgisi olmadığı şeyler yazıyor olabilir. Ne kadar ilginç.”

Dannyl, Yüksek Büyücüler bunu düşünürken yüzlerine baktı.

“Bir soru sorabilir miyim?”

Lorlen gülümsedi. “Elbette, Elçi.”

“Akkarin’in hikâyesinin doğru olduğunu gösteren herhangi bir şey keşfettiniz mi?”

Yönetici ciddileşti. “Henüz bulamadık.” Bir an tereddüt etti. “Akkarin’in uyarısına rağmen gerçeği öğrenmek için Sachaka’ya casuslar yollamak dışında bir yol göremiyoruz.”

Dannyl başıyla onayladı. “Sanırım bu casusların kim olduğu Lonca üyeleri tarafından bile bilinmeyecektir.”

“Evet,” diye karşılık veri Lorlen. “Ama sizin gibi bazı kişilerin bilmesine izin vereceğiz çünkü bu kişiler bazı büyücülerin ortadan kaybolmalarının nedenini tahmin edecektir.”

Dannyl sırtını dikleştirdi. “Gerçekten mi?”

“Casuslardan biri akıl hocanız, Lord Rothen olacak.”

Sonsuza kadar dağa tırmanacaklarmış gibi geliyordu.

Sabah güneşi iki yandaki sık ağaçlarla kaplı, dik yamaçları açığa çıkarmıştı. Yol her ne kadar düzgün olsa ve yakın geçmişte yapılmış onarımların izlerini taşısa da geri kalan her yer el değmemiş araziydi. Gece herhangi bir evin yakınından geçtilerse de karanlığın içinde saklı kalmışlardı.

Yol kayalı yamaçların kıvrımını takip edip derin vadilerin arasından yukarı uzanıyordu. Sonea ara sıra tepelerinde asılı duruyormuş gibi görünen kayalık çıkıntıları fark ediyordu. Hava gittikçe soğumuştı ve Sonea titrememek için sürekli etrafında sıcak havadan oluşan bir kalkan tutmak zorundaydı.

Yolculuğun bir an önce bitmesini istiyordu ama öte yandan bu sondan çok da korkuyordu. Sürekli tırmanmaları eyerindeki duruşunu değiştirmesine ve doğal olarak yeni bir grup kasının itiraz sancıları göndermesine yol açmıştı. Buna ek olarak, pantolonunun kaba kumaşı cildini tahriş etmiş, birkaç saatte bir acıyı azaltmak için vücudunun o kısımlarını büyüyle iyileştirmesi gerekmişti.

“Durun!”

Balkan’ın emriyle Sonea rahatlayarak iç çekti. Sabahtan beri sadece bir kez, kısa bir süre durmuşlardı. Atının durduklarında nefes nefese kaldığını hissetti.

Eşlikçilerin birçoğu atlarıyla ilgilenmek üzere indiler. Akkarın uzaklara bakıyordu. Sonea, onun bakışlarını takip ettiğinde dağların aşağısında kalan toprakların, ağaçların arasındaki bir boşluktan görülebildiğini fark etti. Tepeler gittikçe alçalıyor, uzaklarda dümdüz bir ovaya dönüşüyordu. Dar nehirler ve ırmaklar ovada parıltıdayan kırışıklıklar gibiydi. Her yer öğleden sonrasının güneşinin sıcak ışığıyla parlıyordu. Ufuk, sisli bir sınır gibiydi. Ardında bir yerde Imardin vardı. Evi.

Yolculuğun her kısmında, Sonea bildiği her şeyden biraz daha uzaklaşıyordu. Ailesinden, eski dostlarından, Keriden, Rothen'den, Dorrien'den... Son birkaç yılda sevmeye başladığı insanların isimleri geçti aklından. Tania, Dannyl, Tya ve Yikmo, hatta bazı çırakların adları... Onları bir daha asla göremeyebilirdi. Çoğuna veda etme şansı bile olmamıştı. Boğazı düğümlendi ve gözlerinin yanmaya başladığını hissetti.

Gözlerini kapayıp kendini yavaş ve düzenli nefes almaya zorladı. *Ne burası ağlamak için uygun bir yer ne de şu an uygun bir zaman. Şimdi değil. Balkan ve diğer büyücüler, özellikle de Akkarin izlerken olmaz.* Sertçe yutkunup kendini başka bir yere bakmaya zorladı.

Gözlerini tekrar açtığı anda Akkarin'in yüz ifadesinin değiştiğini gördü. Bir an, o her zamanki tanıdık maske Akkarin'in yüzüne yerleşmeden önce, yüzünde yoğun bir hayal kırıklığı ve acı gördü. Sonea bakışlarını aşağı çevirdi. Gördüğü onu rahatsız etmişti.

Osen ekmek, pişmiş soğuk sebze ve tuzlanmış et parçaları dağıtmaya başladı. Akkarin kendi payını sessizce kabul edip tekrar derin düşüncelere daldı. Sonea yemeğini yavaşça çiğnemeye başladı. Lonca'yla ilgili düşüncelerini kafasından atıp önündeki günlere yoğunlaşmaya kararlıydı. Sachaka'da nereden yemek bulacaklardı? Geçidin ilerisindeki alan çorak topraklardı. Yiyecek satın alabilirlerdi belki. Balkan onlara para verir miydi?

Osen yanına gelip bir maşrapa su verdi. Sonea suyu hızla içip maşrapayı geri verdi. Bir an tereddüt eden adam, sanki bir şey söylemek ister gibi gözüktü. Sonea hızla sırtını dikleştirip başka bir yöne baktı. Ardından bir iç çekiş ve adamın atına doğru uzaklaşan ayak seslerini duydu.

"Devam," dedi Balkan.

Ağaçlar arasındaki açıklıklar grup ilerlerken gittikçe daha da sıklaştı. Bu boşluklarda büyük, çıplak kayalıklar gözüktüyordu. Soğuk bir rüzgâr, atların kuyruklarını kamçılardı. Ufka doğru gittikçe alçalan güneşin aydınlığında yol bir süre sonra iki yüksek, pürüzsüz kaya duvarının arasından ilerlemeye başladı. İleride batan güneşle turuncuya boyanmış devasa, küçük kare deliklerle dolu bir kaya sütunu vardı.

Has Hisar.

Sonea yaklaşırlarken binaya gözlerini dikti. Tarih derslerinde Has Hisar'ın Sachaka Savaşı'ndan kısa süre sonra yapıldığını öğrenmişti. Beklediğinden yüksekti, büyük ihtimalle ana Üniversite binasından iki, hatta üç kat uzundu. Silindir şeklindeki devasa kaya parçası iki yüksek kaya duvarının arasındaki boşluğa yerleşmişti. Hiçbir şey binanın içinden geçmeden Kyralia'ya giremezdi.

Has Hisar, Lord Coren taşı şekillendirmeyi keşfetmeden çok önce yapılmış olmasına rağmen üzerinde çatlak veya harç izi yoktu. Sonea şaşkınlıkla başını salladı. Has Hisar doğrudan dağın kendisinden oyulup ortaya çıkarılmış olmalıydı.

Topluluk yaklaşırken binanın alt kısmındaki bir çift metal kapı açılmaya başladı. Dışarıya iki siluet çıktı. Biri muhafız yüzbaşı uniforması giyiyordu, diğerinin üzerinde ise kırmızı Savaşçı cüppesi vardı. Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, büyücüye şaşkınlıkla gözlerini dikti.

"Lord Balkan," dedi Fergun, yüzbaşı saygıyla eğilip selam verirken, "bu Yüzbaşı Larwen."

Tabii ya, diye düşündü Sonea. Fergun bana şantaj yaptığı için uzak bir hisara gönderilmişti. O hisarın bu hisar olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Yüzbaşı, Lord Balkan'la konuşurken Sonea ellerine bakıp şansına lanet okudu. Fergun'un bu anı dört gözle beklediğine şüphe yoktu. Lonca'yı, Haneler dışından kimseyi kabul etmemesi için ikna etmek uğruna çok şeyi riske atmıştı. *Artık meskencilere güvenilemeyeceği yönündeki iddialarının doğru olduğu ortaya çıktı, diye düşündü.*

Ama bu doğru değildi. O, kara büyüü sadece Lonca ve Kyralia'yı kurtarmak için öğrenip kullanmıştı.

Fergun da Lonca'yı kurtardığını sanıyordu. Sonea birden Fergun'a karşı rahatsız edici bir duygudaşlık hissetmeye başladı. Gerçekten bu eski düşmanı ile aralarında bir fark var mıydı?

Evet, diye düşündü. Ben bütün Kyralia'yı kurtarmaya çalışıyorum. O sadece alt sınıftan Kyralia'lıların büyü öğrenmesini önlemeye çalıştı.

Gözücuyla, Fergun'un kendisine baktığını fark etti.

Görmezden gel, dedi kendine. Buna değmez.

Ama neden görmezden gelecekti ki? Fergun kendisinden üstün değildi. Sonea kendini hazırlayıp başını kaldırdı ve Fergun'un bakış-

larına karşılık verdi. Adamın dudakları hor gören bir tavırla kıvrıldı ve gözlerinde tatmin parıltısı oluştu.

Kendini çok üstün sanıyorsun değil mi, diye düşündü Fergun'a doğru. Ama şunu da düşün. Senden güçlüyüm. Öğrendiğim yasak büyü olmadan bile seni Arena'da rahatlıkla yenebilirim, Savaşçı.

Fergun'un gözleri kasıldı ve çenesi nefretle kasıldı. Sonea, Fergun'un bakışlarına soğuk bir şekilde karşılık vermeye devam etti. *Çaresizlerden beslenen senin gibi bir büyücüyü öldürdüm. Kyralia'yı korumanın tek yolu bu ise tekrar öldürürüm. Beni korkutmuyorsun büyücü. Hiçbir şey değilsin, sadece zavallı bir aptalsın, bir...*

Fergun birden, sanki adam önemli bir şey söylemiş gibi Yüzbaşı'ya döndü. Sonea, Savaşçı'nın tekrar kendisine bakmasını bekledi ama Fergun bir daha Sonea'ya dönmedi. Formaliteler sona erdiğinde Yüzbaşı bir adım yana çekilip bir düdük çaldı. Grup, Has Hisar'ın içine ilerlemeye başladı.

Has Hisar'a girdiklerinde içerideki geniş koridor nal seslerinin yankısıyla doldu. Grup bir süre ilerledikten sonra, geçidin yarısını tıkayan taş duvara gelip yavaşladı. Bu duvarı tek sıra halinde geçtikten sonra yüz adım kadar ilerideki metal kapıların önünde durdular. Kapılar yavaşça açıldı. Kapılardan geçtiler ve nal seslerinden altının boş olduğu anlaşılan ahşap zeminde ilerlediler. Sonra tek sıra halinde bir başka taş duvarın yanından yol aldılar.

Sonea yüzünde soğuk havayı hissetti. Önüne baktığında açık duran iki kapının ötesindeki kaya duvarlar arasındaki geçidi gördü. Has Hisar'ın diğer tarafına çoktan karanlık çökmüştü. Dik duvarlar iki sıra fenerle aydınlatılmıştı. Onların ötesinde yol karanlığa doğru uzayıp gidiyordu.

Grup açıklığa çıktığında Sonea kalbinin hızla çarptığını fark etti. Has Hisar'ı geçtiklerine göre, atı o anda Sachaka topraklarında ilerliyordu. Yere baktı.

Sachaka kayalarında demek daha doğru olur, diye düzeltti kendini.

Eyerinde dönüp arkaya, Has Hisar'a baktı. Pencerelemin bazılarındaki ışıklar onları izleyen silüetleri aydınlatıyordu.

Nal sesleri gittikçe azaldı. Sonea'nın atı durdu.

"Atlardan inin."

Akkarin atından inerken Sonea, Balkan'ın emrinin sadece Akkarin ve kendisi için olduğunu fark etti. Attan aşağı kaydı ve bacaklarındaki uyuşukluk yüzünden yüzünü ekşitti. Lord Osen dizginleri almak üzere eğildi ve atları uzaklaştırdı.

Atlar ve Osen gittiğinde Savaşçılar çemberinin içinde sadece o ve Akkarin kalmıştı. Balkan'ın kafasının üzerinde bir küre ışık oluştu ve bulundukları yer parlak bir ışıkla doldu.

"Bu iki büyücünün yüzlerini asla unutmayın," dedi Balkan. "Onlar Büyücüler Loncası eski Yüksek Lordu Akkarin ile Yüksek Lord'un eski çırağı Sonea. Kara büyü yapmak suçuyla Lonca'dan kovuldular ve Müttefik Topraklar'dan sürüldüler."

Sonea'nın içi ürperdi. En azından bu ritüelin sözlerini son duyuşu olacaktı. Fenerlerin ötesindeki karanlık yola baktı.

"Bekleyin!"

Sonea'nın kalbi duracak gibi oldu. Osen bir adım öne çıktı.

"Evet, Lord Osen?"

"Sonea'yla, gitmeden bir kez daha konuşmak isterim."

Balkan yavaşça başıyla onayladı. "Pekâlâ."

Osen atından inerken Sonea yavaşça iç çekti. Yavaşça yaklaşan Osen'in yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Sonea, bu senin son şansın." Sessizce konuşuyordu, belki de eşlikçilerin duymasını istemiyordu. "Benimle dön."

Sonea başını iki yana salladı. "Hayır."

Adam, Akkarin'e döndü. "Onun bu fırsatı geri çevirmesini ister misin?"

Akkarin'in kaşları kalktı. "Hayır, ama reddetmeye kararlı görünüyor. Fikrini değiştirebileceğimi sanmıyorum." Osen kaşlarını çatıp tekrar Sonea'ya döndü. Bir şey söylemek üzere ağzını açtı ama ardından vazgeçip sadece başını iki yana salladı. Tekrar Akkarin'e döndü.

"Ona iyi baksan iyi edersin," diye mırıldandı.

Akkarin, büyücüye duygularını açığa vurmayan bir ifadeyle baktı. Osen somurtup arkasına döndü. Atına geri yürüyüp eyere çıktı.

Balkan'dan gelen işaretle eşlikçilerin Sachaka yolunda duran kısmı yana çekildi.

"Müttefik Topraklar'dan gidin," dedi Balkan. Sesinde öfke veya üzüntü yoktu.

“Gel Sonea,” dedi Akkarin sessizce. “Önümüzde uzun bir yol var.”

Sonea, Akkarin’e baktı. Adamın yüzünde uzaklara dalmış ve okuması zor bir ifade vardı. O dönüp ilerlemeye başladığında Sonea birkaç adım gerisinden peşine düştü.

Arkalarından bir ses mırıldandı. Sonea dikkatle dinledi. Ses Lord Osen’e aitti.

“... daha girme. Seni kovuyorum, Sonea. Topraklarıma bir daha girme.”

Sonea ürperdi, ardından bakışlarını önünde gittikçe kararan yola sabitledi.

Güneşin son ışıkları bahçeyi terk ederken Lorlen, pencereden odasına döndü ve volta atmaya başladı. Bütün odayı turladı. Sandalyeden sandalyeye, ardından da tekrar masasına. Durup masasındaki kâğıt yığınının bakarak içini çekti.

Neden onca yer dururken Akkarin’i Sachaka’ya gönderdik ki?

Sebebini biliyordu. Kral’ın Akkarin’in Sachaka’da ölmesini umduğunu biliyordu. Akkarin, Lonca’nın en önemli yasalarından birini çiğnemişti. Kral, Akkarin’i ne kadar severse sevsin kanunlara uymayıp kontrol edilemeyecek kadar güçlenen bir büyücüden daha tehlikeli bir şey olmadığını biliyordu. Lonca Akkarin’i idam edemiyorsa onu, bunu yapabilecek birilerine göndermeliydiler. Ichani’lere...

Tabii, Ichani’ler gerçek olmayabilirdi. Gerçek değillerse Lonca, kendi isteğiyle kara büyü öğrenmiş bir büyücüyü serbest bırakmıştı. Eskisinden de güçlü bir şekilde dönebilirdi. Ne var ki artık bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu.

Ichani’ler gerçekse, düşmanları hakkında bilgi sahibi tek büyücüyü ölüme göndermek aptalca görünüyordu. Ama Akkarin tek bilgi sahibi değildi. Sonea da vardı.

Kral bu noktada durumu çok yanlış değerlendirmişti. Birden fazla büyücü tarafından yönlendirilmiş eski kenar mahalle kızının kolaylıkla kontrol altına alınabileceğini düşünmüştü. Lorlen, Sonea’nın öfkeli cevabını hatırlayınca buruk bir şekilde gülümsedi.

“Yüksek Lord Akkarin’i sürgüne gönderiyorsanız beni de göndermek zorundasınız. Böylece aklınız başımıza geldiğinde hâlâ hayatta olup size yardım edebilir.”

Kral, Sonea'nın bu itaatsizliğine öfkelenmişti. *Ne bekliyordunuz ki, demek istemişti Lorlen. Sadakat mı? Her sene Arındırma ile şehrin dışına kovduğunuz insanların arasında yaşamış birinden mi?* Kral sonunda, Lonca'nın ve hükümdarının hükmünü kabul etmeyen kız için sürgünün en uygun ceza olduğuna karar vermişti.

Lorlen iç çekip tekrar volta atmaya başladı. Aslında Lorlen'de Akkarin'in yüzüğü olduğu sürece Lonca'nın Ichani'ler hakkında bilgi almak için Sonea'ya ihtiyacı yoktu. Tabii Akkarin yaşadığı sürece. Ama Lorlen, Akkarin'den aldığı bilgileri Lonca'ya vermeye başlarsa eninde sonunda bilgileri nereden aldığını açıklamak zorunda kalırdı. Yüzük bir kara büyü aracıydı. Lonca, Yöneticisinin böyle bir şeye sahip olduğunu ve kullandığını bilse nasıl bir tepki verirdi?

Onu atmalıyım, diye düşündü. Ama yapamayacağını biliyordu. Yüzüğü cebinden çıkarıp inceledi, ardından parmağına geçirdi.

"Akkarin? Orada mısın?"

Hiçbir şey yoktu.

Lorlen, Akkarin'le yüzük aracılığıyla birkaç kez bağlantı kurmaya çalışmıştı. Ara sıra hafif bir öfke ya da korku hissi algıladığını sanıyordu ama bunun sadece kendi hayal gücü olduğuna karar vermişti. Sessizlik onun için işkence gibiydi. Osen'in zihinsel raporları olmasa Akkarin'in öldüğünü bile düşünebilirdi.

Lorlen odayı turlamayı bitirdi ve masasına geçip sandalyesine yığıldı. Yüzüğü çıkarıp cebine geri koydu. Kısa süre sonra kapı sert bir şekilde çaldı.

"İçeri gelin."

"Kral'dan bir mesaj, lordum."

Bir hizmetçi girip eğilerek selam verdi ve Lorlen'in masasına ahşap bir silindir bıraktı. Silindirin tıpasında Kral'ın arması ve balmumunun üzerinde altın tozu vardı.

"Teşekkür ederim. Gidebilirsin."

Hizmetçi bir kez daha eğilerek odadan çıktı. Lorlen mührü kırıp silindirden bir kâğıt rulosu çıkardı.

Demek Kral Sachaka hakkında konuşmak istiyor, diye düşündü resmi yazıyı okurken. Mektubun tekrar kıvrılmasına izin verdi ve silindirin içine geri koyup silindiri kraliyet mesajlarını sakladığı kutunun içine yerleştirdi.

Kral'la bir görüşme yapmak, beklenmedik şekilde çekici geliyordu. En istediği şey, *bir şeyler* yapabilmektir. Ayağa kalktı ama sezilerinin ucunda adının yankılandığını duyunca olduğu yerde kaldı.

“Lorlen!”

Bu Osen'di. Lorlen çağırıyor duyan başka büyücülerin de varlığını hissetti. Büyücüler çağırının kendilerine olmadığını anladıklarında dikkatlerini başka tarafa çevirdiler ve zihinsel varlıkları kayboldu.

“Evet, Osen?”

“İş bitti. Sonea ve Akkarin Sachaka'da.”

Lorlen kalbinin burkulduğunu hissetti.

“*Fergun ile Yüzbaşı'ya, Has Hisar'daki veya çevre topraklardaki herhangi birinin Sachaka'da olağandışı şeyler fark edip etmediğini sorar mısın?*”

“*Yarın sorup size cevaplarını söylerim. Yüzbaşı benden Akkarin ve Sonea'nın Kyralia'ya geri dönme olasılığına karşılık birkaç büyü-cüyü burada bırakmamı istedi.*”

“Ona bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini açıkladın mı?”

“*Hayır, onları olduklarından daha da endişelendirmek istemedim.*”

Lorlen, Yüzbaşı'nın isteğini düşündü.

“*Bu kararı Balkan'a bırakıyorum.*”

“Ona söylerim.” Bir anlık bir duraksama oldu. “Gitmeliyim.” Lorlen'in zihnine, büyük bir şöminesi olan geniş bir salondaki uzun yemek masasına oturan büyücülerin görüntüsü geldi. Gülümsedi.

“*Yemeğin tadını çıkar Osen. Bana haber verdiğin için teşekkür ederim.*”

“*Bana da haber verdiğiniz için teşekkür ederim,*” dedi başka bir ses. Lorlen şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“Kimdi o?” diye sordu Osen.

“*Bilmiyorum,*” diye karşılık verdi Lorlen. Konuşmalarını düşündü ve ürperdi. Sınırdaki o tarafa geçecek olanlara pusu kurmak isteyen birileri varsa, Akkarin ve Sonea'nın yolda olduğunu artık biliyor olmalıydı.

Ardından büyücüler tarafından son birkaç günde yapılmış olabilecek zihinsel konuşmaları düşündü ve kalbine daha da büyük bir ağırlık çöktü. *Hepimiz aptalız,* diye düşündü. *Hiçbirimiz Akkarin'in anlattıklarının doğru olmasının ne anlama geleceğini düşünmedik.*

“Balkan,” diye seslendi Lorlen.

“Evet?”

“Lütfen adamlarına şu andan itibaren bütün zihinsel iletişimin kesilmesi gerektiğini söyle. Lonca’nın kalanını ben bilgilendiririm.”

Osen ve Balkan’ın varlıkları kaybolduğunda, Lorlen Akkarin’in yüzüğünü cebinden çıkardı. Yüzüğü takarken elleri titriyordu.

“Akkarin?”

Aldığı tek cevap sessizlikti.

21. BÖLÜM

TEHLİKELİ YOL

Beşinci ayın dokuzuncu günü.

Bu sabah yolu tıkayan bir toprak kaymasıyla karşılaşınca durmak zorunda kaldık. Hizmetçiler günü kazarak geçirdiler ama korkarım yarma kadar yola çıkamayacağız. Bir tepeye tırmandım. Dağlar artık ufuktaki karanlık bir çizgi gibi. İleriye baktığımda kuzeye doğru uzanan cansız tepeleri görebiliyorum. Bu çorak toprakların sonu yokmuş gibi gözüküyor. Artık Kyralia'lı tüccarların neden Sachaka'yla pek ticaret yapmadığını anlayabiliyorum. Bu neredeyse imkânsız bir yolculuk ve Riko'nun söylediğine göre Sachaka'lılar için kuzeydoğudaki ülkelerle ticaret yapmak çok daha kolaymış. Tabii, bir de Lonca'ya güvenmemeleri var...

Kapı çalınca Rothen okumasına ara verdi. İç çekerek kitabı indirdi ve kapıyı iradesiyle açtı. Dannyl kaşları çatık bir halde odaya girdi.

"Dannyl..." dedi Rothen, "Biraz sumi ister misin?"

Dannyl kapıyı kapayıp Rothen'in oturduğu sandalyeye yaklaştı ve gözlerini akıl hocasının gözlerine dikti. "Sachaka'ya gitmeye gönüllü mü oldun?"

"Ah." Rothen kitabı kapadı ve masaya bıraktı. "Demek söylediler."

"Evet." Dannyl söyleyecek kelime bulamıyor gibi gözüküyordu. "Sebebini sormak istiyorum ama buna gerek bile yok. Sonea'yı aramaya gidiyorsun, değil mi?"

Rothen omzunu silkti. "Bir bakıma." Bir sandalyeyi işaret etti. "Otur. Sen tepemde dikilirken ben bile kendimi rahatsız hissediyorum."

Dannyl sandalyeye oturup masanın üzerinden Rothen'e baktı.

"Yüksek Büyücülerin bunu kabul etmesine şaşırdım. Senin için Sonea'yı bulmanın Ichani'lerin varlığını kanıtlamaktan önemli olduğunu görmeliydiler."

Rothen gülümsedi. "Evet, bunu düşündüler. Onlara Sonea'yı kurtarmakla, görevi tamamlamak arasında bir seçim yapmam gerekirse Sonea'yı kurtarmayı seçeceğimi söyledim. Bunu, Sonea'yı geri dönmeye ikna etme şansım herkesten fazla olduğu ve gönderilen tek casus olmadığım için kabul ettiler."

"Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Daha bu sabah gönüllü oldum."

"Ama bunu bir süredir düşünüyor olmalısın."

"Sadece dün gecedен beri. Senin Garrel ile başa çıkmanı izledikten sonra artık yardımınıza ihtiyacın olmadığını fark ettim." Rothen gülümsedi. "Desteğime ihtiyacın olabilir ama yardımınıza yok. Fakat Sonea'nın, yardımınıza ihtiyacı var. Uzun süredir onun için hiçbir şey yapamıyordum. Sonunda yapabileceğim."

Dannyl başıyla onayladı ama mutlu gözükmiyordu. "Ya Akkarin'in hikâyesi doğruysa? Ya kara büyücüler tarafından yönetilen bir alana girersen? Sachaka'ya girecek her Lonca büyücüsünün öldürüleceğini söyledi."

Rothen ciddi bir ifadeye büründü. Gerçekten tehlikeli bir görev olacaktı. Akkarin'in tarif ettiği büyücülerle karşılaşmaktan korkmuyor değildi.

Ama Ichani'ler gerçek değilse, Akkarin'in onları uydurmak için bir sebebi olmalıydı. Belki de sadece Lonca'nın onun yaşamasına izin vermesi için uydurmuştu. Belki çok daha büyük bir aldatmacanın parçasıydı. Öyleyse gerçeği saklama konusunda endişeleniyor olmalıydı. Sachaka'ya girecek Lonca büyücülerini öldürecek kara büyücü o olabilirdi.

Ama Lonca'nın onun iddialarını araştıracağını biliyor olmalıydı. Onlara bu hikâyeyi anlatarak Sachaka'ya casus göndereceklerinden emin olmuştu. Rothen kaşlarını çattı. Ya Akkarin bu hikâyeyi Sachaka'ya giren büyücüleri avlayıp, onları birer birer güçleri için öldürmek amacıyla anlattıysa?

"Rothen?"

Rothen başını kaldırıp buruk bir şekilde gülümsedi. “Tehlikeli olacağını biliyorum Dannyl. Sachaka’ya cüppelerle girip büyümüzle gösteriş yapmayacağız. Fark edilmemek için elimizden geleni yapacağız.” Kitabı işaret etti. “Sachaka’ya yapılmış bütün yolculukların kayıtları, çalışmamız amacıyla bizim için çoğaltıldı. Tüccarları ve hizmetçileri sorgulayacağız. Kral tarafından gönderilecek, işi bu olan bir casus, bize sıradan insanlar gibi konuşup davranmayı öğretecek.”

Dannyl’in ağzı gönülsüz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sonea bunları eğlenceli bulurdu.”

Rothen tanıdık bir hüznü sancısı hissetti. “Evet. Bir zamanlar.” İç çekti. “Eh, Yüksek Büyücülerle yaptığın görüşmeden bahset. Hiç garip sorular sordular mı?”

Dannyl, Rothen’in konuyu bu şekilde değiştirmesi karşısında gözlerini kırıştırdı. “Birkaç tane... Tayend’i onayladıklarını sanmıyorum ama bu beni şaşırtmadı.”

“Evet,” diye onayladı Rothen. Ardından Dannyl’i dikkatle süzdü. “Ama sen onu onaylıyorsun.”

“İyi bir dost.” Dannyl, Rothen’in bakışlarına karşılık verdi. Yüz ifadesinde küçük de olsa bir meydan okuma vardı. “Artık onunla görüşmemem mi bekleniyor?”

Rothen omzunu silkti. “Görüşürsen dedikoducuların ne diyeceklerini biliyorsun. Ama hayatını dedikoduların yönetmesine izin veremezsin ve Elyne’de yaşıyorsun. Herkes oradaki sosyal kuralların farklı olduğunu bilir.”

Dannyl’in kaşları hafifçe kalktı. “Evet. Burada mantıklı kabul edilen bir hareket, orada kabalık olarak görülebilir.”

“Eh, bir fincan sumi istiyor muydun?”

Dannyl gülümseyip başıyla onayladı. “Evet, teşekkür ederim.”

Rothen ayağa kalkıp sumi fincanlarının ve yapraklarının olduğu dolaba doğru bir adım attı ama birden olduğu yerde kaldı.

“*Bütün büyücüler, beni dinleyin!*”

Rothen, Lorlen’in zihinsel sesi karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

“*Şu andan itibaren çok acil bir durum olmadıkça bütün zihinsel iletişimler kesilecektir. Bu şekilde haberleşmek zorunda kalırsanız neler söylediğinize çok dikkat etmelisiniz. Başka bir büyücünün zi-*

hinsel olarak iletişim kurduğumu duyarsanız lütfen onu bu yasaktan haberdar edin."

"Şey," dedi Dannyl bir süre sonra. "Yapmayı planladığın şeyi düşünerek bunu söylemek hoşuma gitmiyor ama her geçen gün daha fazla endişeleniyorum."

"Ne konuda?"

"Akkarin'in anlattıklarının doğru olması konusunda."

Keri, Savara'nın kadehini tekrar doldururken kadın bir anda gerginleşip uzaklara daldı.

"Ne oldu?" diye sordu genç adam.

Savara gözlerini kırıştırdı. "Loncanız ilk doğru kararını verdi."

"Öyle mi?"

Savara gülümsedi. "Zihinden zihne konuşmayı yasaklama emri."

Keri kadehini doldurdu. "Bunun onlara bir faydası olacak mı?"

"Bir hafta önce yapsalardı olabilirdi." Omzunu silkip kadehini aldı. "Ama Ichani'lerin bundan sonra Lonca'nın planlarını öğrene-meyecek olması da iyi."

"Sen de öğrenemeyeceksin."

Kadın omzunu silkti. "Evet. Ama artık bunun bir önemi yok."

Keri, onu bir tarttı. Savara bir yerlerden kaliteli, yumuşak bir kumaştan yapılmış, üzerine harika bir şekilde oturan mor bir elbise bulmuştu. Elbisenin rengi teninin rengiyle harika bir uyum içindeydi. Keri'ye baktığında ışıltılı, altından bir sıcaklıkla parlıyor gibi görünüyordu.

Ama o gözler artık mahzun bakıyordu ve dudakları ince bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı.

"Savara..."

"Benden kalmamı isteme." Savara başını kaldırıp doğrudan Keri'nin gözlerine baktı. "Gitmek zorundayım. Halkıma itaat etmeliyim."

"Ben sadece..."

"Kalamam." Kadın ayağa kalkıp volta atmaya başladı. "Kalabilmeyi dilerdim. Ülkenin nelerle karşılaşacağını bilsen benimle ülkeme gelir miydin? Hayır. Halkını korumalısın. Benim de..."

"Hey! İzin ver de bir şey söyleyeyim!"

Kadın durup genç adama üzgünce gülümsedi. "Özür dilerim. Söyle."

“Sana sadece söylemek istediğini anladığımı söyleyecektim. Kalmanı isterdim ama seni durdurmayacağım.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Bahse girerim seni durdurma şansım zaten yoktur.”

Savara’nın kaşları kalktı. Masayı işaret etti. “Ama beni kalmaya ikna etmek için yemeğe davet ettin.”

Keri başını iki yana salladı. “Sadece yardımın için teşekkür etmek istedim... ve bu katil kölelerden birini halletmen için sana bir fırsat vermemiş olmamı affettirmeye çalışmalıydım.”

Savara suratını astı. “Bunun için bir yemekten fazlası lazım.”

Genç adam kıs kıs güldü. “Gerçekten mi? Hımm. Biz Hırsızlar anlaşma bozmayı sevmeyiz, biliyorsun. Başka bir şekilde telafi etsem beni affeder misin?”

Kadının gözleri parladı ve gülümsemesi kurnaz bir hal aldı. “Ah, bir şeyler düşünürüm.” Keri’ye doğru yürüdü ve eğilip onu öptü. “Bu bana bir iki fikir verdi.”

Keri gülümsedi ve Savara’yı belinden tutarak çekip dizlerine oturttu. “Seni kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?” diye sordu kısık sesle.

Savara başını yana eğip düşündü. “Belki bir gece daha.”

Sachaka’nın içlerine ilerleyen yol karanlık ve sessizdi. Akkarin sadece bir kez, Sonea’yı ışık yaratmaması ya da mırıltıdan yüksek sesle konuşmaması konusunda uyarmak için ağzını açmıştı. O zamandan beri çevredeki tek ses, ayak seslerinin yankısı ve yukarılarda bir yerde uğuldayan rüzgârdı.

Sonea çırak üniformasından geriye kalan tek şey olan çizmelerine baktı. Ichani’ler çizmeleri tanıyabilir miydi? Akkarin’e çizmelerden kurtulmayı sormayı düşünmüştü ama bu soğuk ve kayalık arazide çıplak ayakla yürümek kulağa hiç de hoş gelen bir fikir değildi.

Gözleri karanlığa alıştıkça önlerindeki yolu daha iyi seçebilmeye başlamıştı. Yolun iki yanında kalın perdeler gibi kayalık duvarlar yükseliyordu. Yukarıya baktığında duvarların yukarıya doğru birkaç yüz adım yükseldiğini ama ileride gittikçe alçaldıklarını gördü.

Birkaç dönüşün ardından sollarındaki duvar birdenbire yok oldu. Yerini büyük karanlık bir boşluk almıştı. Durup bu boşluktan aşağıda kalan topraklara baktılar.

Kapkara, sonsuz bir karanlık dağların eteklerinden ufuktaki parlaklığa doğru yayılıyordu. Sonea izlerken ufuktaki parlaklık gittikçe arttı. Beyaz bir çizgi belirip gittikçe şişmeye başladı. Artık tam bir yuvarlak olmayan ay yavaşça ufukta yükselirken topraklar ışıkla dolmaya başladı. Sonea'nın nefesi kesildi. Dağlar sivri gümüş parçaları gibi parlıyorlardı. Dağın sırtı aşağıdaki ovaya ağaç kökleri gibi pençelerini geçirmişti. Kayanın bittiği yerde ağaçsız, ıssız bir toprak başlıyordu. Dağlardan gelen suyun toprakları aşındırdığı yerde ufka doğru uzayan çatlaklar meydana gelmişti. Sonea uzaklarda, zamanın durduğu bir su birikintisinde oluşmuş dalgalara benzeyen, garip hilal şekilli tepeleri görebiliyordu.

Burası, Sachaka'nın çorak topraklarıydı.

Sonea, bir elin elini tuttuğunu hissetti. Şaşkınlıkla Akkarin'in kendisini duvarın gölgesine geri çekmesine izin verdi.

"Görülebiliriz," diye mırıldandı Akkarin. "Yoldan ayrılmalıyız."

Sonea ileriye baktığında bunun nasıl mümkün olacağını anlamadı. Yol ileride sağa dönüp dağın bir yüzünün içine giriyordu. İki tarafında dik, neredeyse dümdüz yukarıya uzanan kaya duvarları vardı.

Akkarin hâlâ kızın elini tutuyordu. Sonea kalbinin hızla çarptığını fark etti. Bunun tek sebebi korku değildi. Ama Akkarin üzerlerinde yükselen uçurumla ilgileniyordu.

"Tek yapabileceğimiz yukarıda gözcüler olmadığını ummak," dedi.

Onu bırakıp yola geri yürüdü. Sonea takip etti. Soldaki duvarın, sağ tarafın çoğunu gölgede bıraktığı bir noktaya geldiklerinde, Akkarin dönüp Sonea'nın omuzlarını tuttu.

Akkarin'in ne yapmak üzere olduğunu anlayan Sonea ayaklarını birleştirdi. Çok geçmeden ayaklarının altındaki büyümlü disk sayesinde yükseliyorlardı. Sonea bir anda Akkarin'e ne kadar yakın durduğunun aşırı derecede farkında olarak kendini başka bir yöne bakmaya zorladı.

Akkarin, yükselişlerini uçurumun tepesine yakın bir noktada durdurdu, böylece tepeyi gözetleyebilecekti. Alanın güvenli olduğundan emin olduğunda diski daha da yükseltip taşlık zemine kondular.

Sonea etrafına ümitsizlikle baktı. Üzerinde durdukları yamaç aşağıdaki kaya duvarı kadar dik değildi ama yine de korkutucu derecede dikti. Yüzeyde çatlaklar ve çıkıntılar vardı ve bazı yerlerde zemin o kadar pürüzsüzdü ki Sonea, dağdan kayıp düşmeden orada

nasıl yürüyebileceklerini tahmin bile edemiyordu. Tek sahip oldukları aydınlık ay ışığıyken nasıl ilerleyeceklerdi?

Akkarin ilerlemeye başladı. Sonea derin bir nefes alıp peşine düştü. O dakikadan itibaren çıkıntıların üzerinden geçmek veya etrafından dolaşmak, yarıkların üzerinden atlamak ve bu tehlikeli yamaçta dengesini korumaya çalışmak zihnini tamamıyla doldurdu. Bütün zaman kavramını yitirmişti. Sadece Akkarin'i takip edip bir sonraki engeli nasıl aşacaklarını düşünmek çok daha kolaydı.

Akkarin sonunda bir tepede durduğunda ay gökyüzünde yükselmiş ve Sonea bacaklarındaki bitkin kaslara bir kez daha Şifa vermişti. Başta Akkarin'in fazla büyük bir yarık ya da başka bir engelle karşılaştığını sandı ama başını kaldırıp baktığında adamın arkaya baktığını fark etti.

Akkarin bir anda Sonea'nın kollarını tutup onu kendisiyle beraber çökmeye zorladı. Sonea'nın kalbi duracak gibi oldu.

"Çömel," dedi Akkarin aceleyle. Arkasına baktı. "Ayaktayken görülebiliriz."

Sonea onun yanına geçti, kalbi hızla çarpıyordu. Akkarin geldikleri yöne baktı ve tırmandıkları engebeli yamacı işaret etti. Sonea farklı bir şey görmek için bakındı ama göremediğinde başını iki yana salladı.

"Nerede?"

"Şekli mulluka benzeyen kayanın arkasında," diye mırıldandı. "Biraz bekle... İşte orada."

Sonea beş, altı yüz adım aşağıda bir hareket gördü. Hareket eden bir gölge. Gölge sıçrayıp yamacı, oraya alışkın birinin kendinden emin hareketleriyle tırmanmaya başladı.

"Kim o?"

"Kariko'nun müttefiklerinden biri olmalı," diye mırıldandı Akkarin.

Bir Ichani, diye düşündü Sonea. *Çok erken. Henüz onunla karşılaşamayız. Akkarin yeterince güçlü değil.* Kalbi fazla hızlı çarparken, korkudan midesi bulanıyordu.

"Artık hızlı hareket etmeliyiz," dedi Akkarin. "Bir saat gerimizde. Arayı açmalıyız."

Akkarin çömelmiş şekilde, bir kayanın diğerinin üzerine binerek arada küçük bir boşluk bıraktığı bir noktaya ilerledi. Boşluktan geçip ayağa kalktı ve yamacın diğer tarafından aşağıya doğru neredeyse

koşmaya başladı. Sonea aceleyle peşinden gitti. Çizmelerinin altından kayan taşlara rağmen bir şekilde dengesini korumayı başardı.

Akkarin'e yetişmek artık büyük zihinsel çaba gerektiriyordu. Kayaların etrafından aceleyle dolaşiyor, kayan taşlarla kaplı yamaçlarda koşuyor ve yollardaki boşluklardan atlamak için sadece bazen yavaşlıyordu. Her adım, Sonea'nın reflekslerini ve dengesini sınıyordu.

Akkarin devasa bir kayanın önünde durduğunda Sonea neredeyse ona çarpacaktı. Onun tekrar arkaya baktığını gördüğünde dönüp takipçilerini görmeye çalıştı. Kısa süre sonra görebildi. Onunla arayamadıklarını hayal kırıklığıyla fark etti.

En azından bize yaklaşmış da değil, dedi kendine.

"İzimizi kaybettirmenin zamanı geldi," diye mırıldandı Akkarin. Kayanın diğer tarafına geçti. Sonea ayaklarının dibindeki derin yarığı görünce nefesi kesildi. Yaklaşık yirmi adım genişliğindeydi ama karanlığa inen dik duvarlarla çevrili büyük bir vadi oluşturarak genişliyordu.

"Ben çeyrek saat kadar sola sonra da kenara gideceğim. Bizim vadiye indiğimizi düşünecek. Sen süzülerek karşı tarafa geç, sonra dağlara paralel bir şekilde ilerle. Mümkün olduğunca gölgelerde kal, bu seni yavaşlatsa bile."

Sonea başıyla onayladı. Akkarin dönüp gecenin karanlığına karıştı. Sonea bir an yalnız kaldığı için büyük bir korku hissetti ama derin bir nefes alıp bu hissi bir kenara itti.

Ayağa kalkıp bir büyü diski oluşturdu ve havaya yükseldi. Yarığın üzerinden geçerken aşağıya baktı. Yarık çok derindi. Bakışlarını karşıya sabitleyip ilerledi. Ayağı tekrar toprağa değer değmez rahatlayarak iç çekti. Asla yüksekte korkmamıştı ama bu yarığın yüksekliği, şehirdeki en yüksek bina olan Üniversite'yi bir basamak gibi gösterirdi.

Ardından dağın dik kayalarla kaplı yamacında ilerlemeye odaklandı. Gölgelemler ilerlemek çok kolay oldu. Ay tam tepedeydi ama dağ devasa basamaklar oluşturacak şekilde aşınmıştı. En yakındaki, takip edilmesi en mantıklı olandı, o yüzden bir alttakine indi.

Ama gölgelerde kalması önünü de görememesi anlamına geliyordu. Birden fazla kez neredeyse bir deliğe veya yarığa düşecekti. Sonsuz gibi gelen bir süre zıplayıp koşuttuktan sonra başını tekrar kaldırıp baktığında ayın neredeyse yukarıdaki zirvelere ulaştığını gördü.

Akkarin yanından ayrılalı ne kadar zaman geçtiğini fark ettiğinde tekrar korktu. Akkarin'in söylediklerini düşündü. Çeyrek saat yarığın soluna doğru ve çeyrek saat de kayalığa geri dönmesi, yarım saat arkasında olduğunu gösterirdi. Ya Akkarin yanlış hesapladıysa? Ya takipçileri bir saat değil de sadece yarım saat arkalarındaysa? Akkarin, yarığa Ichani'yle aynı anda dönmüş olabilirdi.

Sonea yavaşladığını fark etti ve kendini tekrar hızlanmaya zorladı. Akkarin ölmüş değildi. Yakalansaydı ona zihinsel olarak ulaşım kaçmaya devam etmesi için uyarırdı.

Ama ya Sonea'yı ondan kurtulmak için kandırıysa?

Saçmalama, dedi kendine. Seni Ichani'lere terk etmez.

Ancak... Ancak yakalanmışsa ve öldürüleceğini düşünerek onu kurtarmak için takipçiyi uzağa çekmiyorsa.

Sonea durup arkasına baktı. Arazi dağın etrafında kıvrılıyordu ve bu yüzden Sonea fazla uzağı göremiyordu. İç çekerek kendini devam etmeye zorladı. *Tahminlerde bulunma, diye düşündü. Yoğunlaş.*

Zihninde, bu sözler, törensel bir tona bürünene dek tekrarladı. Bir süre sonra dudaklarıyla sessizce bu kelimeleri söylediğini fark etti. Ritim bir sonraki adımını kolaylaştırıyordu. Bir çıkıntının etrafından hızla döndü ve dipsiz gibi görünen bir çukura adım attı.

Kollarını savurarak bir şekilde kenardaki çıkıntıyı yakalamayı başardı ve kendini savurarak düşmekten kurtuldu.

Kendini yukarı çekerken kalbi deli gibi çarpıyordu. Önüne devasa bir uçurum çıkmıştı. Korku ve yorgunluktan nefes nefese, duvara yaslanıp ne yapacağını düşünmeye başladı. Yükselip karşı tarafa geçebilirdi ama bu sürede rahatlıkla görülebilirdi de.

Arkasından ve oldukça yakından gelen telaşlı ayak sesleri alabildiği tek uyarı oldu. Dönmek üzereydi ki bir şey sırtına çarptı ve bir el çığlığını bastırmak için ağzının üzerine kapandı. Sonea öne doğru boşluğa düşmeye başladı.

Ardından etrafını büyü sardı ve düşüşünün yavaşladığını hissetti. Aynı anda tanıdık bir koku aldı.

Akkarin.

Kollarıyla ona sıkıca sarılmıştı. Havada dönüp yükselmeye başladılar. Uçurumun kırık, çatlak duvarı hızla kaydı, ardından önlerine büyük bir karanlık çıktı. Karanlığın içine ilerlediler.

Akkarin onu bıraktığında Sonea engebeli bir zemine bastı ve tökezleyip kollarını savurdu. Bir duvara tutunarak dengesini tekrar sağlayabildi. Sersemlemiş ve başı dönmüştü. Bir de açıklayamadığı bir gülme isteği vardı.

"Bana gücünü ver."

Akkarin karanlıkta bir gölge gibi görünüyordu ve sesinde hem acelecilik hem de buyurganlık vardı. Sonea nefesini düzene sokmak için çabaladı.

"Ben..."

"Şimdi!" dedi Akkarin aceleyle. "Ichani gücünü hissedebiliyor. Çabuk."

Sonea ellerini uzattı. Akkarin'in parmakları kendininkilere sürtünüp ellerini kavradı. Gözlerini kapayıp düzenli bir enerji akımı göndermeye başladı. Akkarin'in söylediğinin önemini anlamaya başlayınca akışı becerebildiği kadar hızlandırdı.

"Dur, Sonea."

Sonea gözlerini açtı ve üzerine bir anda büyük bir yorgunluk çöktü.

"Çok fazla güç verdin," dedi Akkarin. "Kendini yordun."

Sonea esnedi. "Bir işime yaramıyor."

"Öyle mi? Şimdi yola nasıl devam edeceksin?" Akkarin iç çekti. "Sanırım sana Şifa vermeliyim, ama... Belki de burada kalmalısınız. Nereye gittiğimizi görseydi bizi izlerdi. Ve günlerdir uyumadık."

Sonea ürperip başını kaldırdı. "Bana o kadar yakındı demek."

"Evet. Senin ve onun izlediği yoldan farklı bir yol kullandım, böylece onu izleyebiliyordum. Seni kusursuz bir şekilde takip ettiğini ama birkaç kez senin yolundan gittiğim halde beni göremediğini fark ettim. Sonra onu izleyebileceğim kadar yaklaştım ve davranışlarından seni hissedebildiğini fark ettim. Daha dikkatli bakınca benim de hissedebildiğimi anladım. Fazladan güç sahibi olmaya alışkın değilsin ve bu, bir miktarının kontrolünün dışına sızmasına sebep oluyor."

"Ya."

"Neyse ki seni o uçuruma vardığında yakalayabildim. Biraz daha uzun sürseydi seni bulacaktı."

"Ah."

"Ben nöbet tutarken sen uyu."

Sonea rahatlayarak iç çekti. Akkarin'e bütün gücünü vermeden önce de çok yorgundu. Çok küçük bir küre ışıktı ve kaya duvarının içine biraz daha ilerleyen çatlağı daha iyi görmesini sağladı. Zemin büyük taş parçalarıyla doluydu. Her ne kadar Sonea yatıp uyumayı her şeyden çok istese de zemine hayal kırıklığıyla baktı.

Biraz düzgünce bir alan bulup taşlardan temizledi ve yerdeki bazı boşlukları da taşlarla doldurup uzandı. Pek rahat değildi. Rothen'in konuk odasında yatağı çok yumuşak bulduğu için yerde yattığı günü hatırlayınca çarpık bir şekilde gülümsedi.

Akkarin girişin yakınına oturdu. Küre ışıktı söndüğünde Sonea yukarıda kendisini arayan bir Ichani varken nasıl uyuyabileceğini düşünmeye başladı.

Ama yorgunluğu, taşların yarattığı rahatsızlığa da korkusuna da baskın çıktı ve kısa bir sürede anın endişelerinden uzaklaştı.

22. BÖLÜM

BİR GÖRÜŞ ALIŞVERİŞİ

Saray'ı çevreleyen yüksek duvar, dışarıdan sadece kuleleri görmeyi mümkün kılıyordu. Lonca arabası duvarın hemen dışındaki çember yola girerken, Lorlen başını kaldırıp kulelere baktı ve biraz endişelendi. Saray'a gelmeyi yılar olmuştu. Kral ile Lonca arasındaki konularla her zaman Yüksek Lord ilgilenmişti. Her ne kadar Kral'ın danışmanı olan iki büyücü her gün Kral'ın yanında olsa da onların görevi koruma ve danışmanlık yapmaktı, Lonca ile ilgili emir almak ya da uygulamak değildi. Artık Akkarin gittiğinden Yüksek Lord'un sorumlulukları da Yönetici'nin omuzlarındaydı.

Sanki yapacak yeterince işim yokmuş gibi, diye düşündü Lorlen. Ama Kral o gün tüm Yüksek Büyücülerin huzuruna çıkmasını istemişti. Lorlen araçtaki diğer kişilere baktı.

Leydi Vinara sakın görünürken Lord Sarrin endişeyle kaşlarını çatmıştı. Sürgün Yönetici Kito bir elinin parmaklarını diğer eline vuruyordu. Lorlen bunun gerginlikten mi yoksa sabırsızlıktan mı olduğunu kestiremiyordu. İlk kez olmayarak Kito'nun görevinin, onu Lonca'dan bu kadar uzak tutuyor olmamasını diledi. Kito'yu daha iyi tanısaydı bu küçük hareketten adamın nasıl bir ruh halinde olduğunu anlayabilirdi.

Araba yavaşlayıp Saray girişine doğru döndü. İki devasa, karartılmış demir kapı içeriye doğru açıldı. Her birini iki muhafız yönlendiriyordu. Girişin iki yanında duran diğer muhafızlar, araç büyük, kapalı avluya girerken saygıyla eğilerek selam verdiler.

Avlunun etrafında eski kralların heykelleri ihtişamla duruyordu. Arabalar, Saray kapıları önünde durdu. Bir muhafız öne çıkıp Lorlen inerken saygıyla eğilerek selam verdi.

Lorlen ilkinin arkasından gelen ikinci Lonca arabasına baktı ve Saray kapılarında bekleyen teşrifatçıya doğru ilerledi. Teşrifatçıların görevi Saray'ı ziyaret edenleri uygun şekilde karşılamak, daha sonra bu kişilerle ilgili bir rapor sunmaktı. Lorlen çocukken teşrifatçıların işlerini hızlandırmak için kendilerine has kısaltılmış bir yazı geliştirdiklerini öğrendiğinde büyülenmişti.

Adam zarif bir şekilde eğildi.

“Yönetici Lorlen. Sizinle tanışmak benim için bir şeref.” Teşrifatçının tetikte gözleri tek tek karşıladığı büyücülere kaydı. “Saray’a hoş geldiniz.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi Lorlen. “Kral tarafından çağırıldık.”

“Öyle bilgilendirildim.” Adam bir elinde küçük bir pano tutuyordu. Yan tarafındaki kare kâğıda bir mürekkep çubuğuyla hızla birkaç işaret çizdi. Yakınında duran bir çocuk hızla gelip saygıyla eğildi ve kâğıdı aldı.

“Kılavuzunuz,” dedi teşrifatçı. “Sizi hemen Kral Merin’e götürecekt.”

Oğlan, Saray'ın büyük kapılarından birine koşup çekerek açtı ve içeri girdi. Lorlen peşinde diğer büyücülerle Saray'ın giriş salonuna girdi.

Salon, Üniversite'nin Giriş Salonu gibi tasarlanmıştı ve oldukça kırılğan görünen, helezon çizen merdivenlerle doluydu. Üniversite'ye nazaran çok daha fazla merdiven vardı ve altın işlemelerle süslenmiş, tavandan sarkan fenerlerle aydınlatılmışlardı. Detayları ince işlenmiş bir saat, odanın ortasında tıkırdıyordu. Büyücüler, genç rehberlerinin peşinden giderek merdivenden ikinci kata çıktılar.

Ardından karmaşık bir yolculuğa başladılar. Rehberleri, konukları büyük kapılardan, geniş koridorlardan ve salonlardan geçirdi. Uzun, dar bir merdivenden çıktıktan sonra iki muhafız tarafından korunan sıradan boyutlardaki bir odaya ulaştılar. Çocuk onlara beklemelerini söyleyip muhafızların yanından geçti. Kısa bir süre sonra tekrar ortaya çıkıp Kral'ın onları kabul edeceğini söyledi.

Lorlen odaya girdiğinde ilgisi hemen yüksek, dar pencerelere çekildi. Bu pencerelerden tüm şehri, hatta ötesini görmek mümkündü. Saray'ın kulelerinden birinde olduklarını fark etti. Kuzeye baktığında

neredeyse dağların oluşturduğu koyu çizgiyi görmeyi bekliyordu ama sınır ufkun çok ötesindeydi, tabii.

Kral, odanın karşı ucunda büyük, rahat bir koltukta oturuyordu. Danışmanları iki yanında, yüzlerinde dikkatli ve ciddi bir ifadeyle duruyordu. İki danışmandan yaşlı olanı Lord Mirken'di. Lord Rolden'in yaşı Kral'ın yaşma yakındı. Lorlen, Kral'ın Rolden'i bir koruyucu kadar bir dost olarak gördüğünü biliyordu.

"Majesteleri," dedi Lorlen. Bir dizinin üzerine çöktü ve arkasındaki diğer Yüksek Büyücüler de aynı şeyi yaparken çıkan cüppe hışırtısını duydu.

"Yönetici Lorlen," diye karşılık verdi Kral, "ve Lonca'nın Yüksek Büyücülerini. Kalkın."

Lorlen ve diğer Yüksek Büyücüler ayağa kalktılar.

"Sizinle eski Yüksek Lordunuzun iddiaları hakkında görüşmek istedim," diye devam etti Kral. Bakışları bir büyücüden diğerine kaydı, ardından kaşlarını çatı. "Lord Balkan nerede?"

"Başsavaşçı şu anda Kuzey Hisarı'nda Majesteleri," diye açıkladı Lorlen. "Akkarin'e sınıra kadar eşlik eden büyücülerle birlikte."

"Ne zaman dönecek?"

"Akkarin'in aynı yoldan geri dönmeye çalışması veya bahsettiği Ichani'lerin, Kyralia'yı istila etme hikâyesinin doğru olması olasılığına karşılık orada kalmayı tercih etti."

Kral kaşlarını daha da çatı. "Ona burada ihtiyacım var. Kendisine ihtiyacım olduğunda danışabilmeliyim." Bir an tereddüt etti. "Danışmanlarım tüm zihinsel iletişimin kesilmesi için emir verdiğinizi söylediler. Neden böyle bir karar aldınız?"

"Önceki gece tanımadığım bir büyücünün zihin sesini duydum." Lorlen olayı hatırlayınca ürperdi. "Görünüşe bakılırsa yardımcımın yaptığım zihinsel konuşmayı dinliyordu."

Kral'ın gözleri kısıldı. "Yabancı ne dedi?"

"Lord Osen'e beni Akkarin ve Sonea'nın Sachaka'ya girdikleri konusunda bilgilendirdiği için teşekkür etmiştim. Yabancı aynı teşekkürü tekrarladı."

"Yabancı'nın tüm söylediği bu muydu?"

"Evet."

“Yine de, bu yabancınn Ichani olup olmadığını bilmiyorsunuz.” Kral parmaklarını koltuğunun kenarına vurmaya başladı. “Ama Ichani’ler gerçekse ve konuşmalarınızı dinliyorlarsa son birkaç günde büyük ölçüde bilgi edinmiş olabilirler.”

“Ne yazık ki öyle.”

“Ve Lord Balkan’ın geri dönmesini emredersem bunu da duyacaklar. Balkan’ın Savaşçıları, Hisar’ı onun buraya dönmesi halinde bir saldırıya karşı koruyabilir mi?”

“Bilmiyorum. Ona sorabilirim ama cevabı hayır olursa ve buraya dönerse, dinleyen herkes Hisar’ın savunmasız olduğunu bilecektir.”

Kral başıyla onayladı. “Anlıyorum. Onunla konuşun. Oradan ayrılmaması gerektiğini düşünüyorsa kalabilir.”

Lorlen Balkan’a zihinsel bir çağrı gönderdi. Karşılık anında geldi.

“Lorlen?”

“İmardin’e dönersen adamların Hisar’ı savunabilir mi?”

“Evet. Lord Makin’e onları bir kara büyücüye karşı nasıl birlikte hareket ettirebileceğini öğrettim.”

“İyi. Hemen geri dön. Kral sana danışmak istiyor.”

“Bir saat içinde yola çıkarım.”

Lorlen başıyla onaylayıp Kral’a baktı. “Savaşçılarının Hisar’ı koruyabileceğine inanıyor. İki ya da üç güne burada olacaktır.”

Kral tatmin olmuş bir şekilde başıyla onayladı. “Soruşturmanızdan bahsedin.”

Lorlen ellerini arkasında kavuşturdu. “Son günlerde, geçmişte Sachaka’yı ziyaret etmiş birkaç tüccar bulduk ve içlerinden biri “Ichani” kelimesini hatırladı. Bu kelimenin “haydut” veya “soyguncu” anlamına geldiğini söyledi. Çorak topraklarda zaman zaman tüccarlar ve mallarının kaybolduğu bilinirmiş. Yollarını kaybettikleri farz edilirmiş. Bildiklerimiz bu kadar. Daha fazla bilgi edinmek için üç büyücüyü Sachaka’ya gönderiyoruz. Birkaç güne yola çıkacaklar.”

“Peki, Akkarin’in hikâyesinin doğru olmasına karşılık nasıl bir savunma hazırlığı yaptınız?”

Lorlen, Yüksek Büyücülere dönüp baktı. “Anlattıkları doğruysa ve bu Ichani’lerden her biri, bir Lonca büyücüsünden yüz kat güçlüyse, yapabileceğimiz pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Diğer ülkelerde yaşayan büyücüleri de hesaba katarsak üç yüzden fazla büyücümüz

var. Akkarin yaklaşık on ila yirmi arasında Ichani olduğunu sandığını söylemişti. Sadece on Ichani olsa bile bu güce karşı koyabilmek için sayımızı üç katma çıkarmalıyız. Alt sınıflarda büyü potansiyeli olsa da yedi yüz yeni büyücü bulabileceğimizi hiç sanmıyorum... ve onları eğitmek için zamanımız olmadığı açık.”

Kral’ın yüzü biraz soldu. “Başka hiçbir yolu yok mu?”

Lorlen tereddüt etti. “Bir yol var ama onun da kendi tehlikeleri var.”

Kral, Lorlen’e devam etmesini işaret etti.

Lorlen dönüp Lord Sarrin’e baktı. “Başsimyacı, Akkarin’in kitaplarını inceliyordu. Öğrendikleri hem rahatsız edici hem de aydınlatıcı oldu.”

“Nasıl yani, Lord Sarrin?”

Yaşlı büyücü bir adım öne çıktı. “Kitaplar kara büyü’nün beş yüz yıl öncesine kadar Lonca’da yasak olmadığını ortaya koydu. Yasaktan önce sıklıkla kullanılıyor ve ‘yüksek büyü’ olarak adlandırılıyormuş. Yasaklandıktan sonra kayıtlar yok edilerek veya yeniden yazılarak kara büyü ile ilgili bilgiler ortadan kaldırılmış. Akkarin’in sahip olduğu kitaplar Kyralia’nın tekrar güçlü bir düşmanla karşılaşması olasılığına karşılık önlem olarak Üniversite’nin altına gizlenmiş.”

“Yani sizden önce gelenler, Lonca’nın tehlike altında kalması halinde kara büyü’nün tekrar öğrenilmesi gerektiğini düşünüyormuş, öyle mi?”

“Öyle görünüyor.”

Kral bir süre bunu düşündü. Lorlen, hükümdarın yüzünde ihtiyat ve korku ifadesi gördüğü için memnundu. Hiçbir hükümdar büyücülere sınırsız olabilecek bir güç verme fikrinden hoşlanmazdı.

“Bu ne kadar sürer?”

Sarrin kollarını açtı. “Bilmiyorum. Bir günden fazla. Sanırım So-nea bir haftada öğrenmiş ama Akkarin kendisine yol gösteriyormuş. Kitaplardan öğrenmek daha zor olabilir.” Bir an duraksadı. “Başka bir seçeneğimiz kalmadığı sürece böyle aşırı bir yolu denemememizi öneriyorum.”

“Neden?” diye sordu Kral, ama şaşırılmış görünmüyordu.

“Kendimizi bu sayede kurtarabiliriz ama sonrasında kara büyü’nün kendi halkımız üzerinde oluşturacağı yozlaşmaya karşı savaşmak zorunda kalabiliriz.”

Kral başıyla onayladı. “Yine de, kara büyü Akkarin’i yozlaştırmış gibi gözüküyor. Lonca’ya ve bana gücüyle üstün gelme niyetinde olsaydı, bunu son sekiz yıl içinde herhangi bir zamanda yapardı.”

“Bu doğru,” diye katıldı Lorlen. “Akkarin, çırak olarak tanıştığımız günden beri benim en yakın dostumdu ve hiçbir zaman onun dürüstlüğünü sorgulamadım. Hırslıydı evet, ama ahlaksız veya merhametsiz değildi.” Başını iki yana salladı. “Fakat Lonca büyük bir yapı ve tüm büyücüler sınırsız güce ulaşabilecek konumda olduğunda bu şekilde davranacaklarını garanti edemem.”

Kral başıyla onayladı. “Öyleyse sadece güvenilir olduğu bilinen birkaç kişi öğrenmeli... ama söylediğiniz gibi başka şansımız kalmazsa. Burada en önemli şey, kanıtlar. Akkarin’in hikâyesinin doğru olup olmadığını öğrenmelisiniz.” Lorlen’e baktı. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Lorlen önce diğerlerine baktı, ardından başını iki yana salladı. “Daha önemli veya güven verici haberlerimiz olmasını isterdim Majesteleri, ama maalesef yok.”

“Öyleyse diğerleriniz gidebilirsiniz. Siz bir süre benimle kalın, Yönetici. Akkarin ve çırağı hakkında sizi bir süre daha sorgulamak isterim.”

Lorlen kenara çekilip diğerlerine başını salladı. Yüksek Büyücüler kısa bir süre diz çöküp odadan ayrıldılar. Kral’ın bir işaretleriyle Danışmanlar sessizce kapının yanındaki sandalyelere gidip oturdular. Kral kalkıp kuzey penceresine doğru ilerledi.

Lorlen arada saygın bir mesafe bırakarak Kral’ın peşinden gitti. Hükümdar pencereye doğru eğilip iç çekti.

“Akkarin’i her zaman onurlu biri olarak gördüm,” diye mırıldandı. “İlk kez onun hakkında yanılmış olmayı, aptallık yaptığımın ispatını istiyorum.”

“Ben de Majesteleri,” diye karşılık verdi Lorlen. “Gerçeği söylüyorsa en önemli müttefikimizi düşmanın ellerine yolladık demektir.”

Kral başıyla onayladı. “Yine de, bunun yapılması gerekiyordu. Umarım hayatta kalmayı başarır, Yönetici. Ve bunu sadece ona ihtiyacımız olabileceği için söylemiyorum. Ben de ona iyi bir dost olarak değer verirdim.”

Uyandığında Sonea'nın ilk fark ettiği şey acıydı. Bacakları ve sırtı en kötü ağrıyan yerleriydi ama omuzları ve kolları da ezilmiş gibiydi. Ağrıya yoğunlaştığında bunun egzersize alışkın olmayan kaslarda ve sert yüzeyde yatmanın sebep olduğu kramplar olduğunu anladı.

Gücünden çekerek kendine Şifa verdi ve rahatsızlığını azalttı. Ağrısı azalırken rahatsız edici bir açlığın yavaşça farkına vardı. En son ne zaman yemek yediğini düşünmeye başladığında bir önceki gecenin hatıraları doluştu zihnine.

Hatırladığım son şey Akkarin'le bir mağarada olduğumuz.

Gözlerini hafifçe açtı. İki kaya duvarı, üzerinde yükselip yukarıda birleşiyordu. Mağara. Gözlerini açmadan girişe doğru baktı. Akkarin birkaç adım ötede oturuyordu. Sonea izlerken Akkarin ona döndü ve dudakları Sonea'nın gayet iyi bildiği o çarpık, belirsiz gülümsemeyle kıvrıldı.

Bana gülümsüyor.

Sonea, Akkarin'in onun uyandığını fark edip etmediğini bilmiyordu ama gülümsemeyi kesmesini istemediğinden hareketsiz kalmayı sürdürdü. Akkarin, onu süzmeye devam etti, ardından bakışlarını çevirip iç çekti ve yüzündeki gülümsemenin yerini endişeyle çatılmış kaşlar aldı.

Sonea tekrar gözlerini kapadı. Artık kalkması gerekiyordu ama hareket etmek istemiyordu. Bir kez hareket ettiğinde gün başlamış olacaktı ve önünde daha fazla yürüyüş, tırmanma ve Ichani'den kaçma olacaktı. Ve Akkarin yine soğuklaşacaktı.

Gözlerini tamamen açıp Akkarin'i süzdü. Yüzü gergindi ve gözlerinin altı mor görünüyordu. Sakallarının gölgesi, çenesinin ve elmacık kemiklerinin açılarını ortaya çıkarıyordu. Zayıf ve yorgun görünüyordu. Hiç uyumuş muydu? Yoksa bütün gece oturup kendisini mi izlemişti?

Gözleri Sonea'nın gözlerine döndü ve yüzüne onaylamaz bir ifade yerleşti.

"Eh. Sonunda uyandın." Ayağa kalktı. "Kalk hadi. Geçit'le aramıza mümkün olduğunca mesafe koymalıyız."

Sana da günaydın, diye düşündü Sonea. Yattığı yerde dönüp dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

"Günün hangi vaktindeyiz?"

"Neredeyse akşam oldu."

Sonea tüm gün uyumuştı. Adamın gözlerinin altındaki gölgeleri bir kez daha süzdü.

“Uyudunuz mu?”

“Nöbet tuttum.”

“Sırayla nöbet tutmalıyız.”

Akkarin cevap vermedi. Sonea mağaranın girişine ilerledi. Uçurumun derinliği başını döndürdü. Akkarin bir elini omzuna koydu ve Sonea ayaklarının altında büyüünün titreşimlerini hissetti.

“Bırakın ben yapayım,” diye önerdi Sonea.

Akkarin onu duymazdan geldi. Büyü ikisini de mağara zemininden yukarı kaldırdı. Sonea yükselirlerken onun yüzünü izledi ve gerginliğini fark etti. Ertesi gece ilk nöbeti tutmakta ısrar etmeye karar verdi. Akkarin’in uyuyabilmek için onu uyandırmayacağı açtı.

Yamacın tepesine indiklerinde Akkarin elini kızın omzundan çekti. Yeri incelemeye başladığında, Sonea peşinden ayrılmadı. Akkarin’in, Ichani’nin oradan geçtiğine dair iz aradığını tahmin edip biraz gerisinden geldi. Birkaç yüz adım yukarı ilerledikten sonra durup geri döndü ve Sonea’yı geçip diğer yönde ilerlemeye başladı.

Onu takip etmek için döndüğünde Sonea’nın nefesi kesildi. Çorak topraklar, önünde uzanıyordu. Alacakaranlıkta soluk olmalarına rağmen toprakların rengi hâlâ canlıydı.

Koyu, pas rengi toprak dağların eteklerinden başlayıp ufka kadar uzanıyordu ama nehirlerin aşındırdığı yerlerde siyah ve soluk sarı çizgiler göze çarpıyordu. Dikkatli bakarsa bitki öbeklerinin oluşturduğu benekleri ve çeşitli yerlerde rüzgârdan çarpılmış ağaçların olduğu küçük koruları görebiliyordu.

Tatsız bir manzaraydı ama yine de vahşi bir güzelliği vardı. Renkler çok yoğun ve garipti. Gökyüzü bile farklı bir maviydi.

“Korktuğum gibi. Çorak topraklara inmek yerine güneye doğru devam etmiş.”

Sonea, Akkarin’in tekrar kendisine doğru yürüdüğünü görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Adam onu geçip yukarı ilerlemeye devam etti. Sonea iç çekip aceleyle Akkarin’in peşinden seğirtti.

Zorlu bir tırmanışa başladılar. Akkarin yükselme büyüü yapmaya gönlüsüz görünüyor, kayalara tırmanmayı tercih ediyordu. Dinlenmek

için hiç durmadı ve güneşin son ışıkları tepedeki dağları terk ettiği sırada, Sonea yine bitkinleşti ve ağrılara yenik düştü.

Kısa bir süre sonra hareketsiz bir şekilde ayakta durabilmeyi diler hale geldi. Ya da sadece Akkarin'in uzun adımlarına ayak uydurabilmeye. Onu konuşturursa bir süreliğine yavaşlatabilirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Akkarin tereddüt etti ama ne durdu ne de döndü.

"Geçit'ten uzağa."

"Peki ya sonra?"

"Güvenli bir yere."

"Aklınızda belirli bir yer var mı?"

"Sachaka ve Müttefik Topraklar'dan uzak bir yer."

Sonea durup Akkarin'in sırtına gözlerini dikti. Sachaka ve Kyralia'dan uzağa mı? Yakında kalıp Ichani istilası sırasında Lonca'ya yardım etmeye niyetli değil miydi? Kyralia'yı kaderine *terk etmeyi* düşünmüyordu herhalde.

Aslında kulağa mantıklı geliyordu. Başka ne yapabilirlerdi ki? Ichani'lerle savaşacak kadar güçlü değillerdi. Ve Lonca da yardımlarını kabul etmeyecekti. Kalmanın ne anlamı vardı ki?

Yine de onun bu kadar çabuk pes etmesine inanamıyordu. O, bu kadar çabuk pes etmeyecekti. Büyük ihtimalle kaybedecek olsa bile savaşacaktı.

Ama ya bu, Akkarin'in yanından ayrılmak anlamına geliyorduyorsa...

Akkarin arkasına, ona bir bakış attı. "Aslında Kariko'nun grubunu bulup biraz da kendim casusluk yapmaya niyetliyim," dedi. "Onları bulduğumda gördüğüm şeylerin imgelerini Lonca'ya göndereceğim."

Sonea gözlerini kırıştırdı, ardından başını iki yana salladı. Onu sınıyordu demek. Bunu fark etmesi hem rahatlamasına hem de öfkelenmesine sebep oldu. Sonra Akkarin'in söylediğinin ne anlama geldiğini fark ettiğinde ürperdi.

"Ichani'ler sizi duyacaktır. Onları izlediğinizi bileceklerdir," dedi. "Onlar..."

Akkarin durdu ve dönüp ona baktı.

"Neden geldin Sonea?"

Sonea, ona gözlerini dikti. Adamın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Sonea önce canının yandığını, ardından da büyüyen bir öfke hissetti.

“Bana Lonca’dan daha fazla ihtiyacınız var,” dedi Akkarin’e.

Adamın gözleri kısıldı. “İhtiyacım mı var? Yarı eğitilmiş itaatsiz bir çırağı korumaya ihtiyacım yok.”

İtaatsiz. Demek onu kızdıran buymuş. Sonea dikleşti. “Bana biraz önce söylediğiniz şu işe yaramaz planı gerçekleştirmeye gerçekten niyetliyseniz, açıkçası bana *gerçekten de* ihtiyacınız var demektir,” diye çıkıştı.

Adamın bakışları bir an titredi ama yüz ifadesi yumuşamadı.

“İşe yarasın ya da yaramasın, neden seni uymamaya bu kadar niyetli olduğun planlarıma dahil edeyim ki?”

Kız onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. “Sadece ölümüne sebep olacak planlara uymamaya niyetliyim.”

Akkarin gözlerini kırıştırdı, ardından ona dik dik baktı. Sonea kendini zorlayarak bu bakışa karşılık verdi. Adam aniden dönüp tekrar tırmanmaya başladı.

“Senin varlığın işleri karmaşıktırdı. Yapmaya niyetlendiğim şeyleri yapamam. Ne yapacağımı... ne *yapacağımızı* tekrar düşünmeliyim.”

Sonea aceleyle onun peşinden tırmandı. “Gerçekten de Ichani’leri gözleyip gördüklerinizi Lonca’ya iletmeye niyetli değildiniz değil mi?”

“Evet ve hayır.”

“Sizi duyarlarsa nerede saklandığınızı anlayabilirler.”

“Tabii ki,” diye karşılık verdi Akkarin.

Ve onu yakalarlarsa köle yapmazlardı. Onu öldürürlerdi. Bir anda Sonea, Akkarin’in Lonca’ya neyi göstermeye niyetli olduğunu anladı. Vücudu ürperdi.

“Eh, sanırım onlara *bunu* göstermek Lonca’yı Ichani’lerin varlığına ikna eder.”

Akkarin durup sırtını dikleşti. “Kendimi feda etmeyi düşündüğümü ima etmek istemedim,” dedi dik bir şekilde. “Ichani’ler, Lorlen aracılığıyla iletişim kurarsam duymayacaktır.”

Lorlen’in yüzüğü. Sonea yüzünün kızardığını hissetti. “Anlıyorum,” dedi.

Ben bir aptahm, diye düşündü. Eh, en azından az önce tam bir aptal gibi konuşmayı başardım. Belki de çenemi kapalı tutmam daha iyi olur.

Ama tırmanmaya devam ederlerken Sonea, Akkarin'in planını tarttı. Planı yine de denememeleri için bir sebep yoktu. Sonea, onun sırtına bakıp konuyu tekrar açıp açmamayı düşündü ve beklemeye karar verdi. Bir kez daha durduklarında hâlâ işe yarayıp yaramayacağı sorabilirdi.

Artan karanlık tam da yollarını görmelerini zorlaştırmaya başlamışken dik bir tepenin eteğine ulaştılar. Akkarin durdu ve aşağıda kalan yerlere bakmak için döndü. Yere çömelip sırtını tepeye dayadı. Sonea yanma oturduğunda adamın terinin hafif kokusunu aldı. Bir anda Akkarin'in yanındaki varlığının ve aralarındaki sessizliğin fazlasıyla farkına vardı. O an Ichani'leri gözleme konusunu konuşmak için uygun bir zamandı ama nedense Sonea bir türlü konuşmıyordu.

Neyim var benim? diye sordu kendine.

Aşk, diye fısıldadı kafasının içindeki bir ses.

Hayır. Saçmalama, diye cevap verdi. *Âşık değilim. Ve belli ki o da değil. Ben yarı eğitilmiş, itaatsiz bir çırağım. Bu aptal fikirleri kafamdan ne kadar çabuk atarsam o kadar iyi.*

"Misafirimiz var."

Akkarin bir elini kaldırıp işaret etti. Sonea onun gösterdiği yöne bakıp bir gece önce geçtiği yerleri incelemeye başladığını fark etti.

Karanlık bir şekil aşağılardaki bir kayanın gölgesinden çıktı. Ne kadar uzakta olduğunu kestirmek zordu. Sonea daha önce hiçbir zaman şehirde böyle mesafeleri tahmin etmek zorunda kalmamıştı.

Uzaktaki hareketler garipti ve kesinlikle bir insana ait değildi.

"Bu bir hayvan," dedi.

"Evet," dedi Akkarin. "Bir yeel. Limeklerin daha küçük, evcil türleridir. Ichani'ler onları iz sürüp avlanmaları için eğitirler. Bak, sahibi peşinden gidiyor."

Limeki takip eden bir siluet ay ışığına çıktı.

"Başka bir Ichani mi?"

"Büyük ihtimalle."

Sonea kalbinin hızla çarptığını hissetti. Ama bu sefer sebebi aptalca aşk fikirleri değildi. Önlerinde bir Ichani, arkalarında ise bir başkası vardı.

“İzimizi sürebilir mi?”

“Kadının yeeli kokumuzu alırsa.”

Kadın mı? Sonea figürü izledi. Yürüyüşünde kadınsı bir şeyler olduğuna karar verdi. Akkarin’e baktı. Adam kaşlarını çatmıştı.

“Şimdi ne yapacağız?”

Akkarin uçuruma baktı. “Süzülmek için güç harcama fikrinden hoşlanmıyorum ama yukarıda daha güvende oluruz. Yukarıya çıkarken uçurumda içine saklanabileceğimiz bir çatlak veya oyuk bulmalıyız.”

“Ya sonra?”

“Su ve yemek bulacağız.”

“Yukarıda mı?” diye sordu Sonea şüpheci bir şekilde.

“İssiz görünüyor olabilir ama nereye bakacağını bilersen az da olsa yaşam bulabilirsin. Güneye gittikçe işimiz kolaylaşacak.”

“Öyleyse, güneye mi gidiyoruz?”

“Evet. Güneye.”

Ayağa kalkıp bir elini uzattı. Sonea elini tutup kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Adam arkasını dönerken parmakları onun parmakları üzerinden kayarak ayrıldı. Sonea’nın tenine dokunduğu yerde bir karıncalanma hissi bırakmıştı. Sonea eline bakıp iç çekti.

Bu aptal düşünceleri kafasından atması kolay olmayacaktı.

Dannyl, dairesinin kapısı kapanınca rahatlayarak iç çekti. Konuk odasındaki koltuklardan birine oturup küre ışığını kıstı.

Sonunda yalnız kalabilmişti. Ama yalnız kaldığında kendini daha iyi hissetmediğini fark etti. Kalkıp dolaşmaya başladı. Mobilyaları ve yıllar önce toplayıp duvarlarına astığı çerçeveli haritalar ile planları incelemeye başladı.

Tayend’i özlüyorum, diye düşündü. Bir şişe şarabı paylaşıp saatlerce sohbet etmeyi özlüyorum. Odamızda oturup araştırmamız üzerine çalışmayı özlüyorum. Her şeyi özlüyorum.

Tayend’e Akkarin’in hikâyesini anlatmak istiyordu. Bilgin, her ayrıntı üzerine iyice düşünür, gizli anlamlarla tutarsızlıkları bulurdu. Başkalarının henüz düşünmediği olasılıkları görürdü.

Ama bir yandan da bilginin uzakta olmasından memnundu. Akkarin'in hikâyesi doğruysa Tayend'in Lonca'dan mümkün olduğunca uzak olmasını tercih ederdi.

Elçilik görevine hazırlanırken kendisine kara büyü hakkında anlatılanları ve Dem'in kitabından öğrendiklerini düşündü. Bir büyücü kara büyü kullanarak başkalarından büyü gücü çekebilirdi. Büyü yeteneği olan birinde çekilebilecek daha fazla güç olurdu ama bu bir büyücüyü daha iyi bir hedef yapmazdı. Bir büyücü yenildiğinde çok az büyü gücü kalırdı. Büyü yeteneğine sahip ama bu yeteneği kullanma konusunda *eğitilmemiş* biri en çekici kurban olurdu.

Tayend tam da böyle biriydi.

Dannyl iç çekti. Kendini aynı anda iki yöne birden çekiliyormuş gibi hissediyordu. Tayend'in güvende olduğundan emin olmak için Elyne'ye dönmeyi çok istiyor ama Kyralia ve Lonca'yı da terk etmek istemiyordu.

Rothen'i düşünüp acı bir şekilde gülümsedi. *Bir zamanlar bu casus grubuna ben de katılırdım. Şimdiyse yapamıyorum çünkü Tayend böyle tehlikeli bir göreve gitse nasıl hissedeceğimi biliyorum. Başka şansım olmadığı sürece ona böyle bir şey yaşatamam.*

Masasına oturup bir kâğıt, mürekkep ve kalem çıkardı. Kâğıda neleri yazmayı riske edebileceğini düşündü.

Tremmelinli Tayend'e.

Şüphesiz şimdiye kadar senin de duymuş olacağın üzere Lonca'da büyük değişiklikler yaşanıyor. Buraya vardığımda Yüksek Lord'un kara büyü kullanma suçundan tutuklandığını öğrendim. Yaptığımız araştırmayı düşünürsen zamanlamanın ne kadar kötü olduğunu sen de rahatlıkla görebilirsin. Ama işimiz bazı sorunlar yaratmış olsa da şimdiye kadar hiçbirisi fazla dert olmadı.

Mektubuna Akkarin'in hikâyesini anlatarak devam etti, ardından Lonca'nın güvende olduğundan emin olmadan Elyne'ye dönemeyeceğini yazdı.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca dönemezsem bu bir sürpriz olur ve pek de memnun olmam. Rothen'i tekrar görmek ne kadar güzel olsa da artık kendimi buraya ait hissetmiyorum. Ash'ında kendimi, eve dönme fırsatını bekleyen bir ziyaretçi gibi hissediyorum. Bu olaylar

hallolduktan sonra Lorlen'e Elyne Lonca Elçiliği görevine kâhçı olarak dönüp dönemeyeceğimi soracağım.

Her zaman dostun, Elçi Dannyl.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp mektubu bir kez daha dikkatle inceledi. İstedikinden daha resmi olmuştu ama kâğıda kişisel herhangi bir şey yazmayı düşünmüyordu. Müttefik Topraklar'da Farand gibi büyücülerin zihinsel iletişimlerini dinlemekle görevlendirilen kişiler varsa mektupları okuyan birileri de olmalıydı.

Ayağa kalkıp gerindi. Kyratia'yı aylarca terk edemeyecekti. Akkarin'in iddiaları doğru çıkarsa, Lonca mümkün olduğunca çok büyücüyü burada tutmak isterdi. Burada uzun bir süre tıklıp kalabilirdi.

Akkarin gerçeği söylüyorsa, diye düşündü ürpererek, Elyne'ye bir daha asla dönemeyebilirim.

23. BÖLÜM

CASUSLAR

Dışarıda yaz sıcığı zirveye çıkarken Üniversite'nin içindeki odalar hâlâ hoş bir şekilde serindi. Rothen, Yönetici'nin odasındaki büyük, yumuşak koltuklardan birinde rahatça oturup yanındakileri inceliyordu. Tarihçi Lord Solend bir casus olarak ilginç bir seçimdi ama kim bu uykulu bakışlara sahip yaşlı adamın Lonca için bilgi topladığından şüphelenirdi ki? Diğer casus, Sonea'yı Savaşçı Becerileri konusunda eğitmiş Lord Yikmo'ydu.

Solend bir Elyne'liydi ve Yikmo Vin'liydi. Böylece Rothen bu iş için seçilen tek Kyralia'lı oluyordu. Rothen bunun Sachaka'lılardan bilgi almasını zorlaştıracığının farkındaydı. Tabii Kyralia'lıları Akkarin'in iddia ettiği kadar az seviyorlarsa.

Lorlen parmaklarını koltuğunun kenarına vuruyordu. Kral tarafından gönderilecek ve onları birkaç gün sonra Sachaka'ya doğru yola çıkmadan önce kılık değiştirme ve bilgi toplama sanatlarında eğitecek casusu bekliyorlardı. Kapı çaldığında hepsi kimin girdiğini görmek için o yöne döndü. Bir ulak odaya girdi ve Lorlen'i, Tellen Hanesi'nden Kuzgun'un gecikeceği ve özürlerini ilettiği konusunda bilgilendirdi.

Lorlen başıyla onayladı. "Teşekkür ederim. Gidebilirsin."

Ulak tekrar eğilerek selam verdi, sonra bir an duraksayıp odaya bakındı.

"Bu odada sık sık açıklanamayan esintiler yaşıyor mu lordum?"

Lorlen adama sert bir şekilde baktı. Karşılık vermek için ağzını açtı, durdu, sonra gülümseyip koltuğuna geri yaslandı.

“Kuzgun.”

Adam tekrar saygıyla eğildi.

“Üniformayı nereden buldun?”

“Onları toplarım.”

Demek profesyonel bir casus böyle gözüküyor, diye düşündü Rothen. Sinsi ve zeki görünen birini bekliyordu. Kuzgun’un görünüşüye şaşırtıcı derecede sıradandı.

“Senin mesleğinde çok yararlı bir alışkanlık,” dedi Lorlen.

“Oldukça.” Adam ürperdi. “Esintinin kaynağını bulmamı ister misiniz?”

Lorlen başıyla onayladı. Casus odada dolaşp duvarları incelemeye başladı. Durdu, bir mendil çıkardı ve bir tablonun çerçevesini silmeye başladı, ardından gülümseyip bir elini tablonun arkasına uzattı.

Duvarın bir kısmı yana doğru kayarak açıldı.

“Esintinizin kaynağı,” diye bildirdi Kuzgun. Dönüp Lorlen’e baktı ve yüzünden bir hayal kırıklığı geçti. “Ama gördüğüm kadarıyla burayı zaten biliyormuşsunuz.” Eli tekrar hareket etti ve duvar tekrar kapandı.

“Üniversite’nin duvarları içindeki koridorları herkes bilir,” dedi Lorlen. “Ama girişlerini herkes bilmez. Koridorları kullanmak yasaktır ama eski Yüksek Lord’un sıklıkla bu yasağı görmezden geldiğine dair şüphelerim var.”

Rothen gülümsemesini bastırdı. Lorlen’in umursamaz tavrına rağmen kaşları arasında bir kırıksıklık vardı ve tabloya bakmayı sürdürüyordu. Rothen, Yönetici’nin Akkarin’in kendisini gözleyip gözlemediğini düşündüğünü tahmin edebiliyordu.

Kuzgun, Yönetici’nin masasına yaklaştı. “Neden kullanımları yasak?”

“Bazı yerlerde emniyetsiz durumdalar. Çıraklar büyücülerin bu koridorları kullandığını görürse aynı şeyi yapmak isteyebilir. Kendilerini bir çökmeye karşı koruyabilecek seviyeye gelmeden önce.”

Kuzgun gülümsedi. “Bu sizin resmi sebebiniz tabii. İşin aslı şu ki, büyücülerin veya çırakların birbirini gözetlemesini istemiyorsunuz.”

Lorlen omzunu silkti. “Eminim o olasılık bu yasağı koyarken selefimin aklından geçmiştir.”

“Eski Yüksek Lordunuzun tahminleri doğru çıkarsa bu yasağı kaldırmayı düşünmelisiniz.” Kuzgun önce Solend’e, ardından Yikmo’ya baktı. Rothen de aynı hesaplayan bakışların hedefi olunca casusun,

hakkında ne düşündüğünü merak etti. Adamın yüz ifadesi aklındakileri kesinlikle ele vermiyordu. “Çok yararlı kaçış yolları olabilirler,” diye ekledi Kuzgun. Lorlen’e döndü. “Bana gönderdiğimiz bütün kitapları, raporları ve haritaları inceledim. Ichani’lerin gerçekten var olup olmadığını anlamak zor olmayacaktır. Özellikle eski Yüksek Lordunuzun tarif ettiği şekilde yaşıyorlarsa. Sachaka’ya üç büyücü göndermenize gerek yok.”

“Kaç tane göndermemizi önerirsin?” diye sordu Lorlen.

“Hiç,” diye karşılık verdi Kuzgun. “Büyücü olmayan birilerini göndermelisiniz. Eğer Ichani’ler gerçekten varsa ve büyücülerinizden birini yakalarlarsa hakkınızda çok şey öğrenirler.”

“Akkarin’i yakalarlarsa öğrenecekleri kadar değil,” diye belirtti Lorlen.

“Anladığıma göre o, Sachaka’yı başının çaresine bakacak kadar iyi biliyor,” diye karşılık verdi Kuzgun. “Ama bu büyücüler bilmiyor.”

“Bu yüzden seni onları eğitmekle görevlendirdik,” diye cevap verdi Lorlen sakın bir şekilde. “Ayrıca büyücü göndermenin bir avantajı var. Keşfettiklerini anında bize iletebilirler.”

“Ve bunu yaparlarsa kendilerini ele vermiş olurlar.”

“Zihinsel iletişimi sadece son çare olarak kullanmaları gerektiğini biliyorlar.”

Kuzgun yavaşça başıyla onayladı. “Öyleyse önemli bir öneride bulunmalıyım.”

“Evet.”

Kuzgun, Rothen’e baktı. “Bu büyücülerden sadece birini gönderin ve başka iki kişi seçin. Casuslarınız birbirinden haberdar olmamalı. Biri yakalanırsa diğerlerini ele verir.”

Lorlen yavaşça başını eğdi. “Hangisini seçerdin?”

Kuzgun, Yikmo’ya döndü. “Siz bir Savaşçı’sınız lordum. Sizi yakalayıp zihninizi okurlarsa Lonca’nın savaş becerileri konusunda çok fazla bilgiye sahip olurlar.” Solend’e döndü. “Böyle söylediğim için beni affedin lordum ama siz de yaşlısınız. Hiçbir tüccar sizin yaşınızda birini çorak topraklardaki çetin bir yolculukta yanına almaz.” Rothen’e dönüp kaşlarını çatı. “Siz Lord Rothen’siniz, değil mi?”

Rothen başıyla onayladı.

“Eski چراغınız yakalanırsa ve zihni okunursa Ichani’ler sizi tanıyacaktır. Ama sizin Sachaka’ya gitmeye niyetli olduğunuzu bilmediği için onu yakalayan Ichani ile karşılaşmadığınız sürece pek bir önemi yok.” Bir an durdu, sonra başıyla onayladı. “Güven uyandıran bir yüzünüz var. Seçimim siz olurdunuz.”

Kuzgun, Lorlen’e döndüğünde Rothen de Yönetici’ye baktı. Lorlen üç büyücü ile casusu süzdükten sonra başıyla onayladı.

“Tavsiyene uyacağım.” Solend ve Yikmo’ya baktı. “Gönüllü olduğunuz için teşekkür ederim. İkinizle de sonra görüşeceğim. Şimdilik Kuzgun’un söyleyeceklerini sadece Rothen’in duyması iyi olur.”

İki büyücü ayağa kalktı. Rothen kızıp kızmadıklarını anlamak için yüzlerine baktığında yalnızca hayal kırıklığı gördü. İkisinin karpıya yürüyüp odadan çıkmalarını izledi. Tekrar casusa döndüğünde Kuzgun’un kendisine dikkatle baktığını gördü.

“Eh,” diye başladı Kuzgun, “neyi tercih edersiniz? Saçınızdaki grilerden kurtulmayı mı yoksa tamamen beyaz olmasını mı?”

Sonea nefeslenmek için durduğunda etrafına bakındı. Gökyüzü, turuncu bulutlardan ince, zayıf şeritlerle bezeliydi ve hava gittikçe soğuyordu. Akkarin’in yakında dinlenmeleri gerektiğine karar vereceğini tahmin ediyordu.

Ichani’den kaçtıkları üç gece boyunca Akkarin’i dağ sırası boyunca takip etmişti. Her gün alacakaranlıkla yola çıkıp hava etrafı göremeyecekleri kadar kararınca dek yürüyorlar, sonra da ay doğana kadar dinleniyorlardı. Cesaret edebildikleri kadar hızlı yürüyor, sadece ay zirvelerin ardında kaybolduğunda duruyorlardı.

İkinci sabahın en karanlık saatlerinde durduklarında Sonea, Akkarin’e geri kazandığı büyü gücünü almasını söylemişti. Akkarin kabul etmeden önce tereddüt etmişti. Ardından Sonea ona günün ilk yarısında nöbeti kendisinin tutacağını söylemişti. Akkarin buna karşı çıktığında kız açıkça, sıra kendisine geldiğinde onu uyandıracağına güvenmediğini söylemişti. Şifacılar sıklıkla çıraıkları büyüü uzun süre uyumadan durmak için kullanmanın tehlikeleri konusunda uyarılmışlardı ve Akkarin her geçen gün daha da bitkin ve tükenmiş gözüküyordu.

İlk başta Akkarin uyumadığında Sonea, bunun nöbeti ona bırakmamak için yaptığı bir şey olduğunu düşünmüştü. Sonea, yorgunluk

kendisini yenmeden önce gün ortasına kadar dayanabilmşti. Ertesi sabah ilk nöbeti aldığıında Akkarin sırtını bir kayaya dayamış şekilde uyuyakalmıştı ama gün ortasından uzun süre önce uyanmış, bir daha uyumamıştı.

Üçüncü günün sabahı Sonea, Akkarin'in uyumamasının gerçek sebebini keşfetmişti.

İkisi de sırtlarını güneşin ısıttığı eğimli bir duvara dayamışlardı. Kız bir süre sonra Akkarin'in uykuya daldığını fark etmiş, rahatlamış ve tatmin olmuştu. Ama sonra Akkarin yavaşça başını bir o yana bir öbür yana çevirmeye başlamıştı. Gözleri gözkapaklarının altında sürekli dönüyordu. Yüzünde Sonea'yı ürperten bir acı ve korku ifadesi belirmişti. Aniden sıçrayarak uyanmış ve önündeki taşlık alana bakıp titremişti.

Bir kâbus, diye tahmin etmişti Sonea. Akkarin'i bir şekilde rahatlatılabilmek istemişti ama yüzündeki ifadeden duygudaşlığın istediği son şey olduğunu anlamıştı.

Ayrıca, demişti kendine, artık pek de iyi kokmuyor. Bir zamanlar hoş gelen ter kokusu artık yıkanmamış bir vücudun bayat kokusuna dönüşmüştü. Kendisinin de daha iyi kokmadığından emindi. Çeşitli yerlerde içebilecekleri küçük su birikintileriyle karşılaşmışlardı ama hiçbirini yıkanabilecekleri kadar büyük değildi. Kız özlemle sıcak banyoları, temiz küppleri, meyveleri, sebzeleri ve rakayı düşünmüştü.

Bir ciyaklama zihnini tekrar bulundduğu zamana döndürdü ve bir an kalbi duracak gibi oldu. Akkarin yürümeyi kesmiş, tepede dönen kuşlara bakıyordu. Sonea izlerken küçük bir şekil gökyüzünden düşmeye başladı.

Akkarin kuşu rahatlıkla yakaladı, ardından bir kuş daha tuttu. Sonea ona yetiştğinde adam çoktan onların tüylerini yolmuş, daha nahoş olan içlerini temizleme işine başlamıştı bile. Seri ve etkin bir şekilde çalışıyordu. Bu konuda deneyimli olduğu belliydi. Böyle sıradan bir iş için büyü kullandığını görmek garipti ama Sonea, büyücülerin genellikle bir kapı açıp kapamak veya yanma gitmeye üşendiği bir şeyi kendine çekmek için büyü kullanma konusunda asla duraksamadıklarını hatırladı.

Akkarin ne zaman bir hayvan yakalasa veya pişirse, ne zaman kendisini pis bir suyu artırırken bulsa, sıradan birisinin büyü olmadan

burada nasıl hayatta kalabileceğini düşünürken buluyordu kendini. Her şeyden önce bu kadar hızlı yol alamazlardı. Sıradan biri, karşılaştıkları derin yarıkların etrafından dolaşmak ve dik uçurumları tırmanmak zorunda olurdu. Her ne kadar Akkarin mümkün olduğunca büyü kullanmaktan kaçınsa da, süzülme becerisi olmadan peşlerindeki Ichani kadınla aralarındaki mesafeyi koruyamazlardı.

Akkarin kuşları bir ısı küresi içinde kızartırken Sonea yakınlarından gelen hafif bir patırtı duyduğunu fark etti. İlerleyerek kaya duvarı boyunca sesin geldiği yöne doğru gitti. Parıldayan bir taş parçası gördüğünde nefesi kesildi. Kayadaki bir çatlaktan hafif bir su sızıyordu ve etrafına kuşlar toplanmıştı.

Aceyleyle çatlağa doğru gittiğinde kuşlar uçuşarak kaçıştılar. Ellerini suyun altına soktu. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca Akkarin'e doğru dönüp gülümsedi.

“Temiz.”

Akkarin yakaladığı iki kuşu gösterdi, kuşlar artık buharı tüten kahverengi etlere dönüşmüşlerdi.

“Hazırlar.”

Sonea başıyla onayladı. “Bir dakika.”

Uygun bir kaya parçası bulana kadar etrafı aradı ve işe koyuldu. Taşı şekillendirme derslerini hatırlayarak kaya parçasını büyük bir kâse şekline getirdi ve dolması için suyun altına koydu. Akkarin, Sonea'nın büyü kullanması konusunda herhangi bir yorum yapmadı.

Oturup yemeye başladılar. Küçük dağ kuşlarının fazla eti yoktu ama lezzetliydi. Sonea kaburgaları sıyrdı ve midesinin hâlâ açlıkla sızlanmasını umursamamaya çalıştı. Akkarin ayağa kalkıp uzaklaştı. Hava hızla kararıyordu ve Sonea, Akkarin'i zorlukla görebiliyordu. Hafif bir su ve yutkunma sesi duyduğunda Akkarin'in kâsedan su içtiğini tahmin etti.

“Bu gece takipçilerimizi gözlemeye çalışacağım,” dedi Akkarin. Sonea nabızı hızlanarak onun karanlık silüetine baktı.

“Sence hâlâ bizi takip ediyorlar mıdır?”

“Bilmiyorum. Buraya gel.”

Sonea ayağa kalkıp adama yaklaştı.

“Aşağı ve biraz sağa bak. Görebiliyor musun?”

Dağın yamacı bulundukları yerden aşağıya dik bir şekilde iniyordu. Sonea aşağıda yamacın sırtlar ve derin vadilere ayrıldığı yerde küçük bir ışık görebiliyordu. Işıktaki bir şey hareket ediyordu. Dört ayaklı bir şey...

Bunun küçük bir limek olduğunu fark etti. Başka bir hareket dikkatini başka bir silüete çekti.

"Artık çok daha uzaktalar," dedi Sonea.

"Evet," diye katıldı Akkarin. "İzimizi kaybettiklerini düşünüyoruz. Şimdilik güvendeyiz."

Sonea uzaktaki ışığın yanına başka bir gölge daha geldiğinde gerildi.

"Artık iki kişiler."

"Görünüşe göre seni neredeyse yakalayacak olan, kadına katılmış."

"Neden ışık yaratmışlar?" diye sesli düşündü kız. "Her yerden görülebiliyorlar. Sizce bizi yaklaşmamız için kandırmaya mı çalışıyorlar?"

Akkarin bir an durdu. "Sanmıyorum. Büyük ihtimalle bu kadar yüksekte olduğumuzu bilmiyorlar. Bir kayalıkta durmuşlar. Biraz daha aşağıda olsaydık ışıklarını göremezdik."

"Sadece Lorlen'e gerçeği gösterebilmek için onlara yaklaştırmaya çalışmak büyük bir risk olur."

"Evet," diye katıldı Akkarin. "Ama bu tek sebep değil. Ichani"lerin Kyralia'ya nasıl girmeyi planladığını da öğrenebilirim. Kuzey Geçit, Has Hisar tarafından tıkanmış durumda ama Güney Geçit açık. Güneyden girerlerse Lonca gelişlerinden haberdar olamaz."

"Güney geçit mi?" Sonea kaşlarını çatı. "Rothen'in oğlu oraya yakın bir köyde yaşıyor." Bunun Dorrien'i oldukça tehlike altına soktuğunu fark etti.

"Yakın ama Geçit'e giden yol üzerinde değil. Ichani"ler küçük, yabancı bir gezgin grubu olarak gözükecektir. Fark edilseler bile Dorrien yerel köylülerden onların haberini ancak birkaç gün sonra duyar."

"Lorlen yolu gözleyip yolcuları sorgulamalarını istemediği sürece."

Akkarin cevap vermedi. Sessiz kalıp uzaktaki Ichani'leri izliyordu. Ufkun ötesinde gökyüzü aydınlanıyordu, şafak sökmek üzereydi. Akkarin güneşin ilk ışığı ufukta bir çizgi halinde belirene kadar konuşmadı.

"Onlara rüzgârın ters yönünden yaklaşmalıyız yoksa limek kumuzu alır."

Sonea dönüp su kâsesine baktı. Ağzına kadar dolmuş, hatta taşıyordu.

“Vaktimiz varsa, önce yapmamız gereken bir şey var,” dedi.

Akkarin, Sonea’nın kâseye doğru gitmesini izledi. Sonea suyu biraz büyüyle ısıtıp Akkarin’e döndü. “Arkanızı dönün... Ve bakmak yok.”

Akkarin’in dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi. Arkasını dönüp kollarını kavuşturdu. Sonea, Akkarin’i gözünün önünden ayırmadan giysilerini teker teker çıkardı, onları ve kendini yıkayıp büyüyle kuruttu. Giysiler suyu emerken birkaç kez kâsenin tekrar dolmasını beklemek zorunda kaldı. Son olarak kâseyi başından aşağı boşalttı. Kafasını ovalayıp rahatlayarak nefes aldı.

Dikleşerek saçlarını gözlerinden çekti. “Sıra sizde.”

Akkarin dönüp kâseye yaklaştı. Sonea kenara çekilerek arkası ona dönük oturdu. Beklerken rahatsız edici bir merak kapladı içini. Bu hissi bir kenara itip saçlarını büyüyle kurutmaya ve saçlarındaki düğümleri parmaklarıyla açmaya yoğunlaştı.

“Bu daha iyi,” dedi adam bir süre sonra.

Sonea dönüp baktığında Akkarin’in gömleğinin bir kenarda durduğunu gördü. Akkarin’in çıplak göğsünü gördüğünde yüzünün kızardığını hissetti ve başını hızla çevirdi.

Komik olma, dedi kendine. Daha önce bir sürü çıplak göğüs gördün. Pazardaki işçiler yaz sıcaklığında üzerlerinde kısa pantolondan başka hiçbir şey olmadan çalışırlardı. Bu daha önce onu hiç utandırmamıştı.

Hayır, dedi zihninin derinliklerinden bir ses, onlardan biri hakında da hayaller kursaydın o zaman da çok farklı hissederdin.

İç çekti. Bu şekilde hissetmek istemiyordu. Bu, durumu olması gerekenden çok daha zor hale sokuyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. Bu sefer bir an önce yola koyulmak isteyen oydu. Böylece dikkatini dağın zorlu yüzeyinde ilerlemeye verecekti.

Arkasından gelen ayak sesleri duydu. Döndüğünde adamın tamamen giyinmiş olduğunu görünce rahatladı.

“Haydi, gidelim,” dedi Akkarin.

Sonea ayağa kalkıp aşağı inmeye başlayan Akkarin’i takip etti. Yolculuk aklını berraklaştırıyor gibiydi. Aşağıya hızla indiler. İhanni’ler ve ışıklarının yönünde doğrudan bir yol izliyorlardı. Bir saatten uzun bir süre geçtikten sonra Akkarin yavaşlayıp durdu. Uzaktaki bir noktaya odaklanmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Sonea.

“Lorlen yüzüğü taktı,” dedi Akkarin uzun bir sessizlikten sonra. “Yüzüğü sürekli takmıyor mu?”

“Hayır. Şimdiye kadar sır olarak saklıyordu. Sarrin kitapları okuyordu ve yüzüğün ne olduğunu anlayabilirdi. Lorlen genellikle akşamları birkaç kez takardı.” Tekrar yürümeye başladı. “Keşke biraz cam olsaydı,” diye mırıldandı. “Sana bir yüzük yapardım.”

Sonea başıyla onayladı, aslında cam olmamasından gayet memnundu. Kan yüzüğü, aklındakilerin istediğinden fazlasını ona gösterirdi. Ona karşı hissettiği aptalca çekimden kurtulmadan, Akkarin’in zihninde olup bitenleri öğrenmesini istemiyordu.

Yavaşça ilerlemeye devam ettiler. Birkaç yüz adım sonra Akkarin bir parmağını dudağına götürdü. İleriye doğru yavaşça süründüler, Akkarin rüzgârın yönünü kontrol ederken sıklıkla duruyorlardı. Sonea ilerideki iki kayanın arasından ışık sızdığını görebiliyordu, artık varış yerlerine ulaştıklarını anlamıştı.

İkili kayalara yaklaştıkça zayıf sesler daha anlaşılır hale geldi. Durup kayaların arkasına çömeldiler. Sonea’nın duyduğu ilk ses bir erkeğe aitti ve koyu bir aksam vardı.

“... bir yeel ile benden fazla şansın var.”

“Akıllı bir kız,” diye karşılık verdi kadın. “Neden sende yok, Parika?”

“Bir zamanlar vardı. Geçen sene yeni bir köle aldım. Yenilerinin nasıl olduğunu bilirsin. Benden kaçmaya çalıştı ve yeel onu bulduğunda yeeli öldürdü. Ama yeel onun bacaklarını parçalamıştı, o yüzden pek uzaklaşamadı.”

“Onu öldürdün mü?”

“Hayır.” Parika’nın sesi sıkıntılı çıkmıştı. “Yapmak istedim aslında ama iyi köle bulmak zor. Gerçi artık koşamadığından pek sorun çıkaramıyor.”

Kadın kısık bir ses çıkardı. “Hepsi bela... sadık olduklarında bile. Ya öyleler ya da aptal.”

“Ama gerekliler.”

“Hımm. Tek başıma yolculuk yapmayı sevmiyorum, bana hizmet edecek kimse olmuyor,” dedi kadın.

“Ama daha hızlı oluyor.”

“O Kyralia’lılar beni yavaşlatırdı. Neredeyse onları bulamadığımı için mutlu olacağım. Büyücü köle fikri hoşuma gitmiyor.”

“Onlar zayıf, Avala. Pek sorun çıkaramazlar.”

“Ölüyken daha da az sorun çıkarırlar.”

Sonea'nın iliklerine bir ürperti yayıldı ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bir anda buradan mümkün olduğunca uzağa mümkün olduğunca çabuk gitmek istedi. Kendisinin ölmesini isteyen iki güçlü büyücünün birkaç adım ötede oturduğunu bilmek hiç de hoş bir duygu değildi.

“Onları canlı istiyor.”

“Neden kendi avlamıyor o zaman?”

Erkek Ichani kıs kıs güldü. “Büyük ihtimalle çok istiyordur ama diğerlerine güvenmiyor.”

“Ben de ona güvenmiyorum, Parika. Bizi Kyralia'lıların peşine sırf ayağının altından çekilelim diye göndermiş olabilir.”

Adam karşılık vermedi. Sonea hafif bir kumaş hışırtısı duydu, ardından ayak sesleri geldi.

“Onları bulmak için elimden geleni yaptım,” dedi Avala. “Beni dışlayamaz. Diğerlerine katılmak için döneceğim. Bu ikisini istiyorsa kendisinin avlaması gerekecek.” Bir an durdu. “Sen ne yapacaksın?”

“Güney Geçit'e geri döneceğim,” diye yanıt verdi Parika. “Yakında seni tekrar göreceğime eminim.”

Avala hafifçe homurdandı. “İyi avlar o zaman.”

“İyi avlar.”

Sonea gittikçe uzaklaşan ayak sesleri duydu. Akkarin ona baktı ve başını geldikleri yöne doğru salladı. Sonea, Akkarin'i yavaş ve sessiz bir şekilde kayalardan uzağa takip etti. Birkaç yüz adım sonra adam hızlandı. Yamaçta yukarıya ilerlemek yerine, güneye ilerliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye mırıldandı Sonea.

“Güneye,” diye yanıtladı Akkarin. “Avala diğerlerine dönme konusunda endişeliydi, sanki bir şeyleri kaçıracaktı gibi. Parika güneye gidiyor ve Avala, Kariko'yla buluşmaya onsuz gidiyorsa bu, Kariko'nun Kyralia'ya Kuzey Geçit'ten girmeye niyetlendiğini gösterir.”

“Ama yakında görüşeceklerini söylediler.”

“Büyük ihtimalle Kyralia'da. Buraya gelmek dört günümüzü aldı, Avala'nın dönmesi de o kadar sürecektir. Acele edersek Parika'dan önce Güney Geçit'e ulaşabiliriz. Umalım ki orada başka Ichani'ler olmasın.”

“Öyleyse Kyralia'ya geri mi dönüyoruz?”

“Evet.”

“Lonca’nın izni olmadan mı?”

“Evet. Imardin’e gizlice gireceğiz. Benden yardım isterlerse çabuk harekete geçebilmek için yakında olmak istiyorum. Ama önümüzde uzun bir yol var. Sorularını sonraya sakla. Bu gece Parika’yla aramızı mümkün olduğunca açmalıyız.”

“Sanırım öğrenebileceğimizin hepsi bu kadar,” dedi Lorlen. Ellerini Balkan ve Vinara’nın ellerinden çekerek koltuğunda geriye yaslandı. İkili Sarrin’in ellerini bırakınca üç büyücü dönüp Lorlen’e baktı.

“Neden bize bu yüzükten daha önce bahsetmedin?” diye sordu Sarrin.

Lorlen yüzüğü çıkarıp masaya, önüne koydu. Bir an yüzüğü süzdü ve iç çekti.

“Bu konuda ne yapacağıma karar verememiştim,” dedi. “Bir kara büyü nesnesi ama herhangi bir zarar vermiyor ve Akkarin’le güvenli bir şekilde iletişim kurmanın tek yolu.”

Sarrin yüzüğü alıp inceledi, mücevhere dokunmamaya özen gösteriyordu. “Bir kan mücevheri. Garip bir büyü. Yapanın taşıyanın zihnine girmesini sağlar. Taşıyanın gördüklerini görmesini, duyduklarını duymasını ve düşündüklerini öğrenmesini sağlar.”

Balkan kaşlarını çatı. “Bu bana zararsız bir büyülü nesne gibi gelmedi. Bildiğin her şeyi o da öğreniyor.”

“Zihnimi okuyamaz,” dedi Lorlen. “Sadece yüzeydeki düşüncelerimi öğrenebilir.”

“Bilmemesi gereken bir şey düşünecek olursan bu da yeterince zarar verebilir.” Savaşçı kaşlarını çatı. “Bence bu yüzüğü artık takmamalısın, Lorlen.”

Diğerleri de başlarını salladılar. Lorlen gönülsüz bir şekilde başıyla onayladı.

“Hepiniz aynı fikirdeyseniz, pekâlâ.”

“Evet,” dedi Vinara.

“Bence de,” diye ekledi Sarrin. Yüzüğü masaya koydu. “Peki, onu ne yapmalıyız?”

“Sadece dördümüzün bildiği bir yere koyalım,” dedi Balkan.

“Nereye?”

Lorlen ani bir tedirginlik hissetti. Ortadan kaldırılacaksa, Akkarin'e ulaşmaları gerektiğinde kolaylıkla erişebilecekleri bir yerde olmalıydı.

"Kütüphane?"

Balkan yavaşça başıyla onayladı. "Evet. Eski kitaplar ile planların olduğu dolap. Daireme giderken yolda kütüphaneye uğrarım. Şimdi," herkese ayrı ayrı dikkatle baktı, "Akkarin'in bize ulaştırdığı bu konuşmanın ne anlama geldiğini tartışalım. Neler öğrendik?"

"Sonea'nın hayatta olduğunu," diye karşılık verdi Vinara. "O ve Akkarin'in Avala isimli bir kadın ile Parika isimli bir adamın üçüncü bir kişi hakkındaki konuşmalarını duyduklarını."

"Kariko olabilir mi?" dedi Lorlen.

"Mümkün," diye yanıtladı Balkan. "İkili herhangi bir isim vermedi."

"Çok düşüncesizler," diye mırıldandı Sarrin.

"Kölelerden bahsettiler, o yüzden en azından o konu gerçek," dedi Vinara.

"Ayrıca Kyralia'lıları avlamaktan da bahsettiler."

"Sonea ve Akkarin mi?"

"Büyük ihtimalle. Tabii bu Akkarin'in bir numarası değilse," dedi Balkan. "İki kişiyi böyle bir konuşma yapmaları için tutmuş olabilir ve o da bu konuşmayı bize aktarmıştır."

"Neden böyle belirsiz bir konuşma aktarsın ki?" diye sordu Sarrin. "Neden Kariko'dan veya Kyralia'yı istila etme niyetinden hiç bahsettirmesin?"

"Eminim kendince sebepleri vardır." Balkan esnedi ve özür diledi. Vinara ona sert bir şekilde baktı.

"Döndüğünden beri hiç uyudun mu?"

Savaşçı omzunu silkti. "Biraz." Lorlen'e baktı. "Kral'la görüşmemiz dün gece çok geç bitti."

"Hâlâ birimizin kara büyü öğrenmesi gerektiğini düşünüyor mu?" diye sordu Sarrin.

Balkan içini çekti. "Evet. Akkarin'i geri çağırmaktansa bunu tercih edecektir. Akkarin, Lonca yasasını çiğneyip yeminini bozarak güvenilmez olduğunu ispatladı."

"Ama birimiz kara büyü öğrenirse o da yasayı çiğneyip Büyücü Yeminini'ni bozmuş olacaktır."

"Bir istisna yaparsak öyle olmaz."

Sarrin kaşlarını çattı. “Kara büyüyle ilgili bir konuda istisna olmamalıdır.”

“Yine de başka şansımız olmayabilir. Kendimizi bu Ichani'lere karşı korumamızın tek yolu bu olabilir. İçimizden biri gönüllü olarak her gün yüz büyücü tarafından güçlendirilirse bu büyücü iki hafta içinde on Ichani'yle rahatlıkla yüzleşecek güce gelecektir.”

Sarrin ürperdi. “Kimseye böyle bir güç verilmemeli.”

“Kral böyle düşünceğini biliyordu,” dedi Balkan. “Bu yüzden senin en uygun kişi olduğunu düşünüyor.”

Sarrin, Savaşçı'ya dehşetle baktı. “Ben mi?”

“Evet.”

“Yapamam. Ben... bunu kabul edemem.”

“Kral'ın emrini mi reddedeceksin?” diye sordu Lorlen. “Ya Lonca'yla tüm Imardin'in bir avuç barbar büyücünün önünde yıkılmasını izlemek?”

Sarrin yüzüğe baktı, beti benzi atmıştı.

“Bu taşıması kolay bir yük değil,” dedi Lorlen nazik bir şekilde. “Ve başka şansımız olmadığından emin olmadığımız sürece yüklenmeyeceğin bir yük. Casuslar bir iki gün içinde yola çıkıyor. Onların Akkarin'in doğru söyleyip söylemediğini kesin olarak öğrenmelerini umuyoruz.”

Balkan başıyla onayladı. “Has Hisar'a destek göndermeyi de düşünmeliyiz. Duyduğumuz konuşma gerçekse bu kadın kuzeyde bir grup Ichani'yle buluşuyor.”

“Peki ya Güney Geçit?” diye sordu Vinara. “Parika oraya dönüyor.”

Balkan kaşlarını çattı. “Bunu düşünmeliyim. Has Hisar kadar korunabilir bir yer değil ama bu konuşma kuzeydeki toplanmanın daha büyük olduğunu gösteriyor. Güney Geçit yolunun en azından gözlenmesini sağlamalıyız.”

Savaşçı tekrar esnedi. Yorgunluğuyla mücadele ettiği belli oluyordu. Lorlen, Vinara'nın kendisine anlamlı bir şekilde baktığını fark etti.

“Geç oldu,” dedi. “Sabah erkenden bu konuyu tartışmak için toplanalım mı?” Diğerleri başlarıyla onayladılar. “Buraya bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim. Sabah görüşürüz.”

Üç büyücü kalkıp kendisine iyi geceler dilerken Lorlen hayal kırıklığı hissini atamıyordu. Akkarin'in, hikâyesinin doğru olduğunu

kanıtlayacak bir şeyler göstereceğini ummuştu. Sachaka'lılar arasındaki konuşma pek bir şey ortaya koymamıştı ama en azından Kyralia'nın savunmasındaki bazı eksikleri göstermişti.

Fakat artık yüzük gitmişti... ve yüzükle beraber Akkarin'le olan tek bağlantısı da.

24. BÖLÜM

AÇIĞA ÇIKAN SIRLAR

Cüppelerin hışırtısı ve çizmelerin sesi Loncasalonu'nda her zaman arka planda yer almıştı, Lorlen'in yaptığı kısa konuşma sırasında bile. *Hepimiz huzursuzuz*, diye düşündü Dannyl. *Bu toplantıda çok az soru* *yanıtlandı.*

Lorlen toplantının bittiğini bildirdiğinde birçok kişi iç çekti.

"Elyne'li asilerin hükmünün verileceği Oturum'dan önce kısa bir ara verilecek," dedi Yönetici.

Duyuruyla beraber Dannyl'in midesi altüst oldu. Rothen'e baktı.

"Dedikoducularla yüzleşme zamanı."

Rothen gülümsedi. "Sorun olmayacak, Dannyl. Elyne'ye gittiğinden beri üzerinde oldukça iş bilir bir hava var."

Dannyl şaşkınlıkla akıl hocasına baktı. İş bilir mi? "Yani gitmeden önce yok muydu?"

Rothen kıs kıs güldü "Elbette vardı, yoksa büyükelçiliğe asla seçilmezdin. Sadece artık bu daha da belirgin. Yoksa dönerken beraberinde o korkunç Elyne kokusundan mı getirdin?"

Dannyl gülmeye başladı. "Kokunun bana saygın bir hava vereceğini düşünüyorsan bunu önceden söylemeliydin. Tavsiyene uyacağımdan demiyorum tabii. Bazı alışkanlıklar Elyne'lilere bırakılsa daha iyi olur."

Yaşlı büyücü başını onaylarca salladı. "Eh, hadi git. Sensiz başlamadan yanlarına git sen iyi olur."

Dannyl ayağa kalkıp sandalyelerin sonuna ilerledi. Salonun önüne doğru ilerlerken Sürgün Yönetici Kito'nun işleri yönetmek için aşağı

indiğini fark etti. Büyücü, bir grup erkek ve kadının muhafızlar eşliğinde içeri girdiği tarafa baktı. Dannyl, Dem Marane'in arkadaşları ve işbirlikçilerinden oluşan grubu tanıdı. Royend karısının yanında yürüyordu. Dannyl'e baktı ve gözleri kısıldı.

Dannyl adamın bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. Royend'in gözlerindeki nefret yeniydi. Dem tutuklandığı gece öfkeliydi ama Kyralia'ya yaptığı yolculuk ve Oturum için beklediği süre zarfında bu his daha da kuvvetlenmiş olmalıydı.

Nefretini anlayabiliyorum, diye düşündü Dannyl. Onu kandırdım. Yaptıklarımı Akkarin'in emriyle yapmış olmamın ya da onun kanunu çiğnemesinin bir önemi yok. Beni sadece hayallerini yok etmiş biri olarak görüyor.

Farand salonun diğer tarafında iki Simyacı'nın yanında duruyordu. Genç adam gergin görünüyordu ama yüzünde korku yoktu. Yükselen bir gürültü, başları salonun arka tarafına döndürdü. Büyük kapılardan biri açılıyordu. Altı Elyne'li koridordan yürüyerek geliyordu. İkisi, asileri getiren gemideki büyücülerdi; Lord Barene ve Hemend. Diğerleri Elyne Kralı'nın temsilcileriydi.

Kito yeni gelenleri salonun ön kısmındaki sandalyelere yönlendirirken, Dannyl nerede durması gerektiğini düşündü. Bunun genç adamı desteklemek gibi görülebileceğini bilmesine rağmen Farand'a yakın durmaya karar verdi. Herkes yerleştğinde Lorlen küçük bir çan çaldı ve salon sessizleşti. Kito etrafa bakıp başıyla onayladı.

"Bugün, bu Oturum'da Darellas ailesinden Farand'ın, Marane ailesinden Royend ve Kaslie'nin ve işbirlikçilerinin yargılanması için toplandık..."

Farklı bir yönden gelen ses Dannyl'in dikkatini en üst sıraya çekti. Kral'ın danışmanlarından birinin salonda olduğunu gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Elbette, diye düşündü, Kralımız başka bir ülkeden herhangi birinin kendi büyücü loncasını kurmaya çalışmasının uygun bir şekilde cezalandırıldığından emin olmak istiyor.

"...Darellas ailesinden Farand, Lonca dışında büyü öğrenmekle suçlanıyor," diye devam etti Kito. "Bu kadınlar ve erkekler büyü öğrenmeye çalışmakla suçlanıyor. Dem Marane ayrıca kara büyü hakkında bilgi bulundurmakla suçlanıyor."

Kito salona bakmak için sözlerine ara verdi. “Bu suçlamaları destekleyecek kanıtlar sunulacaktır. İlk konuşmacıyı öne çağırıyorum, İkinci Elyne Lonca Elçisi, Dannyl.”

Dannyl derin bir nefes alıp öne, Kito'nun yanına çıktı.

“Bu Oturum'da ağızından çıkacakların hepsinin doğru olacağına yemin ediyorum.” Bir an durdu. “Yedi hafta önce eski Yüksek Lord'dan Lonca'nın etkisi ve kılavuzluğu olmadan büyü öğrenmeye çalışan bir grup asiye bulup tutuklamam yönünde bir emir aldım.”

Dannyl hikâyesini anlatırken dinleyiciler sessizdi. Haftalar boyunca, asileri kendisine güvenmeye ikna ettiği kısıma gelince ne anlatacağını düşünmüştü. Dem'in iddialarını büyük ihtimalle şimdiye kadar bütün Lonca duymuştu bu yüzden Dannyl'in pek ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Ama hikâyenin bu kısmını tamamen atlayamazdı da.

Bu yüzden Dem'in “gerçek olmayan bir sırrı” öğrenmesini sağladığını ve adamın kendisine şantaj yapabileceğini düşündürdüğünü anlattı. Sonra Farand'le görüşmesini anlattı. Elyne Saray'ından gelenler, Dannyl, Kral'ın gizli kalmasını istediği bir şeyi öğrendiği için Farand'ın Lonca'ya girmesine izin vermemesini anlatırken gerildiler. Ardından Dannyl, Farand'in güçlerinin kontrolünü kaybetmekte olduğunu ve kendisi yardımcı olmasa durumun nasıl bir hal alacağını açıkladı.

Daha sonra Tayend'in Dem'den ödünç aldığı kitabı anlattı. Kitabın içeriğinin, kendisini Dem'i ziyaret etmeye, devam edip henüz tanışmadığı asilerin kimliklerini öğrenmeye çalışmaktansa onları bir an önce tutuklamaya ikna ettiğinden bahsetti. Son olarak da, üyelerin hepsinin tutuklanmamış olabileceği uyarısını yaptı.

Kito kitabın içeriğinin onaylanması için Lord Sarrin'e döndü, ardından Farand'ın öne çıkarılmasını istedi. Muhafızlar genç adamı öne getirdiler.

“Darellas ailesinden Farand, bu Oturum boyunca ağızından çıkacak her şeyin yalnızca gerçekler olacağına yemin ediyor musun?” diye sordu Kito.

“Ediyorum.”

“Elçi Dannyl'in anlattıklarının seninle ilgili kısımları doğru mu?”

Genç adam başıyla onayladı. “Evet.”

“Nasıl Dem Marane'in asi grubunun bir parçası oldun?”

“Ablam, Dem Marane’ın karısıdır. Dem Marane büyücü olamama-
mın büyük bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Beni yeniden zihinsel
konuşmaları dinlemem yönünde yüreklendirdi.”

“Ve anladığım kadarıyla gücünü uyandırmayı bu şekilde öğrendin.”

“Evet, bu konudaki bir konuşmaya kulak misafiri oldum.”

“Duyduklarını denemeden önce tereddüt ettin mi?”

“Evet. Ablam büyü öğrenmemi istemiyordu. Şey, ilk başta istiyordu
ama sonra yeterince bilgi sahibi olmadığımızı ve bunun fazla tehlikeli
olduğunu düşünmeye başladı.”

“Senin bu tereddüdünü geçiren neydi?”

“Royend bir kez başlarsam her şeyin kolaylaşacağını söyledi.”

“Dem ve işbirlikçileri büyü öğrenme niyetiyle ne kadar süredir
buluşuyorlardı?”

“Bilmiyorum. Onunla tanışmamızdan önce olmalı.”

“Onu ne kadar süredir tanıyorsun?”

“Beş yıldır. Ablamla nişanlandığından beri.”

“Bu grubun üyesi olup da bugün burada olmayanlar var mı?”

“Daha birçok üye var ama ben onları tanımıyorum.”

“Dem Marane’ın büyü öğrenme amacında olduğuna inanıyor
musun?”

Farand bir an tereddüt etti, sonra omuzları düştü. “Evet.”

Dannyl genç adama karşı bir duygudaşlık sancısı hissetti. Dem ve
arkadaşlarının ne olursa olsun cezalandırılacağını bilmesine rağmen
yardım etmeyi seçmişti. Bu kolay olmamalıydı.

“Peki ya gruptaki diğerleri?”

“Emin değilim. Bazıları istiyor olmalı. Bazıları sadece heyecan
için gruba katılmıştır. Ablamın sadece ben ve Royend yüzünden ka-
tıldığını biliyorum.”

“Eklemek istediğin başka bir şey var mı?”

Farand başını iki yana salladı.

Kito başıyla onayladı ve salona döndü. “Farand’a gerçek okuması
yaptığımı ve söylediklerinin hepsinin doğru olduğunu onayladığımı
eklemek istiyorum.”

Salonda bir mırıltı dolaştı. Dannyl şaşkınlıkla Farand’a baktı.
Gerçek okumasına izin vermek işbirliği yapmaya ne kadar gönüllü
olduğunun bir göstergesiydi.

Kito, Yüksek Büyücülere döndü. “Herhangi bir yorum veya sorunuz var mı?” Başlar olumsuzca sallandı. “Yerine dön, Darellas ailesinden Farand. Marane ailesinden Royend’i, sorgulanmak üzere öne çağırıyorum.”

Dem öne çıktı.

“Marane ailesinden Royend, bu duruşma boyunca ağzından çıkacak her şeyin yalnızca gerçekler olacağına yemin ediyor musun?”

“Ediyorum.”

“Elçi Dannyl’in anlattıklarında, seninle ilgili kısımlar doğru mu?”

“Hayır.”

Dannyl iç çekme isteğini bastırıp kendini kaçınılmaz olana hazırladı.

“Hangi bölümü doğru değil?”

“Yardımcısıyla gizli bir ilişkisi olduğunu uydurduğunu söyledi. Ben bu ilişkinin gerçek olduğuna inanıyorum. O ikisini beraber gören herkes aralarında bir... bir numaradan fazlası olduğunu rahatlıkla fark edecektir. Kimse bu kadar iyi numara yapamaz.”

“Anlattıklarının gerçek olmayan tek kısmı bu mu?”

Dem, Dannyl’e baktı. “Dem Tremmelin, Tremmelin’li Tayend’in babası bile bunun doğru olduğuna inanıyor.”

“Dem Marane, lütfen soruya cevap verin.”

Dem, Kito’yu duymazdan geldi. “Neden ona bir delikanlı olup olmadığını sormuyorsunuz? Gerçeği söylemeye yemin etti. Bunu inkâr edişini duymak istiyorum.”

Kito’nun gözleri kısıldı. “Bu Oturum, Lonca’nın kontrolü dışında büyü öğrenmeyi engelleyen yasanın çiğnenip çiğnenmediğine hüküm vermek için yapılmaktadır. Elçi Dannyl’in onursuz ve sapkın eylemlerde bulunup bulunmadığına hüküm vermek için değil. Lütfen soruya cevap verin Dem Marane.”

Dannyl irkilme hissini zorlukla bastırdı. Onursuz ve sapkın. Gerçeği bilse Lonca’nın onunla ve hikâyesiyle ilgili görüşünün tamamen değişeceğine şüphe yoktu. Ve Dem de bunu biliyordu.

“Bu konuda yalan söylediyse her şey hakkında yalan söylemiş olabilir,” dedi Dem tükürürcesine. “Beni mezarıma gömdükten sonra bunu hatırlayın. Sorularınızı cevaplamayacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Kito. “Yerinize dönün. Marane ailesinden Kaslie’yi sorgulanmak üzere öne çağırıyorum.”

Dem'in karısı korkuyordu, ama işbirliği yaptı. Asilerin neredeyse on yıldır buluştuğunu söyledi ama Lonca'ya, ilgilerinin sadece akademik olduğu konusunda güvence verdi. Diğer asiler sorgulandıkça küçük ayrıntılar ortaya çıktı. Hepsi de büyü öğrenme niyetinde olmadıklarını, sadece büyü hakkında bilgi sahibi olmayı amaçladıklarını iddia ettiler.

Farand'ın zehirlenmesini içeren küçük bir tartışma yaşandı. Dannyl, Elyne'li büyücülerin araştırmasının Farand'ı zehirleyen kişiyi ortaya çıkaramamasına şaşırmadı. Leydi Vinara'nın yüzündeki bakış ise bu konunun burada kapanmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

Kito, Lonca cezaları tartışırken sanıkların bir sessizlik küresi içine kapatılmasını istedi. Salon seslerle doldu. Uzun bir aradan sonra Kito bütün büyücülerin yerlerine dönmesini ve sessizlik kalkanının kaldırılmasını istedi.

"Hükmümüzü vermemizin zamanı geldi," diye bildirdi. Bir elini kaldırdı ve elinin üzerinde bir küre ışık oluştu, ardından küre yukarıya doğru süzüldü. Dannyl kendi küresini oluşturarak Lonca üyelerinin diğer kürelerine katılması için yukarıya gönderdi.

"Darellas ailesinden Farand'ı Lonca dışında büyü öğrenmek konusunda şüphesiz suçlu buluyor musunuz?"

Tüm küreler kırmızıya döndü ve Kito başıyla onayladı.

"Bu suçun geleneksel cezası idamdır," dedi. "Ama Yüksek Büyücüler var olan koşullar altında alternatif bir ceza sunulması gerektiğini düşündüler. Darellas ailesinden Farand, koşulların ve başkalarının yönlendirmesinin kurbanıdır. Bize yardımcı olmuş ve gerçek okumasını kabul etmiştir. Hayatı boyunca Lonca topraklarından çıkmaması koşuluyla kendisinin Lonca'ya katılmasını öneriyorum. Önerime katılıyorsanız lütfen ışıklarınızı beyaza çevirin."

Yavaş yavaş ışıklar beyaza dönmeye başladı. Sadece birkaç kırmızı kalmıştı. Dannyl rahatlayarak iç çekti.

"Darellas ailesinden Farand'a, Lonca'ya katılması teklif edilecektir," diye bildirdi Kito.

Farand'a bakan Dannyl genç adamın rahatlama ve heyecanla gülümsediğini gördü. Ama Kito konuşmaya devam ettikçe gülümseme kayboldu.

“Marane ailesinden Royend’i Lonca dışında büyü öğrenmeye çalışmak ve kara büyü bilgisi sahibi olmak suçundan şüphesiz suçlu buluyor musunuz?”

Salon tüm küreler kırmızıya dönerken ürktücü bir şekilde parladı.

“Yüksek Büyücüler idama alternatif bir ceza sunmak istediler,” dedi Kito. “Ama bu ciddi bir suç ve ömür boyu hapisten azının uygun bir ceza olacağını düşünmüyoruz. Cezayı hapse indirmek arzusun-daysanız lütfen ışıklarınızı beyaza çevirin.”

Dannyl küresinin ışığını beyaza çevirdi ama büyücülerden yarısından azının kendisiyle aynı fikirde olduğunu görünce ürperdi. *Lonca birini idam etmeyi seçmeyeli yıllar geçmiş olmalı,* diye düşündü.

“Marane ailesinden Royend idam edilecek,” diye bildirdi Kito yavaşça.

Asilerin arasından bir inleme duyuldu. Dannyl ani bir suçluluk hissederek kendini o yöne bakmaya zorladı. Dem’in yüzü bembeyazdı. Karısı sıkıca kolunu tutuyordu. Asilerin kalanı solgun ve endişeli görünüyordu.

Kito, Yüksek Büyücülere bir bakış attıktan sonra başka bir asinin ismini okumak için salona döndü. Asilerin kalanına hapis cezaları verildi. Belli ki Lonca, Dem Marane’i grubun lideri olarak görüp örnek bir ceza vermek istemişti. *İşbirliği yapmayı reddetmesinin de ona pek faydası olduğu söylenemez,* diye düşündü Dannyl.

Sıra Kaslie’ye geldiğinde Kito kadının savunması adına bir şeyler söylediğinde Dannyl oldukça şaşırıldı. Lonca’yı Kaslie’nin iki çocuğunu düşünmeye yönlendirdi. Sözleri büyücülerini yeterince etkiledi ve Lonca, Dem’in karısını affedip evine dönmesine izin verdi.

Daha sonra Elynel’i büyücüler, Elyne Kralı’na sonucu zihinsel olarak bildirme izni istediler. Lorlen başka hiçbir bilgi verilmemesi koşuluyla izin verdi. Ardından Oturum’un sona erdiğini ilan etti.

Sonunda bu Oturum’daki rolünden kurtulmuş olan Dannyl’in üzerine büyük bir rahatlık çöktü. Sıralardan inen büyücü kalabalığı içinde Rothen’i görmeye çalıştı ama arkadaşını bulamadan biri ona seslendi. Döndüğünde Yönetici Kito’nun kendisine yaklaştığını gördü.

“Sayın Yönetici,” dedi Dannyl.

“Sonuçtan memnun musunuz?” diye sordu Kito.

Dannyl omzunu silkti. “Çoğunlukla. Yine de kabul etmeliyim ki Dem’in bu cezayı hak ettiğini düşünmüyorum. Hırslı ama hapiste büyü öğrenmeyi başarabileceğini sanmıyorum.”

“Evet,” diye yanıtladı Kito. “Ama bence Lonca onun, sizin şerefimize yönelik yaptığı saldırıya oldukça kızdı.”

Dannyl büyücüye bakakaldı. Lonca’nın idamı seçmesinin sebebi bu olamazdı herhalde.

“Bunu rahatsız edici mi buluyorsunuz?” diye sordu Kito.

“Tabii ki.”

Kito’nun bakışları sabitti. “İddiaları doğru olsaydı, daha da rahatsız edici olurdu.”

“Evet, öyle olurdu,” diye karşılık verdi Dannyl. Gözlerini biraz kıstı. Kito onun ağzından laf almaya mı çalışıyordu?

Kito özür dilercesine yüzünü ekşitti. “Özür dilerim. Söylediklerinin doğru olduğunu ima etmek istemedim. Elyne’ye yakında dönecek misiniz?”

“Lorlen aksi karar vermediği sürece, Sachaka’dan bir tehlike gelmeyeceğinden emin olana kadar burada kalacağım.”

Kito başıyla onayladı, sonra biri kendisine seslenince o yöne döndü. “Yakında tekrar sizle konuşmak isterim, Sayın Elçi.”

“Sayın Yönetici.”

Dannyl adamın uzaklaşmasını izledi. Kito’nun söylediği doğru muydu? Lonca, Dem Marane’in suçlamalarına öfke duyduğu için mi idama karar vermişti?

Hayır, diye düşündü. Dem’in meydan okuması oyları etkiledi. Lonca’nın sadece kendi hakkı olduğunu düşündüğü bir şeyi elde etmeye çalıştı ve kanunlara veya otoriteye hiçbir saygısı olmadığı belliydi.

Ne olursa olsun Dannyl Lonca’nın kararına katılmıyordu. Dem ölmeyi hak etmiyordu. Ama Dannyl’in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Hırsızlar Yolu’nun yeraltı koridorlarından geri dönen Keri, Takan’la yaptığı son görüşmeyi düşünüyordu. Akkarin’in eski hizmetçisi anlaşılması zor biriydi ama tavırları sıkıldığını ve endişelendiğini açıkça gösteriyordu. Ne yazık ki Keri’nin elinden ilki hakkında çok az, ikincisi hakkındaysa hiçbir şey gelmiyordu.

Keri bir yeraltı odasında, oda ne kadar lüks olursa olsun tıklılıp kalmanın nasıl usandırıcı ve sinir bozucu olduğunu biliyordu. Sonea, Faren onu Lonca'dan saklamayı ilk kabul ettiğinde benzer bir yerde kalmıştı. Bir hafta içinde yerinde duramaz hale gelmişti. Takan içinse efendisinin uzakta bir yerde tehlikelerle karşı karşıya olduğunu ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını bilmek işi daha da zorlaştırıyordu.

Keri tek başına kalıp sevdiği birine yardım edememenin nasıl her anını işkenceye çevirdiğini hatırlıyordu. Hâlâ, zaman zaman da olsa Üniversite'nin altında Fergun tarafından hapsedildiği zamanları rüyasında görürdü. Kendisini bulup kurtaranın Akkarin olduğunu hatırladığında Takan'a elinden geldiğince yardım etme konusunda daha da kararlı oluyordu.

Takan'a fahişelerden kitaplara kadar isteyebileceği her şeyi sunmayı teklif etmişti ama adam kibarca reddetmişti. Keri muhafızlarına konuğuyla ara sıra sohbet etmelerini söylemişti ve Faren'in bir zamanlar Sonea'ya yaptığı gibi her gün ziyaret etmeye çalışıyordu. Ama Takan pek konuşkan biri değildi. Akkarin'le tanışmadan önceki hayatından bahsetmekten kaçınmış, tanıştıktan sonraki hayatından ise nadiren bahsetmişti. Keri eninde sonunda hizmetçilerin anlatmayı sevdiği, büyücüler hakkındaki bazı komik hikâyeleri duyabilmeyi başarmıştı. Görünüşe göre Takan bile biraz dedikodu yapmaktan çekinmiyordu.

Akkarin son sekiz günde Takan'la sadece birkaç kez iletişim kurmuştu. Her seferinde Takan, Keri'ye Sonea'nın hayatta ve iyi olduğuna dair güvence vermişti. Keri bu bilgilendirmeye hem minnettardı hem de keyifleniyordu. Belli ki, Akkarin hizmetçisine Keri'nin bir zamanlar Sonea'ya beslediği ilgiden bahsetmişti.

Bu geçmişte kaldı, diye düşündü Keri buruk bir şekilde. Şimdi arkasından üzüldüğüm Savara var. Daha doğrusu vardı, diye düzeltti. Bu sefer boş yere ümitlenmemeye kararlıydı. İkimiz de mantıklı yetişkinleriz, dedi kendine. Görmezden gelemeyeceğimiz sorumluluklarımız var.

Genç adamın dairesinin etrafındaki koridor labirentine ulaştılar. Gol, ilk gizli kapıyı açarken tuğlalar tuğlalara sürtündü. Keri içeri girerken muhafızları başıyla selamladı.

Geri gelebileceğini söyledi, diye hatırlattı kendine. “Ziyaret etmek” için. Gülümsedi. Böyle durumların avantajları da var. Beklenti yok. Tehlike yok...

Ayrıca genç adamın daha büyük endişeleri vardı. Imardin yabancı büyücülerin istilasına tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Keri bu konuda ne yapacağını düşünmeliydi... Tabii, herhangi bir şey yapabilecekse. Ne de olsa, Lonca bu Ichani'lerle savaşmak için zayıf kalıyorsa, büyücü olmayanlar ne yapabilirdi ki?

Fazla bir şey değil, diye düşündü. Ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir. Sıradan insanların bir büyücüyü öldürebilmesinin bir yolu olmalı.

Yaklaşık bir buçuk yıl önce Sonea'yla yaptığı bir konuşmayı hatırladı. Canını sıkan bir çıraktan nasıl kurtulabilecekleri konusunda espri yapıyorlardı. Ulaklarından biri bir ziyaretçisi olduğunu haber verdiğinde hâlâ bu konuyu düşünüyordu.

Odasına giren Keri oturdu, yerimin hâlâ çekmecesinde olup olmadığını kontrol etti ve Gol'u, ziyaretçiyi görmesi için yolladı. Kapı tekrar açıldığında kalbi duracak gibi oldu. Sandalyesinden kalktı.

“Savara!”

Kadın gülümseyip salınarak masaya yaklaştı. “Bu sefer seni hırsızlıksız yakalayabildim, Kerini.”

Keri tekrar sandalyesine kendini bıraktı. “Gittiğini sanıyordum.”

Kadın omzunu silkti. “Gitmiştim. Ama sınıra giden yolun yarısında halkımla bağlantı kurdum. Benim ısrarımla, birinin kalıp istilayı izlemesi gerektiğine karar verdiler.”

“Bunun için yardımına ihtiyacın yok.”

“Yok.” Masanın kenarına oturup başını hafifçe yana eğdi. “Ama geri dönersem seni ziyaret edeceğimi söylemiştim. Ichani'lerin gelmesine daha zaman var ve bu sürede canım sıkılabilir.”

Keri gülümsedi. “Buna izin veremeyiz.”

“Ben de böyle düşüneceğini ummuştum.”

“Peki, karşılığında ne öneriyorsun?”

Savara'nın kaşları kalktı. “Artık seni ziyaret etmenin de bir bedeli mi var?”

“Belki. Ben sadece küçük bir tavsiye istiyorum.”

“Ya? Ne tavsiyesi?”

“Sıradan insanlar büyücülerini nasıl öldürebilir?”

Kadın kısaca güldü. “Öldüremezler. En azından, bir büyücü yetenekli ve tetikte olduğu sürece.”

“Olup olmadığı nasıl anlaşılır?”

Savara’nın kaşları kalktı. “Şaka yapmıyorsun... Tabii yapmıyorsun.”

Keri başını iki yana salladı.

Kadın dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü. “Halkımın bu işe karıştığını belli etmediğim sürece sana yardım etmemem için bir sebep göremiyorum.” Çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ve eminim ki, ben yardım etmesem bile bir yolunu bulursun. Ama bu yolu bulmaya çalışırken ölebilirsin de.”

“Bunun olmamasını tercih ederim,” dedi Keri.

Kadın sırtıttı. “Ben de bunu tercih ederim. Eh, bana şehirde neler olup bittiğiyle ilgili bilgi verirsen, büyücüleri öldürme konusunda tavsiyelerde bulunabilirim. Kulağa uygun geliyor mu?”

“Geliyor.”

Savara kollarını kavuşturdu ve düşünceli bir şekilde baktı. “Sana bir Ichani’yi öldürmek için kesin bir yol söyleyemem. Tek söyleyebileceğim, sıradan insanlar gibi hata yapabilecekleri. Nasıl yapacağını bilirsen onları kandırabilirsin. Tek ihtiyacın olan cesaret, blöf ve büyük risklere girmek.”

Keri gülümsedi. “Alışkın olduğum türden bir işe benziyor.”

“Su sesi duyuyorum.”

Akkarin, Sonea’ya döndü ama yüzü gölgede kaldığı için Sonea yüz ifadesini göremiyordu.

“Devam et, öyleyse,” diye karşılık verdi Akkarin.

Sonea dikkatle dinledi, ardından sesin geldiği tarafa doğru ilerledi. Dağlarda bu kadar gün geçirdikten sonra kayaların üzerinden akan en ufak su sesini bile duyar olmuştu. Takip ettikleri kaya duvarındaki girintinin gölgelerine gidip dikkatle karanlığa baktı ve eliyle yoklayarak ilerledi.

Duvardaki çatlak ve ince su akıntısını aynı anda gördü. Dar bir aralığın arkasında geniş bir alan vardı. Sonea aralıktan zorlukla geçerken kaya sırtına sürttü. Diğer tarafa geçtiğinde şaşkınlıkla nefesini tuttu.

“Akkarin,” diye seslendi.

Minik bir vadinin kenarında duruyordu. Vadinin kenarları hafifçe yükselip dik kaya duvarlarına dönüşüyordu. İlerideki bir çatlakta kaybolmadan önce neşeyle akan zayıf bir çayın yanında bodur ağaçlar, çalılar ve çimenler büyümüştü.

Bir inleme duyduğunda dönünce, Akkarin'in kaya duvarındaki aralıktan geçmekte zorlandığını gördü. Akkarin kendini aralıktan kurtardı ve dikleşip vadiyi takdir edercesine süzdü.

"Geceyi ya da günü geçirmek için iyi bir yer gibi gözüküyor," dedi Sonea.

Akkarin kaşlarını çattı. Son üç gündür peşlerinden gelen Ichani'nin bilinciyle sabahın geç saatlerine kadar Güney Geçit'e doğru ilerlemişlerdi. Sonea Parika'nın kendilerine yetişmesinden sürekli endişe ediyordu ama bir yandan da Ichani'nin iyi bir sebebi olmadan böyle yoğun bir tempoda ilerleyeceğini sanmıyordu.

"Çıkmaz bir yer olabilir," dedi Akkarin. Ama dışarı da dönmedi. Bunun yerine ağaçlara doğru ilerledi.

Yüksek bir ciyıklama vadide yankılandı. Sonea yakındaki bir ağaçtan büyük bir kuş havalandığında irkildi. Kuş havada aniden döndü, Sonea hafif bir ses duydu ve kuşun yere düşmesini izledi.

Akkarin kıs kıs güldü. "Sanırım kalıyoruz."

Kuşa doğru ilerleyip yerden kaldırdı. Sonea kuşun kocaman gözlerini görünce şaşkınlıktan nefesi kesildi.

"Bir mulluk!"

"Evet." Akkarin çarpık bir şekilde gülümsedi. "Komik... Kral onun Hane armasını yediğimizi duysa ne der?"

Dere boyunca ilerlemeye devam ettiler. Birkaç yüz adım sonra vadinin sonuna ulaştılar. Su, yukarıda kalan, çıkıntı yapmış bir kayanın üzerinden akararak çayı oluşturuyordu.

"Şunun altında uyuyalım," dedi Akkarin çıkıntıyı işaret ederek. Çayın yanına oturdu ve kuşun tüylerini yolmaya başladı.

Sonea ayaklarının altındaki çimenlere baktı, ardından da yukarıdaki kaya çıkıntısına. Çömeli yerden çimen yolmaya başladı. Yatacakları yere kucak kucak çimen taşıırken kızaran etin kokusunu aldı ve midesinin guruldadığını duydu.

Mulluku bir ısı küresi içinde kızarmaya bırakan Akkarin ağaçlardan birine gitti. Dallara baktı ve ağaç sallanmaya başladı. Sonea

bir şeylerin yere düştüğünü duydu ve döndüğünde Akkarin'in yere çökmüş bir şeyleri incelediğini gördü. Yanma gitti.

"Bu yemişlerin kabuğunu kırmak zordur ama oldukça lezzetlidirler," dedi Akkarin birini kaldırarak. "Onları topla. Sanırım aşağıda dikençileği de gördüm."

Ay gökyüzünde oldukça alçaktaydı. Büyüyen karanlıkta yemişleri bulmak kolay değildi. Etrafı eliyle yoklamaya başladı. Yemişleri gömleğinin önüne toplayıp pişen mullukun yanına taşıdı ve kısa sürede kabukları içindeki yumuşak yemişe zarar vermeden kırmayı öğrendi.

Akkarin kısa süre sonra döndü. Elinde içinde meyveler ve birkaç sapla dolu, kabaca oluşturulmuş taş bir kâse vardı. Meyvelerin etrafı hiç de hoş görünmeyen dikenlerle kaplıydı.

Sonea yemişleri açarken Akkarin'in meyveleri büyüyle kaldırıp dikkatle kabuğunu ve dikenlerini soymasını izledi. Kısa sürede kâsenin yarısı koyu renkli, soyulmuş meyvelerle dolmuştu. Akkarin meyvelerden sonra sapların dış kabuklarını soymaya başladı.

"Sanırım ziyafetimiz hazır," dedi. Sonea'ya iki sap verdi. "Bunun adı şem. Çok lezzetli değil ama yenilebilir. Sadece etle beslenmek iyi değildir."

Sonea sapların içinin lezzetli olmasa da oldukça sulu olduğunu gördü. Akkarin mulluku ikiye ayırdı. Mullukta daha önce yedikleri kuşlardan çok daha fazla et vardı. Yemişler Akkarin'in söylediği gibi oldukça lezzetliydi. Akkarin meyveleri ezip suyla karıştırarak bir içecek yaptı. Yemeği bitirdiklerinde Sonea kendini Sachaka'ya girdiğinden beri ilk kez tam olarak doymuş hissediyordu.

"Basit bir yemeğin bile böyle mutluluk verebilmesi inanılmaz." Sonea halinden memnun bir şekilde iç çekti. Vadi artık neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü. "Burası gündüzleri nasıl görünüyor acaba?"

"Yaklaşık bir saat içinde öğreneceksin," dedi Akkarin.

Sesi yorgun çıkıyordu. Sonea ona baktı ama yüzü gölgelerin içinde kalıyordu.

"Uyku vakti, öyleyse," dedi Sonea. Kendi yorgunluğunu gidermek için gerektiği kadar şifa gücü çekerek ellerini Akkarin'e uzattı. Akkarin ilk başta elini tutmayınca Sonea, onun kendisini karanlıkta görüp göremediğini merak etti. Sonra elinin etrafına sarılan sıcak parmakları hissetti.

Derin bir nefes alan güç göndermeye başladı. Kendini tüketmeye dikkat ediyordu. Bir kez daha Akkarin'in, kendisinin ilk nöbeti tutmasına, kendisini tüketmediğinden emin olmak için mi izin verdiğini merak etti. Kendini tüketirse uyanık kalamazdı.

Gücünün azaldığını hissettiğinde durup ellerini çekti. Akkarin hareketsiz ve sessiz durmaya devam ediyordu. Sonea'nın hazırladığı çimenden yatağa gitmedi.

"Sonea," dedi birdenbire.

"Evet?"

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Nefesi kesilen Sonea, kalbinin mutlulukla çarptığını fark etti. Akkarin birkaç dakika boyunca sessiz kaldı ve hafifçe iç çekti.

"Seni Rothen'den ayırdığım için üzgünüm. Onun senin için bir öğretmenden çok bir baba gibi olduğunu biliyorum."

Sonea, adamın gölgeler içindeki yüzüne gözlerini dikti. Onun gözlerini aradı.

"Bu gerekliydi," diye ekledi Akkarin hafifçe.

"Biliyorum," diye fısıldadı Sonea. "Anlıyorum."

"Ama o zamanlar anlamamıştın," dedi Akkarin buruk bir şekilde. "Benden nefret etmiştin."

Sonea kıs kıs güldü. "Bu doğru. Ama artık etmiyorum."

Akkarin başka bir şey söylemedi ve kısa süre sonra kalkıp çimenden yatağa yattı. Bir süre sonra hava aydınlanmaya, yıldızlar da solup gözden kaybolmaya başladı. Sonea'nın uykusu gelmemişti ve tek sebebinin Şifa olmadığını biliyordu. Akkarin'in bu beklenmedik özür ve teşekkürü, günlerdir boğmaya çalıştığı umutlarıyla arzularını canlandırmıştı.

Küçük aptal, diye azarladı kendini. Sadece nazik davranıyor. En sonunda senin yardımını kabul etmesi ve sana yaptıklarından pişman olması, seni yaralı ama istenmeyen bir arkadaştan fazlası gibi gördüğünü göstermez. Seninle başka bir anlamda ilgilenmiyor, bu yüzden kendine işkence etmeyi kes.

Ama ne yaparsa yapsın Akkarin ona her dokunduğunda, hatta baktığında heyecanlanmasını engelleyemiyordu. Ve Akkarin'i, kendisini izlerken yakalamak da hiç yardımcı olmuyordu.

Kollarını dizlerine dolayıp parmaklarını baldırlarına vurmaya başladı. Kenar mahallelerde yaşarken erkekler ve kadınlar hakkında bilmesi gereken her şeyi bildiğini düşünürdü. Daha sonra, Şifa dersleri aslında ne kadar az şeyi anladığını göstermişti. Şimdiyse Şifacıların bile kendisine işe yarar herhangi bir şey öğretmediğini düşünüyordu.

Ama belki de, ona böyle bir hissi nasıl durdurabileceğini öğretmemelerinin nedeni bunun mümkün olmamasıydı. Belki de...

Vadide hırlamaya benzeyen boğuk bir ses yankılandı. Sonea donup kaldı. Zihni hızla berraklaştı ve karanlığa doğru baktı. Ses bir kez daha arkadan gelince ayağa fırlayıp bir anda döndü. Sesin Akkarin'in yakınlarında bir yerden geldiğini fark ettiğinde birden dehşete kapıldı. Vahşi hayvanlardan biri gizlice onu mu hedef almıştı? Aceleyle o tarafa gitti.

Çıkıntıya ulaştığında karanlığa baktı ama saldırmak üzere bir hayvan görmedi. Akkarin başını bir o yana bir bu yana döndürüyordu. Sonea yaklaştığında Akkarin inledi.

Durup, ona korkuyla baktı. Adam bir başka kâbus görüyordu. Sonea'nın içini hem rahatlatma hem de endişe sardı. Onu uyandırmayı düşündü ama kâbustan uyandığında yüzünde oluşan ifadeden kimsenin onun bu zayıf anını görmesini istemediği belli oluyordu.

Aslında, diye düşündü, benim de hoşuma gitmiyor.

Akkarin bir kez daha inledi. Sonea inleme vadide yankılandığında yüzünü ekşitti. Ses dağlar boyunca ilerleyebilirdi ve Sonea kimlerin dinliyor olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Akkarin bir kez daha hafifçe bağırınca Sonea kararını verdi. Onun hoşuna gitse de gitmese de, adamı birilerinin dikkatini çekmeden uyandıracaktı.

"Akkarin," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Akkarin sessizleşti ve Sonea onu uyandırabildiğini düşündü ama Akkarin kısa süre sonra yeniden gerildi.

"Hayır!"

Sonea endişeyle biraz daha yaklaştı. Akkarin'in gözleri gözkapaklarının altında dönüp duruyordu. Yüzü hissettiği belli olan acıyla çarpılmıştı. Sonea sarsarak uyandırmak için uzandı.

Parmakları bir kalkanın yüzeyine değince canı acıdı. Akkarin'in gözlerinin aniden açıldığını gördü, ardından bir güç çarpıp onu havaya fırlattı. Sırtına sert bir darbe alınca yere yığıldı. Acı kollarını ve bacaklarını sardı.

“Ah!”

“Sonea!”

Bir çift elin kendisini sırtüstü çevirdiğini hissetti. Akkarin ona gözlerini dikmişti.

“Yaralandın mı?”

Sonea kendine baktı. “Hayır, sadece birkaç ezik sanırım.”

“Neden beni uyandırdın?”

Sonea ellerine baktı. Karanlıkta bile titrediklerini görebiliyordu. “Rüya görüyordunuz. Bir kâbus...”

“Kâbuslara alışkınıym Sonea.” dedi Akkarin yumuşak bir sesle, sesi kontrollü ve sakindi. “Beni uyandırmanı gerektirmezler.”

“Çok ses çıkarıyordunuz.”

Akkarin bir an durdu, ardından dikleşti.

“Sen uyu Sonea,” dedi kalm bir sesle. “Nöbeti ben tutarım.”

“Hayır,” dedi Sonea sinirli bir şekilde. “Çok az uyudunuz... ve nöbet sıram geldiğinde beni uyandırmayacağınızı biliyorum.”

“Uyandıracağım. Söz veriyorum.”

Akkarin öne doğru eğilip elini uzattı. Sonea adamın onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Parlak bir ışık gözlerini kamaştırdı ve yükselen güneşin vadinin dibindeki kaya duvarının üzerine çıkmaya başladığını fark etti.

Akkarin duraksadı. Bir şeylerin onun dikkatini çektiğini fark eden Sonea gözlerini kısarak Akkarin’e baktı ama adam, parlak ışığa karşı karanlık bir şekildi sadece. Sonea içgüdüsel olarak zihniyle ulaşmaya çalıştı. Bir anda bir imge gördü.

Sabah güneşinde parlayan koyu renk saçlarla çevrelenmiş bir yüz. *Gözler... kapkara... ve soluk, mükemmel bir ten...*

Bu kendi yüzüydü ama şimdiye kadar herhangi bir aynada gördüğü yansımalarından çok farklıydı. Görüntüdeki gözlerinde gizemli bir parıltı vardı. Saçı sanki bir esinti varmış gibi dalgalanıyordu ve dudakları o kadar davetkâr bir şekilde kıvrılıyor olamazdı...

Adam elini çekip kurtardı ve bir adım geriledi.

Beni böyle görüyor, diye düşündü Sonea birdenbire. Sezdği arzu konusunda yanlışmış olması mümkün değildi. Kalp atışlarının hızlandığını hissetti. *Onca zamandır sadece ben öyle hissediyorum diye direndim,* diye düşündü. *Ama o da öyleymiş.*

Ona doğru önce bir adım attı, sonra bir adım daha. Akkarin kaşlarını çatmış, Sonea'yı dikkatle izliyordu. Sonea iradesiyle onun, bakışlarının ötesini görmesini sağladı. Kendi düşüncelerini ve onun düşüncelerini bildiğini sezmesini sağladı. Çok yakınına geldiğinde Akkarin'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Sonea, onun ellerinin kendi kollarını sardığını hissetti ve parmak uçlarında yükselip onu öptüğünde kendisini sıkıca tuttuğunu fark etti.

Akkarin neredeyse tamamıyla hareketsiz kaldı. Sonea ona yaslandığında, adamın kalbinin hızla çarptığını hissetti. Akkarin'in gözleri kapandı, ardından geri çekildi.

"Dur... Kes şunu," dedi nefesinin arasından. Gözlerini açıp dikkatle baktı.

Söylediklerine rağmen Akkarin hâlâ sıkıca Sonea'nın kollarını tutuyordu, sanki bırakmaya isteksizdi. Sonea, onun yüzünü inceledi. Onu yanlış mı anlamıştı? Hayır, zihninde sezdiği şeyden emindi.

"Neden?"

Akkarin kaşlarını çatı. "Bu yanlış."

"Yanlış mı?" diye sordu Sonea düşünmeksizin. "Nasıl? İkimiz de... hissettiğimiz..."

"Evet," dedi adam yumuşak bir şekilde. Bakışlarını kaçırdı. "Ama düşünülmesi gereken daha çok şey var."

"Ne gibi?"

Akkarin, Sonea'nın kollarını bırakıp bir adım geriledi.

"Bu haksızlık olur... senin için."

Sonea, onu dikkatle süzdü. "Benim için mi? Ama..."

"Sen gençsin. Senden on iki... Hayır, on üç yaş büyüğüm."

Bir anda Akkarin'in duraksaması anlam kazanmıştı. "Bu doğru," diye karşılık verdi Sonea dikkatle. "Ama Hanelerdeki kadınlar çoğu zaman kendilerinden büyük kişilerle evlendirilirler. Çok daha yaşlı kişilerle. Bazıları neredeyse on altı yaşında evlendirilir. Bense neredeyse yirmi yaşındayım."

Akkarin kendisiyle mücadele ediyor gibi gözüküyordu. "Ben senin vasinim," diye hatırlattı ciddi bir şekilde.

Sonea gülümsemesine engel olamadı. "Artık değil."

"Ama Lonca'ya dönersek..."

“Bir skandal mı yaratırız?” Kıs kıs güldü. “Sanırım artık buna alışmışlardır.” Sonea, Akkarin’in gülümseyeceğini ummuştu ama aldığı karşılık bir kaş çatışı oldu. Ciddileşti. “Sanki geri döneceğiz ve her şey eskisi gibi olacaktı gibi konuşuyorsun. Dönsek bile bizim için hiçbir şey aynı olmayacak. Ben bir kara büyücüyüm. Sen de öyle.”

Adam yüzünü ekşitti. “Özür dilerim. Sana asla...”

“Bunun için özür dileme,” dedi Sonea yüksek sesle. “Kara büyü öğrenmeyi ben seçtim. Ve bunu senin için yapmadım.”

Akkarin onu sessizce süzdü.

Sonea iç çekip arkasını döndü. “Eh, bu işleri iyice garip bir hale sokacak.”

“Sonea.”

Sonea arkasını döndü ve Akkarin kendisine yaklaşırken hareketsiz kaldı. Akkarin, onun yüzüne düşmüş bir tutam saçı çekti. Sonea onun dokunuşuyla nabzının hızlandığını hissetti.

“Önümüzdeki haftalarda ikimiz de ölebiliriz,” dedi Akkarin sessizce.

Sonea başıyla onayladı. “Biliyorum.”

“Senin güvende olduğunu bilmek beni daha mutlu eder.”

Sonea gözlerini kıstı. Akkarin gülümsedi.

“Hayır, tekrar aynı tartışmayı açmayacağım ama... benim sadakatimi sinıyorsun Sonea.”

Sonea kaşlarını çatı, anlamamıştı. “Nasıl?”

Akkarin uzanıp bir parmağıyla Sonea’nın kaşını okşadı. “Önemli değil.” Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Hem artık çok geç. Ic-hani’yi öldürdüğün gece o sınavdan kalmaya başlamıştım.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. *Demek istediği... Bu kadar uzun süredir mi...*

Adam gülümsedi. Sonea, onun kollarının beline dolandığını hissetti. Akkarin onu kendine doğru çekerken Sonea sorularının bekleyebileceğine karar verdi. Uzanıp Akkarin’in dudaklarının kıvrımında parmağının ucunu gezdirdi. Akkarin eğilip dudaklarını Sonea’nın dudaklarıyla buluşturduğunda tüm sorular unutuldu.

25. BÖLÜM

TESADÜFİ KARŞILAŞMA

Rothen, gorinlerin sinir bozucu derecede yavaş yürüyen hayvanlar olduğunu öğrenmişti. Ama bu devasa hayvanlar yine de tüccarların gözdesiydi. Güçlü, uysal, kontrol etmesi kolay hayvanlardı ve atlardan çok daha dayanıklıydılar.

Ama acele etmelerini sağlamak imkânsızdı. Rothen iç çekip Kuzgun'a baktı ama casus, geniş kenarlı bir şapkayla yüzünün çoğu kapalı halde, arabadaki giysi çuvalları arasında kestiriyordu. Rothen gülümseyip ilgisini tekrar yola çevirdi. Bir önceki gece Soğukköprü kasabasındaki bir bolhanede oda kiralamışlardı. Rothen'in kuzeni rolündeki Kuzgun, herhangi bir insanın içebileceğinden çok daha fazla bol içip bütün geceyi yatakla tuvalet arasında gidip gelerek geçirmişti.

Bu büyük ihtimalle Kuzgun'un yiğit tüccar rolünü Rothen'den çok daha iyi oynadığı anlamına geliyordu. *Yoksa ben aklı başında büyük kuzeni mi oynamalıyım?*

Rothen gömleğini düzeltti. Bu dar giysi cüppeden çok daha rahatsız ediyordu. Ama adam yolculuk şapkası takmaktan oldukça memnundu. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen o günün oldukça sıcak geçeceği belliydi.

Yolda asılı gibi duran tozdan bir pus, ufkun bulanık gözükmesine sebep oluyordu. İki gündür yolculuk etmelerine rağmen henüz dağları görememişlerdi. Rothen yolun neredeyse dümdüz bir şekilde Calia'ya gidip orada ikiye ayrıldığını biliyordu. Sola dönülürse kuzeydeki Has

Hisar'a, sağa dönülürse kuzeydoğudaki Güney Geçit'e gidilirdi. Kuzgun'la birlikte ikincisine gidiyorlardı.

Güney geçidine gitmek için kuzeydoğuya yolculuk etmeleri kulağa garip geliyordu. Geçit büyük ihtimalle dağlardaki konumu yüzünden adlandırılmıştı, Kyralia'daki genel konumu yüzünden değil. Beş yıl önce oğlunu ziyaret ederken de buralara yaklaşmıştı.

Dorrien aklına geldiğinde kaşlarını çattı. Oğlu geçide giden yolu gözetliyordu ve karşılaşmaları kaçınılmazdı. Rothen'in nereye ve ne amaçla gittiğini açıklaması gerekecekti. Dorrien bundan hiç memnun olmayacaktı.

Büyük ihtimalle bize katılmaya çalışacaktır. Rothen sessizce homurdandı. Bu hiç de yapmak istemediğim bir tartışma olacak.

Yine de oğluyla yüzleşmesine daha günler vardı. Kuzgun bu yük arabasıyla Güney Geçit'e ulaşmanın altı ya da yedi gün süreceğini söylemişti. *O zaman Sonea, Sachaka'ya gireli on beş gün olacak, diye düşündü Rothen. Tabii, o kadar süre hayatta kalabilirse.*

Lorlen'den, Akkarin'in beş gün önce Yüksek Büyücülerle bağlantı kurduğunu ve Sonea'nın iyi olduğunu duyduğunda oldukça rahatlamıştı. Lorlen ayrıca, iki Sachaka'lı arasındaki bir konuşmaya kulak misafiri olduklarını söylemişti. Bu konuşma Rothen'in canını sıkıyordu. Ichani olmasalar da Akkarin'le Sonea'yı öldürmek istedikleri açıktı.

"Onlara 'Kyralia'lılar' dediler," demişti Lorlen. "Bunun, Sachaka'ya giren bütün Kyralia'lıları aynı şekilde gördükleri anlamına gelmediğini umuyorum. Kyralia'lı tüccarlar yıllardır Arvice'ye gidip gelirler ve son dönemde farklı olan herhangi bir şey belirtmediler. Yine de dikkatli olun."

"Biri yaklaşıyor," dedi Kuzgun. "Arkamızdan."

Rothen, casusa baktı. Adamın yatışı çok az değişmişti, sadece şapkanın kenarından bir gözü görülebiliyordu artık. Yolda geriye baktığında geçişlerinin yarattığı tozun ötesinde bir hareket görebildiğini fark etti. Toz bulutunun içinden atlar ve binicileri seçilmeye başladığında Rothen nabzının hızlandığını fark etti.

"Büyücüler," dedi. "Balkan'ın Has Hisar'a gönderdiği destek kuvveti."

"Yolun kenarına çeksen iyi olur," diye önerdi Kuzgun. "Ve başını aşağıda tut. Seni tanımalarını istemezsin."

Rothen dizginleri hafifçe çekti. Gorinler gönülsüzce başlarını oynattılar ve yolun soluna doğru ilerlemeye başladılar. At nallarının sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

“Aval aval bakma konusunda özgürsün,” diye ekledi Kuzgun. “Bunu bekleyeceklerdir.”

Casus artık oturuyordu. Rothen dönüp şapkasının altından yaklaşan büyücülere dikkatle baktı. Yük arabasını ilk geçen, bir önceki sene Sonea’ya özel öğretmenlik yapmış olan Savaşçı Lord Yıkmo oldu. Büyücü geçerken Rothen ve Kuzgun’a dönüp bakmadı bile.

Diğer büyücüler de büyük bir gürültüyle yanlarından geçtiler. Arkalarında yoğun bir toz bulutu bırakmışlardı. Kuzgun öksürüp bir elini sallayarak tozu dağıtmaya çalıştı.

“Yirmi iki,” dedi Rothen’in yanına çıkıp oturarak. “Bu, Has Hisar’daki büyücü sayısını iki katına çıkaracak. Lonca, Güney Geçit’e de büyücü gönderiyor mu?”

“Bilmiyorum.”

“İyi.”

Rothen, Kuzgun’a garip bir şekilde baktı.

“Ne kadar az bilirsen Ichani’ler senden o kadar az şey öğrenebilir,” dedi casus.

Rothen başıyla onayladı. “Güney Geçit’in gözleendiğini biliyorum. Ichani’ler oradan gelirse Lonca alarına geçecek. Has Hisar’dakilerin Imardin’e dönüp Lonca’ya katılmak için vakti olacak. İki geçidin de Imardin’e uzaklığı hemen hemen aynı.”

“Hımm.” Kuzgun dilini şaklattı, derin düşündüğünde yapmayı alışkanlık haline getirdiği bir şeydi. “Ben bu Ichani’lerin yerinde ol-sam Güney Geçit’i kullanırdım. Orada büyücü olmayacak, hisar da. Böylece savaşarak güç harcamadan girebilirler. Korkarım bu bizim için hiç iyi olmaz. Yine de...” Kaşlarını çattı “Bu Ichani’ler tek bir kişi gibi savaşmayı bilmiyorlar. Bütün Lonca ile karşılaşılırsa bir ya da ikisini öldürmek mümkün olabilir. Ama Lonca bölünmüşken bunu başarmak çok zor. Has Hisar onlar için çok daha iyi bir seçim olabilir.”

Rothen omzunu silkip ilgisini gorinleri yolun ortasına yönlendirmeye verdi. Kuzgun bir süre düşünceli bir şekilde sessiz kaldı.

“Elbette bu Ichani’ler eski Yüksek Lord’un bir icadı olabilir,” dedi bir süre sonra. “Sadece Lonca’nın kendisini hayatta bırakmasını sağlamak için uydurulmuştur. Ve eski çırağın da ona inandı.”

Yoldaşının gözücuyla kendisine baktığını gören Rothen kaşlarını çattı. “Bana sürekli hatırlattığın gibi.”

“Beraber etkin bir şekilde çalışacaksak Sonea ve onun yoldaşıyla arandakileri bilmeliyim,” dedi Kuzgun. Ses tonu saygılı ama aynı zamanda kararlıydı. “Seni bu göreve getirenin sadece Lonca’ya olan sadakatin olmadığını biliyorum.”

“Evet.” Rothen iç çekti. Kuzgun elde edebileceği her bilgiyi elde ettiğinden emin olmadan onu rahat bırakmayacaktı. “Benim için herhangi bir çırağın daha önemli. Onu kenar mahallelerden alıp nasıl uyum sağlayabileceğini öğretmeye çalıştım.”

“Ama sağlayamadı.”

“Evet.”

“Sonra Akkarin onu rehin aldı ve senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ama artık var.”

“Belki... Sachaka’ya gizlice girip onu alıp hemen geri dönebilmek çok hoş olurdu.” Rothen casusa baktı. “Ama içimden bir ses bunun o kadar kolay olmayacağını söylüyor.”

Kuzgun kıs kıs güldü. “Asla olmaz. Sence Sonea, Akkarin’e âşık olabilir mi?”

Rothen ani bir öfke hissetti. “Hayır. Ondan nefret ediyordu.”

“Yasak büyüyü öğrenerek, söylediği üzere, Lonca’nın aklı başına gelene kadar hayatta kalacağından emin olmak için onunla beraber sürgüne gidecek kadar mı?”

Rothen derin bir nefes alıp kendini rahatsız edip duran korkusunu bir kenara itti. “Ichani’lerin gerçek olduklarına inanıyorsa Akkarin’in onu, yaptığı her şeyi Lonca’nın iyiliği için yaptığına inandırması kolay olmuştur.”

“Ichani’ler gerçek değilse Akkarin neden böyle bir şey yapsın?”

“Sonea onu takip etsin diye. Ona ihtiyacı var.”

“Ne için?”

“Gücü için.”

“Öyleyse neden ona kara büyü öğretsin ki? Bu ona hiç bir şey kazandırmaz.”

“Bilmiyorum. Sonea kara büyü öğrenmeyi kendisinin istediğini söyledi. Belki de Akkarin onun desteğini kaybetmemek için kabul etmek zorunda kalmıştır.”

“Yani Sonea artık onun kadar güçlü olabilir. Akkarin’in yalan söylediğini anlarsa neden Imardin’e dönmesin ya da en azından Lonca’ya bildirmesin?”

Rothen gözlerini kapadı. “Çünkü... çünkü...”

“Bunun acı verici olduğunu biliyorum,” dedi Kuzgun alçak sesle, “ama onlarla karşılaşmadan önce olası bütün sebepleri ve durumları gözden geçirmiş olmalıyız.”

“Biliyorum.” Rothen soruyu düşündü, sonra yüzünü ekşitti. “Sonea’nın kara büyü bilmesi onun güçlü olduğunu göstermez. Kara büyücüler başkalarından güç çekerek güçlenirler. Sonea’nın bunu yapmaya fırsatı olmadıysa Akkarin ondan çok daha güçlü olabilir. Ayrıca her gün Sonea’dan güç çekerek onu zayıf tutuyor olabilir... ve Lonca’yla iletişim kurarsa onu öldürmekle tehdit etmiş olabilir.”

“Anlıyorum.” Kuzgun kaşlarını çatı. “Bu bizim için de pek iyi sonuçlara yol açmaz.”

“Evet.”

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama چراغını böyle bir durumda bulmamızı umuyorum. Aksi bir durum Kıralia için çok daha kötü olacaktır.” Tekrar dilini şaklattı. “Şimdi, bana biraz oğlundan bahset.”

Akkarin durduğunda Sonea rahatlayarak iç çekti. Uzun yürüyüşlere artık alışmış olsa da her dinlenme molasını mutlulukla karşılıyordu. Sabah güneşi ılıktı ve uykusunu getiriyordu.

Akkarin kısa bir bayırın tepesinde durup Sonea’nın güçlkle yanına tırmanmasını bekledi. Sonea tepeye ulaştığında yollarının başka bir uçurum tarafından kesildiğini gördü. Bu seferki geniş ve sğdı. Sonea içine baktığında nefesi kesildi.

Aşağıda mavi bir şerit vardı. Su, çorak topraklara ulaşmadan önce yarığın dibinde, kayaların etrafından çağlıyor, minik şelaleler oluşturuyordu. Nehrin kıyısında ağaçlarla bitkiler vardı ve bazı yerlerde yeşillik kaya duvarlarına kadar yayılmıştı.

“Krikara Nehri,” diye mırıldandı Akkarin. “Nehri takip edersek Güney Geçit’e giden yola ulaşırız.”

Dağlara baktı. Sonea bakışlarını takip ettiğinde vadinin iki yanındaki zirvelerin arasındaki boşluğun, diğerlerinden daha geniş olduğunu gördü. Birden heyecanlandı. Kyralia o boşluğun ardındaydı.

“Geçit’e ne kadar var?”

“Durmaksızın yürürsek bir gün.” Kaşlarını çatı. “Yola mümkün olduğunca yaklaşıp geceyi beklemeliyiz.” Vadiye baktı. “Her ne kadar artık Parika’nın en az bir günlük mesafeye arkamızda olması gerekse de, köleleri orada onun için nöbet tutuyor olacak.”

Ayağa kalkıp Sonea’ya döndü. Onun ne yapmaya niyetlendiğini anlayan Sonea ellerini tuttu.

“Bırak ben yapayım,” dedi gülümseyerek.

İradesine büyü çekerek ayaklarının altında bir disk oluşturdu, ardından diski havaya kaldırıp uçuşunun üzerinden ilerlediler. Sonea, kendilerini ağaçların arasındaki bir çimenliğe indirdi.

Başını kaldırdığında Akkarin’in kendisini dikkatle süzdüğünü gördü.

“Bana niye öyle bakıyorsun?”

Adam gülümsedi. “Bir sebebi yok.” Dönüp nehre doğru ilerlemeye başladı. Sonea başını iki yana sallayıp peşinden gitti.

Dağlarda bu kadar yürüdükten sonra temiz suyun akışını ve etrafındaki bitkileri görmek moralini düzeltmişti. Yukarıdan yağmurun yağıp önce küçük akıntıları sonra da birleşerek vadiden akan nehri oluşturduğunu hayal etti. Arkasına baktığında nehrin nerede bittiğini merak etti. Aşağıdaki kuru, çorak topraklara kadar devam ediyor muydu?

Ne var ki ağaçlar ve çalılar yürümeyi zorlaştırıyordu. Akkarin duvarın gölgelerine doğru gitti. Böylece bitki örtüsüyle mümkün olduğunca az mücadele edeceklerdi. Bir saat sonra vadinin bir yanından diğer yanına kadar uzanıyormuş gibi görünen sık bir ormana geldiler. Bitkilerin arasında tek sıra halinde ilerlemeye devam ettiler. Onlar yürüdükçe taş çarpan suyun sesi yükseliyordu. Tekrar gün ışığına çıktıklarında yollarının geniş bir göl tarafından kesildiğini gördüler.

Sonea’nın nefesi kesildi. İleride, suyun çağıldayarak göle döküldüğü kaya bir duvar vardı. Dağların sessizliğinden sonra şelalenin sesi sağır ediciydi. Akkarin’e döndü.

“Burada durabilir miyiz?” dedi hevesli bir şekilde. “Durabiliriz değil mi? *Haftalardır* gerçek bir banyo yapmadım.”

Akkarin gülümsedi. “Sanırım kısa bir molanın zararı olmaz.”

Sonea gülümsedi, ardından yakındaki bir kayaya oturup botlarını çıkardı. Suyu adım attığında inledi.

“Buz gibi!”

Zihnini odaklayıp suya ısı yaydı. Bilekleri ısınmaya başladı. Yavaşça daha derine doğru ilerledi. Çok ani hareket etmez ve suyu karıştırmazsa etrafındaki suyu uygun bir sıcaklıkta tutabildiğini fark etti. Su dizlerine kadar geldiğinde durup oturdu ve kendini boynuna kadar suyun altına soktu.

Pantolonu su çektikçe ağırlaştı. Gölün ortasının çok daha derin olduğunu görebiliyordu. Geriye yatarak kafasını suyun altına soktu. Nefes almak için kafasını çıkardığında yan tarafından üzerine su sıçradı. Döndüğünde Akkarin’in suda ilerlediğini gördü. Akkarin dikkatle havuza bakıp aniden suyun dibine daldı. Sonea, üzerine buz gibi sular sıçrayınca küfretti.

Akkarin’in suyun altına girişini izledi. Adam tekrar yüzeye çıktığında uzun saçları yüzüne yapışmıştı. Saçlarını başının bir hareketiyle geriye atıp Sonea’ya döndü.

“Buraya gel.”

Kız, Akkarin’in ayaklarını suyun altında çırpıtığını görebiliyordu. Gölet derindi. Başını iki yana salladı.

“Yüzme bilmiyorum.”

Akkarin biraz daha yakma süzüldü, sonra sırtüstü döndü. “Ailem her yazı deniz kıyısında geçirirdi,” dedi. “Neredeyse her gün yüzerdik.”

Sonea, Akkarin’i okyanusta yüzen genç bir çocuk olarak hayal etmeyi denedi ama başaramadı. “Ben de birkaç kez nehre yakın yaşadım ama kimse o nehirde yüzmez.”

Akkarin kıs kıs güldü. “En azından isteyerek.”

Tekrar dönüp şelaleye doğru yüzmeye başladı. Şelaleye ulaştığında omuzları suyun üzerine yükseldi ve bir süre durup şelaleyi inceledi. Bir elini suyun içine soktukten sonra içeri girdi.

Sonea bir süreliğine Akkarin’in silik gölgesini görebildi ama sonra o da gözden kayboldu. Dönmesini bekledi. Birkaç dakika sonra merak etmeye başladı. Orada ne bulmuş olabilirdi ki?

Ayağa kalkıp gölün etrafından dolaştı. İlk başta su sadece ayak bileğine kadar geliyordu ama şelaleye yaklaştıkça derinleşmeye başladı.

Su perdesine ulaştığında seviye beline kadar geliyordu. Ama ayaklarının altındaki kayaların şelalenin içine doğru yükseldiğini fark etti.

Bir elini akan suya soktu. Soğuk su eline sertçe çarpıyordu. Kendini hazırlayıp su perdesine girdi ve dizlerinin bir kaya parçasına değdiğini fark etti.

Şelalenin arkasında omuz yüksekliğinde bir oyuk vardı. Akkarın sırtını bir duvara dayamış, bağdaş kurmuş oturuyordu. Sonea'ya gülümsedi.

"Biraz küçük olsa da gözlerden uzak bir yer."

"Ve gürültülü," diye ekledi Sonea.

Kendini oyuca çeken Sonea dönüp sırtını kayaya yasladı. Dış dünyanın mavi ve yeşil renkleri, su perdesine renk veriyordu.

"Çok güzel," dedi.

"Evet."

Sonea elinin etrafına kıvrılan parmakları hissetti ve aşağı baktı.

"Üşümüşsün," dedi Akkarın.

Sonea'nın elini kaldırıp iki elinin arasına aldı. Dokunuşu omurgasına sıcak ürpertiler yayıyordu. Sonea, Akkarın'e bakınca, çenesindeki gölgelenin sık bir sakala dönüştüğünü fark etti. *Ashında sakallı olsa yakışır,* diye düşündü. *Ve giysilerinin ıslak yerleri hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.*

Akkarın bir kaşını kaldırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Sonea omzunu silkti. "Bir sebebi yok."

Akkarın gülmeye başladı ve bakışlarını aşağı kaydırdı. Sonea da aşağıya baktığında kendi giysilerinin de vücuduna yapıştığını fark etti ve yüzü kızardı. Vücudunu gizlemeye çalıştı ama Akkarın'ın ellerinin kendi ellerini sıkıca tuttuğunu fark etti. Başım kaldırdığında Akkarın'ın gözlerine haylaz bir pırıltı yerleştiğini gördü ve gülümsedi.

Adam gülüp onu kendine doğru çekti.

Zamanla, Ichani'lerle ve kuru giysilerle ilgili tüm düşünceler Sonea'nın aklından uçup gitti. Dikkatini daha önemli şeyler çekti. Çıplak tenin sıcaklığı, Akkarın'ın nefes alıp veriş, bütün vücudunu yangın gibi saran haz ve oyukta sarılıp uzanmanın ne kadar rahat olduğu...

Büyünün de kendince faydaları var, diye düşündü. *Soğuk ve küçük bir alan sıcak ve rahat bir yer haline getirilebiliyor. Yürümekten*

yorulmuş kaslar rahatlatılabiliyor. Bir zamanlar büyücülere olan nefretim yüzünden bunlardan vazgeçebileceğimi düşünüyorum da...

Vazgeçmiş olsaydım şimdi Akkarin'le olamazdım.

Evet, diye düşündü gerçekler acı bir şekilde kafasına dolarken. Umursamaz ve bundan hoşnut bir kenar mahalleli olurdum ve çok güçlü büyücülerin evimi istila etmek üzere olduğundan habersiz olurdum. Lonca'nın alçak gönüllü ve cömert gibi görünmesine yol açacak büyücülerin.

Akan suya uzandı. Parmakları su perdesine değdiğinde küçük bir aralık oluşturdu. Bu aralıktan dışarıdaki ağaçları, havuzu... ve bir silueti gördü...

Bir anda gerilip elini çekti.

Akkarin bir anda canlandı.

"Ne oldu?"

Sonea'nın kalbi hızla atıyordu. "Gölün yanında duran biri var."

Akkarin dirseklerinin üzerinde yükselip kaşlarını çatı.

"Bir süre sessiz kal," diye mırıldandı.

Boğuk konuşma sesleri duydular. Sonea kanının buz kestiğini hissetti. Akkarin su perdesini incelediğinde gözleri doğal bir aralık buldu ve oraya odaklandı. Elleri ve dizleri üzerinde kalkıp aralığa doğru emekledi.

Aralığa varınca durdu, ardından yüzü sertleşip kaşları çatıldı. Kıza dönüp seslendirmedeği bir sözcük söyledi. Parika.

Sonea gömleği ile pantolonuna uzanıp zorlukla giymeye çalıştı. Akkarin dışarısını dinliyordu. Sonea onun yanına süründü.

"... zararı yok. Sadece dönüşünüz için hazır olmak istedim," dedi bir kadın uysalca. "Dikençileği ve tiro yemişi topladım."

"Geçit'i terk etmemeliydin."

"Riko orada."

"Riko uyuyor."

"Öyleyse Riko'yu cezalandırın."

Sözsüz bir itiraz, ardından da bir darbe sesi geldi. "Beni affedin, efendim," diye inledi kadın.

"Ayağa kalk. Bunun için zamanım yok. İki gündür uyumadım."

"Öyleyse doğruca Kyralia'ya mı gidiyoruz?"

“Hayır. Kariko hazır olmadan olmaz. O zamana kadar iyice dinlenmek istiyorum.”

Bunun peşinden sessizlik geldi. Sonea su perdesinin arasından bir hareket yakaladı. Akkarin durduğu yerden Sonea'ya doğru emekledi. Sonea onun kolunun beline dolandığını hissetti ve kendisini Akkarin'in göğsünün sıcaklığına bıraktı.

“Titriyorsun,” dedi Akkarin.

Sonea derin, titrek bir nefes aldı. “Kıl payı kurtulduk.”

“Evet,” dedi Akkarin. “Çizmelerimizi sakladığım için şanslıyız. Bazen aşırı dikkatli olmak işe yarıyor.”

Sonea ürperdi. Bir Ichani kendisine yirmi adımdan daha yakın durmuştu. Banyo yapmak istemese ve Akkarin şelalenin arkasındaki oyuğu fark etmese...

“Artık önümüzde,” dedi Sonea.

Akkarin'in tutuşu biraz daha sertleşti. “Evet, ama görünüşe bakılırsa geçitteki tek Ichani Parika olacak. Ve sanırım Kariko, Kyralia'yı birkaç gün içinde istila etmeyi planlıyor.” İç çekti. “Lorlen'e ulaşmayı denedim ama yüzüğü takmıyor. Günlerdir takmadı.”

“Öyleyse Parika'nın Kyralia'ya girmesini bekleyip onu takip mi edeceğiz?”

“Ya da bu gece uyurken gizlice yanından geçmeyi deneyebiliriz.” Duraksayan adam Sonea'yı biraz uzağa iterek süzmeye başladı. “Sahil buradan çok uzak değil. Orası da Imardin'e sadece birkaç günlük bir at sürüşü uzaklıkta. O tarafa gidersen ben de...”

“Hayır.” Sesindeki güç Sonea'yı bile şaşırtmıştı. “Seni bırakmam.”

Akkarin'in yüz ifadesi sertleşti. “Lonca'nın sana ihtiyacı var, Sonea. Kara büyüü kitaplarımdan öğrenecek zamanları yok. Onları eğitip onlar için savaşabilecek birine ihtiyaçları var. İkimiz de Geçit'ten geçsek ikimiz de yakalanıp öldürülebiliriz. Güneye gidersen, en azından birimiz Kyralia'ya ulaşabilir.”

Sonea geri çekildi. Söyledikleri kulağa mantıklı geliyordu ama yine de hoşuna gitmemişti. Akkarin, Sonea'nın yanından geçip girmeye başladı.

“Benim gücüme ihtiyacın var,” dedi Sonea.

“Senden alacağım bir günlük fazladan güç hiçbir şeyi değiştirmez. Bu son haftalarda bir Ichani’yle karşılaşacak kadar güç toplamam mümkün değildi zaten. Senin gibi on ya da yirmi kişi lazımdı.”

“Sadece bir günlük bir güç değil. Geçit’ten Imardin’e gitmemiz dört beş günümüzü alır.”

“Dört beş gün de pek bir değişiklik yaratmaz. Lonca yardımımı kabul ederse güç çekebileceğim yüzlerce büyücü olacak. Kabul etmezlerse, zaten sonları gelmiş demektir.”

Sonea yavaşça başını iki yana salladı. “Değerli olan sensin. Senin bilgin, becerin ve topladığın gücün var. Güneye sen gitmelisin.” Akkarin’e bakıp kaşlarını çattı. “Daha güvenliyse neden ikimiz de güneye gitmiyoruz?”

Akkarin gömleğini alıp içini çekti. “Çünkü oraya zamanında ulaşamam.”

Sonea, Akkarin’e gözlerini dikti. “O zaman ben de ulaşamam.”

“Evet, ama başarısız olursam, Lonca’nın kalanına Kyralia’yı geri alması konusunda yardım edebilirsin. Müttefik Topraklar’ın kalanı komşu olarak Sachaka’lıların yönettiği bir ülke istemez. Birleşip...”

“Hayır!” diye bağırdı Sonea. “Savaş bitene kadar bir yerlerde saklanmayacağım.”

Akkarin gömleğini giydi, kollarını sallayarak düzeltti ve Sonea’nın yanına gitti. Elini tutup dikkatle gözlerine baktı.

“Başarısız olmam halinde sana yapabilecekleri için endişe etmezsem Ichani’lerle çok daha rahat savaşabilirim.”

Sonea, Akkarin’in bakışlarına karşılık verdi. “Sana yapacaklarını bilirken,” dedi yumuşak bir sesle, “benim için daha kolay olacağını mı sanıyorsun?”

“Güneye gidersen en azından birimiz güvende olacağız.”

“O zaman neden sen gitmiyorsun?” diye karşı çıktı Sonea. “Ben kalıp Lonca’nın şu küçük Ichani sorununu çözerim.”

Akkarin’in çenesi kasıldı, ardından gülümsemeye başladı ve kıs kıs güldü.

“Yararı olmaz. Seninle gelip başardığını kendi gözlerimle görmeliyim.”

Sonea sırttı, sonra yeniden ciddileşti. “Bütün savaşı senin savaşıp, bütün risklere senin girmene izin veremem. Onlarla beraber yüzleş-

ceğiz.” Bir an durdu. “Eh, şununla Geçit’te yüzleşmekten kaçınmamız gerekli. Ama ikimiz varken, eminim bir alternatif bulabiliriz.”

Lorlen’in masasındaki mektup yığını yavaşça devrilmeye başladı. Osen yığını zamanında yakalayıp ikiye ayırdı.

“Zihinsel iletişim üzerindeki bu yasak ulaklar için fazladan iş imkânı yarattı,” dedi genç büyücü.

“Evet,” diye katıldı Lorlen. “Kalem üreticileri için de. Tüketimim neredeyse iki katına çıktı. Cevaplamamız gereken daha kaç mektup var?”

“Bu sonuncusu,” dedi Osen.

Lorlen mektubu gösterişli bir hareketle imzaladı, sonra kalemini temizlemeye başladı.

“Geri dönmek güzel Osen,” dedi. “Sensiz nasıl işleri sürdürürdüm bilmiyorum.”

Osen gülümsedi. “Sürdüremezsiniz. Hem Yönetici hem Yüksek Lord sorumlulukları omuzlarınızdayken, mümkün değil.” Duraksadı. “Ne zaman yeni bir Yüksek Lord seçeceğiz?”

Lorlen iç çekti. Düşünmekten kaçındığı bir konuydu bu. Akkarın dışında birinin bu unvanı aldığını gözünde canlandıramıyordu. Yine de eninde sonunda birini seçmeliydiler... Üstelik Akkarın’ın anlattıkları doğruysa, ne kadar erken olursa o kadar iyiydi.

“Elyne’li asiler konusu da hallolduğuna göre gelecek toplantıda büyük ihtimalle adaylar açıklanacaktır.”

“Bir ay sonra mı?” Osen yüzünü buruşturup mektup yığına baktı. “Daha önceye alamaz mısınız?”

“Belki. Ama Yüksek Büyücülerden hiçbiri bu meseleyi daha önce halletmemiz yolunda bir talepte bulunmadı.”

Osen başıyla onayladı. Lorlen yardımcısının bu sabah dikkatinin dağınık olduğunu fark etti.

“Canını sıkan nedir?”

Genç büyücü, Lorlen’e baktı, sonra kaşlarını çatı.

“Lonca, anlattıkları doğru çıkarsa Akkarın’i görevine iade edecek mi?”

Lorlen yüzünü ekşitti. “Hiç sanmıyorum. Kimse bir kara büyücünün Yüksek Lord olmasını istemez. Akkarın’ın tekrar Lonca’ya kabul edileceğini bile sanmıyorum.”

“Peki ya Sonea?”

“Kral’a karşı geldi. Kral, Lonca’da bir kara büyücü olmasına izin verecekse bu kişinin, kendisinin veya Lonca’nın kontrol edebileceği biri olmasını isteyecektir.”

Osen kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırıldı. “Öyleyse Sonea asla eğitimi bitiremeyecek.”

“Evet.” Lorlen bu cevabı verirken ne kadar doğru olduğunu anlayınca bir üzüntü sancısı hissetti.

“Alçak herif,” diye hırladı Osen koltuğundan kalkarak. Sonra durdu. “Özür dilerim. Dostunuz olduğunu ve ona hâlâ biraz saygı duyduğunuzu biliyorum. Ama Sonea... muhteşem bir büyücü olabilirdi. Mutsuz olduğumu biliyordum. Akkarin’in sebebin bir parçası olduğu belliydi ama ben bu konuda hiçbir şey yapmadım.”

“Yapabileceğin bir şey yoktu,” dedi Lorlen.

Osen başını iki yana salladı. “Bilseydim Sonea’yı alıp götürebilirdim. Rehinesi olmadan ne yapabilirdi ki?”

Lorlen ellerine, bir zamanlar yüzüğü taktığı parmağına baktı. “Lonca’yı ele geçirebilirdi. Rothen’le seni öldürebilirdi. Kendine eziyet etme, Osen. Bilmiyordun ve bilseydin bile bir şey yapamazdın.”

Genç büyücü karşılık vermedi. “Artık yüzüğünüzü takmıyorsunuz,” dedi birden.

Lorlen başını kaldırdı. “Evet. Takmaktan bıktım.” Ani bir endişe hissetti. Osen kan mücevherlerini öğrenip yüzükten şüphelenmiş miydi? Öyleyse yüzüğü bir buçuk yıldır taktığını hatırlayıp onun Akkarin’in sırrını, söylediğinden uzun süredir bildiğinden kuşkulananabilirdi.

Osen iki sıra mektubu alarak çarpık bir şekilde gülümsedi. “Geçmiş bir de ben hatırlatmayayım. Sanırım bir işe yarayıp bunlar için ulak ayarlasam iyi olacak.”

“Evet, teşekkür ederim.”

“İşim biter bitmez dönerim.” Lorlen yardımcısının kapıya ilerleyişini izledi. Kapı kapandığında bir kez daha yüzüksüz eline baktı. Uzun süredir ondan kurtulmak istiyordu. Şimdiyse çaresizce geri istiyordu. Ama yüzük Büyücüler Kütüphanesi’nde kilitliydi. İsteddiği zaman alabilirdi...

Alabilir miydi? Balkan’ın ne diyebileceğini biliyordu. Çok tehlikeliydi. Diğer Yüksek Büyücüler de ona katılırdı.

Balkan ve diğerlerinin bilmesi gerekli miydi?

Elbette gerekli. Ve haklılar da, çok tehlikeli. Sadece, neler olup bittiğini bilmek isterdim.

İçini çeken Lorlen, ilgisini yeniden masasındaki talepler ve mektuplara yöneltti.

26. BÖLÜM

GÜNEŞ GEÇİT

Keri'nin dairesinden çıkmak üzereyken Gol durup geriye baktı.

"Sence diğer Hırsızlar'a bu büyüçülerden bahsetmeli misin?"

Keri içini çekti. "Bilmiyorum. Bana inanacaklarından emin değilim."

"Belki daha sonra, kanıtın olunca."

"Belki."

İri adam tavandaki bir kapağa çıkan merdivene tırmandı. Kapağın sürgüsünü çekti ve dikkatli bir şekilde yukarıya doğru itti. Keri'nin kulağına dışarının sesleri geldi. Gol yukarı tırmandı ve bir süre sonra Keri'ye yukarısının güvenli olduğunun işaret etti.

Keri küçük bir bol deposuna girdi. İki adam bir masaya oturmuş taş oynuyordu. Keri ve Gol'a kibarca selam verdiler. Her ne kadar Hırsızlar Yolu'nun bir girişini gözlemekle görevlendirildiklerini bilseler de bu girişin bir Hırsız'ın inine açıldığını bilmiyorlardı.

Yolculukları kısıydı ama Keri yolda bir fırına ve birkaç başka zanaat dükkânına uğradı. Dükkân sahipleri de müşterilerinin kimliği konusunda bol deposundaki muhafızlar kadar bilgisizdi. Keri üstü kapalı bir şekilde "Hırsız" ile yaptıkları anlaşmadan mutlu olup olmadıklarını sorduğunda biri hariç hepsi halinden memnundu.

"İşimiz bitince, birinin paspasçıyla da konuşmasını sağla," dedi Keri Gol'a, tekrar yeraltı koridorlarına girdiklerinde. "Bir şey canını sıkmış."

Gol başıyla onayladı. Gidecekleri yere vardıklarında Gol öne çıkıp ağır, metal bir kapıyı çekerek açtı. Kapının ardındaki kısa koridorda zayıf bir adam oturuyordu.

“Ren. Misafirimiz nasıl?” diye sordu Keri.

Adam ayağa kalktı. “Volta atıyor. Sanırım endişeli.”

Keri kaşlarını çattı. “Kapıyı aç o zaman.”

Ren eğilip yerdeki bir zinciri tuttu. Çektiğinde zemin titredi. Uzak uçtaki duvar yana doğru kayarak arkasındaki lüks döşeli odayı açığa çıkardı.

Takan birkaç adım ötede durmuş bekliyordu. Ses, gelişlerini haber vermişti. Gergin ve heyecanlı gözükiyordu. Keri konuşmadan önce kapının Gol’un arkasından kapanmasını bekledi.

“Ne oldu?”

Sachaka’lı iç çekti. “Akkarin benimle konuştu. Size bazı şeyler anlatmam gerektiğini söyledi.”

Keri şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ardından sandalyeleri işaret etti.

“O zaman oturalım. Yemek ve şarap getirdim.”

Takan konuk odasının koltuklarından birine gidip koltuğun kenarına tündü. Keri tam karşısına oturdu. Gol da mutfığa geçip tabak ve kadeh hazırlamaya başladı.

“Akkarin’in bulmanızı istediği katillerin Sachaka’lı büyücüler olduğunu biliyorsunuz,” diye başladı Takan. “Ve Sonea ile Akkarin’in kara büyü kullandıkları için sürüldüklerini de biliyorsunuz.”

Keri başıyla onayladı.

“Katiller eski kölelerdi,” diye açıkladı Takan. “Efendileri tarafından Kyrallia ve Lonca hakkında bilgi toplamak ve fırsatları olursa Akkarin’i öldürmek için gönderilmişlerdi. Efendileri Ichani olarak bilinen güçlü büyücülerdir. Kölelerinden veya kurbanlarından güç çekmek için kara büyü kullanırlar. Ülkemizdeki insanlar buna yüksek büyü derler ve kullanımını yasaklayan bir kanun yoktur.”

“Bu büyü onları daha güçlü mü yapıyor?” diye sordu Keri. Her ne kadar bunları Savara’dan öğrenmiş olsa da bilmiyormuş gibi davranmalıydı.

“Evet. Akkarin kara büyüü benim ülkemde öğrendi. Ben Kyrallia’ya onunla geldim ve casuslarla savaşabilmek için benden güç çekti.”

“Sen bir köle miydin?”

Takan başıyla onayladı.

“Bu katillerin, yani casusların bir zamanlar köle olduğunu söyledin. Ama onlar da kara büyü kullanıyordu.”

“Onlara Kyralia’nın savunması hakkında bilgi toplayacak kadar hayatta kalabilmeleri için yüksek büyü öğretildi.”

Keri kaşlarını çatı. “Özgür kalıyorlarsa neden efendilerinin isteklerini yapmaya devam ediyorlar?”

Takan bakışlarını yere indirdi. “Hizmet etmek kurtulması zor bir alışkanlık, özellikle o çevrede doğmuşsanız,” dedi sessizce. “Ayrıca casuslar Lonca’dan, Ichani’lerden korktukları kadar korkuyorlar. Önerilerinde sadece iki seçenek gördüler. Ya düşman ülkesinde saklanmak ya da Sachaka’ya dönmek. Akkarin ve Sonea’nın halk önünde sürgün edilmesine kadar, çoğu Sachaka’lı Lonca’nın hâlâ yüksek büyü kullandığını sanıyordu. Gönderilen tüm casuslar öldürülmüştü. Sachaka daha güvenli bir yer olarak görünüyordu. Oradaki tehlikeler tanındıktır. Ama görevlerini bitirmeden dönerlerse Ichani’lerin kendilerini öldüreceklerini de biliyorlardı.”

Gol, şarap, kadehler ve etli böreklerle dolu bir tabak olan tepsile yanlarına geldi. İri adam Takan’a bir kadeh şarap ikram etti ama hizmetçi başını iki yana salladı.

“Ichani’ler artık Lonca’nın yüksek büyü kullanmadığını biliyor,” diye devam etti Takan. “Kendilerinin daha güçlü olduklarını biliyorlar. Kariko adındaki liderleri yıllardır onları bir araya getirmeye çalışıyordu. Artık başarmış durumda. Akkarin bu sabah benimle bağlantı kurup Kyralia’ya önümüzdeki birkaç gün içinde girmeyi planladıklarını söyledi. Lonca’yı uyarmalısınız.”

“Bana inanırlar mı?” diye sordu Keri şüpheyle.

“Mesaj isimsiz olmalı ama mesajı alacak kişi içeriğinden, mesajın kimden geldiğini anlayacak. Akkarin ne yazmanız gerektiğini bana söyledi.”

Keri başıyla onayladı, sonra sandalyesinde arkasına yaslanıp bir yudum şarap içti.

“Lonca bunların ne kadarını biliyor.”

“Son haber hariç hepsini. Bunlara inanmıyorlar ama Akkarin, doğru olma olasılığını düşünüp hazırlık yapacaklarını umuyor.” Takan

bir an duraksadı. “Ülkenizin bir savaşa girmek üzere olması sizi pek korkutmamış gibi.”

Keri omzunu silkti. “Ah, tabii korkuyorum. Ama şaşırmadım. Büyük bir şeyler olacağını hissediyordum.”

“Endişelenmiyor musunuz?”

“Neden? Bu, büyücülerini ilgilendiren bir konu.”

Takan'ın gözleri büyüdü. “Sizin iyiliğiniz için öyle olmasını dilerdim. Ama bu Ichani'ler Lonca ile Kral'ı indirdikten sonra sıradan insanların hiçbir şey olmamış gibi kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermezler. Köleleştiremediklerini öldürürler.”

“Önce bizi bulmaları lazım.”

“Bütün tünellerinizi çökertip evlerinizi yıkacaklardır. Gizli dünyanız ayakta kalamayacak.”

Keri, Savara'nın büyücü öldürmek için verdiği tavsiyeleri düşürken gülümsedi.

“Bunun düşündükleri kadar kolay olmadığını görecekler,” dedi karanlık bir tonla. “En azından ben hâlâ ortalıktayken.”

Dannyl, Üniversite'den çıkıp insanlarla dolu avluyu süzdü. Ortapaydos henüz başlamıştı ve dışarısı yaz sıcaklığının keyfini çıkaran çıraklarla doluydu. Onlara uymaya karar veren adam bahçede dolaşmaya başladı.

Gölgeli yürüyüş yollarına girdiğinde Lord Sarrin'le görüşmesini düşünmeye başladı. Asilerin kaderi belirlendiği ve Rothen, Sacha-ka'ya doğru yola çıktığı için yapacak pek bir şeyi olmayan Dannyl, yeni Gözetleme Kulesi'nin yapımına yardım etmeye gönüllü olmuştu. Başsimyacı, Dannyl'in önerisine şaşırmıştı. Sanki projeyi tamamen unutmuş gibiydi.

“Gözetleme Kulesi... Evet... Elbette,” demişti Sarrin kafası karışık bir şekilde. “Bizi meşgul edecektir ancak... Neyse, o zaman bir önemi kalmaz zaten. Evet,” diye tekrarlamıştı daha kararlı bir tonda. “Nasil yardımcı olabileceğini Lord Davin'e sorabilirsin.”

Dannyl, Üniversite'den çıkarken Lord Balkan'ın Yönetici'nin odasından çıktığını görmüştü. Savaşçı endişeli görünüyordu. Bu beklenmedik bir şey değildi ama yüzünde, kafasında yeni bir şeyler olduğunu gösteren bir ifade vardı.

Keşke neler olduğunu bilebilseydim, diye düşündü. Etrafına baktığında yakınlardaki bir grup çırağın yüzündeki gergin ifadeyi fark etti. *Sanırım bunu isteyen tek kişi ben değilim.*

Bir köşeyi döndü ve bir çırağın tek başına bir bankta oturduğunu gördü. Çırak yaşça büyüktü. Büyük ihtimalle beşinci yıl çıraklarından biriydi. Zayıftı ve hasta gibi görünüyordu. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu.

Dannyl bu gencin sıradan bir çırak olmadığını anlayınca durdu. Bu Farand'dı. Adam patikadan çıkıp banka yaklaştı.

"Farand."

Genç adam başını kaldırdı, sonra mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Sayın Elçi."

Dannyl, Farand'ın yanına oturdu. "Gördüğüm kadarıyla sana cüppe vermişler. Eğitimin başladı mı?"

Farand başıyla onayladı. "Şimdilik sadece özel dersler. Beni daha küçük çıraklara katılma utancından kurtaracaklarını umuyorum."

Dannyl kıs kıs güldü. "Ve tüm haylazlıkları kaçırmayı mı?"

"Duyduğum kadarıyla siz kolay bir çıraklık yaşamamışsınız."

"Evet." Dannyl ciddileşti. "İlk birkaç yıl zordu. Ama benim deneyimlerimin seni caydırmasına izin verme. Bazı büyücülerin çıraklık dönemlerinin en mutlu zamanları olduğunu duymuştum."

Genç adam kaşlarını çattı. "Artık her şeyin çok daha kolay olacağını umuyordum ama pek emin değilim. Lonca'nın bir savaşla karşı karşıya olduğunu duydum. Ya Akkarin'le ya da Sachaka'lı büyücülerle savaşacakmısz. İki durumda da kimse kazanacağımızdan emin değil."

Dannyl başıyla onayladı. "Lonca'ya olabilecek en kötü zamanda katılmış olabilirsin, Farand. Ama katılmasaydın da savaştan uzun süre kaçamazdın. Kyralia savaşı kaybederse Elyne de çok geçmeden düşecektir."

"Öyleyse burada olmam daha iyi. Evde, güvende birkaç ay geçirmektense burada yardımcı olmayı tercih ederim." Farand bir süre durdu, sonra içini çekti. "Ama üzülüğüm bir konu var."

"Dem Marane."

"Evet."

"O konu benim de üzülüğüm bir konu," diye kabul etti Dannyl. "Lonca'nın daha affedici olmasını ummuştum."

“Sanırım Yüksek Lordunuzla yaşanan bu çatışma kararı etkiledi. Lonca, liderinin kara büyü bildiğini fark etmeliydi. Fark edemediği için aynı hatayı bir kez daha yapmak istemediler. Ayrıca Akkarin’i idam etmeliydiler ama edemediler. Bu yüzden o yasayı çiğneyen ilk kişiye en ağır ceza verildi. Böylece dünyaya bu tarz suçlara karşı hoşgörülü olmayacaklarını gösterdiler.” Farand duraksadı. “Her büyücünün bu şekilde düşündüğünü söylemiyorum. Sadece, bu durum karar verilirken düşüncelerini etkilemiş olabilir.”

Dannyl, Farand’a baktı. Genç adamın gözlem yeteneğine şaşırmıştı. “Suçlanması gereken kişi Akkarin.”

Farand başını iki yana salladı. “Artık insanları suçlamıyorum. Artık buradayım, en baştan beri olmam gereken yerde. Bütün siyasi konuları geride bırakmam bekleniyor ve ben de öyle yapacağım.” Bir an tereddüt etti. “Ama ablam affedilmeseydi bunu başarabilir miydim bilmiyorum.”

Dannyl başıyla onayladı. “Gitmeden önce onunla görüştün mü?”

“Evet.”

“Nasıl?”

“Yas tutuyor ama çocukları ona tutunacak bir şey sağlayacak. Hepsini özleyeceğim.” Ortapaydosu sonlandıran çan çaldığında başını kaldırdı. “Gitmem lazım. Durup benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim, Sayın Elçi. Elyne’ye yakın zamanda dönecek misiniz?”

“Bir süre dönmeyeceğim. Yönetici Lorlen, Sachaka hakkında daha fazla bilgi edininceye kadar mümkün olduğunca çok büyücünün burada kalmasını istiyor.”

“Öyleyse umarım sizinle tekrar sohbet etme şansım olur, Sayın Elçi.” Farand eğilip selam verdi ve hızla uzaklaştı.

Dannyl genç adamın gidişini izledi. Farand’ın başından birçok şey geçmişti ve üç kez ölümler burun buruna gelmişti. Kontrol kaybı, zehirlenme ve olası bir idam. Yine de, bir şekilde tüm bunları kızgınlık hissetmeden yorumlayabiliyordu.

İnsanı mahcup eden bir hali vardı. Ve Dem Marane’in idamının sebepleri konusundaki fikirleri oldukça ilginçti.

Bir gün çok iyi bir Elçi olabilir, diye düşündü. Fırsatı olursa.

Ama o an Lonca, yoluna her zaman yaptığı gibi devam etmeliydi. Dannyl iç çekti, ayağa kalktı ve Lord Davin’i aramaya başladı.

. . .

Bir şey Sonea'nın dudaklarına sürtündü. Sonea gözlerini kırpıştırarak açıp kendi yüzünün tam karşısında duran yüze baktı. Akkarin'di.

Akkarin gülümseyip onu bir kez daha öptü. "Uyan," diye mırıldandı, sonra ayağa kalkıp elini tutarak onu da ayağa kaldırdı. Sonea etrafına bakındı. Ürkütücü loşluk her yeri griye boyamıştı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve Sonea güneşin batması için henüz erken olduğunu tahmin etti.

"Yolu güneş batmadan önce bulmalıyız," dedi Akkarin. "Ay doğana kadar etraf çok karanlık olacak ve durma lüksümüz yok."

Sonea esneyip iki zirve arasındaki açıklığa baktı. O sabah Ichani'nin ziyaretinden sonra şelaleyi terk etmiş, vadide cüret edebildikleri kadar yukarıya çıkmışlardı. Kayalar arasındaki küçük bir boşluk, uyurlarken onları saklamıştı. Her ne kadar şelalenin arkasındaki oyuk kadar iyi gizlenmiş olmasa da Ichani veya kölelerinin buraya gelmek için sebebi yoktu.

Artık vadi darlaşıyordu, ışık gittikçe azalırken yol da oldukça zorlaşmaya başlamıştı. Küçük nehir, vadinin büyük kısmını kaplıyordu ve nehir kıyısı büyük kaya kütleleriyle doluydu. Yaklaşık bir saat sonra Akkarin durup vadi duvarını gösterdi. Sonea azalan ışık altında sadece yukarıya doğru yükselen dik bir kaya yamacı görüyordu. Sonra kayaya oyulmuş basamakları gördüğünde şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Yol buradan sonra vadi boyunca ilerliyor," diye mırıldandı Akkarin.

Merdivenlere doğru ilerleyip tırmanmaya başladılar. Tepeye ulaştıklarında karanlık etraflarına kalın bir duman gibi çöktü ve Akkarin karanlığın içindeki bir gölge gibiydi.

"Olabilirdiğin kadar sessiz ol," diye fısıldadı Akkarin, Sonea'nın kulağına. "Bir elini kaya duvarına koy. Benimle konuşmak istersen elimi tut, böylece Ichani'ler bizi duymadan zihinsel olarak iletişim kurabiliriz."

Artık vadinin koruması dışında olduklarından ısrarcı bir rüzgâr gysilerini çekştirip duruyordu. Akkarin önde sabit bir hızla ilerliyordu. Sonea bir elini sürekli duvarda tutarak sessiz adımlarla ilerlemeye çalışıyordu. Ara sıra yanlışlıkla taşların yuvarlanmasına sebep oluyorlardı ama rüzgârın uğultusu, taşların sesini boğuyordu.

Uzun bir yürüyüşten sonra Sonea, birkaç yüz adım sollarında başka bir duvar görebildiğini fark etti. Duvarı nasıl görebildiğini merak etti ve yukarı baktı. Üzerlerindeki tepeler, bulutların arasından sızan ay ışığıyla yıkanarak hafifçe parlıyorlardı.

Vadi bitmiş, yol dar bir koyağın dibinde ilerliyordu. Sonea, Akkarin'in yanına geçti. Saatler geçtikçe soldaki duvar önce yakınlıktı, sonra yeniden göremeyecekleri kadar uzaklaştı. Tekrar görebilmeye başladıklarında sağdaki duvar uzaklaşıyordu. Ay daha da yükselerek zirvelerin ardında kayboldu.

Uzun süre sonra yol dolambaçlı bir hal aldı. Kayalık bir bayırın kavislerini izliyordu. Yukarıya tırmandıkça dikleşti. Çok geçmeden bir yanları kaya duvarı, diğer yanları uçurum haline geldi. Yine de ilerlemeyi sürdürdüler.

Sonra Sonea ileriden gelen belli belirsiz bir ses duyduğu an Akkarin de durdu. Ses bir kez daha geldi.

Bir hışırtı.

Yoldaki diğer dönemece sürünerek ilerlediler. Akkarin uzanıp Sonea'nın elini tuttu.

"Bu Riko olmalı," diye gönderdi zihinsel iletisini.

Zayıf ay ışığı altında Sonea, yol kenarındaki bir kayanın üzerinde oturan adamın karanlık şeklini seçebiliyordu. Adamın titrediğini duyabiliyordu. Ellerini ovuştururken parmağındaki bir şey pırıldadı. Sonea bunun bir kan mücevheri olduğunu tahmin etti.

"Parika büyük ihtimalle uyanık kalmasını garantilemek için onun dış giysilerini almış," diye ekledi Akkarin.

"Bu işleri zorlaştırır," diye karşılık verdi Sonea. "Hem köleyi hem de efendisini nasıl geçeceğiz? İkisini de kandıracak mıyız?"

"Evet ve hayır. Köle yemimiz olabilir. Hazır mısınız?"

"Evet."

Sonea'nın, adamın kendilerini göreceğini bile bile kendisini dönemeçten dönmeye zorlaması kolay olmadı. Riko başta kendi mutsuzluğuna, onları fark edemeyecek kadar gömülmüştü. Sonra başını kaldırdı, ayağa kalktı ve kaçmaya başladı.

Akkarin durdu, yüksek sesle küfretti, ardından Sonea'yı geriye çekti.

"Bir köle!" diye bağırdı, Riko'nun duyabileceği bir sesle. "Geçit'te birileri olmalı. Hadi."

Yolda geriye doğru koştular. Akkarin yavaşlayıp iki yandaki kaya duvarlarına baktı. Sonea'yı durdurdu. Sonea yerin titrediğini hissetti, ardından bir anda yükselmeye başladılar.

Uçurumun yüzeyi hızla yanlarından geçti, sonra yavaşlayıp bir gölgenin içine girdiler. Sonea ayaklarının sert kayaya değdiğini hissetti. Akkarin'in onları indirdiği çıkıntı, ancak ayak basabilecekleri kadar genişti. Sırtını duvara yasladı, kalbi deli gibi çarpıyordu.

Uzun bir sessizlik oldu. Duyabildikleri tek şey nefes alıp verişleriydi. Sonra aşağıda bir karaltı belirdi. Dönemeçte dikkatle ilerledi. Siluet durdu ve Akkarin Sonea'nın elini sıkıca kavradı.

"Biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı var," dedi Akkarin.

Uzaklardan taşların yuvarlanma sesleri geldi. Siluet bir adım attı ve birdenbire bir ışık belirdi. Sonea'nın nefesi kesildi. Kaliteli bir ceket giyen adamın ellerinde, mücevherler ve değerli metaller parılıyordu.

"Harika," dedi Sonea. "Şimdi tek yapması gereken yukarı bakmak ve bizi görmek."

"Bakmayacak."

Zayıf, kambur bir adam Ichani'nin arkasında belirdi.

"Gördüm..."

"Ne gördüğünü biliyorum. Geri dön ve..."

Ichani aniden yavaşça koşmaya başladı. Yolun ilerisine bakan Sonea birkaç yüz adım ileride, bir sonraki dönemeçte bir ışık görülebildiğini fark etti. Işık sanıki uzaklaşıyormuş gibi gittikçe soluklaşıyordu. Bu ışığın kaynağı olduğunu tahmin ederek Akkarin'e baktı. Akkarin'in alni yoğunlaşmış yüz ifadesiyle kırışmıştı.

Ichani hızla ilerleyip dönemeci döndü ve gözden kayboldu. Sonea tekrar aşağı baktığında kölenin gittiğini gördü. Akkarin derin bir nefes aldı.

"Fazla vaktimiz yok. Umalım ki Riko efendisinin sözünü dinlemiş olsun."

Yola inip aceleyle Geçit'e doğru ilerlediler. Her adımda Sonea, köleye yetişeceklerinden emindi ama adamı önlerinde görene kadar birkaç yüz adım geçti.

Kısa süre sonra ileride titreyen bir ışık gördüler. Sonea bunun bir ateş olduğunu gördüğünde rahatladı. Başka bir Ichani olmasından korkmuştu. Riko ateşin başına gidip genç bir kadının yanına oturdu.

Akkarin ve Sonea gölgelere saklanarak biraz daha yaklaştılar. Ateş, yolun iki yanındaki dik kaya duvarlarını aydınlatıyordu.

“Fark edilmeden yanlarından geçemeyiz,” diye gönderdi iletisini Akkarin. *“Koşmaya hazır mısın?”*

Sonea başıyla onayladı.

“Olabileceğim kadar hazırım.”

“Parika’nın elinden kölelerini almak için bu fırsatı kullanmalıyım. Onları ileride bize karşı kullanacak.”

Sonea, Akkarin’in ne yapmaya niyetlendiğini anlayınca kanının buz kestiğini hissetti.

“Ama vaktimiz yok...”

“O zaman acele etsem iyi olur.”

Sonea’nın elini bırakıp ilerledi.

Sonea itirazına dudağını ısırarak engel oldu. Köleleri öldürmek mantıklıydı. Güçleri Kyralia’lıları öldürmekte kullanılacaktı. Ama yine de hayatı boyunca kurban olmuş kişileri öldürmek çok zalim geliyordu. Ichani’lerin kullandıkları araçlar olmayı kendileri seçmemişti.

Akkarin’i ilk fark eden kadındı. Hızla ayağa kalktı, ardından bir güç kendisine çarptığında geriye doğru uçtu. Yere düşüp hareketsiz kaldı.

Riko yolda koşmaya başladı. Akkarin bir koşu kopardığında Sonea da peşinden koştu. Arkalarında bir yerde Parika bu saldırıyı kölesinin yüzüğü vasıtasıyla görmüş olmalıydı. Sonea sadece kadına bir an bakmak için durdu. Kadının gözleri, donuk bir şekilde gökyüzüne bakıyordu.

En azından hızlı bir ölüm oldu, diye düşündü.

Başının üzerinde bir ışık parlayan Akkarin daha hızlı hareket etmeye başladı. Yol dönüp duruyordu ama artık aşağıya doğru bir eğim vardı. Sonea zaman zaman önde koşan köleyi görebiliyordu. Kölenin, Akkarin’in görüşünün dışında kalmasını ummaktan kendini alıkoyamıyordu. Akkarin göremediği birini öldüremezdi.

Ardından, yolun ilerisinden bir çığlık duyular. Akkarin daha hızlı koşmaya başladı. Rahatlıkla Sonea’yla arasını açtı ve bir sonraki dönemeci Sonea’nın oldukça önünde döndü. O dönerken Sonea yolda

keskin bir viraj olduğunu gördü. Yol, Geçit'in duvarlarından ayrılıp dağın dik kısmıyla birleşiyordu. Akkarin dönemeçte durmuş, uçurumdan aşağı bakıyordu. Sonea onun yanında durup aşağıya baktı. Ama görebildiği tek şey aşağıdaki karanlık oldu.

"Düştü mü?"

"Sanırım," dedi Akkarin nefes nefese. İlerideki yola baktı. Yol birkaç yüz adım ötede gözden kaybolmadan önce dağ yamacıyla birlikte kıvrılıyordu. "Saklanacak... hiçbir yer yok. Aramızda... fazla mesafe yoktu." Geriye doğru bakınca yüzü sertleşti. "Devam... etmeliyiz. Parika peşimizden gelirse... açığa çıkarız."

İlerlemeye başladı. Yol boyunca koşular. Bir sonraki dönemeci döndüklerinde Sonea'nın hissettiği rahatlama hissi dehşete döndü. Önlerinde uzun ve açık bir yol vardı. Koşmaya devam ettiler. Sonea'nın sırtı karıncalanmaya başladı ama omzunun üzerinden bakma dürtüsüne karşı koydu.

Onlar devam ettikçe zaman uzuyordu. Yol düzenli bir şekilde alçalıyordu. Acele etme gereksinimi ve korku hisleri solup kaybıldı. Yorgunluk Sonea'nın tüm düşüncelerini ele geçirene kadar arttı. Şifa büyüyle onu üzerinden attı.

Artık durabiliriz herhalde, diye düşündü defalarca. Parika bizi Kyralia'ya kadar takip etmez, değil mi?

Ama Akkarin koşmaya devam etti.

Kendime daha kaç kez bu şekilde Şifa verebilirim ki? Bunu fazla sıkça yaparak vücuduma zarar verir miyim?

Akkarin sonunda yavaşlayıp yürümeye başladığında, Sonea rahatlayarak derin bir nefes aldı. Adam kıs kıs gülüp bir kolunu Sonea'nın omzuna doladı. Sonea etrafına bakındığında artık ağaçların arasında yürüdüklerini fark etti. Ay kaybolmuştu. Akkarin küre ışığını hafifçe aydınlık verecek şekilde kıstı. Yaklaşık bir saat daha yürüdükten sonra, Sonea'yı yolun dışına yönlendirdi.

"Sanırım yeterince uzaklaştık," diye mırıldandı.

"Ya bizi takip ederse?"

"Etmez. Kariko girmeden Kyralia'ya girmeyecektir."

Sonea ayağının altındaki yumuşak, engebeli toprağı hissetti. Birkaç dakika daha yürüdüler ve Akkarin durup yere oturarak sırtını bir ağaca dayadı. Sonea yanına çöktü.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Sonea etraflarındaki ağaçlara bakarak.

Akkarin onu göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafına doladı.

“Uyu, Sonea,” diye fısıldadı. “Ben nöbet tutarım. Ne yapacağımıza yarın karar veririz.”

27. BÖLÜM

SÜRPRİZ BULUŞMA

Hayır. Uyanmak için henüz çok erken, diye düşündü Sonea. Hâlâ çok yorgunum.

Ama gittikçe artan bir tedirginlik hissi uykuya dönmesine izin vermiyordu. Sırtı sıcak bir yere dayalıydı ve neredeyse dik bir şekilde oturuyordu. Derin bir nefes aldı ve ona sarılmış kolları hissetti. Akkarin'in kolları. Gülümseyip gözlerini açtı.

Dört ince, kıllı bacak duruyordu önünde. At bacakları. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi olan Sonea başını kaldırdı.

Ona bakan tanıdık mavi gözler vardı. Siyah, kara pelerinin yarı yarıya kapadığı yeşil bir cüppe sabah güneşinde parlıyordu. Sonea'nın kalbi neşe ve rahatlama hisleriyle doldu.

"Dorrien!" diye bağırdı. "Seni görmenin ne kadar güzel olduğunu tahmin bile edemezsin."

Ama Dorrien'in yüz ifadesi soğuktu. At ayaklarını yere vurup başını salladı. Sonea yakınlardan başka bir ses duyduğunda o yöne baktı ve birkaç adım ötede sade kıyafetler giymiş dört atlı daha olduğunu gördü.

Akkarin hafifçe hareket etti, sonra derin bir nefes aldı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Dorrien.

"Ben... Biz..." Sonea başını salladı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum, Dorrien."

“Sizi uyarmaya geldik,” diye karşılık verdi Akkarin. Sonea sırtında Akkarin’in sesinin titreşimini hissetti. “Ichani’ler önümüzdeki bir iki gün içinde Kyralia’ya girmeyi planlıyor.”

Akkarin’in elleri Sonea’yı omuzlarından tutup kalkması için کنار çekildi. Sonea ayağa kalkıp onun kalkması için kenara çekildi.

“Siz sürgünsünüz.” Dorrien’in sesi alçaktı. “Bu topraklara dönemezsiniz.”

Akkarin’in kaşları kalktı. “Dönemez miyiz?” diye sordu dikleşip kollarını kavuşturarak.

“Benimle savaşmaya mı niyetlisiniz?” diye sordu Dorrien. Gözleri tehlikeli bir şekilde parıltıyordu.

“Hayır,” diye karşılık verdi Akkarin. “Size yardım etmeye niyetliyim.”

Dorrien’in gözleri kısıldı. “Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok.” diye çıkıştı. “Sizin *yokluğunuzu* ihtiyacımız var.”

Sonea, Dorrien’e baktı. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. O kadar soğuk ve nefretle doluydu ki bir yabancı gibi görünüyordu. Aptal, öfkeli bir yabancı.

Sonra köyündeki insanlarla ilgilenme konusunda ne kadar tutkulu olduğunu hatırladı. Onları korumak için her şeyini riske atardı. Ve kendisi için hâlâ bir şeyler hissediyorsa onu Akkarin’in kollarında uyurken görmek de ruh halini kesinlikle iyi yapmazdı.

“Dorrien,” dedi Sonea. “Mecbur olduğumuzu düşünmesek geri gelmezdik.”

Dorrien ona bakıp kaşlarını çatı. “Dönmek zorunda olup olmanız Lonca’nın hüküm vereceği bir konu. Bana yolu gözlemem ve geri dönmeyi denemeniz halinde sizi tekrar Sachaka’ya göndermem emredildi,” dedi. “Burada kalmayı düşünüyorsanız önce beni öldürmelisiniz.”

Sonea’nın kalbi bir an durdu. Zihninde ölü kölenin görüntüsü belirdi. Akkarin herhalde böyle bir şey...

“Seni öldürmeme gerek yok,” diye karşılık verdi Akkarin.

Dorrien’in gözleri iki buz parçası gibiydi. Konuşmak için ağzını açtı.

“Geri döneceğiz,” diye araya girdi Sonea. “Ama en azından haberlerimizi iletmemize izin ver.” Bir elini Akkarin’in koluna koydu.

“Kalbiyle düşünüyor. Ona düşünmesi için zaman verirsek daha mantıklı düşünebilir.”

Akkarin kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Sonea tekrar Dorrien'e döndüğünde kendisini dikkatle süzdüğünü gördü.

"Pekâlâ," dedi Dorrien açık bir gönülsüzlükle. "Getirdiğiniz haberleri söyleyin."

"Geçit'i gözlüyorsunuz, yani Lorlen sizi Sachaka'dan gelecek tehdit konusunda bilgilendirmiş. Dün sabah Sonea ve ben, Parika isimli bir Ichani'ye yakalanmaktan kıl payı kurtulduk," dedi Akkarin. "Kölesiyle yaptığı konuşmadan Kariko ve müttefiklerinin Kyralia'ya önümüzdeki birkaç gün içinde saldırıyı planladığını öğrendik. Lonca, Ichani tehlikesinin gerçek olduğundan emin oluncaya dek Sachaka'da kalmayı planlıyorduk ama zaman gittikçe daralıyor. Lonca bizim dönüp savaşta yardımcı olmamızı isterse yakında olup Ichani'lerden önce Imardin'e varabilmeliyiz."

Dorrien, Akkarin'e kayıtsız bir şekilde baktı. "Hepsi bu mu?"

Sonea Dorrien'e Güney Geçit'teki Ichani'den bahsetmek için ağzını açtı ama sonra genç adamın bunu araştırmak için dağlara gidebileceğini fark etti. Ichani onu öldürürdü. Söyleyeceklerini yuttu.

"En azından bugün burada dinlenmemize izin ver," diye rica etti. "Çok bitkiniz."

Gözleri Akkarin'e kayıp kısılan Dorrien, omzunun üzerinden diğer athlara baktı.

"Gaden, Forren. Lonca atlarınızı bir günlüğüne ödünç alabilir mi?"

Sonea, Dorrien'in atının böğrünün yanından adamları gördü. Adamlar birbirlerine baktılar, ardından atlarından indiler.

"Size Kyralia'da bir gün değil, bir saat bile verecek yetkiye sahip değilim," dedi Dorrien dimdik bir şekilde. Adamlar atları öne getirdiler. "Size Geçit'e kadar eşlik edeceğim."

Akkarin'in gözleri tehlikeli bir şekilde, yanarcasına parladı. Sonea onun gerildiğini hissetti. Kolunu daha sıkı tuttu.

"Hayır! Bırak yolda onunla konuşayım. Beni dinleyecektir."

Akkarin dönüp Sonea'yı süzdü, yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Sonea yüzünün kızardığını hissetti.

"Bir zamanlar neredeyse aramızda bir şeyler oluyordu. Sanırım sen beni alıp götürdüğün için kızgın."

Akkarin'in kaşları kalktı. Dorrien'i dikkatle süzdü.

“Gerçekten mi? O zaman ne yapabileceğine bak. Sadece, çok uzun sürmesin.”

Adamlardan biri yaklaşırken Akkarin öne çıkıp kendisine uzatılan dizginleri aldı. Adam büzülerek geriye kaçtı ve tedirgin bir şekilde Dorrien'e baktı. Akkarin eyere çıkarken genç büyücü hiçbir şey söylemedi. Sonea diğer ata yaklaşıp bir şekilde binmeyi başardı. Akkarin, Dorrien'e döndü.

“Önden buyur,” dedi Şifacı.

Sonea'nın atı, Akkarin atını çevirip ilerlemeye başladığında peşinden gitti. Tek sıra halinde ilerlemeye başladılar, böylece özel konuşmalar yapılamayacaktı. Sonea orman boyunca Dorrien'in gözlerini sırtında hissetti.

Yola ulaştıklarında dizginleri çekerek atını yavaşlattı. Dorrien'le yan yana geldiğinde Şifacı'ya baktı ama bir anda aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Onu daha da kızdırmak çok kolay olurdu.

Lonca'da onunla geçirdiği günleri düşündü. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Dorrien bir gün ilgisini tekrar elde edebileceğini mi ummuştı? Hiçbir söz vermemiş olmasına rağmen bir anda suçluluk hissetti. Kalbi Akkarin'e aitti. Dorrien'e asla bu kadar güçlü duygular beslememişti.

“Rothen bana ilk söylediğinde ona inanmamıştım,” diye mırıldandı Dorrien.

Sonea dönüp Şifacı'ya baktı. Sessizliği onun bozmasına şaşırmıştı.

Dorrien, Akkarin'i izliyordu. “Hâlâ inanamıyorum.” Kaşları çatıldı. “Bir keresinde Akkarin'in senin vasilliğini alma sebeplerini söylemişti. Neden aramıza mesafe koyduğunu anlamıştım. Senin ne kadar mutsuz olduğunu göreceğimi ve sorular sormaya başlayacağımı düşündün.” Sonea'ya baktı. “Sebebi buydu değil mi?”

Sonea başıyla onayladı.

“Ne oldu? Seni ne zaman bize karşı etti?”

Sonea yine suçluluk hissetti. “Yaklaşık... iki ay önce onunla şehre gitmemi istedi. Gitmek istemedim ama bunun Lonca'nın ona karşı kullanabileceği bir şeyler öğrenmek için iyi bir fırsat olduğunu fark ettim. Beni, Sachaka'lı bir adamı görmeye götürdü ve bana adamın zihnini nasıl okuyabileceğimi öğretti. Adamın zihninde gördüklerim sadece gerçek olabilirdi.”

"Emin misin? Adam gerçek olmayan şeylere inanmışsa sen de..."
"Aptal değilim Dorrien." Sonea bakışlarını kaçırmadı. "O adamın hatıraları sahte değildi."

Dorrien kaşlarını çattı. "Devam et."

"Bir kez Ichani'leri ve liderlerinin müttefik toplaması için tek ihtiyacının Lonca'nın zayıf olduğunu ispatlaması olduğunu öğrenince durup bütün işi Akkarin'in yapmasına izin veremezdin. Ona katılmama izin vermesini istedim... Hayır, bu konuda ısrar ettim."

"Ama... kara büyü, Sonea. Böyle bir şeyi nasıl öğrenebilirsin?"

"Kolay bir karar değildi. Çok büyük bir sorumluluk olduğunu biliyordum, aynı zamanda büyük de bir riskti. Ama Ichani'ler saldırırsa Lonca yok olabilir. Böyle bir durumda ben de ölmüş olurum."

Dorrien sanki kötü bir şey koklamış gibi burnunu çekti. "Ama kara büyü şeytani."

Sonea başını iki yana salladı. "Eski Lonca böyle düşünmüyormuş. Ben de buna inandığımdan emin değilim. Yine de Lonca'nın tekrar kullanmaya başlamasını istemem. Fergun veya Regin'in böyle bir güce sahip olduğunu düşünüyorum da..." Ürperdi. "Hiç iyi bir fikir değil."

"Ama kendini bu güce layık buluyorsun öyle mi?"

Sonea kaşlarını çattı. Bu soru onun da canını sıkıyordu. "Bilmiyorum. Öyle olduğumu umuyorum."

"Kara büyüü birini öldürmek için kullandığını kabul ettin."

"Evet." Sonea iç çekti. "Gerçekten böyle bir şeyi sadece kendimi güçlendirmek için yapabileceğime inanıyor musun? Yoksa iyi bir sebebim olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Dorrien öteye baktı; Akkarin'e. "Bilmiyorum."

Sonea onun bakışlarını takip etti. Akkarin'in atı yirmi adım ötede yürüyordu.

"Ama Akkarin'in güç için öldüreceğine inanıyorsun değil mi?"

"Evet," diye kabul etti Dorrien. "Daha önce birçok kez öldürdüğünü kabul etti."

"Bunu yapmasaydı halen Sachaka'da bir köle olurdu ya da çoktan öldürülmüştü. Lonca da yıllar önce istila edilirdi."

"Tabii doğruyu söylüyorsa."

"Doğru söylüyor."

Dorrien başını iki yana salladı ve bakışlarını ormana doğru çevirdi.

“Dorrien, Lonca’ya Ichani’lerin geldiğini söylemelisin,” diye ısrar etti Sonea. “Ve bırak dağların bu kısmında kalalım. Ichani’ler dün gece bu tarafa geçtiğimizi biliyorlar. Geri dönersek öldürüleceğiz.”

Dorrien dönüp Sonea’ya baktı, yüzündeki ifade korku ile inanmayan bir hava arasında gidip geliyordu.

Ardından, bir siluet önlerinde yola adım attı.

Sonea içgüdüsel hareket etti ama Dorrien’le kendi etrafına ördüğü kalkan yoğun bir güç darbesi karşısında parçalandı. Geriye doğru uçtuğunu fark etti, sonra yer ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. Yakınlarda bir yerden Dorrien’in küfrettiğini duydu, sonra başının yakınlarında nallar yeri dövdüğünde bir kalkan daha yarattı. Önce tiz bir kişneme, ardından da kaçan atların toynaklarının yeri dövüş sesi geldi.

Ayağa kalk, dedi kendine. Ayağa kalk ve Akkarin’i bul!

Yuvarlanıp ayağa kalktı. Gözucuyla Dorrien’in yakınında çömelmiş olduğunu gördü. Akkarin birkaç adım ötede duruyordu.

Onunla Akkarin arasında ise Parika vardı.

Sonea midesinin korkuyla altüst olduğunu hissetti. Akkarin bir Ichani’yle dövüşebilecek kadar güçlü değildi. Kendisi yardım etse de pek bir şey değişmezdi ve Dorrien de pek fark yaratmazdı.

Akkarin, Ichani’ye saldırırken havada bir parlama oldu. Parika güçlü saldırılarla karşılık verdi.

“Sonea.”

Sonea, Dorrien’in yanma geldiğini gördü.

“Bu bir Ichani mi?”

“Evet. Adı Parika. Şimdi bana inanıyor musun?”

Dorrien cevap vermedi. Sonea onun bileğini yakaladı.

“Akkarin onunla savaştık kadar güçlü değil. Yardım etmeliyiz.”

“Pekâlâ. Ama söylediğin kişi olduğundan emin olana dek kimseyi öldürmeyeceğim.”

Beraber saldırarak Ichani’nin kalkanını dövdüler. Ichani duraksadı, ardından omzunun üzerinden baktı. Bakışları Dorrien’in üzerine geldiğinde kibirle dudak büktü. Sonra bakışları Sonea’ya kaydığında dudak bükme ifadesi kötü niyetli bir sırıtışa dönüştü. Akkarin’e arkasını dönüp ona doğru ilerlemeye başladı.

Sonea geriledi. Darbe üstüne darbe gönderdi ama Parika ilerlemeye devam etti. Dorrien'den de parlak ışıklı darbeler geldi ama onun çabaları da bir işe yarıyormuş gibi gözüküyordu. Akkarin, Parika'nın kalkanını dövmeye devam etse de, Ichani onu da umursamadı.

Dorrien, Sonea'dan uzaklaşmaya başladığında, Sonea genç büyücünün Parika'nın dikkatini kendi üzerine çekmeye çalıştığını fark etti. Ichani, Dorrien'le hiç ilgilenmedi. Parika'nın darbeleri gittikçe güçlenirken Sonea onun kendisini geriye doğru sürmesine izin verdi.

Düşün, dedi kendine. Bir yolu olmalı. Lord Yikmo'nun derslerini hatırla.

Parika'nın kalkanına her yönden saldırdığında her yönde aynı derecede kuvvetli olduğunu gördü. Derslerde kullandığı tüm sahte saldırıları, hileleri düşündü ama o saldırıların çoğu rakibin kalkanını zayıflatarak gücünü idareli kullanması üzerine kuruluydu. Tek yapabileceği, Parika'nın daha fazla güç harcamasını sağlamak olurdu.

Sonra Dorrien birden onunla Ichani arasına girdi. Parika'nın yüz ifadesi karanlıklaştı. Durup Şifacı'ya birkaç güç darbesi gönderdi. Dorrien kalkanı dalgalanarak geriye doğru sendeledi. Sonea ileriye atılarak kalkanını onu da içine alacak şekilde genişletti. Ama bunu yaparken kendi gücünün de gittikçe azaldığını fark etti. Dorrien kızın kolunu yakaladı.

"Çok güçlü!"

"Evet ve bunu daha fazla sürdüremem."

"Uzaklaşmalıyız." Elini tutup onu yolun gerisine doğru çekti.

"Ama Akkarin..."

"Yeterince iyi. Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

"Yeterince güçlü değil."

"Öyleyse hepimizin sonu geldi."

Başka bir darbe Sonea'yı sarstı. Dorrien'in kendini koşturmasına izin verdi. Bir sonraki saldırı onları daha da hızlandırdı. Daha fazla güç için kaynağına başvuran Sonea, bunun son gücü olduğunu biliyordu.

Bir sonraki saldırı kalkanını parçaladığında nefesi kesildi. Omzunun üzerinden geriye baktığında Parika'nın kendisine doğru uzun adımlarla geldiğini gördü. Akkarin hızla arkalarından geliyordu. Sonea koşmaya başladı.

Sonra yan tarafına bir şey çarptı. Ciğerlerindeki havanın boşaldığını ve zeminin omzuna büyük bir güçle çarptığını hissetti. Bir an sırtüstü yatmaktan başka bir şey yapamadı. İkili darbeden dolayı sersemlemişti. Ardından kendini dirsekleri üzerinde doğrulmaya zorladı.

Dorrien birkaç adım ötede yatıyor, hareketsiz ve solgun gözükiyordu. Sonea dehşetle ayağa kalkmaya çalıştı ama başka bir darbe onu tekrar yere serdi. Bir kalkanın üzerinden geçtiğini hissetti ve kalbi dehşetle dondu. Bir el kolunu yakalayıp Sonea'yı dizlerinin üzerine kaldırdı. Parika yukarıdan ona bakıyordu, dudakları zalim bir gülümsemeye kıvrılmıştı. Sonea bu bakışlara dehşetle ve inanamayarak gözlerini dikti.

Böyle bitemez!

Ichani'nin kalkanı ardı ardına çarpan saldırılarla titriyordu. Sonea, Akkarin'in yüzünde korkunç bir ifadeyle birkaç adım ötede durduğunu gördü. Ichani Sonea'nın bileğini tuttu ve diğer eliyle ceketinin içine uzandı.

Sonea kavisli bıçağı gördüğünde zihni durdu. İşe yaramaz bir şekilde çırpındı. Ardından bıçağın teninde açtığı kesikin acısı bir anıyı canlandırdı.

"Kendini iyileştir," diyordu Akkarin. "Her zaman gecikmeden kendini iyileştir. Yarı yarıya iyileşmiş kesikler bile kalkanındaki boşluktur."

Sonea'nın gücü kalmamıştı ama hayatta olduğu sürece her zaman küçük bir enerji kalmış olurdu. Ve böyle küçük bir kesigi iyileştirmek sadece... *İşte!*

Parika kaskatı kesildi. Sonea'nın koluna bakıyordu. Bıçak yavaşça yaklaşıp tekrar tenine değdi. Sonea iradesini odakladığında acının azaldığını hissetti. Ichani'nin gözleri büyüdü. Tekrar daha derin kesti ve yara gözlerinin önünde kapanırken inanmadığını belli eden bir ses çıkardı.

Şifa büyüsunü bilmiyorlar. Sonea anlık bir zafer duygusu hissetti ama bu hemen soldu. Kendini sonsuza dek iyileştiremezdi. Eninde sonunda bunun için bile aşırı tükenmiş hale gelecekti.

Peki, bunu kendi avantajına kullanmasının bir yolu olabilir miydi?
Tabii ki, var.

Parika bileğini tutuyordu. Ten teması. Sonea onun kara büyüüne karşı ne kadar savunmasızsa o da Sonea'nın Şifa büyüüne o kadar

savunmasızdı. Sonea gözlerini kapayarak zihin sezgisini Parika'nın koluna doğru genişletti. Başka bir kesğin acısını hissettiğinde neredeyse odağını kaybedecekti. Sadece kendini iyileştirmek için bir an duraksayıp sezgisini Parika'nın vücudunda daha da derinlere genişletti. Omzuna. Oradan da göğsüne. Bir kesik daha hissetti...

İşte, diye düşündü zafer hissiyle. Kalbi. Son gücüyle onu tutup büktü.

Ichani çılgık ve boğulma karışımı bir ses çıkarıp onu bıraktı. Sonea geriye devrildi ve adam göğsünü tutup dizlerinin üzerine çökerken geriye doğru yuvarlanarak kaçmaya çalıştı.

Parika donup kalmıştı. Ölümün kıyısındaıydı. Sonea, Parika'nın yüzü morarıırken büyülenmiş gibi donup kalarak seyretti.

"Uzaklaş ondan!"

Sonea, Akkarin'in bağırışıyla irkildi. Akkarin öne atılıp Ichani'nin bıçağını düşürdüğü yerden kaptı. Kolunu savurarak adamın ensesine bir kesik açtı ve elini yaraya dayadı.

Akkarin'in ne yaptığını gören Sonea rahatladı. Akkarin, Parika'nın kalan gücünü alabilirdi. Ichani nasıl olsa ölecekti ve hâlâ oldukça fazla gücü kalmış olabilirdi...

Sonea birdenbire Akkarin'in söylediklerinin önemini anladı. Parika vücudunda büyü varken ölürse bu güç vücudunu yok edecek, hatta etrafındaki her şeyi havaya uçuracaktı. Sonea aceleyle ayağa kalkıp geriledi.

Akkarin bir süre sonra ayağa kalktı. Bıçağı atıp Parika'nın yere yığılmasına izin verdi. Aniden Sonea'ya sıkıca sarılıp ciğerlerindeki havayı adeta boşalttı.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Derin, titreyen bir nefes aldı. "Parika ortaya çıkar çıkmaz kaçmalıydın."

Sonea kendini tükenmiş, vücudunu da çürük içindeymiş gibi hissediyordu. Vücuduna Akkarin'den gelen Şifa büyüü yayıldı ve gücünün yerine geldiğini hissetti. "Sana söyledim. Seni terk etmeyeceğim. Öleceksek, beraber öleceğiz."

Akkarin biraz geriye çekilip Sonea'ya baktı. "Bu gurur okşayıcı ama ya Dorrien?"

"Dorrien!"

Akkarin küfrederek birkaç adım ötede yatan Dorrien'e bakmak için döndü. Hızla Şifacı'nın yanına gittiler. Dorrien'in gözleri açıldı ve acıyla donuklaşmıştı.

Akkarin elini Şifacı'nın başına koydu.

"Kötü yaralanmışsın," dedi. "Hareket etme."

Dorrien'in gözleri Akkarin'e kaydı. "Gücünü harcama," diye fısıldadı.

"Saçmalama," diye karşılık verdi Akkarin.

"Ama..."

"Gözlerini kapayıp bana yardım et," dedi Akkarin sertçe. "Bu büyüyü benden daha iyi biliyorsun."

"Ama..."

"Hayattayken daha çok işime yararsın Dorrien," dedi Akkarin sert bir şekilde, sesinde bir emir tınısı vardı. "İstiyorsan daha sonra harcadığım gücü yenilersin."

Dorrien'in gözleri Akkarin'in ne kaşt ettiğini anlayınca büyüdü.

"Ah." Dorrien durdu, sonra Sonea'ya baktı. "Sachaka'lıya ne oldu?"

Sonea yüzünün yandığını hissetti. Şifa gücünü birini öldürmek için kullanmak bu sınıfı kötüye kullanmanın en berbat örneği gibi gelmişti.

"Öldü. Sonra anlatırım."

Dorrien gözlerini kapadı. Şifacı'yı dikkatle izleyen Sonea onun yüzüne yavaş yavaş renk geldiğini gördü.

"Tahmin edeyim," dedi Akkarin kısıp sesle. "Kalbini durdurdun."

Sonea başını kaldırdığında Akkarin'in kendisini izlediğini gördü. Adam, başıyla Dorrien'i işaret etti. "Artık bütün Şifa'yı o veriyor. Ben sadece güç veriyorum." Sachaka'lıya baktı. "Doğru tahmin ettim mi?"

Sonea, Dorrien'e baktı, sonra başıyla onayladı.

"Parika'nın Kyralia'ya girmeyeceğini söylemiştin."

Akkarin kaşlarını çatı. "Belki de kölelerinin ölümünün intikamını almak istedi. Güçlü köleler nadir bulunur ve biri öldürülür ya da çalınırsa Ichani'ler oldukça öfkelenir. Şampiyon bir atı kaybetmek gibidir. Yine de neden bu sıkıntıya girdiğini anlamadım. Buraya geleli saatler oldu ve biz yoldan çıktuktan sonra bizi bulmasının zor olacağını biliyor olmalıydı."

Dorrien kıpırdayıp gözlerini açtı. "Bu yeterli," dedi. "Paramparça olup tekrar birleştirilmişim gibi hissediyorum ama yaşayacağım."

Zorlukla dirseklerinin üzerine kalktı. Gözleri ölü Ichani'ye kaydı. Vücudunda bir ürperti dolaşan genç adam, Akkarin'e baktı.

"Sana inanıyorum. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Geçit'ten uzaklaş." Akkarin, onun ayağa kalkmasına yardım etti.

"Ve Lonca'ya bir uyarı gönder. Sende hiç..."

"*Lorlen!*"

"*Makin?*"

"*Yabancılar Has Hisar'a saldırıyor!*"

Sonea, Akkarin'e gözlerini dikti. Adam onun bakışlarını karşılık verdi. Sonea'nın zihninde yolun yukarıdan görülen bir görüntüsü çaktı. Bunun Has Hisar'ın Sachaka tarafındaki yolunun bir görüntüsü olduğunu anladı. Parika gibi giyinmiş birkaç adam ve kadın yan yana duruyordu. Hava, onların saldırılarıyla parıldıyordu.

"Uyarı için çok geç," diye mırıldandı Dorrien. "Çoktan geldiler."

28. BÖLÜM

İSTİLA BAŞLAR

Keri etrafına baktığında az da olsa kıskançlık hissetti. Bölgeleri Pazar-yeri'ni de kapsayan iki Hırsız, Sevlî ve Limek, çok zengin kişilerdi ve o gün bunun sebebini anlamak zor değildi. Parlak güneş ışığı müşterilerle pazarcılar arasında el değıştiren para selinin üzerinde parlıyordu ve bu gelirin çeşitli hizmetler karşılığında vergi olarak ödenen ufak kısmı bile kısa sürede bir servet kazanmaya yeterdi.

Bir hizmetli masaya yaklaşp iki maşrapa bıraktı. Savara kendi maşrapasından bir yudum aldı, gözlerini kapadı ve iç çekti.

“Burada gerçekten iyi raka yapılıyor,” dedi. “Neredeyse bizimki kadar iyi.”

Keri gülümsedi. “Öyleyse Sachaka'dan bir miktar raka getirtmeliyim.”

Savara bir kaşını uyarıcı bir şekilde kaldırdı. “Bu sana çok pahalıya patlar. Tüccarların çoğu çorak topraklardan geçme riskine girmez.”

“Girmez mi? Neden?”

Savara etraflarını işaret etti. “Benim ülkemde buna benzer bir şey yok. Pazar bulamazsın. Her Ashaki'nin yüzlerce kölesi vardır...”

“Ashaki mi?”

“Güçlü, özgür insanlar. Köleler onların ihtiyaçları olan hemen her şeyi karşılarlar. Topraklarla ilgilenirler, giysi örer, yemek yaparlar, temizlerler, eğlendirirler. Yani Ashaki'lerin neredeyse bütün ihtiyaçlarını karşılarlar. Bir kölenin güzel çömlekler yapmak gibi özel yeteneği varsa,

Ashaki'nin bir madeni varsa ya da ihtiyacından fazla tahıl üretiyorsa diğer Ashaki'lerle ticaret yapar.”

“Öyleyse tüccarlar neden oraya gitme zahmetine katlanıyor?”

“Bir alıcı bulabilirlerse büyük kâr elde edebilirler. Çoğunlukla lüks mallar satarlar.”

Keri yandaki tezgâhta duran kumaşa baktı. Bu kumaş, zanaatkârlardan biri kumaşı parlıyormuş gibi göstermenin yolunu keşfedince geçen sene ortaya çıkmıştı. “Sachaka'lıların bir şeyi yapmak için daha iyi bir yol bulmasında kâr olmaz gibi geliyor kulağa.”

“Evet, ama bir köle hırslıysa veya ödül istiyorsa kâr edebilir. Alışılmanın dışında ve güzel bir şey yaratarak ilgi çekebilir.”

“Öyleyse, sadece güzel olan şeylerde ilerleme oluyor.”

Kadın başını iki yana salladı. “Basit ürünleri üretme yolları da eğer karmaşık değilirse geliyor. Bir köle, efendisi isterse ve başaramadığında dayak yiyecekse, raka toplamanın daha hızlı bir yolunu bulabilir.”

Keri kaşlarını çatı. “Bizim yolumuzu tercih ederim. Açgözlülük veya bir aile beslemek zorunda olmak, birinin daha hızlı ve daha akıllıca çalışmasını sağlayabiliyorsa dayığa ne gerek var?”

Savara hafifçe güldü. “Senin konumundaki birine göre ilginç bir bakış açısı.” Sonra ciddileşti. “Ben de sizin yönteminizin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Rakam içmeyecek misin?”

Keri başını iki yana salladı.

“Birinin seni tanıyıp içine zehir karıştırmış olmasından mı endişe ediyorsun?”

Keri omzunu silkti.

“Neyse, soğudu zaten.” Savara ayağa kalktı. “Haydi gidelim.”

Tezgâhların önünde yürümeye başladılar. Savara kavanoz ve şişelerle dolu son tezgâhın önünde durdu.

“Bu ne için?”

Eline aldığı kapta yeşil bir sıvıda yüzen iki seveli vardı.

“Hazzın kapılarının anahtarı,” diye cevap verdi tezgâhın sahibi. “Bir yudum alırsanız bir savaşı kadar güçlü olursunuz.” Sesi alçaldı. “İki yudum alırsanız bir gün bir gece boyunca süren bir zevki tecrübe edersiniz. Üç yudum alırsanız göreceğiniz rüyalarınızı...”

“Günlerce süren kâbuslara dönüşür,” diye bitirdi Keri. Kabı Savara’nın elinden alıp tezgâha geri koydu. “Bana bunun için... Savara?”

Kadının gözleri uzaklara dalmış, yüzü ise bir anda solmuştu.

“Başladı,” dedi. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki, Keri zorlukla duyabildi. “İchani’ler şu anda Has Hisar’a saldırıyor.”

Keri omurgasında bir ürperti dolaştığını hissetti. Savara’yı kolundan tutup çevredekiler konuşmalarını duyamasın diye tezgâhtan uzaklaştırdı. “Olanları görebiliyor musun?”

“Evet,” dedi Savara. “Oradaki Lonca büyücüleri zihinsel görüntüler gönderiyorlar.” Bir an durdu ve gözleri pazarın ötesine odaklandı. “İlk kapı düştü. Sessiz bir yere gidebilir miyiz? Rahatça izleyebilmek istiyorum. Yakınlarda bir yer?”

Keri, Gol’a bakındı ve iri adamın yakınlarında paçı yediğini gördü. Hızla Hırsızlar’ın işaret dilinde bir sinyal verdi. Gol başıyla onaylayıp Marina’ya doğru ilerlemeye başladı.

“Harika bir yerim var,” dedi Keri. “Beğeneceğini düşünüyorum. Daha önce hiç tekneye bindin mi?”

“Bir *tekn*en mi var?” Savara gülümsedi. “Elbette vardır.”

Sekiz zengin giyimli erkek ve kadının yukarıdan görülen görüntüsü bir anda Danny’lin zihninde çaktı. Her biri, imgeyi gönderen Lord Makin’in ötesindeki bir noktaya saldırıyordu.

Manzara saldırganlardan, onların birkaç yüz adım arkasında duran bir grup kadın ve erkeğe döndü. Basit, yıpranmış giysiler giyorlardı ve bazıları küçük, limek benzeri hayvanlara takılı tasmalara bağlı ipler tutuyorlardı.

Bunlar Akkarin’in bahsettiği köleler mi? diye düşündü Danny.

Manzara bulanıklaştı, ardından saldırganlar tekrar gözükte. Has Hisar’a saldırmayı kesmiş, dikkatle yaklaşıyorlardı.

“Yüzbaşı ilk kapının düştüğünü söyledi. Sachaka’lılar Has Hisar’ın içine ilerliyor. Onlarla karşılaşmak için aşağı iniyoruz.”

Makin’in çağrısını izleyen sürede görüntüler gelmeyi kesti ve Danny tekrar bulunduğu yeri algıladı. Odada etrafına bakındı. Son bir saattir Simya Araştırmaları Başlı Lord Peakın ile Gözetleme Kulesi yapımını önermiş Lord Davin arasındaki bir tartışmayı dinliyordu. İkili artık birbirine dehşetle bakıyordu, tartışmalarını tamamen unutmuşlardı.

“Konumumuzu aldık,” diye bildirdi Makin. “Şimdi iç kapıya saldırıyorlar.”

Bu sözlerin ardından gelen görüntü taş bir duvarla kapatılmış karanlık bir koridora aitti. Koridor iki kez çarpma sesiyle çınladı. Makin ve yanındaki Savaşçılar kalkanlarını hazır tutuyorlardı.

Birden duvar içeriye doğru patladı. Kalkana moloz yağdı, ardından ortalığı bir toz bulutu kapladı. Pusun arasından darbeler geldi ve başka bir patlama koridoru sarstı.

“Sachaka’lılara bir sahte katın altından saldırdık,” diye açıkladı Makin.

Sonra karmakarışık görüntüler geldi. Kalkanın önündeki toz bulutunun içinde ışık parlamaları oldu ama herhangi bir şey görülmedi. Ardından bulutun içinde bir gölge belirdi ve Savaşçıların kalkanına yapılan saldırı devam etti. İki büyücü geriye doğru sendeledi. Tükendikleri açıkça belliydi.

“Geri çekilin. Kapıya doğru.”

Savaşçılar aceleyle bir çift metal kapıya doğru gerilediler. Makin büyü kullanarak kapıları kapadı ve duvarlardan büyük parçalar sökülüp arkasına yığıldı.

“Rapor verin,” diye emretti Makin.

Karmakarışık görüntüler ve mesajlar geldi.

“Büyük bir kısmımız öldü... beş... hayır, altı ceset görüyorum ve...”

“Has Hisar’ın içindeler!” Danny’lin zihninde tek menteşeden sarkan bir kapının görüntüsü, ardından bir koridorda adama doğru saldırarak ilerleyen bir Ichani’nin görüntüsü çaktı.

“Kaçın!”

“Geri dönün! Kısıldım!”

Toz bulutunun içinden eller uzandı. Birinde kavisli bir bıçak vardı. Güçlü bir panik hissi bastırdı... ardından hiçbir şey gelmedi.

Savaşçıların Lonca’daki aileleri ve arkadaşları zihinsel iletişim yaşağını umursamayıp onlara seslenmeye başladı. Birdenbire zihinsel seslerden oluşan bir gürültü başladı.

“Lütfen sessiz olun!” diye seslendi Balkan paniği bastırarak. *“Duyamazsam onlara yardım edemem. Makin?”*

Metal kapıların görüntüsü diğer büyücülerin iletişimini kesti. Kapılar kırmızı bir şekilde parlıyor, koridoru ısıyla dolduruyorlardı. Kapıların ortası yavaşça erimeye başladı.

“Geriyey,” diye emretti Makin. “Duvarın arkasına. Bırakın güçlerini harcasınlar.”

Savaşçılar hızla yolu yarı yarıya kapatan duvarın arkasına çekildiler. Orada tekrar toplandılar. Taştan kütle yavaşça hareket etmeye başladı. Kayarak duvardaki bir boşluğa oturdu. Yan duvarlar içindeki bir mekanizma yerine otururken ağır bir gürültü duyuldu.

Büyücüler beklediler.

Bunu da geçerlerse, diye ilettil Makin, onlara elimizdeki her şeyle saldıracağız.

Diğer büyücülerden gelen zihinsel çağrılar koridordaki gergin bekleyişi kesti. Dannyl, Has Hisar’da kalan üç büyücü birer birer öldürülürken irkildi.

Ardından, hiçbir uyarı olmadan taş duvar patladı. Savaşçılar güçlerini korumak için kalkanlarını indirmişlerdi. Makin’in iletişimi, bir şey şakağına çarpınca dalgalandı ama adam kendisine biraz Şifa gücü verdiğinde tekrar düzeldi. Kalkan örmüş olanlara katılan adam etrafına baktığında iki Savaşçı’nın daha yerde yattığını gördü.

Kalkanlarını döven saldırı öncekinden zayıf değildi. Savaşçılar birer birer tükenirken sendeleyerek geri çekildiler. Makin kendi gücü tükenirken olanlara inanamıyordu. Kalkan parçalandı ve iki büyücü daha saldırılarla yere yığıldı.

“Oradan uzaklaşın,” dedi Balkan. “Yapabileceğiniz her şeyi yaptınız.”

Toz bulutunun içinden silüetler çıktı. En öndeki yanına ulaştığında Makin kenara çekildi. Adam, Makin’e şöyle bir bakıp yürümeye devam etti.

“Muhafızlar emirlere uyduysa ilk kapı düştüğünde son kapının kapatılmış olması gerekir,” diye ilettil Makin.

Öndeki Sachaka’lı, kapının önünde durdu. Altı Sachaka’lı daha Makin’in yanından geçerek ilkinin yanında durdular. Kapıyı söküp açmak için bir saldırıları yetti. Sachaka’lılar dışarıya, gün ışığına çıktılar.

“Kyrallia’ya hoş geldiniz,” dedi lider yandaşlarına bakarak. Sonra dönüp koridoru süzdü. Gözleri Makin’e kilitlendi. “Sen. Bunu gönderen sensin.”

Görünmez bir güç Makin'i öne itti. Dannyl Makin'in korkusunu hissetti, ardından iletişim aniden kesildi.

Dannyl gözlerini kırptırıp kendini tekrar odaya bakarken buldu. Peakın bir koltuğa doğru sendeleyip çöktü.

"Doğruymuş," dedi nefesi kesilmiş bir şekilde. "Akkarin haklıymış."

Bir kâğıdın buruşma sesi geldi. Dannyl, Davin'e baktı. Büyücü elindeki kıvrılmış plana bakıyordu. Tam ortasında, planı tuttuğu yerde korkunç bir buruşuk vardı. Planı açıp düzeltti ve tekrar yarı kırışık bir halde kıvrıldı.

Simyacı'nın gözündeki yaşların parıltısını gören Dannyl başını çevirdi. Davin yıllarca hava tahmin yöntemlerinin kabul görmesi için çabalamıştı. Artık Gözetleme Kulesi'ni yapmanın ne anlamı vardı ki?

Dannyl pencereden baktı. Büyücüler ve çıraklar aşağıda, bahçelerde tek başlarına ya da gruplar halinde heykeller gibi donup kalmışlardı. Sadece birkaç hizmetçi hareket ediyordu. Büyücülerin bu garip davranışı yüzünden hem kafaları karışmış hem de gerilmişlerdi.

Ardından görme yeteneğine sahip olanlara Has Hisar'ın yeni bir görüntüsü geldi.

Makin'in iletişimi kesildiğinde Lorlen kendini balkonun demirlerini sıkarken buldu. Kalbi, Savaşçı'nın son anında yaşadığı dehşet yüzünden küt küt çarpıyordu.

"Yönetici?"

Lorlen, Kral'a döndü. Adamın yüzü solmuştu ama aynı zamanda öfke ve kararlılıkla sertleşmişti.

"Evet, Majesteleri."

"Lord Balkan'ı çağır."

"Başüstüne, Majesteleri."

Balkan, Lorlen'in zihinsel çağrısına hemen cevap verdi.

"Kral, Saray'a gelmeni istiyor."

"Bunu tahmin etmiştim. Yoldayım."

"Geliyor," dedi Lorlen.

Kral başıyla onayladı. Ardından dönüp Saray kulesine doğru ilerlemeye başladı. Lorlen, Kral'ın peşinden ilerlemeye başladı ama Has Hisar'ın yeni bir görüntüsü zihninde çaktığında donup kaldı. Boğazına

batan sivri bir şey hissetti. Kendini bulunduğu yere dönmeye zorladığında Kral'ın Danışmanlarının ellerini boğazlarına götürdüklerini gördü.

Kral üç büyücüye baktı.

"Ne oldu?"

"Lord Makin hâlâ hayatta," diye yanıtladı Lord Rolden.

Kral büyücünün elini tutup alına bastırdı.

"Göster bana," diye emretti.

Makin'in gönderdiği görüntü Has Hisar'ın görüntüsüydü ama bu sefer dışarıdan görülüyordu. Basit giyimli Sachaka'lılardan oluşan küçük bir grup aceleyle binadan çıkıyordu. Bazıları küçük, limek benzeri hayvanları yürütüyordu.

Bir ses Makin'in kulağına fısıldadı.

"Evet. Onlara şunu söyle. Ben..."

"Kariko! Bak ne buldum," diye seslendi bir kadın.

Bu ses Has Hisar'ın içinden gelmişti. Bir Lonca büyücüsü sendeleyerek koridordan çıktı ve dizlerinin üzerine düştü. Lorlen çıkanın Lord Fergun olduğunu şok içinde fark etti. *Elbette*, diye düşündü. *Fergun gönderilmişti...*

Makin önce şaşkınlık, ardından da öfke hissetti. Saldırı o kadar hızlı olmuştu ki gözden düşmüş büyücünün aralarında olmadığını fark etmemişti.

Binadan parıldayan bir ceket giymiş Sachaka'lı bir kadın çıktı. Fergun'un yanında durup Makin'e baktı.

"Yakışıklı değil mi?"

"Onu alamazsın Avala," dedi Makin'in kulağındaki ses.

"Ama o zayıf. Bir şeyler öğretme zahmetine girmelerine inanamıyorum. Su bile kaynatamıyordur."

"Hayır, Avala. Zayıf olabilir ama hâlâ onlara bilgi gönderebilir."

Kadın eğilip parmaklarını Fergun'un saçları arasından geçirdi, sonra kafasını tutup geriye yatırdı.

"Kulaklarını kırabilirim. Bizi duyamaz."

"O güzel gözlerini de yakar mısınız?"

Kadın yüzünü ekşitti. "Hayır. Bu onu bozar."

"Öldür onu, Avala. Imardin'de başka yakışıklı erkekler de bulacaksınız."

Avala somurttu, ardından omzunu silkti. Bir bıçak çıkarıp Fergun'un boğazında gezdirdi. Fergun'un gözleri bir anda büyüdü ve adam kurtulmaya çalıştı ama çok zayıf olduğu belli oluyordu. Avala bir elini kesğin üzerine tokat atarcasına koyduğunda adam hareketsiz kaldı. Bir süre sonra kadın onu bıraktı ve adam yere yığıldı.

Kadın, Fergun'un cesedinin üzerinden geçip Makin'e yaklaştı ama gözleri Makin'in arkasındaki Sachaka'lya dikilmişti

"Peki, şimdi nereye?"

"İmardin," diye yanıtladı Kariko. Bıçak Makin'in boğazına biraz daha sert bastırıldı. "Şimdi dinle büyücü. Loncana yakında onları göreceğimi söyle. Benim için kapıları açarlarsa yaşamalarına izin verebilirim. En azından bazılarının. Büyük bir karşılama istiyorum. Hediyeler... Köleler... Altın..."

Bıçak hareket etti. Bir anlık acı oldu...

Lorlen zihni bir anda bulunduğu yere dönünce sendeledi. *Az önce yirmi büyücüyü bir saatten kısa bir süre içinde kaybettik. En iyi Savaşçılarımızın yirmisi...*

"Oturun, Yönetici."

Lorlen başını kaldırıp Kral'a baktı. Kral'ın ses tonu beklenmedik ölçüde nazikti. Lorlen kendisini bir koltuğa götürmelerine izin verdi. Kral ve Danışmanları iki yanına oturdular.

Hükümdar alnını ovuşturup içini çekti. "Akkarin'in hikâyesinin doğru olduğunu bu şekilde öğrenmeyi hiç istemezdim."

"Ben de," diye onayladı Lorlen. Savaşın anıları hala zihnindeydi.

"Bir seçim yapmak zorundayım," diye devam etti Kral. "Ya bir veya daha fazla büyücünün kara büyü öğrenmesine izin vereceğim ya da Akkarin'den geri dönmesini isteyeceğim. Sen hangisini seçerdin, Yönetici?"

"Ben Akkarin'i çağırırdım," diye yanıtladı Lorlen.

"Neden?"

"Gerçeği söylediğini biliyoruz."

"Biliyor muyuz?" diye sordu Kral alçak sesle. "Bize gerçeğin sadece bir kısmını söylemiş olabilir. Bu büyücülerle ittifak kurmuş olabilir."

"Durum bu olsa neden bize saldıracaklarına dair bir uyarı göndersin?"

“Bizi kandırmak için. Birkaç gün içinde saldıracıklarını söylemişti, bugün değil.”

Lorlen başıyla onayladı. “Basitçe yanılmış olabilir.” Öne eğilip hükümdarın gözlerine baktı. “Akkarin’in onurlu olduğuna inanıyorum. Kendisinden istersek, bize yardım ettikten sonra gidecektir. Neden kara büyüü zaten bilen biri varken içimizden birinden öğrenmesini isteyelim ki? Öğrenecek olan kişiden, daha sonra Lonca’yı terk etmesini isteyemeyiz.”

“Çünkü Akkarin’e güvenmiyorum.”

Lorlen’in omuzları düştü. Buna bir şey diyemezdi.

“Bu konuyu Sınıf Başları’yla da görüştüm,” dedi Kral. “Benimle aynı fikirdeler. Benim tercihim Lord Sarrin ama Lonca’nın yerine karar vermeyeceğim. Bunu oylayın.” Kral ayağa kalkıp balkonun açık kapısına doğru ilerledi.

“Seçimimin bir sebebi daha var, pratik bir sebep,” diye devam etti. “Akkarin Sachaka’da. Buraya zamanında yetişemeyebilir. Lord Sarrin, Sonea’nın kara büyüü dersleri ve diğer etkinliklerinin zamanını almasına rağmen bir hafta içinde öğrendiğine inanıyor. Bir büyücü bütün zamanını bu konuya ayırırsa daha kısa sürede öğrenebilir. Ben...” Kapı çaldığında durdu. “Girin.”

Bir oğlan aceleyle içeri girip bir dizi üzerine çöktü.

“Lord Balkan sizinle görüşmek için geldi, Majesteleri.”

Kral başıyla onayladığında oğlan aceleyle dışarı çıktı. Balkan içeri girip Kral’ın önünde diz çöktü.

“Ayağa kalk.” Kral acı acı gülümsedi. “Ziyaretinizin zamanlaması çok iyi, Lord Balkan.”

“Benimle konuşmak isteyebileceğinizi düşündüm Majesteleri,” diye karşılık verdi Balkan ayağa kalkarken. Lorlen’e bakıp başıyla kibarca selam verdi. “Has Hisar’ın düştüğünü duydunuz mu?”

“Evet,” diye yanıtladı Kral. “Bir büyücünün kara büyü öğrenmesine izin verilmesine karar verdim. Lonca adayları belirleyip oylama yapacak. Sachaka’lılar, seçtiğiniz büyücü kara büyü öğrenmeden Imardin’e bir tehdit oluşturacak kadar yaklaşırsa Has Hisar’a gönderdiğiniz destek kuvveti onlara saldıracak.”

Lorlen hükümdara baktı. Kral, büyücüleri ölümlerine gönderiyordu. “Onlara burada ihtiyacımız var, Majesteleri. Böylece seçilen büyücü mümkün olduğunca çabuk güç toplayabilir.”

“Onlara, gecikmeye kesinlikle ihtiyacımız olduğundan emin olana kadar saldırma emri vermeyeceksiniz.” Kral, Balkan’a döndü. “Düşmanı yavaşlatacak veya zayıflatacak başka önerilerin var mı?”

Savaşçı başıyla onayladı. “Şehrin savunması bizim için bir avantaj olacaktır. Sachaka’lıların aşmak zorunda olacağı her engel güçlerinin birazını tüketecektir.”

“Peki ya Muhafızlar? Onları kullanabilir miyiz?”

Balkan başını iki yana salladı. “Korkarım kolaylıkla bize karşı kullanılabilirler.”

Kral kaşlarını çatı. “Nasıl?”

“Potansiyel büyü yeteneğine sahip ama büyücü olmayan herkes olası bir güç kaynağıdır. Büyücü olmayan herkesin uzaklaştırılmasını öneririm.”

“Belki de onları Imardin’den göndermeliyim.”

Balkan duraksadı, ardından başıyla onayladı. “Eğer bu mümkünse.”

Kral güldü. “Birkaç Sachaka’lı büyücünün Imardin’e saldırmak üzere olduğu haberi yayıldığı zaman şehir ben bir şey söyleyemeden bomboş kalacaktır. Muhafızları, düzeni sağlamak ve Marina’dan ayrılan her geminin makul miktarda kişi taşımalarını sağlamakla görevlendireceğim, sonra onları da yollayacağım. Başka bir önerin var mı?”

Balkan başını iki yana salladı.

“Benimle kal. Muhafızlarla istihkâm konusunu görüşmeni istiyorum.”

Kral, Lorlen’e döndü. “Yönetici. Lonca’ya dönüp kara büyücü seçimleriyle ilgilen. Bu kişi ne kadar çabuk başlarsa, o kadar iyi hazırlanır.”

“Baş üstüne, Majesteleri.”

Lorlen ayağa kalktı, Kral’ın önünde diz çöktü, ardından odadan çıktı.

“Şimdi ne yapacaksın?”

Rothen, Kuzgun’a döndü. Casusun yüzünde sert bir ifade vardı.

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Rothen. “Belli ki artık Sachaka’ya gitmeme gerek yok.”

“Ama Ichani’lerin gerçekten var olup olmadığını bulmak, Sachaka’ya gitmenin tek sebebi değildi. Hâlâ Sonea’yı arayabilirsin.”

“Evet.” Rothen kuzeydoğuya baktı. “Ama Lonca’nın... Kyralia’nın... bu Sachaka’lılarla savaşmak için bütün büyücülere ihtiyacı var. Sonea... Sonea’nın yardımına ihtiyacı olabilir ama ona yardım etmek Kyralia’yı kurtarmayacak.”

Kuzgun, Rothen’i sessizce ve beklentiyle izliyordu. Rothen göğsünde bir ağrı hissetti, sanki kalbi aynı anda iki farklı yöne doğru çekiliyordu.

Ichani’ler gerçek, diye düşündü. Akkarin yalan söylemiyormuş. Sonea kandırılmamış. Birdenbire büyük bir rahatlama hissetti, Sonea’nın verdiği kararlar doğru kararlar olmasa da iyi niyetle verilmiş kararlardı.

Sonea Sachaka’da... Ichani’ler ise burada... Belki de şimdilik güvendedir. Lonca’ya yardım edersem belki de dönecek bir evi olur.

“Kalacağım,” dedi yüksek sesle, “Imardin’e döneceğim.”

Kuzgun başıyla onayladı. “Yük arabası ve içindekileri Calia’da iki dinlenmiş atla değiştirebiliriz. Tabii destek kuvveti hepsini almadıysa.”

Destek kuvveti. Lord Yikmo ve diğerleri henüz Has Hisar’a varmış olamazdı. Büyük ihtimalle Lonca’nın geri kalanına katılmak için Imardin’e döneceklerdi.

“Ben de Calia’da bekleyip destek kuvvetine katılabilirim,” dedi Rothen.

Casus başıyla onayladı. “O zaman burada ayrılıyoruz. Sizinle çalışmak bir onurdu, Lord Rothen.”

Rothen zayıf da olsa gülümsemeyi başardı “Arkadaşlığınızdaki ve derslerinizden çok keyif aldım, Kuzgun.”

Casus, Rothen’in yorumuna alay edercesine güldü. “İyi yalan söylüyorsunuz, Lord Rothen.” Sonra omzunu silkti. “Tabii, sizi ben eğittim. Bu derslerin uygulamaya konamayacak olması çok yazık. Ama bir büyücü olarak eğitildiğiniz şeyi yapmalısınız.” Rothen’in gözlerinin içine baktı. “Kyralia’yı savunmalısınız.”

Oldukça küçük olan ev ağaçların arasından görüldüğünde Sonea, bunun da bir çiftçinin evi olduğunu düşündü ama yoldan çıktıklarında Dorrien gururla binayı işaret etti.

“Evim.”

Evin önünde atını durdurdu. Diğer atlılar Akkarin ve Sonea atlarından inerken gergin bir şekilde onları izliyorlardı. Sonea atını adamlardan birine götürdü.

“Atınızı ödünç verdiğiniz için teşekkürler,” dedi.

Adam dizginleri almadan önce Sonea’ya şüpheli bir şekilde baktı. Sonea, Akkarin’in yanına dönüp Dorrien’in adamlara teşekkür edip onları göndermesini izledi.

“Endişeliler,” dedi Dorrien döndüğünde. “Önce size eşlik ediyordum, sonra yolda ölü bir Sachaka’lı vardı ve sizin hakkınızda fikrimi değiştirdim.”

“Onlara ne söyledin?” diye sordu Akkarin.

“Saldırıya uğradığınızı ve sizin beni kurtardığınızı. Bu yüzden karşılığında size yemek ve bir gecelik dinlenme hakkı tanımaya karar verdiğimi ve bunu başkalarına anlatmazlarsa sevineceğimi de ekledim.”

“Bunu yaparlar mı?”

“Aptal değiller. Ayrıntıları bilmeseler de önemli bir şeyler olduğunu biliyorlar. Ama istediğimi yapacaklar.”

Akkarin başıyla onayladı. “Onlara borçluyuz. Atları yakalayıp geri getirmiş olmasalardı hâlâ yürüyor olacaktık. Bu cesaret ister.”

Dorrien başını hafifçe eğdi. “İçeri girin. Kapı kilitli değil. Açsanız içeride taze ekmek ve bir tencere çorba var. Atımla ilgilendikten sonra yanınıza geleceğim.”

Sonea, Akkarin’in peşinden eve girdi. İçeride bina kadar geniş bir oda vardı. Bir duvarda bir tezgâh ve raflar vardı. Tezgâhtaki sebze meyve sepeti ile dağınık çömlekler ve aletlerden, Dorrien’in yemeğini burada hazırladığını tahmin etti. Birkaç ahşap sandalye ile büyük, alçak bir masa odanın kalanını kaplıyordu. Diğer duvarlar da raflarla doluydu ve her yer kavanozlar, şişeler, kutular ve kitaplar vardı.

Başka odalara açılan iki kapı görünüyordu. Kapılardan biri açıktı ve içeride düzeltilmemiş bir yatak göze çarpıyordu.

Akkarin mutfağa gittiğinde Sonea, sandalyelerden birine oturup etrafa göz gezdirdi. *Darmadağınık*, diye düşündü. *Rothen’in dairesine hiç benzemiyor.*

Kendini garip bir şekilde sakın hissediyordu. Makin’in Has Hissar’dan gönderdiği görüntüler onu dehşete düşürmüştü ama o anda,

saatler sonra, kendini sadece uyuşmuş ve tamamen tükenmiş hissediyordu. Ayrıca ilginç bir rahatlama hissediyordu.

Biliyorlar, diye düşündü. Lonca... Rothen... herkes doğruyu söylediğimizi biliyor.

Tabii artık bunun hiçbir faydası yok.

“Aç mısın?”

Sonea, Akkarin’e baktı. “Sorman hata.”

Akkarin iki kâse alıp içlerine bir tencereden çorba doldurdu ve tezgâhtaki büyük bir somundan yumruk büyüklüğünde iki parça ekmek kopardı. Kâseleri masaya taşıırken dumanları tütmeye başlamıştı bile.

“Gerçek yemek,” diye mırıldandı Sonea, Akkarin kâselerden birini uzattığında. “Yaptığın yemekleri sevmediğimden değil,” diye ekledi. “Sınırlı malzemen vardı.”

“Evet, ayrıca Takan’ın yeteneğine de sahip değilim.”

“Takan bile daha iyisini yapamazdı.”

“Emin olma. Sence Dakova neden onu bu kadar süre yanında tuttu?”

Sessizce yemeklerini yediler. Sonea boşalmış kâsesini masaya bırakırken Dorrien içeri girdi. Kâseyi işaret edip gülümsedi.

“Güzel olmuş mu?”

Kız başıyla onayladı.

Dorrien bir sandalyeye çöktü.

“Biraz uyumalısın,” dedi Akkarin.

“Biliyorum,” dedi Dorrien, “Ama uyuyabileceğimi sanmıyorum. Kafamda çok fazla soru var.” Başını iki yana salladı. “O büyücü... Geçit’i koruyorduysa nasıl onu geçmeyi başardınız?”

“Küçük bir aldatmacayla,” diye karşılık verdi Akkarin. Olayı anlatmaya başlayınca Sonea, Akkarin’i dikkatle izledi. Farklı gözüküyordu. Soğuk ve mesafeli değildi. “Parika’nın Kyralia’ya bizi bulmak için girdiğini sanıyordum ama Has Hisar’a saldırılınca bunun istilanın bir parçası olduğunu anladım.”

“Çok güçlüydü.” Dorrien, Sonea’ya baktı. “Onu nasıl durdurdun?”

Sonea yanaklarının kızarmaya başladığını hissetti. “Kalbini durdurdum. Şifa büyüsüyle.”

Dorrien şaşkınlığını belirten bir ses çıkardı. “Karşı koymadı mı?”

“İchani’ler Şifa bilmiyorlar, bu yüzden ona böyle bir şey yapabileceğimi bilmiyordu.” Omzunu silktilti. “Birine böyle bir şey yapacağımı ben de asla tahmin etmezdim.”

“Senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Ne de olsa, seni öldürmeye çalışıyordu.” Akkarin’e baktı. “Parika, Geçit’teki tek Sachaka’lı mıydı?”

“Evet. Ama bu, başkalarının gelmeyeceği anlamına gelmez.”

“O zaman köylüleri uyarmalıyım.”

Akkarin başıyla onayladı. “İchani’ler büyücü olmayanları avlarlar, özellikle de büyü potansiyeline sahip olanları.”

Şifacı’nın gözleri büyüdü. “Yani Has Hisar’dan Imardin’e kadar bütün çiftçilerle köylüleri avlayacaklar.”

“Lonca mantıklı davranırsa yoldaki bütün köy ve kasabaları boşaltacaktır. Ama Kariko diğer Ichani’lerin yolda vakit harcamasına izin vermeyecektir. Lonca’nın benim hakkımda fikrini değiştirip Sonea’yla benim kendimizi güçlendirerek onlarla savaşmamız için geri çağrılmamızdan endişe edecektir.”

Dorrien bir an durup Akkarin’e baktı. Karmaşık duygular içinde gibiydi, sonra bir an Sonea’ya baktı.

“Peki ya Lonca sizi çağırmasa ne olacak? Ne yapabilirler?”

Akkarin başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Beni geri çağırıp kara büyü kullanmama izin verseler bile sekiz Ichani’ye yetecek kadar güçlenecek zamanım yok. Şu anda Yüksek Lord olsaydım Lonca’nım Imardin’i terk etmesini sağlardım. Seçtiğim birkaç kişiye kara büyü öğretir, daha sonra dönüp Kyralia’yı geri alırdım.”

Dorrien, Akkarin’e dehşetle baktı. “Kyralia’yı kaderine terk etmek mi?”

“Evet.”

“Başka bir yolu mutlaka olmalı.”

Akkarin başını iki yana salladı.

“Ama geri döndün. Savaşmak niyetinde değilsen bunu neden yaptın?”

Akkarin zayıf bir şekilde gülümsedi. “Kazanmayı beklemiyorum.”

Dorrien’in gözleri Sonea’ya kaydı. Sonea neredeyse Dorrien’in düşüncelerini duyabiliyordu. *Sen de mi böyle düşünüyorsun?*

“Ne yapacaksın?” diye sordu Dorrien kısık sesle.

Akkarin kaşlarını çattı. “Henüz karar vermedim. Imardin’e gizlice dönüp Lonca’nın beni çağırmasını beklemeyi düşünüyordum.”

“Bunu hâlâ yapabiliriz,” diye araya girdi Sonca. “Atımız ve paramız yok. Bunlar olmadan Imardin’e onlardan önce varamayız.”

Dorrien zayıf bir şekilde gülümsedi. “Bu konuda size yardım edebilirim.”

“Lonca’nın emirlerine karşı mı geleceksin?”

Şifacı başını eğdi. “Evet. Şehre ulaştığınızda ne yapacaksınız?”

“Lonca’nın beni geri çağırmasını bekleyeceğim.”

“Ya çağırılmazsa?”

Akkarin içini çekti. “O zaman hiçbir şey yapamam. Bugün Parika’dan biraz güç elde ettim ama bir Ichani’yle karşılaşabilecek kadar değil.”

Sonea başını iki yana salladı. “Bu sabah da bir Ichani’yle karşılaşabilecek kadar güçlü değildik ama yine de öldürmeyi başardık. Neden aynı şeyi diğerlerine de yapmayalım? Tükenmiş rolü yapıp bizi yakalamalarına izin verimiz, sonra da Şifa gücüyle onları öldürürüz.”

Akkarin kaşlarını çattı. “Bu çok tehlikeli. Daha önce hiç gücün çekilmedi. Bir kez gücün çekilmeye başladığında kendi büyüü kullanamazsın. Şifa kullanamazsın.”

“O zaman hızlı oluruz.”

Akkarin’in yüz ifadesi biraz daha karanlıklaştı. “Diğer Ichani’ler ne yaptığını görürler. Ne olduğunu anlamasalar bile dikkatli olurlar. Tenlerine oluşturmaları bir kalkan, Şifa gücünü üzerlerinde kullanmanı engelleyecektir.”

“O zaman biz de diğerlerinin görmediğinden emin oluruz.” Sonea öne doğru eğildi. “Onları yalnızken yakalarız.”

“Bir arada kalabilirler.”

“Kandırarak ayırırız.”

Akkarin düşünceliydi. “Şehir ortamına alışık değiller ve kenar mahalleler labirent gibidir.”

“Hırsızlar’ı kullanabiliriz.”

Dorrien, Sonea’ya baktı, ardından gözlerini kıstı. “Rothen onlarla tüm bağlarını kopardığını söylemişti.”

Sonea, Rothen’in adını duyunca irkildi. “O nasıl?”

“Lorlen zihinsel iletişimi yasakladığından beri kendisinden haber almadım,” diye karşılık verdi Dorrien. Akkarin’e baktı. “Sonea’nın

hâlâ hayatta olduğunu öğrenmekten çok mutlu olacaktır. Lonca'ya sizi gördüğümü söylersem yardım etmek istediğinizi de söyleyebilirim.”

“Hayır.” Akkarin'in yüzünde uzak ve düşünceli bir ifade vardı. “Sonea'yla Ichani'lere pusu kuracaksak burada olduğumuzu bilmemeliler. Öğrenirlerse birleşip bizi avlarlar.”

Dorrien dikleşti. “Lonca varlığını sır...”

“Ichani'ler, ilk öldürdükleri büyücünün zihninden okuyacaktır.” Akkarin karanlık gözlerle Dorrien'e baktı. “O numarayı nereden öğrendiğimi sanıyorsun?”

Dorrien'in yüzü soldu. “Ah.”

“Lonca bizim şehirde olduğumuzu bilmemeli,” dedi Akkarin, sesinde bir uyarı tınısıyla. “Yani onlara bizimle karşılaştığını veya Parika'yla yaşananları söylememelisin. Ne kadar az kişi bilirse Ichani'lerin planımızı öğrenme olasılığı da o kadar azalır.”

“Bu bir planımız olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Sonea.

Akkarin, Sonea'ya gülümsedi. “Bir planın başlangıcı diyelim. Önerin işe yarayabilir ama Kariko üzerinde etkili olmayabilir. Dakova benden Şifa öğrendi ama bu sırrı kendisine saklamıştı. Kardeşine öğretip öğretmediğinden değilim. Öğretmemiş olsa bile Kariko büyük ihtimalle Şifa'nın mümkün olduğunu ve bu yolla birine nasıl zarar verilebileceğini biliyordur.”

“O zaman Kariko'dan kaçınırız,” dedi Sonea. “Bu öldürmemiz gereken yedi Ichani olduğu anlamına gelir. O da bizi bir süre meşgul eder, sanırım.”

Dorrien kıs kıs güldü. “Kulağa planınızı yapmışsınız gibi geliyor. Lonca, stratejisini hazırlarken onlara bir iki ipucu verebilirim. Söylememi istediğiniz bir şey varsa...”

“Söyleyebileceğin herhangi bir şeyin onları saklanmaya ikna edebileceğini sanmıyorum,” diye karşılık verdi Akkarin.

“Ama saklanabilirler. Savaşıp kendilerini tükettikleri zaman,” diye belirtti Sonea.

Akkarin başıyla onayladı. “Onlara güçlerini tek bir Ichani üzerinde yoğunlaştırmalarını söyle. Sachaka'lılar birbirlerine yardım edip desteklemeye alışkın değiller. Beraber kalkan yapmayı bilmiyorlar.”

Dorrien başıyla onayladı. “Başka bir şey var mı?”

“Yolda düşüneceğim. Ne kadar erken yola çıkarsak o kadar iyi.”

Şıfacı ayağa kalktı. “Gidip ikiniz için at bulayım.”

“Temiz kıyafet de bulabilir misin?”

“Kılık değiştirmeliyiz,” diye ekledi Akkarin. “Hizmetçi kıyafetleri en iyisi olur ama sade bir şeyler de iş görür.”

Dorrien’in kaşları kalktı. “Hizmetçilerim olarak mı rol yapacaksınız?”

Sonea bir parmağını Dorrien’e uyarırcasına salladı. “Evet. Ama buna alışmasan iyi olur.”

29. BÖLÜM

GEÇMİŞİN MİRASI

Lorlen sandalyesinden kalkarken Loncasalonu tamamen sessizdi.

“Bu toplantıyı Kral’ın arzusuyla istedim. Hepinizin bildiği üzere dün Has Hisar’a sekiz Sachaka’lı büyücü tarafından saldırıldı ve ele geçirildi. Has Hisar’daki yirmi bir Savaşçı’nın ikisi hariç hepsi öldürüldü.”

Kalabalığın içinde bir fısıltı dolaştı. İki Savaşçı’nın Has Hisar’dan kaçabilmiş olması Lorlen’in gün içinde aldığı tek iyi haberdirdi.

“Görünüşe bakılırsa eski Yüksek Lord’un iddialarının ve öngörülerinin bazıları doğruymuş. Büyük güçlere sahip Sachaka’lı büyücüler tarafından istila edilme tehlikesi altındayız. Kara büyü kullanan büyücüler tarafından.”

Lorlen durup salona göz gezdirdi. “Müttefik Topraklar’ı korumak için zayıf ve sayıca yetersiz olduğumuz olasılığını göz ardı edemeyiz. Bu koşullar sebebiyle Kral kanunlarımızı askıya alıp aramızdan kesinlikle güvenilir olan birini kara büyü öğrenmesi için seçmemizi istedi.”

Salon bir anda seslerle doldu. Lorlen kalabalıkta farklı tepkiler gördü. Bazı büyücüler itirazlarını dile getirirken bazıları boyun eğmiş görünüyorlardı.

“Sizden bu rol için adayları belirlemenizi istiyorum,” diye bağırdı gürlütyü bastırarak. “Dikkatli düşünün. Bu büyücünün etkinlikleri katı kurallarla sınırlandırılacak. Hayatı boyunca Lonca topraklarından çıkamayacak. Lonca içinde herhangi bir yetkiye sahip olamayacak. Öğretmenlik yapamayacak. Bu kurallar, biz bu konumun sonuçlarını

hesaba kattıkça daha da sınırlayıcı olabilir.” Lorlen hiçbir büyücünün yüzünde heves izi görmediğine memnun olmuştu. “Sorusu olan?”

“Lonca bu isteği reddedebilir mi?” dedi bir ses.

Lorlen başını iki yana salladı. “Kral bu emri verdi.”

“Yaşlılar Konseyi böyle bir şeyi asla onaylamaz!” diye itiraz etti Lonmar’lı bir büyücü.

“İttifak anlaşmasına göre Kyralia Kralı, Müttefik Topraklar’ı büyü içeren bir tehditten korumak için elinden gelen her şeyi yapmakla yükümlüdür,” diye karşılık verdi Lorlen. “Ben ve Yüksek Büyücüler bu konuyu Kral’la defalarca tartıştık. İnanın bana, daha iyi bir seçenek olsaydı Kral asla böyle bir karar vermezdi.”

“Peki ya Akkarın?” dedi başka bir büyücü. “Neden onu geri çağırmıyoruz?”

“Kral bunun daha iyi bir karar olduğunu düşünüyor,” diye cevap verdi Lorlen dik bir şekilde.

Başka soru sorulmadı. Lorlen başıyla onayladı.

“Düşünmek için yarım saatiniz var. Birini aday göstermek istiyorsanız lütfen Lord Osen’le konuşun.”

Lorlen, büyücülerin yerlerinden kalkıp Kral’ın emrini tartışmak için küçük gruplar oluşturmalarını izledi. Bazıları doğrudan Lord Osen’e yaklaştı. Yüksek Büyücüler beklenmedik şekilde sessizdiler. Zaman yavaşlamış gibiydi. Yarım saat dolduğunda Lorlen ayağa kalktı ve yanındaki çana vurdu.

“Lütfen oturun.”

Büyücüler yerlerine dönerken Osen merdivenlerden çıkıp Lorlen’in yanına geldi.

“Bu ilginç olacak,” diye mırıldandı İdareci Jerrik. “Bu şüpheli onura kimleri layık gördüler?”

Osen omuzlarını kaldırdı. “Sürpriz yok. Lord Sarrin’i, Lord Balkan’ı, Leydi Vinara’yı ve...” Lorlen’e baktı, “Yönetici Lorlen’i önerdiler.”

“Beni mi?” dedi Lorlen şaşkınlıkla.

“Evet.” Osen eğleniyor görünüyordu. “Biliyorsunuz, oldukça popülersiniz. Bir büyücü bu yükü Kral’ın Danışmanının yüklenmesi gerektiğini söyledi.”

“İlginç bir fikir,” diyerek kıs kıs güldü Balkan, ardından gayet maksatlı bir şekilde en üst sıraya baktı. Lord Mirkan, Balkan’a doğru

gözlerini kırptırdı ve yüz ifadesi dikkatten ani bir endişeye döndü. “Bırakalım sonuçlarıyla Kral uğraşsın.”

“Kendine bir gün içinde yeni bir Danışman bulabilir,” dedi Vinara ifadesiz bir şekilde. Lorlen’e baktı. “Halledelim şu işi.”

Lorlen başıyla onayladı ve salona döndü. “Kara büyücülük görevi için adaylar şu kişilerdir: Lord Sarrin, Lord Balkan, Leydi Vinara ve ben.” *Beni seçmeyeceklerdir herhalde,* diye düşündü. *Ya seçerlerse?* “Adaylar oy vermeyecektir. Lütfen ışıklarınızı yarattın.”

Yüzlerce küre tavana doğru yükseldi. Lorlen’in kalbi fazla hızlı atıyordu. Osen’in yorumu zihninde dönüp duruyordu. “*Biliyorsunuz, oldukça popülersiniz.*” Yönetici konumunu kaybedip Akkarin’in bile şeytani bir büyü diye nitelendirdiği şeyi öğrenmek zorunda kalma olasılığı kanını donduruyordu.

“Lord Sarrin lehine oy verecekler ışıklarınızı mor renge çevirin,” diye emretti. “Lord Balkan için kırmızı, Leydi Vinara için yeşil renge çevirin.” Bir an durup yutkundu. “Benim içinse, mavi.”

O, sözlerini bitirmeden Lorlen’in cüppe renklerini seçeceğini anlayan büyücüler kürelerinin rengini değiştirmeye başlamıştı. Yavaş yavaş bütün küreler renk değiştirdi.

Çok yakın, diye düşündü Lorlen. Saymaya başladı.

“Sarrin,” dedi Balkan.

“Evet, ben de aynı sonuca ulaştım,” diye onayladı Vinara. “Ama ikinci sırada sen geliyorsun.”

Lorlen haklı olduklarını anlayınca rahatlayarak iç çekti. Dönüp Sarrin’e bakınca yaşlı büyücüye karşı büyük bir sempati hissetti. Sarrin solgundu ve pek iyi görünmüyordu.

“Koruyucumuz Lord Sarrin olacak,” diye bildirdi Lorlen. Topluluğa dikkatle baktığında yüzlerde gönülsüz bir kabulleniş gördü. “Lord Sarrin, Başsimyacı görevini terk edip kara büyü üzerine çalışmaya hemen başlayacaktır. Bu Toplantı’yı sona ermiş ilan ediyorum.”

“Uyan, küçük Sonea.”

Sonea yavaşça kendine geldi. Şaşkınlıkla atının durduğunu fark etti. Etrafına baktığında Dorrien’in yüzünde garip bir ifadeyle kendine baktığını gördü. Bir eve giden yolun kenarında duruyorlardı. Akkarin görünürlerde yoktu.

“Bize biraz yiyecek almaya gitti,” diye açıkladı Dorrien. Sonea başıyla onaylayıp esnedi ve yüzünü ovuşturdu.

Tekrar Dorrien’e baktığında genç büyücünün, hâlâ yüzünde düşünceli bir ifadeyle kendisini izlediğini gördü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Dorrien başını çevirip çarpık bir şekilde gülümsedi. “Fırsatım varken seni Lonca’dan kaçırmalıydım diye düşünüyorum.”

Sonea tanıdık bir suçluluk hissetti. “Lonca sana izin vermezdi. Ben izin vermezdim.”

Dorrien bir kaşını kaldırdı. “Vermez miydin?”

“Hayır.” Sonea, Dorrien’in gözlerine bakmaktan kaçındı. “Lonca’da kalıp büyü öğrenmek istediğime karar vermem oldukça uzun sürdü. Fikrimi değiştirmemi sağlamak bundan da uzun bir süre gerektirirdi.”

Dorrien duraksadı. “Sence... bunu yapmak istemez miydin?”

Sonea kaynak suyuna gittikleri günü ve Dorrien’in öpücüğünü düşününce gülümsemesine engel olamadı. “Belki. Seni doğru düzgün tanıımıyordum bile Dorrien. Birkaç hafta biri hakkında emin olmak için yeterli bir süre değil.”

Dorrien’in gözleri Sonea’nın omzunun gerisine kaydı.

Sonea döndüğünde, Akkarin’in onlara doğru geldiğini gördü. Kısa sakalı ve sade giysileriyle herhangi birinin onu tanıyabileceğini sanmıyordu. Ama yine de, dikkatle bakan biri ata fazla iyi bindiğini anlayabilirdi. Bunu ona söylemeliydi.

“Peki ya şimdi emin misin?”

Sonea, Dorrien’e döndü. “Evet.”

Dorrien derin bir şekilde nefes aldı, ardından başıyla onayladı. Sonea tekrar Akkarin’e baktı. Akkarin’in yüzünde sert ve katı bir ifade vardı.

“Ama *onu* buna ikna etmek zor oldu.”

Dorrien boğulur gibi bir ses çıkardı. Sonea böyle düşüncesiz bir yorum yaptığı için kendine küfrederek döndüğünde, Dorrien’in kaha atmaya başladığını gördü.

“Zavallı Akkarin!” dedi Dorrien başını iki yana sallayarak. Sonea’ya yan gözle bakarak başını bir kez daha salladı. “Bir gün zorlu bir kadın olacaksın.”

Sonea, Dorrien'e bakakaldı, yüzünün yanmaya başladığını hissetti. Bir cevap düşünmeye çalıştı ama kelimeler aklına gelmeyi reddediyordu. Akkarin yanlarına geldiğinde bundan vazgeçti.

Akkarin, Sonea'ya yuvarlak, küçük bir ekmek verirken dikkatle baktı. Sonea yüzünün tekrar yanmaya başladığını hissetti. Akkarin'in kaşları kalktı ve Dorrien'e doğru şüpheyle baktı. Şifacı gülümseyip topuklarının atının böğrüne vurdu ve ilerlemeye başladı.

Yola devam ettiler. Atın üzerinde yiyorlardı. Bir saat sonra küçük bir köye ulaştılar. Sonea ve Akkarin atlarından inip dizginleri Dorrien'e verdiler. Şifacı da dinlenmiş atlar bulmak için uzaklaştı.

"Dorrien'le ne hakkında tartışıyordunuz?" diye sordu Akkarin.

Sonea, Akkarin'e döndü. "Tartışmak mı?"

"Çiftlik evinin dışında, ben yemek alırken."

"Ah... O mu? Hiçbir şey."

Akkarin gülümseyip başını salladı. "Hiçbir şey. Bu çok ilginç bir konudur. İnsanlarda inanılmaz tepkiler yaratabilir."

Sonea, Akkarin'e soğuk bir şekilde baktı. "Belki de bu, seni ilgilendirmediğini söylemenin kibar bir yoludur."

"Öyle diyorsan..."

Sonea bir anda Akkarin'in yüzündeki bilgi ifade nedeniyle ani bir kızgınlık hissetti. Düşüncelerini okumak bu kadar kolay mıydı? *Ben onun ruh halini bu kadar kolay anlayabiliyorsam büyük ihtimalle o da benimkini aynı kolaylıkla anlıyordur.*

Akkarin esneyip gözerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığına çok daha tetikte görünüyordu. *En son ne zaman uyuduk, diye düşündü Sonea. Geçit'ten geçtikten sonraki sabah. Ondan önce? Her gün bir iki saat. Ve yolculuğun ilk yarısında Akkarin hiç uyumadı...*

"Artık kâbus görmüyorsun," dedi aniden.

Akkarin kaşlarını çattı. "Evet."

"Kâbuslarında ne görüyordun?"

Akkarin, Sonea'ya o kadar keskin bir şekilde baktı ki, Sonea sorduğuna pişman oldu.

"Özür dilerim," dedi. "Sormamalıydım."

Akkarin derin bir nefes aldı. "Hayır. Sana söylemeliyim. Köle olduğum zamanları görüyorum. Özellikle bir kişiyi." Duraksadı. "Dakova'nın köle kadını."

“İlk başta sana yardımcı olanı mı?”

“Evet,” dedi Akkarin sessiz bir şekilde. Duraksayıp bakışlarını kaçırdı. “Onu sevmiştim.”

Sonea şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Akkarin ve köle kız mı? Onu sevmiş miydi? Başka birini sevmiş miydi? İçinde, şüphe ve rahatsız verici bir his, ardından kızgınlık kabarmaya başladı. Sonra suçluluk duygusu geldi. Yıllar önce ölmüş bir kadını mı kıskanıyordu? Bu çok saçmaydı.

“Dakova bunu biliyordu,” diye devam etti Akkarin. “Birbirimize dokunmaya cüret edemezdik. Yoksa bizi öldürürdü. Bize ne şekilde olursa olsun işkence etmekten keyif alıyordu zaten. O kız Dakova’nın... Onun zevk kölesiydi.”

Sonea bunun nasıl bir şey olduğunu anlamaya başladığında ürperdi. Birbirini sürekli görüp yine de dokunamamak... Diğlerinin işkence görüşünü izlemek. Kızın çektiklerini bilirken Akkarin’in hissettiklerini tahmin bile edemiyordu.

Akkarin iç çekti. “Kızın ölümünü her gece rüyamda görürdüm. Rüyalarımda ona, kaçabilsin diye Dakova’nın dikkatini dağıtacağımı söylüyordum. Onu bulmasını engelleyeceğimi. Ama beni dinlemiyordu. Her seferinde Dakova’ya gidiyordu.”

Sonea uzanıp Akkarin’in eline dokundu. Adamın parmakları Sonea’nın elinin üzerine kapandı.

“Bana köleler için bir büyücüye hizmet etmenin onur verici olduğunu söylemişti. Kölelerin onur anlayışının hayatlarına katlanmalarını kolaylaştırdığını söylemişti. Başka bir şansları olmadığı için böyle düşünmelerini anlayabiliyordum ama şansları olduğunda... veya efendileri onları öldürmeye niyetlendiğinde değil.”

Sonea, Takan’ın Akkarin’e “efendim” diye hitap etmesini ve Ichani bıçağını ona, bileklerinin üzerinde sanki bir bıçaktan fazlasını sunarmış gibi uzatışını hatırladı. Belki de gerçekten bıçaktan fazlasını sunuyordu.

“Takan asla bu şekilde düşünmekten vazgeçmedi değil mi?” diye sordu sessizce.

Akkarin, Sonea’ya baktı. “Evet,” dedi. “Ömrü boyunca sürmüş alışkanlıklarını bırakamadı.” Kıkırdadı. “Ama sanırım son birkaç yıldır bu ayını sırf beni kızdırmak için yapıyordu. O hayata asla isteyerek dönmeyeceğini biliyorum.”

“Sonuçta seninle kaldı ama kendisine büyü öğretmene izin vermedi.”

“Evet, ama bunun basit bir sebebi var. Takan, Lonca’ya katılamazdı. Çok fazla soru sorulurdu. Onun için uygun bir geçmiş uydursak bile zihni, paylaşmayı içeren derslerden kaçamazdı. Ona gizlice büyü öğretmek fazla riskli olurdu. Sachaka’ya dönseydi kara büyü bilmeden hayatta kalamazdı. Sanırım Sachaka’da böyle bir bilgiye sahip olma konusunda kendine güvenmiyordu. Sachaka’da sadece köleler ve efendiler vardır. Bir efendi olarak hayatta kalmak için kendi köleleri olması gerekir.”

Sonea ürperdi. “Şeytani bir yer gibi geliyor kulağa.”

Akkarin omzunu silkti. “Her efendi zalim değildir. Ichani’ler dışlanmış olanlardır. Kral’ın şehirden sürdüğü büyücüler... Bunun tek sebebi fazla hırslı olmaları da değil.”

“Kral onların gitmesini nasıl sağlıyor?”

“Kendi güçleri oldukça büyüktür ve destekçileri de var.”

“Sachaka Kralı bir büyücü mü?”

“Evet.” Akkarin gülümsedi. “Sadece Müttefik Topraklar’da büyücülerin yönetmesini veya siyasette gereğinden fazla etkiye sahip olmalarını yasaklayan kanunlar var.”

“Kralımız bunu biliyor mu?”

“Evet, ama Sachaka’lı büyücülerin ne kadar güçlü olduğunu anlayamıyor. Eh, sanırım artık anlıyor.”

“Sachaka Kralı, Ichani’lerin Kyralia’yı istila etmesi konusunda ne düşünür?”

Akkarin kaşlarını çatı. “Bilmiyorum. Kariko’nun planından haberdar olsaydı hoşuna gitmezdi ama büyük ihtimalle asla işe yaramayacağını düşünürdü. Ichani’ler birbirleriyle savaşmakla o kadar meşguldür ki ittifak kurmak akıllarına gelmez. Komşu ülke bir Ichani tarafından yönetilirse Sachaka Kralı’nın ne yapacağını görmek ilginç olurdu.”

“Bize yardım eder mi?”

“Ah, hayır.” Akkarin acı acı güldü. “Sachaka’lıların Lonca’dan ne kadar nefret ettiğini unutuyorsun.”

“Savaş yüzünden mi? Ama savaşın üzerinden çok zaman geçti.”

“Lonca için çok zaman geçti. Sachaka’lılar savaşı unutamaz. Ülkelere yarısı çorak topraklarla kaplıken mümkün değil.” Akkarin başını iki yana salladı. “Lonca, savaştan sonra Sachaka’yı umursamazlık etmemeliydi.”

“Ne yapmalıydı?”

Akkarin başım çevirip dağlara baktı. Sonea, Akkarin’in bakışlarını takip etti. Daha birkaç gün önce o sivri uçlu sınırın öbür tarafındaydılar.

“Yaşanan savaş büyücüler arasındaydı,” diye mırıldandı Akkarin. “Büyücü olmayanlardan oluşan orduları büyücülere karşı göndermenin hiçbir mantığı yoktu, özellikle kara büyü kullanan büyücülere karşı. Sachaka, Kyralia’lı büyücüler tarafından fethedildi ki o büyücüler zengin ülkelerine geri döndüler. Sachaka İmparatorluğu’nun zaman içinde tekrar güçlenip bir tehlike oluşturabileceğini biliyorlardı, bu yüzden ülkeyi fakir tutmak için çorak toprakları yarattılar. Birkaç Lonca büyücüsü Sachaka’da kalsaydı, köleleri özgürleştirip büyücülere güçlerini, insanlara yardım etmek için kullanabileceklerini gösterse-lerdi, Sachaka’lılar belki de daha barışçıl ve özgür bir toplum olma yolunda ilerleyebilirdi ve bugünkü durum hiç yaşanmazdı.”

“Anlıyorum,” dedi Sonea yavaşça. “Ama aynı zamanda neden bunun asla gerçekleşmediğini de anlayabiliyorum. Lonca sıradan Kyralia’lılara yardım etmezken neden sıradan Sachaka’lılara yardım etsin ki?”

Akkarin düşünceli bir şekilde Sonea’ya baktı. “Bazıları yardım ediyor. Örneğin Dorrien.”

Sonea bakışlarını kaçırmadı. “Dorrien bir istisna. Lonca çok daha fazlasını yapmalı.”

“Kimse gönüllü olmazsa hiçbir şey yapamayız.”

“Elbette yapabilirsiniz.”

“Büyücülerin kendi istekleri dışında çalışmaları için onları zorlar mıydın?”

“Evet.”

Akkarin’in kaşları kalktı. “İşbirliği yapacaklarından şüpheliyim.”

“İşbirliği yapmazlarsa gelirleri kısılabılır.”

Akkarin gülümsedi. “Hizmetçi muamelesi gördüklerini düşünür-ler. Çocuklarının sıradan insanlar gibi çalışmak zorunda olacağını düşünürlerse kimse çocuğunun Lonca’ya katılmasını istemez.”

“Hanelerden kimse istemez,” diye düzeltti Sonea.

Akkarin gözlerini kırptırdı, sonra kıs kıs güldü. “Lonca sana eğitim vermeyi teklif ettiği anda karışıklık çıkaracağını anlamıştım. Seni onlardan aldığım için bana minnettar olmalılar.”

Sonea cevap vermek için ağzını açtı ama Dorrien'in geldiğini görünce bir şey söylemedi. Dorrien yeni bir ata biniyordu ve yanında iki at daha vardı.

"En iyileri değiller," dedi dizginleri uzatarak, "ama iş görürler. Bütün ülkeden büyücüler, aceleyle Imardin'e gidiyorlar, o yüzden dinlenmiş at ve hanlar hızla azalıyor."

Akkarin ciddi bir ifadeyle onayladı. "Öyleyse acele etmeliyiz yoksa kaynaklar tamamen tükenecek." Atlardan birinin yanına geçip tek bir hamlede üzerine çıktı. Sonea diğer ata bindi. Çizmesini üzen giye geçirirken Akkarin'i dikkatle izliyordu. Onu karışıklık yaratacak biri olarak nitelendirmişti ama bu, onaylamadığı anlamına gelmezdi. Onunla aynı fikirde bile olabilirdi.

Bunun önemi var mıydı? Birkaç gün içinde Lonca diye bir şey kalmayabilirdi ve fakir insanlar Arındırma'ya katlanmaktan çok daha kötü şeyler olduğunu öğrenebilirlerdi.

Sonea ürperip bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Büyücü Odaları'nın koridoru neredeyse ortapaydostaki Üniversite kadar kalabalık, diye düşündü Dannyl. Yaldin'le birlikte, büyücüler, eşleri ve çocuklarından oluşan grupların yanından geçtiler. Hepsisi de toplantıyı konuşuyorlardı.

Yaldin, dairesinin kapısına geldiğinde Dannyl'e bakıp iç çekti.

"Bir fincan sumi içmek ister misin?" diye sordu.

Dannyl başının hafifçe eğdi. "Ezrille rahatsız olmayacaksa."

Yaldın gülmeye başladı. "İnsanlara benim sözümün geçtiğini söylemeyi seviyor ama sen ve ben, tabii bir de Rothen, kimin patron olduğunu biliyoruz."

Kapıyı açıp Dannyl'i konuk odasına davet etti. Ezrille koltuklardan birinde, üzerinde parıldayan mavi bir gecelik oturuyordu.

"Kısa bir toplantı oldu," dedi kaşlarını çatarak.

"Evet," diye karşılık verdi Dannyl. "Bugün çok güzel görünüyorsun Ezrille."

Ezrille gülümsediğinde gözlerinin etrafı kıvrıştı. "Buraya daha sık gelmelisin, Dannyl." Sonra başını iki yana salladı. "Senin gibi kibar birinin hâlâ kendine bir eş bulamamış olması çok şaşırtıcı. Sumi?"

"Evet, lütfen."

Ezrille kalkıp fincanlar ve suyla meşgul olmaya başladı. Dannyl ve Yaldin oturdu. Yaşlı büyücünün kaşları çatıldı.

“Kara büyüye izin vermeye karar verdiklerine inanamıyorum.”

Dannyl başıyla onayladı. “Lorlen, Akkarin’in söylediklerinin *bazılarının* doğru olduğunun ortaya çıktığını söyledi.”

“En kötülerini hem de.”

“Evet, ama bunun, anlattıklarının bazılarının gerçek olmadığını ortaya çıktığı anlamına gelip gelmediğini merak ediyorum.”

“Hangilerinin?”

“Sachaka’lı kara büyücülerin Kyralia’yı istila etmesi kısmı belli,” dedi Ezrille masaya bir tepsi bırakırken. “Rothen ne yapacak? Artık Sachaka’ya gitmesine gerek yok.”

“Büyük ihtimalle geri dönecektir.” Dannyl, Ezrille’in uzattığı fincanı alıp dumanı tüten içecekten bir yudum aldı.

“Tabii, Sonea’yı bulma umuduyla yola devam etmeye karar vermezse.”

Dannyl kaşlarını çatı. *Rothen bunu yapabilir...*

Kapı çalınca hepsi o tarafa döndü. Yaldin bir elini salladığında kapı açıldı. Bir ulak eğilerek selam verdi, odaya bakındı ve Dannyl’in önüne geldi.

“Elçi... Bir adam sizi görmeye geldi. Ziyaretçi kabul yerlerimiz dolu olduğu için sizin odanıza götürdüm. Hizmetçiniz odadaydı ve kendisini içeri aldı.”

Bir ziyaretçi mi? Dannyl fincanını bırakıp ayağa kalktı. “Teşekkür ederim,” dedi ulağa. Adam eğilip odadan çıktı.

Dannyl, Yaldin ve Ezrille’e özür dilercesine gülümsedi. “Sumi için teşekkürler. Ziyaretçimin kim olduğunu öğrensem iyi olur.”

“Elbette,” dedi Ezrille. “Sonra dönüp bize anlatmalısın.”

Koridor, büyücülerin çoğu toplantıdan sonra dinlenmeye çekildiği veya görevlerine döndüğü için daha sakindi. Dannyl dairesine gidip kapıyı açtı. Sarı saçlı bir adam konuk odasının koltuklarının birinden kalkıp eğilerek selam verdi. Dannyl, adamı Kyralia’lılar tarafından tercih edilen gösterişsiz giysiler içinde olduğu için bir an tanıyamadı.

Sonra aceleyle içeri girip kapıyı kapadı.

“Selamlar, Elçi Dannyl.” Tayend sırtıttı. “Beni özlediniz mi?”

30. BÖLÜM

DÜŞMANI OYALAMAK

Imardin, ilk önce çayırların sarı-yeşil dokusunda bir gölge gibi göründü. Yaklaştıkça şehir, yolun iki yanına doğru sanki onları karşılayan kollarını açmış biri gibi yayıldı. Şimdi ise, saatler geçmişken önlerinde bin fener yanıyor, yağmur ve karanlıkta Kuzey Kapısı'na giden yolu aydınlatıyordu.

Yağmurun, ilk fenerin camına çarparken yarattığı tıkırtıyı duyabilecek kadar yaklaştıklarında, Dorrien atını durdurup Akkarin'le Sonea'ya baktı. Gözleri yoldaki diğer insanlara kaydı. Birbirlerine hızla veda edip kullandıkları sözcüklere çok dikkat etmeleri gerekecekti. Bu iki "sıradan" yolcuyla fazla tanıdık bir şekilde konuşursa insanların dikkatini çekerti.

"İyi şanslar," dedi "Dikkatli olun."

"Sizin başınız bizden fazla sürtecek lordum," diye karşılık verdi Sonea, tipik bir kenar mahalleli gibi kelimeleri uzatarak. "Yardım için sağ olun. Yabancı büyücüler sizi ele geçirmesin."

"Sizi de," diye karşılık verdi Dorrien, Sonea'nın aksanı onu gülmsetmişti. Akkarin'e başıyla veda edip döndü ve atını mahmuzladı.

Sonea, Dorrien'in kapılara doğru gidişini izlerken midesi endişeyle büzüldü. O gözden kaybolduğunda Akkarin'e baktı. Akkarin, yüzü pelerinin kapüşonunun gölgeleri arasında kaybolmuş uzun boylu bir gölgeydi.

"Önden git," dedi Akkarin.

Sonea atını ana yoldan dar bir sokağa çevirdi. Meskenciler onları ve kirlenmiş atlarını süzüyordu. *Bir şey yapmayı denemeyin*, diye düşündü Sonea adamlara bakarak. *Şehrin tehlikelerinden bihaber basit köylüler gibi görünüyor olabiliriz ama değiliz. Ve dikkat çekmeyi göze alamayız.*

Yarım saat kenar mahallelerde dolaştıktan sonra Pazaryeri'nin kıyısındaki bir at satıcısına ulaştılar. Sırım gibi bir adam yağmur altında yanlarına yaklaştı.

"Selamlar," dedi adam huysuz bir sesle. "Atlarınızı satmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Belki," diye cevap verdi Sonea. "Fiyata bağlı."

"O zaman izin ver bakayım." Başıyla yanına çağırdı. "İçeri gelin, ıslanmayın."

Adamın peşinden geniş bir ahıra girdiler. Ahırın iki yanında atlar için bölmeler vardı ve bazıları doluydu. Atlardan indiler ve adamın atları incelemesini izlediler.

"Bunun adı nedir bakalım?"

Sonea duraksadı. Üç kez at değiştirmişlerdi ve atların isimlerini ezberlemekten çoktan vazgeçmişti.

"Kerini," dedi. "Ona bir arkadaşımın adını verdim."

Adam dikleşip Sonea'ya döndü.

"Kerini mi?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

Ardından bölmelerin birinden bir kahkaha yükseldi.

"Atına benim adımımı mı verdin?"

Bölümün kapısı açıldı ve gri ceketli, kısa boylu biri bölmeden çıktı. Arkasında Takan ve iri, kaslı bir adam daha vardı. Sonea konuşan kişiye daha dikkatli baktı ve tanıdığına nefesi tutuldu.

"Keri!"

Keri sırtı. "Hey! Tekrar hoş geldiniz." Sonra at satıcısına döndü ve yüzündeki sırıtış silindi. "Bu olanı görmedin."

"E-eyet," dedi adam. Yüzü bembeyazdı.

"Atları al ve git," diye emretti Keri.

Adam atların dizginlerini tuttu ve Sonea keyifle izlerken aceleyle uzaklaştı. Akkarın ona, Takan'ın bir Hırsız'ın yanında saklandığını söylemişti. Keri de o Hırsız için çalışıyorsa o zaman bu kişi Faren

olmalıydı. Yoksa Keri başka bir Hırsız için mi çalışmaya başlamıştı? Ne olursa olsun at satıcısının tepkisi düşünülürse genç adamın son yıllarda nüfuzu artmıştı. Sonea döndüğünde Takan'ın Akkarin'in önünde diz çöktüğünü gördü.

"Efendim."

Takan'ın sesi duygu yüklüydü. Akkarin kapüşonunu indirip gülümsedi.

"Ayağa kalk Takan," dedi sessizce. Her ne kadar ses tonunda emir ve hoşgörü olsa da Sonea Akkarin'in yüzündeki utanma belirtilerini fark edebildi. Gülümsemesini bastırmak zorunda kaldı.

Hizmetçi ayağa kalktı. "Sizi tekrar görmek güzel efendim, ama korkarım çok tehlikeli ve zorlu bir duruma döndünüz."

"Yine de elimizden geleni yapmalıyız," diye karşılık verdi Akkarin. Keri'ye döndü. "Takan niyetimizi anlattı mı?"

Keri başıyla onayladı. "Yarın bir Hırsızlar toplantısı olacak. Çoğu bir şeyler olduğunu duymuş gibi görünüyor. Bazılarının tek duyduğu Hanelerin toplanıp şehri terk etmesi olsa da. Onların ne kadarını bilmesini istediğini bana söylemelisin."

"Her şeyi," diye karşılık verdi Akkarin. "Tabii, bu, aralarındaki konumuna zarar vermeyecekse."

Keri omzunu silkti. "Vermez, en azından uzun vadede... Ayrıca Sachaka'lı büyücüler kazanırsa, bana, çalışacak bir şehir kalmayacak gibi geliyor. Şimdi, işe girişmeden önce sizi bir ahırdan daha iyi bir yere götüreyim. Biraz yemeğe de hayır demezsiniz sanırım."

Keri içinden çıktığı bölmeye giderken Sonea onu dikkatle izliyordu. Keri'de, Sonea'nın daha önce hiç görmediği bir kendine güven vardı. Akkarin'e karşı, Sonea'nın beklediği korku veya saygıyı göstermemişti. Sanki birbirlerini önceden tanıyor gibi konuşmuşlardı.

Akkarin'e casusları bulması için yardım edenlerden biri olduğu kesin. Ama neden Akkarin bana Keri'nin de işe karıştığını söylemedi?

Keri bölmenin gerisindeki bir kapağın kilidini açtı ve kapağı kaldırdı. "Önden, Gol."

İri, sessiz adam eğilip kapaktan içeri girdi ve bir merdivenden inmeye başladı. Takan ve onun ardından Akkarin adamın peşinden gittiler. Sonea, Keri'ye bakmak için duraksadı. Keri sırtıttı.

"Haydi. Gideceğimiz yere vardığımızda konuşuruz."

Sonea merdivenden geniş bir koridora indi. Gol'un elinde bir fener vardı. Tanıdık kokular Hırsızlar Yolu'nun anılarını da beraberinde getirdi. Keri yanlarına indiğinde başıyla Gol'a işaret etti ve ilerlemeye başladılar.

Birkaç dakika sonra büyük, demir bir kapıdan geçip lüks döşenmiş bir konuk odasına girdiler. Ortadaki alçak masa yemek tabakları, kadehler ve şarap şişeleriyle doluydu.

Sonea bir sandalyeye çöktü ve ağzına birkaç lokma yiyecek attı. Akkarin yanına oturup şişelerden birini aldı. Adamın kaşları kalktı. “Çoğu büyücünden daha iyi yaşıyorsun, Kerini.”

“Ah, ben burada yaşamıyorum,” dedi Keri, bir sandalyeye oturarak. “Burası misafirlerimi ağırladığım yerlerden biri. Takan burada kalıyordu.”

“Hırsız oldukça cömertti,” dedi Takan alçak sesle, Keri'ye başını eğerek.

Hırsız mı? Sonea boğulur gibi oldu, ağzındaki lokmayı yuttu ve Keri'ye baktı. Genç adam, Sonea'nın bakışlarını fark ettiğinde sırıttı. “Daha yeni anladın değil mi?”

“Ama...” Sonea başını salladı. “Bu nasıl olur?”

Keri ellerini iki yana açtı. “Sıkı çalışma, zeki hamleler, iyi bağlantılar... ve Yüksek Lordundan küçük bir yardımla.”

“Demek Akkarin'e casusları bulmasında yardım eden Hırsız sensin.”

“Evet. Senle bana Fergun konusunda yardım ettikten sonra başladım,” diye açıkladı Keri. “Katilleri onun için bulacak birini arıyordu. Doğru bağlantılara ve nüfuza sahip birini.”

“Anlıyorum.” *Demek Akkarin bunu benim vasilik Oturumumdan beri bunu saklıyordu.* Dönüp Akkarin'e kızgın gözlerle baktı. “Neden bana söylemedin?”

Akkarin'in dudakları zayıf bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Başlarda söyleyemezdim. Keri'yi bana yardım etmesi için kandırdığımı ya da zorladığımı düşünürdün.”

“Ichani'ler hakkındaki gerçeği öğrendiğimde söyleyebilirdin.”

Akkarin başını iki yana salladı. “Gerekenden fazlasını açık etmeme konusunda her zaman dikkatli olurum. Ichani'ler tarafından yakalansaydın zihninden Keri'nin benimle bağlantısını okuyabilirlerdi. Sonra bağlantımızın gizli kalmasına ihtiyacımız olduğu ortaya çıktı.”

Keri'ye döndü. "İmardin'deki varlığımızın bilinmemesi önemli. Ichani'ler bunu birinin zihninden okursa bu, savaşı kazanmamızın tek yolunu yok eder. Burada olduğumuzu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyidir."

Keri başıyla onayladı. "Burada olduğunuzu sadece Gol ve ben biliyoruz. Diğer Hırsızlar sadece şehri neyin karıştırdığı konusunda konuşacağımızı düşünüyorlar." Gülümsedi. "Sizi görünce oldukça şaşıracaklar."

"Sence varlığımızı gizli tutmayı kabul ederler mi?"

Keri omzunu silkti. "Neler olup bittiğini öğrendiklerinde ve Sachaka'lılar kazanırsa sahip oldukları her şeyi kaybedeceklerini gördüklerinde sizi kendi çocukları gibi koruyacaklardır."

"Takan'a büyücüleri öldürmenin yollarını araştırdığını söylemişsin," dedi Akkarin. "Neler..."

"*Balkan?*"

Sonea sandalyesinde dikleşti. Bu zihinsel sesin ait olduğu kişi...

"*Yıkmo?*" diye karşılık verdi Balkan.

"*Sachaka'lılar Calia'ya yaklaşıyor.*"

"*Sana birazdan tavsiyelerimi iletirim.*"

"Ne oldu efendim?" diye sordu Takan.

"Bir iletişim," diye karşılık verdi Akkarin. "Lord Yıkmo, Ichani'lerin Calia'ya yaklaştığını rapor etti. Calia'da olmalı."

Sonea omurgasına bir ürperti yayıldığını hissetti. "Lonca, Calia'ya onlarla konuşmak için gitmiş olamaz, değil mi?" Keri'ye baktı. "Şehirden çıkışlarını haber alırdınız."

Keri başını iki yana salladı. "Böyle bir şey bildirilmedi."

Akkarin kaşlarını çatı. "Lorlen'in, yüzüğü kullanmasını dilerdim."

"Yaklaşık yirmi büyücü dört gün önce şehirden ayrıldı," diye araya girdi Gol. "Sabah yola çıktılar."

"*Yıkmo?*"

"*Balkan.*"

"*Acele etmeyin.*"

"*Etmeyiz.*"

Sonea kaşlarını çatarak Akkarin'e baktı. "Bu da ne demek?"

Akkarin'in yüz ifadesi karardı. "Belli ki, önceden belirlenmiş bir şifre. Yıkmo ve adamlarına Ichani'ler niyetlerini anlamadan ne yapmaları gerektiğini söyleyemezlerdi."

“Ama bunun anlamı ne?”

Akkarin parmaklarını birbirilerine vurdu. “Yirmi büyücü. Dört gün önce. Ichani’ler Has Hisar’a saldırmadan önce yola çıkmışlar. Ne amaçları olabilirdi ki?”

“Güney Geçit’e muhafızlık etmek mi?” dedi Sonea. “Balkan eşlikçilerimizi Has Hisar’da bırakmıştı. Belki de Güney Geçit’in de korunması gerektiğini düşünmüştür.”

Akkarin başını iki yana salladı. “Yolda onlarla karşılaşmamız gerekirdi. Calia’nın kuzeyinde, yolun ikiye ayrıldığı bölgedeydiler muhtemelen. Sebebi ne olursa olsun saldırıdan önce bu kadar ilerlemiş olamazlar ve Imardin’e de dönebilirlerdi. Calia’da kalmalarının bir sebebi olmalı.”

“Ichani’lerin konumunu bildirmek olabilir mi?” dedi Keri.

“Yirmisi birden mi?” Akkarin kaşlarını daha da çatıttı. “Umarım Lonca aptalca bir şey planlamamıştır.”

“Bu büyük bir sürpriz olurdu,” dedi Takan soğuk bir edayla.

Keri başını eğdi. “Yemekler soğumadan yesek iyi olur. Şarap isteyen var mı?”

Sonea cevap vermek için ağzını açtı, ama zihnine bir görüntü dolduğunda donup kaldı. Üç yük arabası bir kasabanın anayolunda ilerliyordu. Her arabada birkaç adam ve kadın vardı. Bazıları göz alıcı bir şekilde giyinmişti.

İlk arabayı çeken atlar durdular ve sürücüler yüzlerini, yavaşça gözlemleyen kişiye çevirdiler. Sonea, Kariko’yu ürpererek tanıdı. Kariko dizginleri yanında oturan adama verdi ve yere atladı.

“Haydi Lonca büyücüsü, çık ortaya bakalım,” diye seslendi.

Önce caddenin diğer ucundaki bir evin penceresinden bir büyü darbesi parladı, ardından iki taraftaki binaların pencerelerinden gelen darbeler bunu izledi. Yük arabalarının etrafındaki görünmez birer kalkana çarptılar.

“Bir pusu,” diye Akkarin’in mırıldandığını duydu Sonea.

Kariko etrafında tam bir tur döndü, binaları ve sokağı süzdü. Ardından müttefiklerine döndü.

“Kim avlanmak istiyor?”

Dört Ichani arabalardan aşağı atladı. Ayrılıp iki taraftaki evlere doğru gitmeye başladılar. Aralarından ikisinde yeeller vardı. Hayvanlar heyecanla havlıyorlardı.

Sonra görüntü değişti. Sonea bir pencere çerçevesi, bir oda ve bir Lonca büyücüsü gördü.

“Rothen!” diye bağırdı. Görüntü kesildi ve Sonea, Akkarin’e dehşet içinde baktı. “Rothen onlarla!”

Savaşçı dersi almaman ya da Arena’da bir karşılaşmaya katılmaman üzerinden uzun yıllar geçti, diye düşündü Rothen, aceleyle evin arka kapısına giderken.

Yıkmo’nun stratejisi basitti. Sachaka’lılar saldıranları göremezse karşılık veremezlerdi. Lonca büyücüleri gizlenip saldırarak, konumlarını değiştirecek ve tekrar saldıracaktı. Güçleri tükendiğinde saklanıp dinleneceklerdi.

Rothen becerebildiği kadar hızlı bir şekilde başka bir odaya girdi. Köylüler saatler önce gönderilmiş ve hazırlık için bütün evlerin kapıları pencerelelerinin kilitleri açılmıştı. Dışarıyı gözetlediğinde Sachaka’lı bir adamın yandaki evin kapısına uzandığını gördü. Güçlü bir darbe gönderdi ve adamın durduğunu görünce memnun oldu.

Adam ona doğru ilerlemeye başlayınca kalbi duracak gibi oldu. Bir sandalyeye çarparak tökezleyip aceleyle odadan çıktı.

Kasaba oldukça büyüktü ve evlerin çoğu birbirine yakın inşa edilmişti. Rothen etrafta sessizce dolaşıp Sachaka’lılara sadece kaçacak kadar zamanı kaldığından emin olduğu uzaklıktalarken saldırıyordu. İki kez, saklandığı yerden iki adım uzaktan geçtiklerinde nefesini tuttu. Diğer Lonca büyücüleri daha şanssızdı. Hayvanlardan biri bir Sachaka’lıyı, genç bir Savaşçı’nın saklandığı ahıra yönlendirdi. Rothen ve başka bir genç Simyacı ortaya çıkarak Sachaka’lıya saldırdı ama adam onları görmezden geldi. Savaşçı ayakta duramayacak kadar tükenene dek savaştı. Sachaka’lı bıçağını çektiğinde, Rothen başka bir yönden yaklaşan ayak sesleri duydu ve kaçmak zorunda kaldı.

Sonrasında Rothen, genç Savaşçı’yı kurtarma çabalarının, gücünün büyük bir kısmını yok ettiğinin korkutucu bir şekilde farkındaydı. Yine de gücü tamamen tükenmemişti. Yaklaşık yarım saat sonra iki

Sachaka'lıyla karşılaştığında, kaçıp saklanmadan önce sadece bir saldırı daha yapabileceğine karar verdi.

Yük arabaları kasabaya varalı bir saatten fazla zaman geçmişti ve Rothen anacaddeden oldukça uzaktaydı. Balkan, Sachaka'lıları mümkün olduğunca uzun bir süre oyalamalarını emretmişti. Rothen düşmanlarının onları ne kadar uzun süre veya ne kadar uzağa kovalayacağından emin değildi.

Bütün gece sürmez, diye düşündü. Eninde sonunda geri döneceklerdir. Ve orada kendilerine birinin saldırmasını beklemeyecekler.

Rothen gülümsedi. Yavaş ve dikkatli bir şekilde anacaddenin oraya gitti. Evlerden birine girip içeride başka bir hareket olup olmadığını dikkatle dinledi. Ortalık tamamen sessizdi.

Evin ön cephesindeki bir pencereye gittiğinde yük arabalarının aynı yerde durduğunu gördü. Birkaç Sachaka'lı, arabaların yanında geziniyor, bacaklarını esnetiyordu.

Bir köle tekerleklerden birini inceliyordu.

Kırık bir tekerlek onları yavaşlatacaktır, diye düşündü Rothen. Sonra kendi kendine gülümsedi. Parçalanmış birkaç yük arabasıysa çok daha iyi olacaktır.

Derin bir nefes alıp kalan gücüne başvurdu.

Sonra birden arkasındaki bir düşmanın gıcırdadığını duydu ve kanı buz kesti.

"Rothen," diye fısıldadı bir ses.

Adam dönüp tuttuğu nefesi verdi. "Yıkmo."

Savaşçı pencereye yaklaştı.

"Birinin beş büyücü öldürdüğünü söylediğini duydum," dedi Yıkmo öfkeli bir tonda. "Başka biri de içimizden üçünü öldürdüğünü iddia ediyordu."

"Yük arabalarına saldırmak üzereydim," diye mırıldandı Rothen. "Yeni arabalar bulmaları gerekecek ve kasabadaki arabaların çoğunun köylülerle gittiğini düşünüyorum."

Yıkmo başıyla onayladı. "İlk başta arabaları koruyorlardı ama artık..."

Adam, iki Sachaka'lı sokağın diğer tarafındaki bir binanın yanından çıkınca sustu. Bir kadın onlara seslendi.

"Kaç tane Kariko?"

“Yedi,” diye cevap verdi adam.

“Ben de beş tane öldürdüm,” dedi diğer Sachaka’lı.

Yikmo nefesini tuttu. “Olamaz. Eğer diğer tarafta duyduğum iki Sachaka’lı doğru söylüyorsa sadece ikimiz kaldık.”

Rothen ürperdi. “Tabii abartmıyorlarsa.”

“Hepsini öldürdünüz mü?” diye sordu kadın.

“Çoğunu,” dedi Kariko. “Yirmi iki kişilerdi.”

“İz sürücümü peşlerinden yollayabilirim.”

“Hayır, yeterince zaman kaybettik.” Adam dikleşti ve Rothen onun zihinsel sesini duyduğunda kasıldı.

“Artık geri dönün.”

Yikmo, Rothen’e döndü. “Arabalara saldırmak için bu son şansımız.”

“Evet.”

“Ben ilkin saldıracam, sen de ikincisine saldır. Hazır mısın?”

Rothen başıyla onaylayıp geriye kalan gücünü çekti.

“Şimdi.”

Darbeleri parıltılarla arabalara çarptı. Tahtalar parçalandı, insanlar ve atlar çığlık attı. Sade giyimli Sachaka’lıların çoğu yere düşmüş, etrafa dağılan tahtalar nedeniyle yaralanmış, kan kaybediyorlardı. Atlardan biri arabadan kurtulup dörtmala kaçmaya başladı.

Sachaka’lı büyücüler hızla Rothen’in olduğu yöne döndüler.

“Kaç!” diye bağırdı Yikmo.

Rothen arkasındaki duvar havaya uçmadan önce odanın henüz yarısını geçmişti. Patlamanın gücü sırtına çarpıp onu ileriye fırlattı. Duvara çarptığında göğsünde ve kolunda bir acı sancısı hissetti.

Yere düşüp hareketsiz kaldı, sersemlemişti.

Ayağa kalk! dedi kendine. *Uzaklaşmak zorundasın!*

Ama hareket ettiğinde omzuna ve koluna korkunç bir acı saplandı. *Bir şeyler kırılmış,* diye düşündü. *Ve Şifa için gücüm yok.* Acıyla inledi ve büyük bir çaba harcayarak önce bir dirseği, ardından da dizlerinin üzerine kalkmayı başardı. Gözlerine toz kaçmış, onları kırıpıştırarak temizlemeye çalışıyordu. Bir elin diğer kolunu tuttuğunu hissetti. *Yikmo,* diye düşündü. Büyük bir minnettarlık hissetti. *Bana yardım etmek için kalmış.*

El onu zorla ayağa kaldırırken göğsüne büyük bir acı yayıldı. Rothen bakışlarını kendisine yardım eden kişiye çevirdiğinde minnettarlık duygusu dehşete dönüştü.

Karşısındaki, yüzü öfkeyle kararmış Kariko'ydu. "Seni bu yaptığına pişman edeceğim, büyücü."

Bir güç Rothen'i duvara yapıştırıp hareketsiz bıraktı. Baskı omzuna korkunç sancılar girmesine sebep oluyordu. Kariko iki eliyle Rothen'in başını yakaladı.

Zihnimi okuyacak! diye düşündü Rothen, gittikçe paniğe kapıldığını fark ederek. İçgüdüsel olarak bir engel yaratmaya çalıştı ama hiçbir şey hissetmedi. Bir an Kariko'nun niyetinin zihnini okumak olup olmadığını merak etti ama birden kafasında bir ses yankılandı.

"En büyük korkun nedir?"

Rothen'in zihninde bir anda Sonea'nın yüzü belirdi. Bu görüntüyü bir kenara itti ama Kariko görüntüyü yakalayıp tekrar yüzeye çıkardı.

"Bu da kim? Ah, büyü öğrettiğin biri. Önemsemediğin biri. Ama o gitmiş. Lonca tarafından gönderilmiş. Nereye? Sachaka! Ah! Demek bu o. Akkarin'in arkadaşı. Ne kadar da yaramaz bir kız. Lonca kurallarına uymamış."

Rothen zihnini boşaltmak için elinden geleni yaptı ama Kariko Rothen'in zihnine Akkarin'in görüntülerini yolluyordu. Rothen daha genç bir Akkarin gördü. Arabalardaki kölelerin giydiklerine benzer gysiler içindeydi. Başka bir Sachaka'lımn önünde sinip büzülüyordu.

"O bir köleydi," dedi Kariko. *"Soylu Yüksek Lordunuz bir zamanlar kardeşime hizmet eden zavallı, aşağılık bir köleydi."*

Rothen, Akkarin'in gerçekleri söylediğini anlayınca birden büyük bir anlayış ve pişmanlık hissetti. Sonea'yı "bozan" kişiye karşı hissettiği son öfke kırıntısı da eriyip gitti. Hüzünlü bir gurur hissetti. Sonea doğru kararı vermişti. Zor bir karardı ama doğru olandı. Bunu ona da söyleyebilmeyi istedi ama bu şansı asla elde edemeyeceğini biliyordu. *En azından elimden geleni yaptım,* diye düşündü. *Ve Sonea da, Ichani'ler Sachaka'da olmadığına göre bu beladan uzakta.*

"Beladan uzakta mı? Orada hâlâ müttefiklerim var," diye iletti Kariko. *"Onu bulup bana getirecekler. Elime geçtiğinde onun canını yakacağım. Ve sen... sen de bunları izlemek için hayatta olacaksın köle katili. Evet, bence bunun hiçbir zararı olmaz. Zayıfsın ve vücu-*

dun işe yaramaz durumda. Loncana yardım etmek için zamanında şehrine varamayacaksın."

Rothen başına bastırılan ellerin çekildiğini hissetti. Kariko yere bakıyordu. Bir adım geri çekilip yerden kırık bir cam parçası almak için eğildi.

Tekrar yaklaşarak cam parçasının sivri kısmını Rothen'in yanağına sürttü. Camın dokunuşunu keskin bir acı izledi. Adam yanağındaki ılık akıntıyı hissetti. Kariko avucunu Rothen'in çenesinin altına tuttu, ardından çekti. Avucunda Rothen'in kanı vardı.

Kariko cam parçasını havada tuttu. Parçanın ucu yavaşça parlayıp erimeye başladı ve küçük bir küre oluştu. Küre, cam parçasından Kariko'nun avucuna düştü.

Kariko avucunu ve gözlerini kapadı. Rothen'in düşüncelerinin kıyısında bir şeyler hareket etti. Rothen başka bir zihni fark ettiğinde bu ayinin ne anlama geldiğini fark etti. Zihni artık cam parçasıyla bağlantıdaydı... ve o cama dokunan herkesle. Kariko'nun niyeti bir yüzük yapmak ve...

Aniden bağlantı koptu. Kariko gülümseyip arkasını döndü. Rothen kendisini duvara bastırarak gücünü kesildiğini hissetti. Omzu acıyla yanarken inledi. Başını kaldırıp baktığında Sachaka'nın evin yıkılmış ön cephesinden çıkıp parçalanmış yük arabalarına doğru ilerlediğini gözlerine inanamayarak izledi.

Beni sağ bıraktı.

Cam küreyi düşündü. Lord Sarrin'in, kara büyü'nün kullanımları hakkında anlattıklarını hatırladığında Kariko'nun bir kan mücevheri yaptığını anladı.

Dışarıdaki sesler kanını donduruyordu. *Hemen uzaklaşmalıyım*, diye düşündü, *hâlâ fırsatım varken*. Dönüp aceleyle evin arka kapısına doğru ilerledi ve sendeleyerek gecenin karanlığına çıktı.

Keri, Sonea'ya baktığında kendini beklenmedik şekilde sakin hissediyordu.

Onu ilk gördüğünde çelişkili duygular yüzünden kendini baskı altında hissedeceğini sanıyordu. İlk zamanlarda hissettiği heyecan ve hayranlığı ya da o, Lonca'ya katıldıktan sonra hissettiği acı verici hasreti de. Genel olarak arkadaşça bir sevgi ve endişe hissediyordu.

Sanırım her zaman onun için o veya bu sebepten endişeleneceğim. Sonea'yı izlerken kızın ilgisinin sürekli olarak Akkarin üzerinde olduğunu fark etti. İlk başta Akkarin eski vasisi olduğu ve onun emirlerini dinlemeye alışkın olduğu için böyle yaptığını sanmıştı ama artık emin değildi. Akkarin'e, Keri'nin konumunu açıklamadığı için rahatlıkla çıkmıştı. Akkarin de onun bu çıkışmasından pek rahatsız olmuş değildi.

Artık Lonca büyücüsü değiller, diye hatırlattı Keri kendine. *Bütün o vasi çırak şeylerini geride bırakmak zorunda kalmışlardır herhalde.*

Ama genç adam bundan fazlası olduğundan şüphelenmeye başlıyordu.

"Bıçağım sende mi?" diye sordu Akkarin hizmetçisine.

Takan başıyla onayladı, ayağa kalkıp yatak odalarından birine gitti. Döndüğünde elinde bir kemere asılı, kınında duran bir bıçak vardı. Başını eğerek kemeri Akkarin'e sundu.

Akkarin kemeri ciddi bir edayla alıp dizlerine koydu, ardından aniden karşıdaki duvara baktı. Aynı anda Sonea da nefesini tutmuştu.

Oda bir anda sessizleşti. Keri ikisinin gözlerinin uzaklara daldığını görebiliyordu. Akkarin'in kaşları çatıldı ve başı iki yana sallandı, ardından Sonea'nın gözleri büyüdü.

"Yo!" diye bağırды Sonea. "Rothen!" Yüzündeki tüm renk çekilen kız yüzünü ellerine gömüp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Keri kalbinin endişeyle burkulduğunu hissetti ve aynı duyguyu Akkarin'in yüzünde de gördü. Büyücü kemeri bir kenara bırakıp Sonea'nın yanına diz çökmek için koltuğundan kalktı. Sonea'yı kendine çekip sıkıca sarıldı.

"Sonea," diye mırıldandı. "Üzgünüm."

Korkunç bir şey olduğu belliydi. "Ne oldu?" diye sordu Keri.

"Lord Yikmo az önce bütün adamlarının öldürüldüğünü rapor etti," dedi Akkarin. "Rothen, yani Sonea'nın benden önceki vasisi da aralarında'ydı." Bir an durdu. "Yikmo kötü yaralanmış. Ichani'leri başıyla geciktirmek konusunda bir şeyler söyledi. Sanırım onlara bu yüzden pusu kurmuşlar ama Lonca'nın neden bu gecikmeye ihtiyaç duyduğunu bilmiyorum."

Sonea'nın hıçkırıklarının sesi değişmeye başladı. Kendini durdurmaya çalıştığı belli oluyordu. Akkarin önce Sonea'ya, ardından Keri'ye baktı.

"Nerede uyuyabiliriz?"

Takan bir odayı işaret etti. "Burada efendim." Keri, hizmetçinin büyük yatağın olduğu odayı işaret ettiğini fark etti.

Akkarin, Sonea'yı da ayağa kaldırarak kalktı. "Hadi Sonea... Haftalardır, bir gece boyunca uyumadık."

"Uyuyamam," dedi Sonea.

"O zaman oraya uzanıp yatağı benim için ısıt."

Eh, işte bu bütün şüpheleri ortadan kaldırıyor, diye düşündü Keri.

Odaya gittiler, kısa süre sonra Akkarin odadan çıktı. Keri ayağa kalktı.

"Geç oldu," dedi Keri. "Yarın erkenden gelirim, böylece toplantı hakkında konuşabiliriz."

Akkarin başıyla onayladı. "Teşekkür ederim Kerini." Yatak odasına dönüp kapıyı arkasından kapadı.

Keri bir süre kapalı kapıyı süzdü. *Akkarin, ha? İlginç bir seçim.*

"Umarım bu sizi rahatsız etmiyordur."

Keri, Takan'a döndü. Hizmetçi başıyla yatak odasını gösterdi.

"O ikisi mi?" Keri omzunu silkti. "Hayır."

Takan başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünmüştüm, nasıl olsa bu aralar başka bir kadınla ilgileniyorsunuz."

Keri kanının buz kestiğini hissetti. Gol'a baktı, iri adam kaşlarını çatmıştı. "Bundan nasıl haberin oldu?"

"Muhafızlarımdan birinden duydum." Takan, bir Keri'ye bir Gol'a baktı. "Bu bir sır mı olmalıydı?"

"Evet. Bir Hırsız'ın arkadaşı olmak her zaman güvenli değildir."

Hizmetçi gerçekten de endişelenmiş göründü. "Adını bilmiyorlardı. Sizin gibi genç bir adamın bir kadını, hatta birkaç kadını olması beklenir."

Keri acı bir şekilde de olsa gülümsemeyi başardı. "Belki de haklısın. Bu söylentilerle ilgileneceğim. İyi geceler."

Takan başıyla onayladı. "İyi geceler Hırsız."

31. BÖLÜM

SAVAŞ HAZIRLIKLARI

Kılavuz, Lorlen'i geniş bir odaya götürdü. Sabah güneşinin ışıkları odanın bir tarafındaki devasa pencerelerden içeri giriyordu. Odanın ortasındaki geniş masanın etrafı küçük bir kalabalık tarafından sarılmıştı. Kral bu kalabalığın ortasındaydı. Solunda Lord Balkan dururken, askeri danışmanı Yüzbaşı Arin sağında duruyordu. Grubun geri kalanı yüzbaşılar ve saraylılardan oluşuyordu; bu kişilerin bazıları tanıdık, bazıları değildi.

Kral, Lorlen'e başıyla selam verip dikkatini tekrar önündeki elle çizilmiş şehir haritasına çevirdi.

"Dış Duvar kapı destekleri ne kadar sürede biter Yüzbaşı Vettan?" diye sordu saçlarına ak düşmüş bir adama.

"Kuzey ve Batı kapıları hazır. Güney Kapısı ise bu gece hazır olacak," diye yanıtladı Yüzbaşı.

"Bir soru sorabilir miyim Majesteleri?" Soru, masanın diğer tarafında duran iyi giyimli genç bir adamdan gelmişti.

Kral başını kaldırdı. "Evet, Ilorin?"

Lorlen genç adama şaşkınlıkla baktı. Bu genç adam Kral'ın kuzeniydi. Yeni bir ıraktan daha büyük değildi ve tahtın muhtemel varisiydi.

"Neden kapıları güçlendiriyoruz, özellikle de Dış Duvar'ın, Lonca'nın etrafındaki kısmında tamir yetersizliğinden dolayı gedikler varken?" diye sordu. "Sachaka'lıların tek yapması gereken birkaç öncüyü şehrin etrafında dolaştırıp bu gedikleri bulmak."

Kral acı bir şekilde gülümsedi. “Sachaka’lıların böyle bir şey demeyeceğini umuyoruz.”

“Sachaka’lıların bize doğrudan saldırmasını bekliyoruz,” dedi Balkan, Ilorin’e. “Kaldı ki bu köleler, Ichani’ler için birer güç kaynağı olduğundan onları öncü olarak gönderme riskine gireceklerini sanmıyoruz.” Lorlen, Balkan’ın, Ichani’lerin bu açığı Has Hisar’da veya Calia’da öldürdükleri bir Savaşçı’nın zihninden okumuş olabilecekleri olasılığından bahsetmediğini fark etti. Belki de Kral durumlarının gerçek ümitsizliğini kuzeninden saklamasını istemişti.

“Bu güçlendirmelerin Sachaka’lıları durduracağına inanıyor musunuz?” diye sordu Ilorin.

“Hayır,” dedi Balkan. “Yavaşlatabilir ama durduramaz. Amaçları Sachaka’lıların güç harcamasına sebep olmak.”

“Şehre girdiklerinde ne olacak?”

Balkan, Kral’a baktı. “Onlarla elimizden geldiği sürece savaşımaya devam edeceğiz.”

Kral, diğer yüzbaşılardan birine döndü. “Haneler dışarı çıkarıldı mı?”

“Çoğu ayrıldı,” diye yanıtladı adam.

“Peki, halkın kalanı?”

“Kapı muhafızları şehri terk eden insan sayısının dört katına çıktığını söyledi.”

Kral tekrar haritaya bakıp iç çekti. “Bu haritanın kenar mahalleleri de içermesini isterdim.” Balkan’a baktı. “Savaş sırasında sorun çıkarırlar mı?”

Savaşçı kaşlarını çatı. “Sadece Sachaka’lılar orada saklanmaya karar verirse.”

“Bunu yaparlarsa binaları ateşe verebiliriz,” diye önerdi Ilorin.

“Ya da şimdiden ateşe verip ileride bir avantaja çeviremeyeceklerinden emin oluruz,” diye ekledi başka bir saraylı.

“Günlerce yanacaklardır,” diye uyardı Yüzbaşı Arin. “Duman düşmanın saklanmasına yardım edecektir. Ayrıca etrafa sıçrayacak korlar, yangının şehrin kalanına da sıçramasına sebep olabilir. Başka bir seçeneğimiz olmadığı sürece kenar mahalleleri olduğu gibi bırakmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Kral başıyla onayladı. Dikleşti ve ardından Lorlen’e baktı.

“Çıkın,” diye emretti. “Yönetici Lorlen ve Lord Balkan kalabilir.” Muhafızlar hemen odayı terk ettiler. Lorlen, Kral’ın Danışmanlarının da kaldığını gördü.

“Bana iyi haberler getirdin mi?” diye sordu Kral. “Hayır, Majesteleri,” diye karşılık verdi Lorlen. “Lord Sarrin kara büyüünün nasıl kullanılacağını keşfedemedi. Özürlerini ve denemeye devam ettiğini iletmemi istedi.”

“Sonuca yaklaştığını düşünüyor mu?”

Lorlen iç çekerek başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kral haritaya bakıp kaşlarını çatı.

“Sachaka’lılar bir gün içinde burada olacaklar. Şanslıysak iki gün içinde.” Balkan’a baktı. “Getirdin mi?”

Savaşçı başıyla onaylayıp cüppesinden küçük bir kese çıkardı. Açık içindekileri masaya döktü. Lorlen, Akkarin’in yüzüğünü tanıdığı anda birden heyecanlandı.

“Akkarin’i geri çağırmayı mı düşünüyorsunuz?”

Kral başıyla onayladı. “Evet. Bu bir risk ama bize ihanet etse bile bu neyi değiştirir ki? Bu savaş o olmadan da nasıl olsa kaybedeceğiz.” Yüzüğü kenarından tutarak aldı ve Lorlen’e uzattı. “Onu geri çağır.”

Yüzük soğuktu. Lorlen yüzüğü parmağına geçirip gözlerini kapadı.

“Akkarin!”

Bekledi ama hiçbir cevap gelmedi. Yüze kadar saydıktan sonra tekrar seslendi. Yine cevap gelmedi. Başını iki yana salladı.

“Karşılık vermiyor.”

“Belki de yüzükte bir sorun vardır,” dedi Kral.

“Tekrar deneyeceğim.”

“Akkarin!”

Hiçbir cevap gelmedi. Lorlen birkaç kez daha denedikten sonra iç çekerek yüzüğü çıkardı.

“Belki de uyuyordun,” dedi. “Bir saat içinde tekrar deneyebilirim.”

Kral kaşlarını çatı. Pencereden dışarı baktı. “Ona yüzük olmadan seslen. Belki buna cevap verir.”

Balkan ve Lorlen endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar.

“Düşman bizi duyacaktır,” diye belirtti Savaşçı.

“Biliyorum. Ona seslen.”

Balkan başıyla onayladı, ardından gözlerini kapadı.

“Akkarin!”

Sessizlik sürdü. Lorlen de seslendi.

“Akkarin! Kral geri dönmeni emrediyor.”

“Ak...”

“AKKARIN! AKKARIN! AKKARIN! AKKARIN!”

Başka bir zihin kendi zihnine bir çekiç gürültüsüyle girdiğinde Lorlen’in nefesi kesildi. Titreyerek geri çekilmeden önce başka zihinlerin de alay edercesine Akkarin’in adını yineleyip durduğunu duydu.

“Eh, bu hiç de hoş değildi,” diye mırıldandı Balkan şakaklarını ovuşturarak.

“Ne oldu?” diye sordu Kral.

“Sachaka’lılar cevap verdiler.”

“Zihindarbesiyle,” diye ekledi Lorlen.

Kral kaşlarını çattı, ardından masaya dönüp yumruklarını sıktı. Birkaç dakika odada volta attıktan sonra Lorlen’e döndü.

“Bir saat sonra yeniden dene.”

Lorlen başıyla onayladı. “Nasıl isterseniz, Majesteleri.”

Tayend’in verdiği tarif Dannyl’i tipik bir büyücü tasarımı malikâneye götürdü. Binanın ön cephesinde ayakta kalması imkânsız gibi duran, kırılğan balkonlar vardı. Kapı bile büyücü işiydi. İncelikle şekillendirilmiş bir cam tabakasıydı.

Dannyl kapıyı çaldıktan sonra cevap alana dek uzunca bir süre geçti. Ayak seslerinin yaklaştığını duydu ve camın ardında bir gölge belirdi. Kapı açıldı. Bir kapıcı yerine Dannyl’i karşılayan, sırtarak eğilen Tayend’i.

“Hizmet bu kadar yavaş olduğu için özür dilerim,” dedi “Zerrend’in bütün ev halkı Elyne’ye doğru yola çıktığından benden başka...” Tayend kaşlarını çattı. “Berbat görünüyorsun.”

Dannyl başıyla onayladı. “Bütün gece ayaktaydım. Ben...” Hissettiği duyguların yoğunluğuyla tıkanıp ve konuşamaz hale geldi.

Bilgin, Dannyl’i içeri sokup kapıyı kapadı. “Ne oldu?”

Dannyl zorlukla yutkunduk ve gözlerinin yanmasını geçirmek için kırıştırdı. Bütün gece kendine hâkim olmuş, önce Yaldin’le Ezrille’i, daha sonra da Dorrien’i teselli etmişti. Ama artık...

“Rothen öldü,” diyebildi zorlukla. Gözlerinden yaşların aktığını fark etti. Gözleri büyüyen Tayend yaklaşmış Danny’le sarıldı.

Danny’l donup kaldı, ardından böyle bir tepki verdiği için kendinden nefret etti.

“Endişelenme,” dedi Tayend. “Söylediğim gibi, burada benden başka kimse yok. Hizmetçiler bile.”

“Üzgünüm,” dedi Danny. “Ben sadece...”

“Birilerinin görmesinden endişe ediyorsun. Biliyorum. Dikkat ediyorum.”

Danny’l zorlukla yutkundu. “Dikkat etmek zorunda olmamızdan nefret ediyorum.”

“Ben de,” dedi Tayend. Geri çekilip Danny’le baktı. “Ama böyle olması lazım. Başka türlü düşünmek için aptal olmamız gerek.”

Danny’l iç çekip gözlerini sildi. “Halime bak. Tam bir aptalım.”

Tayend, Danny’l’in elini tutup onu konuk odasından geçirdi “Hayır, değilsin. Eski ve yakın bir dostunu kaybettin. Zerrend’de bunun ilacı var ama sevgili ikinci... yoksa üçüncü müydü... kuzenim en iyi şaraplarını büyük ihtimalle yanına almıştır.”

“Tayend,” dedi Danny. “Zerrend’in şehirden ayrılmasının iyi bir nedeni var. Sachaka’lılar sadece bir iki gün uzaktalar. Burada kalmazsın.”

“Eve dönmiyorum. Tüm bu olaylar sırasında senin yanında olmak için geldim ve kalacağım.”

Danny’l, Tayend’i çekip durdurdu.

“Ciddiyim Tayend. Bu büyücüler, insanları kendilerini güçlendirmek için öldürüyorlar. Önce Lonca ile savaşacaklar çünkü en güçlü rakipleri biziz. Harcadıkları gücü yerine koymak için kurban arayacaklar. Büyücüler işlerine yaramayacak çünkü onlarla savaşırken kendimizi tüketmiş olacağız. Sıradan insanları hedefleyecekler, özellikle potansiyel büyü kabiliyeti olanları. Senin gibileri.”

Bilginin gözleri büyüdü. “Ama pek ileri gidemezler. Önce Lonca’yla savaşacaklarını söyledin. Lonca kazanacak, değil mi?”

Danny’l, Tayend’e bakıp başını iki yana salladı. “Aldığım talimatlara baktığımda, kimse kazanabileceğimize inanmıyor. Bir veya iki kişi öldürebiliriz ama hepsini değil. Bize verilen emir gücümüzü tükettiğinde Imardin’i terk etmemiz emredildi.”

“Ah, kaçmak için yardıma ihtiyacın olacak. Tükenmiş olacaksın. Ben...”

“Hayır.” Dannyl, Tayend’in omuzlarını kavradı. “*Hemen gitmek zorundasın.*”

Bilgin başını iki yana salladı. “Buradan sensiz ayrılmayacağım.”

“Tayend...”

“Ayrıca,” diye ekledi bilgin, “Sachaka’lılar büyük ihtimalle Kyralia’dan sonra Elyne’yi istila eder. Burada seninle birkaç gün geçirip erkenden ölme riskine girmeyi, eve dönüp seni terk ettiğim için kendimden nefret ederek güven içinde birkaç ay geçirmeye tercih ederim. Ben kalıyorum ve sen de burada olduğum zamanın tadını çıkarsan iyi olur.”

Lağımaların karanlığından sonra güneş ışığı göz kamaştırıyordu. Sonea delikten dışarı tırmanırken ayağının altında bir şey hissedip tökezledi, ardından aşağıdan boğuk bir küfür geldi.

“O benim ayağımdı,” diye mırıldandı Keri.

Sonea gülümsemesine engel olamadı. “Üzgünüm Keri. Yoksa sana artık Kerini mi demeliyim?”

Keri kaba bir ses çıkardı. “Hayatım boyunca o isimden kurtulmaya çalıştım ama artık onu kullanmak *zorundayım*. Eminim içimizden birkaçının, bütün Hırsızlar’ın hayvan ismi kullanması gerektiğine karar vermiş Hırsız’a söyleyecek üç beş lafı vardır.”

“Annen senin ismini koyarken geleceği görmüş olmalı,” dedi Sonea. Akkarin tünelden çıkarken yana çekildi.

“Bir bakışta hangi şapkacının para ödmeden sıvışmaya çalışacağım anlayabilirdi,” dedi Keri. “Ve hep babamın başını sürteceğini söylerdi.”

“Teyzemde de aynı yetenek olmalı. O da hep *senin* bela olduğunu söylerdi.” Bir an durdu. “Son zamanlarda Jonna’yla Ranel’i hiç gördün mü?”

“Hayır,” dedi Keri kanalizasyon kapağını yerine koymak için eğilirken, “aylardır görmedim.”

Sonea iç çekti ve Rothen’in ölümünü bilmenin acısını, içinde bir yere dayanılmaz bir ağırlık olarak çökmüş şekilde hissetti. “Onları görmek isterdim. Bütün bu olanlardan ö...”

Keri bir elini kaldırdı. Sessizlik için bir işaret etti bu. Sonea’yla Akkarin’i bir kapı girintisine çekti. Gol ara sokağın başından aceleyle

gelip onlara katıldı. Ara sokağa iki adam girdi ve sessizce onlara doğru yürümeye başladı. Yaklaşırlarken Sonea yüzlerden daha esmer olanını tanıdı. Bir elin nazikçe arkasından ittiğini hissetti.

“Hadi git,” diye fısıldadı Keri kulağına. “Ona hayatının dehşetini yaşat.”

Sonea arkasına baktığında Keri’nin gözlerinin haylazlıkla parladığını gördü. Adamlar iyice yaklaşıp kollarına kadar bekledi ve önlerine çıkıp kapüşonunu açtı.

“Faren.”

İki adam hızla ve ihtiyatla yere çöküp Sonea’ya döndüler, ardından biri nefesini tuttu.

“Sonea?”

“Bu kadar zamandan sonra beni tanıdın.”

Adam kaşlarını çatı. “Ama ben sanıyordum ki sen...”

“Kyralia’yı terk ettiğimi mi?” Sonea kollarını kavuşturdu. “Geri gelip birkaç borcu tahsil etmeye karar verdim.”

“Borç mu?” Faren gergin bir şekilde arkadaşına baktı. “O zaman benimle bir işin yok.”

“Öyle mi?” Sonea, Faren’e biraz daha yaklaştı ve bir adım gerilemesinden oldukça memnun oldu. “Bir zamanlar yaptığımız bir anlaşmayı hatırlar gibiyim. Bana unuttuğunu söyleme, Faren.”

“Nasıl unutabilirim ki?” diye mırıldandı adam. “Anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmediğini hatırlıyorum. Hatta seni korurken evlerimden birinden fazlasını yakmıştın.”

Sonea omzunu silkti. “Sanırım pek de yararlı olamadım. Ama yanmış birkaç evin, beni Lonca’ya satmanı haklı çıkaracağını sanmıyorum.”

Faren bir adım daha geriledi. “Benim fikrim değildi. Seçeneğim yoktu.”

“Yok muydu?” diye bağırdı Sonea. “Duyduğum kadarıyla gayet iyi kâr etmişsin. Diğer Hırsızlar aldığın ödülden pay aldı mı? Hepsini kendine sakladığını duydum.”

Faren rahatlıkla duyulabilecek bir sesle yutkundü ve daha da geriledi.

“Tazminat olarak,” dedi gergin bir sesle.

Sonea, Faren'e doğru bir adım daha attı ama sonra kapı girişinden bir ses geldi. Ses çabucak bir kahkahaya dönüştü.

"Sonea," dedi Keri. "Seni ulak olarak işe almalıyım. İstediginde gerçekten çok korkutucu olabiliyorsun."

Sonea acı bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Son zamanlarda bunu bana başkaları da söyledi." Ama Dorrien'i hatırlamak, yeniden Rothen'i aklına getirmişti. Kederin ağırlığının omuzlarına çökmeye başladığını hissettiğinde bu duyguyu umursamamaya çalıştı. *Şimdi bunu düşünemem*, dedi kendine. *Yapacak çok iş var.*

Faren sarı gözlerini kısarak Keri'ye baktı. "Bu küçük pusunun arkasında senin olduğunu bilmeliydim."

Keri gülümsedi. "Ah, ben sadece ona seninle biraz eğlenmesini önerdim. Bunu hak ediyor. Sonuçta onu gerçekten de Lonca'ya verdin."

"Sonea'yı da toplantıya götürüyorsun, değil mi?"

"Evet. O ve Akkarin'in anlatacağı çok şey var."

"Akkarin mi..." dedi Faren zayıf bir sesle.

Sonea arkasından gelen ayak seslerini duyunca döndü ve Akkarin'le Gol'un kapı girişinden çıktıklarını gördü. Akkarin kısa sakalını tıraş etmiş, saçlarını toplayıp eski görkemli görüntüsüne geri dönmüştü.

Faren bir adım daha geriledi.

"Bu Faren, değil mi?" dedi Akkarin yumuşak bir şekilde. "Siyah, sekiz bacaklı ve zehirli olan, hani?"

Faren başıyla onayladı. "Evet," diye karşılık verdi. "Şey, bacaklar hariç."

"Sizinle tanışmak bir onur."

Hırsız bir kez daha başını eğdi. "Sizinle de." Keri'ye baktı. "Eh, bu toplantı eğlenceli olacak gibi görünüyor. Beni izleyin."

Faren ara sokağın sonuna doğru ilerlemeye başladı. Arkadaşı aceleyle peşinden gitmeden önce bir kez daha Akkarin'le Sonea'ya şüpheyle baktı. Keri ise Sonea, Akkarin ve Gol'a bir kez bakıp başıyla kendisini izlemelerini söyledi. Onu sokağın sonundaki iki bina arasındaki dar bir aralığa takip ettiler. Aralığın ortasında bir adam çıkıp Faren'in yolunu kesti.

"Bunlar kim?" diye sordu adam Sonea'yla Akkarin'i göstererek.

"Misafirler," diye karşılık verdi Keri.

Adam bir an tereddüt etti, ardından gönülsüzce bir kapı girişine çekildi. Faren adamın peşinden binaya girdi. Kısa bir koridordan geçip merdivenden indiler. Faren merdivenin tepesinde durup Keri'ye baktı.

"Onları içeri getirmeden önce izin almalısın."

"Ve bu konuda saatlerce tartışmalarını mı izleyeyim?" Keri başını iki yana salladı. "Zamanımız yok."

"Eh, ben seni uyardım."

Faren kapıyı açtı. Sonea ikilinin peşinden odaya girdiğinde kendini lüks içinde bir yerde buldu. Kabaca bir daire şeklinde dizilmiş minderli sandalyeler vardı. Sonea sandalyelerin yedisinin dolu olduğunu gördü. Sandalyelerin arkasında duran yedi adam Hırsızlar'ın korumaları olmalıydı.

Karşısında oturanların kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Zayıf, kel adam belli ki Sevlî'ydi. Sivri burunlu ve kırmızı saçlı kadın Zill olmalıydı ve sakallı, çalı gibi kaşlı adam da Limek'ti. Sonea etrafına baktığında Hırsızlar'ın hayvanlarla benzerlikleri yüzünden mi bu isimleri seçtiklerini, yoksa zamanla ismini aldıkları hayvanlara mı benzemeye çalıştıklarını merak etti. Belki de ikisi birden, diye karar verdi.

Sandalyelerde oturanlar ona ve Akkarin'e bakıyorlardı. Bazıları öfke ve hiddetle, bazıları ise kafaları karışmış bir şekilde. Yüzlerden biri tanıdıktı. Sonea gözleri Ravi'ninkilerle buluştuğunda gülümsedi.

"Bunlar da kim?" diye sordu Sevlî.

"Keri'nin dostları," dedi Faren. Boş sandalyelerden biri oturdu. "Onları getirmekte ısrar etti."

"Bu Sonea," dedi Ravi diğer Hırsızlar'a. Gözleri Akkarin'e kaydı. "Bu durumda siz de eski Yüksek Lord olmalısınız."

Öfke ve kafa karışıklığı yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Sizinle sonunda tanışabilmek bir onur," dedi Akkarin. "Özellikle de sizinle, Lord Senfel."

Sonea, Ravi'nin sandalyesinin arkasında duran adama baktı. Yaşlı büyücü sakalını tıraş etmişti. Sonea, büyük ihtimalle onu ilk başta bu yüzden tanıyamamıştı. Onu en son gördüğünde Faren ona şantaj yaparak Sonea'ya büyü öğretmesini sağlamaya çalışmıştı ama o zamanlar uzun bir sakalı vardı. Sonea nafile bir çabanın ardından büyü kontrolünü kaybetmesin diye uyuşturulmuştu. Keri toplantıda

konusana kadar Sonea bu karşılaşmanın bir hayal olduğunu düşünmüştü. Senfel yüzü solmuş bir halde Akkarin'e baktı.

"Eh," dedi. "Beni sonunda buldun."

"Sonunda mı?" Akkarin omzunu silkti. "Senden çok uzun süredir haberdardım, Senfel."

Yaşlı adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "*Biliyor* muydun?"

"Elbette," diye cevap verdi Akkarin. "Sahte ölümün pek inandırıcı değildi. Hâlâ bizi neden terk ettiğinden emin değilim."

"Kurallarınızı çok... boğucu buluyordum. Neden bir şey yapmadın?"

Akkarin gülümsedi. "Eh, bu selefimi nasıl gösterirdi sonra? Kayıp olduğunu bile fark etmemişti. Burada kimseye zararın olmuyordu. Ben de seni rahat bırakmaya karar verdim."

Yaşlı büyücü güldü. Kısa, tatsız bir gülüştü. "Kurallara uymamak sende alışkanlık olmuş, Delvon'dan Akkarin."

"Ve sana ihtiyacım olana kadar bekliyordum," diye ekledi Akkarin.

Senfel ciddileşti. "Lonca sana seslenip duruyordu," dedi. "Görünüşe bakılırsa *onların* sana ihtiyacı var. Neden çağrılarına cevap vermedin?"

Akkarin, Hırsızlar'a baktı. "Çünkü Lonca burada olduğumu bilmemeli."

Hırsızlar'ın bakışları ilgiyle keskinleşti.

"Neden?" diye sordu Seveli.

Keri bir adım öne çıktı. "Akkarin'in hikâyesi kısa değil. Sandalye getirtebilir miyiz?"

Kapıda onları karşılayan adam odadan çıktı ve iki basit ahşap sandalyeyle döndü. Herkes yerleştğinde Akkarin etrafındaki yüzlere bakıp derin bir nefes aldı.

"Size ilk olarak Sachaka'lılarla nasıl karşılaştığımı anlatmalıyım."

Akkarin, Dakova ile yaşadıklarını kısaca anlatırken Sonea, Hırsızlar'ın yüzlerini izledi. İlk başta sakince dinliyorlardı ama Akkarin Ichani'leri tarif etmeye başlayınca yüzlerinde panik ve endişe belirdi. Akkarin onlara katil casusları ve Keri'yi onları bulması için nasıl tuttuğunu anlattı. Bu noktada Sonea'nın eski dostuna şaşkınlık ve ilgiyle baktılar. Sonra Sachaka'ya sürülmelerini anlattığında Seveli tiksinti dolu bir ses çıkardı.

"Lonca aptallarla dolu," dedi. "Ichani'lerin gerçek olup olmadığını anlayana kadar seni yanlarında tutmalıydılar."

“Böyle yapmamaları daha iyi olabilir,” dedi Akkarin. “Ichani’ler burada olduğumu bilmiyor ve bu da bize avantaj sağlıyor. Herhangi bir Lonca büyücüsünden güçlü olsam da sekiz Ichani’yi yenebilecek kadar güçlü değilim. Sonea’yla birlikte diğerlerinden ayrılmış bir Ichani’yi yenebiliriz. Ama Ichani’ler burada olduğumu öğrenirse bir arada kalıp bizi avlayacaklardır.”

Etrafındakilere baktı. “Bu yüzden Lonca’nın çağrısına cevap vermedim. Lonca burada olduğumu bilirse, Ichani’ler bunu yakaladıkları ilk büyücünün zihninden öğrenirler.”

“Ama bunu bizim bilmemize izin verdin,” dedi Seveli.

“Evet. Bu bir risk ama büyük bir risk değil. Bu odadakilerin kendilerini Sachaka’lılardan uzak tutmasını bekliyorum. Burada olduğumuza dair söylentiler halka ulaşırsa boş dedikodu olarak görülecektir.”

“Peki, bizden ne istiyorsun?” diye sordu Ravi.

“Bizden bir Sachaka’lıyı diğerlerinden ayırmasına yardım etmemizi istiyor,” diye cevapladı Zill.

“Evet,” diye onayladı Akkarin. “Ayrıca tüm şehirdeki Hırsızlar Yolu ağına giriş izni ve kılavuzlar istiyorum.”

“İç Muhit’in hepsini kapsamıyor ama,” diye uyardı Seveli.

“Ama binaların çoğu boş,” dedi Zill. “Kilitliler ama bu sorunu çözebiliriz.”

Sonea kaşlarını çattı. “Neden binalar boş?”

Kadın, Sonea’ya baktı. “Kral Hanelere Imardin’i terk etmelerini söyledi. Biz de az önce Senfel, Has Hisar ve Calia’daki yenilgiyi anlatana kadar sebebini merak ediyorduk.”

Akkarin başıyla onayladı. “Lonca, Imardin’deki herkesin Ichani’ler için potansiyel güç kaynağı olduğunu fark etmiştir. Kral’a şehri boşaltması gerektiğini söylemişlerdir.”

“Ama sadece Hanelere gitmelerini söylemiş, değil mi?” dedi Sonea. Hırsızlar başlarıyla onaylayınca birdenbire öfkelenildi. “Ya halkın kalanı?”

“Haneler gidince herkes bir şeyler olduğunu anladı,” dedi Keri. “Duyduğuma göre binlerce insan şehri terk ediyormuş.”

“Peki ya meskenciler?” diye sordu Sonea.

“Kendilerini koruyacaklardır,” diye temin etti Keri.

“Kenar mahalleler, şehir duvarlarının dışında, Ichani’lerin ilk varacağı yerde.” Sonea başını iki yana salladı. “Ichani’ler durup ken-

dilerini güçlendirmek isterlerse meskencilerin hiçbir şansı olmayacak.” Öfkesinin arttığını hissediyordu. “Kral’ın bu kadar aptal olduğuna inanabilirim ama ya Lonca... Kenar mahallelerde yüzlerce potansiyel büyücü olmalı. İlk gitmesi gereken onlar.”

“Potansiyel büyücü mü?” Seveli kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

“Lonca büyü potansiyelini sadece Hane çocukları arasında arıyor,” dedi Akkarin, “ama bu diğer insanlar arasında büyü potansiyeli olmadığını göstermez. Sonea bunun kanıtı. Lonca’ya katılmasına izin verilmesinin sebebi, güçlerinin kendiliğinden gelişmiş olması. Alt sınıflarda büyük ihtimalle yüzlerce potansiyel büyücü vardır.”

“Ve Ichani’ler için büyücülerden daha cazip hedefler,” diye ekledi Sonea. “Büyücüler savaşarak güçlerini harcar, bu yüzden yakalandıkları zaman çekilecek güçleri kalmamış olur.”

Hırsızlar birbirlerine baktılar. “İstilacılar tarafından görmezden gelineceğimizi düşünmüştük,” diye mırıldandı Ravi. “Şimdiyse, büyüli bir mahsul gibi hasat edileceğimiz görülüyor.”

“Ancak...” Sonea heyecanla Akkarin’e döndü. “Ancak birileri onların güçlerini Ichani’lerden önce çekmezse tabi.”

Akkarin’in gözleri Sonea’nın ne ima ettiğini anlayınca büyüdü ama kaşlarını çatı. “Bunu kabul ederler mi? Hiçbir Kyralia’nının gücünü zorla çekmem.”

“Bence çoğu kabul eder. Neden istediğimizi bilirlerse.”

Akkarin başını iki yana salladı. “Ama onları organize etmek imkânsız olacaktır. Binlerce kişiyi test edip onlara ne yapacağımızı açıklamamız gerekir. Hazırlanmak için sadece bir günümüz var.”

“Düşündüğünüzü düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsunuz?” diye sordu Senfel.

“O neymiş?” Seveli kafası karışmış görünüyordu. “Ne olduğunu anlıyorsan Senfel, bana da açıkla.”

“Büyü potansiyeline sahip meskencileri bulursak Akkarin ve Sonea onlardan güç çekebilir,” dedi Senfel.

“Sadece Ichani’lerin hasadını ellerinden almış olmayız. Aynı zamanda bizim büyücülerimiz güçlenmiş olurlar,” dedi Zill sandalyesinde dikleşerek.

Bizim büyücülerimiz mi? Sonea gülümsemesini bastırdı. Görünüşe bakılırsa Hırsızlar bizi kabul ettiler.

“Peki, meskenciler bunu kabul edecek mi?” diye sordu Akkarin. “Büyücülerini pek sevmezler.”

“Biz istersek ederler,” dedi Ravi. “Bizim hakkımızda ne düşünsürlerse düşünsünler ilk Arındırma sırasında ve sonrasında onlar için savaştığımızı hepsi kabul ediyor. İstilacılara karşı savaşmak için yardım istersek binlerce gönüllümüz olur. Onlara kendi büyücülerimiz olduğunuzu söyleyebiliriz. Lonca’dan olmadığınızı düşünürlerse yardım etme konusunda daha da istekli olacaklardır.”

“Tek bir sorun görüyorum,” dedi Sevlî. “Bunu yaparsak binlerce meskeni sizi görecektir. Kim olduğunuzu bilmeseler bile yüzünüzü görmüş olacaklar. Ichani’ler onların zihnini okursa...”

“Bu konuda ben yardımcı olabilirim,” dedi Senfel. “Gönüllülerini ben test ederim. Sadece potansiyeli olanlar Sonea’yla Akkarin’i görür. Bu da aşağı yukarı yüz tanesinin burada olduklarını bilmesi anlamına gelir.”

Keri gülümsedi. “Bak, Senfel. İşe yarıyorsun.”

Yaşlı büyücü Keri’ye susturucu bir bakış attı, ardından tekrar Akkarin’e döndü. “Gönüllülerin tek bir yerde kalmalarını sağlayabilirsek rahat yatakları ve cömert miktarda yiyeceği olan bir sığınakta güçlerini tekrar toplarlar ve yarın yeniden gücünüzü artırabilirsiniz.”

Akkarin büyücüye bakıp başıyla onayladı. “Teşekkür ederim, Senfel.”

“Henüz teşekkür etme,” diye karşılık verdi Senfel. “Bana bir kez bakıp arkalarına bakmadan kaçabilirler.”

Sevlî kıs kıs güldü. “Bir kez olsun, çekici olmaya çalışabilirsiniz Senfel.” Yaşlı adamın bakışlarını görmezden gelip çemberdekilere baktı. “Artık bu Ichani’lerin nasıl kişiler olduğunu bildiğimize göre, onlarla savaşmak için yapacağım önerinin bir işe yaramayacağını görebiliyorum. Mümkün olduğunca ayakaltından çekilmeliyiz.”

“Evet,” diye katıldı Faren. “Meskencileri de bu konuda uyarmalıyız.”

“Daha da iyisi, onları koridorlarda toplayalım. Gerçi sıkışıklar ve rahat nefes alamazlar...” diyen Ravi, Senfel’e baktı, “ama bana anlatılanlara göre büyücülerin savaşları pek uzun sürmezmiş.”

“Peki, bir Ichani’yi gruptan ayrılması için nasıl yemleyeceğiz?” diye sordu Zill.

“Duyduğuma göre Limek’in iyi bir terzisi varmış,” dedi Keri çalı saçlı adama anlamlı bir şekilde bakarak.

“Kendini cüppeler içinde mi hayal ediyorsun?” dedi adam kalın bir sesle.

“Ah, asla bu kadar kısa birinin büyücü olduğuna inanmazlar,” diye dalga geçti Faren.

“Hey!” diye karşı çıktı Keri. Sonea’yı işaret etti. “Kısa büyücüler var.”

Faren başıyla onayladı. “Sanırım çırak cüppesiyle inandırıcı olabilirsin.”

Sonea koluna bir şeyin sürtündüğünü hissettiğinde aşağı baktı ve Akkarin’in parmaklarının hafifçe tenine değdiğini gördü.

“Bu insanlar düşündüğümde de cesur,” diye ilette Akkarin. “Ichani’lerin ne kadar güçlü ve tehlikeli olduğunu anlamış gözükmüyorlar ama yine de onlarla savaşmaya hazırlar.”

Sonea gülümseyip ona meskencilerin Arındırma sırasında büyücülere taş atmalarının ve Keri’nin onları şehre getiren lağım sisteminin imgelerini gönderdi.

“Neden olmasınlar? Yıllardır büyücülerle savaşıp onları kurnazlıkla alt ediyorlardı.”

32. BÖLÜM

BİR HEDİYE

Bir şeyler Rothen'in burnunu gıdıklıyordu. Aksırıp gözlerini açtı.

Yüzüstü, kurumuş otlarda yatıyordu. Dönerken omzuna bir sancı saplandı. Bir önceki gecenin anıları hızla zihnine hücum etti. Yük arabalarının gelişi, genç Savaşçı'nın Ichani tarafından yakalanışı, evin penceresindeki Lord Yikmo, parçalanan arabalar, Kariko, kan mücevheri, hızla uzaklaşmak...

Etrafına baktığında bir ahırda olduğunu gördü. Güneş ışığının açısından gün ortasının yakın olduğunu anladı.

Kendini zorlayarak oturduğunda omzuna daha da büyük bir sancı saplandı. Bir elini cüppesinin içine sokarak omzuna dokundu. Olması gerekenden biraz daha yukarıdaydı. Gözlerini kapayıp zihinsel algısını kendi vücuduna yaydı ve omzunu korkuyla inceledi. Uyuduğu sırada vücudu, geri dönmekte olan gücünü kolu ile omzundaki kırık kemiklere Şifa vermek için kullanmıştı. Ama bir şeyler yanılttı.

İç çekti. Bilinçsiz bir şekilde kendine Şifa vermek büyücü olmanın avantajlarından biriydi ama güvenilir bir refleks değildi. Kemikler garip, çarpık açılarla kaynamıştı. Deneyimli bir Şifacı onları kırıp tekrar yerlerine oturtmalıydı ama adam şimdilik rahatsızlık ve hareket kısıtlamasına katlanmalıydı.

Ayağa kalktığında bir an başı döndü ve karnının aç olduğunu fark etti. Ahırın kapısına yürüyüp dışarı baktı. Çevresinde evler vardı ama hepsi sessizdi. En yakındaki bina tanıdık geliyordu. Orasının Kariko'yla yüzleştiği yer olduğunu fark ettiğinde ürperdi.

Ahırın güvenliğini terk etmeye gönülsüzdü. Sachaka'lılar hâlâ kasabada yeni yük arabaları arıyor olabilirlerdi. Geceye kadar bekleyip karanlıktan yararlanmalıydı.

Sonra evin arka kapısında yatan büyücüyü fark etti. Bir gece önce orada bir ceset yoktu. Tek bir kişi olabilirdi; Lord Yikmo.

Rothern güneş ışığına çıkıp aceleyle kırmızı cüppeli şekle doğru gitti. Yikmo'nun omuzlarını tutup onu çevirdi. Büyücünün görmeyen gözleri gökyüzüne sabitlendi.

Savaşçı'nın çenesinde kurumuş kan vardı. Cüppesi parçalanmış ve tozla kaplıydı. Rothern evin önünün içeriye doğru patladığı anı düşündü. Yikmo'nun kaçtığını düşünmüştü. Ama Savaşçı patlamada ölümcül derecede yaralanmış gözüküyordu.

Rothern başını iki yana salladı. Yikmo, Lonca'da hem saygı görür hem de sevilirdi. Büyü bakımından güçlü olmasa da keskin zekâsı ve öğrenme zorluğu çeken öğrencileri eğitime yeteneği hem Balkan'ın hem de Akkarin'in büyük saygısını kazanmasını sağlamıştı.

Akkarin bu yüzden onun Sonea'nın öğretmeni olmasını istemişti, diye düşündü. Sonea da Yikmo'yu sevmiştii sanırım. Öldüğünü duyunca çok üzülecek.

Tıpkı Lonca'nın kalanı gibi. Bu haberi Lonca'ya iletmeyi düşündü ama bir şey tereddüt etmesine sebep oldu. Lonca savaşın ardından oluşan sessizlikten, hepsinin öldüğünü biliyor olmalıydı. Sachaka'lılar ise emin olamazdı. *Onlara bilmedikleri bir şeyi söylemesem iyi olur,* diye düşündü.

Ayağa kalkıp eve döndü. Dikkatle içeri girip ön cephedeki odaya yaklaştı. Odanın ön cephesinde yola açılan büyük bir delik vardı. Caddenin ortasında parçalanmış iki arabanın parçaları yığın halinde duruyordu.

Gitmişler.

Yığının içinde iki ceset yatıyordu. Rothern iki yandaki evlere dikkatle baktı, ardından temkinli bir şekilde caddeye adım attı.

"Büyücü!"

Rothern hızla sesin geldiği yöne döndü ama kendisine doğru genç bir çocuğun koştuğunu görerek rahatladı. Çocuğu kasabanın boşaltılmasından hatırlıyordu. Yikmo, çocuğu, savaşı izlemek için kalamayacağına ikna etmek için sert sözler söylemek zorunda kalmıştı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Rothern.

Çocuk durdu, neredeyse komik gelecek kadar tuhaf ve alışık olmadığı belli bir şekilde saygıyla eğildi. “Ne olduğunu görmek için geri geldim lordum,” diye karşılık verdi. Gözleri arabalara kaydı. “Onlar düşman mı?”

Rothen cesetlerin yanma gidip onları inceledi. Hepsi Sachaka’lıydı. Kollarındaki sayısız yarayı fark etti. “Köleler,” dedi. Daha yakından baktı. “Arabalara saldırdığımızda yaralandılar. Kötü yaralar ama Şifa’yla iyileştirilemeyecek şeyler değiller. Onları bu kadar çabuk öldürecek yaralar değil.”

“Sachaka’lıların kendi adamlarını öldürdüklerini mi düşünüyorsunuz?”

“Olabilir.” Rothen ayağa kalkıp bir cesetten diğerine gitti. “Evet. Bileklerindeki bu kesikler tahta parçalarından olmamış.”

“Sanırım kölelerinin kendilerini yavaşlatmasını istememişler,” dedi çocuk.

“Kasabayı gezdin mi?” diye sordu Rothen.

Çocuk başıyla onayladı.

“Başka Lonca büyücüsü gördün mü?”

Çocuk bir kez daha başıyla onayladı, sonra bakışlarını yere indirdi. “Hepsi ölmüştü ama.”

Rothen içini çekti. “Hiç at kaldı mı?”

Çocuk sırtıttı. “Burada yok ama size bir at getirebilirim. Babam, Aran Hanesi için yarış atları eğitiyor. Malikâne uzakta değil. Oraya koşup yarım saat içinde dönebilirim.”

“Öyleyse git bir at getir.” Rothen etrafına bakındı. “Cesetlerle ilgilenmesi için birkaç kişi de.”

“Onları nereye götürmemizi istersiniz? Calia mezarlığına mı?”

Bir mezarlık... Rothen, Lonca’nın arkasındaki ormanda bulunan gizemli mezarlığı, ardından Akkarin’in yasaklanana kadar kara büyüünün Lonca’da devamlı olarak kullanılmış olması konusundaki iddialarını hatırladı. Birden, orada bir mezarlık bulunmasının sebebini anlamak kolaydı.

“Şimdilik,” diye karşılık verdi Rothen. “Onları teşhis etmek için kalacağım, ardından şehre gideceğim.”

. . .

Kendisinden önce odaya giren birçok kişi gibi bu kadın da Sonea'yı gördüğünde bir an duraksadı.

"Peçenin biraz abartılı olduğunu biliyorum," dedi Sonea kenar mahalle aksaniyla. "Hırsızlar'ın büyücülerinin kim olduğunu kimse bilmesin diye takmalıyım." Peçe, Takan'ın fikriydi. Onu takarak, güç çektiği neredeyse yüz kadar büyücü olmayan büyü sahibi kişinin yüzünü görmemesini sağlayacaktı. Başka bir odada insanlarla görüşmekte olan Akkarin'de de maske vardı.

"Sonea?" diye fısıldadı kadın.

Sonea ani bir panik hissetti. Daha dikkatli baktığında kadını tanıyınca peçesini çıkardı.

"Jonna!"

Sonea hızla masanın etrafından dolaşıp teyzesine sıkıca sarıldı.

"Gerçekten sensin," dedi Jonna, Sonea'ya bakmak için hafifçe geri çekilerek. "Lonca'nın seni uzaklara gönderdiğini sanıyordum."

"Gönderdiler." Sonea sırtıttı. "Geri geldim. O Sachaka'lıların şehrimizi harabeye çevirmesine izin veremeyiz, değil mi?"

Kadının yüzünden çeşitli duygular gelip geçti. Endişe ve korkuyu çarpık bir gülümseme takip etti. "Başını nasıl belaya sokacağını gerçekten iyi biliyorsun." Odaya bakındı. "Beni saatlerce beklettiler. Bir şeyler pişireceğimi falan sanıyordum ama bana bir tür büyü yeteneğim olduğunu söylediler ve büyücülerine yardım etmem gerekiyormuş."

"Gerçekten mi?" Sonea teyzesini sandalyeye götürdü, sonra masanın diğer tarafındaki kendi yerine geçti. "Yeteneğimi anne tarafından almış olmalıyım o zaman. Elini ver." Jonna elini uzattı. Sonea teyzesinin elini tutup hislerini gönderdi ve küçük bir güç kaynağı hissetti. "Pek büyük değil. Seni bu yüzden bekletmiş olmalılar. Ranel ve küçük kuzenlerim nasıl?"

"Kerrel hızla büyüyor. Hania da tam bir sulu göz ama kendime yakında bu safhanın geçeceğini söyleyip duruyorum. Ranel burada olduğunu bilseydi o da gelirdi ama bacağı yüzünden bir işe yarayamayacağını düşündü."

"Onu da görmeyi çok isterdim. Belki de bu olaylar bittikten sonra... Senin için sorun olmazsa elinin üstüne küçük bir kesik açacağım."

Jonna omzunu silkti. Sonea masadaki kutuyu açarak Keri'nin kendisine verdiği ufak bıçağı çıkardı. Küçük bir bıçağın meskencileri

büyük bir bıçak kadar korkutmayacağını düşünmüştü. Bu bıçak o kadar küçüktü ki bazıları gülmüştü.

Jonna'nın elinin üstüne küçük bir kesik açtı, ardından bir parmağını kesige koydu. Daha önceki tüm meskenciler gibi Jonna da Sonea enerji çekmeye başlar başlamaz rahatladı. Sonea durup kesigi iyileştirdiğinde kadın dikleşti.

"Bu... garip bir histi," dedi Jonna. "Hareket edemedim ama o kadar uykum geldi ki zaten hareket etmek de istemedim."

Sonea başıyla onayladı. "Çoğu kişi böyle tarif etti. Nahoş bir his olsaydı yapabilir miydin bilmiyorum. Neyse, bana son zamanlarda Ranel'le neler yaptığınızı anlat."

Jonna'nın anlattığı sorunlar harika bir şekilde sıradan ve basitti. Sonea teyzesini dinledikten sonra ona son görüşmelerinden beri yaşadığı her şeyi anlattı; hatta şüphe ve korkularının bazılarından bile bahsetti. Hikâyesini bitirdiğinde Jonna onu tartarcasına süzdü.

"Büyüttüğüm o küçük sessiz çocuğun böyle önemli biri olduğuna inanmak zor," dedi. "Ve şu Akkarin'lesin, Lonca'nın Yüksek Lordu falan."

"Artık Yüksek Lord değil," diye hatırlattı Sonea.

Jonna bir elini salladı. "Olsun. Ondan ne kadar eminsin? Evlenecek misiniz?"

Sonea yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Ben... bilmiyorum. Ben..."

"Kabul eder miydin?"

Evlenmeyi mi? Sonea bir an duraksadı, sonra yavaşça başıyla onayladı.

"Ama bu konuda henüz konuşmadınız değil mi?" Jonna kaşlarını çatıp öne eğildi. "Dikkatli oluyor musun?" diye mırıldandı.

"Bazı..." Sonea yutkundü. "Bazı yollar olduğunu biliyorum, büyüyle, bir kadının şeyden emin olması için... Bu büyücü olmanın avantajlarından biri. Akkarin öyle bir şey istemez." Yüzünün daha da kızardığını hissetti. "En azından şimdilik. Pek akıllıca olmaz, savaş varken..."

Jonna başıyla onaylayıp hafifçe Sonea'nın eline vurdu. "Elbette. Belki daha sonra. Bütün bunlar bittiğinde."

Sonea gülümsedi. "Evet. Ve ben hazır olduğumda. Bu hemen olmaz."

Kadın iç çekti. "Seni görmek çok güzel Sonea. Geri döndüğünü bilmek beni rahatlattı." Ciddileşti. "Ama aynı zamanda rahatsız da etti."

Uzak ve güvenli bir yerde olmanı dilerdim. Bu Sachaka'lılarla savaşmak zorunda olmamanı dilerdim. Sen... dikkatli olacaksın değil mi?"

"Elbette."

"Aptalca bir şey deneme."

"Denemeyeceğim. Ölme fikri hoşuma gitmiyor, Jonna. Bu, insanı aptallık yapmaktan caydıran bir şey."

Kapı çalındığında konuşmaları bölündü.

"Evet?" diye seslendi Sonea.

Kapı açıldı ve içeri elinde büyük bir çuval taşıyan Keri girdi. Geniş bir şekilde sırtıyordu.

"Hasret mi gideriyorsunuz?" dedi.

"Bunu sen mi ayarladın?" diye sordu Sonea.

"Ayarlamış olabilirim," dedi Keri kurnaz bir tonla.

"Teşekkür ederim."

Keri omzunu silkti. Jonna ayağa kalktı. "Geç oldu. Ailemin yanına dönmeliyim," dedi. "Geç kaldım bile."

Sonea ayağa kalkıp teyzesine sarılmak için masanın etrafından dolaştı. "Kendine dikkat et," dedi. "Benim için Ranel'i öp. Ve ona burada olmam konusunda hiçbir şey anlatmamasını söyle. Hiç kimseye."

Jonna başıyla onayladı, ardından dönüp odadan çıktı.

"Jonna sonuncuydu," dedi Keri. "Seni odanıza geri götürüyüm."

"Peki ya Akkarın?"

"O seni orada bekliyor. Hadi."

Odanın arka tarafındaki kapıdan bir koridora çıktılar. Koridorun sonunda küçük bir dolaba girdiler. Keri tepedeki delikten sarkan ipi çözdü ve elinden kaymasına izin verdi. Dolabın tabanı yavaşça alçalmaya başladı.

"Güzel bir çiftsiniz," dedi Keri.

Sonea, Keri'ye dönüp kaşlarını çattı. "Jonna ve ben mi?"

Genç adam sırtıp başını iki yana salladı. "Akkarın ve sen."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle umuyorum. Seni bu belaya bulaştırmasından hoşlanmıyorum ama bunları sağ atlatman konusunda en az benim kadar endişeleniyor gibi görünüyor."

Dolabın altı başka bir kapının önünde durdu. Keri kapıyı açınca tanıdık bir koridora girdiler. Birkaç adım sonra Keri'nin konuk oda-

larına açılan büyük metal kapıdan geçtiler. Akkarin taze yemeklerin olduğu bir masanın önünde, elinde bir kadeh şarapla oturuyordu. Yanında Takan vardı.

Başını kaldırıp Sonea'yı gördüğünde gülümsedi. Sonea, Takan'ın onu dikkatle süzdüğünü fark ettiğinde, kendisi gelmeden önce ne konuşuklarını merak etti.

"Kerini," dedi Akkarin. "Bize cömertliğini bir kez daha sundun." Kadehini kaldırdı. "Anuren karasıyla hem de..."

Keri omzunu silkti. "Şehrin savunucuları için ne yapsak azdır."

Sonea oturup yemeye başladı. Aç olmasına rağmen yemekler midesine oturdu ve kısa süre sonra ertesi günkü planlarını tartışmaya başladıklarında iştahı kaçtı. Akkarin durup dikkatle ona baktığında henüz pek konuşmamışlardı.

"Gücünü fark edebiliyorum," dedi alçak sesle. "Sana onu saklamayı öğretmeliyim."

Akkarin elini uzattı. Sonea tuttuğunda Akkarin'in varlığının, zihninin kenarında büyüdüğünü hissetti. Gözlerini kapadı.

"Hissedebildiğim bu."

Sonea bir anda Akkarin'in içinden dışarı doğru yayılan, parlak bir sise benzeyen gücü hissetti.

"Görüyorum."

"Gücünün, etrafını saran doğal kalkanının dışına sızmasına izin veriyorsun. Kalkanını güçlendirmelisin. Şu şekilde."

Parlama sönüp kayboldu. Sonea kendi vücuduna yoğunlaşarak içindeki gücü hissetti. Meskençilerden ne kadar güç çektiğini inceleme fırsatı olmamıştı. Gönüllüleri saymaya çalışmıştı ama otuzdan sonra sayıyı karıştırmıştı.

O anda, sahip olduğu büyük gücün farkına hayretle vardı. Bu güç tenindeki kalkan tarafından bir arada tutuluyordu. Ama kalkanı ancak doğal güç seviyesini içerecek kadar güçlüydü. Onu güçlendirmek için fazladan büyü kullanmalıydı. Yoğunlaşarak kalkana düzenli ve küçük bir güç akışı göndermeye başladı.

"İşte böyle."

Akkarin'in zihni geriye çekileceğine varlığını sürdürdü.

"Bana bak."

Sonea gözlerini açtı. Akkarin'i aynı anda hem görüp hem de hissedebildiğini fark ettiğinde iliklerinde bir ürperti dolaştı. Yüzünde Sonea'nın onu gizlice izlerken yakaladığında hep gördüğü düşünceli ifade vardı... ve artık o zamanlarda ne düşündüğünü kesin olarak biliyordu. Yüzünün kızardığını hissetti ve dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

Sonra Akkarin'in zihni soldu ve elini bıraktı. Akkarin bakışlarını çevirdiğinde Sonea belli belirsiz bir hayal kırıklığı hissetti.

"Birbirimiz için kan mücevherleri yapmalıyız. Önümüzdeki günlerde gizlice iletişim kurmamız gereken zamanlar olacak."

Kan mücevherleri... Hayal kırıklığı yerini meraka bıraktı.

"Cama ihtiyacımız var." Takan'a baktı. Hizmetçi kalkıp mutfğa gitti, döndüğünde başını olumsuzca salladı.

"Hiç cam yok..."

Akkarin şarap kadehini alıp Keri'ye baktı. "Bunu kırmamda bir sakınca var mı?"

Keri omzunu silkti. "Hayır. Parçala gitsin."

Akkarin'in masaya vurduğu kadeh parçalandı. Bir parça cam alıp Sonea'ya verdi, sonra kendisi de bir parça aldı. Keri meraktan patlayacakmış gibi izliyordu.

Sonea ve Akkarin camları eritip birer küre oluşturdular. Adam başka bir cam parçası alıp avucunu kesti. Sonea da aynı şeyi yaptı. Akkarin bir kez daha Sonea'nın elini tuttu ve kız, onun zihninin kendisinininkine dokunduğunu hissetti. Akkarin'in kan ve büyüü mücevherle birleştirme konusundaki talimatlarını uyguladı.

Mücevherler soğuyunca Takan masaya küçük bir parça altın bıraktı. Parça havalanıp Akkarin'in yüzünün önünde süzölmeye başladı, ardından kıvrılıp bükölerek iki yüzük oluşturdu. Akkarin kendi kan mücevherini bir yüzüğün üzerindeki yuvaya yerleştirirken Sonea da kendininkini diğerine yerleştirdi. Sonea mücevherin, yüzüğün iç tarafında çıkıntı yaparak tene dokunmasını sağlamaya dikkat etti.

Yuvadaki altın tırnaklar mücevherlerin üzerine kapandı. Akkarin iki yüzüğü havadan aldı ve altın kısımlarından tutarak Sonea'ya dönüp ciddi bir ifadeyle baktı.

"Bu yüzüklerle birbirimizin zihnini görebileceğiz. Bunun bazı... dezavantajları vardır. Bazen birinin senin hakkında ne düşündüğünü

tam olarak bilmek hoş bir deneyim olmaz. Dostluğu bitirebilir, aşkı dargınlığa çevirebilir ve özgüveni yok edebilir.” Bir an durdu. “Ama aynı zamanda anlayışı geliştirebilir. Bunları mecbur olduğumuzdan fazla takmamalıyız.”

Sonea, Akkarin’in yüzüğünü alıp söylediklerini düşündü. Aşkı dargınlığa çevirmek mi? Ama Akkarin onu sevdiğini hiç söylememişti. Jonna’nın sözlerini hatırladı. “*Ama bu konuda henüz konuşmadınız, değil mi?*”

İhtiyacımız yoktu ki, dedi kendine. Ara sıra onun düşüncelerinden algıladıklarını yetmişti.

Gerçekten öyle mi?

Yüzüğe baktığında kendini iki olasılık arasında sıkışmış buldu. Ya Akkarin onu seviyordu ve yüzüğün her şeyi mahvetmesinden korkuyordu ya da sevmiyordu ve yüzüğün bunu açığa çıkarmasından korkuyordu.

Ama daha az önce zihnine dokunurken basit bir arzudan fazlasını hissettiğine emindi.

Yüzüğü masaya bıraktı. Onlara ertesi gün ihtiyaçları olacaktı. Yarın bunun kendilerine neye mal olduğunu anlayacaklardı. Şimdilik onun zihninde bir an için gördüklerinden fazlasını görmeye ihtiyacı yoktu.

Keri birden ayağa kalktı. “Kalmak isterdim ama ilgilenmem gereken başka şeyler var.” Bir an durdu, sonra sandalyeye bıraktığı çuvalı işaret etti. “Biraz giysi getirdim. Üzerinizdekilerden daha çok yakışacağını düşündüm.”

Akkarin başıyla onayladı. “Teşekkür ederiz.”

“İyi geceler.”

Keri gittikten sonra Takan da ayağa kalktı. “Geç oldu,” dedi. “Bana ihtiyacınız yoksa...”

Akkarin başını iki yana salladı. “Hayır. Git biraz uyu Takan.” Sonea’ya baktı. “Biz de biraz dinlensek iyi olur.”

Ayağa kalkıp yatak odasına ilerlemeye başladı. Sonea peşinden gitmeye başladı ama sandalyedeki çuvalı görünce duraksadı. Çuvalı ahp yatak odasına götürdü.

Akkarin, Sonea’nın yatağa bıraktığı çuvala baktı. “Keri nasıl bir kılık önermiş?”

Sonea çuvalı açıp ters çevirdi. İçinden siyah bir giysi yığını düştü. Akkarin’e bakıp çuvaldan çıkanları yatağa yaymaya başladı.

Bunlar cüppeydi. *Büyücü* cüppeleri.

Akkarin cüppelere baktığında yüzünde sert bir ifade vardı.

“Bunları giyemeyiz,” dedi alçak sesle. “Lonca büyücüsü değiliz. Bu bir suç olur.”

“Lonca yarın Ichani’lerle savaşırken insanları tutuklamakla uğraşmayacaktır,” dedi Sonea. “Sokaklarda cüppe giyip Sachaka’lıları birbirinden ayırmaya çalışacak yüzlerce büyücü olmayan kişi olacak.”

“Bu... farklı. Biz atıldık. Ve bu cüppeler siyah. Bizi sıradan büyücüler sanmaları mümkün değil.”

Sonea çuvala baktı. Hâlâ yarısı doluydu. İçine uzanıp iki çift pantolon ile iki gömlek çıkardı. Bol giysilerdi.

“Garip. Neden bize ikişer takım giysi versin ki?”

“Alternatif olsun diye.”

“Veya cüppeyi bunların altına giymemiz gerektiğini düşünmüş olabilir.”

Akkarin’in gözleri kısıldı. “Ve belli bir zamanda üstteki giysileri çıkarmamız gerektiğini mi?”

“Belki de. Kabul etmelisin ki göz korkutucu olur. İki kara büyücü...”

Sonea iç çekip birden yatağa baktı, ardından iki takım cüppeye, mezun olmuş büyücülerin cüppelerine baktığını fark ettiğinde ürperdi.

“Bunları giyemem!” diye itiraz etti.

Akkarin kıs kıs güldü. “Şimdi de sen benimle aynı fikirdesin ve ben fikrimi değiştirmeye başladım. Sanırım dostun son dönemde düşünmeye başladığım kadar ince zekâlı ve kurnaz.” Eğilip bir elini kumaşın üzerinde gezdirdi. “Kimliklerimiz açığa çıkana kadar bunlarla görünmemeliyiz. Ama bir kez açığa çıktığında Sachaka’lılar, Lonca’nın bizi kabul ettiğini düşünecektir. Bunun olası sonuçları Kariko’yu durup düşünmeye itecektir.”

“Peki ya Lonca?”

Akkarin kaşlarını çatı. “Geri dönmemizi gerçekten istiyorlarsa olduğumuz her şeyi kabul etmek zorundalar,” diye mırıldandı. “Sonuçta öğrendiğimiz şeyleri unutmamız mümkün değil.”

Sonea cüppelere baktı. “Demek kara büyücüler için kara cüppeler.”

“Evet.”

Kaşlarını çatı. Rothen’in önünden kara cüppe içinde geçme düşüncesi... Ani bir üzüntü sancısı hissetti. *Ama Rothen öldü.*

İç çekti. “Kara büyüü yüksek büyü olarak nitelendirseler kendimi daha iyi hissederdim ama Lonca bizi kabul ederse bize Yüksek Büyücü demeyecektir. O terim zaten kullanılıyor.”

Akkarin başını iki yana salladı. “Öyle. Ayrıca kara büyücülerin diğerlerinden daha yüksekte olduğu düşüncesine kapılmaları engellenmeli.”

Sonea, Akkarin’e dikkatle baktı. “Sence bizi kabul edecekler mi?”

Akkarin’in kaşları çatıldı. “Bu olaydan bir şekilde kurtulsa bile Lonca asla bir daha eskisi gibi olmayacak.” Cüppeleri toplayıp çuvalın içine tıktı. “Şimdilik uyumalıyız. Bir süreliğine bir daha fırsat bulamayabiliriz.”

Giysilerini çıkarmaya başladığında Sonea yatağın kenarına oturup söylediklerini düşünmeye başladı. Lonca şimdiden değişmişti. Bu kadar çok ölümle... Aklına yine Rothen gelince boğazının düğümlendiğini hissetti.

“Oturarak rahat bir şekilde uyuyan kimseyi görmedim,” dedi Akkarin.

Sonea döndüğünde Akkarin’in örtülerin altına girdiğini gördü. Utangaçlıkla heyecan karışımı garip bir duygu hissetmeye başladı. O sabah uyandığında kendini onunla aynı yatakta bulmak bir şeyleri değiştirmişti. *Kesinlikle taşlardan daha rahattı*, diye düşündü. *Ama burada, beraber olmak çok daha... bilinçli hissettiriyor.*

Çuvalı ve kalan giysileri bir kenara çektikten sonra soyunup yatağa girdi. Akkarin’in gözleri kapalıydı ve nefes alıp verşi uykunun sabit ritmindeydi. Gülümseyip fenere uzanarak söndürdü.

Karanlık ve geçirdiği uzun güne rağmen uyanık bir şekilde yatmaya devam etti. Minik, zayıf bir küre ışık yaratıp dönerek Akkarin’i seyretmeye başladı. Yüzünün bütün ayrıntılarını incelemekten memnundu.

Akkarin’in gözleri kırpışarak açıldı ve Sonea’ya baktı. Alnı hafifçe kıvrılmıştı.

“Uyuyor olmalıydın,” diye mırıldandı.

“Uyuyamıyorum,” dedi Sonea.

Akkarin gülümsedi.

“Bunu daha önce ne zaman duymuştum ben?”

Keri dairesine girdiğinde derin bir nefes aldı. Havada sıcak, baharatlı bir koku vardı. Gülümseyip kokuyu banyoya doğru takip etti. İçeri girdiğinde Savara'yı bir küvet dolu su sıcak suda uzanmış buldu.

"Yine mi banyo yapıyorsun?" diye sordu.

Savara kurnaz bir şekilde gülümsedi. "Bana katılmak ister misin?"

"Sanırım şimdilik güvenli bir mesafede kalacağım."

Savara'nın gülümsemesi daha da genişledi. "O zaman bana neler kaçırdığımı anlat."

"Gidip bir sandalye alayım."

Konuk odasına dönüp tam ortada durdu ve birkaç derin nefes aldı.

Bir kez daha ona her şeyi anlatmak güçlü bir arzu duyuyordu. Onunla Ichani'leri öldürme tüyolarına karşılık her şeyi anlatması konusunda bir anlaşma yapmıştı. Bir yandan ona güvenebileceğinden eminken diğer yandan dikkatli olmak istiyordu.

Aslında Savara hakkında ne biliyordu ki? Sachaka'lydı. Öldürüleceklerini bile bile onun için kendi ülkesinden gelen insanları arayıp bulmuştu. Ama Kyrallia'nın iyiliğini düşündüğünü göstermezdi. Sachaka toplumundaki başka bir "grup" için çalıştığını söylemişti ve sadakatinin onlara olduğu açıkça belliydi.

Keri bir anlaşma yapmıştı ve Savara şimdiye kadar anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmişti...

Ama ona Akkarin ve Sonea'nın geri döndüğünü söyleyemezdi. Burada oldukları ve yaptıkları hazırlıkların haberi dışarı sızarsa Ichani'ler kazanırdı. Savara'ya güvenirse ve o da ihanet edecek olursa, Kyrallia'nın çöküşünün sorumlusu Keri olacaktı.

Ayrıca Sonea öldürülebilirdi. Hayatındaki yeni kadından eskisinin iyiliği için bilgi saklama düşüncesi belli belirsiz bir şekilde kendini suçlu hissetmesine yol açıyordu. *Ama eskisinin hayatını, hak etmediği halde yenisine güvenerek tehlikeye atarsam, diye düşündü, şimdikiinden çok daha kötü hissederim.*

Ama Savara eninde sonunda öğrenecekti. Keri'nin kalp atışları Savara'nın nasıl bir tepki verebileceğini düşünürken garip, alışılmadık bir şekilde hızlandı.

Anlayacaktır, dedi kendine. Nasıl bir Hırsız kendisine verilen sırları bu kadar kolay açıklar ki? Ayrıca burada pek uzun süre kalmayacak zaten. Bütün bunlar bitince nasıl olsa beni bırakıp gidecek.

Derin bir nefes alıp, bir sandalyeyi banyoya taşıdı. Savara kollarını küvetin kenarında kavuşturup çenesini kollarına dayadı.

“Ee, Hırsızlar neye karar verdi?”

“Fikirlerimiz hoşlarına gitti,” dedi Keri. “Limek, adamlarını cüpler üzerinde çalıştırmaya başladı bile.”

Savara sırtıttı. “Umarım hızlı koşabiliyorlardır.”

“Kaçmak için Hırsızlar Yolu’nu kullanacaklar. Ayrıca tuzak kuracak iyi yerler arayan adamlarımız da var.”

Savara başıyla onayladı. “Lonca bugün Akkarin’e zihinsel bir çağrı yaptı.”

Keri şaşırılmış gibi yaptı. “Peki o ne karşılık verdi.”

“Karşılık vermedi.”

Keri kaşlarını çatı. “Sence o...”

“Ölmüş müdür?” Savara’nın omuzları hafifçe kalktı. “Bilmiyorum. Belki... Belki de cevap vermesi onun için fazla tehlikelidir. Yanlış kişilerin dikkatini çekebilir.”

Keri başıyla onayladı ve endişeli görünmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Savara kollarını açıp Keri’ye yanma gelmesini işaret etti.

“Buraya gel Keri,” diye mırıldandı. “Beni bütün gün burada tek başıma bıraktın. Bir kız sıkılabilir, biliyorsun.”

Keri ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu. “Bütün gün mü? Gizlice Pazaryeri’ne gittiğini duydum.”

Savara kıs kıs güldü. “Duyacağını tahmin etmiştim. Bir kuyumcudan benim için yapmasını istediğim bir şey aldım. Bak.”

Küvetin kenarında küçük bir kutu duruyordu. Savara kutuyu alıp Keri’ye uzattı.

“Senin için bir hediye,” dedi. “Kendi bıçağımdan alınmış birkaç mücevherle yapıldı.”

Keri kapağı kaldırıp içindeki garip gümüş kolyeyi gördü ve nefesi kesildi. Uzun bir gövdeden çıkan dalı budaklı, damarlı kanatlar vardı. İki sarı pırıltı, böceğin gözlerini oluşturuyordu ve kıvrılan kuyruğuna yeşil taşlar işliydi. Karnı büyük, pürüzsüz bir yakuttan oluşuyordu.

“Ülkemde bir inavanın savaştan önce birine konması o kişiye şans getirir derler,” dedi Savara. “Ayrıca birbirinden uzaktaki âşıklar için bir ulaktır. Kyralia’lı erkeklerin mücevher takmadığını fark ettim

ama bunu giysilerinin altına saklayabilirsin.” Gülümsedi. “Tenine yakın bir yere.”

Keri bir suçluluk sancısı hissetti. Kolyeyi kutudan çıkarıp zincirini boynuna geçirdi.

“Çok güzel,” dedi Savara’ya. “Teşekkür ederim.”

Kadın bir an bakışlarını kaçırdı, sanki hediyesinin bu kadar duygusal bir şey olmasından utanmış gibiydi. Sonra kurnaz bir şekilde gülümsedi.

“Buraya gelip bana daha uygun bir şekilde teşekkür etmeye ne dersin?”

Keri gülmeye başladı. “Olur. Nasıl hayır diyebilirim ki?”

33. BÖLÜM

ICHANI'LERİN GELİŞİ

Sabah güneşi sanki doğan günü görmeye gönülsüzmüş gibi ufukta yavaşça yükseliyordu. İlk ışıklar Saray'ın kulelerine vurduğunda, onları canlı bir turuncu sarı karışımı renge boyadılar. Altın rengi ışık yavaşça çatılara yayıldı. Şehrin kıyısından başlayıp Dış Duvar'a doğru, tepesinde duran büyücülerin yüzlerine vurana kadar gitgide yaklaştı.

Büyücüler, gözcüler Sachaka'lıların harekete geçtiğini rapor eder etmez Lonca'dan ayrılıp gelmişlerdi. Dış Duvar'ın tepesine çıkıp uzun bir sıra halinde yayılmışlardı. Yüzlerce büyücünün bir arada olması güven vericiydi; şehre yaklaşan aşırı yüklü iki arabanın aksine. Lorlen bu arabalardakilerin şimdiden Lonca'nın en iyi Savaşçılarından kırkıncıdan fazlasını öldürdüğünü ve surdaki büyücülerden katbekat güçlü olduklarını kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Ichani'ler Yikmo'nun adamlarının yok ettiği yük arabalarının yerine yeni arabalar bulmuşlardı ama bu yarım gün gecikmelerine sebep olmuştu. Lonca, Savaşçıların kendilerini feda etmelerinden bir yarar sağlayamamıştı. Sarrin'in kara büyü öğrenme çabalarıysa sonuçsuz kalmıştı. Yaşlı büyücü kitaplardaki kara büyü üzerine yazılmış tanımlamaları ve talimatları tam olarak anlayamadığını söylemişti. Her geçen gün daha da kötü bir ruh haline bürünmüştü. Lorlen, Yikmo ve adamlarının boşa ölmüş olma olasılığının, Sarrin'in vicdanına, Kyratia'nın kurtarıcısı olmayı başaramaması kadar büyük bir yük bindirdiğini biliyordu.

Lorlen birkaç adım ötede duran Simyacı'ya baktı. Sarrin yorgun ve bitkin görünüyordu ama yaklaşan düşmanı sert bir kararlılıkla süzüyordu. Lorlen ardından Balkan'a döndü. Savaşçı, kollarını kavuşturmuş, bir şekilde rahat ve kendinden emin görünmeyi başarıyordu. Leydi Vinara ise her zamanki gibi sakin ve kararlıydı.

Lorlen tekrar yaklaşan yük arabalarına baktı. Gözcüler düşmanın yerini geceden bildirmişlerdi. Sachaka'lılar geceyi yol kenarındaki şehirden bir saat uzaklıktaki terk edilmiş bir çiftlik evinde geçirmişlerdi. Saldırmak için sabahı bekleyecekleri anlaşılınca Kral bundan memnun olmuştu. Hâlâ Sarrin'in başarılı olacağı umudunu taşıyordu.

Kral'ın danışmanlarından biri Ichani'lerin özellikle ihtiyaçları olmadan dinlenmeyeceklerini belirtmişti. Lorlen bu adamın, Rothen'e yolculuğunun ilk günlerinde eşlik eden Kuzgun olduğunu fark etmişti.

"Uyumak istiyorlarsa buna engel olmalıyız," demişti Kuzgun. "Büyücü göndermenize gerek yok. Sıradan insanlar büyülü bir savaşta işe yaramıyor olabilir ama can sıkıcı olabilme yeteneğimizi hafife almamalısınız."

Böylece bir avuç muhafız gece çiftlik evine gizlice yaklaşıp içeriye sapsineği sürüleri salmış, gürültü çıkararak Sachaka'lıları uyandırmış, en sonunda da evi ateşe vermişti. Sonuncusu, Ichani'ler muhafızlardan birini yakaladığında biraz da intikam almak amacıyla yapılmıştı. Ichani'lerin adama yaptıkları, Imardin'i henüz terk etmemiş insanları bekleyen geleceğin nasıl olacağını ortaya koymuştu.

Lorlen omzunun üzerinden bakarak şehri süzdü. Sokaklar boş ve sessizdi. Hanelerin büyük kısmı hizmetçileriyle birlikte Elyne'ye yelken açmıştı. Son iki gündür Güney Kapısı'nda, uzaktaki köylere gitmek için şehri terk eden insanların yük arabalarından oluşan kuyruklar vardı. Muhafızlar düzeni korumak için ellerinden geleni yapmış ama bazı kargaşaları ve hatta yağmaları önleyememişlerdi. Bir önceki akşam güneş batır batmaz kapılar kapatılıp kuvvetlendirilmişti.

Tabii, Ichani'ler kapıları görmezden gelebilirlerdi. Doğrudan, bir zamanlar Lonca'yı çevrelemiş Dış Duvar'daki gediğe ilerleyebilirlerdi.

Lonca'nın bunu engellemek için yapabileceği bir şey yoktu. Bu savaş kaybedeceklerini zaten biliyorlardı. Tek umutları bir ya da iki Ichani'yi öldürmektir.

Lorlen yine de büyük, eski binaların yıkımını düşünmekten nefret ediyordu. Lord Jullen değerli kitaplarla kayıtların çoğunu paketleyip göndermiş, kalanını da Üniversite'nin altındaki bir odaya kapatıp mühürlemişti. Şifacı Odaları'ndaki hastalar ve aileler şehirden gönderilmişti.

Saray'da da benzer önlemler alınmıştı. Lorlen, İç Duvar'ın üzerinde zorlukla görülebilen kulelere döndü. Saray yüzyıllar içinde Kyralia kraliyet ailesinin zevklerini tatmin edecek şekilde değiştirilmişti ama etrafındaki sur sabit kalmıştı. Muhafızların en iyileri surun iç kısmında Lonca alt edilirse savaşmak için bekliyordu.

"Kenar mahallelere ulaştılar," diye mırıldandı Osen.

Lorlen tekrar kuzeye dönerek kenar mahallelere baktı. Önünde düzensiz sokaklardan oluşan labirent uzanıyordu. Hepsi bomboştu. Lorlen, meskencilerin nereye gittiğini merak etti. Uzaklara gittiklerini umuyordu.

Yük arabaları ilk binaya ulaştığında, arabadakiler artık minik şekiller olarak görülebiliyorlardı. Lorlen durduklarını gördü. Altı adam ve bir kadın arabalardan inip Kuzey Kapısı'na doğru ilerlemeye başladı. Kölelerse arabaları kenar mahallelere doğru sürmeye başladılar.

Bir Ichani onlarla gitti, diye düşündü Lorlen. Savaşacak bir kişi azaldı. Pek bir fark yaratmayacak, tabii.

"Kral geldi," diye mırıldandı Osen.

Lorlen döndüğünde hükümdarın yaklaştığını gördü. Büyücüler, Kral geçerken hızla diz çöküp kalktılar. Lorlen de aynını yaptı.

"Yönetici."

"Majesteleri," diye karşılık verdi Lorlen. Kral yaklaşan Sacha-ka'lılara baktı.

"Akkarin'le bağlantı kurmayı tekrar denedin mi?"

Lorlen başıyla onayladı. "Emrettiğinizden beri her saat başı."

"Cevap yok mu?"

"Hayır."

Kral başıyla onayladı. "Öyleyse onlarla tek başımıza yüzleşeceğiz. Umalım ki Akkarin onların güçleri konusunda yanılmış olsun."

Sonea, Kuzey Kapıları'nı daha önce hiç kapalı görmemişti. Devasa metal blokların üzerinde her zaman pas çizgileri, yüzlerce yılın toz ve pisliğiyle kaplanmış kabartmalar olurdu. Şimdi ise temiz, parlak

siyahtılar. Şüphesiz gurur ve meydan okumayı simgelesin diye temizlenmişlerdi.

Bir sıra halinde duran büyücüler surun üzerindeydi. Kırmızı, yeşil ve mor küppelerin arasında kahverengi küppeler de vardı. Sonea sınıf arkadaşlarına karşı duygudaşlık hissetti. Dehşet içinde olmalıydılar.

Ichani'ler aşağıdaki yolda göründüler. Kalbi sıkıştı, Akkarin'in de nefesini tuttuğunu fark etti. Sadece yüz adım ötedeydiler ve bu sefer onları başka bir büyücünün gözlerinden görmüyordu.

O, Akkarin, Keri ve Takan, Kuzey Yolu'nun yanındaki bir evden izliyorlardı. Keri onları oraya evin ikinci katının üzerinde küçük bir tavan arası bulunduğu ve kapıların önündeki alanı en iyi görebilecekleri yer olduğu için getirmişti.

"En öndeki Kariko," diye mırıldandı Akkarin.

Sonea başıyla onayladı. "Kadın da Avala olmalı. Peki ya gerisi?"

"Zihnini okuduğun casusu hatırlıyor musun? Şuradaki uzun boylu onun efendisi Harikava. Uzak uçtaki iki tanesi Inijaka ve Sarika. Onları, zihnini okuduğum casuslardan tanıyorum. Diğer ikisi Rikacha ve Rashi, Kariko'nun eski müttefikleri."

"Yedi kişiler," dedi Sonea. "Biri eksik."

Akkarin kaşlarını çattı. "Evet."

Ichani'ler evi birkaç adım geçtikten sonra durdular. Dış Duvar'ın tepesinde duran küppeli şekillere baktılar.

İleriden gelen ses yabancıydı.

"Daha fazla ilerlemeyin Sachaka'lılar. Ülkemde istenmiyorsunuz."

Sonea kapının üzerindeki şekillere baktığında Yönetici Lorlen'in yanında iyi giyimli bir adam durduğunu gördü.

"O... Kral mı?"

"Evet."

Hükümdara karşı gönülsüzce saygı hissetti. Hanelerle birlikte kaçabilecekken şehirde kalmıştı.

Kariko kollarını iki yana açtı. "Kyalialı'lar misafirlerini böyle mi karşılar? Ya da yorgun bir yolcuyu?"

"Bir misafir ev sahibinin ailesini veya hizmetçilerini öldürmez."

Kariko güldü. "Doğru. Hoş karşılayın veya karşılamayın, topraklarınızdayım. Ve şehrinizi istiyorum. Kapılarınızı açarsanız, hayatta kalıp bana hizmet etmenize izin veririm."

“Senin gibilere hizmet etmektense ölmeyi tercih ederiz.”

Sonea’nın kalbi Lorlen’in sesini tanıyınca bir an yerinden çıkacak gibi oldu.

“Bu kendine ‘büyücü’ diyenlerden biri miydi?” Kariko kahkaha attı. “Üzgünüm. Bu teklif sen veya Loncan için değildi. Büyücüleri hayatta tutmam. Zavallı Loncanızın bana hizmet etmesinin tek yolu ölmeniz.” Kollarını birleştirdi. “Kapılarını aç, Kral Merin.”

“Kendin aç,” diye karşılık verdi Kral. “Ve Lonca’nın, söylediğin kadar zavallı olup olmadığını görelim.”

Kariko müttefiklerine baktı. “Eh, görebileceğimiz tek karşılama merasimi bu. Haydi, kabuğu kırıp yumurtaya yumulalım.”

Ichani’ler bir çizgi halinde yayılırken gelişigüzel hareket ediyorlardı. Kapılara beyaz ışık huzmeleri fırladı ve yanlar ile merkeze çarptılar. Sonea metal beyaz renkte parlamaya başlayınca Keri’nin nefesini tuttuğunu duydu. Aşağıdaki şekillerin üzerine yüzlerce darbe yağdı. Hepsisi Ichani’lerin kalkanlarında dağıldı.

“Zayıflıklarını gör, Lorlen!” diye hırladı Akkarin. “Bir tanesine odaklanın!”

Odayı bir şeylerin yırtılma sesi kaplayınca Sonea birden irkildi. Akkarin’in eli pencerenin yanındaki kâğıt perdedeydi. Parmaklarını yırtılmış perdeden çekip pencerenin eşiğini kavradı.

“İşte böyle!” dedi.

Sonea tekrar dışarı baktığında Lonca’nın saldırılarının tek bir Ichani’de toplanmaya başladığını gördü. Diğer Sachaka’lıların kalkanlarını birleştirmesini beklerken nefesini tuttu ama birleştirmediler.

“O adam,” diyen Akkarin parmağını, saldırı altındaki Ichani’ye doğru uzattı. “O bizim ilk hedefimiz olacak.”

“Gruptan ayrılırsa,” diye ekledi Keri.

Kariko önce gücü tükenen müttefikine, ardından duvara baktı. Elinden bir ışık huzmesi fırladı ve kapının üzerindeki şekillere doğru ilerledi ama Lonca’nın birleşik kalkanına çarpıp dağıldı.

Ardından kapılardan beyaz bir duman yükseldi. Metalde parılayan bir delik oluştu ve deliğin arkasından daha fazla duman dalgalanarak yükseldi.

“Diğer taraftaki evler alev almış olmalı,” dedi Keri, karanlık bir tonla.

Akkarin başını olumsuz anlamda saldı. “Henüz değil. Bu yükselen buhar, duman değil. Muhafızlar tahta destekler yanmasın diye üzerlerine su döküyorlar.”

Bunlar Ichani’leri durdurmak için saçmalık derecesinde nafil çabalardı ama Sachaka’lıların aşması gereken her engel, güçlerinin birazını harcamalarına sebep oluyordu. Sonea tekrar duvara baktı. Kapının üzerindeki büyücüler ve Kral, yükselen buhardan korunmak için iki yana koşuyordu.

Ardından kapılardan biri hareket etti. Kapı öne doğru bükülürken Keri lanet okudu. O, menteşelerinden kurtulup yere yıkılmadan önce oldukça yüksek çatırtılar duyuldu. Açılan boşlukta ahşap ve demirden yapılmış bir yapı iskelesi görülebiliyordu. Muhafızlar aceleyle iskeleden inerken ikinci kapı da yıkıldı.

Kariko yanındakilere baktı.

“Bizi bununla mı durduracaklarını sanıyorlar?” Gülmeye başlayıp kapı desteklerine döndü.

Hava dalgalanmaya başladı ve iskele sanki devasa, görünmez bir yumruk yemişçesine içeriye doğru çöktü. Duvardaki aralıkta kırılan tahtaların ve parçalanmış metalin sesi yankılandı ve kapı destekleri çöktü.

Sonea yukarı baktığında duvardaki büyücülerin kaybolduğunu gördü. Ichani’lerin şehre girişlerini izledi. İki taraftaki binalardan büyülü darbeler fırladı ama Sachaka’lılar bu saldırıyı görmezden geldiler. İç Duvar’a doğru yürümeye devam ettiler.

Akkarin pencereden çekildi, ardından Keri’ye döndü.

“Hemen şehre gitmeliyiz,” dedi.

Keri gülümsedi. “Sorun değil. Beni takip edin yeter.”

Farand’ın nefes nefese kalması fazla uzun sürmedi. Dannyl genç adamın kolunu yakalayıp yavaşlayarak hızlı yürümeye başladı. Genç adam arkasına baktığında yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

“Bizi takip etmeyecekler,” diye temin etti Dannyl. “Akıllarına İç Muhit’e gitmeyi koymuş gibi görünüyorlardı.”

Farand başıyla onayladı. Genç büyücü duvarda bir anda Dannyl’in yanında belirmişti, belki de tanıdık bir yüzün yanında kendini

güvende hissetmek istemişti. Önlerindeki büyücüler gittikçe uzaklaşıp sonunda gözden kayboldular.

“Oraya... zamanında... varabilecek miyiz?” dedi Farand, soluk soluğa Batı Mahalle’ye ulaştıklarında.

“Umarım,” diye cevap verdi Dannyl. İç Duvar’a baktığında bazı büyücülerin şimdiden aceleyle tepesine çıktıklarını görebiliyordu. Farand’a baktı, genç adam hâlâ solgundu, ama yığıtçe yanındaki Dannyl’e ayak uydurmaya çabalıyordu. “Belki de ulaşamayız.”

Bir sonraki sokaktan döndüler. Sur tam karşılarındaydı. Oraya ulaştıklarında Dannyl, Farand’ın omuzlarını tuttu. Ayaklarının altında bir güç diski oluşturarak onları cesaret edebildiği kadar hızlıca yükseltti. Bu ani hızlanmayı rahatsız edici bir şekilde midesinde hissetti.

“Savaşmak dışında hiçbir şey için büyü harcamamız gerektiğini sanıyordum,” dedi Farand.

Duvarın tepesine ulaştıklarında Dannyl onları yere indirdi. “Hâlâ koşmak için fazla güçsüz olduğun ortada,” dedi. “Gücünü yönlendirebileceğim kadar çabuk buraya ulaşmamız, hiç ulaşamamamızdan iyidir.”

Bir büyücü hızla yanlarından geçti. Yüzü harcadığı çaba yüzünden kızarmıştı. Dannyl’le Farand büyücünün peşinden ilerlediler. Dannyl aşağı, İç Muhit’e baktığında bir endişe sancısı hissetti. Tayend oradaydı. Her ne kadar bilginin kaldığı malikâne Saray’ın diğer tarafında olsa da Ichani’ler keşfe çıktığında bu, koruma sağlamayacaktı.

Duvar boyunca sıralanan büyücülerin yanına ulaştıklarında Dannyl gücünü Lonca’nın kalkanına eklemek üzere gönderdi. Aşağıdaki Ichani’lere baktı. Kapıların önünde durmuş bir şeyler konuşuyorlardı.

“Neden saldırmadılar?” diye sordu Farand.

Dannyl daha dikkatli baktı. “Bilmiyorum. Sadece altı kişiler. Biri eksik.”

Sachaka’lı kadın bir yan sokaktan çıktı. Ichani’lere hiç acelesi yokmuş gibi yaklaştı. Liderleri kollarını kavuşturup kadını karşılamak üzere bir adım öne çıktı. Dannyl onların dudaklarının kıpırdadığını gördü. Kadın gülümsedi ama lider arkasını döndüğünde yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi.

“İşyankâr bir kadın,” dedi Farand. “Bu ileride işimize yarayabilir.”

Dannyl başıyla onayladı, ardından Ichani'ler saldırmaya başladı-
ğında bütün dikkatini o yöne verdi. Havada darbeler parladı ve adam
ayaklarının altında bir titreşim hissetti.

“Sura saldırıyorlar,” diye bağırdı yakınlardaki bir Şifacı.

Titreşim hızla artarak sarsıntıya dönüştü. Dannyl ileriye baktı.
Kapiya en yakın büyücüler dengelerini korumaya çalışıyorlardı. Ba-
zıları diz çökmüştü. Lonca'nın kalkanı parçalanırken birkaç büyücü
duvarın arkasına fırlatıldı.

“Saldırın!”

Dannyl, Balkan'ın zihinsel komutuyla dikleşti. Gönderdiği darbe
Ichani'lerin üzerine yağmur gibi yağın yüzlercesine katıldı. Bir el om-
zuna dokundu ve Farand'ın gücünün kendininkine eklendiğini hissetti.

Sarsıntı aniden kesildi. Ichani'ler kapıdan uzaklaştılar. Dannyl
küçük bir umut kıvılcımı hissetti ama Ichani'lerin neden geri çekil-
diğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Ardından kapılar ileriye doğru düşüp Ichani'lerin ayaklarının
dibinde yere çarptı. Yıkılan duvardan kapının üzerine moloz parça-
ları yağdı. Kariko tepedeki büyücülere bakıp açık bir memnuniyetle
gülümsedi.

“Suru terk edin,” diye emretti Balkan.

Büyücüler bir anda aceleyle surun iç tarafına inşa edilmiş ahşap
merdivenlere hücum ettiler. Dannyl ve Farand hızla aşağıdaki sokağa
indiler.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Farand aşağı indiklerinde.

“Lord Vorel ile buluşacağız.”

“Peki sonra?”

“Bilmiyorum. Vorel talimat verecektir muhtemelen.”

Birkaç sokak sonra Dannyl, Savaşçı'yı önceden kararlaştırılmış
buluşma noktasında, birkaç başka büyücüyle beklediğini gördü. Hepsi
çok sessizdi.

“Tekrar toplanın.”

Vorel, Balkan'ın emrine karşılık olarak başıyla onayladı. Diğer-
lerine baktığında yüzünde ciddi ve sert bir ifade vardı. “Bu onlara
görünmeden yaklaşacağımız anlamına geliyor. Bir sonraki emir gel-
diğinde hep beraber saldırmalıyız. Saldırımızı tek bir Sachaka'lı'ya
yönelteceğiz. Beni izleyin.”

Vorel hızla ilerlemeye başladığında Dannyl, Farand ve gruptaki diğer büyücüler peşinden gittiler. Tek bir kelime bile edilmedi. *Herkes bunun son çatışma olduğunu biliyor,* diye düşündü Dannyl. *Bundan sonra hâlâ hayatta olursak şehri terk edeceğiz.*

Keri, Sonea ve Akkarin'in karanlık geçitte kılavuzlarının peşinden gözden kaybolmalarını izledi. Derin bir nefes alıp diğer yöne ilerlemeye başladı. Takan hemen arkasındaydı.

Yapması gereken çok şey vardı. Diğer Hırsızlar'ın, Sonea'yla Akkarin'in İç Muhit'e vardığını öğrenmeleri gerekiyordu. Sahte büyücüler sokaklara salınabilirdi artık. Kölelerin bulunup işlerinin bitirilmesi lazımdı. Ve kendisinin de... sert bir içkiye ihtiyacı vardı.

İç Muhit'i geçmek, Hırsızlar Yolu'nun koridorlarını kullanan biri için bile korkutucuydu. Surun altındaki tavan çökmüştü ve bazı yerlerde ancak kıvrılıp zorlanarak girilebilecek boşluklar bırakmıştı. Sonea, Keri'ye tavan tekrar çökmeye başlarsa onu büyüyle tutabilecekleri konusunda güvence vermişti ama Keri aldığı her tozlu nefeste kendini oraya gömülmüş olarak hayal etmenin giderek kolaylaştığını fark etmişti.

Bir ara yola paralel ilerleyen bir koridora ulaştı. Duvarın yukarısındaki ızgaralar sokağın çeşitli bölgelerinin görülebilmesini sağlıyordu. Koşan ayakların sesini duyan Keri durup bir büyücünün geçişini izledi. Adam kayarak durdu.

"Olamaz," diye inledi büyücü.

Bir ızgaraya yaklaşan Keri buranın çıkmaz sokak olduğunu gördü. Büyücü henüz çırağı. Sadece bir gençti. Cüppesi tozla kaplıydı.

Sonra sokağın girişinin hemen ilerisinde bir yerden bir kadının sesi geldi.

"Neredesin? Neredesin, küçük büyücü?"

Kadının aksanı Savara'nın aksanına o kadar benziyordu ki Keri bir an o sandı. Ama sesi daha tiz ve ardından attığı kahkaha zalimdi.

Çırac çevresine bakındı ama orası İç Muhit'ti ve arkasına saklanabileceği bir sandık veya çerçöp yoktu. Keri koridorda hızla ilerleyerek çırağa en yakın ızgaraya gitti ve iterek açtı.

"Hey, büyücü!" diye fısıldadı.

Çocuk irkilerek Keri'nin olduğu tarafa döndü.

“İçeri gel,” diye işaret etti Keri. “Hadi, çabuk.”

Genç çırak sokağın girişine bir kez bakıp hızla Keri’nin yanına kayd. Koridora kafa üstü düşüp yuvarlandı ve ayağa kalktı. Kadının sesi tekrar geldiğinde panikle diğer taraftaki duvara yapıştı. Korkudan nefes nefese kalmıştı.

“Nereye gittin?” diye seslendi kadın sokakta yürürken. “Burası bir yere çıkmaz. Bu evlerden birinde olmalısın. Bakalım hangisinde.”

Birkaç kapıyı deneyen kadın, birini havaya uçurarak açtı. O içeri girdiğinde Keri çırağa dönerek sırttı.

“Artık güvendesin,” dedi. “Bütün evleri araması saatlerini alır. Büyük ihtimalle sıkılıp daha kolay bir avın peşine düşecek.”

Çırağın nefes alıp veriş i yavaşlamaya başladı. Dikleş ip duvardan uzaklaştı.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Hayatımı kurtardın.”

Keri omzunu silkti. “Sorun değil.”

“Kimsin sen... ve neden buradasın? Herkesin şehirden çıkarıldığını sanıyordum.”

“Adım Kerini,” dedi Keri. “Hırsızlar’dan Kerini.”

Çırak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ardından sırttı.

“Seninle tanışmak bir onur, Hırsız. Ben Winar’dan Regin.”

Her şey atın ilerleyişinin oluşturduğu ritimle oluyordu. Toynaklarının her yere vuruşunda at nefes veriyordu. Her darbeye Rothen’in omzu sancıyla yanıyordu. Bu ağrıyı küçük bir Şifa büyüsiyle giderebilirdi ama mecbur olduğundan fazla güç harcamak istemiyordu. Lonca, Ichani’lerle savaşılabilmek için sahip olduğu her güç kırıntısına ihtiyaç duyuyordu. Bütün gece at sürmekten kaynaklanan bitkinliği gidermek için bile güç harcamamıştı.

İleride şehir, bir masaya yayılmış hazine gibi parlıyordu. Sabah güneşinde her yapı altın gibiydi. Bir saat içinde şehre ulaşırdı, hatta belki daha da kısa sürede.

Kararmış bir tarlanın ortasında tüten, yanmış bir ev vardı. Büyük ihtimalle ailelerden oluşan küçük gruplar, ellerinde çantalar, kutular ve sepetlerle aceleyle şehirden uzaklaşıyordu. Rothen’in geçişini, yüzlerinde hem umut hem de korku ifadeleriyle izlediler. Şehre yaklaş-

tıkça insanların sayısı artıyordu. Adam sonunda Imardin'den kaçan kesintisiz bir insan selinin içinde buldu kendini.

Bu, Lonca'nın geleceği için hiç de umut verici bir görüntü değildi. Rothen içinden lanet okudu. Duyduğu tek zihinsel çağrı Balkan'ın emirleriydi. Dorrien veya Danny'e zihinsel olarak ulaşmaya cesaret edemiyordu.

Birdenbire gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. Bir şehrin sokağının bir parçası, sonra bir Sachaka'lı yüzü. Kariko'nun yüzü. Rothen birkaç kez gözlerini kırptırdı ama görüntü kaybolmadı.

Neler olduğunu öğrenmeyi o kadar çok istiyorum ki hayal görmeye başladım, diye düşündü. *Yoksa bu, uykusuzluktan mı?*

Pes edip vücuduna biraz Şifa verdi ama görüntü yine kaybolmadı. Üzerine korkunç bir dehşet çöktü ama bu his kendisine ait değildi. Yeşil bir cüppe parçası gördü ve bir kimlik sezdi. Lord Sarle.

Bu görüntüyü Şifacı mı gönderiyordu? Kasıtlı bir şey gibi görünmüyordu.

Kariko'nun elinde bir bıçak vardı. Gülümseyip yaklaştı.

“Bunu iyi izle, köle katili.”

Rothen ani bir acı hissetti, ardından uzak ama korkunç bir felç ve korku hissiyle doldu. Lord Sarle'in zihni yavaş yavaş soldu ve Rothen kendini birdenbire serbest bırakılmış hissetti.

Zorlukla nefes alıp tekrar kendine gelmeye başladı. Atı durmuştu. Yanından geçen insanlar onu gergin bir şekilde süzüyorlardı.

Kan mücevheri, diye düşündü. *Kariko yüzüğü Lord Sarle'a takmış olmalı.* Sarle'ın ölümünü hissettiğini anlayınca titremeye başladı. *Öldürdüğü her büyücüyü bana gösterecek.*

Bir sonraki sefer bu Danny'l veya Dorrien olabilirdi.

Topuklarını atın böğrüne gömüp şehre doğru dörtmala ilerlemeye başladı.

34. BÖLÜM

AV BAŞLIYOR

Şehir sokakları hâlâ surun yıkılmasıyla oluşmuş tozlarla kaplıydı. Her yer terk edilmiş ve boştu ama Lorlen ara sıra bir binanın köşesinde veya bir pencerede bir hareket yakalıyordu. Osen’le birlikte Saray’a bakan evlerden birine birkaç dakika önce girmişlerdi. Ichani’lerin gelmesini ve Balkan’ın saldırı emri vermesini bekliyorlardı.

Kaç büyücünün hayatta kaldığını veya ne kadar güçleri kaldığını bilmiyordu ama yakında öğreneceklerdi.

“Şöyle gelin, biraz oturun,” diye mırıldandı Osen.

Lorlen pencereden çekildiğinde yardımcısının antika bir sandalye getirdiğini gördü. Osen sandalyeyi bıraktığında buruk bir şekilde de olsa gülümsemeyi başardı.

“Teşekkürler. Pek oturabileceğimi sanmıyorum.”

Genç büyücünün bakışları tekrar dışarıdaki sokağa kaydı.

“Haklısınız. Geldiler.”

Lorlen tekrar pencereye döndüğünde altı şeklin toz bulutunun içinden çıktığını gördü. Sachaka’lılar yavaşça binayı geçtiler. Saray’a doğru ilerliyorlardı. Kariko sura baktı.

Hayır, ayaklarımızın altındaki taşları uçuşman için sana başka bir fırsat vermeyeceğiz, diye düşündü Lorlen, kapıya doğru ilerlerken.

“Saldırın!”

Balkan’ın emriyle Lorlen kapıyı açıp dışarı çıktı. Osen de peşindeydi. Diğer büyücüler de Sachaka’lıların etrafını yarım çember

oluşturacak şekilde sardılar. Lorlen gücünü kalkanlarına ekleyip Ichani'lere saldırmaya başladı.

Sachaka'lılar onlarla yüzleşmek için döndüler. Lorlen'in zihninde bir Ichani'nin yüzü belirdi. Bir anda bütün Lonca o Ichani'ye saldırmaya başladı. Saldırıların gücü Ichani'nin Saray'ın duvarına doğru gerilemesine sebep oldu. Ama Sachaka'lının cevap olarak gönderdiği darbeler Lonca'yı tekrar kalkana yoğunlaşmak zorunda bıraktı.

Lonca'nın kalkanına çarpan darbeler korkunçtu. Büyücülerden oluşan yarı çember gerilemeye başlarken Lorlen birden korku ve endişe hissetmeye başladı. Lonca bu şekilde savaşmaya devam ederse kısa sürede zayıflayacaktı.

"Geri çekilin."

Balkan'ın emriyle Lonca büyücülerini çıkardıkları evlere ve ara sokaklara geri girdiler. Ichani'ler ilerlemeye başladılar.

"En azından *birini* indirmeliyiz," dedi Osen soluk soluğa.

"Sen kalkan yap, ben saldırayım," diye karşılık verdi Lorlen. "Eve daha da yaklaşalım."

Kapıya doğru yavaşça ilerlediler. Ulaştıklarında, Lorlen durdu. "Şimdi!"

Lorlen kalkanını indirip kalan gücünün hepsini zayıflamış Ichani'ye gönderdiği bir saldırıya odakladı. Sachaka'lı sendeledi ve adamın zayıf noktasını gören diğer Lonca büyücülerini saldırdılar. Adam kalkanı parçalanırken kelimesiz bir öfke ve korkuyla haykırdı. Bir sonraki saldırı adamı Saray'ın duvarına savurdu ve çarptığı yerden tuğla parçaları savruldu. Adam cansız bir şekilde bükülüp yere yığıldı.

Her taraftan tezahüratlar geldi ama Ichani'ler güçlü darbelerle karşılık verdiğinde aniden kesildi. Osen boğulur gibi bir ses çıkardı.

"İçeri... gir..." dedi sıkı dişlerinin arasından.

Lorlen, Osen'in bakışlarını takip ettiğinde Ichani'lerin lideri Kariko'nun Osen'in kalkanına darbe üzerine darbe göndererek kendilerine doğru yürüdüğünü fark etti. Midesinin düğümlendiğini hissetti. Osen'in kolunu tutup genç büyücüyü eve geri çekti. Kariko'nun saldırıları kapıdan geçerken ahşap ve tuğlalar parçalandı. Osen'in kalkanı zayıfça dalgalandı.

"Hayır," dedi Osen zorlukla. "Henüz değil."

Lorlen, Osen'i omuzlarından yakalayıp kenara itti. Bir patlama oldu ve evin ön duvarı içeriye doğru yıkıldı. Tavanda çatlaklar oluştu. Lorlen omuzlarına bir şeyin çarptığını hissetti ve dizlerinin üzerine yıkıldı.

Sonra bir şey onu yere çaldı. Tavan çöktü, diye tahmin etti adam. Üzerine bir ağırlık bindi ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. Ardından her yer sessizleştğinde acının farkına vardı. Zihnini vücudunun içine çevirdi ve kırık kemiklerle, parçalanmış organları gördü. Bunun ne anlama geldiğini fark ettiğinde buz kesti.

Yapılacak tek bir şey vardı.

Etrafına toz, toprak, moloz yağarken elini yavaşça cebindeki yüzüğe doğru götürdü.

İç Muhit'in altındaki koridorlar sessizdi. Çeşitli yerlerdeki çıkışlarda gönüllüler bekliyordu. Akkarin ve Sonea'nın kılavuzu, bir ulak ortaya çıkıp onlara doğru hızla ilerlerken durdu.

"Sachaka'lı büyücü... kölelerle... kaldı," dedi adam soluk soluğa. "Kenar mahallelerdeler... Kuzeytaraf'ta."

"Demek biri şimdiden yanlarından ayrıldı," dedi Sonea. "Sence önce onu mu bulmalısınız?"

"Oraya gitmemiz vakit alır," dedi Akkarin. Saray'ın olduğu yöne baktı. "Lonca'nın nasıl idare ettiğini görmek isterdim ama... şu yalnız Ichani, Lonca'nın yenildiğini duyunca Kariko'ya tekrar katılmak isteyebilir." Başını yavaşça eğdi ve kılavuzlarına döndü. "Evet. Bizi kenar mahallelere götür."

"Onları geldiğinizden haberdar edeyim," dedi ulak ve koşarak uzaklaştı.

Kılavuz, koridorda geriye doğru ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra orta yaşlı bir kadın tarafından durduruldular.

"Tünel çöktü," dedi kadın. "Bu taraftan gidemezsiniz."

"En hızlı alternatif hangisi?"

"Lonca duvarına yakın bir tünel daha var," dedi kılavuz.

Akkarin yukarıya baktı. "Duvardaki gedik neredeyse üzerimizde."

"Orası daha çabuk olur," dedi kılavuz omzunu silkerek. "Ama görülebilirsiniz."

“Lonca büyücülerini ve Ichani’ler, Saray’ın hemen dışındalar. Herhangi biri için şehirden kaçan iki Imardin’li gibi görüneceğiz. Bizi duvara en yakın çıkışa götür.”

Kılavuz başıyla onaylayıp öne düştü. Birkaç dönüş sonra duvara sabitlenmiş bir merdivenin önünde durdu ve yukarıdaki bir kapağı işaret etti.

“Bu sizi bir depoya sokacaktır. Ara sokağa açılan bir kapı var.” Surun diğer tarafında tünellere girişi nasıl bulabilecekleri konusunda gerekli talimatları verdi. “Orada başka kılavuzlar bulacaksınız. Onlar Kuzey Mahallesi’ni benden daha iyi bilirler.”

Akkarin tırmanmaya başladı. Sonea peşinden giderek kendini yiyecek dolu büyük bir odada buldu. Bir kapıdan dar, çıkmaz bir sokağa çıktılar. Akkarin ilerleyip girişte durdu. Sonea yanına gittiğinde İç Duvar’ı takip eden yolun diğer tarafında olduklarını gördü. Yıkıntıların görüntüsünü sindirdiğinde kalbine bir ağırlık çöktü.

Bir rüzgâr tozları uzaklaştırdı ve Sonea molozların arasında tanıdık renkler gördü. Daha dikkatli baktığında bunların büyücü cüppeleri olduğunu fark etti.

“Yol açık,” diye mırıldandı Akkarin. Ara sokaktan çıktıklarında Sonea büyücülere doğru bir adım attı ve Akkarin’in elini kolunda hissetti.

“Öldüler Sonea,” diye mırıldandı Akkarin yumuşak bir tonda. “Yoksa Lonca onları burada bırakmazdı.”

“Biliyorum,” dedi Sonea. “Sadece kim olduklarını öğrenmek istiyorum.”

“Henüz olmaz. Daha sonra bunun için çok zamanın olacak.”

Akkarin, Sonea’yı duvardaki gediğe çekti. Yerler moloz kaplıydı ve yürümeyi zorlaştırıyordu. Akkarin durduğunda kapıların temellerine daha yeni ulaşmışlardı. Sonea, Akkarin’e baktığında bir panik sancısı hissetti. Akkarin’in yüzü bembeyazdı ve gözleri zeminin altında bir yerlere dalmıştı.

“Ne oldu?”

“Lorlen.” Akkarin aniden İç Muhit’e doğru döndü. “Onu bulmalıyım. Sen devam et. O Ichani’yi bul ama ben gelene kadar hiçbir şey yapma.”

“Ama...”

“Git,” dedi Akkarin ve çok soğuk bir şekilde baktı. “Bunu yalnız yapmalıyım.”

“Neyi yapmalısın?”

“Sadece söylediğimi yap, Sonea.”

Sonea, onun sesindeki sabırsızlığa kırılıp öfkelenmesini engelleyemedi. Gizemli ve sırlarla dolu olması için hiç de uygun bir an değildi. Ayrılırlarsa birbirilerini bir daha nasıl bulacaklardı? Sonra yüzüğü hatırladı.

“Kan yüzüğünü şimdi takayım mı? Ayrılırsak takmalıyız demiştin.”

Akkarin’in yüzünden bir korku geçti, ardından yüz ifadesi yumuşadı. “Evet,” dedi, “ama ben henüz takmayacağım. Önümüzdeki bir saat içinde olmasından korktuğum şeyi sana göstermeyeceğim.”

Sonea, Akkarin’e bakakaldı. Görmesini istemediği ne olacaktı ki? Lorlen’le mi ilgiliydi?

“Gitmeliyim,” dedi Akkarin. Sonea başıyla onayladı ve onun hızla uzaklaşmasını izledi.

Akkarin gözden kaybolduktan sonra, Sonea aceleyle Kuzey Mahallesi’ne yöneldi. Bir ara sokağın gölgelerine girerek yüzüğü cebinden çıkarıp inceledi. Önceki gece Akkarin’in yaptığı uyarıyı hatırladı.

“Bazen birinin senin hakkında ne düşündüğünü tam olarak bilmek hoş bir deneyim olmaz. Dostluğu bitirebilir, aşkı dargınlığa çevirebilir...”

Ama ayrıyken birbirleriyle iletişim kurmak zorundaydılar. Şüphelerini bir kenara iterek yüzüğü parmağına geçirdi. Akkarin’in varlığı düşüncelerinin kıyısında belirmedi. Aradı ama hiçbir şey hissedemedi. Belki de çalışmıyordu.

Hayır, diye düşündü, mücevheri yapan, taşıyanın ne kadar şey hissedeceğine karar verir. Ama yapan, taşıyanın hislerini ve yaşadıklarını hissetmesini engelleyemezdi. Bu, Akkarin’in onun her düşüncesini duyduğu anlamına geliyordu.

Merhaba, diye düşündü.

Hiçbir cevap gelmedi. Gülümseyip omzunu silkti. Akkarin her ne yapıyorsa dikkatinin dağıtılmasını istemiyordu... Sonea’nın da en son istediği şey, konsantrasyona ihtiyacı olduğu anda Akkarin’in dikkatini dağıtmaktı.

Kılavuzun talimatlarını izleyerek tünelin girişini rahatlıkla buldu. İçeride Faren’in beklediğini görünce şaşırды. Faren’in sağ kolu, yani

bir gün önce onun Hırsız'a yaklaşmasını sadece izlemiş adam da yanında duruyordu.

"Lonca bir Ichani'yi öldürdü," dedi Faren heyecanla. "Sana kendim söylemek istedim."

Sonea gülümsedi ve ruh halinin biraz iyileştiğini fark etti. "İşte bu iyi bir haber. Peki ya Ichani'lerin geri kalanı?"

"Kadın tek başına dolaşıyor. Kölelerle bekleyen, son raporlara göre hâlâ Kuzeytaraf'ta. Diğerlerinin Saray'a gittiğini düşünüyorum. Sadık yol arkadaşın nerede?"

Sonea kaşlarını çatı. "Tek başına halletmesi gereken bir şeyler var. Ben o kölelerin yanındaki Ichani'yi bulmalıyım, sonra da oturup bekleyeceğim."

Faren sırtı. "O zaman gidip bulalım, hadi."

Kısa bir yolculuktan sonra bir ara sokağa girdiler. Faren, Sonea'yı yüksek sandıklardan oluşan bir yığına götürdü ve dar bir aralığa girdi. Sandıkların ortasında küçük bir açıklık vardı. Faren çömelip metalik bir şeye hafifçe vurdu.

Sonea yerde bir kapak açılır ve nahoş bir koku etrafa yayılırken inlememek için kendini tuttu.

"Yine kanalizasyon."

"Korkarım öyle," diye karşılık verdi Faren. "Şehrin dışına en doğrudan giden yol bu."

Kasvetli karanlığa indiler. Geniş yüzlü bir adam bir tane elinde, bir tane de ayaklarının yanında olmak üzere iki fenerle onları bekliyordu. Hırsız fenerlerden birini alıp tünelin bir kenarı boyunca devam eden çıkıntıda ilerlemeye başladı. Tünel girişlerinde bekleyen birkaç muhafızı geçtiler. Yolun bir yerinde Faren, Sonea'ya Dış Duvar'ın altından geçtiklerini söyledi. Kanalizasyondan dışarı çıktıklarında Sonea kendini kenar mahallelerin bildiği bir kısmında buldu. Faren hızlı Sonea'yı duvardaki bir ızgaradan Hırsızlar Yolu'na soktu.

İçeride bir çocuk onlara Ichani ve kölelerin sadece birkaç sokak ötede olduğu bilgisini vermek için bekliyordu.

"Anayola doğru gidiyorlar," dedi çocuk.

"Herkes hazır olmalarını söyle, sonra da geri gel."

Çocuk başıyla onaylayıp aceleyle uzaklaştı.

Kısa bir yolculuğun ardından bir eve girdiler ve çökmek üzereymiş gibi görünen merdivenlerden ikinci kata çıktılar. Faren, Sonea'yı bir pencereye götürdü. Kız dışarı baktığında Sachaka'lı kölelerin aşağıdaki sokakta durduğunu gördü. Ichani, kölelerden ikisinin bir fırından üstü ekmek dolu tepsilerle çıkmasını izliyordu. Limek benzeri hayvanlardan birkaçı bir reber leşi için kavga ediyordu. Yük arabaları görünürde yoktu.

Hırsızlar Yolu'ndaki çocuk odaya girdi. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Her şey hazır," dedi.

Sonea, Faren'e sorgularcasına baktı. "Ne hazır?"

"Sachaka'lılar için birkaç tuzak hazırladık," diye açıkladı Faren.

"Keri'nin fikriydi."

Sonea gülümsedi "Elbette. Plan ne?"

Faren yandaki pencereye geçti. Aşağıda, bir ara sokağın yanında duvarlarla çevrili küçük bir avlu vardı. İki iriyarı adam, ellerindeki ucu sivri, uzun metal sırtıkları duvara doğru tutuyorlardı. Endişeyle pencereye baktılar. Faren onlara "bekleyin" anlamına gelen işareti yaptı.

"Sokağın diğer tarafında da iki kişi var," dedi Faren. "Her duvarda sahte harç kapalı birer delik var. Sahte büyücülerimizden biri Ichani'yi bu sokağa çekecek. Doğru noktaya geldiğinde adamlar onu şişleyecek."

Sonea Faren'e inanamayarak baktı. "Planınız *bu* mu? Asla işe yaramaz. Ichani'nin kalkanı onu koruyacaktır."

"Belki kalkan yapmaya üşenir, duvarların yeterli bir koruma olduğunu düşünür."

"Belki," dedi Sonea, "Ama bu çok düşük bir olasılık. Çok büyük bir riske giriyorsunuz."

"Sence yardımcılarımız bunu bilmiyor mu?" dedi Faren alçak sesle. "İşe yaramama şansının daha fazla olduğunu biliyorlar. Ichani'lerle savaşmaya en az senin kadar kararlılar."

Sonea iç çekti. Meskenciler korkunç bir riske girmek anlamına gelse de savaşmak isteyeceklerdi. "Pekâlâ, işe yaramazsa benim aşağıda olmam lazım ki..."

"Çok geç," dedi Faren'in sağ kolu. "Bak..."

Sokağa bakan pencereye gittiklerinde Sonea, Ichani ve kölelerinin yaklaştığını gördü. Bir grup genç, sokağın diğer tarafından önlerine çıkıp taş fırlatmaya başladılar. Ichani onlara doğru bir adım attığında Sonea boğuk bir bağırış duydu ve tam altında bir yerlerden cüppeli

bir adam sokağa girdi. Ichani'ye doğru yürüyüp ara sokağın girişinde durdu. Ichani sahte büyücüyü görünce gülümsedi.

Havada bir darbe parıladı. Sahte büyücü kenara çekildi. Saldırından zorlukla kaçınmıştı. Ara sokağa daldı.

Sonea hızla yan pencereye geçti. Ellerinde mızraklar olan iki adam pozisyonlarını almış bekliyorlardı. İşe yaramayacağı belliydi... ama yararsa... Sonea ne olabileceğini anladığında panikledi.

"Faren, aşağı inmeliyim."

"Yeterli zaman yok," dedi Faren. "İzle."

Ichani ara sokağa girdi. Cüppeli adam durdu. Sonea adamın yolunu tıkayan kalkanın soluk ışığını görebiliyordu. Ichani gizlenmiş adamlardan bir adım uzaktayken sahte büyücü bir şeyler bağırdı. Duvarlardan mızraklar fırladı...

...ve Ichani'nin vücuduna gömüldü. Sachaka'lı şaşkınlık ve acıyla bağırdı.

"İşe yaradı!" diye bağırdı Faren. Sonea dışarıdan gelen benzer nidalar duyabiliyordu. Ichani'nin yüzündeki ızdırabı görünce ürperdi. Ichani vücudunda mızraklarla yere çökerken Sonea asla zamanında ulaşamayacağını biliyordu.

Yine de, pencereyi kırıp aşağıdaki adamlara bağırdı. "Uzaklaşın ondan!"

Adamlar şaşkınlıkla Sonea'ya baktılar.

Sonra her şey bembeyaz oldu.

Sonea kendisi, Faren ve sağ kolu üzerine bir kalkan ördü. Hemen sonra odanın duvarı içeriye doğru patladı. Kalkanından ısı hissetmeye başlayınca kalkanını güçlendirmek zorunda kaldı. Yerin sallanıp çöktüğünü ve düştüklerini hissetti. Yere inerken dizleri üzerinde yuvarlandı.

Ardından, ölü Ichani'nin serbest kalan büyüsü bir anda kesildi. Sonea kendini tuğlalardan ve tüten tahtalardan oluşan bir yığının tepesinde buldu. Ayağa kalktığı anda yıkıntılardan oluşan bir çemberle çevrelendiğini gördü.

Her yönde yüz adım mesafedeki her şey kararmış, tüten molozlar halindeydi. Ara sokağa baktı ama mızraklı adamlardan hiç iz yoktu. Korkunç bir üzüntü hissetti. *Ne planladıklarımı bilseydim onları kuratabilirdim.*

Faren ve sağ kolu ayağa kalktı. Çevrelerindeki yıkıma dehşetle baktılar.

“Keri böyle bir şey olabileceğini söylemişti,” dedi Faren. “Herkesin mümkün olduğunca çabuk uzaklaşması gerektiğini söylemişti. Bu kadar uzağa ulaşabileceğini söylememişti.”

“Ne oldu?” diye sordu Faren’in sağ kolu titrek bir sesle.

Sonea konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlenmişti. Yutkunup tekrar konuşmaya çalıştı. “Bir büyücü ölünce her zaman olan şey,” demeyi başardı. “Sahip olduğu büyü açığa çıkar.”

Adam Sonea’ya büyümüş gözlerle baktı. “Aynı... aynı şey sana da olacak mı?”

“Korkarım evet. Tükenmediğim veya Ichani’ler tüm gücümü çekmediği sürece.”

“Ah.” Adam ürperip bakışlarını kaçırdı.

“Burada olduğun için şanslıyız,” dedi Faren sessizce. “Burada olmasaydın aşağıdaki köleler gibi olacaktık.”

Sonea, Faren’in bakışlarını takip etti. Sokakta birkaç siyah şekil yatıyordu. Ürperdi. En azından çabuk ölmüşlerdi.

Faren kıs kıs güldü. “En azından artık onlarla ne yapacağımızı düşünmek zorunda kalmayacağız, değil mi?”

“Yardım edin!”

Dannyl bunu duyunca şaşkınlıkla sesin geldiği tarafa döndü. Lord Osen bir evin cephesindeki bir aralıkta duruyordu. Tozla kaplanmış yüzünde gözyaşlarının oluşturduğu çizgiler vardı.

“Lorlen gömüldü,” dedi Osen zorlukla. “Hiç gücünüz kaldı mı?”

Dannyl, Farand’a baktı, ardından başını iki yana salladı.

“O zaman... o zaman en azından onu kazıp çıkarmama yardım edin.”

Osen’in peşinden eve girdiler. İçeride devasa bir moloz yığını vardı. Tozların arasından ışık sızıyordu. Dannyl yukarı baktığında üst katın ve çatının olmadığını gördü

“Sanırım burada,” dedi Osen yarı yarıya gömülmüş kapının yakınına giderek. Dizlerinin üzerine çöküp çıplak elleriyle kazmaya başladı.

Dannyl ve Farand da ona katıldılar. Yapabilecekleri başka hiçbir şey yoktu. Molozları kenara çekiyorlardı ama çok yavaş ilerliyorlardı.

Kırık cam parçaları Dannyl'in elini kesti. Bütün yağın bir anda hareket ettiğinde, tam da birinin bunca şeyin altına gömülü olup da nasıl hayatta kalabileceğini düşünmeye başlamıştı. Tuğlalar, ahşap kolonlar ve cam parçaları evin uzak ucundaki duvara doğru yuvarlanmaya başladı.

Osen sanki aklını temizlemek istermiş gibi başını iki yana salladı. Bakışları Dannyl'in arkasındaki bir noktaya kilitlendi ve gözleri büyüdü.

Dannyl döndüğünde evin yan duvarındaki delikte bir siluet durduğunu gördü. Adamın sade giysiler giydiğini görebiliyordu ama yabancının yüzü gölgede kalıyordu.

Hareket eden molozların sesi kesildi.

"Geri döndün..."

Bu ses tanıdık ama zayıftı. Dannyl dönüp Lorlen'in açığa çıktığını görünce kalbi umutla doldu. Yönetici'nin cüppesi tozla kaplıydı. Yüzü bereliydi ama gözleri parlaktı.

"Evet. Geri döndüm."

Sesi tanıyan Dannyl'in nefesi kesildi. Dönüp Akkarin'e baktı. Sürgün büyücü odaya girdi.

"Hayır!" dedi Lorlen. "Daha fazla... yaklaşma."

Akkarin durdu. "Ölüyorsun, Lorlen."

"Biliyorum." Lorlen zorlukla nefes alıyordu. "Benim... benim için gücünü harcamana izin vermeyeceğim."

Akkarin bir adım daha yaklaştı. "Ama..."

"Dur. Yoksa sen bana ulaşmadan ölmüş olurum," Lorlen öksürdü. "Çok az gücüm kaldı, beni bilinçli tutacak kadar. Tek yapmam gereken o gücü harcamak."

"Lorlen," dedi Akkarin. "Sadece biraz büyü gerek. Seni hayatta tutmaya yetecek ka..."

"İchani'ler gelip işimi bitirene kadar mı?" Lorlen gözlerini kapadı. "Ben bir Şifacı'ydım, hatırladın mı? Beni düzeltmek için ne gerektiğini biliyorum. Çok fazla büyü. Onları durdurmak için bütün büyüye ihtiyacın olacak." Gözlerini açıp Akkarin'e baktı. "Neden yaptığını anlıyorum. Neden bana yalan söylediğini... Kyralia'nın güvenliği, dostluğumuzdan önemliydi. Hâlâ öyle. Sadece bir tek şeyi bilmek istiyorum. Neden seni çağırıldığımda cevap vermedin?"

“Yapamazdım,” dedi Akkarin. “Lonca burada olduğumu bilseydi Ichani’ler bunu ilk kurbanlarının zihninden okurlardı. Birbirlerinden ayrılmazlardı. Tek başlarıyken öldürülebilirler.”

“Ah.” Lorlen zayıfça gülümsedi. “Anlıyorum.”

Gözleri tekrar kapandı. Akkarin dostuna bir adım daha yaklaştı. Lorlen’in gözleri kırpışarak açıldı.

“Hayır, yaklaşma,” diye fısıldadı. “Orada kal. Bana... bana Sonea’dan bahset.”

“O hayatta,” dedi Akkarin. “O...”

Akkarin cümlesini bitirmiş olmasa da Lorlen’in dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“İyi,” dedi.

Sonra yüzü rahatladı ve uzun bir soluk verdi. Akkarin aceleyle yanına gidip diz çöktü. Lorlen’in alnına dokundu ve yüzünden bir acı ifadesi geçti. Lorlen’in elini tutarak başını eğdi ve elinden bir yüzük çıkardı.

“Lord Osen,” dedi.

“Evet?”

“Sen, Elçi Dannyl ve...” Farand’a baktı, “arkadaşı burada olduğumu kimseye söylememelisiniz. Ichani’ler Sonea’yla benim burada olduğumuzu öğrenirlerse onları yenmek için sahip olduğumuz küçük şans da yok olur. Anlıyor musunuz?”

“Evet,” dedi Osen kısık sesle.

“Biri hariç tüm Ichani’ler Saray’da. Hâlâ şanssız varken şehri terk edin.”

Akkarin hızlı bir hamleyle ayağa kalkıp döndü. Duvardaki deliğe doğru gitmeye başladı. Bir anlığına, dışarı çıkmadan önce, Dannyl, Akkarin’in yüzünü görebildi. Her ne kadar yüzünde sert ve kararlı bir ifade olsa da, gözleri güneş ışığında ıslaklıkla parılıyordu.

Kenar mahallelerin dışından birkaç yüz adım ötede, Rothen yoldan çıktı. Kuzey Kapıları’nın olması gereken yerdeki büyük deliği görüyordu. Delikten, İç Duvar’daki daha da büyük gedigi görmüştü.

Ama şehre bu yoldan girmesine gerek yoktu. Lonca arazisi etrafında bulunan Dış Duvar üzerindeki gedik vardı.

Ichani'lerin neden şehir kapılarını yok etmek için güç harcadıklarını merak etti. Has Hisar'da ve Calia'da yakalayıp öldürdükleri büyücülerin zihinlerinden Dış Duvar'daki bu gediği öğrenmiş olmalıydılar. Belki de üstün güçlerini Lonca'ya göstermek istemişlerdi. Ya da belki harcadıkları gücü sıradan Imardin'lileri avlayarak tekrar kazanmayı planlıyorlardı.

Ne olursa olsun güçlerinin veya gücü geri kazanma becerilerinin Kyralia'yı fethetmelerine yeteceğine inanıyor olmalıydılar. Rothen atını Lonca'nın arkasındaki ormanlık tepeye doğru sürerken gittikçe büyüyen bir dehşet hissediyordu. Çok mu geç kalmıştı? Lonca'yı yok olmuş, Ichani'leri beklerken mi bulacaktı? Araziye dikkatle yaklaşmalıydı.

İlk ağaçlara ulaştığında atının yavaşlamasına izin verdi. Orman hızla sıklaştı ve adam sonunda atından inip dizgininden tutarak ilerlemek zorunda kaldı. Gözlerinin önünde bir görüntü belirdi. *Yine mi...*

Ölümün acımasız hisleri benliğini kaplarken yürümeye devam etti. Bu seferki bir Saray Muhafızı'ydı. Görüntü solup yok olduğunda rahatlayarak iç çekti.

Kaç tane oldu, diye düşündü. Yirmi mi? Otuz mu?

Yamaç dikleşmeye başladı. Bitkilerin, kütüklerin, kayaların ve çukurların üzerinden zorlukla geçerek ilerlemeye devam etti. Düzlük bir alana geldiğinde ileriye baktı ve ağaçların arasından beyaz renkli parçalar görebildi.

Binaları gördüğünde rahatlama ve mutluluk bütün benliğini sardı. Ormanın sonuna varana kadar hızla ilerledi. Aşağıdaki açıklıkta düzinelerce küçük ev vardı. Minik bir köy gibi gözüküyordu.

Terk edilmiş bir köy, diye düzeltti. Her ne kadar oraya birkaç yüz adım uzakta yaşamış olsa da, şimdiye kadar sadece bir kere, çırakken görmüştü. Orası Hizmetçi Odaları olarak bilinirdi.

Binalara doğru inmeye başladı. İnerken bir kapı açıldı Hizmetçi üniformalı bir adam hızla ona yaklaştı.

"Lordum," dedi adam hızla eğilip selam vererek. "Savaş nasıl gidiyor?"

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Rothen. "Daha şimdi geldim. Neden hâlâ buradasın?"

Adamın omuzları dikleşti. "Herkes dönene kadar evlere göz kulak olmak için gönüllü oldum."

Rothen atına baktı. “Seyislerden kalan var mı?”

“Hayır, ama sizin için atınızla ilgilenebilirim.”

“Teşekkür ederim.” Rothen dizginleri adama verdi. “Günün sonuna kadar kimse gelmezse buradan git. İstiyorsan atı da alabilirsin.”

Adam şaşırmış görünüyordu. Eğildi, ardından atın burnunu okşayarak uzaklaştı. Rothen dönerek Lonca’ya giden yolda ilerlemeye başladı.

Keri, Sonea ve Akkarin’den ayrılalı üç saat geçmişti. Sonea’nın bir Ichani’yle ilgilenmek için kenar mahallelere gittiğini rapor etmişlerdi. Akkarin, İç Muhit’te ortadan kaybolmuştu ve Takan efendisinin ne yaptığını bilemiyordu.

İç Muhit’in altındaki bir kaçakçı yuvası buluşma noktası olarak belirlenmişti. Tavana kadar mallarla dolu büyük bir odaydı. Rafların altındaki koridorda üç kişi belirdiğinde Keri gülümseyerek onları karşılamaya gitti.

“Lonca’nız Ichani’lerden birini öldürdü,” dedi. “Biri gitti, yedisi kaldı.”

“Hayır.” Sonea gülümsedi.

“İkisi gitti, altısı kaldı.”

Keri, Faren’e baktı. “Kenar mahallelerdeki mi?”

“Evet, ama benim işim değildi.”

Keri sırtı, büyük bir tatmin hissediyordu. “Tuzaklarımdan biri iş yaradı, öyleyse?”

“Sanırım bu konuda böbürlenmeden önce kenar mahallelerden geriye ne kaldığına bakmalısın,” diye karşılık verdi Faren tatsız bir şekilde. Sağ kolu başını onaylar biçimde salladı.

“Ne oldu?” diye sordu Keri, Sonea’ya bakarak.

“Faren daha sonra anlatabilir.” Keri’nin omzunun üzerinden baktığında Takan’ın yaklaştığını gördü. “Herhangi biriniz Akkarin’in nerede olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

Hizmetçi başını iki yana salladı. “Ondan iki saattir hiç haber almadım.”

Sonea kaşlarını çatı. Takan’ın yüzünde de aynı ifadenin olduğunu gören Keri, Akkarin her ne yapıyorsa sadece kendisinin bilmesini iste-

diğini anladı. Akkarin'in ona en yakın iki kişiden sakladığı bu kadar önemli olan şey ne olabilirdi?

"Diğer Ichani'ler nerede?" diye sordu Faren.

"Beşi Saray'da, biri dolaşüyor," dedi Keri.

"Tahmin edeyim," dedi Sonea, "dolaşan kadın olanı."

"Evet."

Sonea iç çekti. "Sanırım Akkarin dönene kadar burada beklemeliyim."

Keri gülümsedi. "Burada saklanan ve seni görmek isteyen biri var."

"Öyle mi? Kim olabilir ki?"

"Bir büyücü. Onu Ichani kadından kurtardım. Çok minnettar oldu. Hatta o kadar minnettar oldu ki kurduğumuz diğer tuzakta yem olmak için gönüllü oldu."

Keri, Sonea'yı sandıkların arasından sandalyelerle dolu bir alana götürdü. Çırak sandalyelerden birinde oturuyordu. Onları görünce ayağa kalktı ve gülümsedi.

"Selamlar, Sonea."

Sonea çırağa dehşetle baktı. Tıpkı çırağın beklediği gibi, sıkılmış dişlerinin arasından karşılık verdi.

"Regin."

35. BÖLÜM

TUZAK

“Otur, Sonea,” dedi Keri. “Ben yiyecek bir şeyler getirirken siz burada bekleyin.”

Sonea, Keri’ye gözlerini dikti. Regin ile olan geçmişinden haberdar değildi. Ardından Keri göz kırptı ve kız onun, Regin’in kim olduğunu hatırladığını anladı.

“Haydi,” dedi Keri. “Eminim uzun süredir görüşemiyorsunuzdur. Biraz hasret giderin.”

Sonea gönülsüzce oturdu. Faren’e baktı ama Hırsız odanın diğer tarafına gitmiş, sağ koluyla sessizce konuşuyordu. Takan başka bir köşede volta atıyordu. Regin, Sonea’ya baktı, bakışlarını kaçırdı, avuçlarını birbirine sürttü ve boğazını temizledi.

“Şey,” dedi, “hiç şu Sachaka’lılardan öldürdün mü?”

Sonea kahkaha atma isteğini bastırmak zorunda kaldı. Bu eski düşmanıyla garip ama bir şekilde uygun bir sohbet başlangıcıydı.

“İki tane,” dedi.

Regin başıyla onayladı. “Kenar mahallelerde mi?”

“Hayır. Bir tane Güney Geçit’te ve bir tane de ondan önce şehirde.”

Regin bakışlarını yere indirdi. “Zor muydu?”

“Birini öldürmek mi?” Sonea yüzünü ekşitti. “Hem evet hem hayır. Sanırım birinin seni öldürmesini engellemeye çalışıyorsan, yaptığını pek düşünmüyorsun. Ne yaptığının farkına daha sonra varıyorsun.”

Regin zayıf bir şekilde gülümsedi. “Yani onları öldürmek zor mu?”

“Ah.” Sonea başını eğdi. “Büyük ihtimalle. O ikisini kandırabil-
diğim için öldürebildim.”

“Büyük ihtimalle mi? Ne kadar güçlü olduklarım bilmiyor musun?”

“Hayır. Kendimin bile ne kadar güçlü olduğundan emin değilim.
Sanırım biriyle savaşmak zorunda kalırsam öğreneceğim.”

“O zaman, bir çarpışmayı kazanacağını nasıl bilebilirsin ki?”

“Bilemem.”

Regin, Sonea'ya baktığında yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. Sonra kızardı ve bakışlarını kaçırıldı. “Herkes sana çok yüklendi,” dedi alçak sesle. “Lord Fergun, ben ve çıraklar ve kara büyü kullandığını öğrendiğinde bütün Lonca... ama sen yine de geri geldin. Bizi kurtarmak için hayatını riske atmayı düşünüyorsun.” Başını iki yana salladı. “Neler olduğunu bilseydim ilk yıl sana asla o şekilde davranmazdım.”

Sonea, Regin'e gözlerini dikti. İnanamama ve şaşkınlık arasında gidip geliyordu. Bu bir özür müydü?

Regin, Sonea'nın gözlerine baktı. “Ben sadece... Hayatta kalırsam sana kendimi affettireceğim.” Omzunu silkti. “Sağ kurtulabilirsem, en azından bunu borçluyum.”

Sonea başıyla onayladı. Artık karşılık olarak söyleyecek bir şey bulmak daha da zor olmuştu. Sandıkların arasından uzun boylu bir siluet çıktığında bir karşılık vermekten kurtuldu.

“Akkarin!” Sonea sandalyeden fırlayıp Akkarin'i karşılamaya gitti. Akkarin Sonea'yı görünce acı bir şekilde gülümsedi.

“Sonea.”

“Meskencilerin ne yaptığını gördün mü?”

“Evet. Yüzük sayesinde izledim ve sonuçlarını gördüm.”

Sonea kaşlarını çatı. Akkarin'in yüzünde gergin bir ifade vardı. Sanki bir ağrıyı ya da yarayı saklamak istiyormuş gibiydi.

“Sorun ne?” diye fısıldadı Sonea. “Ne oldu?”

Akkarin'in gözleri Sonea'nın omzunun üzerinden Regin'e kaydı. Sonea'yı kolundan tutarak koridorda oldukça uzağa götürdü, sonra yere bakıp içini çekti.

“Lorlen öldü.”

Lorlen mi? Öldü mü? Sonea, Akkarin'e dehşetle baktı, sonra yüzündeki acı çizgilerini görünce onun için de üzülmeye başladı. Lorlen, Akkarin'in en yakın dostuydu ama yine de adam ona yalan söylemek,

şantaj yapmak ve yüzük vasıtasıyla onu kontrol etmek zorunda kalmıştı. Son birkaç yıl ikisi için de korkunç geçmişti. Rothen öldüğünden beri hissettiği ağırlık Sonea'ya bir anda taşınamayacak kadar ağır gelmeye başladı.

Kollarını Akkarin'in beline dolayıp başını göğsüne yasladı. Adam onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Bir süre sonra derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

"Dannyl ve Osen'i gördüm," dedi sessizce. "Lorlen'in yanındaydılar. Burada olduğumuzu artık biliyorlar. Onları başkalarına söylememeleri konusunda uyardım ve... Lorlen'in yüzüğünü aldım."

"Peki ya Lonca'nın kalanı?"

"Tükenmemiş veya tükenmek üzere olmayan kimse kaldığını sanmıyorum," dedi. "Hırsızlar bazılarını tünellere aldılar. Diğerleri Lonca arazisine çekildi."

"Kaç kişi öldü?"

"Bilmiyorum. Yirmi... Elli... Belki daha fazlası."

Çok fazlaydı. "Şimdi ne yapacağız?"

Akkarin bir süre daha Sonea'ya sarıldı, ardından onu biraz uzaklaştırdı.

"Kariko dört Ichani'yle beraber Saray'da. Avala hâlâ tek başına sokaklarda dolaşüyor. Diğerlerine katılmadan önce onu bulmalıyız."

Sonea başıyla onayladı. "Keşke Hırsızlar'ın kenar mahallelerdeki Ichani için ne planladığını önceden öğrenebilseydim. İkimizden biri uygun bir yerde olsaydı tüm gücünü alabilirdik."

"Evet, ama artık ilgilenmemiz gereken Ichani'lerden biri eksildi." Sonea'yı bırakan Akkarin koridora geri döndü. "Dostun Keri'nin bazı ilginç fikirleri var. Sanırım Kyralia bundan kurtulursa Lonca, Arındırma'yı tehlikeli bir alıştırma olarak görmeye başlayacak."

Sonea gülümsedi. "Onları buna ben ikna ettim sanıyordum."

"Keri'nin dostlarının yapabileceği şekilde değil."

Odanın kenarına ulaştıklarında Sonea, Keri'nin söz verdiği yiyeceklerle döndüğünü gördü. Takan aç bir şekilde yiyordu ve eskisi kadar endişeli görünmüyordu. Regin bir ona bir Akkarin'e bakarken gözleri ilgiyle pırıldıyordu.

“Winar Ailesi’nden Regin,” dedi Akkarin. Sonea, Akkarin’in se-
sinde Regin’e karşı duyduğu hoşnutsuzluğun izlerini tanıdı. “Hırsızlar
tarafından kurtarıldığını duydum.”

Regin ayağa kalkıp eğildi. “Hayatımı kurtardılar lordum. Bu iyi-
liğin karşılığını vermeyi umuyorum.”

Akkarin başıyla onaylayıp Takan’ı işaret etti. “Sanırım çok yakında
bu fırsata kavuşabilirsin.”

“Nereye gidiyoruz?”

Dannyl, Farand’a baktı. Genç büyücü son yarım saattir tek bir
kelime etmemişti. Dannyl’i soru sormadan ona güvenerek takip et-
mişti. O ana kadar.

“Bir dostumla buluşmalıyım,” diye cevap verdi Dannyl.

“Ama eski Yüksek Lord şehri terk etmemizi söyledi.”

“Evet.” Dannyl başıyla onayladı. “İchani’lerin Saray’da olduğunu
söyledi. Hâlâ vaktim varken Tayend’le buluşmalıyım. Bize sıradan
giysiler de sağlayabilir.”

“Tayend mi? O Imardin’de mi?”

“Evet.” Dannyl bir sonraki sokağa baktı ve boş olduğunu gördü.
Farand’le beraber köşeyi döndüler. Tayend’in kaldığı malikâne sadece
birkaç ev ötedeydi. Dannyl nabzının beklentiyle hızlandığını hissetti.

“Ama Oturum’a gelmedi,” dedi Farand.

“Hayır, şehre birkaç gün önce geldi.”

“Kötü bir zamanlamamış.”

Dannyl hafifçe güldü. “Gerçekten öyle.”

“Neden şehri terk etmedi?”

Eve giden yolun yarısına gelmişlerdi. Dannyl bu soruya bir cevap
aradı. *Çünkü Tayend’in benim bu savaştan sağ çıkmama yardımcı
olabileceği gibi çılgın bir fikri var. Çünkü Lonca’nın yıkılışıyla tek
başıma yüzleşmemi istemiyor. Çünkü ben onun için kendi güvenli-
ğinden daha önemliyim.*

Dannyl iç çekti. “Çünkü Ichani’lerin ne kadar tehlikeli olduklarını
anlamadı,” dedi Farand’a. “Ve onu büyücü olmayanların da büyücüler
kadar tehlikede olduğuna ikna edemedim. Bütün Elyne’liler bu kadar
dik kafalı mıdır?”

Farand boğuk bir şekilde güldü. “Bana söylendiğine göre bu ortak özelliğimiz.”

Evin kapısına ulaştılar. Dannyl bir anahtar çıkarıp kilide uzandı... ve donakaldı.

Kapı açıldı.

Kapı ile çerçevesi arasındaki aralığa şaşkınlıkla bakarken, kalbi şiddetle çarpıyordu. Farand omzuna dokundu.

“Elçi?”

“Açık... Tayend kapıyı açık bırakmazdı. Eve biri girmiş.”

“O zaman gitmeliyiz.”

“Hayır!” Dannyl birkaç derin ve yavaş nefes alıp Farand’a baktı. “İyi olup olmadığını öğrenmeliyim. Benimle gelebilirsin veya yakınlarda bir yere dönmemi bekleyebilirsin ya da beni bırakıp şehirden ayrılabilirsin.”

Farand malikâneye baktı. Derin bir nefes alıp omuzlarını dikleştirdi. “Seninle geleceğim.”

Dannyl kapıyı iterek açtı. İçerideki konuk odası boştu. Yavaş ve dikkatli bir şekilde malikâneyi oda oda araştırdı ama yatak odalarından birindeki seyahat çantası ve birkaç kirli şarap kadehi dışında Tayend’den iz yoktu.

“Belki de yiyecek bir şeyler almaya çıkmıştır,” dedi Farand. “Beklersek geri gelebilir.”

Dannyl başını iki yana salladı. “Mecbur edilmediği sürece evden çıkmazdı. Özellikle bugün.” Mutfağa girdi ve içeride büyük bir masanın üzerinde yarı dolu bir şarap kadehi ile şarap şişesi gördü. “Kontrol etmediğim bir yer kaldı mı?”

Farand bir kapıyı işaret etti. “Kiler?”

Kapı, içi şişeler ve bir miktar yiyeceklerle dolu geniş bir depoya inen merdivenlere açılıyordu. Dannyl mutfağa döndü. Farand yarısı dolu şarap kadehini gösterdi.

“Aceleyle çıkmış,” diye mırıldandı. “Bu odadan. Burada duruyorsam ve bir şey evden kaçmama sebep olduysa nereye giderim?” Dannyl’e baktı. “Hizmetçi kapısı en yakın çıkış.”

Dannyl başıyla onayladı. “Öyleyse biz de o taraftan gidiyoruz.”

. . .

Lonca arazisi o kadar sessiz ve boştu ki yıl ortası tatili sanılabiliirdi. Ne var ki sessizlik biraz fazla yoğundu. Sınıfların tatile girdiği ve büyüçülerin çoğunun ailelerini ziyaret ettiği o bir iki haftada bile bu kadar sessiz olmazdı.

Rothen, Üniversite'ye girdiğinde Lonca'nın bulunabileceği en iyi yer olup olmadığını merak etti. Calia'dan gelirken tanıdığı bildiği bu yere ulaşmaktan sonrasını düşünmemiştir. Ama şimdi oradaydı ve Lonca'da bulmayı umduğu, kendisini buraya çeken güvenlik hissini bulamamıştı.

Kariko'nun kurbanlarının zihinlerinden, Lonca'nın Ichani'yle son kez Saray'ın dışında çarpıştığını biliyordu. Bir Sachaka'lıyı öldürmüşlerdi ama bunun için kendilerini de tüketmişlerdi. O olaydan sonra Kariko'nun kurbanları hep Saray muhafızları olmuştu, bu yüzden Ichani'lerin hâlâ şehrin merkezinde olduğunu tahmin ediyordu. Saray'ın kontrolünü ele geçirdikten sonra nereye gideceklerdi? Rothen Büyük Salon'un girişinde durduğunda kanı buz kesti.

Lonca arazisi.

Balkan bunu biliyor, diye düşündü. Herkese şehri terk etmelerini söylemiştir. Başka bir yerde toplanmamızı, gücümüzü geri kazanmamızı, ardından Imardin'i geri alma planlarına başlamamızı istiyordur. Buradan gidip onlara katılmayı denemeliyim.

Salon'un büyük tavanına bakıp içini çekti. Bir iki gün içinde buranın yok olacağı kesindi. Başını üzüntüyle sallayarak gitmek için döndü.

Arkasından gelen sesleri duyunca donup kaldı.

İlk düşüncesi Ichani'lerin geldiği idi, ardından sesleri tanıdığı anda şok oldu. Dönüp salon boyunca koştu.

Balkan ve Dorrien, Loncasalonu'nun önünde oturuyordu. Tartışıyorlardı ama Rothen ne söylediklerini duymak için durmadı. Onu gördüklerinde ikisi de başını kaldırdı.

"Baba!" dedi Dorrien nefesi kesilerek.

Rothen'in üzerine büyük bir rahatlama ve sevinç dalgası ayıldı. *O yaşıyor.* Dorrien koşup babasını kucakladı. Rothen, omzuna ani bir acı yayılınca kasıldı.

"Dorrien," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Lorlen herkesi Imardin'e çağırdı," dedi Dorrien. Gözleri Kariko'nun, Rothen'in yanağında açtığı yaraya odaklandı. "Baba, öldüğünü

sanıyorduk. Neden bizimle bağlantı kurmadın?" Rothen'in omzunu görüp kaşlarını çattı. "Yaralanmışsın. Ne oldu?"

"Zihinsel iletişim riskine girip girmemem gerektiğinden emin değildim. Yasak vardı ve..." Rothen duraksadı. Dorrien'e yüzükten bahsetmek istemiyordu. "Omzum ve kolum çatışmada kırıldı ve uyumda yanlış iyileşti. Ama soruma cevap vermedin... ya da ben doğru soruyu sormadım. Neden burada, Lonca'dasın? Ichani'lerin buraya geleceği kesin."

Dorrien, Balkan'a baktı. "Ben... ben büyücülerin kalanı gibi sa-vaşmadım. İlk fırsatta buraya kaçtım."

Rothen oğluna şaşkınlıkla baktı. Dorrien'in savaştan kaçmasını hayal edemiyordu. Oğlu bir korkak değildi.

Dorrien'in yüzünden yoğun bir hayal kırıklığı geçti. "Sebeplerim var," dedi. "Ne olduklarını söyleyemem. Buna yemin ettim. Ichani'ler tarafından yakalanma riskine girmemem lazım demem yetsin. Zihnimi okurlarsa Ichani'leri öldürmek için son şansımız da yok olur."

"Son şansımız geldi ve geçti bile," dedi Balkan. Ardından gözleri kısıldı. "Ancak..."

Dorrien başını iki yana salladı. "Tahminlerde bulunmayın. Şimdiden çok fazla şey söyledim."

"Ichani'lerin zihnini okuması konusunda bu kadar endişeleniyorsan neden Lonca'dasın? Saray'dan sonra buraya gelecekler," dedi Rothen.

"Giriş Salonu'ndan kapıları açıkça görebiliyorum," dedi Dorrien. "Onların geldiğini görüp ormandan kaçabilirim. Şehre girersem yakalanma şansım artar."

"Neden şimdi gitmiyorsun?" diye sordu Balkan.

Dorrien, Balkan'a döndü. "Mecbur olmadığım sürece gitmeyeceğim. Taşındığım sır başka bir şekilde ortaya çıkarsa yardım edebilmek istiyorum."

Balkan kaşlarını çattı. "Biz de seninle gelirsek bu sırrın ne olduğunu bize söyleme riskine girebilirsin."

Dorrien'in yüzündeki inatçı ifade Rothen'in çok iyi bildiği bir ifadeydi. Rothen başını iki yana salladı.

"Onu ikna etme şansın olduğunu sanmıyorum Balkan. Yine de, Ichani'lerin buraya geldiğini görür görmez gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bu arada sen neden buradasın?"

Savaşçı'nın çatık kaşlı ifadesi somurtmaya dönüştü. "Biri evimizin kaderine tanık olmalı."

Rothen başıyla onayladı. "Öyleyse üçümüz de sonuna kadar kalacağız."

"Tatlı kanotu," diye fısıldadı Faren minik bir şişeyi göstererek. "Şarap veya tatlı yemeklerde neredeyse fark edilemez. Hızlıdır, bu yüzden hazırlıklı ol."

Sonea, Hırsız'a bakıp gözlerini devirdi.

"Ne?" diye sordu Faren.

"Nedense zehirler konusunda bu kadar çok şey bilmen beni hiç şaşırtmadı Faren."

Hırsız gülümsedi. "Kabul etmeliyim ki zehirleri öğrenmeye adım yüzünden başladım. Bu bilgi oldukça işime yaradı ama tahmin edileceği kadar sık değil. Çırak dostun bu konuyla özellikle ilgilenmiş gibi göründü."

"O benim dostum değil."

Sonea gözünü tekrar gözetleme deliğine yerleştirdi. Ötedeki odanın çoğunu büyük bir yemek masası kaplıyordu. Gümüş yemek takımları, iki küçük pencereden süzülen ışıktaki yumuşacık parılıyordu. Yarısı yenmiş bir yemek, hoş yemek takımlarında soğumuştı.

İç Muhit'teki malikânelerden birindeydiler. Yemek odası, ana girişin dışında iki küçük hizmetçi kapısı olan küçük, özel bir odaydı. Sonea ile Faren bir kapının, Akkarın ise diğerinin arkasındaydı.

"Keri ikinizin arasında özel bir bağ olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyordu," dedi Faren bilinçli şekilde konuyu zorlayarak.

Sonea hıhladı. "Bir keresinde Regin'i öldürmeyi önermişti. Oldukça baştan çıkarıcı bir teklifti."

"Ah," diye karşılık verdi Faren.

Sonea masadaki kadehlere baktı. Hepsinde farklı miktarda şarap vardı. Açık ve kapalı şişeler masanın ortasına dizilmişti. Hepsine zehir karıştırılmıştı.

"Peki, küçük gönüllümüz Keri'nin böyle cömertçe bir teklif yapmasını gerektirecek ne yaptı ki?"

"Seni ilgilendirmez."

"Öyle mi? Ne kadar ilginç."

Yemek odasının ana kapısı gürültüyle açılınca Sonea irkildi. Regin içeriye atladı ve kapıyı arkasından aceleyle kapadı. Masanın etrafından dolaşıp arkasında Akkarin'in beklediği hizmetçi kapısına koştu. Kapı kolunu tutup duraksadı.

Ana kapı tekrar açıldı. Regin kapı koluyla boğuşuyormuş taklidi yapmaya başladı. Sonea içeri bir Ichani girdiğinde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Adam önce Regin'e, ardından masaya baktı.

"Yani Ichani yemi yutmazsa onu kurtarmaya pek hevesli olmayacaksın," diye fısıldadı Faren.

"Elbette onu kurtaracağım," diye mırıldandı Sonea. "Regin bir... bir... Ne olursa olsun, ölmeyi hak etmiyor."

Ichani, Regin'e tekrar baktığında oğlan sırtını kapıya dayadı ve beti benzi attı. Adam masanın etrafından dolaştı. Regin duvarda yanlamasına kaymaya başlayarak Ichani'yle arasında masanın kalmasını sağladı.

Ichani kıkırdarak uzanıp kadehlerden birini aldı ve dudaklarına götürdü. Bir yudum alıp yüzünü ekşitti. Omzunu silkip kadehi fırlatıp attı. Kadeh duvara çarpıp parçalandı ve duvarda kırmızı bir leke bıraktı.

"Bu yeterli miydi?" diye mırıldandı Sonea.

"Şüpheliyim," diye karşılık verdi Faren. "Ama fikri anladı ve daha taze bir şey içmek isteyebilir."

Ichani masanın etrafından dolaşmaya başladı. Oğlan sürekli adamdan kaçınıyordu. Birden ileriye fırlayıp bir şarap şişesini boğazından yakaladı. Şişeyi tehdit eder gibi ileriye doğru salladığında Ichani kahkaha atmaya başladı. Adam hızlı bir el hareketi yaptı. Regin sanki arkasından bir şey çarpmış gibi öne doğru sendeledi ve yüzüstü masaya kapaklandı.

Ichani, Regin'i ensesinden kavrayıp aşağıda tuttu. Sonea kapı koluna uzandı ama Faren onun bileğini yakaladı.

"Bekle," diye fısıldadı.

Sachaka'lı şişeyi Regin'in elinden alıp inceledi. Şişenin mantarı yavaşça çıkıp yere düştü. Adam şişeyi dudaklarına kaldırıp birkaç yudum aldı. Sonea, Faren'in arkasında rahatlayarak içini çektiğini duydu.

"Bu yeterli mi?" diye fısıldadı Sonea.

"Ah, evet."

Regin masanın üzerinde debelenmeye başlayarak Ichani'den kurtulmaya çalışırken tabakları ve çatal bıçak takımlarını tekmeleyip masadan düşürdü. Sachaka'lı, şişeden bir yudum daha aldıktan sonra onu masaya vurup kırdı. Kırık ucunu Regin'e yaklaştırdı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Faren. "Regin'i keserse zehir..."

Ichani'nin arkasındaki kapı açıldı. Sonea'nın kalbi bir an tekledi ama Akkarin kapıdan içeri atılmamıştı. Ötesindeki koridor boştu. Ichani kapı sesini duyduğunda o tarafa döndü. Şaşkınlıkla ve ne olduğunu anlamaya çalışarak açık kapıya baktı.

"Güzel. Bu onu biraz daha oylar," diye mırıldandı Faren.

Sonea nefesini tuttu. Kapı kolu elinin altında terden kayganlaşmıştı. O ve Akkarin kendilerini Ichani'ye gösterirlerse adam Kariko'ya haber verirdi. Zehirden ölmesi çok daha iyi olurdu.

"İşte başlıyor," dedi Faren sessizce.

Ichani birden Regin'i bırakıp masadan geriye doğru sendeledi. Midesini tutup iki büklüm olduğunda Regin masadan dönerek kalkıp odanın ana kapısına fırladı.

"Kariko!"

"Rikacha?"

"Ben... Ben zehirlendim!"

Kariko yanıt vermedi. Ichani dizlerinin üzerine çöküp yana yıkıldı. Dudaklarından uzun bir inleme çıktı, ardından kırmızı bir sıvı kustu. Sonea bunun kan olduğunu fark ederek ürperdi.

"Ölmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

"Beş, on dakika."

"Bu mu hızlı?"

"Roin kullanabilirdim. Daha hızlı ama tadı acı."

Akkarin açık kapıda belirdi. Adama baktı, ardından gömleğini çıkardı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Faren.

"Sanırım..." Sonea, Akkarin içeri girip gömleği adamın başına sardığında sustu. Ichani şaşkınlıkla bağırarak gömleği yüzünden çekmeye çalıştı.

"Sonea."

Akkarin'in zihinsel sesi farklı geliyordu. Yüzükten gelen ses daha berraktı. Sonea kapıyı açıp aceleyle yanma gitti.

“Bunu benim için tut.”

Sonea tuniği sıkıca tuttu. Adam debelenmeye devam ediyordu ama hareketlerinde pek bir güç yoktu. Akkarin bıçağını çıkarıp adamın kolunu kesti ve elini yaraya bastırdı.

Sonea, Ichani'nin hareketsizleştiğini fark etti. Akkarin'in adamı bırakması fazla uzun sürmedi. Sonea tuniği bıraktığında ölü adam yere yığıldı. Sonea, midesinin bulandığını hissetti.

“Bu korkunç bir şeydi.”

Akkarin, Sonea'ya baktı.

“Evet. Ama en azından çabuktu.”

“İşe yaradı. İyi.”

Regin odaya girdiğinde ikisi de o tarafa döndü. Çırak, ölü Ichani'ye belirgin bir tatminle baktı.

“Evet,” diye kabul etti Sonea. “Ama aynı şeyi bir daha yapamayacağız. Diğer Ichani'ler onun zehirlendiğini biliyor. Aynı numarayı yutmayacaklardır.”

“Ama yardımın için teşekkürler,” diye ekledi Akkarin.

Regin omzunu silkti. “Şu aşağılık heriflerden birinin hak ettiği sonu görmeye değerdi.” Bir elini boğazına koyup yüzünü buruşturdu. “Ama *bunu* tekrar yapmam gerekmediğini duyduğuma hiç üzülmedim. Neredeyse boynumu kırıyordu.”

Herkesin bir tutkusu olmalı, dedi Keri kendine, yıkık kapıların arasından geçerken. Benimki oldukça basit; sadece Imardin'deki önemli yerlere girebilmek istiyorum.

Henüz yirmi yaşında bile olmamasına rağmen şehirdeki neredeyse bütün önemli binalara girmekle gurur duyuyordu. Yarışalanı'nın özel kısımlarına hizmetçi kılığında sızmak oldukça kolay olmuştu ve kilit açma yetenekleri, İç Muhit'teki bazı malikânelere girmesini sağlamıştı. Sonea sayesinde Lonca'ya da girmişti. Yine de her işe burnunu sokan, dar kafalı bir büyücü tarafından hapsedilmektense kendi becerileriyle girmeyi tercih ederdi.

Avluyu geçerken gülümsemesine engel olamadı. Saray, bütün Imardin'de giremediği tek önemli yerdi. Şimdi muhafızları öldürülmüş ve kapıları yıkılmışken kimse onu engelleyemezdi.

Ichani'ler bile. Hırsızlar tarafından yerleştirilmiş gözcülere göre Sachaka'lılar bir saat önce Saray'ı terk etmişti. Saray'da sadece bir iki saat kalmışlardı. Bu kadar kısa sürede her şeyi yok etmiş olamazlardı.

Muhafızların kararmış cesetlerinin üzerinden atlayan genç adam binanın yıkık kapılarından içeriye bir göz attı. İçeride büyük bir giriş salonu vardı. Narin merdivenler üst katlara doğru çıkıyorlardı. Keri hayranlıkla iç çekti. İçeri girerken Ichani'lerin neden merdivenleri yıkmadığını merak ediyordu. Belki de güçlerini harcamak istememişlerdi. Belki de mantıklı davranıp üst katlara ulaşabilmek için merdivenleri sağlam bırakmışlardı.

Keri yerdeki mulluk sembolüne baktı. Kral'ın hâlâ Saray'da olduğunu sanmıyordu. Hükümdar büyük olasılıkla İç Duvar yıkıldığında şehri terk etmişti.

"Avala sorun çıkaracak."

"Büyük ihtimalle... Gezmeyi seviyor. Herhalde yakında Kyralia'dan uzakları da görmek ister."

"Sanırım gözü Elyne'de."

Keri hızla döndü. Sesler kesinlikle Sachaka aksam taşıyordu ve Saray girişinin ilerisinden geliyordu. Hızla salonun gerisindeki bir kemerin arkasına koştu. Kayarak kemerin arkasına geçtiği anda salonda ayak sesleri yankılanmaya başladı.

"Rikacha'nın çağrısını hepimiz duyduk, Kariko," dedi üçüncü bir ses. "Nasıl öldüğünü biliyoruz. Onların yemeklerini yiyecek kadar aptal olmamalıydı. Neden buraya dönüp onun hatasını tartışmamız gerektiğini anlamıyorum ve Avala'yla Inijaka da büyük ihtimalle benimle aynı fikirde."

Keri gülümsedi. Demek Faren'in küçük oyunu işe yaramıştı.

"Çünkü şimdiden üç kişi kaybettik," diye karşılık verdi Kariko. "Bir kişi daha kaybedersek bu kötü şanstın öte bir şey olacak."

"Kötü şans mı?" diye güldü ilk Ichani. "Lonca, Rashi'yi hakladı çünkü o zayıftı. Ve Vikara da hâlâ hayatta olabilir. Tek bildiğimiz kölelerin öldüğü."

"Olabilir," diye katıldı Kariko. Dikkati dağılmış gibi konuşuyordu. "Ama size göstermek istediğim bir şey daha var. Şu merdivenleri görü-

yor musunuz? Ne kadar kırılgan gözükyörlar değil mi? Sanki kendi ağırlıklarını bile taşıyamayacaklarmış gibi. Onların yıkılmasını nasıl engellediklerini biliyor musunuz?”

Kimse cevap vermedi.

“İçlerine büyü koyuyorlar. İzleyin.”

Bir süre sessizlik oldu, ardından bir çınlama duyuldu.

Çınlama bütün salon bir şeylerin yıkılma ve kırılma sesiyle dolana kadar yükseldi. Keri soluğunu tutup kemerin yanından bir göz attı.

Merdivenler çöküyordu. Kariko parmaklıklara dokundukça güzel yapılar çatlayıp yere düşüyor, her tarafa cam parçaları saçılıyordu. Parçalardan biri Keri'ye doğru fırladı. Bir Ichani kemere bakınca Keri hızla kafasını geri çekti.

Duvara dayanıp gözlerini kapadı. Kalbi böyle güzel bir şeyin bu kadar umursamazca yok edilmesi karşısında burkuluyordu. Kariko'nun güldüğünü duydu.

“Bunlara büyücü yapımı diyorlar,” dedi Ichani. “Binalarını güçlendirmek için içine büyü koyuyorlar. Şehrin ortasındaki binaların yarısı bu şekilde yapılmış. Şehir boşatılsa ne olur? İhtiyacımız olan büyüyü binalardan elde edebiliriz.” Sesini alçalttı. “Bırak diğerleri bir süre gezinsin. Emrettiğim gibi buraya dönselerdi bunu onlar da öğrenirdi. Gelin, Lonca'nın bize ne kadar güç bıraktığını görelim.” Ayak sesleri gelmeye başladı ama bir anda kesildi. “Harikava?”

“Ben burayı biraz dolaşacağım. Büyük ihtimalle burada da büyüyle güçlendirilmiş bir sürü yapı vardır.”

“Bir şey yeme de...” dedi üçüncü Ichani.

Harikava kıs kıs güldü. “Tabii ki.”

Keri ayak seslerinin uzaklaşıp kaybolmasını dinledi. Ne var ki bir çift ayak sesi kaybolmadı ve genç adam sesin gittikçe yükseldiğini fark ettiğinde kalbine bir ağırlık çöktü.

Bu tarafa geliyor.

Etrafına baktığında büyük bir odada olduğunu gördü. Sağında ve solunda başka kemerler vardı. En yakındakine koştu. Odaya paralel ilerleyen bir koridor vardı ve her kemerin karşısında koridorla kesişen bir de geçit bulunuyordu. Keri dikkatle başını çıkarıp baktı.

Ichani odanın içinde duruyordu. Etrafa bakındı, ardından Keri'nin olduğu yöne döndü. Kemere doğru ilerlemeye başladığında Keri ağzının kuruduğunu hissetti.

Burada olduğumu nasıl bilebilir?

Bekleyip öğrenmek istemiyordu. Kemerden dönen genç adam, Saray'ın içine doğru fırladı.

36. BÖLÜM

BEKLENMEDİK BİR KURTARICI

Tünelde, uzaklardan gelen bir patlama yankılandı. Akkarin'le Sonea birbirlerine baktılar, ardından duvardaki bir havalandırma ızgarasına yaklaştılar. Sonea ızgaranın arkasındaki sokağa bakıp dikkatle dinledi. Normalde sokakta hayatın uğultusu olması gerekirken sadece ürkütücü bir sessizlik vardı.

Akkarin kaşlarını çatıp kılavuza devam etmesini işaret etti. Birkaç dakika boyunca duydukları tek ses, nefes alıp verişleri ve botlarının çıkardığı seslerdi. Sonra Akkarin aniden durdu ve bakışları uzakta bir yerlere odaklandı.

“Takan ulakların Kariko'nun tekrar Saray'dan çıktığını bildirdiklerini söylüyor. Ichani'ler binaları yok ediyorlar.”

Sonea uzaktan gelen patlama sesini hatırladı ve başıyla onayladı. “Güçlerini harcıyorlar.”

“Evet.” Akkarin gülümsedi ve gözleri eski, tanıdık ve yırtıcı bir ışıkla parladı.

Yaklaşan ayak sesi dikkatlerini geçidin ilerisindeki karanlık bir figüre çekti.

“Yabancıyı mı arıyorsunuz?” Ses yaşlı bir kadına aitti. “Az önce yakındaki bir eve girdi.”

Akkarin yaşlı kadına doğru ilerlemeye başladı. “Bize orası hakkında neler söyleyebilirsin?”

“Aran Hanesi’ne ait,” dedi kadın. “Büyük bir ahır, önünde bir avlusu ve diğer tarafta bir binası daha var. Etrafında da duvarlar var. Altında geçit yok. Sokaktan girmen lazım.”

“Kaç girişi var?”

“İki. Ana giriş ön tarafta ve avluya açılan bir de kapısı var. Yabancı ön kapıdan girdi.”

“Hangisi buraya yakın?”

“Avlu kapısı.”

Akkarin, Sonea’ya baktı. “O zaman oradan giriyoruz.”

Yaşlı kadın başını eğdi. “Beni takip edin öyleyse.”

Koridorda ilerlemeye başladıklarında Sonea parmağındaki yüzüğe dokundu.

“*Ne planlıyorsun?*”

“*Henüz emin değilim. Ama sanırım bu sefer senin yöntemi kullanabiliriz.*”

“*Benim yöntemim mi? Şifayı mı kast ediyorsun?*”

“*Evet.*”

“*Öyleyse ben yapmalıyım. Büyük ihtimalle seni tanır ama beni tanımayabilir.*”

Akkarin kaşlarını çattı ama cevap vermedi. Kadın onları teker sıkışarak geçebildikleri bir kapıya götürdü. Kapının diğer tarafında varillerle dolu bir oda vardı.

“Sokağın diğer tarafındaki bir evin içindeyiz,” diye açıkladı kadın. “Bu merdivenlerden çıkıp salonun sonundaki kapıdan geçin, yeter.” Keyifsiz bir şekilde gülümsedi. “İyi şanslar.”

Sonea’yla Akkarin, kadının talimatlarını izleyerek sağlam görünümlü bir hizmetçi kapısına ulaştı. Kilit kırılmıştı. Adam kapıyı hafifçe aralayıp içeri baktı ve sonuna kadar açtı. Sıradan bir İç Muhit sokağına çıktılar. Yolun karşısında bir çift ahşap kapısı olan bir duvar vardı. Akkarin sessizce kapılara gidip aralarındaki küçük boşluktan içeriyi gözledi.

“Avludan eve iki giriş var,” dedi. “Biz en yakın olanından gireceğiz.”

Kilide baktı ve büyüyle açtı. Sonea Akkarin’in arkasından içeri girip kapıyı kapadı. Solda birkaç tane geniş kapısı olan büyük bir bina vardı. Ahır. Sağ tarafta ise iki katlı ev vardı. Akkarin hızla eve doğru gidip kapıdaki kilidi açtı ve içeri girdiler.

Kapının arkasında dar bir koridor vardı. Akkarin sessiz olmasını işaret etti. Üst kattan belirsiz bir gıcırta ve ayak sesleri geldi.

Sonea gözücuyla bir hareket fark ettiğinde yan kapıdaki küçük pencereden dışarı baktı. İki büyücü ve zengin giyimli birinin aceleyle ahıra doğru gittiğini görünce nefesi kesildi.

Akkarin onun yanına geldi. Üç adam ahır kapılarına ulaştı. Pahalı kıyafetli adam ahır kapısını hızla açtı. Göründüğünden daha ağır olmasını beklemişti. Kapı büyük bir gürültüyle duvara çarptığında Sonea nefesini tuttu.

Üst kattan aceleci ayak sesleri duyuldu. Üçlü, kapıyı açık bırakarak ahıra girip gözden kayboldu. Bunu sessizlik izledi. Sonea üst kattan daha fazla ayak sesi geldiğinde ağzının kuruduğunu hissetti. Yeniden anlık bir sessizlik oldu, ardından Ichani avluya çıktı. Avlunun ortasında durup dikkatle etrafına bakındı. Açık ahır kapısını görerek o tarafa ilerlemeye başladı.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor ama haklısın. Inijaka beni tanıyacaktır,” diye mırıldandı Akkarin. Sonea’ya baktı. “Daha iyi bir plan yapmak için vaktimiz yok.”

Sonea omurgasına bir ürperti yayıldığını hissetti. Her şey ona bağlıydı. Şifa numarasının işe yaramamasını sağlayacak bütün olası şeyler aklından geçti. Ichani kalkan oluşturursa ve Sonea ona dokunamazsa Şifa gücünü kullanamazdı ve...

“Halledebilecek misin?”

“Evet,” diye karşılık verdi Sonea. Dışarı baktı ve Ichani’nin ahıra girdiğini gördü.

Akkarin derin bir nefes aldı, ardından kapıyı Sonea için açtı. “İzliyor olacağım. İşe yaramazsa kalkan yarat. Onunla açıkça savaşırız.”

Sonea başıyla onayladı, sonra avluya çıkıp aceleyle ahırın girişine doğru ilerledi. Gizlice içeri bakıp karanlıkta ayrıntıları seçmeye çalıştı. Bir siluet bölmelerin arasındaki geniş koridorda ilerliyordu. Bunun Ichani olduğunu tahmin etti. Adam uzaktaki kapıya gidip görüş açısından çıktı.

Sonea içeri girdi. O, koridorda ilerlerken yakınlardaki bir bölmeden üç siluet çıktı. Sonea’yı gördüklerinde dondular. Aynı anda Sonea pahalı kıyafetli adamın yüzünü gördü ve onu tanıyarak büyük bir şaşkınlık ve dehşet hissetti.

“Bana bunun Kral olduğunu söylememiştin!”

Kyralia'nın yöneticisi Sonea'yı baştan aşağı süzdüğünde onu tanıdığını belli edercesine gözleri büyüdü. Kız, Kral'a bakarken içinde öfke ve hoşnutsuzluk hissinin kaynamaya başladığını hissetti. Büyük Salon'un anısı doldu zihnine. Kral'ın Lonca'nın sürgün cezasını onaylaması. Arındırma'nın ve teyzesi ile eniştesinin kenar mahallelere sürülmesinin anısı. Sonea, geçitlerde saklanan meskencileri düşündü. İstiladan hiçbir şekilde haberdar edilmemişlerdi.

Neden hayatımı bu adam için riske atayım?

Bu soru aklından geçtiği anda böyle bir şey düşünebildiği için kendinden nefret etti. Hiç kimseyi Ichani'lere terk edemezdi, ne kadar nefret ederse etsin. Dikleşip kenara çekildi.

“Gidin,” dedi onlara.

Üç adam aceleyle yanından geçti. Onlar gözden kaybolduklarında Sonea ahırda, uzaktaki duvarın arkasından bir ses duydu. Döndüğünde Ichani'nin geri döndüğünü gördü. Gözleri Sonea'nınkilerle buluşan adam gülümsedi.

Sonea'ya doğru ilerlemeye başladığında, dehşete kapılmış rolü yapmak Sonea için zor olmadı. Kapı eşiğine doğru gerilerken bir bariyerle karşılaşınca canı yandı. Ichani bir elini salladığında, bir güç kendisini ileri itti. Buna karşı koyma güdüsüne gem vuran Sonea, adama doğru tökezlemek üzere kendini bıraktı. Adam tek bir adım mesafedeyken, onu baştan aşağı bir süzdü.

“Demek burada birkaç Kyralia'lı kadın kalmış,” dedi.

Sonea bir güç kendisini sarıp kollarını vücuduna yapıştırırken debelendi. Ichani nefesini yüzünde hissedebileceği kadar yakınına gelirken kalp atışları hızlandı. Adam elini Sonea'nın gömleğinin içine soktu. Yüzündeki ifade şehvetli bir sırıtışa dönüştüğünde Sonea dehşetle kasıldı.

Bir panik dalgası bedenini teslim aldı. Hareket edemiyordu, yani ona dokunamazdı. Ona dokunamazsa Şifa gücünü de kullanamazdı. Ve adam biraz daha ileri giderse sıradan giysilerinin altındaki siyah cüppeyi fark edecekti.

“Savaş onunla,” dedi Akkarin zihinsel sesiyle.

Sonea bir güç dalgası gönderdi. Ichani geriye doğru sendelerken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonea, Ichani'ye doğru hızlıca ilerleyip çabuk

ve seri bir şekilde saldırdı. Adam ayağını sağlam bir şekilde yere basıp ellerini kaldırarak karşılık olarak bir darbe gönderdi. Sonea darbe kalkanına çarptığında geriye doğru sendeledi.

Adam güldü. “Demek o gömleğin altında hissettiğim cüppeymiş. Ben de bütün büyücüler nereye kayboldu diye merak ediyordum.”

Sonea anlık bir umut hissetti. Ichani onu sıradan bir Lonca büyücüsü sanmıştı. Yorulup tükendiği numarasını yaparsa onu kandırabilirdi.

“*Kapının dışındayım,*” dedi Akkarin. “*Ne yapmamı istiyorsun?*”

“*Bekle,*” dedi Sonea.

Ichani tekrar saldırdığında Sonea duvara kadar sendelemek üzere kendini bıraktı. Adam yaklaşmaya devam etti ve Sonea yeni bir saldırı karşısında sindi. Dördüncü darbeye kalkanının dalgalanıp yok olmasını sağladı. Ichani kalkan yok olurken pis pis sırttı, ardından bıçağını çıkarıp dişlerinin arasına yerleştirdi.

Sonea, Ichani kendisine uzandığında kaçmaya çalışıyormuş gibi yana çekildi. Adam, Sonea’nın kolunu tutarak tek eliyle onu tekrar duvara yasladı. Sonea onun bileğini yakaladı, gözlerini kapadı ve sezgilerini Ichani’nin vücuduna doğru genişletti.

Adamın kalbini bulduğu anda kolunda bir acı hissetti. Aynı anda hem kendine Şifa verip hem de adama zarar veremeyeceğine karar vererek kalbe yoğunlaştı. Kalbi durduktan sonra adam ne yapabilirdi ki?

Sonea iradesini yoğunlaştırırken adamın tutuşu sıkılaştı. Ichani’nin acıyla tıkanıldığını duyduğunda gözlerini açınca, adamın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. Ichani, Sonea’ya suçlar şekilde baktı. Bir el Sonea’nın koluna uzandı.

Korkunç bir uyuşukluk Sonea’nın kolundan vücuduna yayıldı. Hareket etmeye çalıştıysa da hiçbir kası ona itaat etmiyordu. Aynı anda korkunç bir hızla içinden büyü gücünün çekildiğini hissetti. Gözucuyla bir hareket gördü ama o yöne bakacak gücü bile bulamıyordu. Ardından adamın güç çekişi yavaşladı. Ichani’nin ifadesi öfkeden kafa karışıklığı ve dehşete dönüştü. Sonea bıçağın adamın elinden kaydığını gördü. Ichani, Sonea’yı bırakıp ellerini kendi göğsüne götürdü.

Bir anda, vücudunun kontrolü Sonea’ya geri döndü. Bıçağı kapıp adamın boynunda bir kesik açtı. Kan fışkırarak akarken, Sonea adamın boğazını yakalayıp onun gücünü çekmeye koyuldu.

Akan güç bir sel misaliydi ama kızın Parika'dan aldığı kadar çok değildi. Lonca'yla yaptığı savaş Ichani'yi zayıflatmıştı. Gücü tükendiğinde, adam geriye devrilip hareketsiz kaldı.

Ichani'nin arkasında Akkarin duruyordu. Sonea'ya garip bir ifadeyle bakıyordu. Sonea kan içindeki kıyafetlerine bakıp tiksintiyle ürperdi.

Bütün bunlar bittikten sonra, diye düşündü Sonea, bu gücü bir daha asla kullanmayacağım. Asla.

"Sachaka'dan döndüğümde ben de öyle hissediyordum."

Sonea, Akkarin'e baktı. Adam elini uzattı.

"Evde üstüne giyebileceğin bir şeyler olmalı," dedi. "Gel, seni temizleyelim."

Ayağa kalkmak Akkarin'in yardımıyla bile zordu. Yorgun olmasa da bacakları titriyordu. Bir an sallanarak ayakta durdu. Ölü Ichani'ye bakarak hissettiği şokun rahatlamaya döndüğünü fark etti. *İşe yaradı. Ve Kariko'ya haber verecek zaman bulamadı.* Sonea hayatta kalmıştı, hatta birinin hayatını bile kurtarmıştı...

"Kral?" diye sordu.

"Onu yolun karşısındaki eve gönderdim ve Takan Ravi'yi, Kral'ı karşılamaya hazırlanması konusunda uyardı."

Sonea bu karşılaşmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündüğünde keyfi biraz yerine geldi. "Kral, Hırsızlar tarafından kurtarılıyor. İşte bu görmeyi isteyebileceğim bir şey."

Akkarin'in ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "İlginç sonuçları olacağına eminim."

Keri bir koridoru daha koşarak aşıp yandaki bir kapının önünde kayarak durdu. Kapı kolunu tuttu. Kilitliydi. Diğer kapıya gitti. O da kilitliydi. Ayak sesleri giderek yaklaşıyordu. Koridorun sonundaki kapıya koştu ve kapı açıldığında rahatlayarak tuttuğu nefesini verdi.

Kapının ardında Saray'ın ortasındaki bahçeye bakan pencerelerle kaplı uzun bir oda vardı. Keri altın süslü, pahalı kumaşlarla kaplı koltukların yanından koşarak geçip odanın diğer ucundaki kapıya gitti. Savara'nın kolyesi giysilerinin altında göğsüne çarpıp duruyordu.

Lütfen kilitli olma, diye düşündü. Lütfen burası çıkmaz olmasın.

Kapının kolunu tutup çevirdi ama kol dönmedi. Küfrederek el yordamıyla ceketindeki maymuncukları aramaya başladı. Maymuncuk-

ları çıkarıp, onları taşıma alışkanlığından vazgeçmediği için kendine teşekkür etti. İkisini seçip kilide soktu ve mekanizmayı anlamaya çalıştı.

Arkasından ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Nefesi boğazını yakıyordu. Ağzı kuru, elleriyse terliydi. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi, ardından maymuncukları hızla çevirip itti.

Kilidin açılma sesi geldi. Keri maymuncukları aldı, kapıyı çekip açtı ve içeri daldı. Kapıyı hızla arkasından çekti ama tam çarpmak üzereyken durdurup becerebildiğince sessiz bir şekilde kapadı.

Hızla çevresine bakındığında aynalar, küçük masalar ve sandalyelerle dolu bir odaya girdiğini anladı. Gösteri yapanlar için soyunma odası, diye düşündü. Odaya başka bir giriş veya çıkış yoktu. Dikkatini tekrar kapıya vererek onu kilitlemeye çalıştı.

Artık nasıl bir şey olduğunu bildiğinden mekanizmayı tetiklemesi çok daha kolaydı. Kilit tatmin edici bir tıkırtıyla kapandı. Rahatlayarak iç çeken Keri bir sandalyeye oturdu.

Kapının arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda rahatlama hissi bir anda buhar olup uçtu. Harikava onu takip ediyorsa, Keri'nin bu kapı dışında, kilitli olsa da olmasa da gidecek başka bir yeri olmadığını bilecekti. Genç adam ayağa kalkıp odanın yanındaki küçük pencerelere doğru bir adım attı. Bir şekilde çıkmalıydı.

Ardından kilitten tıkırtılar geldi ve kanı buz kesti.

Kapı hafif bir gıcırdamayla açıldı. Ichani içeriye başını uzattı. Keri'yi gördüğünde gülümsedi.

"İşte buradasın."

Keri gerileyerek kapıdan uzaklaştı. Ceket ceplerine uzanıp avuçlarını bıçaklarının kabzalarına yerleştirdi. Kabzaları sıkıca tuttu.

Bu hiç iyi değil, diye düşündü. Pencerelere baktı. *Pencereye yetişemem. Beni durdurur.*

Ichani bir adım daha yaklaştı.

Beni yakalarsa zihnimi okur. Sonea ve Akkarin'i öğrenir.

Keri zorlukla yutkunup bıçakları kınlarından çıkardı. *Ama ölürsem, zihnimi okuyamaz.*

Ichani bir adım daha yaklaşıırken Keri kararlılığının zayıfladığını hissetti. *Bunu yapamam. Kendimi öldüremem.* Ichani'ye gözlerini dikti. Bakışları soğuk ve yırtıcıydı.

Ne fark eder ki? Zaten öleceğim.

Üst üste iki nefes alıp bıçaklarını çekti.

“Hayır Keri! Yapma!”

Keri zihnindeki sesi duyunca donup kaldı. Bu korkunun sesi miydi? Öyleyse bir kadın sesiydi. Tıpkı...

Harikava odadan dışarı bakmak döndüğünde gözleri büyüdü. Keri hızla yaklaşan ayak sesleri duydu. İçeri bir kadın girdiğinde şaşkınlıktan nefesi kesildi.

“Onu rahat bırak, Harikava,” dedi Savara. Sesinde emredici bir ton vardı. “O benim.”

Ichani, kadından uzağa doğru geriledi. “Senin gibilerin burada işi ne?” diye hırladı.

Savara gülümsedi. “Büyük olasılıkla korktuğun üzere Kyralia üzerinde hak iddia etmek değil. Hayır, sadece izliyoruz.”

“Öyle söylüyorsun.”

“Şu anda aksini iddia edebilecek bir konumda değilsin,” diye karşılık verdi Savara bir adım atarak. “Yerinde olsam hemen giderdim.”

Kadın, Keri’ye doğru ilerlerken Harikava dikkatle izledi. Savara kapıdan uzaklaştığı sırada Ichani dışarı çıktı. Keri adamın ayak seslerinin kapının biraz ilerisinde durduğunu duydu.

“Kariko senin gibilerin burada olmasına izin vermeyecektir. Sizi avlayıp yok edecek.”

“Buna zamanı olduğunda ben çoktan gitmiş olacağım.”

Ayak sesleri uzaklaştı, ardından diğer odadaki kapının kapanma sesi geldi. Savara, Keri’ye baktı.

“Gitti. Kıl payı...”

Keri, tekrar Savara’ya baktı. Onu kurtarmıştı. Bir şekilde başının belada olduğunun farkına varmış ve tam zamanında ortaya çıkmıştı. Ama bu nasıl mümkün olabilirdi? Onu takip mi etmişti? Yoksa Ichani’yi mi takip etmişti? Savara’nın söylediklerini düşününce rahatlama hissi şüpheye dönüşmeye başladı. Ichani ondan korkmuştu. Birden kendisinin de korkması gerektiğinden emin oldu.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı.

Savara’nın omuzları dikleşti. “Halkımın bir hizmetçisi.”

“O... o kaçtı. Senden. Neden?”

“Emin olmadığından. Bugün oldukça fazla güç harcadı ve beni yenebileceğinden emin değildi.” Savara gülümseyip Keri’ye yaklaştı. “Blöf her zaman bir kavgayı kazanmanın en tatmin edici yoludur.”

Keri geriye çekildi. Savara az önce hayatını kurtarmıştı. Ona minnettar olmalıydı. Ama bütün bu olanlarda garip bir şeyler vardı. “Seni tanıdım. Onun adını biliyordun.”

“Kim olduğumu değil, ne olduğumu tanıdım,” diye düzeltti Savara.

“Nesin öyleyse?”

“Senin müttefikin.”

“Hayır, değilsin. Bize yardım etmek istediğini söylüyorsun ama gücün olmasına rağmen Ichani’leri durdurmak için hiçbir şey yapmıyorsun.”

Savara’nın gülümsemesi kayboldu. Keri’yi ciddi bir şekilde süzdü, ardından yüz ifadesi sertleşti. “Yapabileceğim her şeyi yapıyorum, Keri. Seni buna ikna etmek için ne gerekiyor? Akkarin ve Sonea’nın döndüğünden bir süredir haberim olduğunu söylesem bana güvenirmiydin? Ichani’lere bundan bahsetmediğim ortada.”

Keri’nin kalbi duracak gibi oldu. “Bunu nasıl öğrendin?”

Savara gülümsedi ve gözleri Keri’nin göğsüne kaydı. “Kendimce yollarım var.”

Neden göğsüne bakmıştı? Keri kolyeyi hatırladığında kaşlarını çattı. Gömleğinin içine uzanıp kolyeyi çıkardı. Savara’nın gözleri titredi ve gülümsemesi kayboldu.

Nasıl bir büyü vardı bu kolyede? Kolyenin ortasındaki pürüzsüz yakuta baktığında Sonea ve Akkarin’in birbiri için yaptığı yüzükleri hatırladı ve kanı dondu. Yüzüklerin ortasında kırmızı cam kürecikler vardı...

“Bu yüzüklerle birbirimizin zihnini görebileceğiz...”

Yakuta baktı. Bu bir kan mücevheriyse Savara onun zihnini okuyordu... ve Keri bu kolyeyi Sonea’yla Akkarin geldikten hemen sonra takmaya başlamıştı.

Kadın onların şehirde olduğunu başka nasıl bilebilirdi ki?

Zinciri boynundan çıkarıp kolyeyi bir kenara fırlattı.

“Sana güvenmekle aptallık ettiğim *kesin*,” dedi acı bir tonla.

Savara, Keri’yi üzgün bir şekilde süzdü. “Sonea ve Akkarin’i, sana kolyeyi verdiğimden beri biliyorum. Bunu Ichani’lere açıkladım mı?

Hayır. Bu bilgiyi sana şantaj yapmak için kullandım mı? Hayır. Güveninden faydalanmadım Keri; ama sen bunu yaptın.”

Kadın kollarını kavuşturdu. “Sana büyücülerini öldürme konusunda tavsiye verirsem beni gelişmelerden haberdar edeceğini söylemiştim ama bilmem gereken şeylerin çoğunu benden sakladın. Halkım, Sachaka’da Akkarin’le Sonea’yı arıyordu. Eski Yüksek Lorduna Kyralia’yı Ichani’lerden geri alması için yardım etmeye niyetliydim. Kyralia’nın Kariko ve müttefikleri tarafından yönelttilmesini biz de en az sizin kadar istemiyoruz.”

Keri, Savara’ya gözlerini dikti. “Buna nasıl inanabilirim?”

Savara iç çekip başını iki yana salladı. “Senden sadece bana güvenmeni isteyebilirim. Bunu kanıtlamak çok zor... Ama sanırım duyabileceğin güvenin sınırına ulaştın.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Birbirimizle ne yapacağız?”

Keri buna nasıl bir cevap verebileceğini bilmiyordu. Kolyeye baktığında kendini kızgın, aptal ve ihanete uğramış hissediyordu. Ama Savara’ya baktığında kadının gözlerinde gerçek olduğuna inandığı bir üzüntü ve pişmanlık görüyordu. Birbirileri hakkında kötü şeyler düşünerek ayrılımlarını istemiyordu.

Ama bu belki de mümkün değildi.

“İkimizin de açık edemeyeceği sırlar ve anlaşmalar, korumamız gereken insanlar var,” dedi Keri yavaşça. “Ben seninle ilgili buna saygı duyuyorum ama sen bu konuda bana saygı duymadın.” Tekrar kolyeye baktı. “Bana bunu yapmamalıydın. Neden yaptığını biliyorum ama bu sebep, yaptığını haklı çıkarmaz. Bana kolyeyi verdiğinde sözlerimi tutmamı imkânsız hale getirdin.”

“Halkını korumak istedim.”

“Biliyorum.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Buna da saygı duyabilirim. Ülkelerimiz savaşıırken hislerimizi halkımızın güvenliğinin önüne koyamayız. O yüzden, bekleyip olayların nasıl gelişeceğini görelim. Bütün bunlar sona erdiğinde seni bunu yaptığın için affedebilirim. O zamana dek kendi tarafımı tutacağım. Benden daha fazlasını bekleme.”

Savara yere bakıp başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

. . .

Zerrend'in malikânesinin hizmetçi kapısı, ancak bir teslimat arabasının sığabileceği kadar geniş bir ara sokağa açılıyordu. Kapı kilitli değildi ama kapalıydı. Ara sokağın iki ucu da boş, ıssız sokaklara açılıyordu. Tayend'den hiçbir iz yoktu... aslında kimseden bir iz yoktu.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Farand.

"Bilmiyorum," diye kabul etti Dannyl. "Geri dönebilir, o yüzden gitmek istemiyorum. Ama şehirden kaçmak zorunda kalmış da olabilir."

Veya bir yerlerde ölü yatıyor olabilir. Dannyl bu olasılığı her düşündüğünde kanı donuyor, midesi korkuyla büzülüyordu. *Önce Rothen, şimdi de Tayend...*

Hayır, dedi kendine. Bunu düşünme bile. Kendi gözleriyle görmeden olmaz.

Tayend'in cesedini görme düşüncesi bile berrak bir şekilde düşüncesini zorlaştırıyordu. Konsantre olmalı, nereye gideceklerine karar vermeliydi. Üç seçenekleri vardı; malikânede kalıp Tayend'in eninde sonunda dönmesini ummak, şehri aramak veya vazgeçip şehri terk etmek.

Şehri, öğrenmeden terk etmeyeceğim.

Bu da geriye malikâne ya da arayış seçeneklerini bırakıyordu. İkisi de Farand'a karşı adil olmazdı.

"Ben gidip Tayend'i arayacağım," dedi Dannyl. "Çevredeki sokaklara bakıp ara sıra malikâneye döneceğim. Sen şehri terk etmelisin. İkimizin de hayatını tehlikeye atmasına gerek yok."

"Hayır," diye karşılık verdi Farand. "Ben, dönme ihtimaline karşı burada bekleyeceğim."

Dannyl Farand'a şaşkınlıkla baktı. "Emin misin?"

Genç büyücü başıyla onayladı. "İmardin'i bilmiyorum, Dannyl. Çıkış yolunu bulabilir miyim, emin değilim. Ayrıca senin de Tayend geri dönerse diye burada birine ihtiyacın var." Omzunu silkip birkaç adım geri çekildi. "Dönüşünde görüşürüz."

Dannyl, Farand'ın malikâneye girmesini izledi, ardından ara sokağın sonuna gidip bağlandığı caddeyi süzdü. Her yer sessizdi. Caddeye çıkıp aceleyle bir sonraki ara sokağa fırladı.

İlk başta sokaklarda sadece birkaç tahta sandık buldu. Daha sonra büyücülerin cesetleriyle karşılaşmaya başladı. Tayend'in güvenliği için duyduğu korku gittikçe büyüyordu.

Dairesel bir rota belirlemişti. Neredeyse malikâneye geri dönmüştü ki bir adam önüne çıktı. Kalbi birden deli gibi atmaya başladı ama adam sadece kaba görünlü bir hizmetçi veya işçiydi.

“Buraya,” dedi adam yerdeki açık bir çöp kapağını göstererek. “Aşağısı siz büyücüler için daha güvenli.”

Dannyl başını iki yana salladı. “Hayır, teşekkür ederim.” Yanından geçerken adam kolunu tuttu.

“Sachaka”lı buralardaydı az önce. Ortada olmazsan senin için daha iyi.”

Dannyl kolunu çekip kurtardı. “Birini arıyorum.”

Adam omzunu silkip çıktığı yere geri girdi.

Dannyl aramaya devam ederek ara sokağın sonuna ulaştı. Sokağın çıktığı cadde boştu. Caddeye çıkıp aceleyle karşı taraftaki sokağa koştu.

Neredeyse sokağa ulaşmışken arkasında bir kapının kapandığını gördü. Döndüğünde kanı buz kesti.

“Ah, bu çok daha iyi.” Kadın kurnaz bir şekilde gülümseyerek Dannyl’e yaklaşmaya başladı. “Kyralia’da başka yakışıklı büyücü kalmadığını düşünmeye başlamıştım.”

Dannyl hızla ara sokağa daldı ama görünmez bir kalkana çarptı. Sersemleyerek geriye doğru sendeledi, kalbi deli gibi çarpıyordu.

“O tarafa olmaz,” dedi kadın. “Buraya gel. Seni öldürmeyeceğim.”

Dannyl birkaç kez derin nefes alıp kadına döndü. Kadın yaklaşıırken, caddede gerilemeye başladı. Kadının gözlerinde kötü niyetli bir pırıltı vardı. Adam onu daha önce gördüğünü fark etti. Bu kadın Lord Fergun’u kendisi için “saklamak” isteyen Ichani’ydi.

“Kariko beni sağ tutmana izin vermez,” dedi.

Kadın başını yana eğdi. “Artık burada olduğumuza ve Lonca’nın çoğu öldüğüne göre izin verebilir.”

“Neden beni isteyesin ki zaten?” dedi gerilemeye devam ederek.

Kadın omzunu silkti. “Kölelerim öldü. Yenilerine ihtiyacım var.”

Bir sonraki ara sokağa yaklaşmış olmalıydı. Belki de onu konuşturmaya devam ederse kadın oraya kalkan koymayı unutturdu.

“Senin için de zevkli olabilir.” Kadın kurnaz bir şekilde gülümsemi ve Dannyl’i baştan aşağı süzdü. “Gözde kölelerimi ödüllendirmeyi severim.”

Dannyl glmek için neredeyse delice bir istek duydu. *Ne olduğunu sanıyor bu kadın*, diye düşündü. *Karşı konulmaz bir erkek avcısı olduğunu falan mı? Samalıyor.*

“Tipim değilsin,” dedi kadına.

Kadının kaşları kalktı. “yle mi? Neyse, önemli değil. Söylediklerimi yapacaksın yoksa...” Durup şaşkınlıkla caddede etrafına bakındı.

İki taraftaki kapılardan ve sokaklardan Lonca büyücüleri çıkmıştı. Dannyl onlara baktı ama yüzlerden hiçbirini tanıyamadı. Sonra bir el kendisini tutup yana çekti.

Tkezleyerek bir kapıdan girdi. Kapı arkasından kapandı. Dannyl kurtarıcısına bakmak için döndüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Tayend!”

Bilgin ona sıırttı. Dannyl rahatlayarak bir nefes aldı ve Tayend’i çekip sarıldı.

“Malikneyi terk etmişsin. Neden malikneyi terk ettin?”

“O kadın geldi. Gidene kadar ara sokakta beklemeyi düşündüm ama o tarafa da geldi. Hırsızlar beni kurtardı. Onlara beni aramaya geleceğini söyledim. Ama malikâneye zamanında ulaşamadılar.”

Dannyl boğuk bir öksürük duydu ve yalnız olmadıklarını fark ettiğinde donup kaldı. Döndüğünde uzun boylu, Lonmar’lı bir adamın kendisini merakla süzdüğünü gördü. Yüzünün önce buz gibi olduğunu, sonra da yandığını hissetti.

“Gördüğüm kadarıyla iyi arkadaşsınız,” dedi adam. “şimdi, hasret giderdiğinize göre artık...”

Kapı güçlü bir darbeyle sarsıldı. Adam çılgınca gelmelerini işaret etti.

“abuk! Beni takip edin.”

Tayend, Dannyl’in bileğini yakalayıp onu yabancının peşinden sürükledi. Arkalarından bir şeylerin parçalanma sesi geldi. Lonmar’lı koşmaya başladı. Onları bir merdivenden indirip bir kilere soktu ve kapıyı arkalarından kapadı.

“Bu onu durdurmayacaktır,” dedi Dannyl.

“Evet,” diye cevap verdi yabancı. “Ama yavaşlatır.”

Adam hızla şarap şişeleriyle dolu rafların arasından geçip duvardaki bir dolaba gitti. Dolabın kapağını açıp kavanozlarla dolu rafları

çekiştirmeye başladı. Raflar öne doğru açılarak arkalarındaki kapıyı açığa çıkardılar. Yabancı, kapıyı açıp kenara çekildi. Tayend ve Dannyl, sıkışarak da olsa kapıdan bir koridora girdi. Koridorda, elinde fener tutan bir çocuk vardı.

Lonmar'lı arkalarından gelip rafları eski yerlerine çekmeye başladı. Kiler kapısının arkasından hafif bir ses geldi, ardından da bir patlama.

"Zaman yok," diye mırıldandı Lonmar'lı. Dolap raflarım tamamıyla düzeltmeden iç kapıyı kapadı. Feneri çocuktan alıp koridor boyunca hızla ilerlemeye başladı. Dannyl ve Tayend aceleyle peşinden ilerlediler.

"Bu iyi değil," dedi yabancı kendi kendine. "Umalım da..."

Arkada başka bir patlama oldu. Dannyl arkasına baktığında gizli kapının olduğu yerde bir küre ışık belirdi. Lonmar'lı nefesini tuttu.

"Kaçın!"

37. BÖLÜM

DÜŞMANA BİR BAKIŞ

Sonea'nın kanlı gömlek ve pantolonunun yerine bulduğu hizmetçi elbisesi, ondan uzun bir kadına ait olmalıydı. Cüppesini oldukça iyi saklıyordu ama kolları o kadar uzundu ki kıvrırmak zorunda kalmıştı ve eteği de ayağına dolaşıp duruyordu. Önlerindeki geçitte bir ulak belirdiğinde, yine eteğine bastığı için dengesini kaybetmemeye çalışıyordu. Ulak onları gördüğünde adımlarını sıklaştırdı.

"Kötü... haberlerim... var," dedi ulak nefes nefese. "Sachaka'lılardan... biri... tünelleri buldu."

"Nerede?" diye sordu Akkarin.

"Uzakta değil.

"Bizi oraya götür."

Ulak bir an duraksadı, ardından başıyla onayladı. Geldiği yönde ilerlemeye başladı. Fenerin ışığı duvarlarda çarpık gölgeler oluşturuyordu.

"Aynı numarayı deneyeceğiz," dedi Akkarin Sonea'ya. "Bu kez Ichani seni kestiğinde kendine Şifa ver. Senden güç çekmeye başladığında güçlerini kullanamaz hale geleceksin."

"Ah, aynı hatayı bir daha yapmam," diye karşılık verdi Sonea. "Artık nasıl bir his olduğunu biliyorken olmaz."

Kılavuzları koridorlarda ilerlemeye devam etti. Arada sırada çıkışlarda bekleyen kişilere bir şeyler sormak için kısa süreliğine durdu. Kaçan insanlarla karşılaştılar, ardından koyu tenli bir silüet göründü. Faren'di.

“Demek buradasınız,” dedi nefes nefese. “İyi. Kadın da bu tarafa geliyor.”

Demek şu kadın, diye düşündü Sonea. Avala.

“Ne kadar uzakta?”

Faren başıyla geldiği yönü işaret etti. “En fazla elli adım. Kavşaktan sola dönün.”

Akkarin ilerlemeye başladığında Faren yoldan çekildi. Sonea feneri kılavuzdan alıp Akkarin’in peşinden ilerlemeye başladı. Kavşağa ulaştılar ve durdular. Akkarin başını uzatıp soldaki koridora baktı. İçeri girdi ve Sonea da aceleyle peşinden koştu. Bir sonraki dönüşte tekrar durdular.

“Geliyor. Burada bekle. Onun seni bulduğunu sanmasını sağla. Uzakta olmayacağım.”

Sonea başıyla onayladı. Akkarin’in kavşağa gidip bir yan geçide girmesini izledi. Arkasından ayak sesleri gelmeye başladı.

Ayak sesleri yavaş yavaş arttı. Dönemecin gerisinden hafif bir ışık belirmeye başladı. Işık hızla artınca Sonea geriledi. Bir küre ışık belirdi. Sonea elini kaldırıp parlaklığın gözünü almasını engelledi ve sahte bir dehşetle inledi.

Ichani kadın Sonea’ya bakıp gülümsedi.

“Demek sensin. Kariko oldukça memnun olacak.”

Sonea dönüp koşmaya çalıştı ama elbisesinin eteği ayağına dolastığında dizüstü yere düştü. Avala gülmeye başladı.

“Bilerek yapmış olsaydım, etkileyici bir kandırmaca olurdu,” diye düşündü Sonea ayağa kalkmaya çalışırken. Ayak seslerinin daha da yaklaştığını duydu ve bir el kolunu tuttu. Kadını uçurmamak için bütün iradesini kullanmak zorunda kaldı.

Ichani, Sonea’yı döndürüp kendisiyle yüz yüze getirdi. Bir el Sonea’nın başına uzandı. Sonea, Ichani’nin bileğini yakaladı ve zihin sezgisini kadının vücuduna göndermeye çalıştı ama bir dirençle karşılaştı.

Avala kalkan yaratmıştı.

Kalkan kadının teninin yüzeyinde duruyordu. Sonea bir anlığına Avala’nın becerisine karşı hayranlık duydu ama bu his yerini çok geçmeden paniğe bıraktı.

Şifa güçlerini kadın üzerinde kullanamayacaktı.

“Savaş onunla,” dedi Akkarin. “Onu kavşağa doğru sür. Aramıza alırsak kaçamaz.”

Sonea bir güç dalgası gönderdi. Geriye sendeleyerek Avala'nın gözleri büyüdü. Sonea eteğini kaldırıp dönerek geçit boyunca koşmaya başladı.

Önünde bir kalkan oluştu. Bir güçdarbesiyle kalkanı yıktı. Birkaç adım sonra kavşağı geçmişti. Bir kalkan daha belirdi. Durup Ichani'yle yüzleşmek için döndü.

Kadın zafer kazanmışçasına gülümsüyordu.

“Kariko. Bak ne buldum.”

Sonea uzun elbisenin içindeki zayıf ve küçük görüntüsünü gördü.

“Ne kadar da zavallı gözüken bir yaratık!”

“Ah! Akkarin'in çırağı,” diye yanıtladı Kariko. “Zihnini araştır. Biri buradaysa diğeri de yakınlarda olmalı... ama onu öldürme. Onu bana getir.”

Sonea başını iki yana salladı. *“Nerede ve ne zaman karşılaşacağımıza ben karar vereceğim, Kariko,” dedi.*

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” diye karşılık verdi Kariko. “Tıpkı eski akıl hocan gibi. Rothen'di, değil mi? Bende onun kan taşı var. Ölümünü izleyecek.”

Sonea'nın nefesi kesildi. *Rothen mi? Ama Rothen ölmüştü. Neden Kariko, Rothen'in kanından bir mücevher yapmakla uğraşmıştı ki?*

“Bu Rothen'in hayatta olduğu anlamına mı geliyor?”

“Kan mücevheri varsa büyük ihtimalle,” diye fısıldadı Akkarin'in zihinsel sesi yüzük üzerinden. “Ama seni üzüp dikkatini dağıtmak için yalan söylüyor da olabilir.”

Avala gittikçe yaklaşıyordu. Kavşağı geçince, Sonea biraz rahatladı. Kadın artık Akkarin'le arasındaydı. Ama Akkarin ortaya çıktığı anda Avala onu tanırdı.

“Kariko o veya başka bir Ichani seni görmeden senin burada olduğundan emin olamaz,” dedi Akkarin'e. “Onu burada yalnız olduğuma inandırabiliriz. Avala'yla yalnız savaşırsam...”

“Evet,” diye katıldı Akkarin. “Zayıflarsan ben devralırım. Sana uzanamayacağı bir mesafede kal yeter.”

Ichani saldırdığında Sonea güçlü bir kalkan örüp kendi güçlü darbeleriyle karşılık verdi. Avala'nın saldırılarında strateji veya hile yoktu, tıpkı Parika'yla yaptığı savaş gibiydi. Sonea aldığı eğitimi ken-

disine avantaj sağlamak için pek kullanamayacağını fark etti. Bunun, kimin gücünün önce biteceğini görecekları vahşı bir dövüş olduğuna karar verdi.

Koridorda hava gittikçe ısınıyor, duvarlar yavaşça parlamaya başlıyordu. Kadın bir adım geri çekildi, ardından her şey parlak beyaz bir renge büründü. Sonea gözlerini kırptırdı ama hiçbir şey göremiyordu.

Beni kör etti!

Sonea, Avala'nın kendisinin yıllar önce Regin'in çetesinden kaçmak için kullandığı numarayı kullandığını fark ettiğinde neredeyse yüksek sesle gülecekti. Tabii, cıraklar o zamanlar yeterince Şifa bilmiyorlardı...

Görme yetisi yavaş ama kararlı bir şekilde düzelmeye başladı. Önündeki koridorda iki siluet olduğunu gördü. Avala kendisine yakın olardı. Kadının arkasındaysa Akkarin vardı. Akkarin, Ichani'ye amansız bir vahşilikle saldırıyordu. Avala geriye, Sonea'ya bir bakış attığında yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. Kalkanı birden yok olan ve gücü tükenen kadın, Akkarin'den gelen son darbeye Sonea'nın kalkanına doğru fırladı. Mide bulandırıcı bir çatırtı sesi geldi, ardından kadın zemine yığıldı.

Akkarin yavaşça kadına yaklaşırken Sonea'nın kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Avala'nın gözleri açıldı. Yüz ifadesi acı ve öfkeden tatmin dolu bir gülümsemeye dönüştü, ardından gözleri duvarların ötesinde bir yere odaklandı ve uzun, son bir nefes verdi.

"Bana mı öyle geldi," dedi Sonea, "yoksa öldüğü için biraz fazla mı mutlu gözüktü?"

Akkarin yere çömeldi. Bir parmağını Avala'nın ceketinin yakasının altında gezdirdi. Ichani'nin giysilerini araştırmaya devam ederken Sonea, kadının ellerinden birinin yavaşça açıldığını gördü. Harmakları tamamen açıldığında yere küçük, kırmızı bir küre yuvarlandı.

"Bir kan mücevheri," diye fısıldadı Sonea.

Akkarin iç çekip Sonea'ya baktı. "Evet. Kime ait olduğunu bilemeyiz ama sanırım en kötüsünü var saymalıyız. Kariko artık burada olduğumu biliyor."

Rothan gözlerinin önünde bir kadının görüntüsü belirince şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Kızı tanıdığında büyük bir mutluluk hissetti. *Yaşıyor!*

"Sonea!" diye bağırdı Balkan. "O burada!"

"Ah! Akkarin'in ırağı. Zihnini araştır. Biri buradaysa diğeri de yakınlarda olmalı... ama onu öldürme. Onu bana getir."

"Nerede ve ne zaman karşılaşacağımıza ben karar vereceğim, Kariko."

Sonea'nın cevabı küstah ve korkusuzdu. Rothen hem endişe hem de gurur hissetti.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye karşılık verdi Kariko. *"Tıpkı eski akıl hocan gibi. Rothen'di, değil mi? Bende onun kan taşı var. Ölümlünü izleyecek."*

Birden, Rothen'in nefesi kesildi. Görüntü Ichani kadın tarafından gönderilmişti. Kadın o anda Sonea'yı yakalamaya çalışıyor olmalıydı. Ve yakalamayı başarırsa...

"Rothen?"

Rothen, Balkan ve Dorrien'e döndüğünde ikisinin de kendisine baktığını gördü.

"Bir kan taşı mı yaptın?" diye sordu Balkan alçak sesle.

"Kariko yaptı. Calia'da..." Rothen, kendisini derin bir nefes almaya zorladı. "Zihnimi okuyup Sonea'yı gördü ve mücevheri yaptı." Ürperdi. "O zamandan beri öldürdüğü herkesi görüyor... ve ölümlerini hissediyorum."

Balkan'ın gözleri büyüdü, sonra anlayış dolu bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Kan taşı nedir?" diye sordu Dorrien.

"Kan taşı, yapan kişinin başkasının zihnini görmesini sağlar," diye açıkladı Balkan. "Her ne kadar taşı Kariko yapmış olsa da taş Rothen'e bağlı çünkü yaparken onun kanını kullanmış."

Dorrien, Rothen'e baktı. "Seni yakalamış. Neden söylemedin?"

"Ben..." Rothen iç çekti. "Bilmiyorum."

"Ama sana yaptığı şey... bu ölümleri görmeyi engelleyemiyor musun?"

"Hayır. Üzerinde hiçbir kontrolüm yok."

Dorrien'in yüzünün rengi çekildi. "Ve Sonea'yı yakalarlarsa..."

"Evet." Rothen oğluna baktı. "Bize söyleyemeyeceğin sır buydu değil mi? Sonea burada, Akkarin de öyle, değil mi?"

Dorrien ağzını açtı ama hiçbir söz çıkmadı. Kararsız bir şekilde bir Rothen'e, bir Balkan'a baktı.

“Artık bize söylemen hiçbir şeyi değıştirmmez,” dedi Balkan. “Sonea’yı biliyorlar. Akkarin’in de burada olduğunu, bizim gibi onlar da tahmin etmişlerdir.”

Dorrien’in omuzları çöktü.

“Evet, buradalar. Beş gün önce, Sonea’yla Akkarin Güney Geçit’ten geldiler. Onları şehre getirdim.”

Balkan kaşlarını çatı. “Neden onları Sachaka’ya geri göndermedin?”

“Denedim. Aslında işbirliği de yapıyorlardı ama bir Ichani bize saldırdı. Zar zor hayatta kaldık. Hemen ardından Has Hisar’a saldırıldı. Ondan sonra Akkarin’in söylediği her şeyin doğru olduğunu anladım.”

“Neden kimseye bahsetmedin?”

“Çünkü Lonca Akkarin’in burada olduğunu bilseydi, Ichani’ler bunu kurbanlarının zihninden okurlardı. Akkarin, o ve Sonea’nın Ichani’leri ayrı ayrı öldürme şansları olduğunu biliyordu, ama Ichani’ler Akkarin’in burada olduğunu bilirse birbirlerinden asla ayrılmazlardı.”

Balkan başıyla onayladı. “Bizim yenileceğimizi biliyordu. Öyleyse ne...”

Şehirden bir gürleme geldi. Rothen dönüp Giriş Salonu’na doğru yürüdü, ardından Balkan’a baktı.

“Bir tane daha. Daha yakından hem de. Sence ne oluyor?”

Savaşçı omzunu silkti. “Bilmiyorum.”

İç Muhit’te bir yerlerden bir toz bulutu yükseldi.

“Çatiya çıkarsak daha iyi görebiliriz,” diye önerdi Dorrien.

Balkan, Dorrien’e baktı, ardından merdivenlere yöneldi. “Haydi, öyleyse.”

Savaşçı, baba ve oğlu önce üçüncü kata sonra da koridordan bir merdivene götürdü. Kısa bir tırmanıştan sonra çatıya açılan kapıya ulaştılar. Balkan onları dışarı çıkardı, sonra Üniversite’nin ön kısmına doğru ilerlediler. Ön cephedeki dar bir çıkıntıdan İç Muhit’teki evleri görebildiler.

Sessizce izlediler. Uzun bir sessizlikten sonra şehir merkezinden başka bir gürleme geldi ve bir toz bulutu kalktı.

“Şu evin tüm ön cephesi çöktü,” dedi Dorrien eliyle işaret ederek.

“Demek şimdi de evleri yok ediyorlar,” dedi Rothen. “Neden güçlerini harcıyorlar?”

“Akkarin’i dışarı çekmek için,” diye karşılık verdi Balkan.

“Ve İç Muhit’i yok etmek yetmezse, buraya geleceklerdir,” diye ekledi Dorrien.

Balkan başıyla onayladı. “O durumda, geldikleri anda gitmeye hazır olmalıyız.”

Tünellerde yaptığı yolculuk bitmek tükenmek bilmez gibi gelmeye başlamıştı. Ne kadar ilerlerlerse Dannyl’in hayranlığı o kadar artıyordu. Yıllar önce Hırsızlar’la, Sonea’yı onlara vermeleri için görüşürken kenar mahallelerin altındaki koridorlara inmişti. Ama tünellerin, Dış Duvar’dan ileriye uzanmadığını düşünmüştü. Artık görüyordu ki Hırsızlar sadece mahallelerin altına değil, İç Muhit’in de altına tünel inşa etmişlerdi.

Arkasına baktı. Tayend her zamanki kadar neşeli gözüküyordu. Farand’ın yüzündeyse tam bir şaşkınlık vardı. Genç büyücü, Dannyl malikâneye dönüp Imardin’in yeraltı organizasyonunun kendilerine şehirden çıkış için bir yol sunduğunu söylediğinde ilk başta inanmamıştı.

Kılavuzları, iki devasa adam tarafından korunan büyük bir kapının önünde durdu. Kılavuzun söylediği bir sözle muhafızlardan biri kapılara vurdu. Yuvasında kayan ağır sürgülerin seslerinin ardından kapılar sessiz bir şekilde içeriye doğru açıldı.

Kapıların arkasında daha da fazla muhafız tarafından korunan kısa bir koridor vardı. Bu koridor bir çift kapıyla sonlanıyordu. Kapılar ardına kadar açıktı. İleride büyük, kalabalık bir oda görebiliyorlardı.

Dannyl odada etrafına bakıp kıs kıs güldü. Son birkaç saatte o kadar büyük sürprizler yaşamıştı ki artık sadece hafif bir şaşkınlık hissedebiliyordu.

Oda büyücülerle doluydu. Birkaç tanesi alelacele yapılmış yataklarda yatıyorlardı. Başlarında Şifacılar geziniyordu. Bazıları odanın ortasındaki büyük masalardan kendilerine yemek alıyordu. Diğerleri ise rahat görünümlü koltuklarda oturuyorlardı.

Bakalım kimler hayatta kalmış, diye düşündü. Etrafına bakındığında Yüksek Büyücülerden İdareci Jerrik’in, Lord Peakin’in, Leydi Vinara’nın ve Lord Telano’nun orada olduğunu gördü. Aramaya devam etti ama Rothen’i göremedi.

Belki de şehre ulaşamamıştır, diye düşündü. Ichani ve Sonea arasındaki kısa zihinsel iletişim Dannyl'in kalbini umutla doldurmuştu. Tayend'i bulmuştu ve akıl hocasını da hayatta bulabilirdi.

Tabii, Kariko yalan söylemediyse.

Sonra yemek masasının yanından birkaç büyücü ayrılırken Dannyl, odanın sonunda oturan zengin kıyafetli adamı gördü ve hâlâ şaşırabileceğini anladı.

Demek Kral buraya gelmiş, diye düşündü. Bu durumda protokolün ne gerektirdiğine karar veremeden hükümdar, Dannyl'e bakıp başını bir kez eğdi, sonra yanındakine döndü. Yüz ifadesi kesinlikle rahatsız edilmek istemediğini açıkça ortaya koyuyordu.

Kral'ın konuştuğu devasa adam tanıdık görünüyordu. Dannyl bu adamı daha önce nerede gördüğünü hatırlayınca gülümsedi. Bu Dannyl'in, Sonea'nın bırakılması için görüştüğü Hırsız Gorin'di.

Kral, Hırsızlar'la görüşüyor. Dannyl kendi kendine güldü. *Bunu da gördüm ya...*

"Eh," dedi Tayend. "Beni insanlarla tanıştırmayacak mısın?"

Dannyl, bilgine baktı. "Sanırım tanıştırmalıyım. Yüksek Büyücülerle başlayalım."

Lord Peakin'e doğru ilerlediler. Simyacı Davin ve Larkin'le konuşuyordu.

"Elçi," dedi Peakin, Dannyl'in yaklaştığını gördüğünde, "bir haber var mı?"

"Kılavuzuma göre üç Ichani hariç hepsi ölmüş," diye karşılık verdi Dannyl. Tayend'e döndü. "Bu Tremmelin'li Tayend, Imardin'e..."

"Sonea'yı gördünüz mü? Akkarin onunla mı?" diye sordu Davin, zorlukla bastırabildiği bir heyecanla.

"Hayır, Sonea'yı görmedim," diye cevap verdi Dannyl dikkatle. "Bu yüzden Akkarin'in onunla olup olmadığını bilemem." Neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başıyla onaylayan Farand'a baktı. Akkarin varlığını gizli tutmalarını söylemişti ve Dannyl de mecbur olmadığı sürece buna uymayı düşünüyordu.

Davin hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "O zaman nasıl bu kadar Ichani öldü?"

"Belki de Sonea tek başına halletmiştir," dedi Larkin.

Diğer büyücüler kuşkulu bir şekilde baktılar.

“Birini Hırsızlar’ın tek başlarına öldürdüklerini biliyorum,” dedi Tayend. “Faren adındaki Hırsız bana bundan bahsetti.”

Peakin başını iki yana salladı. “Hırsızlar Ichani alt ediyorlar. Bu, bizi oldukça beceriksiz gösteriyor.”

“Başka bir haber var mı?” diye sordu Larkin.

Dannyl odaya bakındı. “Lord Osen burada mı?”

Simyacılar, başlarını olumsuz anlamda salladılar.

“Ah,” Dannyl büyücülere baktı, sonra içini çekti. Demek Lorlen’den haberleri yoktu. “Öyleyse bir haberim daha var ama iyi bir haber değil.”

Depoda büyük bir uğultu vardı. Son bir saatte küçük bir kalabalık toplanmıştı. İki Hırsız, yani Ravi ve Seveli, Ichani kadının tünellere girdiği haberinden kısa bir süre sonra gelmişti. Sonrasında ise Senfel, kadın, Kariko ve Sonea arasında geçen kısa bir zihinsel iletişimi aktarmıştı. Takan, Akkarin ve Sonea’nın kadını öldürdüğünü bildirdiği sırada gergin bir sessizlik içinde yeni haberler gelmesini bekliyorlardı.

Hizmetçinin varlığını herkes unutmuştu ama artık Akkarin’le bağlantıda olduğunu hatırlattığı için cevap veremeyeceği bir soru yağmuru altında kalmıştı.

Keri’nin gözüne Gol takıldı. İri adam kızgın ve mutsuz görünüyordu. Keri, Saray’a yalnız başına gittiği için kızgın olduğunu biliyordu. Bu konuda kendini biraz suçlu hissediyordu. Gol, onun koruyucusu olmalıydı.

Ichani’yle karşılaştığı anı hatırlayan Keri, Gol yanında olsaydı neler olabileceğini düşündü. Sağ koluna Ichani’yi kendinden uzağa çekmesini emredebilirdi. Gol’un öleceğini bile bile yapabilir miydi? Gol bu emre uyar mıydı ya da bunu kendisi önerir miydi? Keri, Gol’un her zaman kendisine sadık olduğundan hiç şüphe etmemişti ama o kadar sadık mıydı?

İlginç sorular, diye düşündü, ama cevaplarını öğrenmek zorunda kalmadığım için memnunum.

Kaşlarını çattı. *Savara’nın yaptığı şeyi bilse Gol onun hakkında ne düşünürdü?* Kadınlı yollarını Saray kapıları dışında ayırmışlardı ve genç adam onu o zamandan beri görmemişti.

Odadaki sesler birden kesildi. Keri başını kaldırdığında Sonea’yla Akkarin’in onlara doğru geldiğini gördü. Öne çıkıp sırttı.

“Takan az önce kadını hakladığınızı söyledi.”

“Evet,” diye karşılık verdi Akkarin. “Bir kan mücevheri taşıyordu, bu yüzden Kariko büyük ihtimalle burada olduğumuzu biliyor.”

“Ve şehrin altındaki tünelleri de biliyordur,” diye ekledi Faren. “Artık burada güvende değiliz.”

“Diğer Ichani’ler tünellere girer mi?” diye sordu Ravi.

“Büyük ihtimalle,” diye karşılık verdi Akkarin. “Bizi mümkün olduğunca çabuk bulup öldürmek isteyeceklerdir.”

Sevli kollarını kavuşturdu. “Sizi bulamayacaklar. Yolları bilmiyorlar ve hiç kimse de onlara göstermeyecek.”

“Tek yapmaları gereken bir kılavuzu yakalayıp zihnini okumak,” diye hatırlattı Akkarin.

Hırsızlar birbirlerine baktılar. “Öyleyse kapı bekçilerini göndermeliyiz,” dedi Keri. Akkarin’e baktı. “Bundan sonra size ben rehberlik yapacağım.”

Akkarin minnettarlıkla başını eğdi. “Teşekkür ederim.”

Sonea, Akkarin’e döndü. “Aşağı inerlerse etrafımızı sarmak için ayrılabilirler. Bunu, arkalarından dolaşıp onlara ayrı ayrı saldırmak için kendi lehimize kullanabiliriz.”

“Hayır.” Akkarin başını iki yana salladı. “Kariko müttefiklerinden ayrılma riskine girmeyecektir.” Faren’e baktı. “Ichani’ler şu anda ne yapıyor?”

“Konuşuyorlar,” dedi Faren.

“Eminim konuşuyorlardır,” diye homurdandı Senfel.

“Artık değil,” dedi yeni bir ses.

Hepsi onlara doğru aceleyle gelen ulağa döndü. “Binaları yıkma işine geri döndüler.”

Akkarin kaşlarını çattı. “Emin misin?”

Adam başıyla onayladı.

“Sence yukarı çıkıp onları durdurmamızı mı sağlamaya çalışıyorlar?” diye sordu Sonea.

“Olabilir,” diye karşılık verdi Akkarin.

Akkarin, *Ichani’lerin ne yaptığını bilmiyor*, diye düşündü Keri. Ama ben biliyorum. Gülümseme isteğini bastırdı.

“Büyüyle güçlendirilmiş binalardan büyü çekiyorlar.”

Akkarin, Keri’ye şaşkınlıkla baktı. “Bunu nasıl anladın?”

“Saray’dayken Kariko ve iki Ichani’nin konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Faren neredeyse boğuluyordu. “Saray mı? Orada ne işin vardı?”

“Sadece etrafı geziyordum.”

“Sadece etrafı geziyormuş!” dedi Faren başını iki yana sallayarak. Akkarin iç çekti. “Bu iyi değil,” diye mırıldandı.

“Ne kadar güçlenirler?” diye sordu Sonea.

“Ben... emin değilim. Bazı evlerde diğerlerinden daha fazla güç var.”

“Bu büyüü siz de çekebilirsiniz,” diye önerdi Senfel.

Akkarin yüzünü ekşitti.

“Eminim evlerin sahipleri, evlerinin şehrin savunmasında kullanılmasına gücenmez,” dedi Keri.

“Ichani’ler çoğu evi yıktılar,” dedi Ravi. “İç Muhit’teki binaların hepsi büyüyle güçlendirilmiş değil. Pek fazla kalmış olamaz.”

“Henüz Lonca’ya gitmediler,” diye hatırlattı Senfel.

Akkarin sıkın gözüküyordu. “Üniversite... Lonca’da tek büyüyle güçlendirilmiş bina değil ama şehirdeki tüm binalardan daha fazla güç barındırıyor.”

Sonea nefesini tuttu. “Hayır, barındırmıyor. Arena çok daha güçlü olmalı.”

Senfel ve Akkarin birbirlerine ciddi bakışlar attılar. Yaşlı büyücü lanet okudu.

“Kesinlikle,” diye katıldı Akkarin.

Keri, üç büyücüye baktı. “Bu kötü, değil mi?”

“Ah, evet,” diye cevap verdi Sonea. “Arena’nın etrafındaki kalkan her ay birçok büyücü tarafından güçlendiriliyor. Savaşçı antrenmanlarında serseri büyülere dayanacak kadar güçlü olmak zorunda. Bu büyülerin bazıları çok kuvvetlidir.”

“Ichani’lerin bu gücü almasını engellemeliyiz,” dedi Akkarin. “Bunu yaparlarsa şehri doğrudan onlara bırakmış oluruz.”

“Bu gücü kendimiz mi alacağız?” dedi Sonea.

“Mecbur kalırsak.”

Sonea duraksadı. “Sonra da... onlarla yüzleşecek miyiz?”

Akkarin’in gözleri Sonea’ninkilerle buluştu. “Evet.”

“Yeterince güçlü müyüz?”

“Parika’yı da sayarsak dört Ichani’den güç aldık. Kendi gücümüzün çok azını kullandık ve gönüllülerden de güç çektik.”

“Ve bunu bir kez daha yapmalısınız,” diye hatırlattı Senfel. “Onlardan güç çekmenizden üzerinden neredeyse bir gün geçti. Güçlerini toplamış olmalılar.”

“Ve sadece üç Ichani kaldı,” diye belirtti Faren.

Akkarin sırtını dikleştirdi. “Evet. Sanırım onlarla yüzleşme zamanı geldi.”

Sonea’nın yüzü biraz soldu ama Akkarin’e katılarak başını salladı. “Öyle gözüküyor.”

Grup sessizleşti, sonra Ravi boğazını temizledi.

“Peki, öyleyse,” dedi. “Gönüllülerimizi mümkün olduğunca çabuk toplasam iyi olur.”

Akkarin başıyla onayladı. Hırsız kapıya doğru giderken Keri, Sonea’ya dikkatle baktı. Kolunu yakaladı.

“Zamanı geldi. Korkuyor musun?”

Sonea omzunu silkti. “Biraz... Ama daha çok rahatladım diyebiliriz.”

“Rahatladın mı?”

“Evet. Sonunda onlarla doğru düzgün savaşabileceğiz. Zehir, tuzak, hatta kara büyü olmadan.”

“Adil bir dövüş istemek iyi bir şey, tabii onlar da aynı şekilde savaştığı sürece,” dedi Keri. “Dikkatli ol. Her şey bitene ve senin iyiliğinden emin olana kadar rahatlamayacağım.”

Sonea gülümseyip Keri’nin koluna koyduğu eli sıkı, ardından Akkarin’in peşinden odadan çıktı.

38. BÖLÜM

KARA BÜYÜCÜLER

Son bir saat boyunca ulaklar Ichani'lerin yavaş yavaş Lonca'ya doğru ilerlediğini, yollarına çıkan evleri de yıktıklarını rapor etmişlerdi. Sonea ve Akkarin, kısa ziyaretlerine hayran duyulacak bir tolerans ve cesaretle yaklaşan, sayıları katlanmış gönüllülerin yanına gitmiş, ardından zamanla yarışarak İç Muhit'e geçmişlerdi. Yolculukları boyunca Sonea sabırsızlıkla yanıp tutuşmuştu ama Lorlen'in odasına açılan gizli kapıdan geçtiklerinde yolculuğun bu kadar kısa sürmemiş olmasını dilemeye başlamıştı. Birdenbire dizleri çözülmeye, elleri titremeye başlamıştı. Nedense, unuttukları bir şey olduğu duygusunu içinden atamıyordu.

Akkarin odaya göz gezdirmek için bir an durdu. İç çekip gömleğini üzerinden çıkardı. Sonea elbisesini kafasının üzerinden çıkarıp yere bıraktı. Kendine bakıp ürperdi. Eksiksiz büyücü cüppesi. *Siyah* büyücü cüppesi...

Sonra Akkarin'e baktı. Akkarin daha dik, daha uzun duruyordu. Sonea'nın sırtında küçük bir ürperti dolaşıtı. Bir zamanlar sahip olduğu korkuya benzer bir histi.

Akkarin ona bakıp gülümsedi. "Bana yan yan bakmayı kes."

Sonea masumca gözlerini kırıştırdı. "Ben? Yan bakmak?"

Akkarin'in gülümsemesi büyüdü ama kısa süre sonra tekrar soldu. Sonea'ya doğru yürüyüp ellerini nazikçe yüzünün iki yanına koydu.

"Sonea," diye başladı, "eğer ben..."

Sonea bir parmağını Akkarin'in dudaklarına koydu, ardından onu öpebilmek için başını aşağı çekti. Akkarin onunla arzu dolu bir şekilde öpüştü, ardından ona sarıldı.

"Seni uzağa gönderebilseydim gönderirdim," dedi. "Ama gitmeyi reddedeceğini biliyorum. Sadece... düşüncesiz bir şey yapma. Sevdiğim ilk kadının ölümünü gördüm, ikincisini görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum."

Sonea'nın nefesi şaşkınlıkla kesildi, ardından gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum."

Akkarin gülümseyip Sonea'yı tekrar öptü ama birden zihinsel bir ses patlayınca donup kaldılar.

"Akkarin! Akkarin! Ne kadar güzel bir yeriniz var burada."

Sonea'nın zihninde Lonca Kapıları'nın ve arkasındaki Üniversite'nin görüntüsü çaktı.

"Buradalar," diye mırıldandı Akkarin. Elleri Sonea'nın omuzlarından kaydı.

"Arena mı?"

Akkarin başını iki yana salladı. "Sadece son çare olarak." Odadan çıkarken yüzünde sert bir ifade vardı.

Sonea omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı ve Akkarin'in peşinden odadan çıktı.

"Demek sonunda geldiler," diye mırıldandı Balkan.

Rothen şehre baktı. Akşamüzeri güneşi caddelerde uzun gölgeler oluşturunuyordu. Büyücünün bakışları eşliğinde, üç adam çıkıp Lonca Kapıları'na doğru ilerlemeye başladılar.

"Akkarin ve Sonea, Ichani'ler onların burada olduğunu öğrendiğinde ne yapmayı planlıyorlardı, Dorrien?" diye sordu Balkan.

"Bilmiyorum. Bunu hiç konuşmadılar."

Balkan başıyla onayladı. "Gitme zamanımız geldi öyleyse."

Ama yine de hareket etmedi. Rothen ve Dorrien de oldukları yerde kaldılar. Durup üç Ichani'nin kapılardan geçip Üniversite'ye doğru ilerlemesini izlediler.

Ardından, aşağıdan bir yerden bir gürlemenin yankısı geldi.

"O da neydi?" diye bağırdı Dorrien.

Korkulukların üzerinden eğilip baktıklarında Rothen aşağıdaki basamaklardaki ikiliyi görünce nefesini tuttu.

“Sonea! Ve Akkarin!”

“Üniversite kapılarını kapadılar,” dedi Balkan.

Rothen ürperdi. Üniversite kapıları yüzyıllardır kapanmamıştı.

“Onlara seslenip burada olduğumuzu bilmelerini sağlayalım mı?” diye sordu Dorrien sessizce.

“İkinizin izlediğini bilmek Sonea’nın dikkatini dağıtacaktır,” diye uyardı Balkan.

“Ama artık güçlerimi kullanabilirim. Onlara yardım edebilirim.”

“Ben de,” diye ekledi Rothen. Dorrien babasına şaşkınlıkla baktı, sonra sırtıttı.

Balkan kaşlarını çattı. “Bu savaşı Lonca’nın kalanına iletmek istiyorum.”

“Dorrien ve ben yardım etme fırsatı çıkana kadar göz önünde olmayız,” diye önerdi Rothen.

Balkan başıyla onayladı. “Pekâlâ. Sadece, seçeceğiniz an konusunda dikkatli olun.”

Lonca’yı çevreleyen orman altın rengi ışıktan çizgilerle bezenmişti. Gol’un ayağının altında dallar o kadar sık çatırdıyordu ki Keri, sağ kolunun kasıtlı olarak gürültü yapmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Omzunun üzerinden geriye bakınca, iri adamın yüzündeki gergin ifadeyi görerek gülümsemesine engel olamadı.

“Endişelenme,” dedi Keri. “Buraya daha önce de gelmiştim. Görülmeden izleyebileceğiz.”

Gol başıyla onayladı. İlerlemeye devam ettiler. Keri ağaçların arasından binaları görebilmeye başladığında adımlarını sıklaştırdı. Gol biraz gerisinde kaldı.

Ardından, Keri ormanın kıyısındaki bir ağaç kütüğünün yanında çömelmiş bir siluet gördü. Durup, Gol’a olduğu yerde sessizce durmasını işaret etti.

Savara’nın kütüğün yanından dikkatle bakmasından görülmek istemediğini anlayabiliyordu. *Çok geç*, diye düşündü. Sessizce ilerledi. Savara’dan birkaç adım ötede dikleşip kollarını kavuşturdu.

“Birbirimizle karşılaşmadan edemiyoruz, öyle değil mi?” dedi.

Savara'nın irkilmesini görmek oldukça tatmin ediciydi.

Kadın, onu gördüğünde rahatlayarak içini çekti.

"Keri." Başını ona doğru onaylamaz bir şekilde salladı. "Büyücülere sessizce yaklaşmak pek akıllıca değil."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Gösteriyi izlemeye geldin demek."

Savara çarpık bir şekilde gülümsedi. "Evet. Bana katılır mısınız?"

Keri başıyla onayladı. Gol'u çağırarak bir ağaç gövdesinin yanına çömeldi. Ötede olanları gördüğünde kalbine bir ağırlık çöktü.

Üniversite kapıları kapalıydı ve Sonea'yla Akkarin basamaklarda duruyordu. Üç Ichani onlardan neredeyse yüz adım uzaktaydı ve yaklaşıırken kendilerine güvendikleri belliydi.

"Dostlarınızla oldukça büyük işler başardınız," diye mırıldandı Savara, "Kariko'nun müttefiklerinden sadece bu kadarı geriye kaldıysa, belki de şanssız vardır."

Keri acı bir ifadeyle sıırttı. "Belki de... Bekleyip göreceğiz."

Sonea kendisinin ve Akkarin'in yukarıdan görülen bir görüntüsü zihnine girdiğinde şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Görüntünün açısına göre izleyici arkalarında, Üniversite'nin tepesinde olmalıydı. Balkan'ın kişiliğini sezdi ama hiçbir duygu veya düşünce yoktu.

"Biz bunu hissedebiliyorsak Ichani'ler de hissedebilir."

"Evet," diye karşılık verdi Akkarin. "Görüntüleri engelle. Dikkatini dağıtırılar."

"Ama bizi Ichani'lerin deneyebileceği herhangi bir hileye karşı uyarır."

"Ve Ichani'leri de bizimkine karşı."

"Ah. Balkan'a durmasını söylersen mi?"

"Hayır. Lonca bunu görmeli. Belki bir şeyler öğ..."

"Akkarin."

Kariko'nun sesi Lonca arazisinde yankılandı.

"Kariko," diye karşılık verdi Akkarin.

"Gördüğüm kadarıyla çırağını da getirmişsin. Hayatını bağışla-mam karşılığında bana sunmak niyetinde misin?"

Ichani ona baktığında Sonea ürperdi. Kız onun bakışlarına karşılık verdiğinde, Kariko zalim bir şekilde gülümsedi.

“Onu almayı düşünebilirim,” diye devam etti Kariko. “Kardeşimin köleler konusundaki zevklerini hiç beğenemedim. Ama bana Lonca büyücülerinin beklenmedik derecede eğlendirici olabileceklerini gösterdiği malum.”

Akkarin yavaşça basamaklardan inmeye başladı. Sonea peşinden giderken birleşmiş kalkanları içinde kalmaya özen gösterdi.

“Dakova’nın beni köle yapması saçmaydı,” dedi Akkarin, “ama o hep aptalca hatalar yapardı zaten. Öyle güce sahip birinin, siyaset veya strateji konusunda bu kadar düşük bir kavrayışa sahip olmasını anlamak zor. Gerçi Ichani olmasının ve beni köle yapmasının sebebi buydu sanırım.”

Kariko’nun gözleri kısıldı. “Öyle mi? Hiç sanmıyorum... Strateji konusunda bu kadar ustaysan neden buradasın? Kazanamayacağını biliyor olman gerekir.”

“Kazanamaz mıyız? Etrafına bak Kariko. Tüm o müttefiklerin nerede?”

Akkarin ve Sonea basamakların sonuna geldiğinde Kariko durdu. Yaklaşık yirmi adım ötedeydi.

“Öldüler, herhalde. Onları sen öldürdün.”

“Bazılarını.”

“Yorulmuş olmalısın öyleyse.” Kariko diğer Ichani’lere baktı, ardından Akkarin’e geri döndü. “Fethimiz için ne kadar mükemmel bir son. Ben kardeşimin ölümünün intikamını alırken, Sachaka da Lonca’nın topraklarımıza yaptıklarının öcünü almış olacak.”

Bir elini kaldırdığında diğer Ichani’ler onu taklit ettiler. Sonea ve Akkarin’e doğru darbeler fırladı. Sonea büyüün kalkanlarına çarptığını hissetti. O ana kadar karşılaştıklarının hepsinden güçlüydü. Akkarin karşılık olarak üçlü bir darbe gönderdi ama bütün darbeler içeri doğru kıvrılıp Kariko’ya yönlendi.

Karşılıklı saldırılar sürerken, hava güçle uğulduyordu. Akkarin, diğer Ichani’leri görmezden gelip Kariko’ya saldırırken adam kaşlarını çattı. Yanındakilere bir şeyler söyledi. Birbirlerine yaklaştılar. Kalkanları arasında sadece küçük bir aralık kalmıştı.

“Kariko’ya aşağıdan saldır,” dedi Akkarin.

Sonea zeminden ateş darbeleri gönderirken, Akkarin yukarıdan daha çok kavisli darbe göndermeye devam etti. Diğer Ichani'ler, kalkanlarını Akkarin'in saldırılarını durduracak şekilde hareket ettirdiler. Tam o sırada Kariko'nun altındaki toprak tütmeye başladı.

Kariko yere baktı ve sessizce bir şeyler söyledi. Yandaşları saldırılarını güçlendirdiler.

"Kariko'ya her yönden saldırmaya devam et."

Kariko ana hedef olmaya boyun eğmiş gibiydi. Diğerleri saldırırken o kalkanını korumaya yoğunlaşmıştı. Sonea gülümsemesini bastırdı. Bu onların avantajıydı. Kalkan korumak, saldırmaktan daha fazla güç harcardı ve Kariko daha hızlı tükenecekti.

Bir taraf zayıflayana kadar birbirlerine saldıracaklar gibi görünüyordu. Sonra ayaklarının altındaki toprak birden dönüp dağılmaya başladı. Sonea sendeledi ve bir elin kolunu yakaladığını fark etti. Aşağı baktığında ayaklarının altında kara bir delik açıldığını gördü ve bir güç diski sezdi.

"Kalkanı sağlam tut."

Sonea dikkatini kalkana yoğunlaştırdı. Ichani'lerin saldırısının yükünü omuzlanmıştı, böylece Akkarin onları havaya kaldırmaya yoğunlaşabilecekti. Hava toprak, darbe ve ot doluydu. Akkarin onları geriye doğru götürdü ama yarılan toprak onları takip etti. Sonea tozla kaplı havada, Ichani'lerin onlara doğru ilerlediğini gördü.

Akkarin, Ichani'lere bir düzine darbe gönderdi. Aynı anda bir düzine zayıf saldırı da kapıların yönünden geldi. Sachaka'lılar yan taraflarına baktılar.

Kapıların hemen iç kısmında duran silueti gören Sonea'nın nefesi kesildi. Adam, Ichani'lere doğru ilerlerken mavi cüppesi rüzgârda uçuşuyordu.

"Lorlen!" dedi Sonea nefesini tutarak. Ama bu nasıl olabilirdi? Lorlen ölmüştü? Yoksa ölmemiş miydi?..

Kariko, Yönetici'ye bir enerji patlaması gönderdi. Darbe büyücünün içinden geçip kapılara çarptı. Metal çubuklar parçalandı ve ötedeki caddeyi parlayan mızraklar ve parçacıklarla doldurdu.

Lorlen kaybolmuştu. Sonea gözlerini kırıştırdı. Bu bir yanılsamaydı. Hafif bir gülme sesi duyunca yana baktı ve Akkarin'in sertçe

gölümsediğini gördü. Kariko ve arkadaşları etkilenmemiş görünüyordular. Saldırılarına daha da büyük bir vahşilikle devam etiler.

Akkarin, Kariko'ya bir darbe yağmuru göndererek Ichani'nin kalkanını sınadı. Kariko güçlü bir karşılık verdi. Akkarin büyük bir ısdarbese ağı oluşturup kıvrarak Kariko'ya her yönden saldırmasını sağladı. Tıpkı Sonea'nın Regin'e Meydan Okuma'nın son karşılaşmasında yaptığı gibi. O savaşı hatırlayan Sonea kaşlarını çattı. İkinci karşılaşmada Regin sadece bir saldırı geldiğinde kalkan oluşturarak gücünü korumuştur. Kendisi de aynı şeyi yapabilir miydi? Konsantrasyon gerektirirdi...

İradesini odaklayan Sonea kalkanını arkası ve yukarısı daha zayıf olacak şekilde yeniden düzenledi. Ama gerekirse hemen güçlendirebilmek için çok da zayıflatmamıştı.

"Dikkatli ol Sonea."

Ichani'leri dikkatle izleyen kız, herhangi bir saldırının yön değişirmesi halinde tepki vermeye hazırды.

"KAPILARA BAKIN!"

Bu ses Üniversite'nin tepesinden gelmişti. Sonea yukarı baktığında, Balkan'ın çatıdan kapıları işaret ettiğini gördü. Birden döndüğünde kırık, bükülmüş siyah mızrakların kendisine doğru uçarak geldiğini gördü ve refleks olarak geriye bir adım attı. Bunlar kapıdan artakalanlardı. Mızraklar kalkanına çarpıp yere düştüler.

"Ben söylediğimde Arena'ya git. Sen gücü çekene kadar onları oyalayacağım... bekle..." Sonea, Akkarin'e baktığında gözlerinin konsantrasyonla kısıldığını gördü.

"Ichani'ler zayıflıyor," diye ilettileri Akkarin.

Sonea, Ichani'lere baktı. Kariko dimdik durmuş gülümsüyordu. Her ne kadar diğer ikisi kendilerinden daha az emin görünmese de, saldırıları zayıflamıştı.

Akkarin bir adım ilerledi. Sonra bir adım daha. Kariko'nun yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Sonea, Akkarin onlara doğru ilerlemeye başladığında ona uydu. Ichani'lere saldırı ve adamlar gerilediğinde bir tatmin dalgası hissetti.

Ardından, ayağının altında yumuşak toprağı hissettiğinde bir şey zihnine çarptı. Onu zihninden uzaklaştırdı ama her neydiyse, geri dönüp beyninde uğuldamaya devam etti.

“Zihindarbesi. Saf dışı et.”

“Nasıl?”

“Şöyle...”

Bir şey Sonea'nın baldırını kesti. Tökezleyen Sonea, Akkarin'in nefesini tuttuğunu duydu. Aşağı baktığında cüppesinin bacak kısmının yırtılmış ve uzun bir kesiği açığa çıkarmış olduğunu gördü. Akkarin onun kolunu tuttu.

Ama ayakta kalmasına yardım etmek yerine bütün ağırlığıyla onu yere çekti. Sonea dizlerinin üzerine çöktü, Akkarin'e bakmak için döndü ve kalbi duracak gibi oldu.

Yüzü bembeyaz ve acıyla buruşmuş olan Akkarin, yanına çömeldi. Parlak bir kızılık, Sonea'nın bakışlarını Akkarin'in ellerine çevirmesine sebep oldu. Akkarin bir Sachaka bıçağının parıltıdan kabzasını tutuyordu.

Bıçak, Akkarin'in göğsüne gömülmüştü.

“Akkarin!”

Adam yana devrildi, ardından yuvarlanarak sırtüstü yattı. Üzerine eğilen Sonea'nın elleri sanki ne yapmaları gerektiğine karar vermeye çalışmış gibi telaşla bıçağın çevresinde gezindi. *Ona Şifa vermeliyim*, diye düşündü. *Ama nereden başlayacağım?*

Adamın parmaklarını bıçağın kabzasından çekmeye çalıştı. Akkarin kabzayı bırakıp Sonea'nın bileklerini yakaladı.

“Henüz değil,” dedi nefessiz bir sesle.

Gözleri hissettiği acıyla doluydu. Sonea ellerini kurtarmaya çalıştı ama Akkarin bırakmıyordu.

Ardından zalim ve keyifsiz bir kahkaha sessizliği yırttı. “Demek bıçağımı *oraya* düşürmüşüm,” dedi Kariko alay ederek. “Onu benim için bulman ne büyük incelik.”

Sonea bir anda bunun nasıl olduğunu anladı. Kariko bıçağını altüst ettiği toprağa bırakmıştı. Kalkanları bıçağın üzerinden geçtikten sonra adam bıçağı yukarı fırlatmıştı. Bir tuzaktı. Hileydi. Tıpkı katil kadının kalkanının içine girmek için kendisinin yaptığı şey gibi.

İşe yaramıştı.

“Sonea,” dedi Akkarin zorlukla. Gözleri Sonea'nın ötesine kaydı ve kız onun gözlerinde Üniversite'nin yansımasını gördü.

Yukarılardan bir yerden gelen bağırışlar duydu. Büyü ışıkları Akkarin'in yüzünü aydınlattı ama Sonea bakışlarını ondan alamıyordu.

"Sana Şifa vereceğim," dedi ellerini kurtarmaya çalışarak.

"Hayır," Akkarin'in tutuşu sıkılaştı. "Bunu yaparsan kaybederiz. Önce onlarla savaş. Bana sonra Şifa ver. Şimdilik bu şekilde dayana-bilirim."

Sonea buz kesti "Ama ya..."

"Her şekilde ölebiliriz." Akkarin'in sesi sertti. "Sana gücümü gön-dereceğim. Savaşmak zorundasın. Kafanı kaldır, Sonea."

Sonea dönüp baktığında kalbi durdu. Kariko on adımdan daha yakındı. Üzerine darbelerin yağdığı Üniversite tepesine bakıyordu. Sonea yukarı baktığında Balkan'ın yanında iki tanıdık yüz gördü.

"Kalkanın bile yok, Sonea," diye fısıldadı Akkarin.

Sonea'nın iliklerine bir ürperti yayıldı. Rothen'le Dorrien saldır-masaydı, o ve Akkarin...

"Gücümü al. Dikkati dağılmışken saldır. Yaptığımız ve çektiğimiz her şeyin bir hiçe dönüşmesine izin verme."

Sonea başıyla onayladı. Üniversite'den gelen saldırılar azalmaya başlarken derin bir nefes aldı. İnce taktikler için zaman yoktu. Doğru-dan bir şey gerekliydi. Gözlerini kapayıp sahip olduğu bütün gücü ve Kariko'nun, Akkarin'le Imardin'e yaptığı her şey için duyduğu öfkeyi çekti. Akkarin'in kendi gücünü onunkine kattığını hissetti.

Ardından gözlerini açıp her şeyi Kariko ve müttefiklerine odakladı.

Ichani lideri geriye sendeledi. Bir an kalkanı gelen saldırıyı dur-durdu, ardından ısıdarbesi tüm bedenini yakarken ağzı sessiz bir çığ-lıkla açıldı. Sonraki adam gerilemeye başladı ama Sonea'nın büyüü kalkanını parçalayıp vücudunu küle çevirmeden önce sadece birkaç adım atabildi. Sonea zafer duygusuyla dolmaya başladı. Son Ichani yerini korudu. Sonea kendi gücünün tükenmeye başladığını hissetti. Adam yaklaştırmaya başladığında Sonea korkuya kapıldı. Son bir güç kırıntısı geldiğinde, bunu dışarı yolladı. Kalkanı dalgalanan Ichani'nin gözleri büyüdü. Sonea'nın büyüünün son damlaları da dışarı akarken kalkan dağıldı. Ateş darbesi onu yakıp geçti ve adam yere yıkıldı.

Her şey sessizdi. Sonea, Üniversite'nin önünde yatan üç cesede baktı. Kendini bir anda tamamen tükenmiş hissetti. Zafer hissetmedi. Keyif yoktu. Sadece boşluk vardı. Akkarin'e döndü.

Adamın ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Gözleri açıktı ama kızın ötesinde bir yere odaklanmıştı. Sonea yaklaşıırken, Akkarin'in bilekleri gevşeyip düştü.

“Hayır,” diye fısıldadı Sonea. “Akkarin.” Ellerini yakalayıp sezgilerini onun vücuduna gönderdi. Hiçbir şey yoktu. En küçük bir yaşam kıvılcımı bile.

Akkarin ona çok fazla güç vermişti.

Ona her şeyini vermişti.

Sonea titreyen parmaklarını Akkarin'in yüzünde dolaştırdı, ardından eğilip onun cansız dudaklarını öptü.

Etrafına kıvrıldı ve ağlamaya başladı.

39. BÖLÜM

YENİ BİR MEVKİ

Rothen koridorun sonuna geldi ve yukarıya baktı. Şehrin yaşadığı yıkımdan sonra Büyük Salon'un zarar görmemiş görkemi hem umut verici hem de bir şekilde utanç vericiydi. Ichani İstilas olarak adlandırılan beş günlük ölüm ve yıkım, büyücüler arasında yaşanmış bir savaştı. Lonca'daki hiçbir şey zarar görmemişken İç Muhit'in harabe haline gelmesi büyük bir haksızlık gibi geliyordu.

Durum sıradan Imardin'liler için çok daha kötü olabilirdi, diye hatırlattı kendine Rothen. Büyücü olmayan birkaç kişi de ölmüştü. Ama Lonca'nın nüfusu neredeyse yarı yarıya azalmıştı. Yüksek Büyücülerin, Haneler dışında zengin tüccar ailelerden de büyücü eğitimi vermek üzere çocuklar almayı düşündüklerine dair dedikodular yayılmıştı.

Rothen Loncasalonu'nu geçip kapılardan girdi. İstiladan sonraki bir hafta boyunca Yüksek Büyücülerin toplantıları salonun ön kısmındaki küçük hazırlık odalarından birinde yapılmıştı. Yeni bir Yönetici seçmeden Lorlen'in odasını kullanmak uygunsuz gelmişti.

Hazırlık odasının kapısına ulaşan adam kapıyı çaldı. İçeri girdiğinde odada kimlerin olduğuna baktı. Bu yüzlerin Lonca'nın gelecekteki güç hiyerarşisini oluşturacağını biliyordu.

Lord Balkan odada volta atıyordu. Diğerlerinin liderlik için doğrudan ona dönmüş olmaları, Yüksek Lord görevi için büyük bir aday olduğunu ortaya koyuyordu. Lord Osen, Balkan'ı sakın bir şekilde izliyordu. Her ne kadar Lorlen'in ölümüne derinden üzüldüğü açıkça belli olsa da, şehrin tekrar toparlanmasını organize etme görevi ona

verildiğinde en azından kendisini oyalayacak bir amaç edinmişti. Lorlen son birkaç yıldır Osen'i ileride kendi yerine geçmesi için hazırlıyordu. Bu yüzden genç adam yeni Yönetici olarak seçilse kimse şaşırmasdı.

O kadar çok Savaşçı ölmüştü ki Başsavaşçı konumu için sadece birkaç aday kalmıştı. Son birkaç buluşmada Lord Garrel de bulunuyordu. Rothen, bunun gelecek için iyiye işaret olduğunu düşünmüyordu. Balkan, Başsavaşçı göreviyle birlikte Savaşçı Araştırmaları Baş görevini de yürütüyordu ama Rothen, adamın bu göreve artık birinin getirilmesi gerektiğini söylediğini duymuştu. Belki de Garrel'in kurnaz, dar görüşlü yöntemlerini dengeleyecek daha mantıklı bir Savaşçı bu göreve getirilebilirdi.

Leydi Vinara, Başşifacı olarak kalacaktı. İdareci Jerrik görevini değiştirmek istediği yolunda hiçbir yorumda bulunmamıştı ve kimse de böyle bir şey önermemişti. Lord Telano büyük ihtimalle Şifa Araştırmaları Baş görevi olarak kalacaktı. Şimdiye kadar Sürgün Yönetici konumuna birinin seçilmesiyle ilgili bir yorum yapılmamıştı.

Lord Peakın büyük ihtimalle Lord Sarrin'in yerine geçecekti. Yaşlı öğretmenlerden birine Simya Araştırmaları Baş pozisyonu verileceğini tahmin etti Rothen. Ara sıra yeni üstünün kim olacağını merak etmiyor değildi ama çoğu zaman aklında çok daha önemli meseleler vardı. Sonea gibi.

Ve Yüksek Büyücülerin bugün kendisini çağırımlarının sebebi açıkça Sonea'ydı. Balkan, Rothen'in içeri girdiğini fark ettiğinde volta atmaya kesti.

"O nasıl?"

Rothen iç çekip başını iki yana salladı. "Daha iyi değil. Zaman alacaktır."

"Zamanımız yok," diye mırıldandı Balkan.

"Biliyorum." Rothen bakışlarını kaçırdı. "Ama onu zorlarsak olacıklardan korkuyorum."

Vinara kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Toparlanmak istediğinden emin değilim."

Odadakiler birbirlerine endişeli bakışlar attılar. Vinara şaşırmış görünmüyordu.

"Öyleyse onu aksine ikna etmelisin," dedi Balkan. "Ona ihtiyacımız var. Sekiz dışlanmış kişi bu kadar zarar verebiliyorsa bir ordu neler

yapabilir? Sachaka Kralı bu zayıflığımızdan yararlanmak istemese bile bizi yıkmaya bir Ichani bile yeter. Bir kara büyücüye ihtiyacımız var. Ona ihtiyacımız var... ya da birimize öğretmesine.”

Balkan'ın söyledikleri ne kadar doğru olsa da bu Sonea'ya haksızlıktı. Akkarin öleli sadece bir hafta olmuştu. Kederi doğaldı. Anlaşılabiliirdi. Başından çok şey geçmişti. Neden onu bir süre rahat bırakamıyorlardı ki?

“Peki ya Akkarin'in kitapları?” diye sordu Rothen.

Balkan başını iki yana salladı. “Sarrin onlardan öğrenememişti. Ben de beceremedim...”

“Öyleyse onunla sen konuşmalısın,” dedi Vinara, Savaşçı'ya. “Ve konuştuğunda, aramızdaki konumunu tam olarak açıklayabilmelisin. Kendi geleceği belirsizken ondan bizim için yaşamasını isteyemeyiz.”

Balkan başıyla onaylayıp derin bir iç çekti. “Haklısın elbette.” Diğer büyücülere baktı. “Pekâlâ, bu konum ve sınırlamaları için bir toplantı düzenlemeliyiz.”

“Sarrin seçildiğinde bunları zaten tartışmıştık,” diye belirtti Peakin.

“Sınırlamalar tekrar gözden geçirilmeli,” dedi Garrel. “Şu an var olan sınırlamalar Lonca topraklarını terk etmemesi, otorite içeren bir pozisyona sahip olmaması ve kimseye öğretmemesi. Güçlerini hepimiz birden istemeden asla kullanmaması gerektiği de eklenmeli.”

Rothen gülümsemesini bastırdı. *Hepimiz* birden mi? Garrel, Balkan'ın pozisyonuna getireceğine oldukça emindi.

“Eh, öğretmesine karşı olan kuralı değiştirmek zorundayız en azından,” diye ekledi Jerrik.

Vinara, Rothen'e baktı. “Sen ne öneriyorsun, Rothen?”

Rothen bir an duraksadı. Aklındakilerin hoşlarına gitmeyeceğini biliyordu.

“Onun Lonca topraklarından çıkmasını yasaklamamızı kabul edeceğini sanmıyorum.”

Balkan kaşlarını çatı. “Neden?”

“Her zaman güçlerini fakirlere yardım etmek için kullanmak istedi. Bize katılmaya karar vermesinin sebeplerinden biri de buydu ve her zaman onun için bir dayanak oldu.” Rothen yan gözle Garrel'e baktı. “Özellikle zor zamanlarında. Onun yaşamasını istiyorsanız bunu elinden almayın.”

Vinara hafifçe gülümsedi. “Ve sanırım ona şehirde bir tür hayır işi yapmasını önerirsek, bu bizimle kalması için ona iyi bir sebep verecektir.”

Rothen başıyla onayladı.

Balkan kollarını kavuşturdu. Parmaklarını cüppesinin koluna vurdu. “Bu insanların sempatisini geri kazanmamıza da yardımcı olabilir. Pek etkili savunucular olarak gözüktüğümüzü söyleyemem. Bazılarının istila için bizi suçladığını bile duydum.”

“Daha neler!” diye haykırdı Garrel.

“Bu doğru,” dedi Osen alçak sesle.

Garrel kaşlarını çatı. “Nankör meskenciler.”

“Aslında bu görüşü dile getiren şehre dönmüş kimi Hanelerin bazı üyeleri idi,” diye ekledi Osen. “Yanlış hatırlamıyorsam aralarında Paren Hanesi’nin üyeleri de vardı.”

Garrel şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, ardından yüzü kızardı.

“Öyleyse şehri de onu sınırlayan alana dahil etmeli miyiz?” diye önerdi Telano.

“Bu sınırlamanın ana fikri, kara büyücümüzün birden güce aç bir hale gelirse, kendine çok sayıda kurban bulmamasıydı,” dedi Pekakin. “Onu sınırladığımız alanın içinde ülkenin en yoğun nüfusunun yaşadığı bölge olursa bunun ne anlamı kalır ki?”

Rothen kıs kıs güldü. “Ayrıca Kral’ı, şehrin hangi bölgeleri kapsadığını tekrar gözden geçirmeye ikna etmek zorunda kalabilirsiniz. Sonea’nın yardımını Dış Duvar’ın içindekilerle sınırlandırmak istediğini hiç sanmıyorum.”

“Sonea’yı belli bir bölgede sınırlamamızın işe yaramayacağı kesin,” dedi Vinara. “Bir eşlikçi öneriyorum.”

Tüm gözler Vinara’ya döndü. Balkan bunu uygun bulduğunu belirtir bir şekilde başıyla onayladı.

“Ayrıca, yapmak istediği yardım Şifa ise yıllar sürecektir bir eğitim var önünde.” Vinara, Rothen’e baktı.

Adam başıyla onayladı. “Bunun farkında olduğuna eminim. Oğlum onu eğitmek istediğini söyledi. Bunun hayata geri dönmesine yardımcı olacağını düşünüyor ama Sonea’ya yardımcı olacaksa, bu daha resmi bir düzenlemeyle gerçekleştirilebilir.”

Vinara dudaklarını büzdü. “Sonea’nın sınıfa dönmesi uygun olmaz. Bir Şifacı’nın sadece tek bir öğretmeninin olması da akıllıca olmaz. Ben de yardımcı olacağım.”

Rothen başıyla onayladı. Birden, konuşamayacak kadar minnettar olmuştu. Diğerlerinin tartışmaya devam etmesini dinledi.

“Peki, ona yine de ‘Kara Büyücü’ mü diyeceğiz?” diye sordu Peakın.

“Evet,” diye karşılık verdi Balkan.

“Peki, ne renk cüppe giyecek?”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Siyah,” dedi Osen alçak sesle.

“Ama Yüksek Lord’un cüppesi siyah olur,” dedi Telano.

Osen başıyla onayladı. “Belki de artık Yüksek Lord’un cüppesini değiştirmenin vakti gelmiştir. Siyah her zaman insanlara kara büyüü hatırlatacaktır ve her şeyin ötesinde insanların, kara büyüünün iyi ve arzulanabilir bir şey olduğunu düşünmelerini istemiyoruz. Yeni ve temiz bir şeye ihtiyacımız var.”

“Beyaz,” dedi Vinara.

Osen başıyla onayladı. “Evet.”

Diğerleri de bu seçimi onayladığında Balkan boğulur gibi bir ses çıkardı.

“Beyazmış!” dedi heyecanla. “Ciddi olamazsınız. Hem hiç pratik değil hem de temiz tutması imkânsız.”

Vinara gülümsedi. “Bir Yüksek Lord beyaz cüppesini kirletecek ne gibi bir şeyle uğraşıyor olabilir ki?”

“Aşırı şarap tüketimi olabilir mi?” diye mırıldandı Jerrik.

Diğerleri güluštüler.

“Beyaz öyleyse,” dedi Osen.

“Bekleyin.” Balkan her yüze teker teker bakıp başını iki yana salladı. “Neden kararınızı vermişsiniz ve tartışmam hiçbir işe yaramayacakmış gibi bir hisse kapılıyorum?”

“Bu iyi bir işaret,” dedi Vinara. “Yüksek Büyücü olarak güçlü insanları bir araya getirdiğimizi gösterir.” Gruba baktı ve gözleri Rothen’inkilerle buluştuğunda gülümsedi. “Hâlâ fikriniz yok, değil mi Lord Rothen?”

Rothen, bu ani soru yüzünden kafası karışmış bir şekilde Vinara’ya baktı. “Ne hakkında?”

“Tabii bir oylama yapılması lazım ama kimsenin itiraz edeceğini sanmıyorum.”

“Hangi konuda?”

Vinara’nın gülümsemesi büyüdü. “Tebrikler, Rothen. Yeni Simya Araştırmaları Başı sensin.”

İki katlı evin tepesinden mükemmel bir çember oluşturan molozları görmek mümkündü. İnsanı düşündüren bir görüntüydü.

Listeme eklenecek bir şey daha, diye düşündü Keri. Şehir duvarlarının yıkıntılarının yanındaki çimenliğe Lonca tarafından yatırılmış cesetler ve Rothen’in, nihayet Akkarin’in bedenini bırakmaya ikna ettiğinde Sonea’nın yüzündeki ifadeyle beraber.

Ürpererek kendini tekrar aşağı bakmaya zorladı. Molozların arasında yüzlerce işçi çalışıyordu. Yıkıntının uç kısımlarına gömülmüş birkaç kişi canlı bulunmuştu. Evler havaya uçtuğunda, içlerinde kaç kişinin saklandığını bilmek imkânsızdı. Ve bu kişilerin çoğu büyük olasılıkla ölmüştü.

Hepsi onun yüzündendi. Savara’nın bir Ichani öldüğünde olacaklar konusundaki uyarılarına daha fazla önem vermeliydi. Ama bir büyücüyi öldürmenin yolunu bulma konusuna o kadar odaklanmıştı ki, insanların bunun sonuçlarından nasıl kurtulacağını düşünmemişti.

“Yine mi buraya döndün?”

Beline kollar sarıldı. Tanıdık baharatlı bir koku doldurdu burnunu. Kalbi bir an hafıfledi ama acı hemen geri döndü.

“Gitmek zorunda mısın?” diye fısıldadı.

“Evet,” diye karşılık verdi Savara.

“Yardımanın dokunabilirdi.”

“Hayır. Bana ihtiyacınız yok. Özellikle de Sachaka’lı bir büyücüye. Ayrıca büyü gerektirmeyen işleri yapmak için yeterince gönüllünüz var.”

“Sana benim ihtiyacım var.”

Savara iç çekti. “Hayır, Keri. Tamamen ve koşulsuz güvенеbileceğin birine ihtiyacın var. Ben asla o kişi olmayacağım.”

Başıyla onayladı. Savara haklıydı.

Ama bu, ayrılmayı kolaylaştırmıyordu.

Savara daha da sıkı sarıldı. “Seni özleyeceğim,” dedi alçak sesle. “Eğer... eğer hoş karşılanacaksam, görevlerim beni her bu taraflara getirdiğinde sana uğrarım.”

Keri, Savara'ya dönüp bir kaşını düşünür gibi kaldırdı.

"Birkaç şişe Anuren karası kalmış olabilir."

Savara genişçe gülümsedi ve Keri sadece bir anlığına da olsa kendini daha iyi hissetti. Son çarpışmadan beri korkunç bir kayıp hissi yaşıyordu ve Savara'nın gitmesini engellemeye çalışmıştı. Ama Savara, Kyralia'ya ait değildi. Hele bugünlerde hiç değildi. Keri, kalbinin isteklerinin, mantığının önüne geçmesine izin veriyordu. Bu bir Hırsız'ın asla yapmaması gereken bir şeydi.

Bir parmağını Savara'nın çenesinin altına koyup başını hafifçe kaldırdı ve onu yavaşça öptü. Ardından bir adım geri çekildi.

"Git hadi. Evine dön. Uzun vedaları sevmem."

Kadın gülümsedi ve gitmek üzere döndü. Keri, Savara'nın çatıdaki kapağa ilerleyip alt kata inişini izledi. O gittiğinde tekrar işçileri izlemeye döndü.

Çok şey değişmişti. Sonuçlarına hazırlıklı olmalıydı. Küçük bilgi kırıntıları elde etmişti ve bunların nasıl bir sonucu işaret ettiğini anlayabilecek tek kişi o değildi. Kral, gerçekten de yıllık Arındırma'yı kaldırmayı düşünüyorsa, Hırsızlar'ın bir arada çalışması için çok önemli bir sebep azalmış olacaktı. Ayrıca diğer yeraltı liderleri arasında bazı anlaşmaların çoktan yapıldığına dair dedikodular vardı.

Gülümseyip omuzlarını dikleştirdi. Akkarin'in desteğinin kesileceği güne hazırlanmıştı. Yararlı ve nüfuzlu kişilerle anlaşmalar yapılmıştı. Servet biriktirmiş, bilgiler toplanmıştı. Konumu sağlamdı.

Yakında yeterince sağlam olup olmadığını anlayacaktı.

At arabası, yaylarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Dışarıda, ara sıra çiftlik evleriyle bölünen uçsuz bucaksız tarlalar yavaşça akıp gidiyordu. İçeride, Tayend ve Dannyl birlikte kadeh kaldırdılar.

"Lord Osen'e, senin Lonca'ya en iyi, Elyne Elçisi olarak hizmet edeceğine karar vermiş kişiye..." dedi Tayend. "Ve karadan yolcuk etmemize izin vermesine."

"Osen'e," diye karşılık verdi Dannyl. Bir yudum şarap içti. "Biliyorsun, isteseydi Kyralia'da kalırdım."

Tayend gülümsedi. "Evet. Ve ben de seninle kalırdım ama böyle bir şey gerekmediği için gayet memnunum. Kyralia'lılarda insanı boğan bir muhafazakârlık var." Kadehini dudaklarına kaldırdı, ardından

bakışlarını dışarıya çevirip ciddileşti. “Seni geri göndermekle akıllılık etti. Birçok kişi Lonca’nın otoritesini sorgulayacak. Savaş hazır değilmiş gibi göründü biraz.”

Dannyl kıs kıs güldü. “Sadece birazcık.”

“Daha da fazla insan Dem Marane gibi düşünme eğiliminde olacak,” diye devam etti Tayend. “O insanları, iş büyüye geldiğinde, Lonca’nın hâlâ iş başında olduğuna ikna etmen gerekecek.”

“Biliyorum.”

“Bir de kara büyü konusu var. İnsanları, Lonca’nın kara büyü öğrenmekten başka seçim şansı olmadığına inandırmalısın. Ah. Önümüzdeki birkaç ay oldukça yoğun geçebilir.”

“Biliyorum.”

“Hatta yıllar bile sürebilir.” Tayend gülümsedi. “Tabii, elçilik görevin bittiğinde Elyne’de kalmaman için hiçbir sebep yok, değil mi?”

“Evet.” Dannyl gülümsedi. “Osen bu pozisyonu bana süresiz olarak verdi.”

Gözleri büyüyen Tayend sırtıttı. “Öyle mi? Bu harika!”

“Elyne’nin bana Kıraliâ’dan daha iyi uyduğu konusunda bir şeyler söyledi. Ve dedikodular hakkındaki endişelerimin, dostluğumuzun tadını çıkarmamı engellemesine izin vermemeliymişim.”

Bilginin kaşları kalktı. “Gerçekten mi? Sence bizi biliyor mu?”

“Bilmiyorum. Onaylamaz görünmüyordu. Ama söylediklerinden kastetmediği anlamlar çıkarıyor olabilirim. İyi bir dostunu ve akıl hocasını kaybedeli kısa süre oldu.” Dannyl tereddüt etti. “Yine de, insanlar bilseydi işlerin ne kadar değişeceğini merak etmiyor değilim.”

Tayend kaşlarını çattı. “Sakın aptalca fikirlere kapılma. Lonca’ya söyleseydin bir skandal olurdu ve seni uzaklara gönderirlerdi. Gerçi yine de peşinden gelirdim. Ve seni bulduğumda bir aptal olduğun için seni bir güzel tekmelerdim.” Duraksadı, ardından gülümsedi. “Seni seviyorum ama aynı zamanda önemli bir Lonca büyücüsü olmanı da seviyorum.”

Dannyl kıs kıs güldü. “Bu iyi. Önemli kısmım, hatta Lonca kısmını da değiştirebilirim ama büyücü olma kısmı seçim değil.”

Tayend gülümsedi. “Ah, senin hakkındaki fikrimi bundan sonra değiştireceğimden şüpheliyim. Sanırım bana daha uzun süre katlanmak zorunda kalacaksın.”

SON BÖLÜM

Siyah cüppeli büyücü, yeni tamir edilmiş Kuzey Kapıları'ndan çıktı. Her zamanki gibi, insanlar ona bakmak için durdular ve çocuklar adını bağıırıp peşinden gittiler.

Rothen, Sonea'yı dikkatle izliyordu. O gün eşlikçi olarak görevli olsa da endişesinin sebebi görevi değildi. Sonea kendisini odasına kilitlediği ilk günden beri hiç bu kadar solgun gözükmemişti. Adamın bakışlarını sezen kız ona bakıp gülümsedi. Rothen biraz olsun rahatladı. Tahmin ettiği gibi Sonea, kenar mahallelerde başlattığı çalışmasından çok şey kazanmıştı. Gözlerine biraz canlılık, adımlarına amaç gelmişti.

Kapılardaki hastane birkaç ay içinde kurulmuştu. Adam, mesken-cilerin büyücülere karşı olan nefret ve güvensizliklerini yenmelerinin vakit alacağını düşünmüştü ama hastane açıldığı gün önünde bir kalabalık toplanmış ve o günden beri her gün öyle olmuştu.

Sebep Sonea'ydı. Onu seviyorlardı. Onların arasından gelmiş, şehri kurtarmış ve yine yardım etmek için onların arasına dönmüştü.

Dorrien en başından beri Sonea'nın yanında olmuştu. Şifa konusundaki büyük bilgisi çok önemliydi ve çiftçilerle ormancıların güvenini kazanma konusundaki deneyimi, mesken-cilerle de oldukça işine yaramıştı. Başka Şifacılar da onlara katılmıştı. Sonea, Şifa'nın sadece zengin Hanelere sunulması gereken bir hizmet olmadığına inanan tek büyücü değilmiş gibi görünüyordu.

Kız hastaneye ulaşıp içeri girdiğinde Lord Darlen onu karşılamak üzere öne çıktı.

"Gece mesaisi nasıldı?" diye sordu Sonea.

“Yoğun.” Darlen sahte bir bezginlikle gülümsedi. “Ne zaman değil ki? Ah, olası bir çırak daha keşfettim. On beş yaşlarında, Kalia isimli bir kız. Babası bize katılmasını kabul ederse daha sonra onunla gelecek.”

Sonea başıyla onayladı. “Kaynaklarımız nasıl?”

“Her zamanki gibi az,” diye karşılık verdi Darlen. “Geri döndüğümde Leydi Vinara’yla konuşacağım.”

“Teşekkürler Lord Darlen,” dedi Sonea.

Darlen başıyla onaylayıp kapıya doğru gitti. Sonea odaya bakmak için durdu. Onun bakışlarını takip eden Rothen, bekleyen hastalardan oluşan kalabalığı, onları düzene koymakla görevlendirilmiş bir avuç muhafızı ve küçük vakalarla uğraşmaları için ecza bilgilerinden dolayı görevlendirilmiş otacıları gördü. Sonea birden nefesini tutup yakındaki bir muhafıza döndü.

“Şurada, kucağında yeşil bir battaniyeye sarılı çocuğu olan kadın. Onu odama getirin.”

“Baş üstüne, leydim.”

Rothen kadına döndü ama Sonea çoktan odasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Rothen onu bir masa, bir yatak ve birkaç sandalyeyle döşenmiş küçük bir odaya doğru takip etti. Sonea oturup parmaklarını masaya vurmaya başladı. Adam bir sandalye çekip yanına oturdu.

“Bu kadını tanıyor musun?”

Sonea Rothen’e baktı. “Evet. O...” Kapı çaldığında durdu. “Girin.”

Rothen kadını anında tanıdı. Sonea’nın teyzesi gülümseyerek masanın diğer ucuna oturdu.

“Sonea. Sensin diye umuyordum.”

“Jonna,” diye karşılık verdi Sonea sevgiyle. Yorgun bir şekilde gülümsediği, Rothen’in gözünden kaçmamıştı. “Gelip seni görmek istiyordum ama çok meşguldüm. Ranel nasıl? Kuzenlerim nasıllar?”

Jonna kucağındaki bebeğe baktı. “Hania’nın çok ateşi var. Her şeyi denedim...”

Sonea bir elini nazikçe bebeğin alnına koydu. Kaşlarını çatı. “Evet. Mavileke hastalığının başlangıç safhasında. Onu biraz rahatlatabilirim.” Bir süre sessiz kaldı. “İşte... Korkarım hastalığın geçmesini beklemek zorundasın. Ona bolca sıvı ver. İçlerine biraz marin suyu karıştırman da iyi gelir.” Başını kaldırıp teyzesine baktı. “Jonna acaba... acaba gelip benimle yaşar mısınız?”

Kadının gözleri büyüdü. “Üzgünüm, Sonea. Ama yapamam.”

Sonea bakışlarını yere çevirdi. “Büyücülerin etrafındayken kendini rahatsız hissettiğini biliyorum ama... lütfen bir düşün. Bu...” Rothen’e baktı. “Sanırım artık senin de öğrenme vaktin geldi, Rothen.” Tekrar Jonna’ya baktı. “Çevremde tanıdık ve sıradan biri olsun istiyorum.” Başıyla bebeği işaret etti. “Senin pratik tavsiyelerini tüm Şifacılarla ve Lonca’ya değişmem.”

Jonna, Sonea’ya bakakaldı. Yüzündeki ifade Rothen’in kafa karışıklığını yansıtıyordu. Sonea yüzünü ekşitti, sonra bir elini karnına koydu. Jonna’nın gözleri büyüdü.

“Ah.”

“Evet.” Sonea başıyla onayladı. “Korkuyorum Jonna. Bunu planlamamıştım. Şifacılar benimle ilgilenecektir ama korkumu iyileştiremezler. Belki sen beni rahatlatırsın, diye düşünmüştüm.”

Jonna kaşlarını çattı. “Büyücülerin o tip işleri halletmek için kendi yolları olduğunu söylemiştin.”

Sonea’nın yüzü tamamıyla kıpkırmızı bir renk aldığı anda Rothen oldukça şaşırdı.

“Görünüşe bakılırsa o türden bir işi kadınlar yaparsa daha iyi oluyormuş. Erkekler özellikle talep etmedikçe bu beceri onlara anlatılmıyormuş,” dedi Sonea. “Çırak kızların bir oğlana ilgi göstermeye başladığını gördüklerinde Şifacılar onları bir kenara çekiyorlarmış ama ben sürekli tek başıma olduğumdan, kimse bana öğretmeyi düşünmemiş. Akkarın,” Sonea bir an durup yutkundu, “öğrettiklerini varsaymış olmalı. Ben de onun hallettiğini sanıyordum.”

Rothen neden bahsettiklerini anladığında Sonea’ya baktı. Kendini sürgünden beri kaç ay geçtiğini sayarken buldu. Üç buçuk belki dört ay olmuştu. Cüppe karnını gayet iyi saklayabilirdi...

Sonea ona bakıp özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm Rothen. Sana daha uygun bir anda söyleyecektim ama Jonna’yı görünce fırsattan yararlanayım...”

Jonna kahkahalara boğulduğunda ikisi de yerlerinden hopladılar. Jonna, Rothen’i işaret ediyordu. “Bu bakışları Ranel’e ilk çocuğumuza hamile olduğumu söylediğim zamandan beri görmemiştım! Belki de büyücüler gördükleri kadar akıllı değillerdir.” Sonea’ya genişçe gülmüsedı. “Eh. Bir bebeğin olacak demek. Çocuğun her tarafı büyü-

cülerle çevrili bir şekilde büyüüp de nasıl aklının başında olacağını hayal edemiyorum.”

Sonea çarpık bir şekilde gülümsedi. “Ben de. Öyleyse teklifimi tekrar düşünecek misin?”

Jonna bir an tereddüt etti, ardından bir kez başını eğdi. “Evet. Biraz kalırız.”

LORD DANNYL'İN KENAR MAHALLE ARGOSU REHBERİ

kan parası - suikast için ödenen para
tepmek - reddetmek

müdavim - genelevleri sık sık ziyaret
eden adam

kafaya dank etmek - akla gelmek
müşteri - bir Hırsız'la anlaşması ya
da yükümlülüğü olan kişi

para sayar - randevuevi çalışanı
iş bitmek - öldürölmek

sağır etmek - sessiz kalmaya ikna
etmek

tezekkafa - aptal

meskenci - kenar mahalle sakinlerini
betimleyen sözcük

gözmek - nöbet tutmak

alevlendirmek - öfkelenndirmek

demir eldiven - rüşvet alan ya da
bir Hırsız'ın kontrolü altındaki
muhafız

altın madeni - oğlanları tercih eden
adam

iyi baş koymak - makul bir denemede
bulunmak

kapılmak - yakalanmak

büyükanne - kadın satıcısı

olukçu - çalıntı malları alıp satan kişi

ağır toplan - önemli insanlar

soydaş - bir Hırsız'ın en yakın ve
en güvendiğı kişi

çakı - kiralık katil

ulak - bir tehdidi ulaştıran ya da
yerine getiren haydut

maşrapa - ağız (boğl içen ağız an-
lamında)

peş düşmek - arayıp bulmaya çalışmak
seçmek - tanımak/anlamak

bahisçi - kaçakçı

sağlak - güvenilir/iyi niyetli

ip salmak - özgürlük alanı sağlamak

başı sürtmek - başı derde girmek

tutulmak - karşı cinsten hoşlanmak

göstermek - tanıtmak/tanıştırmak

aralık - izin/müşamaha

sürüngem - Hırsızlar'a ihanet eden kişi

tarz - iş yapma şekli

mimlemek - tanımak (bir casusa da
mim denir)

Hırsız - suç şebekesi lideri

gözcü - bir şeyi ya da birini gözlem-
lemek üzere görevli kişi

yabani - huysuz

ziyaretçi - soyguncu

TERİMLER SÖZLÜĞÜ

HAYVANLAR

aga güvesi - giysi yiyen bir tür böcek
anyi - kısa omurgalı deniz memelisi
kerini - küçük bir tür kemirgen
enka - etinden faydalanılan boynuzlu
büyükbaş hayvan
eyoma - deniz sülüğü
faren - eklembacaklılar için kullanılan genel isim
gorin - kayık ve yük çekmenin yanı sıra etinden faydalanılan büyük bir hayvan
harrel - eti için yetiştirilen küçük bir hayvan
inava - iyi şans getirdiğine inanılan bir tür böcek
limek - vahşi, avcı bir tür köpek
mulluk - geceleri ortaya çıkan vahşi bir kuş
rasuk - eti ve tüyleri için kullanılan evcil bir kuş türü
ravi - büyük bir kemirgen
reber - yünü ve eti için yetiştirilen hayvan türü
sapsineği - bir orman böceği
sevli - zehirli bir tür kertenkele
sürüngem - yiyecek çalmasıyla bilinen sincap benzeri bir yaratık

yeel - iz sürmede kullanılan küçük, evcilleştirilmiş limek türü
zill - bazen evcil hayvan olarak tutulan küçük, zeki bir memeli türü

BİTKİ VE YİYECEKLER

anivop sarmaşıkları - zihinsel yanıltmalara duyarlı bir bitki
bol - ("nehir pislği" anlamına da gelir) tugordan yapılan güçlü bir içki
brasi - küçük tomurcukları olan yeşil, yapraklı bir sebze
çebol sosu - boldan elde edilen yoğun tada sahip bir sos
krot - büyük, mor renkli bakla
kurem - ceviz benzeyen hoş tada sahip baharat
kuren - yoğun tada sahip ham buğday
dall - etli kısmı turuncu, keskin tada sahip, tohumlu uzun bir meyve
gan-gan - Lan ülkesine özgü çiçekli bir çalı
iker - afrodizyak özellikleri olduğu söylenen uyarıcı bir madde
jerra - uzun sarı bakla
kreppa - kötü kokulu bir tür şifalı bitki
marin - kırmızı narenciye

monyo - çiçek soğanı

mik - zihni etkileyen bir çeşit uyuşturucu

nalar - keskin tada sahip bitki kökü

paçi - gevrek, tatlı bir meyve

papea - bibere benzeyen bir tür baharat

piorre - küçük, zil şekilli bir meyve

raka/suka - vatanı Sachaka olan, kavrulmuş baklalardan yapılan uyarıcı özelliğe sahip bir içki

şem - yenebilen ot türü bir bitki

sumi - acı bir içki

telk - yağı çıkarılan bir tohum

tenn - olduğu gibi pişirilebilen, küçük parçalara ayrılabilen ya da un yapımı için öğütülebilen bir çeşit buğday

tiro - bir tür yemiş

tugor - yabancı havuca benzeyen bir tür kök

vare - çoğu şarabın yapımında kullanılan küçük, taneli meyve

KIYAFET VE SİLAHLAR

inkal - aile kalkanlarına benzeyen, kıyafet kollarına dikilen kare sembol

kebin - genellikle muhafızlar tarafından taşınan, tutacağıının hemen üzerinde saldırganların bıçağını yakalamaya yarayan kancası olan bir tür demir sopa

uzunceket - ayak bileklerine kadar uzanan ceket

KAMUYA AÇIK YERLER

hamam - yıkanma yanında diğer kişisel temizlik hizmetleri veren işletme

bolhane - bol satan ve kısa süreli barınma hizmeti veren işletme

mayahane - bol üreticisi

delik - atık malzemeyle inşa edilmiş yapı

ev-hanı - ailelerin oda kiralayabildiği yapılar

MÜTTEFİK TOPRAKLAR'IN HALKLARI

Elyne - Kyralia'ya konum ve kültür olarak en yakın ülke, daha sıcak bir iklime sahiptir

Kyralia - Lonca'nın anavatanı

Lan - savaşçı kabilelerin yaşadığı dağlık bir ülke

Lonmar - katı kurallara sahip Mahga dininin anavatanı olan çöllerle dolu bir ülke

Vin - denizciliğiyle tanınan bir ada ülkesi

DİĞER TERİMLER

kep - paraların çubuğa geçirilmiş hali

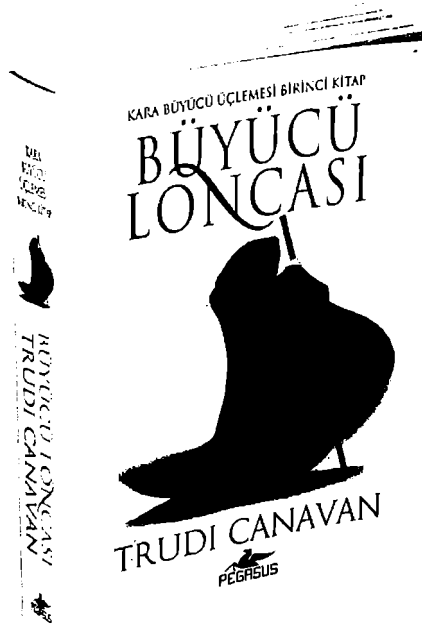
şafakziyafeti - kahvaltı

ortapaydos - öğle yemeği

simba hasır halıları - kamışlardan yapılan hasır halılar

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ

BİRİNCİ KİTAP

“Harikulade, elinizden kesinlikle bırakamayacaksınız. Aklınıza
hangi olumlu yorum geliyorsa bu kitaba uyuyor.”

The Guardian

“Genç okurları iyi yazılmış fantastik bir dünyayla tanıştırmak
istiyorsanız Trudi Canavan’ın eserlerini seçmelisiniz.”

Fantasy Book Review

KARA BÜYÜCÜ ÜÇLEMESİ

İKİNCİ KİTAP

“Özgün tarzı ve olağanüstü karakterleriyle merak uyandırıcı
bir macera.”
Locus Online

“Muhteşem detaylarla ince ince işlenmiş bir dünya ve fantastik
edebiyat severlerin okuması gereken, heyecan dolu bir hikâye.”
Jennifer Fallon